

Tháng Ngày Ước Hẹn

Tác giả : [Tân Di Ổ](#)

DOWNLOAD EBOOK MIỄN PHÍ TẠI WEBSITE TIEUDAO.INFO

Hôn nhân đối với Phong Lan quả thật như một cánh cửa, cô vô cùng khát khao được đi vào bên trong, nhưng cô phải tìm được chìa khóa mở cánh cửa này, mà chìa khóa đó lại chính là cảm giác yêu một người. Trước khi gặp Đinh Tiểu Dã, Phong Lan đã một lần cảm nhận được có thể tìm được tình yêu khắc cốt ghi tâm quả là một việc bốc thăm trúng thưởng số lượng có hạn, mà cô, lại không bốc được thẻ may mắn. Người cô yêu bốn năm nay lại cưới một người con gái khác, trước ngày cưới, anh ta nói với cô, anh yêu và tôn thờ cô như một nữ thần, nhưng người ta không thể kết hôn với một nữ thần... Và rồi, khi Đinh Tiểu Dã bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, mang theo nụ cười vừa nguy hiểm vừa hấp dẫn xen vào cuộc sống của cô, Phong Lan đã nhận ra một điều quan trọng... Tháng ngày ước hẹn là tác phẩm mới nhất của nhà văn Tân Di Ổ được xuất bản tại Việt Nam. Nếu bạn đã đọc những tác của Tân Di Ổ như “Anh có thích nước Mỹ không?”, “Hóa ra anh vẫn ở đây”,... thì chắc

chấn sẽ không thể bỏ qua cuốn sách này. Trích đoạn "Mỗi ngày, cô đều lặng lẽ đi đặt một quả táo lên đầu giường của anh. Việc này đã trở thành thói quen của cô, và cô còn muốn xem chuyện này như một giao ước ngầm giữa hai người. Quả táo tiêm thuốc độc trong truyện cổ tích đã khiến nàng Bạch Tuyết chết ngẹn, nhưng cô hy vọng quả táo của mình có thể khiến anh "phải lòng" một cô gái như cô. "Cậu cứ ăn đi, ăn mạnh nữa đi, trong quả táo của tôi có bùa ngải đấy." "Ăn xong, có bị bầy chú lùn tấn công không?" "Ăn xong, cậu sẽ cả đời không rời tôi nữa."

Chương 1: Cái tát của tình cũ

Một khi đã cài nhầm chiếc khuy áo đầu tiên thì chỉ đến tận lúc cài chiếc khuy cuối cùng mới phát hiện ra là mình đã nhầm.

Phong Lan đặt điện thoại di động xuống, chậm rãi tháo ra cài lại từng chiếc khuy trên chiếc áo sơ mi.

Ánh nắng ban mai chiếu vào căn phòng ngủ qua cánh cửa sổ mở hé, từ tầng dưới vọng lên tiếng chổi quét đều đều, khe khẽ của người dọn vệ sinh, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chim hót văng vẳng. Một buổi sáng thật tươi mới và đầy sức sống, nhưng tâm trạng sảng khoái lúc trước của Phong Lan bỗng chốc tan biến. Cô như một quả bóng bay được bơm căng bỗng nhiên bị người ta nới lỏng sợi dây buộc miệng bóng, rồi cứ thế mà từ từ xẹp xuống, cạn kiệt sức lực.

Tất cả chỉ là vì dòng tin nhắn cô vừa đọc được.

"Hôn lễ của chú rể Chu Đào Nhiên và cô dâu Phùng Oánh sẽ được cử hành vào ngày 28 tháng 8, tiệc cưới tổ chức tại khách sạn Giang nguyên Thế kỷ, rất hân hạnh được đón tiếp."

Chu Đào Nhiên là ai vậy? Là bạn trai "cũ" của Phong Lan. Và chữ "cũ" này vẫn còn là một khái niệm chưa xác định. Nếu nhớ không nhầm thì cô và Chu Đào Nhiên vẫn chưa chính thức chia tay, chẳng qua vào ngày lễ tình nhân năm nay, sau khi ăn tối cùng nhau xong, cả hai quyết định kết thúc chiến tranh lạnh, chấm dứt cãi vã và hai bên sẽ cho nhau không gian riêng để tĩnh lặng, suy nghĩ xem hai người từ nay sẽ tiếp tục đi trên con đường chung ra sao. Ngờ đâu thoáng chốc đã nửa năm trôi qua, "tĩnh" được hay không chẳng biết, còn tình cảm thì thực sự đã "lạnh" như tờ. Phong Lan còn phân vân chưa biết chọn lối nào, Chu Đào Nhiên đã chạy

bằng bằng trên con đường rộng thênh thang của mình.

Chia tay là cả một bộ môn khoa học thâm sâu rộng lớn, không cần dùng đến nhiều từ ngữ, không bệnh tật gì cứ thế mà chết cũng là một cách kết thúc tình yêu, thực ra Phong Lan nắm được quy tắc của mối quan hệ nam nữ trưởng thành này. Cô thậm chí còn có thể thông cảm, chấp nhận cái cách Chu Đào Nhiên dùng “lưu đạn hồng” để chính thức tuyên bố mối quan hệ giữa họ đã đi đến hồi kết, không những thế còn thông báo bằng cách hèn nhát nhất là nhắn tin. Những trận cãi vã giằng co cứ lặp đi lặp lại trong cuộc tình kéo dài bốn năm với Chu Đào Nhiên, từ lâu đã khiến Phong Lan cạn hết lửa nhiệt tình, với người mà mình chẳng còn bao nhiêu yêu thương nữa, lòng bao dung của cô lại càng vĩ đại hơn bao giờ hết. Tuy nhiên, điều duy nhất khiến Phong Lan không thể chịu đựng nổi, cũng là điểm mấu chốt trong mâu thuẫn kéo dài giữa cô và Chu Đào Nhiên là ở chỗ, cô luôn cho rằng một khi đã yêu nhau đến một giai đoạn nào đó thì hoặc là chấp nhận tan vỡ, hoặc là bước vào cánh cửa hôn nhân, cũng giống như quả chín thì phải rụng, sự việc tất lẽ dĩ ngẫu nó phải như vậy. Trong khi Chu Đào Nhiên thì chỉ muốn được cùng cô “vui vẻ chia sẻ cuộc sống”, còn về hôn nhân, anh ta cho rằng đó là chuyện nhảm nhí bậc nhất trên đời này.

Trong cái đêm nói chuyện sẽ cho nhau thời gian để tĩnh lặng đó, Chu Đào Nhiên đưa Phong Lan đến bến xe, câu cuối cùng anh ta nói là: “Anh yêu em, Phong Lan, anh không muốn chia tay. Không cần đến hủ tục cưới xin man rợ, chúng ta vẫn có thể sống vui mà.” Kết cục là, mới nửa năm trôi qua, anh ta đã hân hoan hơn hởi cùng người con gái khác tuyên bố “hủ tục man rợ” của hai người. Điều này chẳng khác gì giáng vào giữa mặt Phong Lan một cú tát đau điếng, và còn tệ hơn cả đau đòn, đó là nhục nhã. Giọng điệu về “nỗi sợ hãi hôn nhân” hay “tình yêu quan trọng hơn hình thức” đều chỉ là những lời dối gian. Hóa ra không phải anh ta không muốn cưới, mà chỉ là không muốn cưới cô. Điều khiến Phong Lan rầu rĩ, khổ sở hơn nữa là Phùng Oánh là ai, cô hoàn toàn không hề quen biết! Phong Lan ngồi thẫn thờ trước bàn trang điểm hồi lâu, ngẫm nghĩ suy đoán kiểu gì cũng không ra chút manh mối nào. Khi cô đến được cửa tiệm trong tình trạng đầu óc mụ mị thì đã đến giờ ăn trưa. Cô mở nhà hàng chuyên phục vụ đồ ăn Thái Lan, quy mô trung bình, kinh doanh tạm ổn. Hơn bốn năm trước, khi hai mươi lăm tuổi, cô bỏ công việc ổn định mà bao người thèm muốn để ra ngoài lập nghiệp, gây ra một cơn bão

không nhỏ với bạn bè thân thiết và gia đình họ hàng. Bố mẹ cô bảo do cô từ nhỏ đến lớn chưa phải vất vả bao giờ, cho nên bây giờ phải được vất vả lẫn lộn, trải nghiệm thì mới chịu.

Các cụ trách móc cũng có lý cả. Nhà Phong Lan có hai anh em, anh trai lớn hơn cô tám tuổi, bố mẹ luôn mong ước sinh được cô con gái rườ, cố gắng vất vả từng ấy năm mới có cô, nên cô được cả nhà nâng niu chiều chuộng. Bố mẹ cô cả đời gắn bó với cơ quan nhà nước và tổng công ty lớn cũng thuộc nhà nước, trước khi về hưu, cả hai người đều làm lãnh đạo. Anh trai cô học hành chăm chỉ, kết quả học tập tốt nên sau khi tốt nghiệp đại học, liền đi nước ngoài học tiếp lên cao rồi ở lại đó, lấy một cô vợ tóc vàng, cả hai đều là những nhà nghiên cứu trong ngành khoa học trọng điểm. Phong Lan thì từ nhỏ đã là niềm tự hào của bố mẹ, học giỏi, ngoan ngoãn lại xinh xắn, việc học tập thi cử luôn thuận buồm xuôi gió, sau khi tốt nghiệp trường đại học lớn thì đăng hoàng thi đỗ ngay vào cơ quan có tiếng, rồi lại nhờ quan hệ của bố mẹ, kiếm được vị trí tốt, chỉ còn mỗi việc chọn được một anh chàng đẹp trai, giỏi giang, môn đăng hộ đối làm chồng nữa là cuộc sống hoàn toàn viên mãn. Nói theo cách của bố mẹ cô thì là, gia đình cô nhìn lên chẳng bằng ai, nhìn xuống cũng chẳng ai bằng mình, không đòi hỏi giàu sang phú quý nhưng cũng đủ để nở mặt nở mày.

Phong Lan làm ở vị trí được gọi là “béo bở” đó được ba năm, bố mẹ thấy cô hằng ngày đi sớm về muộn thì không chút mảy may nghỉ ngơi, đến tận khi nhà hàng sắp khai trương, họ mới biết cô đã bỏ việc, nhưng giận đến mấy thì cũng đã muộn. Trong con mắt của họ, con gái trừ “tiểu thương, bán hàng”, đặc biệt là bán hàng ăn ra thì làm nghề gì cũng được. Tiểu thư con nhà danh giá lại đi làm chủ quán, tất bật khách vào khách ra chào chào hỏi hỏi, bấp bênh ăn bữa sáng lo bữa tối, hoàn toàn không thể so được với công việc ngồi mát ăn bát vàng trước đây.

Sau khi bị lên án thậm tệ, nhân lúc bị mắng nhiếc, đuổi ra khỏi nhà, Phong Lan liền dọn ra ngoài ở, bắt đầu cuộc sống riêng. Anh trai ở cách xa nửa vòng trái đất cũng bị liên lụy, vì can tội hỗ trợ cô một nửa số tiền vốn đầu tư ban đầu nên bị mẹ cô chửi như tát nước vào mặt.

Tuy con đường gây dựng sự nghiệp riêng vất vả khổ sở vì bị vùi dập không thương tiếc, nhưng kể ra cũng may mắn, cửa tiệm phải đổi địa điểm hai lần, đổi đội đầu bếp ba lần, cho đến thời điểm này, các tòa nhà xung quanh vị trí nhà hàng cô an tọa đã từng bước đồng bộ đi vào hoạt

động, công việc kinh doanh của cô cũng dần đi vào quỹ đạo, lượng khách đến ăn ổn định, còn có chút ít tiếng tăm trên các diễn đàn về ẩm thực trong khu vực này. Cuối năm ngoái, cô đã trả được hết cho anh trai số tiền anh từng “viện trợ”, còn tài trợ hoàn toàn cho chuyến du lịch mua sắm ở mười nước châu Âu của bố mẹ. Lúc đó bố mẹ cô mới thở phào nhẹ nhõm, tuy không nói ra miệng, nhưng cuối cùng cũng phải thừa nhận việc cô con gái mở tiệm ăn coi như là có “sự nghiệp”. Vì thế, mẹ cô vốn xuất thân từ ngành kế toán, thỉnh thoảng lại đến giúp cô con gái tính toán hóa đơn sổ sách của nhà hàng, bố thì PR quảng cáo cho các ông bạn trong nhóm hữu trí đến ăn ở tiệm con gái mở.

Phong Lan cũng hiểu thực ra bố mẹ đều vì thương cô nên từng này tuổi vẫn còn bận tâm lo lắng cho cô. Nhưng mơ ước từ bé của cô là có một nhà hàng nhỏ của riêng mình, từ khi đi học, cô đã nhắc đến chuyện này trước mặt bố mẹ không biết bao nhiêu lần, nhưng họ chỉ coi đó là chuyện vói vĩnh nghịch ngợm của con trẻ mà thôi. Yêu một người và hiểu người đó luôn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cũng giống như Chu Đào Nhiên, anh từng nói yêu cô đến chết đi sống lại, nhưng không hiểu rằng con gái dù bề ngoài tỏ ra hồ hững, dửng dưng, thực chất đều mong có một kết cục tròn trịa vẹn toàn.

Nghĩ đến Chu Đào Nhiên, tâm trạng Phong Lan càng tệ hơn. Lưu Khang Khang nhanh mắt vừa trông thấy cô, liền từ trong tiệm chạy ra, đẩy cửa kính giúp, sốt sắng hỏi han: “Chị chủ, sao bây giờ chị mới đến ạ?”

Công việc của nhà hàng đến thời điểm này cũng không cần Phong Lan phải đích thân động tay động chân nữa, nhưng ngoài nơi này ra, cô cũng chẳng còn công việc nào khác phải lo, cho nên hằng ngày cô vẫn cứ đứng giờ là có mặt ở tiệm. “Xin lỗi Khang nhé, tôi đến muộn. Hay là cậu trừ bég lương của tôi đi?”

Lưu Khang Khang bị câu nói lạnh băng của Phong Lan chặn họng, bèn á khẩu, lén nhìn sắc mặt của cô, biết mình đã chạm phải tổ kiến lửa, không dây vào nổi thì nên bỏ chạy là hơn, tránh vói chẳng xấu mặt nào, liền len lén ra đứng cạnh cửa để đón khách.

“Cậu đứng sừng sững như cột đình ở đây làm gì? Không thấy Phương Phương vẫn đang lau nhà ở đằng kia à? Giờ là mấy giờ rồi?” Phong Lan trừng mắt nhìn Khang Khang rồi quay sang hỏi đầu bếp Tiểu Lý đang quần quanh nơi cửa bếp. “Lại hút thuốc à? Bếp đã chuẩn bị nguyên liệu xong hết chưa?”

Mọi người trong nhà hàng đều cảm nhận được cơn áp thấp nhiệt đới đang tràn về, nhanh chóng chạy tản mát khắp tiệm. Phong Lan nghe loáng thoáng thấy tiếng Khang Khang đứng cạnh chiếc bàn gần cửa sổ thì thầm với ai đó: “Bình thường chị ấy có bao giờ như vậy đâu, chắc chắn là chuyện đó đến rồi... Chuyện đó đó, chị hiểu chứ... Phụ nữ khó mà tránh được...”

Người đang nghe Khang Khang thì thầm ngồi ngay nơi ánh sáng chiếu vào, là vị trí có góc nhìn đẹp nhất nhà hàng, vì quay lưng về phía cô nên cô không nhận ra được dáng người đó là của ai. Phong Lan nghĩ bụng, Lưu Khang Khang ngày càng to gan, dám đến tận trước mặt khách hàng để buôn chuyện của cô. Cô vốn cũng chẳng có lòng dạ nào để làm việc nghiêm chỉnh, muốn đến nhờ cậu ta chỉ bảo cho xem “chuyện đó” là “chuyện gì”, đang dậm bước thì bị một câu hỏi cắt ngang: “Để tôi đoán xem nhé... cô đã nhận được tin rồi đúng không?”

Trong nhà hàng lúc này chưa đông khách, người phụ nữ vừa cất lời khoảng ngoài ba mươi tuổi, thân hình hấp dẫn, trang điểm kỹ càng, ngồi một mình một bàn, vừa uống trà vừa nhìn Phong Lan.

Bình thường Phong Lan không bao giờ quan tâm đến vị khách này, bây giờ đột nhiên nghe thấy cô ta hỏi về chuyện đó, không kìm được bèn dừng chân bên bàn của cô ta, cúi đầu, hỏi: “Tin gì cơ?”

“Giả vờ giả vịt cũng chẳng để làm gì. Ngày kia cô chuẩn bị mừng phong bì bao nhiêu?” Người phụ nữ cười hỏi.

Phong Lan thấy vừa vô lý vừa buồn cười, bèn ngồi xuống trước mặt người phụ nữ đó. “Đừng nói với tôi là anh ta mời cả chị.”

“Đều là bạn bè cả, có gì mà phải phân biệt đối xử chứ?” Người phụ nữ cười khẩy. “Tôi nghĩ là cô sẽ rất có hứng thú buôn với tôi về Phùng Oánh.”

Mấy tiếng đồng hồ trước đó, “Phùng Oánh” vẫn là một danh từ hoàn toàn xa lạ, còn bây giờ, nó khiến Phong Lan vừa nghe thấy đã lập tức có cảm giác như ăn cơm nhai phải sạn.

“Tôi chẳng có hứng thú gì về cô ta cả.” Phong Lan ra hiệu cho Khang Khang mang cho cô cốc nước. Khang Khang ngay lập tức bưng đến.

Phong Lan cầm cốc nước lên uống, đúng lúc chạm ngay vào vết mặt chế giễu của người phụ nữ. Lý Tông Thịnh có một bài hát, trong đó có câu:

“Những thề thốt hẹn ước của tình cũ giống như một cái tát, mỗi khi bạn nhớ lại một câu thề đều như bị giáng một cú xâu xăm mặt mày”. Thật ra

người mới của tình cũ mới giống một cú tát, hể có ai nhắc đến thì y như rằng người đó có tư cách giáng đòn lên cả hai má của cô.

“Được rồi, chị nói đi, cô ta ở đâu ra vậy? Tôi tò mò chết đi được đây này.” Phong Lan nói xong, uống một ngụm nước lớn. Kiểu gì cũng bị dính đòn, thà ngênh mặt hiên ngang đón nhận còn hơn là có trốn cũng chẳng tránh được tai ương.

Người phụ nữ vẻ như rất hài lòng, nhả mặt tỏ vẻ khinh bỉ. “Nói ra kiểu gì cô cũng thất vọng cho mà xem. Cô dâu chẳng có gì đặc biệt cả, tôi hỏi rồi, cũng chỉ thường thường bậc trung thôi, gia đình bình thường, là nhân viên văn phòng, đại khái vậy.”

Những lời này nói ra rõ ràng là để an ủi, nhưng sao Phong Lan lại chẳng cảm thấy khá hơn chút nào. Cô muốn cười mà không thể cười nổi. Một cô gái bình thường không có gì đặc biệt, trong thời gian chưa đến nửa năm đã nhẹ nhàng tóm gọn người yêu cũ vốn coi chuyện kết hôn như ác mộng của cô. Điều đó chẳng phải càng nhục nhã với cô sao?

“Phong Lan, cô có biết cô thua người ta ở điểm nào không?” Người phụ nữ ngồi đối diện thấy Phong Lan im lặng hồi lâu, bèn khể khàng hỏi.

Phong Lan trả lời một cách giễu cợt: “Tuổi tác chẳng?”

“Không phải. Vì cô quá kiêu ngạo. Kiểu người như cô từ bé đã ăn sung mặc sướng, cuộc sống quá dễ dàng, nên coi thể diện, tự trọng của mình là thứ quan trọng nhất trên đời. Nói thật với cô, đàn ông không hề thích kiểu con gái như thế. Muốn giữ được đàn ông, cô phải bám họ thật chặt, sống chết cũng phải bám riết lấy. Cô biết mãng xà săn mồi như thế nào không? Dùng cả thân mình, không hờ một chân tơ kẽ tóc nào, siết chặt con mồi cho đến hôn mê tắt thở, tứ chi mềm oặt, rồi nuốt dần vào miệng. Đến lúc đó, cô có thể thả lỏng, nhẹ nhàng từ từ, muốn hưởng thụ kiểu gì cũng được.”

“Có lý. Mà có điều này tôi mãi vẫn chưa hiểu nổi, đó là anh họ Ngô Giang của tôi tại sao vẫn chưa rơi vào miệng chị? Ừ nhỉ... tôi quên khuấy đi mất, anh ấy cũng thuộc típ người như tôi đấy.”

Phong Lan thấy nụ cười trên mặt người phụ nữ tắt ngấm trong thoáng chốc, nhưng chỉ vài giây rồi lại trở về như lúc ban đầu, cô ta cúi đầu, nhấp một ngụm trà, vờ như không nghe thấy gì.

Người phụ nữ này tên là Đàm Thiếu Thành, chồng đã mất cách đây mấy năm, khá giàu có, hiện là một trong những cổ đông lớn trong công việc kinh doanh của nhà chồng, cũng là người quen cũ của Ngô Giang, anh họ

của Phong Lan.

Phong Lan biết Đàm Thiếu Thành có tình ý với Ngô Giang, dù cô ta chưa bao giờ thừa nhận điều đó.

Bệnh viện nơi Ngô Giang làm việc cách nhà hàng của Phong Lan không xa lắm, hồi đầu cửa tiệm này cũng là do anh tìm giúp cho cô. Vợ Ngô Giang mất đã khá lâu, cuộc sống của anh chỉ toàn đầu tắt mặt tối xoay quanh công việc, lâu lâu muốn thư giãn một chút mới ra ngoài ăn cơm, đa phần đều là đến nhà hàng của Phong Lan, sau đó Đàm Thiếu Thành cũng trở thành khách quen của quán.

Phong Lan nhỏ hơn người anh họ này vài tuổi, chuyện trước đây của anh là do cô được nghe hơi nổi chỗ ở nhà mà biết. Người lớn trong họ đều nói Ngô Giang không chê được điểm gì, trừ mỗi cái có số sát. Từ khi còn rất trẻ, anh đã yêu một cô, cô gái đó không biết tại sao lại tìm đến cái chết, một thời gian dài sau đó Ngô Giang không yêu đương ai, rồi cũng vì không chịu nổi áp lực của mọi người trong nhà mà đi gặp gỡ một người qua mai mối, sau đó cưới hỏi, cô vợ cũng rất ổn, thế nhưng chưa được bao lâu thì gặp tai nạn rồi qua đời. Kể từ đó, Ngô Giang sống một mình đến tận bây giờ. Cả tính cách lẫn ngoại hình của anh đều rất ổn, anh còn là bác sĩ trưởng khoa của một bệnh viện lớn, muốn tìm bạn gái không phải là vấn đề khó khăn gì. Phong Lan đoán, có lẽ là do anh đã nản lòng. Chứng kiến bao nhiêu chuyện xảy ra như thế, người trong gia đình cũng không nỡ ép anh nữa. Trong số anh chị em cùng thế hệ của cả gia tộc, đến tận bây giờ vẫn chưa kết hôn, chỉ còn lại hai người được người lớn trong họ đánh giá xuất sắc nhất, đó chính là Ngô Giang và Phong Lan. Giữa Ngô Giang và Đàm Thiếu Thành đã từng có với nhau những gì, Phong Lan không rõ lắm. Cô chỉ biết Đàm Thiếu Thành có ý với Ngô Giang, nhưng Ngô Giang lại luôn tỏ thái độ lạnh nhạt, thờ ơ. Trước đây, họ tình cờ gặp nhau ở nhà hàng của Phong Lan vài lần, khi nào đông người, Ngô Giang toàn vờ như không nhìn thấy cô ta, nếu không tránh được thì cùng lắm cũng chỉ chào hỏi vài câu xã giao. Cho đến một lần, anh đưa một người bạn vừa từ nước ngoài về đến ăn món Thái Lan, tình cờ gặp ngay Đàm Thiếu Thành. Hôm đó quán đông khách, Phong Lan bận tối mắt tối mũi, chưa ngời phút nào để chạy qua chào anh họ một câu thì bỗng phát hiện họ chưa ăn chút nào đã vội đi ngay. Kể từ bữa đó không còn thấy Ngô Giang đến nhà hàng của Phong Lan nữa, nếu có việc, anh cũng chỉ hẹn gặp cô ở chỗ khác.

Dù từ xưa đến nay chưa bao giờ Ngô Giang nhắc một câu nào đến Đàm Thiếu Thành trước mặt Phong Lan, nhưng Phong Lan biết rõ tính tình anh họ mình. Anh không phải là kiểu người nhiệt tình sốt sắng, cũng không thuộc dạng cục cằn, thô lỗ, hầu như lúc nào anh cũng nhẹ nhàng lịch sự, chỉ có lúc gặp Đàm Thiếu Thành, Phong Lan mới bắt gặp thái độ khó chịu mà anh cố không để lộ ra mặt.

Còn về Đàm Thiếu Thành, Phong Lan không có mấy thiện cảm, nhưng cũng chẳng đến mức ghét bỏ. Đàm Thiếu Thành đến nhà hàng của Phong Lan còn thường xuyên hơn Ngô Giang rất nhiều, cô ta không ăn được cay, cũng không thích vị chua, chẳng hứng thú lắm với các loại gia vị, mỗi lần gọi cũng chỉ quanh đi quẩn lại vài ba món, Phong Lan không thể hiểu nổi với khẩu vị như thế mà quanh năm suốt tháng, cô ta cứ đến ăn ở nhà hàng Thái Lan thì có gì vui thú chứ. Huống hồ Ngô Giang rõ là do cô ta nên mới không đến đây ăn nữa, vậy mà cô ta vẫn tiếp tục đến, gần như coi chỗ này là bếp ăn của nhà mình. Toàn bộ nhân viên trong nhà hàng đều biết mặt cô ta, nắm rõ trong lòng bàn tay các món ăn cô ta thường hay gọi. Phong Lan giữ khoảng cách với cô ta một cách vô thức, nhưng cũng có lúc không kiềm chế được phải hỏi: “Chị ăn đồ của quán này vẫn chưa đến mức phát ói à?”

Nghe câu hỏi đó, Đàm Thiếu Thành đa phần chỉ cười cười, lâu lâu mới trả lời: “Trong mắt tôi, cứ có thể ăn cho no thì được gọi là món ngon rồi. Nhà hàng các cô có khách hàng trung thành như tôi thế này không phải là quá tốt hay sao?”

Phong Lan tránh không trả lời. Kệ cô ta thôi, mở nhà hàng làm kinh doanh thì phải có khách. Việc Đàm Thiếu Thành thường xuyên tới ăn chưa đến mức gọi là quá tốt, nhưng cũng không thể nói là xấu được, ít ra thì cô ta thanh toán khá sòng phẳng, thái độ với nhân viên phục vụ cũng lịch sự, vui vẻ. Phong Lan đoán trong cuộc sống có lẽ Đàm Thiếu Thành không có mấy bạn bè, bởi chẳng có việc gì cô ta cũng phải buồn dăm câu ba điều với Phong Lan, không bao giờ bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để tán dóc mấy câu chuyện phù phiếm, dù rằng Phong Lan chẳng mấy hào hứng. Lúc đầu Phong Lan vẫn cho rằng Đàm Thiếu Thành kiếm chuyện làm quà chẳng qua vì Ngô Giang cả thôi, sau lại cảm thấy cũng không hẳn là thế, cô ta dường như chỉ là muốn có người nói chuyện cùng. Chồng đã mất, lại chẳng có bạn bè thân thiết, đồng nghiệp trong công ty đại đa số là cấp dưới, mà người duy nhất có thể nói chuyện hợp với cô ta trong

nhà hàng này chỉ còn lại mỗi bà chủ Phong Lan.

Phong Lan thì chỉ những lúc nào cảm thấy buồn chán mới tiếp chuyện Đàm Thiếu Thành vài câu. Đàm Thiếu Thành thông minh, lại giỏi nắm bắt tâm lý người khác, nói chuyện không hề nhạt nhẽo, tuy nhiên trong cái vẻ thếu hiếu, nắm bắt được tất cả mọi chuyện của cô ta, có một thứ gì đó khiến người ta có cảm giác không thoải mái, như thể một con rắn trong mùa đông giá rét, trông thì sặc sỡ và hiền lành, nằm im thín thít một chỗ, nhưng bạn không bao giờ có thể biết được khi nào nó ngóc đầu phun nọc phì phì.

Chương 2: Người bên miệng măng xà

Vẻ sa sầm, buồn bã của Đàm Thiếu Thành khiến Phong Lan quyết định chấm dứt chủ đề về Ngô Giang. Cho dù cô có không ưa Đàm Thiếu Thành, hay tâm trạng của cô có không thoải mái đi chăng nữa thì cô cũng không muốn tìm vui trên nỗi đau của người khác.

“Ban nãy chị bảo chị đã bỏ công sức đi “tìm hiểu một chút” về lại lịch cô dâu? Chà chà, không ngờ chị vẫn nhiệt tình tốt bụng như thế”. Giọng Phong Lan có chút châm chọc.

Khi Chu Đào Nhiên và cô còn yêu đương thắm thiết, anh ta vẫn thường xuyên đến nhà hàng nên việc Đàm Thiếu Thành biết anh ta cũng chẳng có gì lạ. Chu Đào Nhiên là một “nhiếp ảnh gia tự do đang trên con đường dẫn đến thành công”, nói một cách khác thì là một “nhiếp ảnh gia chưa thành công và không có thu nhập ổn định”. Chỉ cần là những công việc liên quan đến ống kính máy ảnh thì anh ta đều nhận làm, cũng chính vì lần đó Phong Lan mời anh ta đến nhà hàng để chụp ảnh món ăn làm thực đơn mà hai người mới quen nhau. Mấy năm gần đây, Chu Đào Nhiên hợp tác với vài tạp chí nhỏ, Phong Lan nghe nói Đàm Thiếu Thành cũng từng móc nối giới thiệu cho anh ta vài mối. Cho dù Phong Lan luôn nghi ngờ “lòng tốt” của Đàm Thiếu Thành, nhưng vì ngại đụng chạm đến thể diện đàn ông của Chu Đào Nhiên nên cô không bao giờ hỏi quá chi tiết. Bản thân Phong Lan cũng chẳng biết cái cô Phùng Oánh kia từ đâu nhảy ra, Đàm Thiếu Thành chỉ quen biết xa giao với Chu Đào Nhiên mà nắm rõ chân tơ kẽ tóc sự tình còn hơn cả nhân vật chính, nếu như không phải là Đàm Thiếu Thành cố tình dò hỏi thì Phong Lan chỉ có thể thừa nhận rằng

mình quá mức ngây ngô.

“Tôi cũng chỉ mất công một chút.” Đàm Thiếu Thành che miệng cười.

“Tính tôi tò mò, biết làm thế nào được?” Hiếm lắm mới gặp được một vở kịch hay, tất nhiên phải xem cẩn thận kĩ càng một chút.”

Đây chính là lý do khiến Phong Lan không cách nào làm bạn được với Đàm Thiếu Thành. Mỗi khi cô manh nha mềm lòng với Đàm Thiếu Thành thì cô ta lại ngay lập tức giở trò gì đó khiến người ta khó chịu rồi thích thú chứng kiến điều đó.

Phong Lan cảm thấy cô ta vừa đáng ghét lại vừa đáng thương. “Tôi đoán là chị rất thiếu thốn tình cảm.”

“Nếu đúng là thế thì đã làm sao?” Đàm Thiếu Thành vẫn không hề tỏ vẻ tức giận. “Còn cô không thiếu thốn tình cảm, cô quen làm nhân vật chính, quen được người khác yêu chiều. Kết quả là đàn ông họ chọn người khác, đá phăng cô đi. Kịch người ta diễn như keo như sơn mà cô chẳng có vai, cho nên cô không chịu nổi, dù rằng cô vốn cũng không định giành lại anh ta. Cô nên biết là, một số người không bao giờ có số được làm nhân vật chính, họ phải đứng từ xa, nếu không mở to mắt để nhìn thì đến kịch hay cũng chẳng bao giờ được được xem. Cho nên, hãy thông cảm cho thói tò mò tọc mạch của bà quả phụ này đi.”

“Đừng có tỏ vẻ khổ sở, đáng thương như vậy nữa đi, chị là quả phụ thì liên quan gì đến tôi? Không phải chị đã phân tích mổ xẻ tôi chi li kĩ càng đó sao? Về mặt tình cảm thì tôi thường ghen tị đối kị người có, khinh thường cười nhạo người không mà.”

Phong Lan uống hết cốc nước lạnh, cả người cô dường như cũng bị đá lạnh làm cho tê dại, đến tâm trạng cũng trở nên tiêu cực. Cô đắm chìm trong suy nghĩ rồi thở dài. Đàm Thiếu Thành nói cô kiêu ngạo, sự kiêu ngạo đáng ghét. Dù sao đi nữa, Đàm Thiếu Thành cũng đã từng lấy chồng, chồng mất thì rõ là bất hạnh rồi, nhưng của cải để lại cũng không hề ít. Còn bản thân cô thì sao, sắp ba mươi đến nơi rồi mà vẫn chưa kiếm được tấm chồng nào. Bảo là xác định tập trung vào đầu tư xây dựng sự nghiệp, không coi chuyện lập gia đình là quan trọng đã đành một nhẽ, vấn đề ở chỗ cô biết rõ trong sâu thẳm lòng mình vẫn khát khao có một người đàn ông tốt và một mái ấm để đi về. Cô muốn hằng ngày về đến nhà, được cùng ngồi vào bàn ăn với người mình yêu, cô muốn hai người nắm chặt tay nhau mỗi lúc đi trên đường, hễ gặp người quen lại âu yếm giới thiệu: “Đây là ông xã của tôi”.

Chuyện kết hôn nếu không tha thiết thêm muốn thì mới cứng cỏi, vững vàng được, chứ mong cầu mà không đạt được thì quả là đáng xấu hổ. Đến khi tâm trạng trở nên nhẹ nhõm hơn một chút, Phong Lan mới bắt đầu để ý thấy hôm nay Đàm Thiếu Thành không ngồi ở vị trí quen thuộc mà cô ta vẫn hay ngồi, chưa kịp mở miệng hỏi tại sao thì ánh mắt đang di chuyển của Đàm Thiếu Thành đã cho cô đáp án.

Phong Lan dõi theo hướng nhìn của Đàm Thiếu Thành, chỉ thấy phần lưng của một người đang ngồi gần cửa sổ. Còn ở vị trí của Đàm Thiếu Thành lại rất dễ quan sát nửa bên người của người đó. Phong Lan nửa đùa nửa thật cảnh cáo: “Không được giở trò tán tỉnh khách hàng của tôi đâu nhé!”

Đàm Thiếu Thành cười thành tiếng, trả lời: “Hàng ngon mà cô cũng không thích sao?”

Tiếng cười đánh động Lưu Khang Khang, cậu ta cầm theo cây lau nhà chạy đến chỗ người ngồi gần cửa sổ, khom lưng ghé tai nói vài câu gì đó, rồi người nọ đứng dậy, xoay mình nhìn về phía Phong Lan và Đàm Thiếu Thành.

Phong Lan hướng thẳng về phía người đó, ánh mắt bất giác lảng tránh cái nhìn trực diện của cậu ta, xít răng khẽ nói với Đàm Thiếu Thành: “Tôi có đạo đức nghề nghiệp của tôi.”

“Thế thì vừa khéo, vì tôi lại chẳng có điều ấy.” Đàm Thiếu Thành cố ý nói to, cười rạng rỡ vẫy Lưu Khang Khang. “Này Khang Khang, cậu ta là bạn cậu à? Ngồi ở đấy lâu lắm rồi, sao cậu không qua giới thiệu cho chị Đàm này biết với?”

Khang Khang không bỏ lỡ cơ hội, vội rảo bước về phía hai người, xoa hai tay vào nhau, lấp ba lấp bấp nói với Phong Lan: “Là thế này ạ, chị chủ ơi, em có chuyện này muốn nói với chị, lúc nãy thấy chị bận nên không dám mở miệng.” Cậu ta xoay người chỉ về phía anh chàng đứng cách đó mấy bước. “Anh ấy là bạn em, đang đi tìm việc, cho nên em mới, em nghĩ là...”

“Ờ...” Phong Lan cũng không hiểu tại sao mình lại kéo dài âm thanh cảm than đó ra như vậy, như thế sức tỉnh sau khi hiểu ra sự việc.

“Ồ, không phải khách đến ăn cơm à! Phong Lan, cô không cần phải giữ đạo đức nghề nghiệp nữa nhé.” Phản ứng của Đàm Thiếu Thành không thua kém gì Phong Lan, cô ta nheo mắt cười, nói. “Hóa ra là đi tìm việc. Phải rồi, bà chủ và nhân viên với nhau có cần phải tuân thủ đạo đức

nghề nghiệp không?”

Phong Lan làm mặt nghiêm nói với Đàm Thiếu Thành: “Nhà hàng chúng tôi có sổ đen đấy, khách hàng quen cũng không nằm ngoài quy định đâu.”

Cô giữ nguyên thái độ như vậy nhìn sang Lưu Khang Khang. “Bây giờ cậu kiêm cả chức quản lý cửa hàng để tuyển người nữa à?”

“Không phải, chị Phong Lan. Thực sự là anh bạn em đang rất cần việc làm!” Lưu Khang Khang không e ngại thái độ của cô, rần rần năn nỉ.

“Làm ơn đi mà chị Phong Lan, em biết là chị tốt bụng nhất mà, được không chị, được không...”

“Cậu mà cứ tóm lấy tay tôi nữa thì có tin là tôi sẽ đóng gói cậu gửi trả lập tức về cho cậu cậu ngay lập tức không?” Phong Lan bị Lưu Khang Khang tóm lấy tay lắc lắc lắc để đến chóng cả mặt, cậu nhóc vô tích sự Lưu Khang Khang này, từ khi vào nhà hàng cô làm, nói thì nhiều, ăn thì lắm, có mỗi làm việc lại chẳng đâu vào đâu. Không phải vì nề mặt người cậu của Lưu Khang Khang là Tăng Phi thì Phong Lan không đời nào giữ một nhân viên làm thêm vào mùa hè như thế này.

“Lưu Khang Khang, cậu chỉ cần chăm làm bằng một nửa những việc gây phiền phức của cậu là tôi đã cảm kích lắm rồi. Cậu ta là bạn như thế nào với cậu?” Phong Lan ghi ngờ hỏi. Cô không biết rõ về mối quan hệ bạn bè của Khang Khang cho lắm, tuy nhiên mới nhìn sơ qua cũng biết anh chàng kia rõ ràng lớn hơn Khang Khang vài tuổi trong khi Khang Khang mới chỉ là cậu thanh niên mới lớn vừa tốt nghiệp trung học, lại không phải người ở đây. Hơn nữa, nếu đúng là Khang Khang có người bạn như cậu ta giới thiệu thế thì chẳng có lý do gì mà bây giờ cô mới gặp lần đầu.

Trước ánh mắt tra khảo của Phong Lan, Khang Khang chỉ biết thật thà thú nhận: “Vừa mới quen gần đây ạ.”

“Quen ở đâu?”

“Ở... ở trường ạ, không phải, mà là... quen lúc tụ tập bạn bè ạ...”

Khang Khang gãi đầu gãi tai, lúng ba lúng búng. Cậu đọc được trên khuôn mặt Phong Lan hiện rõ ràng bốn chữ “đi lừa quỷ đi”.

“Thật ra là ở quán net.” Có người ra tay giải vây hộ Khang Khang. Khang Khang nghe thấy tiếng nói bèn ngoảnh đầu sang, lúc này mới phát hiện “người bạn” mà mình dẫn đến không biết từ lúc nào đã đứng ngay bên cậu. “Quen tối hôm qua.”

Phong Lan lại liếc nhìn anh chàng, ngữ điệu của anh ta chậm rãi, bình

tĩnh, điều khiến Phong Lan ngạc nhiên hơn cả là anh ta còn dám nhìn thẳng vào mắt cô, tuy không có vẻ lắc cắc nhưng đây hoàn toàn không phải là thái độ kính nể và nhún nhường của một người đi xin việc cần có. Biết cô đang đánh giá mình nhưng anh ta vẫn nhìn thẳng vào mắt cô như trước, không hề né tránh.

“Lưu Khang Khang, ai cậu cũng dám đưa đến nhà hàng của tôi hay sao! Tối qua lại còn đến quán nét chơi thâu đêm nữa, thảo nào ban ngày làm việc lờ đờ lơ đãng, lúc cậu cậu đã đến đây, cậu đã hứa với tôi những gì?”

“Có chơi thâu đêm đâu ạ, chỉ chơi một lát thôi mà. Chị Phong Lan, chị không được dùng con mắt thiếu khách quan để đánh giá người khác. Em đã nói với anh bạn em là, chị chủ của nhà hàng này là người phụ nữ tốt bụng nhất, thấu tình đạt lý nhất trong phạm vi bán kính mấy trăm mét trong khu vực này.” Khang Khang ngẫm nghĩ thêm một lát rồi mồm mép trơn tru nịnh thêm. “Lại còn xinh đẹp nữa.”

“Cậu thôi ngay đi.” Phong Lan lạnh tanh không thay đổi sắc mặt, dựa vào thành ghế, thủng thẳng chậm rãi nói với “nhân vật chính” đang đứng cạnh Lưu Khang Khang. “Cậu muốn xin việc à? Nhưng hình như cửa hàng của chúng tôi không thiếu nhân viên.”

Phong Lan phải công nhận ánh mắt tự tin của người đi xin việc này khiến cô có chút tò mò. Anh ta ăn mặc không được bảnh bao, gợn gờn cho lắm, lại chịu đi theo Khang Khang đến tiệm đợi cả buổi sáng, chứng tỏ nhu cầu tìm việc của anh ta đã rất bức thiết. Cô thậm chí còn có chút mong đợi một cách ác ý, liệu anh ta có cố gắng đến mức nhún mình để kiếm được việc làm này hay không.

“Việc gì tôi cũng làm được, điện nước, tạp vụ, chạy bàn đều không thành vấn đề. Mong chị cân nhắc giúp cho.”

Anh ta đang nhờ cậy cô đấy sao? Thế mà ở sống lưng vẫn thẳng tắp như quân bút.

“Anh bạn em thông minh lắm, học cái gì cũng nhanh.” Khang Khang sốt sắng góp lời.

Phong Lan nhắc nhở: “Cậu mới quen cậu ta tối qua mà! Cậu ấy người ở đâu? Trước đây đã từng làm những việc gì? Cậu có biết hết không?”

Khang Khang đáp: “Anh ấy chơi game siêu đẳng luôn, thao tác cực giỏi, khi e bị chúng nó “tiêu diệt”, anh ấy đã “cứu” em bao nhiêu lần. Chị có biết trò mà em đang chơi không...À, chị là con gái, không biết cũng không có gì lạ, đây là game mà “trai thẳng” nào cũng mê.”

Phong Lan chán chảng buồn trả lời những câu hỏi ngốc nghếch tột đỉnh của cậu ta. Tăng Phi thuyết phục chị gái mình cho Lưu Khang Khang ra ngoài xã hội để rèn luyện quả nhiên sáng suốt.

“Phong Lan này, nếu như nhà hàng của cô không thực sự thiếu người làm thì vừa hay công ty tôi đang cần một thợ sửa điện nước đấy.” Đàm Thiếu Thành này giờ chỉ im lặng ngồi nhìn, bỗng tham gia câu chuyện. Cô ta ngừng lại vài giây, cúi xuống mở túi xách rồi nói tiếp. “Anh chàng đẹp trai, vẫn chưa biết phải xưng hô tên tuổi thế nào nhỉ?”

“Em á, Em là Lưu Khang Khang, không phải chị đã biết rồi...”

“Người ta hỏi cậu đấy à? Sáng ngủ dậy cậu chưa soi gương sao?” Phong Lan không chịu nổi, có nhân viên như thế này, người ngoài trông vào thật mất hết cả tiếng tăm thanh thế của nhà hàng.

Khang Khang đau khổ sờ lên mặt. “Em trông cũng được mà!”

Phong Lan không hơi đâu để ý đến cậu ta nữa, đưa tay ngăn cản Đàm Thiếu Thành đang định chìa danh thiếp cho người kia lại.

“Sao phải vội thế? Phải biết xếp hàng đúng trật tự chứ. Tôi đã phỏng vấn xong đâu.” Rồi cô trưng ra vẻ mặt hiền hòa nhất từ sáng đến giờ nói với người kia: “Cho tôi xem chứng minh thư của cậu được không?”

Anh ta mỉm cười, lấy từ trong túi quần ra chiếc chứng minh thư, vài tờ tiền lẻ cũng rơi ra theo, theo như Phong Lan ước tính thì số tiền đó không quá một trăm tệ. Nếu như đây là tất cả gia sản của anh ta thì rõ là phải nhanh chóng tìm việc kiếm cơm rồi.

“Đinh Tiểu Dã,” Phong Lan chăm rãi đọc tên anh ta. “Hai mươi bảy tuổi.” Cô lại nhìn mặt anh ta như thể để chứng thực số tuổi, nhiều hơn so với cô phỏng đoán, tuy nhiên vẫn ít tuổi hơn cô.

Hộ khẩu của Đinh Tiểu Dã khiến Phong Lan liên tưởng đến “vùng sâu vùng xa”. Điều này khiến cô cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Tỉnh X, trông không giống lắm.” Phong Lan nhận xét.

Tôi dân tộc Hán, trên chứng minh thư có ghi.” Người thanh niên tên Đinh Tiểu Dã này dùng giọng trần thuật để nhắc cô.

Phong Lan thấy tai mình nóng lên, ngốc nghếch cũng có thể gây truyền nhiễm, cứ như thế này người ngoài nhất định sẽ cho rằng nhà hàng của cô là nơi hội tụ của những người có chỉ số thông minh thấp.

“Dân tộc Hán, cũng không giống.” Cô ương bướng tiếp tục phủ nhận.

Đường nét trên gương mặt Đinh Tiểu Dã rất rõ ràng sắc sảo, không phải là ngoại hình phổ biến mà cô hay gặp.

Anh kiên nhẫn đáp: “Bà ngoại tôi là người dân tộc Kazakhstan.”

“Tại sao lại chạy tuốt từ đó về đây tìm việc?”

“Tôi không còn ai thân thích ở nhà nữa, nên muốn đi xa thử xem thế nào.”

“Cậu cứ mua đại một cái vé xe, thích đi đâu thì đi đó rồi tình cờ đến đúng nhà hàng chúng tôi à?”

Phong Lan lại lần nữa tự cảm thấy xấu hổ vì câu hỏi kém lịch sự của mình. Không hiểu vì lý do gì mà khi gặp Đinh Tiểu Dã, cô toàn nảy ra những phỏng đoán lạ lùng, hoang đường.

Quả nhiên, anh cúi đầu nhìn mũi chân rồi cười.

“Hồi nhỏ tôi đã từng sống ở đây, bố tôi là người thành phố G, sau khi bố mẹ chia tay, tôi mới đến tỉnh X.” Đinh Tiểu Dã lại giải thích, dường như anh cũng cảm thấy điều gì đó buồn cười nhưng vẫn nén lại được.

“Cậu nói cậu có dòng máu dân tộc thiểu số, lại từ tỉnh X đến, vậy thì về chuyện ăn uống...” Phong Lan đưa ra câu hỏi cuối cùng.

Anh nhanh chóng dẹp tan lo ngại của cô. “Chỉ ăn được món gì tôi cũng ăn được món đó.” Anh nói xong liền cười, lộ ra hàm răng rất đẹp. Đây chắc hẳn là điểm cộng, vì Phong Lan thích đàn ông có hàm răng đẹp. Nhưng khi Đinh Tiểu Dã nói đến chữ “ăn”, đi cùng với hàm răng trắng đều chẵn chặn đó, lại khiến cô bỗng liên tưởng đến một loài thú, nguy hiểm nhưng... hấp dẫn.

Thực ra thì Phong Lan không hề biết người dân tộc Kazakhstan có ngoại hình ra sao, nhưng nhìn khuôn mặt Đinh Tiểu Dã, thực tình dễ khiến cho người ta mơ tưởng, dù rằng dòng máu dân tộc thiểu số của anh ta chỉ chiếm một phần tư. Cô bắt đầu cảm thấy vui vẻ, có lẽ từ giờ trở đi các khách nữ đến nhà hàng ăn uống cũng sẽ có cùng cảm giác với cô.

“Nếu nhà hàng cô không thiếu người thì sao phải mất công hỏi han vắn vẹo, giày vò người ta kĩ càng thế?” Đàm Thiếu Thành chống cằm phàn nàn.

Phong Lan giả vờ như không nghe thấy cách dùng từ đầy ẩn ý của cô ta, đưa trả chứng minh thư lại cho Đinh Tiểu Dã.

“Cậu nói là thợ điện nước, vệ sinh tạp vụ, nhân viên bưng bê cậu đều làm được. Vậy ba việc này dành cho cậu cả. Thử việc ba tháng, lương bằng lương của Khang Khang, bao ăn, còn chỗ ở tự túc. Nếu cậu đồng ý thì chiều nay nộp một bản sao chứng minh thư cho quản lý nhà hàng, đi làm giấy chứng nhận sức khỏe, sáng mai đến làm. Nếu không đồng ý thì cứ tự nhiên đi tìm chỗ khác.”

Nụ cười của Đinh Tiểu Dã lần này thật nhẹ nhõm, tươi tắn.

Anh đáp: “Đồng ý, thưa chị chủ.”

Khang Khang hân hoan hơn hở đưa Đinh Tiểu Dã đi giới thiệu với đồng nghiệp trong quán. Đàm Thiếu Thành nghịch chiếc danh thiếp chưa kịp đưa của mình trong tay, nửa đùa nửa thật trách móc: “Nhất quyết phải tranh giành với tôi à?”

“Chị cả nghĩ rồi.” Phong Lan không định tranh cãi, đứng lên chỉnh sửa lại váy áo.

“Thế tại sao cô lại giữ cậu ta lại?”

Phong Lan nhướn mày đáp: “ Vì không muốn cậu ta rơi vào miệng mãng xà.”

“Từ bi quá.” Đàm Thiếu Thành giả vờ hoan hô tán thưởng. “Phong Lan ơi Phong Lan, ai là mãng xà, ai nuốt chửng ai vẫn chưa biết được đâu. Nếu cậu ta mà có ngoại hình khác, liệu cô có nhận không? Tính háo sắc ai mà chẳng có, có gì đâu mà không dám thừa nhận? Lòng dậy sóng rồi phải không? Dù sao thì cô cũng đang đơn chiếc mà.”

“Đã bao lâu rồi chị không gặp gỡ đàn ông rồi...nếu mà có thể thật thì tôi thích da phải trắng hơn cơ.”

“Chị Phong Lan, em đưa anh Tiểu Dã đi photo chứng minh thư nhé.” Lưu Khang Khang chạy đến xin phép.

Đàm Thiếu Thành nhân cơ hội đó nở nụ cười quyến rũ với Tiểu Dã đứng phía sau Khang Khang.

“Cẩn thận nhé! Cậu chính là kiểu mà chị chủ ở đây thích đấy!”

Lưu Khang Khang nghe thế sợ rúm người lại. Phong Lan lạnh lùng lườm Đàm Thiếu Thành, quay sang đặt tay lên vai Khang Khang, kéo cậu sang một bên, nói với giọng gần gũi thân thiết. “ Khang Khang này, cậu của cậu là bạn tôi, cho nên tôi nói với cậu vài lời chân tình với tư cách người lớn thế này. Đầu tiên, làm người phải biết mình là ai. Thứ hai, nếu cậu mò đến quán net chơi thâu đêm cái trò của “trao thẳng” kia nữa, cậu cậu sẽ bẻ gãy ngón tay cậu...Cuối cùng, cũng là điều quan trọng nhất, nếu là “trao thẳng” thì chẳng bao giờ phải tự khoe mình là “trao thẳng” cả.

Chương 3: Màu xanh lam rất hợp với chị

“Cảm ơn anh đã tặng em “sự ngạc nhiên thú vị”, khiến em nhận ra chức năng của tim mình vẫn hoạt động tốt.” Phong Lan không hề nhìn Chu Đào Nhiên mà chỉ tập trung xoay xoay chiếc ly pha lê trước mặt mình. “Hôm nay trông em vẫn rực rỡ hấp dẫn như thế, xem ra cuộc sống của em tốt hơn so với anh nghĩ nên anh yên tâm rồi.” Chu Đào Nhiên rõ ràng hiểu được Phong Lan nói đến đám cưới sắp tới của anh ta, nhưng anh ta lựa chọn cách tránh né không nhắc đến chuyện đó vào lúc này. Anh ta thận trọng mở lời khen người yêu cũ: “Màu xanh lam rất hợp với em.” Lời khen của anh ta rất chân thành, chiếc váy liền bằng lụa tơ tằm mà Phong Lan mặc khiến thân hình cô lộ ra đường cong tuyệt đẹp dưới ánh đèn, tôn lên làn da trắng muốt, mịn màng.

Phong Lan hồ hởi nói: “Anh nói như thể anh quan tâm đến em lắm vậy. Em đẹp em tốt chẳng phải vì anh, cũng chẳng liên quan gì đến anh.” Từ xưa đến nay trong cuộc sống, cô đều rất tinh tế tỉ mỉ, mỗi ngày đều dành chút thời gian, công sức để thể hiện những ưu điểm tốt đẹp nhất của mình. Tại sao lại không chứ? Nhất là trong tình huống như ngày hôm nay. Thắng thua chưa bàn đến, ít nhất về hình thức là phải xinh đẹp đã.

“Đem độc thân của chú rể trước ngày cưới chẳng phải là nên mở tiệc thác loạn với anh em bạn bè sao? Hay là trong mắt anh, bạn gái cũ đã biến thành người đồng giới với anh rồi?”

Chu Đào Nhiên bối rối vò tóc. “Anh nói không lại được với em. Phong Lan, anh vẫn luôn tìm cơ hội để nói lời xin lỗi em.”

“Xin lỗi? Không cần thiết. Anh có quyền lựa chọn mà. Anh cho rằng em đau khổ nên đến tìm anh à? Chẳng qua vì em tò mò thôi. Nếu như anh có chút nào đó cảm thấy có lỗi với em thì làm ơn hãy thành thật trả lời em một câu hỏi.”

“Tại sao lại lấy vợ ư?”

“Đúng thế!” Phong Lan khẳng định một cách rắn rỏi, trước khi nghe câu trả lời, cô uống một ngụm rượu rồi ngay lập tức nhíu mày. “Lại còn pha lẫn Sprite, Chu Đào Nhiên, khẩu vị của anh tệ thế này sao?!”

Chu Đào Nhiên ra hiệu cho nhân viên pha chế đổi ly khác, anh nhìn Phong Lan, nói: “Em có còn lần đầu nhớ chúng mình gặp nhau ở nhà hàng cầu em không? Anh cảm thấy em như một nữ thần...”

Phong Lan đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, hàng lông mày dựng ngược.

“Hừ! Tại tôi dựng cả lên rồi đây, anh định tâm sự với tôi những chuyện này à?”

“Em hãy để cho anh nói hết đã, anh thực sự luôn coi em như một nữ thần. Vấn đề là ở chỗ đó, em tốt đẹp thế, anh có thể yêu nữ thần nhưng không thể tưởng tượng nổi cưới một nữ thần thì sẽ như thế nào.”

“Chu Đào Nhiên, trước đây anh chưa bao giờ đạo đức giả như vậy, mẹ kiếp. Không yêu là không yêu, anh cứ dang hoàng đồng dặc mà thú nhận, chúng ta quen nhau rồi chia tay, chẳng ai trách móc ai. Tại sao trước đây anh lại nhận mình theo “chủ nghĩa không kết hôn” để chống chế với tôi? Thật nực cười!” Phong Lan giữ chặt lấy bàn để kiểm chế cơn giận.

“Trước đây đúng là anh không muốn kết hôn.”

“ Là không muốn kết hôn với tôi.”

“Được rồi, được rồi, anh công nhận, em đã hài lòng chưa?” Chu Đào Nhiên luống cuống bức bối cởi một khuy áo sơ mi ra. Phong Lan đau đớn nhận ra chiếc áo anh ta mặc đang mặc trên người chính là chiếc nhãn hiệu Canali cô đã tặng dịp lễ tình nhân năm nay.

Dường như nhận ra được suy nghĩ của cô hiển hiện ra trong ánh mắt, Chu Đào Nhiên cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi của mình, cười gượng gạo.

“Vợ sắp cưới của anh cũng biết chiếc áo này là của em tặng, suýt nữa đã lấy kéo cắt nát. May mà mẹ vợ anh lên mạng tra giá, bảo cô ấy thôi đừng làm thế, nên cô ấy không cắt được nữa. Phong Lan, nếu là em, anh chắc chắn em sẽ chẳng hề đắn đo do dự vứt nó luôn vào thùng rác, không mất công đi tìm kéo làm gì. Anh thích em nên thích cả quà em tặng, nhưng anh có cần phải mặc áo sơ mi có giá ba nghìn tệ không? Mẹ kiếp, anh mặc mà cả ngày chỉ lo nó bị bẩn... Vì em muốn nghe anh nói thật nên anh kể với em như vậy, ở bên cạnh em, ngày nào anh cũng điều chỉnh bản thân để phù hợp với em, ngày nào anh cũng tự hỏi mình liệu đã làm đúng mọi điều chưa. Anh không dám ngủ dậy muộn như trước nữa, làm việc gì cũng không dám vừa làm vừa chơi, anh sợ ánh mắt soi xét của em, như lúc này đây, y hệt như vậy! Có một thời gian, cứ nghe thấy tiếng giày cao gót của em là cả người anh lại nổi da gà, dù đang mệt mỏi cũng phải lên dây cót tinh thần, anh không dám lấy em làm vợ, vì sợ một ngày nào đó em sẽ thất vọng về anh.”

“Nói cho cùng vẫn là tại tôi. Tôi đã trách anh điều gì, đã ép anh điều gì đâu.”

“Em không cần nói. Ai cũng có mắt mà.”

“Cô ta tên là Phùng Oánh à? Cô ấy khiến anh được sống thoải mái tự tại phải không? Cho nên không cần phải diễn vở kịch sợ kết hôn của anh

cho cô ấy xem nữa?”

“Nói thật cho em hay, ban đầu anh cũng không có ý định kết hôn với Phùng Oánh.”

“Cuối cùng thì sao?”

Chu Đào Nhiên cũng uống một ngụm rượu lớn. “Cuối cùng anh cũng không thắng nổi sự giày vò của cô ấy, khóc lóc vật vờ làm mình làm mẩy, đi đâu làm gì cô ấy cũng bám theo, nói chia tay thì dọa tự tử. Anh định bỏ thật thì mẹ cô ấy bảo anh đùa giỡn với tình cảm của con gái bà, bắt anh phải chịu trách nhiệm với cô ấy. Anh bị trói chặt quá không còn cách nào khác. Hơn nữa, trong thời gian xa em, anh cũng đã nghĩ rất nhiều, em nói đúng, con người cần có một cảm giác là mình thuộc về ai đó, có tuổi rồi thì càng cần có nhu cầu được thấy mình cần thiết với anh đó. Có một giai đoạn anh bị cô ấy ép quá, đành cắn răng nhắm mắt đưa chân, đồng ý cưới. Thôi thì cứ lấy đại một người. Cô ấy cũng rất tốt, toàn tâm toàn ý với anh, anh nói nhăng nói cuội gì cô ấy cũng thấy vui, làm cái gì cô ấy cũng cho đó là tốt nhất. Sống đơn giản qua ngày, vợ chồng chấp nhận nhau không ai ghét bỏ ai.”

“Nói thế vẫn là tại tôi mà khiến anh như vậy.” Phong Lan lắc đầu, thoáng có cảm giác ghen ghen khi nhìn người đàn ông vừa lạ vừa quen này. Anh ta cắt tóc ngắn hơn, chân râu bắt đầu mọc ra, gương mặt vẫn sáng sủa, khôi ngô như trước. Lần đầu tiên cô gặp anh ta, lúc đó để tiết kiệm tiền mua bộ ống kính máy ảnh, anh ta ăn uống thất thường, thế mà vẫn hớn hờ vô tư chẳng cần biết đến chuyện gì khác. Ban đầu cô yêu anh ta là bởi anh ta có những điểm mà cô không có. Người đàn ông mà trong lòng cô luôn nghĩ là trầm tĩnh ít nói, nhưng phóng khoáng không bị trói buộc bởi các quy củ, là do cô lâu này chưa bao giờ hiểu đúng về con người anh ta, hay vì cô đã tự tay thay đổi anh ta thành con người mà cô hoàn toàn xem thường như thế này?”

“Nếu như lúc đó tôi cũng khóc lóc bám riết lấy anh như Phùng Oánh, anh sẽ cưới tôi chứ?”

“Em không làm thế đâu. Phong Lan, em sẽ chỉ nói anh có quyền lựa chọn. Mỗi lần chúng ta cãi nhau, câu mà em hay nói nhất chính là “chúng ta hãy tĩnh lặng lại”.”

“Tôi hỏi là, anh có cưới hay không?”

Chu Đào Nhiên lại dốc hơn nửa ly rượu vào miệng, cuối cùng cũng gật đầu nói: “Chắc là có, ai mà biết được!”

Phong Lan tự rót đầy ly rượu của mình, im lặng hồi lâu rồi cất tiếng thở dài, nói khẽ: “Tôi hiểu cả rồi...Đào Nhiên, chúng ta vẫn chưa chính thức nói câu chia tay, đúng không?”

Chu Đào Nhiên đáp lời cô bằng ánh mắt đã ngà ngà say, gương mặt cô như nước, giọng nói cô dịu êm. Đã lâu lắm rồi anh ta không được nhìn một Phong Lan như thế, không tìm được những đợt sóng đang dâng lên trong lòng, anh ta đưa những ngón tay mình đặt lên tay cô.

“Ừ:

“Vậy thì chúng ta chia tay đi. Là tôi nói trước nhé.”

Chu Đào Nhiên đã say.

Phong Lan lái xe ra khỏi tầng hầm, đúng lúc nhìn thấy một cô gái trẻ đang đỡ lấy Chu Đào Nhiên, đứng ở lề đường vẫy xe. Cô gái ấy có dáng người nhỏ nhắn mảnh khảnh, khó nhọc gắng sức đỡ Chu Đào Nhiên cao một mét tám say lướt khướt, vấp lên khuỷu xuống mấy bận. Phong Lan giảm tốc độ, từ bên này đường nhìn sang, thấy cô ta đang nói gì đó, có lẽ là quở trách Chu Đào Nhiên, mắt cô bỗng ngập tràn nỗi xót xa.

Cô ta là Phùng Oánh đây mà. Biết tên từ trước, nay mới gặp người.

Phong Lan lâu nay vẫn luôn tự đề cao mình. Cô đã tưởng tượng ra Phùng Oánh có rất nhiều dáng vẻ. Đàm Thiếu Thành miêu tả cô ấy rất bình thương, hóa ra không phải như vậy. Chu Đào Nhiên vẫn có con mắt giỏi đáng giá phụ nữ như xưa. Chỉ cần nhìn thoáng qua, Phong Lan đã cảm nhận được, cô gái ngày mai sẽ cùng bạn trai cũ của cô làm lễ cưới này rất trẻ trung và ngọt ngào. Đôi má tròn trịa đầy đặn, ánh mắt sáng trong tinh khiết, ăn mặc trang điểm giản dị nhẹ nhàng mà vẫn tươi xinh, nét thanh xuân rạng rỡ không cần bất cứ tuyên ngôn bằng lời nào.

Phong Lan nhận ra cô không còn oán trách Chu Đào Nhiên nữa. Nếu như là đàn ông, cô cũng sẽ lựa họn như vậy. Cô tự trách mình. Quen nhau từng ấy năm, cô luôn tự hỏi, tại sao người đàn ông luôn miệng nói yêu cô lại không muốn cưới cô, vì điều này mà cô băn khoăn lo lắng, thiếu tự tin rồi cuối cùng đau khổ buông tay. Hóa ra chỉ cần khóc lóc vật vã, làm âm ỉ dọa tự tử là được. Trẻ con có khóc mẹ mới cho bú, triết lý đơn giản như vậy, đến bây giờ cô vẫn chưa hiểu ra. Chu Đào Nhiên quả quyết cô không làm nổi những việc như thế. Cô luôn tự hào mình là người phụ nữ hiện đại, từ nhỏ đã được giáo dục phải độc lập mạnh mẽ, phụ nữ là một nửa thế giới, giữ một nửa bầu trời, cô nhất định phải có tôn nghiêm tự trọng. Nhưng tôn nghiêm có đưa nổi cô về trong đêm tối? Có ủ ấm được

chân cô trong giá lạnh mùa đông?

Tửu lượng của Phong Lan khá hơn Chu Đào Nhiên, phong thái hành vi sau khi ngấm rượu cũng vậy. Trong khi anh ta say rượu là bắt đầu nói năng huyên thuyên, cô vẫn đủ tỉnh táo đi thanh toán hóa đơn và chủ động biến mất trước khi vợ cưới của anh ta đến. Nhưng sau khi lái xe khoảng mười phút, cô quyết định phải nghĩ cho sự an toàn của tính mạng, quãng đường còn lại tốt nhất là không nên tiếp tục tự lái xe về.

Đồng hồ trên bảng điều khiển của xe báo đã mười rưỡi đêm, giờ này không nên làm phiền đến ai. Phong Lan bèn chọn cách đỗ lại ở một bãi giữ xe gần nhà hàng rồi bắt taxi về nhà.

Nhà hàng của cô ở tầng một của một tòa nhà cao tầng, sau khi khóa xe cẩn thận, cô tiện thể tạt vào đi vệ sinh. Nhà hàng của cô chính giờ tối là đóng cửa, bình thường không có ai trông ban đêm. Từ khi Khang Khang đến đây làm, cậu ta có kê một chiếc giường đơn trong phòng kho để ngủ. Phong Lan lấy chìa khóa mở cửa đi vào, nhà hàng vẫn còn để đèn. Cô khát khô cả cô, gọi “Khang Khang ơi” liên tục mấy bận mà không ai trả lời. Phong Lan trong trạng thái chệnh choáng vẫn có thể đoán ra được cậu nhóc đó chắc chắn lại lượng ra hàng net để chơi game rồi.

Khang Khang vốn không nghiện chơi game, cậu nhóc này rất giống bố, trông bảnh bao sáng sủa, hồi bé hay bị nhầm là con gái, tính cách cũng có chút ẻo lả, đến tuổi thanh niên, cậu bắt đầu nhạy cảm, rất sợ bị người khác gọi là “trai cong”, cho nên vô cùng ngưỡng mộ ông cậu Tăng Phi có phong cách mạnh mẽ của mình, cứ đến kỳ nghỉ là lại đến chơi với cậu. Nhưng Tăng Phi đâu có hứng chơi trò trẻ con với cậu nên chẳng cần suy tính gì, chẳng ngại cậu đến nhà hàng của Phong Lan, Gần đây, không biết ai đã nhồi nhét cho Khang Khang cái tư tưởng lệch lạc rằng đàn ông đích thực và “trai thẳng” là phải chơi game, thế nên để chứng minh mình là “trai thẳng” từ trong ra ngoài, Khang Khang cứ rảnh ra là lại dính lấy hàng net, còn dẫn cả Tiểu Dã – “thần thương trai thẳng” mới của cậu ta về nhà hàng.

Ngày mai nhất định phải nói chuyện rõ ràng với Lưu Khang Khang mới được. Tăng Phi đã giao cậu cháu ruột của mình vào tay cô, cô không thể để một cậu bé ngoan ngoãn học đòi cái xấu được. Phong Lan miên man suy nghĩ, đặt túi xuống, lảo đảo đi về phía phòng vệ sinh. Tối nay cô uống khá nhiều rượu, đỗ xe xong, thả lỏng tinh thần được một chút thì men rượu bắt đầu ngấm, bước đi bồng bênh như trên mây. Phong Lan

đẩy cánh cửa vệ sinh đang khép hờ, vì đang say không ước lượng được lực sao cho vừa mức nên cửa kính bị va mạnh vào tường, âm thanh phát ra khiến cô hoảng sợ, run bắn người. Sau khi bình tĩnh lại, cô bỗng thấy vui lên, hơi men làm người ta thật hưng phấn.

Phong Lan bật cười khanh khách, bước vào phòng vệ sinh, trong phòng vệ sinh đang có người. Là đàn ông! Anh ta cao hơn Khang Khang một cái đầu, hai tay đang giơ khăn tắm để lau tóc, im lặng nhìn cô, sắc mặt lạ lùng.

Lần này Phong Lan không bị giật mình nữa, cô vịn một tay vào khung cửa, nhớ ra gương mặt này là cửa cậu nhân viên phục vụ mới đến làm ở nhà hàng. Đầu tóc anh ta vẫn còn ướt rượt, có vẻ như vừa tắm gội xong, thảo nào trong tiệm vẫn còn ánh đèn, ban này cô quên không thắc mắc chuyện này.

Nếu như này giờ anh ta vẫn đứng ở đây, phỏng chừng là đã bị sốc vì tiếng cười khó hiểu và kinh dị của cô. Nói thật là Phong Lan cũng không biết vì sao mình lại cười, mà chính vì vậy nên cô càng cảm thấy buồn cười hơn. Một cô gái nửa đêm chạy vào phòng vệ sinh, vô duyên vô cớ cười khanh khách, có điều gì có thể kỳ cục hơn thế? Nghĩ đến đó, cô lại vịn vào khung cửa, cười gập cả người lại.

Cô không biết mình cười trong bao lâu, chỉ biết mãi không dừng lại nổi, nước mắt sắp trào ra đến nơi. Đinh Tiểu Dã đứng cạnh bồn rửa mặt đầu hàng trước, anh bỏ chiếc khăn tắm trên đầu xuống, cất lời: “Hay tôi ra ngoài trước nhé?”

“Được thôi.” Phong Lan đứng thẳng người lên, nụ cười vẫn còn trên khuôn mặt. Cô đợi một lát, anh ta vẫn không nhúc nhích. Cô nhớ ra mục đích của việc quay lại cửa hàng, vẫy vẫy một ngón tay, nghiêm mặt nói. “Đến lượt tôi, tôi không quen dùng chung phòng vệ sinh với đàn ông... Ý tôi là dùng cùng một lúc, nhất là lúc đi vệ sinh.”

Đinh Tiểu Dã rất nghe lời, anh nói: “Thế thì chị phải nhường trước.” Nhường? Nhường gì cơ? Phong Lan ngẩn người, giật mình nhận ra một tay mình vẫn chống lên cửa, trông giống hệt như Mẫu Dạ Xoa đứng chắn trước cửa phòng vệ sinh.

“Ồ. Xin mời.” Phong Lan đứng thẳng người, cố gắng cử động với dáng vẻ thanh lịch nhất để anh ta có thể thoát ra khỏi phòng vệ sinh. Khi anh ta lách ngang qua cô, để thể hiện phong độ bà chủ của mình, cô cố tìm một câu nói đùa để xua tan vẻ lúng túng: “Đừng đứng trước cửa nhìn trộm

đấy!” Cô cười.

Đình Tiểu Dã khựng lại, Phong Lan buồn rầu phát hiện ra hình như anh chàng này hơi thiếu tính hài hước.

Một phút sau, Phong Lan bước ra khỏi phòng vệ sinh. Cô nôn khan vài tiếng, không tổng ra được thật khó chịu. Cô vịn tường đi về phía khu phục vụ khách ăn uống rồi ngồi phịch xuống, chống tay lên trán, ngồi im bất động.

Đình Tiểu Dã không biết trốn vào góc nào rồi. Tại sao giờ này mà anh ta vẫn ở cửa hàng? Chắc hẳn đây là ý tưởng của Lưu Khang Khang. Lúc này Phong Lan cũng không còn sức để truy xét việc này nữa. Cô khàn khàn cất tiếng: “Làm ơn lấy cho tôi cốc nước.”

Không có ai đáp lời, trong lúc cô đang nghĩ có lẽ chỉ còn một mình mình ở trong nhà hàng trống trải này thì một cốc thủy tinh đã được đặt xuống trước mặt cô. Phong Lan cầm lên uống, ngay lập tức kêu toáng lên: “Tôi chết bỏng rồi!” Sau đó cô ngẩng mặt, nhìn thấy Đình Tiểu Dã ở cách đó mấy bước, cô liền phồng miệng thối phì phì, vô cùng tức giận. “Cậu không có não à? Tôi cần nước ấm, không phải nước nóng, cũng không phải nước lạnh, hiểu không? Cậu có hiểu không!”

“Đợi một chút.” Đình Tiểu Dã nhanh chóng đi lấy rồi quay lại, lúc này nhiệt độ nước vừa phù hợp.

Phong Lan uống mấy hớp, đặt cốc xuống rồi nhìn anh ta, nhận ra anh ta đang đứng ở góc tối, mà mắt cô đã mơ màng vì say. Anh ta trông như một chiếc bóng, không gần không xa, Có vẻ như cơn thịnh nộ vừa đột nhiên bộc phát của cô khiến người ta phải sợ hãi lánh tránh.

“Cậu cũng thấy tính tình của tôi rất khó chịu phải không?” Phong Lan gắng gượng đứng dậy, lảo đảo, may mà vịn được vào cạnh bàn. Đình Tiểu Dã không hề nhúc nhích. Cô định đứng thẳng lên rồi dạy dỗ cho anh ta một bài, thử đến lần thứ hai thì bị đôi giày cao mười phân đánh bại, tẹo chân, “uỳnh” một tiếng, cả người ngã sòng soài ra đất.

Hai tay cô chạm đất, nền nhà rất mát mẻ, sự mát lạnh tạo cảm giác dễ chịu thoải mái ngoài mong đợi, khiến cô ao ước được nằm luôn tại đây ngủ một giấc thật dài. Lần này thì anh chàng nhân viên của cô cuối cùng cũng phát huy “tinh thần phục vụ”, bước đến đỡ cô lên, đặt ngồi lại vị trí cũ, giống như khuôn một bao tải vậy.

Lúc ở gần sát anh ta, Phong Lan cố tình hít mạnh một hơi, cười nói:

“Không có mùi sữa ngựa, cũng không có mùi thịt dê. Chắc chắn là dùng

dầu gội đầu của Lưu Khang Khang rồi. Lần trước có lẽ tôi đã nhận xét sai, thật ra mùi này cũng không bị “nữ tính” cho lắm.”

Phong Lan cảm thấy cho dù đã say mà mình vẫn quá kiêu ngạo, nhưng ít ra cô đã không nói: “Đó là mùi vị đặc trưng của trai trẻ.”

“Không thích nói chuyện này sao?” Sự yên lặng của đối phương khiến Phong Lan cảm thấy mất hứng, cô khẳng khái nói. “Cậu cũng có thể ngửi mùi trên người tôi.”

“Mùi thuốc diệt côn trùng và mùi hôi của rượu.” Đinh Tiểu Dã đã cho cô một câu trả lời thẳng thắn.

Một lần nữa Phong Lan cảm thấy bị xúc phạm, cô đập mạnh tay xuống bàn, đau đến mức mặt mũi nhăn nhó nhưng vẫn không quên lớn tiếng quát: “Thuốc diệt côn trùng nào? Là Coco Mademoiselle!”

Cô vẫn không trông thấy rõ vẻ mặt của Đinh Tiểu Dã thể hiện ra sao, nhưng linh cảm của cô cho biết chắc chắn lúc này anh ta đang nghĩ cô rất nực cười, bởi bản thân cô cũng nghĩ như thế.

“Chứ không phải là mùi rất nữ tính sao?” Cô thều thào hỏi, dường như quả đấm giáng xuống bàn xong vừa xong đã làm cạn kiệt toàn bộ sức lực của cô. “Cậu không đồng ý à? Rất nhiều người nói thế mà! Tối nay, ngay cả bạn trai của tôi cũng bảo tôi là “nữ thần” của anh ấy.”

“Thế á?” Giọng nói của anh đầy vẻ hoài nghi.

“Tất nhiên.” Cô tiếp tục tự hỏi tự trả lời, Phong Lan bắt đầu cao hứng, để chứng minh lời mình vừa nói, cô cởi giày cao gót, lấy gót giày gõ lên mặt bàn, tiếng lách cách vang vọng trong không gian tĩnh lặng. “Anh ấy bảo mỗi khi nghe thấy tiếng giày cao gót của tôi là cảm thấy lo lắng, căng thẳng. Cậu nói xem, bây giờ cậu có thấy căng thẳng không?”

Cô gõ theo nhịp, nhìn chằm chằm vào con người duy nhất đứng cạnh mình, như thể nghe được tiếng thở dài khe khẽ.

“Căng thẳng.”

“Cậu cũng thấy căng thẳng à? Tức là anh ấy không nói dối tôi. Thảo nào tôi vừa quay đi, anh ấy đã cưới một cô gái khác.” Phong Lan nắm chặt lấy chiếc giày của mình, cười rồi hỏi. “Cậu có biết Phùng Oánh là ai không? Là vợ của người yêu cũ của tôi. Tôi cứ tưởng cái gì tôi cũng hơn cô ấy, kỳ thực thì cô ấy trẻ hơn tôi, tướng mạo không xấu, ngực cũng không bé hơn tôi. Cậu có thích con giá mề như vô lối không? Như tôi bây giờ vậy...Trông cậu có vẻ không thích, nhưng người yêu cũ của tôi lại thích, tôi cứ nghĩ đàn ông ai cũng như nhau cơ.”

Giọng Phong Lan càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cả người cô đổ ngược cuống bàn.

“Này này! Chị đừng có ngủ ở đây chứ!”

Tiếng nói lúc xa lúc gần khiến Phong Lan khó chịu, cô giơ tay phẩy phẩy như xua ruồi, liền bị kéo xốc dậy. “Chị tỉnh lại đi, hay là tôi gọi điện cho Khang Khang nhé?”

“Khang Khang? Khang Khang rất thích cậu... làm người khác thích cũng không phải là điều hay” Phong Lan càng nói càng linh tinh lộn xộn. “Anh ấy bảo lời chúc của tôi rất quan trọng đối với anh ấy, cho nên tôi chúc anh ấy có một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, hoi đầu phát tướng, Trong lòng tôi thực sự nghĩ như vậy.”

Lại một tiếng thở dài khe khẽ.

“Tôi đưa chị ra bắt taxi.”

Phong Lan được Đinh Tiểu Dã dìu, loạng choạng đi ra đến cửa, sau đó liền đẩy anh ra. “Cậu là ai vậy?”

Cô cố gắng nhìn anh cho thật rõ.

“Không quen. Nhưng cũng chẳng sao, cậu là kiểu người tôi thích.” Cô lắc lư xoay tròn một vòng, cười rồi hỏi. “Màu xanh lam rất hợp với tôi phải không?”

Cô ghé sát vào mặt anh, biểu hiện trên mặt anh vô cùng phức tạp.

“Phải nghĩ lâu đến thế sao?”

“Tôi đang nghĩ không biết có nên nói với chị không.”

“Cái gì?”

“Váy của chị...”

“Không đẹp sao?”

“Sờ mong chị xem.”

“Đồ lưu manh!”

“Chị cứ tự sờ đi.”

Phong Lan tức giận quắc mắt nhìn anh, nhưng vẫn nghe lời sờ vào hông mình xem sao. Ban đầu không nhận ra điều gì khác thường, sau đó cô mới thét lên. Một góc gấu váy của cô bị mắc vào cạnh quần lót – một mảnh rất lớn, điều này có nghĩa là...

Phong Lan kéo xuống rồi ôm đầu ngồi xổm xuống đất như một con chim đà điểu, gió đêm thổi đến, như mang lại một liều thuốc mạnh, khiến men rượu đã ngấm sâu cũng tỉnh đến phân nửa. Anh ta phát hiện ra từ lúc nào? Từ khi cô ra khỏi phòng vệ sinh ư? Hay là khi cô xoay vòng vòng?

Cuộc đời dài hai mươi chín năm tám tháng của cô, ngoài lần khiêu vũ thời trung học bị tuột dây đeo vai của váy ra, chưa gặp tình huống nào mất mặt như thế này. So sánh ra thì việc người yêu cũ đi lấy vợ chẳng có gì đáng xấu hổ cả, bỗng nhiên cô không còn cảm thấy phiền muộn về chuyện đám cưới ngày mai nữa, nhờ cảm hứng chết tiệt này.

“Chị đứng lên, đừng ngồi ở đây.”

Đình Tiểu Dã hồn nhiên vỗ vào vai “con đà điểu”. Phong Lan lại hét lên như phải bỏng. Đứng lên bỏ chạy, bộ dạng dứt khoát mạnh mẽ, chẳng có vẻ gì là say khướt.

Cô chạy được một đoạn xa mới dừng lại, giày cao gót siết vào chân rất đau. Cô bắt đầu hồi tưởng ban nãy váy bị vén lên cao đến đâu, liệu anh ta đã nhìn thấy phần nào, đáp án hiện ra sinh động đến mức khiến cô sẽ phải ghi nhớ suốt những năm tháng còn lại của cuộc đời mình.

Phong Lan vừa đi vừa miên man suy nghĩ, có tiếng bước chân khe khẽ vọng tới. Cô không chú ý, đột nhiên chiếc túi nhỏ đeo trên vai bị kéo lại, còn cô bị đẩy mạnh, ngã dúi về phía trước. Cô ngã sòng soài xuống mặt đất mới nhận ra không phải là Đình Tiểu Dã đang đùa cô, người vừa xông đến có dáng thấp bé gầy còm. Vì cô ngã xuống đất trong tư thế một bên người nằm đè lên túi nên thằng oắt nọ liền phi đến, giơ tay định giằng lấy cái túi.

Đến lúc này thì Phong Lan hoàn toàn tỉnh rượu, cô ý thức được mình đã gặp phải bọn cướp giật, bản năng khiến cô cố sống cố chết túm chặt lấy quai túi xách, tên cướp cũng nhất quyết không buông tay, Phong Lan sợ hãi hoảng loạn, hai bên bắt đầu giằng co kịch liệt.

Bỗng nhiên có một tiếng động lớn vang lên, hai bên đang vật lộn đều giật mình sợ hãi, Phong Lan vừa buông long tay, tên cướp liền không bỏ lỡ cơ hội, giật lấy cái túi rồi bỏ chạy.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, Phong Lan không kịp mở miệng kêu cứu. Cô thất thần ngồi xuống vệ đường nhìn về phía có tiếng động, chiếc thùng rác hình trụ bị đổ ở lề đường, một bóng người cao cao dưới ánh đèn có dáng hình khá quen thuộc. Anh ta từng bước tiến lại gần, không phải Đình Tiểu Dã thì còn ai vào đây.

Đến khi Đình Tiểu Dã đỡ cô đứng dậy, cô vẫn chưa hoàn hồn. Không chỉ vì cô vừa trải qua một cơn sợ hãi, mà còn vì tri giác đang nhắc nhở cô có gì đó không đúng ở đây. Lúc cô bừng mắt chạy ra khỏi nhà hàng, Đình Tiểu Dã hẳn đã đi theo cô. Sau khi sự việc phát sinh, với khoảng cách

như vậy, anh ta hoàn toàn có thể chạy lại giải vây khi cô giằng co với tên cướp nhưng tất cả những gì anh ta làm chỉ là đá đổ một cái thùng rác!

“Cậu, cậu...”

Phong Lan vẫn chưa hết sốc vì sợ, chỉ vào mặt anh, nói không ra lời.

“Tôi thì làm sao? Đêm hôm khuya khoắt con giá con đưa một mình đi lang thang trên đường, lại còn ăn mặc như thế này, không gặp cướp mới là lạ.”

“Sao cậu lại làm như vậy? Tại sao cậu dám?”

Cô định làm cho ra nhẽ với anh nhưng lại bị anh lòi xềnh xệch đi thẳng.

“Vẫn còn đi được, chắc chắn không bị chấn thương hay gãy xương gì đâu.” Đinh Tiểu Dã nói.

Nhưng Phong Lan muốn thổ ra máu!

Cô quá hoảng sợ nhưng nhất thời không thể bộc lộ ra được. Đêm nay đã xảy ra bao nhiêu việc vượt qua kinh nghiệm sống cũng như phạm vi nhận thức của cô. Có lẽ não không hoạt động nổi nữa nên cô mới ngây ngô nói một câu: “Cậu biết trong túi tôi có những gì không? Cậu biết cái túi đó giá bao nhiêu tiền không?”

“Tôi không biết.” Đinh Tiểu Dã lại đẩy cô đi về phía đường lớn. “Tôi chỉ biết chị là người không có não. Người chết rồi thì cái túi còn đáng giá nữa không? Phải rồi, hẳn chắc cũng không giết chị đâu, dù gì chị cũng là con gái mà.” Anh chẳng cần nhiều lời, ai cũng đều biết anh định nói đến điều gì, lại còn nhìn trân trân vào một bộ phận trên người cô nữa. Phong Lan bất giác lấy tay che trước ngực, chặn tia nhìn không lấy gì làm tử tế của anh lại.

“Tôi phải báo công an!” Cô như người sắp chết đuối vớ được cọc.

“Nếu như muốn đi báo thfi chị tự đi. Chị có biết mỗi ngày xảy ra bao nhiêu vụ như thế này không? Hôm nay chị còn gặp may đấy. Việc sau này đừng có kéo tôi vào, tôi không nhìn thấy gì cả đâu.”

“Cái gì!” Phong Lan nói chưa dứt lời, Đinh Tiểu Dã đã chặn một chiếc taxi lại, không phân bua nhiều lời đẩy cô vào trong xe, đồng thời ấn vào tay cô vài tờ mười đồng.

“Tôi chỉ còn từng này thôi, cho chị vay đấy. Nếu không đủ thì chị đi bộ về, dù sao cũng chẳng còn lo bị giật túi nữa.”

Phong Lan há hốc miệng, cô cũng thuộc loại người mồm miệng nhanh nhẩu, nói năng lưu loát, nhưng không hiểu tại sao đêm nay lại biến thành một con ngốc. Trơ mắt nhìn anh đóng mạnh cửa xe từ bên ngoài, tay chân

cô vẫn ngây đờ không nhúc nhích.

Đình Tiểu Dã nhìn bộ dạng cô như vậy, thái độ cuối cùng cũng bớt cộc cằn. Anh than khẽ một tiếng, cúi người nói qua cửa sổ xe đang kéo xuống một nửa.

“Thôi được rồi, màu xanh lam rất hợp với chị.”

Chương 4: Thua người, không có nghĩa là thua cả cuộc đời

Sáng sớm khi vừa tỉnh giấc, Phong Lan đã gọi ngay cho Tăng Phi, Tăng Phi lập tức qua đón rồi đưa cô đến đồn công an khu vực để trình báo sự việc, sau đó lại đưa cô về nhà hàng.

Tăng Phi xuất thân từ gia đình làm trong ngành Công an, từng là một cảnh sát hình sự rất xuất sắc, nhưng mấy năm trước đã thôi việc công chức, tuy nhiên vẫn quen biết và giữ liên lạc với nhiều nhân vật trong các đơn vị ngành Công an. Bản năng nghề nghiệp mà Tăng Phi từng kinh qua khiến anh cảm thấy việc Phong Lan nửa đêm nửa hôm một thân một mình chạy trên đường vắng dẫn đến việc bị cướp quả là khó cắt nghĩa.

“Sau này nếu buổi tối mà không lái xe về được thì hoặc là gọi điện nhờ bạn bè, hoặc là gọi cho hãng taxi. Lần này người không bị làm sao là coi như may mắn lắm rồi.” Tăng Phi đi theo Phong Lan vào sảnh nhà hàng.

“Em có chắc chắn lúc đó không có ai chứng kiến sự việc không?”

Câu hỏi này trong lúc lấy lời khai anh đã hỏi một lần. Phong Lan vừa bước vào nhà hàng liền thấy Đình Tiểu Dã đã chính thức bắt đầu làm việc, cô mím môi rồi đáp: “Không có. Nếu mà có ai thì tên cướp đó đã không dám ra tay rồi, trừ phi người chứng kiến là tên vô lại, nhìn thấy người ta sắp chết mà không cứu.”

Khang Khang thấy cậu Tăng Phi đến thì rất vui mừng.

“Cậu ơi, cậu nhìn cháu đến chỗ chị Phong Lan lau sàn nhà một tháng nay, cơ bắp có nổi lên được tí nào không? Cháu để kiểu tóc này đẹp không? Trông giống đàn ông đích thực không?”

Tăng Phi tìm một chỗ ngồi đại xuống, liếc Khang Khang một cái từ trên xuống dưới rồi hỏi Phong Lan: “Có gì khác à?”

Phong Lan cố nhịn cười, xua Khang Khang mặt ngập tràn thất vọng đi.

“Đi lấy đồ uống cho cậu đi.”

“Anh đến đây rồi thì ăn cơm trưa đã rồi hãy đi, để em vào bếp làm riêng cho anh cái gì đó thật ngon.” Phong Lan cũng ngồi xuống với Tăng Phi. Tăng Phi lắc đầu. “Thôi thôi, ở công ty đang bận nhiều việc.”

“Đạo này làm ăn có tốt không ạ?”

“Hay là để anh gọi người đến lắp đặt hệ thống an ninh mới cho cửa hàng em nhé?”

Phong Lan chưa kịp nói thì điện thoại di động của Tăng Phi đã đổ chuông. Lúc này Đinh Tiểu Dã mang một lon bia to đến. Phong Lan băn khoăn không biết Khang Khang biến đi đâu, chẳng lẽ vì Tăng Phi không chịu công nhận những nỗ lực của cậu ta trên con đường rèn luyện trở thành đàn ông đích thực nên trốn vào một góc sứt sùi rồi?

“Chị chủ, Khang Khang bảo chị gọi cái này.” Đinh Tiểu Dã đứng bên bàn nói.

Phong Lan khó chịu ngẩng đầu nhìn anh. Lúc này anh đã thay sang bộ đồng phục nhân viên cửa nhà hàng, trông rất vừa vặn và phù hợp. Phong Lan cảm thấy hài lòng với con mắt lựa chọn của mình – ý cô là bộ đồng phục. Nhưng vấn đề là, thái độ của Đinh Tiểu Dã rất bình tĩnh, khi đối mặt với Phong Lan cũng không hề tỏ ra lung túng, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Tăng Phi đang nghe điện thoại, ra hiệu cho phục vụ cất bia đi, mang cho anh cốc nước là được.

“Nước đóng bình của cửa hàng hết từ hôm qua rồi ạ, bây giờ chỉ có nước nóng vừa mới đun xong, có được không ạ?” Đinh Tiểu Dã xem ra rất phù hợp với vị trí nhân viên phục vụ.

Phong Lan trả lời thay cho Tăng Phi: “Nước nóng cũng được, gọi điện hỏi họ mang nước đến chưa...” Cô sức nhớ ra, cửa hàng hôm qua đã hết nước đóng bình, thế thì cốc nước ấm mà Đinh Tiểu Dã mau chóng bưng ra cho cô lúc đó được “điều chế” bằng cách nào vậy?

Nhưng cô không thể hỏi khi Tăng Phi đang có mặt ở đây, hơn nữa vẫn còn nhiều chuyện phải đợi tính sổ một thể với Đinh Tiểu Dã.

Tăng Phi vẫn đang nói chuyện điện thoại, nhìn cách anh chau mày có thể đoán được phía bên kia đang nói chuyện gì đó không phải là tin vui.

Phong Lan nghe thấy anh nói: “Những việc kiểu này đừng có gọi cậu. Nhảm nhí, cậu còn chẳng biết đó là cái quỷ gì...không được...đừng nói huyền thuyên nữa, cậu tắt máy đây!”

Nghe giọng của anh, có thể đoán ra người gọi điện tới chỉ có thể là Thôi

Yên. Phong Lan nháy mắt hỏi: “Thôi Yên lại làm sao rồi?”

Tăng Phi nhắc cốc nước nóng Đinh Tiểu Dã vừa mới bùng đến, quá nóng, không thể nào uống nổi, anh lại đặt xuống. Cái tên mà Phong Lan vừa nhắc đến đối với anh dường như cũng là một thứ gây bồng tay.

“Càng ngày càng không ra thể thống gì.” Anh có vẻ như khó nói, nghĩ một hồi lại quyết định cầu cứu Phong Lan. “Cái mà...loại kem để tẩy lông cho phụ nữ thì mua ở đâu được?”

Phong Lan nghe vậy, cảm thấy rất buồn cười. Còn Khang Khang nghe thấy chủ chủ đề yêu thích thì vội chạy tới hong chuyện. “Chị gái cháu hỏi phải không? Chị ấy muốn mua kem tẩy lông chứ gì? Cháu biết chỗ bán đấy.”

“Thế thì tốt quá, cháu đi mua rồi mang đến cho chị ấy. Cậu không hiểu nổi con gái như nó phải dùng cái đó làm gì.”

“Cho đẹp chứ để làm gì, ai mà chẳng thích da dẻ trơn mượt? Đặc biệt là những lúc ăn mặc hở hang một chút.” Khang Khang trả lời rất lưu loát.

“Cháu kiến nghị nên dùng sản phẩm của máy hiệu này. Nhưng cháu không đi mua giúp cậu được, chị ấy cũng đâu có nhờ cháu, cháu còn phải làm việc mà.”

Phong Lan phải tìm cách xua Khang Khang biến ra chỗ khác trước khi Tăng Phi cạo đầu cậu ta. Cô tưởng tượng ra cảnh Tăng Phi đi mua kem tẩy lông, thật là một hình ảnh đáng ngưỡng mộ.

“Thôi Yên cần gấp vậy sao? Tại sao con bé lại bảo anh đi mua, nó không có cô bạn thân nào à? Không thì anh bảo trợ lý đi mua hộ vậy.”

“Nó bảo không muốn để người khác biết nó dùng cái đó.” Tăng Phi lắc đầu. “Em thử nói xem trong đầu phụ nữ bọn em nghĩ cái gì, ai mà để ý đến mấy sợi lông măng của nó cơ chứ, lại còn giục là cần khẩn cấp. Mà này, thường thì lúc nào bọn em phải dùng đến thứ đó?”

Phong Lan trả lời ngắn gọn: “Lúc quyến rũ đàn ông.”

Tăng Phi ngăn người rồi bần khoản nói: “Nó mới có mấy tuổi chứ?”

“Anh già rồi, không theo kịp thời đại nữa. Hai mươi tuổi đã là thiếu nữ từ lâu rồi.” Phong Lan dứt khoát từ chối yêu cầu mà Tăng Phi chưa kịp mở lời. “Em không đi mua đâu đấy, lát nữa em có việc rồi!”

Tăng Phi sốt ruột gõ ngón tay xuống bàn. “Phiền quá đi mất!” Sau đó, anh đứng dậy, nói với Phong Lan: “Thế thì anh đi trước đây.”

Phong Lan vừa cảm thông vừa ghen tị nói: “Vừa làm bố vừa làm mẹ, tại sao em lại không có “trưởng bối” nào như anh chứ?”

“Bạn bè không nên thấy nhau nguy khốn, còn bồi thêm đòn như vậy. Cũng chẳng phải em không biết tại sao anh phải đối xử như thế với nó.” Thái độ của Tăng Phi có vẻ không vui.

Phong Lan vỗ vỗ vào vai Tăng Phi, an ủi: “Đừng có chuyện gì cũng ôm hết vào mình như thế.”

Nhìn Tăng Phi đi khỏi, Khang Khang lẩm bẩm: “Thiên vị. Giá như cậu ấy chiều mình chỉ bằng một nửa so với chiều chị ấy thôi...”

“Ai bảo cậu là con đẻ của bố mẹ cậu.” Phong Lan nói không chút thương xót.

“Thật ra thì em cũng đáng thương mà...”

Phong Lan không thể chịu nổi cảnh đàn ông con trai mà mè nheo nhõng nhẽo, đúng lúc đó nhân viên giao nước đến, cô bèn đẩy Khang Khang đi.

“Kìa, đi giúp người ta khuân nước ngay, đến lúc thể hiện cơ bắp của cậu rồi đấy.”

Nói xong, Phong Lan đi thẳng về phía quầy bar, lấy một ly nước đặt trước mặt Đinh Tiểu Dã, anh đang ép nước hoa quả cho khách.

“Học nhanh đấy. Làm luôn cho tôi một cốc.” Cô cố hết sức để có được giọng nói bình tĩnh, không thể để mới vừa bắt đầu đã bị thất thế.

“Đợi tôi một chút.” Đinh Tiểu Dã không hề ngẩng lên.

“Tối qua cậu cho tôi uống nước gì vậy?”

“Không phải là nước nóng, cũng không phải là nước lạnh, đương nhiên vì chị yêu cầu nước ấm mà, thưa chị chủ.” Đinh Tiểu Dã mỉm cười, vẻ mặt ngây thơ vô tội.

Phong Lan nhắc nhở bản thân không được để nhan sắc làm cho u mê, cô đại khái cũng đoán ra được khả năng lớn là mình đã bị cho uống nước máy.

“Cậu có biết là tôi thừa sức đuổi việc cậu dễ như trở bàn tay không? Trông tôi có vẻ dễ bắt nạt lắm hả?”

Đinh Tiểu Dã nhìn cô, không nói năng gì, Phương Phương – một nhân viên phục vụ khác đến lấy cốc nước cam ép bưng đi.

Phong Lan đợi Phương Phương đi khá xa rồi mới tiếp tục nói: “Hôm nay cậu vẫn có thể tiếp tục làm việc ở đây, là bởi vì tôi không muốn giải thích với Khang Khang vì sao tôi phải đuổi việc cậu.”

“Tại sao?” Đinh Tiểu Dã ngoan ngoãn lắng nghe. “Bởi vì tôi đã nhìn thấy mộng của bà chủ sao?”

“Đừng có ép tôi phải giết người diệt khẩu!” Phong Lan cảnh giác quan

sát bốn phía, rít qua kẽ răng. Rốt cuộc thì anh ta là loại người như thế nào, tại sao lại dám ngang nhiên xoay vần cô trong lòng bàn tay như vậy? Còn cô vì sao lại có thể khoan dung nhún nhường để anh ta tiếp tục đứng trên đất của cô? “Cậu phải tự biết mình là ai. Tôi trả công cho cậu để cậu ở đây làm việc cho tôi, cậu nghĩ mình là ai cơ chứ?”

“Xin lỗi chị chủ, tôi chưa từng công việc này bao giờ, rất nhiều điều còn phải học.”

Thái độ này mới làm Phong Lan cảm thấy hài lòng được một chút.

“Thế trước khi đến đây thì cậu làm những thể loại công việc gì? Làm ông chủ hay thiếu gia con nhà giàu?” Phong Lan tò mò hỏi. Cô cũng không dám tin lắm, Đinh Tiểu Dã tuy trông không phải bộ dạng quê mùa, nhưng lại có bàn tay thô ráp gân guốc, nếu không phải người lao động nặng nhọc trong nhiều năm thì không thể có đôi bàn tay như vậy.

Đinh Tiểu Dã trả lời: “Chăn ngựa, trồng bối mẫu.”

Phong Lan không thể nhớ ra được ngay bối mẫu là cái gì, nhưng điều này không quan trọng. Cô nhấn mạnh lại với Đinh Tiểu Dã: “Cho dù trước đây cậu là ai, nhưng bây giờ cậu đã làm ở chỗ tôi thì phải tuân thủ quy định của tôi.”

“Chuyện tối qua tôi sẽ không kể với bất kỳ ai.” Đinh Tiểu Dã nói.

Phong Lan bỗng dưng thấy nóng bừng cả tai, anh ta nói như thể đêm qua giữa hai người đã xảy ra chuyện gì với nhau vậy. “Thì đúng là có chuyện gì đâu!”

“Là không có chuyện gì đáng nói.” Anh lại cười, nụ cười đầy ẩn ý sâu xa.

Phong Lan nghi ngờ anh ta ám chỉ rằng mông cô cũng chẳng có gì đáng nhìn, nhưng lại không thể chỉ dựa vào một nụ cười để bắt lỗi anh ta. Mà sao có thể như vậy được, lâu nay cô vẫn tự hào về vòng ba của mình mà. “Đinh Tiểu Dã, cậu rất cần công việc hiện tại đúng không?” Cô nghiêm mặt hỏi.

Đinh Tiểu Dã không hề do dự gật đầu ngay. “Chỗ tiền cho chị vay đêm qua là số tiền cuối cùng của tôi.”

Anh nhấn mạnh từ “vay”, Phong Lan không chịu nổi, rút ngay tờ một trăm tệ từ ví ra, đập lên người anh. “Nhìn cái kiểu keo kiệt của cậu kìa, đây, tôi trả lại cậu gấp đôi nhé!”

Cô khinh bỉ nhìn Đinh Tiểu Dã chẳng nói chẳng rằng nhét ngay tiền vào túi.

“Đã cần công ăn việc làm, lại hám tiền đến thế thì nên làm việc nghiêm chỉnh một chút, tôi bảo cậu làm gì thì cậu phải làm đấy.”

Đình Tiểu Dã không phản ứng gì, Phong Lan nhân đà tiếp tục nói: “Lát nữa cậu đi với tôi đến chỗ này.”

“Để làm gì?”

“Dự tiệc cưới.”

“Không đi.”

Đình Tiểu Dã từ chối không hề do dự và khách khí. Tuy Phong Lan đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn không tránh khỏi tức giận. Cô cầm ví tiền chỉ vào mũi anh. “Cậu coi những gì tôi vừa nói đều là trò đùa phải không?”

Lại có khách gọi nước hoa quả, Đình Tiểu Dã vừa gọt hoa quả vừa nói:

“Tôi làm ở nhà hàng của chị, và sẽ làm tốt phần việc thuộc phạm vi công việc của tôi. Những việc khác tôi không làm.”

“Hôm nay tôi trả cho cậu gấp ba lần tiền lương.”

“Tại sao lại cần tôi đi?”

“Bởi vì cậu đẹp trai, còn tôi thì thích hư vinh. Tôi cần cậu đi cùng với tôi. Tôi có thể điều chỉnh rút ngắn thời gian thử việc của cậu xuống còn một tháng thôi, trở thành nhân viên chính thức, mỗi tháng lương sẽ cao hơn hiện tại ba trăm tệ.” Phong Lan ra điều kiện thẳng thừng, không quanh co vòng vèo.

Đình Tiểu Dã xem ra có khí tiết hơn Phong Lan nghĩ. “Chị nghĩ tôi sẽ vì nhận được thêm ba trăm tệ một tháng mà bán mình sao?”

Mặt Phong Lan không hề biểu lộ cảm xúc, cô nói: “Được rồi. Chỉ cần cậu chịu đi thì sẽ không phải thử việc một tháng nào nữa. Hôm nay cậu sẽ là nhân viên chính thức luôn, cái giường của Lưu Khang Khang ở trong phòng kho cũng sẽ là của cậu.”

Đình Tiểu Dã đặt con dao gọt hoa quả trong tay xuống, quả quyết trả lời: “Giao dịch thành công.”

Phong Lan hài lòng mỉm cười. Không có khúc xương nào là quá cứng, chỉ có răng không đủ sắc mà thôi. Chẳng qua cũng chỉ là một nhân viên chạy bàn ấy mà, cô cứ nghĩ anh ta phải có bản lĩnh hơn cơ.

Cô tiến một bước về phía Đình Tiểu Dã, mỉm cười ngẩng đầu nhìn anh, khễ khàng nói; “Lát nữa chúng ta sẽ đi dự tiệc cưới người yêu cũ của tôi, nếu như cậu làm tôi bề mặt, tôi sẽ xử lý cậu.”

Phong Lan không hề thấp, lại đi giày cao gót, thế mà đỉnh đầu cũng chỉ

vừa chạm chóp mũi của Đinh Tiểu Dã. Sáng nay cô đã sửa soạn làm tóc điệu đà và rất hài lòng với kiểu cách ăn mặc trang điểm hôm nay. Họ đứng rất gần nhau, Đinh Tiểu Dã nghe cô nói vậy, vô tình cúi xuống, tóc của cô bay ngang qua má anh, anh vội lùi lại một bước.

“Cậu sợ tôi à?” Phong Lan cố tình hỏi.

Đinh Tiểu Dã trả lời: “Tôi sợ Coco mademoiselle. Mũi của tôi không được tốt.”

“Cho cậu chết!” Phong Lan làm động tác giơ nắm đấm rồi tiến lại gần thêm một bước. “Đứng yên không được cử động, không được nín thở, ngừng liên tục trong vòng ba phút.”

Đinh Tiểu Dã không kìm được bật cười đưa miếng trái cây đang cắn dở trong tay lên, miễn cưỡng nói: “Chị buộc tóc lại đi, không lẽ có sợi tóc nào rơi vào trong nước ép, khách hàng sẽ kiện cho đấy.”

Phong Lan không tiếp tục đôi co với anh nữa. “Cởi tạp dề ra, thay đồng phục đi, chúng ta phải đi rồi. Trên xe tôi có một bộ quần áo.”

“Tôi không quen mặc quần áo của người khác.”

“”Mới mua, tôi tặng cậu không được à?”

“Không cần, không thì chị đi tìm người khác.”

Không hiểu Phong Lan nghĩ ra điều gì, cô thỏa hiệp.

“Không được ăn mặc trông như thằng ăn mày đâu đấy nhé.” Cô làm động tác như đang “xé xác”.

Tiểu Dã và Phong Lan ngồi trong hội trường tiệc cưới của Chu Đào Nhiên. Anh ăn mặc rất tuềnh toàng, áo thun cổ tròn và quần jean. Cho dù Phong Lan có nghi ngờ độ tuổi của chiếc quần bò mài bạc trắng kia liệu có bằng tuổi đời cả Khang Khang hay không, nhưng cô cũng chẳng muốn mất công nói ra làm gì. Đinh Tiểu Dã dù ăn mặc như thế nào cũng không đến mức quá xấu xí. Lúc cô mới quen Chu Đào Nhiên, tất cả quần áo, giày dép trên người anh ta cộng lại đều không đến ba trăm tệ, còn bây giờ anh ta lại mặc chiếc áo sơ mi ba nghìn đồng cô tặng để cưới người con gái khác. Cô không muốn mình trông càng thảm hại.

Hôm nay Phong Lan có thể không cần đến, nhưng vì câu nói đó, “thua một người không có nghĩa là thua cả cuộc chơi” mà cô muốn đến. Quy ngã ở đâu thì phải đứng dậy từ chính chỗ đó, cô không thể để người khác nghĩ hôm nay cô chỉ biết vui đầu trong chăn than khóc. Những lời Chu Đào Nhiên nói tối hôm qua cũng khiến cô thức tỉnh, mối tình này cô đã phải trả giá nhưng không có nghĩa là cô không hề sai. Dù sao tình yêu

cũng đã chết, cô cứ coi như biến nơi này thành tang lễ của mối tình giữa cô và Chu Đào Nhiên, đã ở bên nhau được bốn năm, dù thế nào đi nữa thì cũng phải đi cho hết chặng cuối.

Đàm Thiếu Thành cũng đến, ngồi cùng bàn với Phong Lan và Tiểu Dã. Vừa mới ngồi xuống ghế, cô ta đã cười với Phong Lan và nói: “Tôi nghĩ cô sẽ không đến chứ, thế cảm giác khi nói câu “chúc mừng” với hai người đứng ở cửa kia như thế nào?”

Phong Lan cười nửa miệng. “Chẳng có cảm giác gì hết, chỉ là mấy câu xã giao khách sáo mà thôi. Tôi chẳng hận anh ta, nhưng cũng không cần thiết phải chúc phúc cho anh ta. Anh ta sống có hạnh phúc hay không chẳng liên quan gì đến tôi. À, không đúng, nếu anh ta không hạnh phúc chắc tôi sẽ vô cùng vui sướng.”

“Nhắc lên được thì cũng đặt xuống được. Tôi thích cô như thế này.” Lời tán dương của Đàm Thiếu Thành không biết là thật hay giả. Cô ta nhìn Đinh Tiểu Dã, cười rồi nói: “Phát triển cũng nhanh đấy nhỉ? Nếu là tôi, tôi cũng vụt ngay đồ cũ đi.”

Đinh Tiểu Dã tập trung ăn lạc, như thể mọi thứ xung quanh chẳng liên quan gì đến anh.

Khách mời dần dần cũng đến đông đủ, trong đó không thể thiếu bạn bè chung của Phong Lan và Chu Đào Nhiên. Chỉ có một vài người chủ động đến chào hỏi, nói chuyện với Phong Lan, cô biết, những người khác đều quan sát cô từ xa.

“Công nhận là cậu độ lượng, Phong Lan ạ.”

“Gã Chu Đào Nhiên chắc là mất mọc sau mông rồi.”

“Em như thế này lo gì không tìm được người tốt hơn? Quên ngay đi, để chị kiếm cho người khác.”

“Suyt... Các cậu bảo liệu cô dâu đã có gì chưa?”

Phong Lan trả lời đối đáp với từng người, cười nói hoàn hảo không phạm một sai sót nào. Cô đang đứng chào hỏi đáp lễ với mọi người, bỗng có ai đó chọc chọc vào lưng, cô quay lại, Đinh Tiểu Dã vẫn ngồi ở chỗ cũ, chìa tay đưa cho cô miếng táo, chắc là lấy từ đĩa hoa quả trên bàn tiệc.

“Tôi nếm thử giúp chị mấy loại liền, miếng này ngọt nhất, nếu chị vẫn không ưng thì tự chọn lấy.” Anh nói tỉnh bơ.

Phong Lan cúi nhìn miếng táo, đã bị cắn một miếng, dấu răng in rõ rệt.

Cô ghé miệng, khẽ cắn một miếng nhỏ, nhân may kêu: “Thế này mà bảo

là ngọt à? Tôi không ăn, cậu đi mà ăn hết đi.”

“Phụ nữ thật khó chiều.” Đinh Tiểu Dã không ngại ngần ngoạm hết cả miếng táo, rồi chần thềm để ý đến cô nữa.

Mấy người đứng tám chuyện cùng Phong Lan nhanh chóng tản mát đi các nơi, cô đoán là họ có nhiều ý tưởng phải chia sẻ cùng nhau ở một nơi cô không nhìn thấy. Cô quay lại chỗ ngồi, ghé sát vào tai Đinh Tiểu Dã, nói nhỏ: “Diễn giỏi lắm, tôi đánh giá thấp cậu.”

Đinh Tiểu Dã mỉm cười, tiếp tục ăn lạc. “Xứng đáng với đồng tiền bỏ ra chứ?”

“Công năng so với giá tiền cũng tương đối đây. Sau này khi nào có việc cậu lại đi với tôi, đám cưới, đám tang, hộp lớp...”

“Chị giàu thật đấy. Táo rõ ràng là rất ngọt.”

“Cậu đã bắt tôi ăn miếng táo dính nước bọt của cậu thì đương nhiên tôi cũng không muốn chịu thiệt.”

“Chị không mắc bệnh truyền nhiễm nào chứ, chị chủ.”

“Đánh chết cậu bây giờ, nếu đêm nay cậu sùi bọt mép, tôi sẽ chịu trách nhiệm thanh toán tiền bệnh viện thuốc thang và chi phí tang lễ.”

“Nội dung phục vụ của tôi không bao gồm đêm nay.”

Hia người ghé sát tai nhau thầm thì to nhỏ, nhìn vào rất tâm đầu ý hợp. Ngay sau đó, cô dâu chú rể đi vào hội trường trong tiếng nhạc, lễ cưới chính thức bắt đầu.

“Đó là người yêu cũ của chị à?” Đinh Tiểu Dã có vẻ không mấy ấn tượng lắm.

“Thấy sao?” Dù sao Phong Lan cũng muốn nghe nhận xét của anh.

Đinh Tiểu Dã nói: “Cô gái bên cạnh anh ta trông cũng được.”

Phong Lan sa sầm nét mặt, không thềm để ý đến anh nữa. Đinh Tiểu Dã cũng thôi thì thầm, tập trung nhìn đôi uyên ương trên bục hồi trường.

“Bấy giờ đám cưới toàn làm thế này à?” Lâu lắm rồi tôi không dự tiệc cưới nào.”

Phong Lan định nói: “Thế lúc trước cậu là người hoang dã sống trong bộ lạc nguyên thủy à?” Nhưng nghĩ lại lại thấy chẳng có hứng, không đôi co với anh ta làm gì.

MC tiệc cưới nói một tràng dài những câu vô nghĩa, Đinh Tiểu Dã cười rồi hỏi Phong Lan: “Anh ta còn lắm nhảm đến khi nào đây?”

Phong Lan giả vờ không nghe thấy.

“Giận rồi à?” Đinh Tiểu Dã nghiêng đầu nhìn cô, đánh giá tình hình. “Chị

xinh hơn cô ấy đấy.”

“Xí!” Phong Lan ra vẻ không cảm kích gì nhưng ánh mắt đã dịu lại rất nhiều. Cô thừa nhận mình phù phiếm hơi hợt, con gái ai chẳng thích được khen đẹp, cần gì biết là có khen thật lòng hay không. Nhưng câu tiếp theo của Đinh Tiểu Dã lại khiến cô muốn thổ huyết.

“Nhưng cô ấy trẻ hơn chị.”

“Hôm nay cậu nhận của tôi tiền lương cao gấp ba, nói một câu để nghe chút thì chết ngay được à?”

Đinh Tiểu Dã nói: “Điều đó chẳng rõ ràng ràng ra hay sao? Chỉ cần không bị mù thì ai cũng đều thấy thế. Anh ta cưới một người cái gì cũng kém chị thì chị sẽ vui mừng à? Anh ta chọn một người xấu ma chê quỷ hờn mà không chọn chị thì sẽ khiến chị hãnh diện à?”

Phong Lan cắn khẩu, lúc này cô cảm thấy vô cùng hối hận khi bảo Đinh Tiểu Dã đi cùng, những lời nói này không có câu nào không chọc ngoáy vào nỗi đau của cô, nhưng cô hoàn toàn không có khả năng phản kháng. MC vẫn lải nhải những câu sáo ngữ trăm lần như một: “Chú rể và cô dâu, một người cao lớn đẹp trai, một người nhan sắc tuyệt vời. Một năm trước đây, họ đã cùng nhen lên ngọn lửa tình yêu, một năm sau đó, họ cùng nắm tay nhau bắt đầu một cuộc hành trình mới của cuộc sống...” Dưới hội trường quan khách vỗ tay đáp lễ, Phong Lan đứng phắt dậy, suýt nữa gạt đổ cả ly rượu trước mắt.

Hay quá nhỉ “một năm trước đây, họ đã cùng nhen lên ngọn lửa tình yêu”. Tính cả thời gian tĩnh lặng dành cho nhau, cô và Chu Đào Nhiên cũng mới chia tay sáu tháng, điều này chẳng phải có nghĩa là, khi cô và Chu Đào Nhiên vẫn chưa bỏ nhau, hia người trên bục kia đã kết đôi rồi sao, thế mà còn tuyên bố công khai đồng đặc trước mặt tất cả mọi người. Bọn họ coi cô là kẻ diễn trò chẳng!

Đinh Tiểu Dã kéo tay Phong Lan lại, cố ấn cô ngồi xuống.

“Con gái bây giờ tính tình đều nóng nảy như chị sao? Chỉ cần nghe phải một câu nói dở là nổi cơn à?”

“Biến đi! Không phải việc cầu cậu!” Phong Lan run lên vì giận dữ. “Cậu có nghe thấy câu vừa rồi không? Bọn họ đã yêu nhau một năm rồi!”

Đinh Tiểu Dã nhanh chóng hiểu ra vấn đề, ngay lập tức rót cho Phong Lan một ly rượu.

“Thế hôm nay chị đến để làm gì? Uống đi! Uống xong là không có chuyện gì nữa.”

Phong Lan làm một hơi cạn ly đầu, đến ly thứ hai cô từ từ đặt ly rượu xuống, hoang mang thần thờ nhìn Đình Tiểu Dã. “Tôi không nuốt nổi, tại sao lại thế?”

Chương 5: Chúng ta hãy tĩnh lặng lại

Phong Lan và Đình Tiểu Dã bỏ về giữa chừng rồi trốn vào trong xe xô uống rượu Tiểu Dã lấy từ tiệc cưới. Không có lya, nhưng dù sao cũng không phải là chưa từng nếm nước miếng của nhau nên hai người đều ghé miệng tu thẳng từ chai, hết cô một ngụm, lại đến anh một ngụm. “Mẹ tôi vẫn thường bảo tôi, phải đối xử với người đàn ông của mình giống như trồng một cái cây vậy, con phải bỏ công sức, chăm chỉ tưới nước, bón phân, nếu như chúng vẫn không lớn thì phải tỉa cành bắt sâu... Mẹ tôi sợ tôi ế chồng chẳng? Nhưng lại cũng sợ tôi bị đàn ông lợi dụng nên luôn miệng nhắc nhở tôi..”

“Không lấy được người đàn ông đó, chị cảm thấy bị tổn thương lắm sao?” Đình Tiểu Dã lấy mu bàn tay lau rượu trên khóe miệng, rồi đưa chai rượu cho Phong Lan. “Dù sao thì hai người đã vậy tay chào nhau rồi, chị còn quan tâm đến chuyện có phải trước đây anh ta ăn vụng sau lưng chị hay không để làm gì. Chuyện đó giờ có quan trọng nữa không?”

Phong Lan nói: “Tất nhiên là quan trọng, cậu thì biết gì cơ chứ? Tối qua trước khi tôi gặp cậu, anh ta hẹn gặp tôi nói bao nhiêu chuyện, tôi vẫn cứ nghĩ đó là những lời chân thành rút ra từ gan ruột. Anh ta nói bởi vì tôi quá tốt, cho nên anh ta không thể sống cùng tôi được, anh ta không chịu nổi những áp lực mà tôi mang lại. Đúng vậy, tôi đã nhìn nhận lại bản thân mình. Ngay cả trên đường đến dự tiệc cưới, tôi cũng tự hỏi bản thân mình, phải chăng tôi đã ép anh ta quá đáng, đến ngày hôm nay tôi vẫn làm sai, thậm chí cái sai của tôi hình như càng lúc càng nhiều. Tôi không nên tự ý đi tìm việc làm hộ anh ta, không nên chỉ thể hiện mặt tốt đẹp lộng lẫy nhất của mình cho anh ta nhìn, càng không nên khi bố anh ta ốm chẳng cần suy tính gì đưa hết tiền cho anh ta. Tôi cứ tưởng làm thế là tốt cho anh ta, đánh chết cũng không nghĩ là đối với đàn ông thì như thế là một gánh nặng.”

Cô uống vội nên thiếu chút nữa thì bị sặc. “Cái cây này tôi trồng bốn năm

trời, cuối cùng mọc lên như thế nào? Tôi có thể chấp nhận chuyện người trồng cây và người thu hoạch không phải là một. Chuyện đó vẫn thường xảy ra. Tôi đã thua Phùng Oánh, kỹ năng của tôi thua kém người ta, tôi công nhận. Nhưng tôi không thể chấp nhận chuyện hi tôi đang ngày này qua ngày khác tưới tắm cho cây thì cô ta ngoạm sạch quả ngọt trên cây tôi trồng, kết quả là tôi vẫn cho rằng việc tôi hoàn toàn tay trắng là do lỗi của tôi!”

Đinh Tiểu Dã ngạc nhiên nói: “Anh giai đấy cũng thú vị nhỉ, bắt cá hai tay cơ đấy, bắt thì cứ bắt, sao lại đứng ngày đại hỷ, trước mặt quan khách phải nói trắng ra như thế, đúng là cái đồ ăn no rửng mỡ.”

“Tôi nói cho cậu biết tại sao Chu Đào Nhiên lại dám trơ tráo như thế nhé, vì anh ta biết thừa tôi có giận dữ đến mấy cũng không thể nào làm nổi những chuyện quá đáng. Tôi là ai? Tôi là đưa hèn nhát, lúc nào cãi nhau cũng chỉ biết nói “chúng ta hãy tĩnh lặng lại một chút”. Bất kể có chuyện gì xảy ra vẫn phải giữ thể diện đến cùng.”

“Thế chị quay lại quậy một trận cho anh ta biết tay đi, tôi không ngăn nữa.”

Phong Lan cười nhạt. “Để anh ta mát mặt thì dễ nhưng tôi được gì? Ai cũng mặt trơ như nhau, tôi trát bùn lên người anh ta trước mặt bàn dân thiên hạ thì trong mắt mọi người tôi cũng sạch sẽ gì cho cam?” Cô cúi đầu cay đắng. “Anh ta nói đúng, tôi không làm nổi những chuyện đó.”

“Thế coi như xong chuyện.” Đinh Tiểu Dã nói. “Chị quan tâm đến việc người khác nhận xét về chị thế nào lắm à?”

Phong Lan nói: “Cây cối còn mọc thẳng được thì con người sống cũng phải có danh dự. Cả một đời người chẳng phải là đều sống trước con mắt của người khác hay sao? Trước đây tôi cũng cảm thấy cái tôi của mình quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nhưng một người tốt đẹp hay xấu xa thế nào, xinh xắn hay xấu xí ra sao, nếu mỗi có mình họ biết, chỉ có bản thân họ trông thấy, thì có ý nghĩa gì? Được quan tâm, bị quên lãng, được ngưỡng mộ, bị chê cười, được yêu thương, bị ghét bỏ, được che chở, được cần đến, có này có nọ, mới là cuộc sống của một con người bình thường. Cậu đâu có sống một mình trên cõi đời này phải không?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó, sống được đã là tốt lắm rồi.”

“Bốn năm đó, ngày ngày anh ta đều nói yêu tôi, tôi cũng tin. Tôi tin là anh ta chỉ chưa đủ chín chắn, cũng tin anh ta chỉ là chưa sẵn sàng, tôi cứ thế đợi, đợi đến năm ba mươi tuổi, đợi được một đồng lý do vớ vẩn, đợi

được “một năm trước đây” và “một năm sau đó” trơ trẽn của anh ta. Cậu thấy cô dâu trẻ trung phải không? Tôi cũng từng rất trẻ, tôi không phải không có sự lựa chọn nào khác. Nếu anh ta nói sớm cho tôi biết thì liệu tôi có bám dính lấy anh ta không? Luôn miệng bảo hôn nhân là nắm mồi của tình yêu. Thế còn tình yêu mà không có hôn nhân thì là cái gì, là xác chết không mồi, là ma quỷ cô hồn à! Trông người ngợm tôi bây giờ giống ma quỷ hay là oán phụ?”

Đình Tiểu Dã điều chỉnh lưng ghế để có tư thế ngồi thoải mái nhất, hai cánh tay vòng ra sau gáy làm gối dựa rồi nói; “Ở vùng chúng tôi có câu, phụ nữ khi yêu giống như cửi khuy áo, mỗi lần thất bại lại cửi một nút, dần dần thiếu nữ trong sáng, hiền lành ngoan ngoãn trong bọc sẽ trở thành dâm phụ không quần áo che đậy. Oán phụ cũng không bằng dâm...”

Đình Tiểu Dã ngưng bật không nói hết câu. Anh chỉ định nói đùa, không ngờ Phong Lan lại nhắm mắt, khóe mi hoen ướt, nước mắt trào ra. Anh giật lấy chai rượu trong tay cô. “Thôi đủ rồi, không uống nữa.” Phong Lan cười, mặc cho giọt nước mắt kia chảy xuống. “Như cậu nói thì thà tôi lột sạch hết còn hơn.”

Không ngờ giọt nước mắt này lại gây tác động nhất định đến người cứng đầu cứng cổ như Đình Tiểu Dã. Anh thoáng chút nể. “Nói đi, phải làm gì thì chị mới thấy nhẹ nhõm hơn?”

“Tôi muốn băm vằm tên Chu Đào Nhiên vô lại kia thành trăm nghìn mảnh. Chẳng phải anh ta luôn khẳng định tôi không làm nổi những chuyện trái khoáy sai quấy sao? Đã thế tôi làm cho anh ta biết tay!”

“Băm thành trăm nghìn mảnh thì không làm nổi đâu, làm gì thực tế hơn chút đi.” Đình Tiểu Dã ngấm nhìn kính chắn gió trước mặt xe ô tô, bình thản nói.

“Không băm vằm xé xác được thì tấn cho một trận cũng được!”

“Chuyện đó không khó.”

Phong Lan lập tức tròn xoe mắt. “Cậu dám làm giúp tôi hả?”

“Tôi có thể dụ anh ta ra, nhưng việc xử lý thế nào sau đó là chuyện của chị. Tuy nhiên chị phải đảm bảo được hai việc.”

“Cậu nói đi!” Phong Lan mắt đã đỏ hoe, hỏi.

“Thứ nhất, cho dù có chuyện gì xảy ra, kết quả cũng không liên quan đến tôi.”

“Ngay từ đầu tôi đã biết cậu là loại người như vậy. Điều thứ hai thì

sao?”

“Chị phải chuẩn bị đủ tiền.”

Nói chuyện tiền nong trắng trợn như vậy, Phong Lan thật không thể lường trước. Ngụy quân tử cô đã gặp nhiều, hóa ra chân tiểu nhân cũng khiến người ta hận không kém.

“Bao nhiêu tiền?” Cô khinh miệt hỏi.

“Cũng phải vài nghìn.” Đinh Tiểu Dã mặt không biến sắc trả lời.

Phong Lan hằm hằm lục tìm ví, lấy hết tiền mặt trong đó ra, quẳng cho anh ta. “Chỗ này có năm nghìn tám trăm tệ, của cậu tất đấy. Nếu không đủ, quay về tôi rút thêm đưa cho cậu. Đồ nghèo kiết xác, từ bé đến giờ chắc chưa nhìn thấy tiền hả?”

Đinh Tiểu Dã nhặt từng tờ tiền lên, đếm lại một lượt, cười mỉm, nói:

“Năm nghìn tám trăm tệ đầy đủ. Chị chủ, tôi mà giàu thì bây giờ liệu có ngồi trên xe của chị không?”

Trong một ngày Phong Lan phải vào đồn công an đến hai lần, lần thứ nhất trong vai trò người trình báo, lần thứ hai là nghi phạm.

Lưu Khang Khang đến đón cô. Làm xong xuôi các loại thủ tục, ra khỏi đồn công an, thế giới bên ngoài đã rực rỡ ánh đèn. Phong Lan hỏi: “Cậu Tăng Phi không đến sao?”

Khan Khang trả lời: “Cậu em bảo mấy người này không đáng để cậu ra mặt. Cậu còn bảo em nói với chị, việc lần này sắp xếp ổn thỏa rồi, bên kia sẽ đồng ý không kiện chị, nhưng nếu lần sau chị còn làm càn thì cậu sẽ...”

“Sẽ thế nào?”

“Cậu sẽ bảo chú Ngô Giang mach mẹ chị!”

“Nhãi ranh!” Phong Lan trợn mắt: “Chị có phải là học sinh tiểu học đâu.”

Lưu Khang Khang cười cười hì, nói: “Chị chủ ời, việc chị làm lần này cũng không được người lớn mấy nhỉ... Ồi ối, chị đừng có đánh em. Em thấy chị ngầu quá đi. Yeah! Em lúc nào cũng ủng hộ chị mà!”

Phong Lan từ chối không đập tay với Khang Khang. Mặt cô không có dấu vết gì, nhưng kỳ thực sau khi tỉnh táo lại, ngay cả cô cũng không dám tin mình vừa đánh Chu Đào Nhiên. Sống đến bây giờ, đừng nói là ra tay với người khác, ngay đến khi cãi nhau cô cũng chưa bao giờ dám văng tục. Cô hóa điên thật rồi.

“Có thật là cậu Tăng Phi của cậu dàn xếp ổn thỏa rồi không? Chu Đào Nhiên không kiện tôi, nhưng vợ với mẹ vợ anh ta liệu có chấp nhận

không?” Phong Lan vẫn có chút hoang mang. Cô không có kinh nghiệm trong chuyện này, trước đây chỉ biết Tăng Phi cũng có chút mách lới, đâu ngờ anh ấy lại có khả năng lớn như vậy. Lúc đối mặt với người nhà Chu Đào Nhiên ở đồn công an, Phung Oánh và mẹ cô ta đã tỏ thái độ căm thù Phong Lan đến tận xương tủy, quyết không tha, muốn cô bị xử lý đến nơi đến chốn. Nếu như không có anh công an ở đó ngăn lại thì họ đã xông vào ăn tươi nuốt sống cô rồi.

“Chuyện đó em cũng không rõ. Có điều tuy ông ngoại em mất rồi nhưng mấy vị sếp lãnh đạo hiện nay có ai không phải là cấp dưới của ông em hồi đó đâu. Dù gì thì cậu em cũng từng làm việc trong ngành, lời nói ít nhiều cũng có trọng lượng. Hơn nữa chị đã xin lỗi, chịu bồi thường rồi, họ không nể mặt cậu một chút thì cũng khó nói.” Khang Khang nói. Lời xin lỗi là Phong Lan tự nguyện nói ra. Sau khi nhìn thấy cảnh Chu Đào Nhiên bị băng bó, cô thừa nhận mình đã ra tay quá phũ, hôm nay lại còn là ngày vui của người ta. Cho dù đôi trai gái đều cáng đó đề tiện đến thế nào, lời xin lỗi của cô cũng chẳng thiệt đi đâu. Nhưng việc bồi thường thì đây là lần đầu tiên cô nghe thấy.

“Tăng Phi ứng tiền hộ tôi ư? Bây giờ cậu ở cùng với anh ấy, lát nữa về nhà trả lại tiền cho cậu cậu giúp tôi nhé!” Lưu Khang Khang là sinh viên, làm gì có tiền, phía kia cũng không phải dạng vừa, ngoài Tăng Phi ra thì còn ai giúp cô được nữa? Đáng ra cô phải sớm hiểu ra rằng, không thể có chuyện không phải trả giá chút nào trong vụ này.

Lưu Khang Khang một mực lắc đầu. “Không phải không phải, tiền là anh Tiểu Dã đưa. Lúc chị bị đưa đi thì cậu Tăng Phi đã vào bệnh viện gặp Chu Đào Nhiên rồi, tiền mặt ở cửa hàng thủ quỹ lại vừa thu, may mà anh Tiểu Dã có sẵn tiền trong tay, vừa đúng năm nghìn tám, đưa hết cả cho em. Chị xem Tiểu Dã có hay không, em cứ tưởng là anh ấy nghèo hơn em, hóa ra trên người lại có nhiều tiền mặt đến thế, chỗ đó chắc hẳn là tất cả gia tài của anh ấy. Em đã bảo anh ấy là người tốt mà.”

Lúc này thì Phong Lan đã hoàn toàn sáng tỏ, hóa ra gay từ đầu anh ta đã tiên đoán được hết mọi khả năng có thể xảy ra, chuẩn bị sẵn sàng rồi ung dung đợi em cô nhảy vào trông ra sao. Cô mỉa mai: “Đúng là người tốt thật!”

“Cậu em còn dặn em hỏi chị, một mình chị không thể làm mọi chuyện hôm nay được, phải có ai tiếp tay nữa. Chị Lan, chị có trợ thủ không?” Phong Lan cười gượng, nói với Khang Khang: “Cậu thử nói xem, nếu

như tôi nói với Tăng Phi, tôi thuê hẳn một sát thủ chuyên nghiệp thì anh ấy có tin không?”

Khang Khang ngẩn người một lát rồi mới toét miệng cười. “Úi giời, chị hài hước quá, giờ này mà còn tâm trạng đùa giỡn nữa. Em mà nói thế, cậu em không cắt cổ em mới là lạ.”

Phong Lan cảm ơn Khang Khang, chào cậu ta rồi quay về chỗ ở của mình. Lúc tắm gội, cô phát hiện ra trong lòng bàn tay mình có một vết đỏ rất rõ, đó là vết bầm do Đinh Tiểu Dã cưỡng ép kéo cô ra khỏi bãi đỗ xe. Người ta nói lúc say mới bộc lộ hết, quả là như vậy. Bây giờ Phong Lan không còn cái cảm giác bức xúc, nhất định phải xử lý Chu Đào Nhiên một lần thì mới yên khi đó nữa, nhưng chuyện xảy ra lúc chiều thì lại như một đoạn phim tâm lý tình cảm giật gân đang không ngừng tua lại trong đầu cô.

Cô nhớ là sau khi đưa hết số tiền mặt có trên người cho Đinh Tiểu Dã, hình như anh ta đi đâu đó một lát, cầm theo chìa khóa ô tô của cô, dẫn cô đứng ở một góc đợi anh ta, không được đi lại tùy tiện. Phong Lan bị anh ta dặt mũi, đúng lúc đang nghi ngờ khéo bị anh ta lừa thì bỗng nhiên, Chu Đào Nhiên bị chụp cái túi đựng quà đang dựng thuốc lá lên đầu rồi bị một người ấn vào đầu chiếc ô tô đậu ngay bên cạnh cô.

Phong Lan không kịp hiểu ra chuyện gì, chỉ thấy Chu Đào Nhiên bị trùm kín đầu, hai tay bị trói quặt ra sau, cứ xoay vòng vòng một chỗ, giãy giụa, chửi bới, ngã dúi dụi, còn cô thì đơ ra như một khối đất sét không biết nên làm gì. Phải đến mấy chục giây sau, Chu Đào Nhiên mới bỏ cuộc không chống cự nữa, ngồi phịch xuống đất. Phong Lan sợ quá lùi lại thì nghe tiếng anh ta hoảng loạn van xin, hôm nay là ngày cưới của anh ta, tình cảm của cô dâu với anh ta rất sâu sắc, cô dâu đang có bầu, đang đợi anh ta quay về, muốn lấy tiền lấy gì của anh ta thì cứ nói, chứ đừng làm hại anh ta.

Chu Đào Nhiên bật khóc, cho dù không thấy mặt, Phong Lan cũng cảm nhận được nước mắt nước mũi anh ta đang tuôn trào. Cô không dám tin rằng, trong mắt cô, anh ta đã từng mạnh mẽ như thế, hoang dã và cũng đầy quyến rũ là vậy, một tuần anh ta đi tập thể hình ba buổi, từng kể có lần đã ra tay nghĩa hiệp một mình đánh lại ba kẻ say rượu gây rối. Thế mà ngay lúc này, trên đầu anh ta chụp một cái túi giấy có dán chữ song hỷ màu đỏ, tay bị buộc bằng chính cà vạt của mình, cô chưa đụng đến đầu ngón tay nào của anh ta, anh ta đã khóc như một thằng hèn, chỉ biết lúi

chút tình cảm vớ vẩn không đáng một xu của bản thân ra van nài được thông cảm.

Phong Lan điên tiết, bịt miệng, giơ cái túi đeo vai bằng da bò trong tay mình lên, nhắm thẳng người Chu Đào Nhiên mà giáng. Anh ta chỉ khóc thút thít, đến lớn tiếng kêu gào cũng không dám. Phong Lan giáng đòn vào cái “bị” đó, nghĩ đến chuyện anh ta phản bội lại tất thấy những lời thề khi xưa khổ sở theo đuổi cô, những lời yêu không bao giờ ngớt, gương mặt khi chửi chế độ hôn nhân, cả những thất vọng và nhục nhã anh ta mang lại cho cô... Cô luôn cố gắng để bản thân vừa tao nhã vừa lí trí, kết quả là anh ta nói cô thậm chí còn chẳng có hứng cãi nhau. Anh ta nghe chán câu “chúng ta hãy tĩnh lặng lại” rồi phải không, thế thì cô sẽ đơn giản là dùng phương thức nhiệt tình nồng đượm nhất này, một lần trả lại hết cho anh ta tất cả những phần nợ dồn nén trong lòng bấy lâu.

Chẳng phải Chu Đào Nhiên đã nói cứ mỗi khi nghe thấy tiếng giày cao gót của cô là anh ta lại thấy căng thẳng sao? Phong Lan đánh mãi mỗi tay, liên cởi giày, đập vào đầu anh ta, mới được một nhát đã bị Đinh Tiểu Dã chộp lấy tay, kéo cô chuồn khỏi hiện trường, để lại Chu Đào Nhiên ôm đầu quỵ trên mặt đất.

Lúc đó Phong Lan còn đá cho Đinh Tiểu Dã một cái để xả cơn giận, Đinh Tiểu Dã cũng không lên tiếng phản đối, kéo cô đi, rẽ trái quẹo phải rồi ra khỏi khách sạn, đứng ở cửa sau chặn một chiếc taxi lại, đẩy cô lên, trước khi xe lăn bánh, anh ta còn nói một câu: “Tôi đã giúp chị làm xong việc, chị cũng phải nhớ việc đã hứa với tôi đấy nhé.”

Hai người chào nhau xong, Phong Lan cũng không biết Đinh Tiểu Dã đi đâu, cô bảo người lái xe taxi đưa cô đến tiệm KTV ở gần nhà hàng của cô, yêu cầu một phòng hát riêng, trong hai tiếng đồng hồ, hát bằng hết các bài thất tình cay đắng rồi cuối cùng ngủ gục trên sofa. Lúc cô tỉnh dậy, đang chệnh choáng lơ mơ định về nhà thay quần áo thì người nhà họ Chu đã gọi công an khu vực đến, đợi cô ở tầng dưới rồi.

Khi công an giải quyết hòa giải ở đồn, Phong Lan mới biết Chu Đào Nhiên bị thương nặng nhất lúc nhận cú đập bằng giày cao gót của cô, ở phần sau đầu sưng một cục ti tướng. Cô lúc đó mới biết sợ, khi người ta mất lí trí thì việc gì cũng có thể làm được, nếu như Đinh Tiểu Dã không kịp thời dùng màn “báo thù” sảng khoái phủ phê của cô lại thì không ai dám bảo đảm sẽ không có rắc rối lớn xảy ra.

Nói đến Đinh Tiểu Dã, nếu không có anh ta thì cũng không thể xảy ra

chuyện đáng đấm đó. Phong Lan bắn khoản không biết nên cảm ơn hay là oán trách anh ta. Cô giữ lời hứa, tuyệt đối không nhắc đến sự tồn tại của “đồng bọn”. Camera giám sát của khách sạn cũng không quay được nhiều hình ảnh hữu dụng, trong suốt thời gian xảy ra chuyện, ngay cả hình Chu Đào Nhiên cũng mờ mờ ảo ảo. Thực ra là mùi nước hoa của Phong Lan đã bán đứng cô, loại nước hoa yêu thích nhất của cô là Coco Mademoiselle, mùi hương đó Chu Đào Nhiên quá quen thuộc. Ngay cả khi anh ta không thể hiểu nổi tại sao Phong Lan lại có thể thực hiện được hành động điên rồ như vậy thì suy đi tính lại, cũng chỉ có cô là đáng nghi ngờ hơn cả.

Kịch vui đã vãn hồi, Phong Lan vốn định nghĩ ngợi xem xét lại khi đã bình tĩnh sau vụ việc, thế nhưng cơn buồn ngủ lại ập đến. Cuối cùng cô chỉ kịp rút ra được một kết luận, sẽ không bao giờ dùng nước hoa Coco Mademoiselle nữa rồi chìm vào luôn giấc ngủ.

Phong Lan ngủ một giấc ngon nhất trong mấy ngày nay, chuông đồng hồ báo thức cũng gọi cô dậy nổi.

Cô chạy vội đến nhà hàng, quả nhiên vị trí đỗ xe của mình, cô nhìn thấy chiếc ô tô mini cooper màu đỏ thần thánh của mình. Xe về rồi, còn người đâu? Cô vội vã đi vào nhà hàng, chưa dừng hẳn lại đã nhìn quanh bốn phía, không thấy Đinh Tiểu Dã đâu cả, nhưng lại hốt hoảng phát hiện ra mẫu thân tôn kính của cô đã “kính cẩn chờ đợi” cô từ rất lâu.

Phải chăng Tăng Phi đã bán đứng cô? Phong Lan vừa bất ngờ vừa nghi ngại. Chuyện bị giật túi ngày hôm kia cô đã dặn đi dặn lại mọi người xung quanh không được nói lộ ra cho bố mẹ cô biết, ngại người già mất công lo lắng và than phiền. Nếu lại thêm cả tội trạng hôm qua đánh Chu Đào Nhiên nữa thì huyết áp của mẹ cô chắc chắn sẽ biến đổi mạnh, mà sau này cô cũng đừng mong có những ngày tháng êm đềm nữa.

Não bộ Phong Lan nhanh chóng tính toán kế sách đối phó, còn mẹ cô đã bước lại phía cô. Vừa sáp lại bà đã mắng mỏ: “Bây giờ là mấy giờ rồi? Mày muốn mở cái nhà hàng này bằng được, mẹ đã không nói gì mày, nhưng mày đã coi đó là sự nghiệp rồi thì cũng phải làm cho đến nơi đến chốn chứ. Là chủ mà không tự lấy mình ra làm gương thì nhân viên bên dưới sẽ lỏng lẻo hời hợt thành như thế nào nữa?”

Bị giáo huấn như vậy, Phong Lan lại thấy nhẹ cả người. Điều này rõ ràng chứng tỏ mẫu thân đại nhân đến không phải là vì tai ương mà cô vừa gây ra. Cô vội vàng tỏ vẻ ngoan ngoãn, cười câu tài. “Mẹ yêu quý

đến mà sao không gọi trước để con đi đón mẹ?”

“Đợi cô ngủ dậy thì biết đến bao giờ. Mẹ phải đến lúc cô không biết trước, mới nắm được tình hình thực tế của quán cô chứ.”

Phong Lan mời mẹ ngồi uống trà. Chỉ cần nhìn cách toàn thể nhân viên trong tiệm nghiêm túc làm việc, dáng vẻ lo lắng sợ sệt, chẳng cần nói nhiều, cô cũng tưởng tượng ra được, trước khi cô có mặt thì mẹ đã triển khai xong chương trình “vận động chỉnh đốn tác phong” ở nhà hàng.

Cảnh tượng này lâu lâu lại xảy ra một lần, thời gian cụ thể thì còn phụ thuộc vào tâm trạng của người già. Mẹ Phong Lan thuộc típ người coi trọng sự nghiệp, trước khi về hưu còn đảm nhiệm vị trí lãnh đạo nhiều năm ở công ty nhà nước, bây giờ đã nghỉ hưu từ lâu nhưng tinh thần và phương pháp làm việc vẫn như xưa không hề thay đổi. Chỉ cần bà quá bộ ghé chân, ngoài việc xem xét kiểm tra sổ sách hóa đơn của tài vụ một lượt thì không thể thiếu việc tập hợp hết thầy, trên thì có bếp trưởng, dưới thì có nhân viên phục vụ, giáo huấn cho một bài, từ tác phong kỷ luật đến ý thức giác ngộ, mọi chuyện đều không được lơ là, chỉ còn thiếu mỗi việc tạo nguồn phát triển vài đảng viên trong nhà hàng Phong Lan mà thôi.

“Lúc mẹ đến, ngoài cửa chẳng có nhân viên nào đứng đón khách cho tử tế. Khách trả tiền xong đứng lên, nhân viên dọn bàn lễ mễ chậm chạp. Hỏi quản lý nhà hàng mấy chi tiết nhỏ thì cái gì cũng trả lời không biết. Đầu bếp sơ chế người toàn mùi thuốc, bếp phó thì chẳng chịu đội mũ... Cô bảo làm sao mẹ yên tâm được?”

Phong Lan xun xoe vâng dạ, nói lấy lòng mẹ: “Cho nên mẹ phải thường xuyên quan tâm để ý chuyện đó hộ con.”

“Hai nhân viên phục vụ kia trông lạ quá, mới vào làm à?” Phong Lan nhìn theo hướng mẹ chỉ, thấy người đang trốn trong góc lau bàn kia là Lưu Khang Khang, người đang quay lưng lại phía họ hướng dẫn khách gọi món không phải Đinh Tiểu Dã thì còn là ai?

Tâm trạng Phong Lan khá hơn một chút, cô nói với mẹ bằng giọng nũng nịu: “Nhân viên mới đẩy mẹ ạ, trông đẹp trai không?”

Đinh Tiểu Dã đã nhận order của khách hàng xong xuôi, đi về phái quầy bar. Mẹ Phong Lan đeo kính lão lên ngắm soi. “Nhân viên phục vụ đẹp trai thế để làm gì? Đừng có mất công vào những thứ vô ích. Tuyển người thì phải chọn những ai chịu khó chịu khổ, tính tình thật thà chứ.”

“Đứng trong tiệm để mọi người thưởng lãm cái đẹp cho thư thái cũng

hay mà mẹ.” Phong Lan lau bầu.

“Cô đã có ý đồ đó thì thà tập trung nghĩ đến chuyện nghiêm túc còn hơn! Sắp thành gái già đầu ba rồi đấy cô ạ, chẳng lẽ cô định lấy chồng làm bồi bàn đấy à?”

Lại bắt đầu rồi đấy. Phong Lan định kiểm soát đi vệ sinh để thoát thân nhưng mẹ cô đã biết tổng ý đồ. “Đừng có giả vờ. Mẹ biết chuyện Chu Đào Nhiên lấy vợ rồi.”

Vừa nghe đến cái tên Chu Đào Nhiên, Phong Lan giật bản thân, tim đập còn kịch liệt hơn so với lúc yêu đương nồng thắm nhất. Mẹ cô chắc hẳn nhận ra vẻ mặt khác lạ của cô, bà thở dài, nói: “Chuyện đó là tốt. Ngay từ đầu mẹ đã không tán thành, chọn bạn trai cũng giống như chọn nhân viên, đừng để ý đến ngoại hình, tốt gỗ hơn tốt nước sơn con ạ.”

Thật ra bà cũng chỉ là vì thương con gái. Bà chỉ vào cái túi Phong Lan đặt trên bàn. “Làm sao mà để bẩn thế? Đàn bà khác với đàn ông, con vẫn chưa lấy chồng, không được chưa gì đã luộm thuộm không để ý đến bề ngoài như thế. Chuyện đã qua thì cho qua, đừng có nghịch nhiều làm gì.”

Lúc này Phong Lan mới để ý, sáng nay vội đi làm nên vẫn cầm theo “hung khí” hôm qua. Có thể là do lúc tấn Chu Đào Nhiên, cạnh túi bị quẹt vào lớp bụi trên chiếc xe ô tô đỗ bên cạnh, vết bẩn hiện rõ trên cái túi da sáng màu.

“Tiếc của cái túi của mình quá.” Phong Lan nghĩ bụng.

Lúc này, Lưu Khang Khang đã thu dọn bàn xong, lướt đến bên cô không một tiếng động.

“Thằng bé này đầu tóc xanh đỏ lòe loẹt quá!” Mẹ Phong Lan cau mày phê bình.

Phong Lan vội vàng chuyển chủ đề: “À, cậu ta là cháu anh Tăng Phi đấy.”

“Tại sao mẹ lại không biết nhỉ?” Mẹ cô liền tỏ vẻ quan tâm, gọi Lưu Khang Khang đang muốn tàng hình lại, ánh mắt nhìn cậu ta cũng trở nên dịu dàng hơn hẳn.

“Để bác xem nào, đôi mắt với lông mày khá giống Tăng Phi, cháu bao nhiêu tuổi? Vẫn còn đi học à?”

Lưu Khang Khang thật thà đáp: “Cháu chào bác, sau kỳ nghỉ hè cháu sẽ vào học đại học năm thứ nhất. Cậu cháu bảo cháu đến chỗ chị Phong Lan để rèn luyện.”

Mẹ Phong Lan nghe vậy thì cảm thấy không ổn lắm. “Tăng Phi là cậu

của cháu thì sao cháu lại gọi Phong Lan là chị được? Xưng hô thế thì hỏng hết cả thứ bậc à? Cháu phải gọi bằng cô mới phải.”

“Con đâu có già như vậy?” Phong Lan nghe vậy thì chẳng thích thú gì.

“Con kém Tăng Phi chưa đầy năm tuổi, con cháu cậu ấy gọi con là cô thì có gì sai?” Mẹ cô tha cho Lưu Khang Khang, nghiêm mặt nói với Phong Lan. “Chuyện của con với Chu Đào Nhiên đã không thành rồi thì cũng đừng cản bố mẹ can thiệp vào chuyện tình cảm của con nữa. Mẹ đã sắp xếp rồi, con hãy nghe lời...”

Phong Lan ôm lấy đầu, khổ sở đáp: “Mẹ yêu quý ơi, mẹ bắt con đi xem mắt, con không dám có ý kiến lấy nữa đâu. Nhưng mà, liệu có thể đừng để mỗi lần đều cùng là một người không, lần nào cũng vậy! Con xin mẹ đấy, con xem mãi mặt Tăng Phi đến mức muốn ọe ra rồi.”

“Tăng Phi có điểm gì không tốt sao?”

“Trước đây mẹ đâu có nói thế.”

Khi còn sống, bố Tăng Phi là chỗ quen biết với bố của Phong Lan, nhưng Phong Lan và Tăng Phi không hẳn là bạn thanh mai trúc mã của nhau. Hai người quen nhau từ nhỏ nhưng thời niên thiếu lại không hay chơi cùng nhau. Tăng Phi lớn hơn Phong Lan vài tuổi, cùng lứa với Ngô Giang. Kể ra thì rung động đầu tiên của thời thiếu nữ khi Phong Lan học cấp hai chính là Tăng Phi. Tăng Phi lúc đó chính là hình mẫu mà cô thích, nhưng thứ tình cảm ban sơ chưa kịp chớm nở đã bị người mẹ nghiêm khắc cấm cấm đoán con gái không được yêu sớm của Phong Lan ngăn chặn từ trong nôi.

Thời đi học, Phong Lan là một cô học trò ngoan ngoãn, rất nghe lời người lớn, chỉ biết tập trung học hành, thêm nữa Tăng Phi lại không bộc lộ tình cảm đặc biệt gì đối với cô, cô còn thường xuyên bị giáo dục rằng “con gái là phải thực nữ, đoan trang” nên đương nhiên là cô tự chấm dứt sự rung động đó. Sau khi đỗ vào trường đại học hàng đầu, Phong Lan vừa bước qua tuổi mộng mơ non nớt, cũng được coi là một đối tượng thu hút nhiều nam sinh theo đuổi nhất trong trường. Mẹ cô đâm lo cô ít tuổi thiếu kinh nghiệm, lỡ yêu bạn trai người tỉnh khác lại phải đi lấy chồng xa, so đi tính lại thấy Tăng Phi đã biết rõ gốc gác gia đình thì phù hợp hơn cả, tiếc rằng Phong Lan và Tăng Phi lúc đó một bên tài sắc vẹn toàn, một bên phong độ nổi bật, nhưng đều không có tình ý gì với bên kia. Khi Phong Lan tốt nghiệp đại học, Tăng Phi đã làm cảnh sát hình sự được bốn năm, mẹ Phong Lan “còn sống ngày nào, còn bao bọc con gái ngày

ấy” lại thấy vui mừng vì con gái không chọn Tăng Phi, bởi nghề cảnh sát vừa vất vả vừa nguy hiểm, còn thường xuyên phải tiếp xúc với xã hội đen, hoàn toàn không phải là sự lựa chọn hàng đầu trong công cuộc tuyển rể của bà. Rồi sau đó Phong Lan và Chu Đào Nhiên yêu nhau, Tăng Phi thì đột nhiên nghỉ việc, đổi nghề làm kinh doanh, dùng đầu óc nhạy bén và quan hệ quen biết sẵn có, điều hành công ty công nghệ, chuyên về lắp đặt hệ thống thiết bị an ninh, kinh doanh rất thành công, bà Phong thấy vậy lại lòi ra được toàn điểm sáng trên người Tăng Phi.

Lúc Phong Lan và Chu Đào Nhiên còn yêu nhau, mẹ cô luôn so sánh Chu Đào Nhiên với Tăng Phi, từ gia thế đến tương lai, dĩ nhiên Chu Đào Nhiên đều không bằng người ta về mọi mặt, chẳng qua không ngăn cản được Phong Lan yêu anh ta, dù sao làm cha mẹ cũng không nên can thiệp áp đặt quá. Cho đến khi biết được tình cảm giữa hai người rơi vào chiến tranh lạnh, mẹ Phong Lan bèn tha thiết kiến nghị với con gái, nên có phương án dự phòng là Tăng Phi.

Khi trưởng thành, Phong Lan và Tăng Phi giữ mối quan hệ bạn bè thân thiết. Phong Lan biết rất rõ Tăng Phi độc thân cho đến bây giờ, không phải là vì anh giữ một khoảng trống chờ đợi cô như mẹ cô vẫn tưởng tượng. Thời gian gần đây, hai người thường xuyên qua lại “xem mặt” nhau, chẳng qua cũng vì nể công sức của bố mẹ hai bên. Hai người đều là đối tượng được săn sóc, để ý kỹ lưỡng nhất trong gia đình. Người lớn gia đình đôi bên đều là những bậc cha mẹ kiểu Trung Quốc truyền thống, lúc con cái đi học thì canh phòng cẩn mật, xem chuyện yêu đương sớm như một tai họa. Sau đó khi con cái bước vào xã hội, chừng nào vẫn chưa chịu đi tìm người yêu xứng đôi vừa lứa, chừng đó họ ăn không ngon ngủ không yên, lo lắng đến bạc cả đầu. Như thế vẫn còn lo ruộng lúa vụ mùa hôm qua bị chim chóc rả, chỉ qua một đêm, nếu không thu hoạch kịp, thoát bổng mục nát giữa cánh đồng.

“Con với Tăng Phi mà chấp nhận lấy nhau thì con cái giờ đây đã chạy đầy nhà rồi, khỏi cần mẹ nhắc.” Phong Lan kiên quyết thuyết phục để thức tỉnh mẹ mình.

“Cậu ấy chưa vợ, con chưa chồng, làm sao mà không được? Chuyện con cái giờ vẫn còn kịp. Mẹ biết trước đây hai đứa chỉ gỡ lấy lệ để che mắt người già chúng ta mà thôi. Nhưng lần này khác, mẹ cũng nói hết rồi, cậu ấy sẽ nghiêm túc xem xét, cũng đồng ý thử hẹn hò với con xem sao.” Phong Lan chán nản bực bội nói: “Mẹ nói với ai? Với mẹ Tăng Phi hay

với chị gái anh ấy? Họ có quyền quyết định thay Tăng Phi à?”

Mẹ Phong Lan đã thực hiện kế hoạch và chuẩn bị mọi phương án rất kĩ càng. “Là chính miệng Tăng Phi nói với mẹ.”

Phong Lan bỗng thấy nghi ngờ đôi tai của mình. Việc ứng phó với các bà mẹ này rõ ràng là Tăng Phi thiếu kiên nhẫn hơn cô, nhưng liệu anh ấy có thể tự nói ra câu “đồng ý nghiêm túc xem xét” trước mặt mẹ cô hay không? Nghe những lời này thì có vẻ như là được phát ra từ miệng người lớn mới đúng.

Mẹ Phong Lan tuổi đã cao, bắt bẻ có phần lảm cẩm nhưng cô ít khi cãi lại. Phong Lan cảm thấy có điểm không thích hợp, liền quay đi gọi điện thoại cho Tăng Phi, hỏi xem liệu có phải anh đã nói gì khiến mẹ cô hiểu lầm không. Tăng Phi ở đầu dây bên kia tỉnh bơ trả lời: “Làm người già vui một chút không tốt sao?” Phong Lan lại càng thấy hoang mang, cái mà anh gọi là “vui một chút” chính là tùy tiện nói xằng nói bậy còn gì nữa, hay là anh đã thuận theo ý đồ của bố mẹ hai bên thật? Theo như sự hiểu biết sâu sắc về phụ huynh của hai người, nếu muốn người già thực sự vui mừng thì chỉ có thể là vế sau. Cô vẫn muốn hỏi cho rõ ràng nhưng Tăng Phi đã vội lảng sang chuyện của Chu Đào Nhiên, hỏi cô có phải bị điên không, chứ chỉ uống có chút rượu thì không thể phát sinh hành vi bất thường như thế được, lại còn bắt cô phải thật thà khai ra ai đã giúp cô làm việc đó. Phong Lan không dám tùy tiện nói dối Tăng Phi, vì anh rất giỏi đoán biết ai đang nói dối. Bị truy hỏi nhiều quá nên cô chỉ có thể chủ động ngắt điện thoại trước.

Còn đối với chuyện mẹ cô ra sức ca ngợi Tăng Phi, trước đây cô thường có thái độ rất gian manh, đó là đẩy hết trách nhiệm về phía Tăng Phi.

“Anh ấy không có tình cảm gì với con thì con biết làm thế nào?” Chỉ cần nói như thế là bố mẹ cô không những ngán ngấm mà còn không thể gây phiền cho cô được nữa. Nhưng lần này Tăng Phi lại sốt sắng nhận lời khiến Phong Lan bị đẩy vào thế bị động, muốn từ chối cũng tìm không ra được lý do nào thỏa đáng.

Mẹ Phong Lan ở lại nhà hàng của con gái hơn nửa ngày, thấy tinh thần lẫn tác phong của toàn bộ nhân viên trong tiệm đều có tiến bộ, mới hài lòng bảo con gái đưa mình về nhà. Phong Lan ăn cơm tối với bố mẹ rồi ngủ lại vì mẹ yêu cầu tha thiết quá, sau đó cô tiếp tục được nghe bài thuyết giảng về kiến thức hôn nhân và gia đình.

Vài ngày sau đó, bà Phong đích thân vào trận, dẫn con gái đi làm lại tóc,

mua sắm các loại quần áo vật dụng mới từ trong ra ngoài. Nói theo lời mẹ thì đây không phải là quần áo giày dép bình thường, mà là “chiến bào”. Cho dù mấy ngày tới chính thức dự bữa cơm tối với Tăng Phi là một “mối cũ” đã từng gặp mặt không biết bao nhiêu lần thì cũng phải có diện mạo mới mẻ hoàn toàn, để Tăng Phi phải ngỡ ngàng ngưỡng mộ trước Phong Lan. Hôn nhân mới là sự nghiệp lớn lao nhất trong đời người con gái, để “ra quân thuận lợi” thì bất kỳ nỗ lực nào cũng đáng được trân trọng.

Chương 6: Những sắc thái thô thiển của Lang và Sói

Phong Lan đi đôi giày mềm đế bằng, thậm thụt lén lút vào nhà hàng của chính mình với dáng vẻ như đi ăn trộm. Tối nay mẫu thân đại nhân vừa mới ân chuẩn cho cô trở về nhà riêng, cô chẳng chút suy nghĩ vội vã quay thẳng về cửa hàng của mình. Nhân viên đều đã tan làm, phòng kho vẫn còn sáng đèn. Cô đẩy cánh cửa gỗ nhỏ khép hờ, thấy Đinh Tiểu Dã đang thoải mái nằm nghiêng trên trên chiếc giường đơn, mắt nhắm lại, trông như đã ngủ say.

Phong Lan nhẹ nhàng đi tới, đưa tay ra bóp lấy cổ anh, lúc đang định siết vào yết hầu thì đúng như dự đoán, cô bị anh chớp ngay lấy cổ tay.

“Tôi biết ngay là cậu còn thức mà.” Cô khinh khỉnh nói. “Giả vờ ngủ mà cũng không biết đường tắt điện đi.”

Đinh Tiểu Dã hất tay cô ra, giải thoát khỏi sự kìm kẹp. “Tôi sợ chị lại uống quá đà, bò bằng bốn chân, nghếch mặt lên trời đến quấy rầy tôi.”

“Đừng có nói với giọng như thể cậu vô tội lắm, tôi muốn tính sổ với cậu cho xong việc đây.”

“Nhất định phải đúng lúc này, ngay tại đây mới được à?”

Phòng kho của nhà hàng rộng không đến mười mét vuông, chất đầy các loại gia vị và gạo, dầu, ngoài chiếc giường đơn Lưu Khang Khang mua ra thì chẳng còn chỗ trống nào. Trần nhà chỉ có một chiếc bóng đèn tiết kiệm năng lượng lơ lửng. Ánh sáng âm u, không gian chật hẹp tù túng, người ngồi dưới ánh đèn cũng hắt bóng mờ mờ ảo ảo.

Phong Lan vén gợn nếp váy, ngồi xuống mép giường, hất cằm hỏi: “Cậu sợ tôi à?”

Đình Tiểu Dã tỏ vẻ như cảm thấy câu nói đùa của cô thật nhạt nhẽo. Anh vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, nói: “Mẹ chị nhìn giống đảng viên Đảng Cộng sản, tác phong hết sức nghiêm cẩn, tại sao lại có con gái như chị thế này chứ? Nếu như mẹ chị biết việc chị đang làm bây giờ, liệu có vì bảo vệ công lý mà cắt đứt quan hệ mẹ con, trói chị nhét vào rọ lợn không?”

Phong Lan nghe thấy thế không được vui cho lắm, nghe giọng thì như thể cô là gian phụ nửa đêm đi tìm giai. Cô vốn định nghiêm túc nói với Đình Tiểu Dã rằng, trước đây cách nói năng lẫn cử chỉ của cô đều rất mực đoan trang, đến tận năm hai mươi sáu tuổi mà cô vẫn ngoan ngoãn về nhà trước mười giờ tối. Cho đến khi yêu Chu Đào Nhiên, anh ta luôn cho rằng một cô gái trưởng thành như cô mà như vậy thì quá nghiêm túc. Nhưng rồi cô lại nghĩ, câu nói đó trong bối cảnh này dường như không có chút sức thuyết phục nào, ngược lại còn khiến Đình Tiểu Dã hiềm lắm rằng cô phá vỡ nguyên tắc như thế là vì anh.

“Mẹ tôi mà biết được thì sẽ nói là: Một con bé ngoan ngoãn đến thế mà lại bị cậu làm hư rồi.”

Đình Tiểu Dã không đấu khẩu với cô nữa, ngồi phắt dậy, bang quơ hỏi: “Hôm nay tiểu thư Coco không đi cùng chị à?”

Hóa ra anh cũng phát hiện ra cô không dùng nước hoa, chứng tỏ không phải là anh không để ý. Phong Lan thấy hơi bất ngờ, bữu môi nói: “Thứ nước hoa chết tiệt đó hả? Vứt rồi. Chẳng phải là mũi cậu không tốt sao?”

Đình Tiểu Dã vén gấu quần lên, chìa cẳng chân ra chỗ sáng cho Phong Lan xem. “Buổi tối muỗi nhiều quá, lại chẳng có bình diệt muỗi...”

Phong Lan đập một phát vào chân Đình Tiểu Dã, tức tối nói: “Đồ khốn.” Đánh được một cú đau, cảm giác thật đã tay nên cô không cò kè nữa mà tha thứ luôn cho trò nói đùa của anh, nhưng chuyện mấy ngày trước vẫn phải nói cho rõ ràng.

“Cậu nghĩ là tôi ngu lắm có phải không. Mà cũng lạ thật, trước mặt cậu, tôi lúc nào cũng như một con hề, toàn biến thành trò đùa của cậu.”

“Chị đang nói đến lần nào?”

“Cậu thử nói với tôi lần nữa bằng cái giọng đó thử xem?” Phong Lan chán nản nói. “Tôi cũng thật hồ đồ, bị cậu khích cho mấy câu, liền đánh Chu Đào Nhiên thật lực.”

“Tôi mà phải khích chị á?” Đình Tiểu Dã khoanh chân ngồi xếp bằng, bật

cười. “Hôm đó là ai khóc lóc đòi phải đập anh ta một trận để xả hận, tôi khuyên can mấy cũng không được? Là chị van nài tôi đấy chứ, vai trò của tôi trong chuyện này quá lắm cũng chỉ là “tòng phạm”. “đồng lõa”. Nếu bảo là “lang sói gian manh” thì chị là con “sói”, tôi cùng lắm cũng chỉ là con “lang” cho chị trèo lên vai lên cổ thôi.”

Phong Lan tức khí. “Lang còn xấu xa hơn cả sói! Cậu nói xem, cậu làm thế nào để dụ Chu Đào Nhiên ra mà anh ta không hề nhìn thấy mặt cậu? Tại sao camera không thu được hình chúng ta? Có phải cậu là một tên tội phạm chuyên nghiệp không?”

Đình Tiểu Dã trả lời: “Cẩn thận! Giờ đang là giữa đêm giữa hôm, mà chị đang ngồi trên giường một tên tội phạm chuyên nghiệp đấy.” Anh thấy Phong Lan chẳng tỏ ra sợ sệt chút nào nên chẳng dọa cô nữa. “Không phức tạp như chị nghĩ đâu. Điện thoại di động của chị chẳng phải có lưu số của Chu Đào Nhiên sao? Tôi tìm đại một bộ điện thoại công cộng gọi cho anh ta, nói với anh ta là lúc trước giao phải một lô thuốc lá có vấn đề, bây giờ đổi lấy lô mới, nhờ anh ta mang chỗ còn lại ra đổi để còn tự tay ký xác nhận. Tôi đợi ngay gần lối ra của đường hầm dành cho người đi bộ, chỉ cần anh ta đến thì mọi chuyện sau đó đơn giản mà, lấy đại một cái túi chụp lên đầu anh ta là cả người anh ta đã mềm nhũn. Còn về camera giám sát, chỉ cần để ý một tí là được.”

“Dễ dàng vậy sao?” Phong Lan bán tín bán nghi.

Đình Tiểu Dã nói: “Thế chị nghĩ sao? Con người ta đại đa số khi gặp nguy hiểm thì ý thức thoát hiểm rất kém, vì sống yên ổn quen rồi, luôn cho là những chuyện bất trắc kia quá xa vời đối với mình. Giống như chị, lúc bị giật túi thì chẳng khác gì con ngốc. Đừng quên rằng chị cũng là một cô gái. Trong tình huống đó, tiền bạc có nghĩa lý gì? Lần đó nếu tên cướp to gan hơn một chút thì chị không chết cũng bị lột xác lấy da. Làm người phải tỉnh táo sáng suốt.”

“Như cậu ấy hả? Cậu đã trải qua những chuyện giống như thế nhiều lần rồi à? Nếu không làm sao có thể máu lạnh như vậy, lúc nào cũng nghĩ cách thoát thân tránh xa rắc rối?” Phong Lan nghi ngờ hỏi.

“Chẳng qua là tôi sợ phiền.” Đình Tiểu Dã mặt mũi lạnh tanh, nói.

“Không phải ai cũng giống chị, gặp chuyện là có người chạy theo chùi mông cho. Phải sống một mình lâu thì mới biết không có điều gì quan trọng bằng việc tự bảo vệ bản thân.”

“Người nhà cậu đâu? Không thể có chuyện một người họ hàng cũng

không có.”

“Bố mẹ tôi mất cả rồi. Còn họ hàng, tuy có đấy nhưng cũng ít đi lại.”

“Tại sao họ lại mất...Ý tôi là, bố mẹ cậu ấy.”

“Mẹ tôi mắc bệnh thận, mất sau khi ốm đau nhiều năm.”

“Còn bố cậu thì sao?” Phong Lan biết mình hỏi hơi nhiều nhưng cô không thể kiềm chế được sự tò mò về con người trước mặt cô này. Theo như cô thấy, Đinh Tiểu Dã vẫn còn rất trẻ mà bố mẹ đều đã mất, khiến người ta không khỏi...cảm thấy thương xót.”

“Tại nạn giao thông.” Lúc nói câu này, đầu Đinh Tiểu Dã cúi thấp, hai tay đặt trên hai đầu gối, dáng vẻ như một thiền sư nhập định, từ góc ngồi của Phong Lan thì chỉ nhìn thấy đôi hàng mi dày đổ bóng xuống phía dưới mắt, sống mũi cao thẳng và một góc khóe môi của anh mím lại.

“Chị còn muốn biết điều gì nữa không? Thưa chị chủ.”

Phong Lan cũng tự cảm thấy ngượng trước những câu hỏi vắn vẹo bằng được của chính mình. Cô vén tóc vào sau vành tai rồi nói: “Người như cậu chắc ít khi làm những việc khiến mình cảm thấy hối hận lắm nhỉ?”

“Cũng chưa chắc.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như đi làm “lang” cho chị, mãi mà không xong.” Dường như Đinh Tiểu Dã đang ám chỉ việc “quấy rối” của cô.

“Tôi còn thấy phiền hơn cậu.” Phong Lan chán nản đáp. “Lúc đó tôi bỗng nhiên lại có lòng tin rằng bạo lực có thể giải quyết được vấn đề.”

Đinh Tiểu Dã cười, đáp: “Bạo lực không nhất định giải quyết được vấn đề. Nhưng chị muốn giải quyết vấn đề thật ư? Hay cái chị muốn chỉ là xả ra được sự uất ức. Lúc nói phải đánh anh ta một trận chẳng phải chị cảm thấy sung sướng lắm sao? Tôi thấy mắt chị sáng lên, nếu mà tôi không kịp kéo chị đi thì không khéo chị đã làm người ta mất mạng rồi ấy chứ.”

“Mắt tôi lộ vẻ khát máu à? Cậu nói xem, có phải lúc đó tôi đã rất hưng phấn không?” Phong Lan nghĩ lại mà không nhịn được cười. Cô không phủ nhận Đinh Tiểu Dã nói rất đúng, đến giờ cô vẫn nhớ cảm giác mượn rượu trả thù Chu Đào Nhiên, đã đời không bút nào tả xiết. Tuy rằng sau khi xảy ra sự việc thì những chuẩn mực về đạo đức và hành vi cứ hành hạ giày vò cô, làm cô phải xem xét suy nghĩ lại rất nhiều lần, nhưng nếu thời gian có quay trở lại, chắc hẳn cô vẫn muốn đập cho Chu Đào Nhiên một trận. Con “lang” Đinh Tiểu Dã chẳng qua đã phóng thích sự hung ác

bị đè nén trong lòng con “sói” mà thôi.

“Chị bây giờ cũng đang cười rất hưng dữ mà.” Đinh Tiểu Dã nói không chút nể nang.

Phong Lan đã quen, chẳng coi đấy làm phiền. Cô ngồi xích lại, háo hức nói: “Có phải con người ở quê cậu rất mạnh mẽ, những chuyện như thế này cậu chứng kiến qua nhiều rồi phải không?”

“Vâng. Chị phải bồi thường năm nghìn tám trăm đúng không? Còn ở quê tôi thì người ta phải trả bằng trâu bằng cừu. Như mất độ chị đánh Chu Đào Nhiên thì mất khoảng mười mấy con cừu mới đủ...”

“Thế nếu đánh chết người thì sao?”

“Thì ngoài trâu với cừu, còn phải bồi thường một cô khuê nữ trinh tiết trong nhà mình.”

“Có cả chuyện đó sao?”

Phong Lan vừa nói dứt lời đã thấy hối hận, nụ cười nhả nhở chế giễu của Đinh Tiểu Dã lộ rõ là anh chỉ bịa chuyện để trêu cô. Hôm nay cô đã đổi sang chiếc túi mới bằng da cứng, rất thích hợp để đánh người. Đinh Tiểu Dã vừa cười vừa đỡ đòn. “Chị nghiện đánh người rồi phải không? Đủ rồi...Này này! Tôi bảo đủ rồi cơ mà!”

Anh chỉ cần đưa tay là đã có thể dễ dàng bắt Phong Lan ngồi im không cựa quậy nổi. Phong Lan bị anh bẻ quặt một cánh tay, có hơi khó chịu nhưng cũng không phải quá đau. Anh từ phía sau nói vào tai Phong Lan: “Tôi nhắc lại lần nữa, ở quê tôi có phong tục gọi là “cô nương trùy”. Cô gái trẻ thích cậu trai nào thì cưỡi ngựa rượt đuổi với chàng trai đó, sau đó khẽ đánh cậu ta bằng roi. Theo như cách con trai nhìn nhận thì đôi khi roi da với túi da có cách dùng na ná nhau...”

“Nhìn nhận cái đầu cậu ấy, bỏ tôi ra ngay.” Phong Lan mặt mũi nóng phừng phừng. Đinh Tiểu Dã cười rồi buông cô ra.

Phong Lan bóp cánh tay mình. “Cậu hay bị con gái dùng roi đánh lắm à?” Đinh Tiểu Dã chỉ cười không đáp.

“Chẳng biết trước đây cậu hào hoa đến đâu, chứ ở đây bọn tôi bây giờ chẳng ai muốn có bạn trai đối xử với con gái quá dã man như vậy cả.” Đinh Tiểu Dã nói: “Vừa hay, tôi cũng không thể chịu nổi con gái quá dễ thương điệu dàng.” Anh như vô tình nhìn vào cánh tay trần của Phong Lan, không hề cố ý sẫm soi mà vẫn nhận ra “chứng cứ tội ác” hằn trên da của cô. Anh ngạc nhiên hỏi. “Chị làm từ đậu phụ à? Mới hành hạ có một chút mà đã không chịu được!”

“Cậu còn muốn hành hạ đến mức nào?” Phong Lan trừng mắt nhìn anh. Đinh Tiểu Dã liền xua đuổi như tà. “Thôi đi đi, tôi phải đi ngủ.”

Phong Lan nói: “Cậu nhìn giấy phép kinh doanh treo trong nhà hàng chưa? Ở trên đó có ghi người đủ tư cách pháp nhân: Phong Lan đấy. Cậu dám đuổi tôi à?”

“Tôi nói chị rảnh quá mà. Có tiền, có người thân, có bạn bè, chẳng thiếu gì, giữa đêm hôm chạy đến hành hạ gì tôi nữa?” Đinh Tiểu Dã không biết phải làm sao.

Phong Lan lớn tiếng nói: “Tôi thiếu một người đàn ông.”

“Chuyện này tôi không giúp được chị đâu.” Đinh Tiểu Dã co rúm người lại.

“Biến đi. Tôi thiếu một người chồng, cậu nghĩ là tôi định tìm cậu sao?”

Phong Lan cười rồi phẩy phẩy tay, liếc nhìn đồng hồ quả lắc trong góc phòng kho. “Uống với tôi vài cốc đi, ngọt ngọt khó chịu quá!”

“Không uống.” Đinh Tiểu Dã từ chối ngay mà không cần suy nghĩ. “Tửu lượng của chị có khá không? Uống nhiều có làm gì mất mặt không đấy?”

“Thế nên tôi mới rủ cậu uống cùng, dù sao cũng chẳng phải chưa từng mất mặt trước mặt cậu.”

“Chị không sợ chồng tương lai biết chị giữa đêm giữa hôm ngồi trên giường đàn ông uống rượu với người ta à?”

“Cậu không nói ra thì ai biết được?”

“Tôi không bảo đảm là giữ được miệng.”

“Thôi không nói nữa, chồng tương lai cái gì, tôi vẫn chưa biết anh ta là ai đây, nếu bây giờ anh ta cũng ngồi cũng ngồi trên giường một người con gái khác uống rượu, tôi cũng tha thứ cho anh ta.”

Đinh Tiểu Dã không đấu lại được cô, đành nằm gục xuống, nhắm mắt lại. “Hai vợ chồng chị lo tha thứ cho nhau đi, tôi phải ngủ đây.”

Phong Lan làm như không nghe thấy, tự đi lấy một lon bia, bật nắp. Vài giọt bọt bia bắn trúng vào trán Đinh Tiểu Dã, anh giơ tay lau, thở dài một tiếng ngán ngẩm, trở mình ngồi dậy, quay lưng về phía Phong Lan.

Phong Lan uống vài hớp, rồi đẩy anh một cái.

“Này, tôi hỏi cậu nhé. Ở quê cậu, con gái nhiều tuổi rồi mà chưa lấy chồng thì như thế nào? Ê, này! Ê ê ê...”

“Ở quê tôi không có gái già như chị.”

“Cũng có già lắm đâu?”

“Ở tuổi chị thì mười năm về trước là đã có con lớn rồi.” Đinh Tiểu Dã

vẫn quay lưng lại về phía cô mà nói.

Phong Lan cầm lon bia trong tay như muốn bóp bẹp, sức công kích của câu nói này đối với cô có tính hủy diệt cực kỳ mạnh.

“Cậu có biết nói chuyện không đấy? Tôi hai mươi chín tuổi rồi, cậu làm cháu gọi tôi là bà nhé?”

Đình Tiểu Dã im lặng không trả lời, cô lại gào lên bên tai anh một cách thống thiết: “Ngồi dậy nói cho rõ ràng xem nào! Đến cả cậu cũng giễu cợt tôi, Tôi có cố tình ế đâu! Tôi kén cá chọn canh gì đâu! Ai chẳng muốn tìm được người phù hợp, nhưng ái mà biết được người đó có chịu cưới mình hay không? Tôi có điều khiển được người khác đâu! Tôi có bắt thời gian không được chạy nhanh, bắt tuổi xuân của tôi lưu lại lâu hơn được đâu! Hôm nay tôi phải tìm một người để cưới, thế lỡ ngày mai người đích thực mới xuất hiện thì sao? Tôi không thể thực tế được, tôi có bị ăn tát cũng vẫn phải cần có tình yêu để sống được với nhau, một chút thôi là đủ rồi, thế là quá đáng lắm sao...”

Đình Tiểu Dã bịt chặt tai ngồi dậy, giơ tay giật phắt lon bia Phong Lan đã uống một nửa, tu ực ực hai ba ngụm hết sạch, sau đó lớn tiếng quát: “Ba cái chuyện chết tiệt này thì liên quan gì đến tôi? Chị đi tìm người khác để làm nhãi được không? Trông tôi giống bạn tâm giao của đàn bà lắm hả?” Phong Lan giậm chân tức tối, tiếp tục than thở: “Rốt cuộc tôi thua kém ở điểm nào? Người khác yêu, tôi cũng yêu. Người ta nghiêm túc, tôi cũng đâu có giả dối lừa đảo. Cuối cùng có điểm gì sai chứ? Tôi không đòi hỏi nhà cửa, không đòi vĩnh viễn bạc. Tôi chăm chỉ học hành, nỗ lực làm ăn, tâm địa không xấu, kính lão yêu trẻ, vui vẻ giúp người, nấu ăn cũng khá, có sao mà tôi vẫn ế?”

“Bởi vì từ góc độ của người đàn ông nhìn nhận về phụ nữ thì một đồng các điều chị vừa kể chẳng có cái quái gì hay ho, không có lấy một chút hấp dẫn nào.”

“Cậu nói xem, cái gì mới là hấp dẫn?”

Đình Tiểu Dã đẩy tay Phong Lan đang tóm lấy áo thun của mình ra, không khách sáo nói: “Ngực to, ngoan ngoãn dễ bảo, khả năng sinh sản tốt là được.”

Phong Lan sửng người một lúc mới phản ứng lại được, chỉ vào mặt anh, nói một tràng: “Tục tằn, hạ lưu, đê tiện!” Sau đó, cô lại đi lấy thêm một lon bia, lần này uống sao thấy đắng ngắt. Cô yên lặng trầm ngâm hồi lâu rồi mới hỏi: “Thật thế sao? Đàn ông đều nghĩ như vậy à? Cả cậu cũng

thế ư?”

“Hỏi thừa, tôi không phải là đàn ông chắc?”

“Nói rõ hơn một chút được không, cậu thích kiểu phụ nữ như thế nào?”

Bị Phong Lan hỏi dồn, Đinh Tiểu Dã lấy tay vể đại lên không khí hình cái hồ lô. “Hiểu không? Thân hình phải đầy đặn, đầu óc phải đơn giản.”

Phong Lan không nói gì nữa, quay mặt uống lon bia đắng.

“Tôi nói tiêu chuẩn của tôi, chị giận cái gì? Chẳng phải chị luôn thấy mình giống như một nàng tiên sao?” Đinh Tiểu Dã vừa tức vừa buồn cười.

Anh đột ngột nhồm dậy ngồi quỳ ở trên giường, tình cờ đúng lúc Phong Lan cũng bất ngờ xoay người lại, mũi cô gần như chạm vào ngực áo anh.

“Cậu thấy thân hình tôi chán lắm à?” Cô ngêng mặt hỏi.

“Muốn nghe nói thật không?”

“Nói đi!”

“Mông còn tạm, ngực hơi đuối.”

“Chị đây cúp B cộng đấy!”

“Thế đúng rồi, môn nào cũng được điểm A, cũng không bằng một cặp C trước ngực.”

“Cậu được đấy!” Phong Lan một lần nữa lại như quả bóng bị xì hơi.

“Bị chị quấy rầy không ngủ nổi nữa. Phiền quá! Đưa tôi uống với.” Đinh Tiểu Dã nhân lúc cô đang đờ đẫn, giật lấy lon bia uống mấy ngụm.

Một hồi sau, Phong Lan dường như sức tỉnh. “Cậu bảo...mông tôi cũng được hả?”

“Đúng thế, tôi nhìn thấy rồi, thế nào, có cần phải nói nhìn thấy lúc nào không...cái hôm chị xoay một vòng hỏi tôi chị có giống nữ thần không ấy...”

Phong Lan phi đến bịt miệng anh lại. Thật mất mặt quá! Đây chính là nguyên nhân tại sao cô không bao giờ có thể giữ phong thái thực nữ đoan trang trước mặt Đinh Tiểu Dã được. Khởi đầu với một người trong trạng thái nào, về cơ bản sẽ quyết định hình thái mối quan hệ duy trì giữa hai người sau này theo cách ấy. Từ lúc cô váy áo xộc xệch hơn hờ xoay vòng trước mặt Đinh Tiểu Dã, chuyện giữa hai người chẳng bao giờ thoát nổi sắc thái thô thiển.

Đinh Tiểu Dã cố đẩy tay Phong Lan ra, cô dữ dằn nhảy bổ đến khiến anh ngã ngửa ra đằng sau, làm cho Phong Lan bị kéo theo ngã đè lên ngực anh. Lúc lưng bị đập vào thành giường, Đinh Tiểu Dã vẫn cười ha hả, Phong

Lan áp sát vào người anh, nghe thấy tiếng đập từ người anh, ngẩng lên lại nhìn thấy chính diện mặt anh.

Mẹ cô thường nói, đừng xem mặt đàn bà dưới ánh trăng, đừng nhìn mặt đàn ông dưới ánh đèn.

Nhìn thì sẽ làm sao? Không cẩn thận sẽ bị mất mạng, mất hồn chẳng?

Mẹ ăn cơm nhiều hơn cô mấy chục năm, đi nhiều hơn cô cũng mấy chục năm. Lời của người già không ngọt ngào dễ nghe nhưng hầu như lúc nào cũng đúng. Đây là kết luận mà Phong Lan có được sau khi trải qua bao kinh nghiệm thương đau.

Cô bất giác nhớ đến cuốn sách Dụ tăng của Lý Bích Hoa, tình tiết cốt truyện thì đã nhạt nhòa nhưng trong đó có một câu cô nhớ rất rõ: “Nó giống như chó dại gặm xương, giống như chim hoang dã giành ăn thịt rữa, giống như ngọn đuốc trước gió, thiêu đốt thân mình...” Khi đọc cuốn sách này, Phong Lan vẫn còn là một cô thiếu nữ ngây thơ trong sáng, không hiểu nổi cảm giác rung động nguyên thủy mãnh liệt đó, khi cô trưởng thành lại thưởng thức trò chơi đuổi bắt qua lại giữa nam và nữ, được theo đuổi, được chiều chuộng, lúc dỗi hờn khi thân ái, vui với những điều đó. Nhưng bây giờ cô cảm nhận rõ ràng rằng mình và người con trai trẻ trung trước mặt kia tựa như hai con dã thú trên thảo nguyên hoang sơ, vạn vật lặng im, mặt trăng như một chiếc lưới câu, chỉ có mùi vị toát ra từ hơi thở và âm thanh từ mạch máu đang cuộn trào trong cơ thể bủa vây, tất cả những phiền não phức tạp đều biến mất, chỉ có hai cơ thể nóng bỏng là duy nhất tồn tại, cô sẵn sàng để anh ăn thịt, để cơ thể bị xé nát thành từng mảnh, cô cũng khao khát nuốt chửng anh vào bụng. Cô cứ nhìn Đinh Tiểu Dã đau đáu như thế, ánh mắt mê muội. Những bộ phận trên cơ thể hai người đang tiếp xúc với nhau cứ cuộn trào mãnh liệt như nhịp đập trái tim.

“Phong Lan.” Lần đầu tiên Đinh Tiểu Dã gọi cô bằng tên, anh liếm đôi môi khô khốc của mình. “Không phải chị thích tôi đấy chứ?”

“Tôi có bị điên đâu? Cậu chỉ là nhân viên phục vụ trong nhà hàng của tôi, tôi không muốn mất thể diện như vậy.” Phong Lan thoát ra khỏi những ảo giác của mình, tâm khẩu bất nhất lẩm bẩm chối phắt.

“Chị biết thế thì tốt.” Đinh Tiểu Dã bình tĩnh đẩy cô ra khỏi người mình.

“Chị không phải là kiểu người tôi thích. Mà bị một nhân viên phục vụ từ chối, chị sẽ càng mất mặt.”

Chương 7: Sai thời điểm cũng là do duyên phận

Gặp gỡ xem mặt là một việc thần kỳ, nó có thể biến hai người vốn đã thân thiết hoặc từng quen biết nhiều năm, với sự hiện diện của phụ huynh hai bên, cứ xử một cách gượng gạo lạ thường.

Theo như cách nói của các bậc làm cha mẹ thì quan hệ giữa Tăng Phi và Phong Lan tuy không cần người giới thiệu nữa nhưng họ vẫn có mặt để thể hiện thái độ trịnh trọng, quan tâm sâu sắc và bày tỏ sự tôn trọng với bên thông gia tương lai. Cha của Tăng Phi đã mất, chị gái Tăng Phi là Tăng Văn lấy chồng ở thành phố gần đó, mẹ Tăng Phi sống cùng con gái, lần này hai mẹ con cũng thu xếp chạy về. Bởi vì khách toàn là phụ nữ nên bố Phong Lan không tham gia, để mẹ cô toàn quyền đại diện. Toàn là chỗ quen biết, sắp xếp gặp mặt vì mục tiêu chung nên cuộc “hội đàm” của các bậc phụ huynh được bắt đầu với bầu không khí hết sức thân mật.

Mẹ Phong Lan nói những lời khéo léo tế nhị, khoe tất cả những ưu điểm, thế mạnh không chút tì vết của con gái, nói rằng người theo đuổi Phong Lan cũng nhiều nhưng gia đình coi trọng chuyện duyên phận. Hiển nhiên, Tăng Phi chính là người có cái duyên đó.

Mẹ Tăng Phi lại là người có tính cách khoáng đạt. Bà theo chồng về miền Nam sinh sống hơn nửa đời người, nhưng cốt cách vẫn là một bà mẹ gốc Bắc chính hiệu. Bà không hề giấu giếm sự hài lòng đối với Phong Lan, vỗ đùi đánh đét, chỉ muốn ngay lập tức cùng với người chị gái của Tăng Phi tính tình cũng sốt sắng nhanh nhẩu như y bà, quay về nhà để chuẩn bị lễ cưới.

Các mẹ các chị nói chuyện rôm rả sôi nổi khí thế bừng bừng, từ mối quan hệ thân tình của hai ông thân sinh trước đây đến chuyện tử vi ngày sinh tháng đẻ của Tăng Phi và Phong Lan, nói đến cả chuyện mỗi cân hành ở chợ phía tây rẻ hơn ở chợ phía đông một đồng bạc. Đôi thanh niên nam nữ ngược lại lại có vẻ “ngượng ngùng”.

Tăng Phi tỏ ra kiên nhẫn hơn Phong Lan rất nhiều, anh không hề tham gia vào câu chuyện, chỉ thỉnh thoảng cười một cái góp vui với chủ đề mà các mẹ đang bàn. Phong Lan rót cà phê, lặng lẽ quan sát Tăng Phi, cô biết, cả trái tim lẫn ý nghĩ của anh đều đang không ở đây.

Trước khi đi, Phong Lan đã “quấy đập tuyệt vọng trước khi chết”. Cô

than trách bố mẹ, tại sao nhất định phải là Tăng Phi, sao không đổi đi, “Trương Phi” hay “Lý Phi” gì đó cũng được, ít ra cũng là một gương mặt mới, để chuyện dù không thành cũng có chút cảm giác tươi mới. Mẹ cô lại lần nữa phải tha thiết thuyết phục năn nỉ cô, người trong nhà không phải muốn can thiệp đến chuyện tình cảm của cô, cô cũng chẳng phải là chưa từng yêu, sau thời thanh xuân oanh liệt thì cũng phải đến điểm kết thúc. Cho dù con đường tình duyên có trắc trở, nhìn từ góc độ thực tế, Tăng Phi bất luận là hoàn cảnh gia đình, tuổi tác, trình độ văn hóa, tiền đồ sự nghiệp hay là tướng mạo đạo đức con người, đều tương xứng bậc nhất so với cô. Cuối cùng, mẹ cô còn nói: “Không phải là ngày xưa cô cũng thích Tăng Phi sao? Không được ngụy biện, hồi cô học cấp ba, mẹ còn nhìn thấy ảnh cậu ấy trong nhật ký của cô.”

Trong lòng Phong Lan hiểu rõ, dù có giải thích như thế nào, bố mẹ cô cũng không thể hiểu nổi, cô đã từng rung động trước Tăng Phi thật nhưng đó là chuyện cách đây mười mấy năm rồi, khi đó cô vẫn còn là một cô nữ sinh lớp tám trường phổ thông cơ sở, chưa hề biết chữ tình là cái gì, giai đoạn mộng mơ này chỉ kéo dài không đến ba tháng rồi bị áp lực của kỳ thi vào trường trung học hủy diệt đến mức bay biến không để lại dấu vết. Điều quan trọng hơn là, người khiến trái tim cô rung rinh lúc đó là một Tăng Phi tính tình hoạt bát nhanh nhẹn, với nụ cười rạng rỡ không hề e ngại bất cứ điều gì, chứ không phải là người đàn ông đuôi mắt khóe môi đều trêu xuống, ánh mắt chất chứa vẻ mệt mỏi đang ngồi đối diện với cô kia.

Cho đến khi mẹ Tăng Phi phấn chấn nói xong tết năm nay phải mua nguyên cái thủ lợn để tử lạnh ăn dần, bà mới sực tỉnh trước ánh mắt ngẫm ý nhắc nhở của mẹ Phong Lan, rằng họ đã nói chuyện tâm đầu ý hợp quá, suýt nữa thì tranh mất vai của đôi nam nữ chính.

Chị Tăng Văn của Tăng Phi là người chủ động đề nghị để đôi bạn trẻ nói chuyện riêng với nhau một lát, còn chị phải đi đưa mấy món thức ăn ngon cho con trai. Hai bà mẹ cũng vui vẻ đứng dậy, bảo phải đi với nhau đến chỗ mẹ Phong Lan đề xuất để gọi đầu trị liệu. Mọi người rời đi với ánh mắt tràn ngập hi vọng và ý vị sâu xa.

Dõi mắt nhìn theo cho đến khi bóng dáng mọi người đã khuất khỏi cửa, Phong Lan mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Tăng Phi vẫy tay ra hiệu bồi bàn tính tiền, cười nói với Phong Lan:

“Đừng tỏ thái độ quá rõ rệt như thế chứ, dù sao cũng phải để ý đến cảm

giác của anh một chút. Lát nữa em định như thế nào?”

Phong Lan xoa xoa cổ: “Vẫn còn “lát nữa” cơ à?”

Tăng Phi nói: “Hôm nay em đã chịu xuất hiện rồi thì phải hoàn thành hết cả quy trình chứ.”

Anh cầm lấy hóa đơn nhân viên phục vụ mang đến, đứng lên cười và nói với Phong Lan: “Anh đã nói là anh nghiêm túc mà. Đi thôi, nếu không nghĩ ra chỗ nào để đi thì về nhà hàng của em, dù sao vừa xong ăn cũng chưa no, canh “tom yum kung*” và tôm sốt dứa ở chỗ em đều rất ngon.”

(*Món ăn đặc sản của đất nước Thái Lan)

Phong Lan nhìn chằm chằm vào mắt anh, thầm phán đoán anh nói chữ “nghiêm túc” là có ý gì.

“Anh định kết hôn với em hả?” Cô bàng hoàng hỏi.

Tăng Phi hỏi lại: “Không thể như vậy sao? Không phải là em rất tự tin à?”

Phong Lan lúc này mới tin rằng, anh quả thật không hề có ý nói đùa, nếu không thì có hơi quá đà. Cô uống một hơi hết chỗ hết chỗ cà phê còn lại rồi đứng dậy, nói: “Sao lại như vậy chứ? Oài, lúc anh chơi bass, nghe nhạc rock không rơi vào tay em, bây giờ theo đạo Phật, tập yoga lại mới đến lượt em? Không được, không được, thế thì lố quá...”

Tăng Phi và cô ai đi lấy xe người đó, trên đường đến bãi để xe, anh vẫn trả lời cô rất nghiêm túc: “Ai bảo lúc anh thích phụ nữ chín chắn thì e vẫn còn là con nhóc thò lò mũi xanh, đến lúc anh cải tà quy chính, em lại...”

“Em “lại” làm sao?” Phong Lan hỏi băng quơ. “Đàn ông lớn tuổi thường thích thỏ non, lúc đó em lại chín kỹ quá rồi phải không?”

“Đúng là không đúng thời điểm cũng là do duyên phận.” Tăng Phi đóng cửa xe ô to cho Phong Lan. “Em xinh đẹp hơn trước rất nhiều, anh lại không được bằng hồi đó nữa, coi như hòa nhĩ. Lái xe cẩn thận nhé, lát nữa gặp.”

Tăng Phi và Phong Lan kẻ trước người sau đi vào trong nhà hàng của cô, vẫn chưa kết thúc chủ đề câu chuyện lúc trước.

“Mẹ em bảo em giấu một tấm ảnh của anh có phải không?”

“Đó là chuyện bao nhiêu năm về trước rồi. Sao mẹ em chuyện gì cũng có thể nói được thế nhĩ?!”

“Em lấy đâu ra tấm ảnh đó?”

“Em đổi một túi kẹo sữa nhãn thỏ trắng cho anh họ em.”

“Ngô Giang không kể với anh chuyện này.”

“Anh ấy về phe anh hay phe em chứ...”

“Sawadee kha*!” Hôm nay Phương Phương đứng ở ngoài cửa đón khách.
(*Tiếng Thái, có nghĩa là xin chào)

Phong Lan bảo cô: “Nói bếp làm cho chị một canh “tom yum kung”, một tô sốt dứa, thêm một đĩa rau muống xào mắt tôm. Bảo là chị gọi, làm nhanh một chút...À, đợi đã!”

Phong Lan gọi giật Phương Phương lại, bởi lúc này cô mới nhìn thấy Thôi Yên đang ngồi một mình một góc ăn cơm, Thôi Yên cũng nhìn thấy cô, đứng dậy cười chào: “Chị Lan, em lại qua xin bữa cơm đây. Đừng có không tính tiền đấy nhé, giảm giá cho em là được rồi.”

Phong Lan nói: “Chạy xa đến tận đây để ăn à? Không phải đi làm gia sư, không bận yêu đương gì à?”

“Nhớ chị mà, nhớ cả đồ ăn rõ ngon ở quán chị nữa.” Thôi Yên cười tít mắt. Phong Lan biết tổng đó chỉ là những lời nói khách sáo nhưng thái độ của người nói lại khiến người ta không thể trách cứ gì được.

Lúc này Thôi Yên mới tỏ vẻ nhận ra Tăng Phi đang đứng lặng lẽ đằng sau Phong Lan vài bước. “Ủa? Cậu cũng đến đây à? Thật là tình cờ.”

“Không hề tình cờ chút nào!” Tăng Phi nói với giọng không vui cho lắm.

“Cậu đã bảo cháu đừng có gây phiền phức, cần làm gì thì đi làm đi.”

“Chị Lan chẳng trách cháu phiền thì thôi, cậu lại trách cháu à?” Thôi Yên không hề bận tâm trước vẻ mặt lạnh nhạt của anh, tiến đến túm lấy tay Tăng Phi, nói: “Cậu đến đây thật tốt quá, cậu trả tiền ăn cho cháu nhé, chị Lan đỡ phải giảm giá cho cháu.”

Tăng Phi không ngần ngại rút tay ra, thản nhiên ngồi xuống chỗ đối diện với Thôi Yên. “Cháu ăn bữa trưa hay bữa tối đấy?”

“Cả hai! Hay cậu ăn một chút đi? Mình cháu ăn cũng không hết.” Thôi Yên kéo cả Phong Lan ngồi xuống, nói: “Chị Lan nếu không bận gì thì ngồi nói chuyện với em nhé? Khang Khang bảo em nói với chị, cậu ấy phải đi ra ngoài một chút. Bà ngoại với dì em đến, hai người vừa rồi đã gặp chưa ạ?”

Người mà Thôi Yên gọi “bà ngoại” và “dì” hẳn nhiên chính là mẹ và chị gái Tăng Phi. Cô sống ở nhà họ Tăng nhiều năm, quan hệ không khác gì người trong nhà.

Phong Lan nhìn liếc qua các đĩa thức ăn trước mặt Thôi Yên, quả nhiên chính là canh “tom yum kung” và tô sốt dứa. Cô nhếch mép, không biết

nên khen ngợi đầu bếp làm hai món này đặc biệt được khách ưa thích, hay là...

“Hay là em bảo bếp không phải làm thêm nữa, dù sao em cũng không đói, hai người ăn nhiều đây đủ không? Để em bảo bếp xào thêm đĩa rau mang ra đây.”

Phong Lan ngồi cạnh Thôi Yên. Thôi Yên so đĩa đưa cho Tăng Phi, nói:

“Làm bà chủ thì phải tần tiện vậy sao? Kinh doanh tốt thế mà còn sợ bọn em ăn mất lãi của chị à?”

“Chị sợ em ăn nhiều bị béo thôi.” Phong Lan lườm Thôi Yên một cái, hỏi.

“Sao không thấy cái cậu đẹp trai lần trước dẫn đến đây nữa?”

“Ôi, cậu đó á...chia tay rồi.” Thôi Yên vừa ăn vừa trả lời tỉnh bơ.

Tăng Phi ngược lại có vẻ khá kinh ngạc. “Chuyện từ bao giờ thế?”

“Mới vài ngày ạ. Không còn tình cảm nữa thì bỏ thôi.” Thôi Yên thẳng thắn giải thích.

Tăng Phi hỏi Phong Lan: “Con gái bây giờ đều như thế, yêu xong bỏ, cứ như ăn bữa cơm thôi vậy hả?”

Phong Lan đáp: “Em già rồi, làm sao biết được các cô gái trẻ nghĩ gì. Chị thấy cậu đó quá được mà, trắng trẻo ít nói, cao cao gầy gầy, rất dễ thương.”

“Ban đầu em cũng nghĩ thế...”

“Không thể hiểu nổi đàn bà con gái các cô nghĩ gì nữa, toàn đi thích kiểu đàn ông con trai yếu đuối, lả lướt.”

“Đó gọi là mỹ nam đẹp như hoa, cậu hiểu không?” Thôi Yên nói với Phong Lan. “Chị Lan không biết chứ, bạn trai nào của em trong mắt cậu cũng đều “chẳng ra làm sao”. Mỗi lần bị cậu bắt gặp, vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh như tiền của cậu lại khiến chúng nó sợ suýt khóc.”

“Cậu quan tâm đến chuyện yêu đương của cháu lúc nào? Chỉ có điều cháu lớn bây giờ rồi, nhìn người nhìn vật đều phải mở to mắt, chứ kiểu người mới vậy đã sợ không nói ra lời mà gọi là đàn ông sao?” Tăng Phi lắc đầu nói.

Phong Lan dàn hòa: “Thôi Yên, cậu Tăng Phi quan tâm đến em thôi mà.”

“Em biết, cho nên mới kể thế chứ.” Thôi Yên vênh cằm nói với Tăng Phi.

“Cháu chia tay xong, tự nhiên thở phào nhẹ cả người...”

Tăng Phi không cười nữa. “Tại sao cậu phải thở phào?”

Đến lượt Thôi Yên ngạc nhiên cười. “Cháu nói cháu đấy chứ, tại sao cậu lại vợ vào vậy? Chị Lan xem, cậu ấy có buồn cười không. Chị biết tại

sao mỗi lần em có bạn trai đều chẳng kéo dài được bao lâu không? Bởi vì lần nào cậu em cũng không thích, lần nào em cũng so sánh chúng nó với cậu.”

Tăng Phi suýt nữa thì bị sặc vị cay của canh “tom yum kung” Phong Lan nheo mắt, nói: “Xem ra em muốn tìm người giống cậu Tăng Phi, hai cậu cháu thật là tình cảm.”

Thôi Yên không phản đối, gật đầu nói: “Tất nhiên, ai chẳng mong bạn trai mình đừng cảm, chín chắn, hấp dẫn, can đảm, lại còn tốt với em nữa chứ.”

“Nếu mà như thế thì một nửa của em sẽ phải giống cậu cả ở thêm điểm “cao tuổi”.” Phong Lan nhận xét.

Thôi Yên cười lúng liếng. “Vậy không tốt sao? Vừa giống bố, vừa giống anh, lại như người yêu, vừa hay mấy thứ này em đều không có.”

“Anh no rồi. Lần sau hai người muốn tám chuyện về chủ đề kiểu như thế này thì tốt hơn hết là tránh xa anh ra.” Tăng Phi không thể chịu nổi nữa, buông đũa xuống.

Phong Lan không để ý đến anh, tiếp tục thăm dò Thôi Yên: “Thế em đã biết rõ là mình muốn tìm kiểu người như thế nào, còn mất công sức mất thời gian vào mấy cậu con trai trẻ nít kia làm gì?”

Thôi Yên và nốt mấy miếng cơm còn lại trong bát, lát sau mới trả lời Phong Lan: “Em thích được người ta yêu em và cũng muốn được đường đường chính chính yêu người ta.”

Đúng lúc này, Đinh Tiểu Dã bưng đĩa rau muống xào răm tôm bếp vừa làm xong lên. Lúc Thôi Yên ngẩng đầu nhìn anh, sững sờ dừng cả đũa đang gắp lại.

Tăng Phi tinh ý nhận ra sự tĩnh lặng từ xung quanh, cũng ngẩng đầu nhìn Đinh Tiểu Dã, ban đầu cũng thấy hơi lạ nhưng phản ứng lại được ngay. Đinh Tiểu Dã đặt đồ ăn xuống bàn rồi quay người bước đi.

“Các cô thích kiểu người như vậy hả?” Anh chỉ vào lưng Đinh Tiểu Dã, hỏi.

Thôi Yên rất nhanh đã quay về vẻ mặt tươi cười. “Đàn ông đẹp trai ưa nhìn ai mà không thích chứ? Đúng không chị Phong Lan?”

“Ừm...Hả, đừng có lôi chị vào!” Phong Lan chối phắt.

Tăng Phi không thể tiếp tục chịu đựng được các cô nữa, rút tiền ra đặt trên bàn. “Tôi đi đây, hai người cứ tiếp tục đi.”

Thôi Yên vội vàng túm lấy tay áo của anh, nũng nịu rất kịch. “Đừng mà!

So với khuôn mặt non nớt của bọn họ, cháu thích dung nhan phong trần dãi dầu nắng mưa của cậu hơn nhiều...”

“Biến!” Tăng Phi cười mắng. Anh dường như nhớ ra việc gì đó, vội vàng r axe lấy một túi giấy đưa cho Thôi Yên. “Dì bảo cậu đưa cho cháu. Cậu về công ty trước đây, cháu cũng đừng có suốt ngày ngồi lê ở đây, ảnh hưởng đến việc bán hàng của người ta.”

“Vâng ạ, cậu đi đi.” Thôi Yên và Tăng Phi chào nhau. Tiễn cậu đi xong, cô đột nhiên lấy một món đồ nhỏ từ trong ba lô ra, trao cho Phong Lan như thể dâng báu vật.

“Chị Lan, cái này là tự tay em làm, tặng chị đấy, không được chê!”

Phong Lan nhận lấy, là một con thỏ nhỏ được kết bằng hạt, làm móc đeo chìa khóa, không tinh xảo lắm nhưng cũng khá xinh xắn.

“Cám ơn em nhé! Chị chưa bao giờ tặng em cái gì, ngại quá đi mất.”

Phong Lan khách khí nói.

“Em hay đến đây, chị không thấy phiền là tốt với em lắm rồi.” Thôi Yên cười, lúc này mới chậm chậm mở túi giấy ban nãy ra, bên trong là mấy gói hạt óc chó ngào đường. Cô chỉ nhìn qua rồi đẩy về phía Phong Lan, nói: “Hay là chị cầm cả lấy mà ăn.”

Phong Lan ngạc nhiên. “Tại sao phải khách khí thế? Dì em mua cho em, sao lại đưa cho chị?”

Thôi Yên lại cười, nói: “Chị tin là của dì em mua cho em thật à? Dì với bà ngoại và Khang Khang đi dạo phố, nếu thật sự định mua cho em, sao không đưa cho Khang Khang mang về? Dì làm sao biết được Tăng...cậu Tăng Phi sẽ gặp em chứ?”

Phong Lan nói: “Cô bé này tuổi đời còn nhỏ mà suy nghĩ già dặn quá. Em nghĩ quá rồi.”

Thôi Yên lắc đầu, nói: “Dì em không hề biết em thích hạt óc chó. Thật ra em cũng chẳng thích lắm. Chẳng là vì trước đây rất lâu rồi nhà em được người ta tặng cho một hộp, lúc đó em còn nhỏ, em và Khang Khang đã đánh nhau tranh phần.”

“Rồi dì mắng em à?”

“Không ạ.” Thôi Yên vẫn lắc đầu. “Dì không nói gì cả. Nhưng từ đó trở đi những món gì mà Khang Khang thích đều không xuất hiện trước mặt em nữa, trừ phi Khang Khang xấu tính tự lấy ra để trêu ngươi em.”

“Em thấy họ đối xử với em không tốt à? Phong Lan hỏi.

Thôi Yên vội vàng phủ nhận. “Không không, chị đừng hiểu lầm. Cả nhà

họ đều rất tốt. Dì em tuy có ác khẩu một tí nhưng cực kỳ tốt bụng. Dượng em, chính là bố Khang Khang, lại càng tốt, bà ngoại cũng rất tốt với em. Mọi người đều chưa bao giờ đối xử tệ với em, được lớn lên trong gia đình như thế là phúc phận của em. Họ không phải là có tình thiên vị, vì theo bản năng thì máu mủ ruột rà ắt phải gần gũi hơn rồi, họ chỉ là vô tình bộc lộ ra mà thôi. Chị cũng biết đấy, ở cùng nhau từ sáng đến tối, họ không thể lúc nào cũng nhớ được phải để ý đến cảm nhận của em. Chị tin em đi, em không hề để ý chuyện đó đâu. Khi đến sống ở nhà họ, em đã gần mười bốn tuổi, họ chịu cho em ở đã là tốt lắm rồi, em tự biết mình đối với họ không thể thân thiết như Khang Khang. Em nhắc đến những chuyện này chỉ là muốn nói, cậu Tăng của em...” Cô dừng lại, nhìn Phong Lan, nói: “Em xin lỗi, thực ra em không thể quên được việc phải gọi bằng cậu, thôi cứ gọi tên nhé, Tăng Phi không phải là người ngoài, em không cần phải giả vờ trước mặt chị. Từ khi biết em và Khang Khang đánh nhau vì hạt óc chó, Tăng Phi thường xuyên mua hạt óc chó cho em ăn. Thật ra ngay từ đầu em cũng có thích ăn đâu, lần duy nhất đánh nhau với Khang Khang đó là do em chưa hiểu chuyện, cái gì cũng so bì với Khang Khang, Tăng Phi không biết những chuyện đó, mỗi khi thấy em buồn, Tăng Phi đều mau cho em, em ăn nhiều đến mức buồn nôn rồi. Nhưng em cũng không muốn nói, vì Tăng Phi thật lòng tốt với em. Trong lòng em, Tăng Phi mới là người thân và chỗ dựa duy nhất...”

“Chị hiểu rồi.” Phong Lan bình thản nói. “Em coi chị là kẻ xâm phạm.” Thôi Yên trầm tư hồi lâu rồi tiếp tục nói: “Thật ra em rất thích chị, nói chuyện với chị rất thoải mái dễ chịu.”

Phong Lan liền nói thẳng: “Em cũng nghe tin chị ‘lại’ đi gặp mặt Tăng Phi một lần nữa phải không? Lần này dì Tăng Văn và bà ngoại em cũng đến, họ quyết tâm thực hiện ý đồ hợp tác chị và Tăng Phi.”

“Em biết chị sẽ không chấp nhận.” Thôi Yên nói rất nhanh. “Mọi người đều không hề biết giữa chị và Tăng Phi chỉ là quan hệ bạn bè nên mới gán ghép hai người với nhau.”

Trong lòng Phong Lan gờn gợn, cô cảm thấy có điều gì đó bất thường. Cô quyết định thế nào là một chuyện, còn có chấp nhận sự sắp xếp của con tiểu hồ ly Thôi Yên này thì lại là một chuyện khác.

Phong Lan nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không thể nói là ‘ép buộc’, chị vẫn đang xem xét...”

Thôi Yên cười. “Chị Lan, em nói với chị lời tâm sự chân thành của em,

chị cũng không nên dùng những luận điệu che mắt thiên hạ để lừa em. Chị không thể cùng với Tăng Phi được, chị không thích Tăng Phi, Tăng Phi cũng không thích chị!”

“Anh ấy không thích chị sao?” Phong Lan khoanh hai tay trước ngực.

“Anh ấy nói với em thế à? Đâu thể thế được. Em có biết câu chuyện kết hôn lần này là do ai khởi xướng không? Không phải bố mẹ chị, cũng không phải là người nhà anh ấy, chính anh ấy đã chủ động yêu cầu đấy.”

Thôi Yên mặt trắng bệch nhưng ngay lập tức kiểm soát được cảm xúc của mình, cô trấn tĩnh nói: “Em biết tại sao Tăng Phi lại làm thế. Chị Lan, chị định lấy một người chị không yêu thật sao?”

Phong Lan tiến lên trước, thấp giọng nói: “Chị nói cho em biết một bí mật nhé, nụ hôn đầu đời của chị là với cậu Tăng Phi của em đấy...Nhiều năm trôi qua rồi, bây giờ nghĩ lại, cảm giác vẫn rất tuyệt.”

“Không thể như thế được.” Thôi Yên dù có tính toán mưu mô đến mấy, nhưng thực chất vẫn còn trẻ người non dạ, sững người lại, lạc giọng nói: “Em chưa bao giờ nghe Tăng Phi kể.”

“Cho nên, không phải chuyện gì anh ấy cũng nói với em. Trong lòng anh ấy, em vẫn chỉ là đứa trẻ con.” Phong Lan nói.

Thôi Yên định thần lại, bĩu môi cười. “Trẻ con? Có lúc Tăng Phi không dám nhìn vào mắt em đấy!”

“Em nên biết lúc đấy trong lòng anh ấy đang nghĩ đến ai!”

Một tia cảm hận lóe lên rất nhanh trong mắt Thôi Yên, mang theo cả nỗi buồn ai oán trong một khoảnh khắc. Phong Lan có chút không đành lòng. Đây là lần đầu tiên cô quan sát Thôi Yên một cách tỉ mỉ. Thôi Yên không xinh đẹp mỹ miều nhưng các đường nét đều rất thanh tú, khuôn mặt nhỏ nhắn ưa nhìn. Khi cô ấy nghiêng răng trợn mắt, thật ra lại khiến người ta thấy thương hơn lúc cố nặn ra nụ cười. Nghe nói mắt mày Thôi Yên rất giống mẹ đẻ của cô ấy, nói như vậy, Phong Lan dường như càng hiểu rõ hơn lý do tại sao Tăng Phi lại luôn canh cánh lo âu sau cái chết của mẹ Thôi Yên như thế.

“Cho dù không có chị can dự đi chăng nữa, em có nghĩ là em có cơ hội với Tăng Phi không?” Phong Lan nghiêm túc hỏi Thôi Yên. Nếu như là Tăng Phi của năm đó, có thể đáp án sẽ khác đi nhưng chính bởi vì Thôi Yên hôm nay ngồi ở đây, ngay thẳng rành mạch bộc lộ sự phụ thuộc vào Tăng Phi nên Tăng Phi mới có dáng vẻ như ngày hôm nay.

Thôi Yên có kiềm chế để không rơi nước mắt. “Em sẽ chứng minh cho

chị xem.” Cô cúi xuống thu dọn túi xách của mình, khi ngẩng lên đã kịp nặn ra được một nụ cười. “Không có gì là không thể, chị Lan ạ. Chị có biết Hán Huệ Đế Lưu Doanh đã lấy cháu gái của ông là Trương Yên không? Tên em và tên bà ta cũng có một chữ giống nhau đấy.” Phong Lan cảm thấy khá nực cười, tiểu hồ ly bị ép quá đà thì có thể lấy bất cứ thứ gì ra làm công cụ khiêu khích. Phong Lan đưa tay, nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay lạnh ngắt của Thôi Yên, dịu dàng nhắc nhở: “Cho nên Trương Yên đến lúc chết vẫn là trinh nữ.”

Chương 8: Ánh mắt đói khát

Đình Tiểu Dã giúp bên cũng ứng đỡ hàng xuống trước cửa nhà hàng rồi khuân các thùng bia và đồ uống khác vào phòng kho. Phong Lan nhìn rất rõ, lúc ra về, Thôi Yên đi ngang qua Đình Tiểu Dã, giả vờ vô tình quay đầu lại liếc anh một cái.

“Của nợ!” Phong Lan rửa thầm Đình Tiểu Dã. Đêm hôm đó, sau khi những xao động khó gọi thành tên và lửa tình huyễn ảo của cô nhanh chóng tắt ngấm ở trong phòng kho, liên tục mấy ngày liền, cô không nói năng ư hử gì với anh. Đình Tiểu Dã thì vẫn một mình một kiểu như cũ, không hề để tâm đến thái độ thay đổi của cô.

Tầm ba, bốn giờ chiều là thời điểm nhà hàng vắng rồi nhất trong ngày, ngoài những nhân viên còn công việc chưa hoàn tất, mọi người sau khi nhận phân công công việc của quản lý đều phải tham gia hát đồng ca một bài cổ vũ tinh thần.

Hôm nay, bài hát cổ động mang tên Bước cao mãi. Những giọng hát đủ loại tông cao thấp khác nhau không ngừng vang lên: “...Thế gian luôn có công lý, đóng góp tất có nhận về, nói suông chi bằng làm được, đã làm phải làm tốt nhất, bước cao mãi...”

Hoạt động này là do Thái thượng hoàng của nhà hàng, tức là mẹ của Phong Lan, cưỡng chế ép buộc mọi người phải thực hiện, nghe nói rất có ích cho việc cổ vũ tinh thần làm việc của nhân viên. Phong Lan mỗi lần nghe dàn hợp xướng này hát đều cảm thấy ngứa ngáy cả da đầu. Tuy nhiên nếu nhìn nhận từ góc độ khác thì giai điệu và lời hát khiêu khích này ít ra còn có thể làm tan biến cơn buồn ngủ của mọi người trong buổi chiều mùa hạ.

Phong Lan ngồi dựa lưng vào thành ghế của bộ bàn kê sát cửa ra vào nhất, chăm chú lắng nghe, mắt dõi theo bóng Đinh Tiểu Dã đang chuyển hàng ra ra vào vào trước mặt cô. Tuổi trẻ thật đẹp, đến lớp dưới mồ hôi dưới ánh nắng mặt trời trông cũng long lánh trong veo. Cô tưởng tượng cảnh những chiếc sơ mi đã tặng cho Chu Đào Nhiên mà mặc lên người Đinh Tiểu Dã trông sẽ như thế nào, cảm thấy bản thân mình trước đây thật nực cười. Nếu thực lòng yêu một người, nếu người ấy ở trong tim bạn đủ hoàn hảo thì bạn sẽ chẳng bao giờ phải để ý người ấy mặc cái gì. Cũng giống như một mỹ nhân thực sự vậy, người ta thông thường sẽ không phải suy xét ngay từ ban đầu: Ồ, đôi mắt của cô ấy thật sáng, chiếc mũi của cô ấy thật cao...Mà nhìn vào cô ấy, ai cũng đều cảm thấy: đẹp quá! Thế tức là đẹp, mọi thứ đều hài hòa, thêm một chút thành thừa mà bớt một chút lại thành thiếu. Tình yêu cũng như vậy, một khi đã lao đầu vào yêu một người, sẽ chẳng bao giờ để ý đến ưu điểm và khuyết điểm của anh ta nữa, điều duy nhất bạn biết được là yêu, yêu tha thiết người ấy, đến hơi thở của người ấy cũng khác với thiên hạ.

Đương nhiên, Phong Lan cũng chỉ lấy Đinh Tiểu Dã trước mặt ra làm ví dụ, sự xao lòng đêm ấy chẳng qua là trong tình cảnh đặc biệt, với một tâm trạng đặc biệt nên sản sinh ra một loại ảo giác sai lệch, chứ tình yêu phải là một thứ gì đó ở tầng cao hơn, cũng như linh hồn đương nhiên là cao hơn thể xác vậy. Cô tuyệt đối không thể đi yêu một cậu bồi bàn, hơn nữa lại là một gã bồi bàn không hề rung động trước cô.

Phong Lan ngồi ngẩn ngơ. Xe tải nhỏ đưa hàng đã chạy đi, để lại một luồn khói đen bay xộc vào mũi. Đinh Tiểu Dã lần cuối cùng đi qua trước mặt cô, cả gan dừng bước.

“Chị nhìn gì thế?” Anh vẫn bê thùng bia trên tay, vẻ như không tìm được phải hỏi, lại cũng có chút tò mò.

Phong Lan bật lại như một phản xạ tự nhiên: “Cậu cấm tôi à?! Tôi nhìn vết bẩn trên cửa kính không được sao?” Cô nhận ra mình không nhất thiết phải đi giải thích với anh nên có chút bực dọc, bèn lấp liếm, phẩy tay bảo anh tránh ra. “Đừng có lượn qua lượn lại trước mặt tôi nữa, làm tôi chẳng nhìn được gì cả.”

Đinh Tiểu Dã chậm chậm xoay người nhìn cánh cửa kính trong vắt sáng choang, chăm chọc: “Chị mà nhìn bằng ánh mắt đói khát ban nãy thì chắc chắn là không thấy rõ rồi.”

Cách đó không xa, kẻ giọng Nam người tiếng Bắc vẫn tiếp tục gào lên

bài Bước cao mãi: "...Thế gian luôn có công lý." Phong Lan bỗng nhiên nghi ngờ đôi tai của mình có vấn đề.

"Cậu nói cái gì? Ánh mắt làm sao?" Cô hỏi dồn như tra khảo.

Đình Tiểu Dã đáp ứng ngay nguyện vọng của cô, tròn vành rõ chữ nhắc lại hai từ quan trọng nhất: "Đói, khát."

Phong Lan giận đến mức không thốt ra lời, ráng chiều đỏ ối chiếu lên gò má cô nhanh hơn cả cơn giận hiện lên mặt. Cô có cảm giác muốn bùng lấy mặt chui xuống đất nhưng có một âm thanh đã gào thét bên trong cô: "Cô không được bối rối trong tình huống này. Nếu lần này cô lại thất bại thảm hại trước mặt Đình Tiểu Dã nữa thì sau này đừng có nghĩ đến chuyện có thể thẳng lưng ưỡn ngực trước mặt anh ta."

Cô xấu hổ đến mức uất ức, phản đòn: "Cậu nói ai đói khát? Dở hơi! Cậu đừng có tự đề cao mình quá như thế, cậu nghĩ là ai cũng thích mình à? Đồ hoang tưởng tự cao tự đại, điên rồi!"

Lúm đồng tiền trên má trái Đình Tiểu Dã lúc ẩn lúc hiện, như thể anh đang cố nhịn cười.

Về mặt này dường như Phong Lan đã từng gặp ở đâu, đó là khi cô hoa mắt mơ màng trong cơn say. Cô bất giác chỉnh sửa lại xống phía sau, chẳng thấy chỗ nào sai sót cả. Hôm nay cô mặt quần tây, áo cũng rất vừa vặn.

"Cậu cười cái gì? Cấm cười!"

Lúc này, dàn đồng ca Bước cao mãi đã giải tán. Phương Phương chạy lại đỡ lấy thùng bia trên tay Đình Tiểu Dã, tươi cười đơn đã: "Một mình anh khuân hết cả xe hàng xe hàng à? Sao không đợi em giúp một tay?"

Quản lý nhà hàng gọi từ xa: "Tiểu Dã, lại đây ăn cơm thôi."

Bếp phó Đình cũng gọi anh: "Lần này tôi không cho nhiều muối nữa đâu, cậu lại nếm thử xem mùi vị thế nào."

Lúm đồng tiền của Đình Tiểu Dã càng hằn sâu, từng biểu hiện nhỏ trên gương mặt anh hiện lên trong mắt Phong Lan, như thể tất cả đều đang trên tức cô..."Đúng vậy, ai mà chẳng thích tôi, không phải vậy sao?"

Phong Lan bức xúc, anh ta đến làm ở tiệm cô bao lâu rồi chứ? Xem ra phong trào "vận động chỉnh đốn tác phong" vẫn còn cần thiết lắm, ngày mai sẽ bắt bọn họ hát bài Thanh tâm chú!

Đầu óc cô nhanh chóng lọc qua một lượt "danh sách khả nghi" vừa hiện ra trong đầu. Quản lý cửa hàng có con đã đi học tiểu học, khá nghiêm túc chỉnh chu rồi. Bếp phó thì...từ góc độ xác suất thống kê học mà nói thì

trong cửa hàng có một người có xu hướng giới tính mơ hồ là Lưu Khang Khang đã đủ rồi. Trừ phi... Phương Phương!

Chuông báo động trong đầu Phong Lan bỗng kêu vang, tại sao trước đây cô không lường đến Phương Phương chứ? Cô hoài nghi nhìn về phía mục tiêu của mình, Phương Phương đang dọn bàn, chuẩn bị để mọi người ăn cơm nhưng mắt vẫn thỉnh thoảng liếc về phía cửa đầy vẻ quan tâm. Cô gái này mới hai mươi hai tuổi, đã vào làm ở tiệm được hai năm, bình thường rất chất phác, thật thà như đếm, chẳng biết ăn chơi, yêu đương gì. Nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một cô gái trẻ trung đang độ xuân sắc, gặp người ưng ý tránh sao khỏi đầu mào cuối mắt?

“Cậu...” Bỗng phát hiện ra “bí mật gây shock” này, Phong Lan chỉ tay vào Đinh Tiểu Dã, nhất thời không gán được tội danh gì cho anh. “Cậu quyến rũ nhân viên của tôi!” Cô hạ giọng buộc tội.

Đinh Tiểu Dã không thể giấu nổi nụ cười. Anh phúi phúi bụi trên cánh tay, nói: “Lúc nhận công việc, quản lý nhà hàng có dặn dò tôi những việc không được làm, tôi không thấy bao gồm cả điều này.”

“Thế tức là chúng tôi đoán không sai phải không?” Phong Lan càng sốc nặng. Bắt đầu từ khi nào vậy? Cô luống cuống bấn loạn. Không kiểm chế nổi, cô lại liếc mắt về phía Phương Phương.

Phương Phương sắc vóc không có gì nổi trội, nói năng cũng kiệm lời, tuy nhiên thân hình cô ấy lại đầy đặn khỏe mạnh, ánh mắt ấm áp hiền lành, chẳng phải đã đáp ứng đúng tiêu chuẩn tìm vợ vô cùng thô lậu của Đinh Tiểu Dã đó sao?”

Thật là Trường Giang sáng sau xô sóng trước, mỹ nữ một ngày trẻ đẹp hơn. Phong Lan hôm nay ăn mặc theo phong cách tomboy từ trên xuống dưới, tự cảm thấy khá ổn, nhưng trong mắt Đinh Tiểu Dã chắc chẳng khác nào một cậu con phổng đưỡn đưỡt.

Phong Lan giác ngộ ý thức về sự nữ tính khá muộn, lên đến cấp ba, những đặc điểm thay đổi lúc dậy thì mới bắt đầu chớm nở. Cô cho đó là điểm xấu hổ, đi trên đường luôn gù lưng như lạc đà để giấu ngực, chỉ sợ người khác nhìn thấy phần nhô lên trước ngực mình. Cho đến lúc vào đại học, cô vẫn không thích mặc váy, tiết thể dục phải chạy bộ thì phát hiện ra “gánh nặng” của mình không lớn bằng các bạn nữ trong lớp, liền thấy thế làm mừng. Tự trang điểm là chuyện tận sau khi tốt nghiệp đại học mới biết, để bây giờ khi gần ba mươi đầu, cô mới thấu hiểu triệt để câu nói “ngực bé phong cách, ngực to nhà quê” vĩnh viễn chỉ được công nhận

bởi đám đàn bà con gái và những kẻ kiêu như Khang Khang mà thôi.
“Trông thì không thể biết được! Cô ấy hóa ra lại tư tưởng đến thế.”

Phong Lan cười có phần miễn cưỡng.

“Sao chị không nói là “thượng bất chính hạ tắc loạn”?” Đinh Tiểu Dã nhếch mép nói. “Cô ấy hơn chị nhiều đấy.”

Tâm trạng vốn đã khó tả của Phong Lan ngay lập tức bị câu nói này châm ngòi thành cơn hỏa nộ bốc lên ngùn ngụt. “Cậu dám so tôi với cô ấy hả!” Đinh Tiểu Dã vẫn giữ nụ cười trên mặt nhưng ánh mắt nhưng ánh mắt lạnh tanh. Anh im lặng nhìn cô chốc lát rồi nói: “Thế chị hơn cô ấy ở điểm nào?”

Hơi thở của Phong Lan trở nên gấp gáp ngột ngạt, tay cũng run run.

Trước mặt không có gương nhưng cô biết mặt mũi mình lúc này nhất định là vô cùng khó coi. Căm tức, phẫn nộ,... và hơn tất cả là nhục nhã. Lời của Đinh Tiểu Dã, cái cách anh nhìn cô, đều làm mặt cô nóng bừng lên. Từ rất lâu rồi tâm trạng cô không bị tác động mạnh đến thế, ngay cả khi biết tin Chu Đào Nhiên cưới vợ, khoảng khắc nhận ra mình bị lừa dối đó cũng còn xa mới bằng. Phong Lan mở miệng nhưng rồi lại không nói ra lời, dùng hết sức bình sinh đẩy Đinh Tiểu Dã đang đứng trước mặt ra rồi chạy khỏi nhà hàng.

Bên ngoài nắng như đổ lửa, Phong Lan cũng không đi xa lắm. Mười phút sau, cô vào ngồi ở quán KFC trong tòa nhà văn phòng kết hợp trung tâm thương mại đối diện, cầm ly kem nhồi từng thìa vào miệng nhưng miếng nào cũng nghẹn đắng trong cổ họng.

Phong Lan không phải là người không biết mình biết ta. Cô thừa nhận đôi khi mình có chút “chảnh”, tính khí không được hòa nhã lắm, sĩ diện, cũng có chút tự phụ... nhưng cô tự thấy mình tuyệt đối không phải là người xấu tính. Hôm nay, cô nhìn thấy bản thân mình trong con mắt của Đinh Tiểu Dã, hời hợt, lối bịch, đạo đức giả, lại còn hung hăng nữa... Điều gì đã biến cô trở nên xấu xí như vậy? Đáp án khiến cô sợ hãi.

Là sự đổ kị?

Cô đã vì một nam nhân viên phục vụ trong nhà hàng của mình mà đi ghen với một nữ nhân viên phục vụ.

Điều này quả thật đáng sợ.

Phong Lan không có thành kiến gì với Phương Phương, cô gái trẻ này vừa từ quê ra thì vào làm việc trong tiệm của Phong Lan luôn. Phương Phương học hỏi không nhanh, nhưng Phong Lan cảm thấy cần cù có thể

bù đắp. Em trai Phương Phương thiếu tiền học phí, Phong Lan cũng gặt đầu bảo kê toán gặt đầu bảo kê toán ứng trước tiền lương đưa cho cô ấy. Cô luôn tự thấy về mặt này mình đã làm rất tốt, ít ra so với thế hệ trước là có thay đổi quan điểm, con người không phân sang hèn, chúng sinh đều bình đẳng. Nhưng trên thực tế không phải như vậy, cô chưa bao giờ thay đổi góc nhìn để thông cảm với những người trong cửa hàng như Phương Phương, Tiểu Kiều, A Thành. Cô tỏ vẻ thiện ý với bọn họ nhưng trong sâu thẳm lòng mình, cô vẫn cảm thấy bản thân mình khác với họ, cô là bà chủ của họ. Cô có thể thân thiện, nếu như cô muốn vậy. Vì thế khi Đinh Tiểu Dã trắng trợn đặt cô và Phương Phương vào cùng vị trí “người cạnh tranh” không hề có gì khác biệt, cô đã không thể chịu nổi!

Phong Lan tiếp tục ăn kem, phân tích cơ chế hoạt động của bản thân một lượt, cho đến cao độ của nhân sinh. Đến khi ăn hết miếng kem cuối cùng, cô chấp nhận mình còn xa mới đạt đến mức hoàn hảo như mong đợi, tuy nhiên cô cũng chẳng định quyết tâm thay đổi. Con người sống trong một xã hội tập thể, xã hội này tự thân nó có những quy tắc hành vi và tiêu chuẩn về giá trị, bạn có thể giả vờ không biết đến nó nhưng thực ra nó kiểm soát sự lựa chọn của tất cả mọi người mọi lúc mọi nơi. Đúng thế cô đã xao động... trước Đinh Tiểu Dã. Nếu trong trái tim cô có một hồ nước xuân thì anh sẽ nhìn thấy những cơn sóng lao xao nhẹ nhàng, sự thực thì ngay từ lần đầu anh bước vào tiệm, trong khoảng khắc được Khang Khang giới thiệu rồi quay người đối diện với cô, dưới bề mặt phẳng lặng kia, hồ nước đã âm thầm xao động rồi.

Ngay từ đầu Phong Lan đã biết, cả Đàm Thiếu Thành cũng nhận ra điều đó. Vì thế nên cô cố che đậy, cố chống lại. Bởi cô biết điều này là không thể. Cô êm ả xuôi chèo mát mái lớn lên dưới sự bao bọc của bố mẹ và mọi người trong gia đình, mười năm đóng cửa chăm chỉ đèn sách rồi vất vả xây dựng sự nghiệp riêng, trên con đường tình cảm cũng đã trải qua đủ kiểu kén chọn. Tất cả những điều đó không thể để đến một ngày cô đi yêu một nhân viên phục vụ tay trắng, không rõ gốc gác được, hơn nữa đối phương lại hoàn toàn không để mắt đến cô.

Tấn kịch ngày hôm nay đối với Phong Lan mà nói, có thể coi như một việc tốt, như thể một bình nước lạnh tưới lên cái đầu nóng phát sốt của cô, khiến cô ớn lạnh toàn thân rồi bỗng nhiên tỉnh ngộ. Cô phải kiểm soát được tình thế, trước khi nước hồ nổi sóng phải dàn phẳng được tình

trạng khó chịu này, nhất định là phải như thế!

Phong Lan quay trở lại nhà hàng, Khang Khang đã về, đang mở tiệc chén món cá hổ kho mẹ cậu mang đến. Vừa nhìn thấy Phong Lan, Khang Khang đã bưng hộp cơm chạy lại, thân tình mời mọc: “Chị Lan, mẹ em kho cá hổ ngon lắm, chị có muốn ăn thử một miếng không?”

Thấy Phong Lan lắc đầu, Khang Khang lại ghé sát tai cô, khẽ hỏi: “Nghe nói chị có khả năng làm vợ em... Em còn nghe, Tiểu Dã chọc giận chị. Thật ra là tại sao vậy? Chị kể em nghe, em đảm bảo sẽ không nói với ai.”

Phong Lan chán ngán đẩy cậu ta ra. “Mở trên miệng cậu sắp bôi sang cả mặt tôi rồi.”

“Tiểu Dã tính tình khó chịu nhưng thực chất là người tốt, chị đừng đuổi anh ấy nhé.” Khang Khang nói ra nỗi lo lắng của chính mình.

Có đáng phải thế không? Chuyện đó có gì đâu mà.” Phong Lan cười.

“Chị thật là độ lượng!” Khang Khang giơ ngón tay cái lên.

Phong Lan chắc chắn sẽ không đuổi việc Đinh Tiểu Dã, không phải vì cô rộng lượng mà vì lòng tự tôn của cô không cho phép mình làm hành động đó. Cô sẽ để anh ở lại tiệm, để hằng ngày trông thấy anh, sau đó xóa bằng được anh ra khỏi trái tim, không chút vết tích, đó mới là thắng lợi thực sự.

“Những việc hôm nay tôi vẫn phải nói với Đinh Tiểu Dã một chút. Khang Khang, cậu đi nói với cậu ta, bảo cậu ta vào phòng kho gặp tôi.”

Phòng kho nhỏ ban ngày cũng bật đèn. Hôm nay lại đúng lúc có đợt hàng mới xếp nên bên trong càng có vẻ chật chội. Phong Lan không bước vào, cô đứng ở ngoài cửa nhìn Đinh Tiểu Dã cời tạp dề rồi bước lại.

“Chị tìm tôi à, chị chủ?” Trong đôi mắt của Đinh Tiểu Dã kia, dường như chẳng có chuyện gì có thể lưu lại tông tích.

“Ừ, tôi gọi cậu đến đây. Cậu đứng ở đây, đừng đi đâu.” Cô dặn.

Đinh Tiểu Dã nói: “Khách hàng đang đông, quản lý bảo tôi...”

“Tôi mới là chủ của cậu. Bây giờ công việc tôi giao cho cậu là đứng ở đây thì cứ đứng, không được nói gì, không được đi đâu.” Phong Lan nói. Đinh Tiểu Dã nhún vai, vẻ mặt miễn cưỡng.

Phong Lan khẽ nói: “Trong tám tiếng đồng hồ làm việc, cậu coi như phúc lợi của tôi.”

Cô lùi lại một bước, điều chỉnh thành một khoảng cách vừa đủ, nhìn anh chằm chằm không giấu giếm.

Năm năm trước, Phong Lan đi công tác đến Thái Lan, ăn món cua cà ri kiểu Thái chính cống, ngon kinh thiên động địa, sau đó thì luôn nhớ nhung thèm khát. Sau này khi cô mở nhà hàng Thái Lan, ngày nào bữa nào cũng ăn cua cà ri, cuối cùng từ thèm khát đến phát ngấy, bây giờ cô chỉ cần ngửi thấy mùi vị của món ăn đó là dịch dạ dày lại ứ lên. Và điều này cũng thành kinh nghiệm sống quý báu của cô, giả dụ cô có biểu hiện “đói khát” trước món nào thì cứ ăn một lần thỏa thuê, uống một lần đã miệng, cho đến khi chán ngấy, không bao giờ còn muốn động vào nữa.

Đình Tiểu Dã không hề luống cuống, càng không trốn tránh, mặt không đổi sắc đứng đó giương mắt nhìn lại Phong Lan.

Hai người giữ cục diện như vậy đến gần năm phút. Phong Lan chỉnh lại tư thế đứng một chút, chân cô bắt đầu mỏi. Lần này mở miệng cất lời, cô đã bình tĩnh hơn nhiều.

“Chính xác, Đình Tiểu Dã, cậu đúng là kiểu người tôi thích. Từ dáng người đến gương mặt, giọng nói lẫn dáng đi.” Cô tiến lên một bước, khoảng cách giữa hai người càng gần. Phong Lan ngẩng đầu, mũi hai người gần sát vào nhau. “Cậu không thích tôi, tôi cũng biết. Không sao cả, dù sao chúng ta cũng không thể nên chuyện. Tôi ham thích cái tướng sắc của cậu thì vừa xong tui đã ngấm đủ rồi... chỉ vậy mà thôi.”

Đình Tiểu Dã lấy một vật từ trong túi ra đưa cho cô. “Lúc chị lên cơn đã đánh rơi cái này.”

Phong Lan nhìn xuống, hóa ra là con thỏ xâu bằng hạt của Thôi Yên đưa cho cô. Cô cầm lấy, nhớ ra ánh mắt của Thôi Yên lúc đó đã liếc anh, liền lườm cảnh báo: “Thôi Yên không giống Phương Phương đâu. Tốt nhất cậu nên tránh xa cô ấy ra, lỡ Tăng Phi đánh cậu gãy chân thì thật đáng tiếc.”

Đình Tiểu Dã thấp giọng nhắc lại: “Tăng Phi? Người đàn ông đi cùng chị đó hả?”

“Kể ra thì cậu với Thôi Yên cũng hợp nhau đấy, nếu có gì đó thì nhất định sẽ vui phết.” Phong Lan đi ngang qua anh rồi quay đầu lại cười, nói: “Tôi đã có lòng nhắc nhở cậu như vậy, lần sau nếu tôi có sai sót gì, cậu cũng không từ chối giúp tôi đâu nhỉ?”

Đình Tiểu Dã đang đứng không, buồn tình giơ chân đá đá vào mạch võ giữa các viên gạch, nghe vậy ngẩng đầu, nở nụ cười tươi rói.

Chương 9: Người con trai luôn nhớ nhung cô

Trong vòng chưa đến nửa tháng, Tăng Phi đã hẹn Phong Lan đi xem phim hai lần, xem biểu diễn ca nhạc một lần. Phim đều do Phong Lan chọn theo sở thích của cô, toàn là những bộ phim nghệ thuật cực kỳ nhằm chán. Có thể nhìn thấy ngay rằng Tăng Phi không hề hứng thú gì với những trò giải trí lãng mạn này, Phong Lan phát hiện anh cúi đầu xem đồng hồ mấy lần liền nhưng lại không hề phản nản câu nào mà vẫn kiên trì trụ vững. Không những thế mỗi lần Phong Lan cho rằng tình trạng vô vị nhạt nhẽo này sắp làm anh chán ngấy lên rồi thì anh lại bình thản hẹn ngày gặp lại với cô.

Cuối cùng, sau khi xem xong bộ phim trong lần hẹn thứ hai, Phong Lan không kìm nổi đành cất lời hỏi Tăng Phi trước: “Anh với em định ám nhau đến khi nào đây?”

Tăng Phi rủ cô đi uống cà phê, cười và hỏi lại: “Sao lại ám? Anh cứ nghĩ con gái đều thích những thứ này, em đồng ý đi chơi với anh, ít ra cũng thể hiện rằng em không đến nỗi phản cảm với những kiểu như vậy.”

“Anh phải biết là, em là cô gái đang trong thời gian quá độ, tình cũ đã qua tình mới chưa tới, có cả đồng thời gian để lãng phí. Nhưng người bạn rộng như anh có nhất thiết phải nhạt nhẽo như giống em như thế không?” Cô có chút chán chường. “Lẽ ra em cũng đã định kiềm chế không nói rồi đấy, để đợi cho đến khi anh không chịu nổi trước. Sau đó khi người nhà chúng ta hỏi thăm tình hình đến đâu rồi thì em có thể đẩy trách nhiệm sang phía anh.”

Tăng Phi đành nói: “Em cảm thấy không chịu nổi à? Nếu là vấn đề phim ảnh thì lần sau có thể sửa sai, nếu là vấn đề của anh thì... anh vẫn ngại quá.”

Phong Lan lấy tờ menu dựng trên bàn cuốn thành hình ống nghe. Cô nói: “Con gái thích lãng mạn, thích hình thức thật nhưng quan trọng là họ làm những việc đó với ai. Nếu như yêu chết mê chết mệt thì chỉ cần cùng nhau xem một bộ phim hoạt hình cũng có thể khiến lửa tình rực cháy... Anh đừng có nhìn em như thế, ý em không phải nói anh không tốt, vấn đề là hai chúng ta có phù hợp với nhau không? Đã là bạn bè của nhau giờ lại thử yêu đương, tại sao lại ngại ngùng như vậy, bởi vì chúng đều biết quá rõ gốc gác tính tình của nhau, thiếu hẳn bước tìm hiểu thăm dò,

không có những trải nghiệm hay cảm nhận đẹp để đáng yêu nữa. Em vẫn tiếc nhớ các cảm giác làm bạn bè bình thường với anh, anh nhất định sẽ chê cái bộ phim ngớ ngẩn kia không đáng một xu, em cũng không phải kiên nhẫn chống lại cơn buồn ngủ ngời chờ đến phút cuối.”

Tăng Phi bưng cà phê lại cho cô, lên tiếng lấp liếm. “Anh lại mắc bệnh suy nghĩ chủ quan rồi, cứ cho rằng chỗ bạn bè thì mọi chuyện đơn giản dễ dàng hơn.”

“Rõ thật là!” Phong Lan nói. “Tại sao anh không thẳng thắn thừa nhận rằng anh chỉ dùng em làm bia đỡ đạn? Dám giả vờ ngây ngô hỏi em thế nghĩa là gì thì chúng ta chẳng còn gì để nói nữa.”

“Trước đây em cũng nói chuyện với bạn trai cũ kiểu thẳng tưng thế này, mà bọn họ vẫn thấy em đáng yêu à?”

“Đương nhiên em không làm thế. Vấn đề là chúng ta không yêu nhau, tại sao em phải tỏ ra đáng yêu chứ?”

Tăng Phi nói: “Được lắm, em vừa đâm anh một nhát, bây giờ lại giội cho anh một gáo nước lạnh nữa.”

“Đừng có loanh quanh vòng vo nữa, cứ nói thẳng ra đi, mọi người đều thấy thoải mái. Là do Thôi Yên ép anh quá phải không?” Phong Lan đành đưa ra kết luận.

Tăng Phi không đùa nữa, anh mệt mỏi dụi dụi mắt, nói: “Thái độ con bé bây giờ thì em cũng nhìn thấy rồi đấy. Trước đây anh nghĩ con bé vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng mà... Anh không thể để Thôi Yên tiếp tục như thế này.”

Phong Lan nói: “Em nói từ đầu rồi, con gái trưởng thành sớm hơn anh tưởng tượng nhiều. Anh đã bao giờ tự xét xem, nếu anh không nuông chiều dung túng thì con bé có thể mơ mộng được lâu đến như vậy không? Người ngoài thường có con mắt nhìn nhận tỉnh táo hơn, em đoán chắc anh cũng chưa hứa hẹn điều gì nhưng cũng không đẩy con bé ra xa, nói chung là cho con bé lý do để dựa dẫm.”

“Tuổi thơ của Thôi Yên không được vui vẻ êm đềm, không trở nên cứng đầu khó bảo đã là may mắn lắm rồi. Trước đây anh từng nói với em, anh gửi con bé cho chị gái anh nuôi dưỡng cũng là một biện pháp bất đắc dĩ. Con người chị anh thô ráp hơn cả đàn ông, anh rể anh lại là người nhu nhược, chẳng quan tâm đến chuyện gì. Họ chăm sóc Thôi Yên cũng chỉ đến mức không để bị đói bị rét, chứ những mặt khác không thể chu toàn được, anh chỉ muốn cố gắng hết sức mình để cho con bé có được cảm

giác có một mái ấm gia đình.”

“Anh muốn cho con bé tình thân nhưng con bé lại đòi tình yêu cơ. Thôi Yên không bị cứng đầu khó bảo, vì được “ông cậu” như anh bao bọc đầy đủ, lo lắng tận răng, Nếu như em lớn lên trong môi trường giống như con bé, em cũng không rời khỏi anh được.” Phong Lan không phải ngày đầu tiên quan biết Tăng Phi và Thôi Yên, lời cô nói ra tuy không dễ nghe nhưng đều là rút từ gan ruột.

“Anh phải bù đắp cho con bé là vì sao? Vì con bé mất đi gia đình cũng có phần trách nhiệm của anh...”

Phong Lan cắt đứt lời tự buộc tội mình của Tăng Phi: “Anh cứ luôn vô cớ lấy trách nhiệm vào thân, thảo nào cuộc sống càng ngày càng mệt mỏi. Gia đình Thôi Yên vốn cũng chẳng nguyên vẹn, anh cũng đã làm hết nhiệm vụ của anh, rốt cuộc có điều gì sai trái chứ? Anh không được áp đặt vào Thôi Yên những hối tiếc của anh với mẹ con bé, như thế không công bằng với tất cả mọi chuyện.”

Lần này thì Tăng Phi chọn cách lặng thinh.

Phong Lan dò hỏi ý tứ Tăng Phi: “Anh có mong con bé vui vẻ không?”

“Đương nhiên. Con bé sống vui, trách nhiệm của anh cũng hoàn tất.”

Tăng Phi nói.

“Để Thôi Yên thật sự vui vẻ chỉ có một cách, anh đáp ứng mong ước của con bé, thế là hạnh phúc tốt đỉnh. Dù gì thì quan hệ họ hàng của anh với con bé cũng chỉ là vợ vẫn.”

Tăng Phi sống người một thoáng rồi tỏ vẻ không tin vào tai mình, anh nói: “Đùa kiểu gì thế? Thôi Yên hay nhặng xị, có thể nói là đứa trẻ to xác không biết gì. Anh có thần kinh đâu mà đi lợi dụng con bé, làm thế anh có còn là người không? Người khác sẽ nghĩ về anh thế nào?”

Phong Lan vốn định nói: “Anh quan tâm đến chuyện người khác sẽ nói gì vậy sao?” Nhưng khi lời đã ra đến miệng, cô bỗng nhiên nhớ ra, hình như Đinh Tiểu Dã cũng từng nói với cô câu này. Thực ra cô rất hiểu Tăng Phi, về bản chất cô và Tăng Phi đều cùng một típ người, hai người giống như loài cá vây, sống trong một bể cá vô hình, trông thì có vẻ an nhàn tự tại nhưng cả hai đều không bơi ra khỏi được giới hạn gông cùm của bể cá, và cũng không đủ can đảm làm vậy, bởi đó là không gian sinh tồn quen thuộc của họ. Lời kiến nghị to gan vừa nảy của cô, chưa nói đến người ngoài, chỉ riêng mẹ và chị gái của Tăng Phi đã đừng hòng chấp nhận.

“Anh coi như em chưa nói gì nhé.” Phong Lan thở dài. “Trái cũng không

xong phải cũng chẳng được, con người ta sống ở trên đời sao lại phức tạp đến vậy? Em nhớ là trước đây anh hồn nhiên vô tư hơn bây giờ nhiều.”

Tăng Phi nói: “Trước đây có bao giờ anh quan tâm để ý đến cảm nhận của người khác đâu. Luôn cho rằng thích gì làm nấy mới là cách nam giới sống, là biểu hiện của đàn ông đích thực. Sau này mới phát hiện những phải trái đúng sai, những lý với tình đều không hề như anh nghĩ. Là một người trưởng thành, một người đàn ông đều, điều đầu tiên chẳng phải là chăm sóc những người thân thiết bên mình, để họ có thể sống yên bình vui vẻ hay sao?”

Phong Lan bỗng nảy ra một liên tưởng kỳ khôi, tại sao tất cả những chàng trai lãng tử khi qua tay cô hoặc khi vào đến tay cô đều trở thành một người đàn ông tử tế, thích chăm lo cho gia đình? Nhưng cô lại không cảm thấy mình may mắn chút nào.

“Thôi Yên liệu có chịu chấp nhận không? Tính cách của nó không phải là khó bảo, nhưng rõ ràng là rất khôn ngoan, không dễ thỏa hiệp.”

“Đến một ngày nào đó, nó sẽ hiểu ra.” Tăng Phi miễn cưỡng nói.

“Nhưng bây giờ em không thể hiểu được.” Phong Lan nhìn thẳng vào mắt Tăng Phi, hỏi: “Trông em có vẻ ngu ngốc đến thế không?”

Tăng Phi tỏ ra ngạc nhiên. “Cái gì cơ?”

“Đến mức này rồi thì em cũng nói luôn, anh nghĩ em sẽ đồng ý nhận lời anh để anh có cơ thoát khỏi một người con gái khác à?”

“Đương nhiên không phải.” Tăng Phi nói. “Thôi Yên chỉ là nguyên nhân khiến anh đặt ra quyết tâm phải nghiêm túc bắt đầu một mối quan hệ. Nếu đơn thuần chỉ là tìm một người phụ nữ để kết hôn thì đối với anh không phải là chuyện khó. Anh có thể lựa chọn và anh chọn em. Em vẫn khó tính quá.”

“Thế tại sao lại là em?” Phong Lan ngây ngô hỏi.

“Bởi vì anh là đàn ông.” Tăng Phi nói.

Phong Lan nghe thấy vậy thì có chút ngượng ngùng, một người đàn ông hoàn toàn không biết tán tỉnh, khi nói ra những lời ý nhị lại dễ khiến người ta xao lòng. Cô nói: “Sao anh không nói câu này từ mười mấy năm trước? Lúc đó em chắc chắn sẽ tin.”

Tăng Phi cười đáp: “Anh cũng từng nói đàn ông chậm lớn àm. Trước đây đầu óc anh không để tâm đến chuyện này, hơn nữa lúc đó em mới có mấy tuổi đầu.”

Nói đến đây, Tăng Phi bỗng nhiên cười lạ lùng.

“Anh cười gì thế?” Phong Lan hỏi.

“Anh đang nhớ đến “nụ hôn đầu đời” của chúng ta.”

“Đúng là giữa anh và Thôi Yên không hề có bí mật.” Phong Lan chống tay lên trán, cười. “Em cũng không coi đây là chuyện to tát. Kỳ nghỉ hè năm đó em đến nhà anh Ngô Giang chơi, đúng lúc anh cũng ở đó, em lừa anh, nói trường sắp thi gấp bụng, bảo anh để em giữ chân cho anh gấp... Tóm lại là môi cung có chạm nhau, theo em thì tính là một nửa nụ hôn.”

“Anh cũng không nói là không tính.”

“Hóa ra... anh cũng có ấn tượng về chuyện này?”

“Lạ lắm sao? Lúc đó anh cũng còn ngây thơ trong sáng mà...”

Hai người nhìn nhau cười to. Tiếng cười của Tăng Phi thoải mái sảng khoái, Phong Lan rất lâu rồi không thấy anh trong dáng người vẻ thả lỏng thư thái này, ký ức xưa bỗng lãng đãng quay về.

“Chỉ cần một chút nữa thôi, chúng ta không phải là không thể.” Tăng Phi nói.

Phong Lan không muốn tính toán chính xác đó là chuyện của bao nhiêu năm về trước, điều đó chỉ làm cô càng thêm tuyệt vọng trước tốc độ của thời gian.

“Hồi đó trẻ con ngây ngô hồ đồ, hiểu gì đâu?” Cô tỏ ra vô tội.

Tăng Phi nói: “Bây giờ hết hồ đồ rồi, thử một lần nữa xem sao!”

Mấy ngày sau đó, câu nói “thử một lần xem sao” của Tăng Phi cứ luẩn quẩn trong đầu Phong Lan. Hai người thực sự có thể “thử một lần nữa” không? Chỉ một câu nói của Tăng Phi mà khơi gợi lại trong lòng Phong Lan bao nhiêu ký ức về những chuyện xưa. Nhưng những cảm xúc mong manh dễ lướt qua của thời niên thiếu liệu có thể đặt ngang hàng với sự lựa chọn cho cả một đời? Cô nhận lời Tăng Phi rằng sẽ cố gắng cân nhắc, nhưng rồi cũng không thể quyết định.

Hôm nay là ngày mừng Bảy tháng Bảy âm lịch, Tăng Phi đi công tác xa, anh báo với Phong Lan trước, hẹn khi về sẽ mời cô đi ăn, cũng hy vọng lúc đó cô sẽ đưa cho anh một câu trả lời. Phong Lan chỉ mong công việc của anh bận rộn hơn nữa, để mình có thể kéo dài thời gian. Bây giờ đầu óc cô rối tung như tơ vò.

Những dịp lễ tết thông thường là thời điểm quán xá ăn uống bận rộn đông khách nhất, đặc biệt là những ngày lễ lãng mạn. Nhà hàng của Phong Lan ngừng nhận đặt chỗ trước đó một ngày nhưng khách vẫn xếp

hàng dài dằng dặc đợi bàn. Hôm nay Đinh Tiểu Dã không có mặt ở cửa hàng, nghe nói đến phiên anh ta nghỉ. Phong Lan phê bình quản lý cửa hàng một chặp, dù là nhân viên đến ngày nghỉ, cũng phải chọn những ngày không bận rộn. Bình thường số lượng nhân viên trong quán là vừa đủ, thiếu mất một người, lại đúng lúc khách hàng lũ lượt kéo đến, khiến cô là chủ quán mà cũng đành phải trông tạp đề vào người để đi làm phục vụ.

Quản lý cửa hàng kêu oan, giải thích rằng Đinh Tiểu Dã từ hồi đi làm đến giờ chưa nghỉ một ngày, cũng chưa xin phép nghỉ lần nào, lần này anh chủ động xin được nghỉ, khó lòng không để ý. Phong Lan cũng không nói thêm nữa, sau đó cô nghĩ, con người ấy vắng mặt cũng có cái tốt, không phải nhìn anh ta lượn lờ trước mặt, trong lòng cô cũng thoải mái hơn, làm việc lại đỡ bị phân tâm.

Bận rộn liên tục cho đến tận mười một giờ tối, mãi mới tiễn được nhóm khách cuối cùng ra về. Kiểm hàng kết sổ xong xuôi, lưng Phong Lan sắp gãy đến nơi, không đứng thẳng lên nổi. Đinh Tiểu Dã vẫn chưa thấy về. Lễ nào vào ngày này, đến anh cũng là “giai nhân” có hẹn? Còn Phong Lan đành làm kẻ cô đơn coi lao động là vinh quang, điều này khiến cô không khỏi cảm thấy bức xúc.

Phong Lan bất giác nghĩ đến Tăng Phi, nếu như anh đang ở trong nước, có lẽ sẽ mời cô đi ăn, cô có thời gian để nhận lời hẹn hò hay không chưa biết nhưng ít ra còn có người nhớ đến. Phong Lan có chút hoảng hốt nhận ra, không biết từ lúc nào, những dịp như ngày lễ Thất tịch này, điện thoại của cô tuyệt nhiên không kêu nữa. Dường như mới từ hôm qua, cô vẫn còn đau đầu vì không biết phải xử lý chỗ hoa được tặng như thế nào, vậy mà trong thoáng chốc đã “cửa ngoài xe ngựa vắng không” rồi. Thời gian sao lại phủ phàng hơn cả lòng dạ con người như thế?!

Lúc đi rửa tay, cô cẩn thận ngắm mình trong gương thật kĩ. Sau khi dặm lại lớp trang điểm, khuôn mặt này cũng không đến nỗi nào nhưng trong đôi mắt kia không còn nét ngây thơ, vô tội nữa. Khi nhìn Tăng Phi, cô luôn có cảm giác anh bây giờ mệt mỏi và lạnh nhạt. Còn Đinh Tiểu Dã nhìn cô thấy thế nào, trong mắt anh ta, cô có phải là kẻ điên rồ già úa không?

Không không không, cô vẫn chưa đến ba mươi, trước khi dung nhan lão hóa thực sự, cô không thể để tâm trạng khủng hoảng này làm mất đi sinh khí của mình.

Phong Lan thử đặt mình vào tâm trạng người mới gặp Tăng Phi lần đầu để nhìn nhận, thật đúng như mẹ cô nói, gia đình, sự nghiệp, con người lẫn ngoại hình của anh đều hoàn hảo. Nhưng bây giờ trong tim cô, Tăng Phi chỉ là một người bạn thông thường, cô không có cảm xúc ham muốn trước anh. Nhưng chẳng lẽ tình yêu là thứ hời hợt vậy sao? Có thể cô cần phải loại bỏ những ý nghĩ thô tục tầm thường. Yêu là chung sống với nhau cả đời chứ không phải là ham muốn trong giây lát, cô thuyết phục bản thân nhiều lần như thế. Còn về Đinh Tiểu Dã... Không, cô không hề nghĩ đến Đinh Tiểu Dã, một giây cũng không.

Phong Lan thu dọn đồ đạc, chào các nhân viên đang lục tục ra về. Bắt đầu từ hôm qua bỗng đâu có một chiếc xe ô tô cũ rích đáng ghét đỗ vào vị trí xe của cô. Cô đã phản ánh với quản lý tòa nhà và cũng đã dán giấy nhắc cho chủ xe, thế mà đến hôm nay, chiếc xe đó vẫn chưa thấy rời đi. Chỗ đỗ xe của tòa nhà này hiện rất chật chội, mỗi củ cà rốt là một hố, xe nào có vị trí riêng của xe ấy. Hôm qua ban quản lý không liên hệ được với chủ nhân của chiếc xe đó, tuy nhiên đã sắp xếp được cho cô một chỗ đỗ tạm thời, còn hôm nay thì khác hơn, để cô đỗ thẳng vào chỗ đất trống phía sửa sau.

Nếu sáng mai mà cái xe chết tiệt đó vẫn không chịu đi, cô sẽ gọi công ty cứu hộ kéo ra bãi rác, Phong Lan tức tối nghĩ thầm. Cô đóng cửa xe, đang chuẩn bị khởi động, vô tình phát hiện ngay cạnh chân mình có một tờ hóa đơn, nhặt lên nhìn, là hóa đơn tiền xăng đổ tối hôm qua. Cô nhớ rất rõ, sáng nay trước lúc ra khỏi xe, cô còn sắp xếp tờ hóa đơn xăng này cùng một số hóa đơn cũ thành một tập gọn ghẽ, để ngay ngắn trong ngăn để đồ phía bên tay phải ghế lái, bây giờ tại sao mình nó lại rơi ra nằm ở đây?

Phong Lan giật mình, hệ thống báo động trong đầu kêu vang. Cô từ từ quay người ra sau, không phát hiện có điều gì bất thường, bỗng có một bóng đen từ hàng ghế sau vùng dậy, chồm về phía cô. May mà cô đang ở trạng thái đề phòng, một tay để sẵn ở tay nắm cửa xe, trong lúc hoảng loạn kêu thét lên một tiếng, đẩy cánh cửa nhảy ra ngoài. Trong khi hơn nửa người cô đã ngã ra khỏi xe thì cánh tay phải lại bị bóng đen đó cố sống cố chết túm chặt kéo lại, cô vẫy vùng cố thoát, quay lại nhìn thì thấy một thằng oắt hình như đã gặp đâu đó rồi, tóc tai bù xù, mặt mũi xanh lét tối tăm nguy hiểm, hai cánh tay gầy đen như que củi túm chặt cổ tay cô, cổ sức kéo cô trở lại xe.

Phong Lan kêu cứu ầm ĩ, cố gắng vẫy vùng thoát ra. Trong lúc giằng co, thằng oắt nhỏ thó đó cũng bị cô kéo lao về phía trước, bay qua lưng ghế của hàng ghế trước, hai bàn tay khiến cô ghê tởm đó vẫn sống chết bám chặt lấy cổ tay cô. Phong Lan đã nhớ ra hẳn, lần trước chính hẳn đã giật túi của cô, đến nay chưa đầy một tháng, tên cướp này lại thấy bỏ đào mồi, muốn ra tay lần nữa với xe và cả người cô cơ.

Xem ra đối phương xem cô là con mồi béo bở rồi. Lần trước trong túi của Phong Lan ngoài tiền mặt, điện thoại di động ra, còn có chiếc đồng hồ đeo tay vừa tháo ra ngay trước đó, đều là thứ đắt tiền, chẳng trách đối phương đánh hơi được được mồi ngon lớn vồn bám lấy cô. Phong Lan tức điên người, cô mà dễ bị bắt nạt vậy sao? Một tháng mà đòi cướp của cô những hai lần à? Xã hội này có bao nhiêu người làm ăn gian dối phi pháp, sao không đi cướp của bọn họ chứ? Cô thức khuya dậy sớm mỗi ngày, đóng đủ thuế theo pháp luật quy định, dốc cả tuổi xuân và thời gian để kiếm chút tiền, kết quả là ngày Thất tịch lãng mạn, người đàn ông duy nhất nhớ đến cô lại là một tên trộm.

Vụ lần trước bị cướp rồi ngã, phải vất vả phiền phức đi làm lại giấy tờ và nhận những câu mỉa mai châm chọc của Đinh Tiểu Dã vẫn hiển hiện ngay trước mắt. Phong Lan tức giận đến đỉnh điểm, việc gì cũng dám làm, tự thấy không thể vùng thoát ra ngay được, bèn tháo giày cao gót, che đầu che mặt rồi đập lên đầu tên trộm. Cũng không biết chắc gót nhọn của giày trúng vào chỗ nào của tên cướp, hẳn ban đầu còn cố né, rồi bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, cổ tay Phong Lan lập tức được nới lỏng, cả người cô ngã về phía sau theo quán tính, đập xuống nền xi măng, chưa kịp nhận ra chuyện gì thì đã thấy cửa xe bị đóng từ bên trong, đèn xe bật sáng, tên cướp đã khởi động xe.

Vị trí Phong Lan ngã ngay phía trái ở trước xe, cô vô vọng giơ tay chặn ánh sáng chói lóa của xe chiếu vào mắt, tiếng thét tắt nghẹn trong cổ họng, không kịp suy nghĩ điều gì, chỉ biết mình bị húc thật mạnh sang một bên, lại ngã xuống một lần nữa. Cô lồm cồm bò dậy, tròn tròn mắt nhìn xe mình chạy loạng choạng ngoằn ngoèo về phía trước.

Phản ứng đầu tiên sau khi Phong Lan hoàn hồn là gọi điện thoại cho bảo vệ chặn xe lại, sau đó lại tức tối nhận ra túi xách của mình để ở trên ghế lái phụ. Cô cúi kính đấm tay xuống đất, chửi to: “Đồ khốn kiếp...”

Chưa chửi hết câu, cô bỗng phát hiện bên cạnh mình có người, cú đấm vừa rồi của cô thực ra đã rơi trúng đùi của người đó.

“Đình Tiểu Dã?”

Đình Tiểu Dã ngã dưới đất trông cũng thê thảm chẳng khác gì Phong Lan, nghe thấy tiếng gọi, anh mới chống tay miễn cưỡng ngồi dậy. “Chị chủi ai là đồ khốn kiếp?”

Phong Lan cảm giác não mình vừa mới quay về, tạm thời vẫn chưa xử lý được những biến đổi mới nhất của tình huống. Đình Tiểu Dã vẫn chưa hết sợ, nói: “Mẹ kiếp, vừa xong nếu chậm một bước, chắc tôi thành vật tế thần cho chị quá.”

“Cậu từ đâu hiện ra vậy?” Phong Lan vẫn chưa hoàn hồn, lắp ba lắp bắp hỏi.

“Thế này mà chị còn mặt mũi để hỏi hử? Tôi đến chậm một bước là chị chết chắc rồi.” Đình Tiểu Dã nói xong, phát hiện Phong Lan vẫn ngây dại, lúc này mới tin là cô thực sự đã mất lý trí, đến bây giờ vẫn chưa nhận thức được tình huống vừa xong nguy hiểm như thế nào.

“Chị không sợ hấn đâm chết chị à? Chị làm cách nào mà sống đến tận bây giờ vậy? Nếu xương cốt chưa bị gãy rời thì chị đứng lên ngay cho tôi!”

Phong Lan giờ mới thấy sợ, thằng khốn đó dám lái xe cán qua người cô lắm chứ? Câu trả lời rõ như ban ngày, chẳng qua sự việc vừa xong xảy ra nhanh như ánh chớp, cô bất ngờ đến không kịp cả giật mình.

Đình Tiểu Dã nén tâm trạng lo lắng của mình xuống, giục Phong Lan: “Đứng dậy đi!” Anh nhìn Phong Lan mặt trắng bệch chỉ biết ngồi ngây ra, bèn lắc lắc chân mình.

Phong Lan cũng cảm thấy người mình rung rung theo. Đình Tiểu Dã được cái thật thà, anh nói mình suýt nữa thành vật tế thần cho cô, quả đúng như vậy! Xem ra lần này Đình Tiểu Dã ngã cũng không nhẹ, Phong Lan không cảm thấy đau lắm vì hơn nửa người của cô nằm đè lên người anh rồi.

Phong Lan lăn sang một bên, kiểm tra vết thương trên người mình.

Đình Tiểu Dã nhăn nhó đứng dậy, thử giậm giậm hai chân, một tay đỡ lấy ngực, lưng gập xuống.

“Tim bị vỡ à?” Phong Lan ngồi dưới đất ngước lên hỏi anh.

Đình Tiểu Dã chẳng vui vẻ gì lừ mắt nhìn cô, lời câu hỏi ngốc nghếch của cô đi, giơ tay đẩy cô một cái. “May không bị tông xe chết thì suýt nữa lại bị khuỷu tay của chị đè lên gãy xương ngực.”

Phong Lan bị thương ở đầu gối và lòng bàn tay, mà mà chỉ bị ngoài da. Cô

chìa bàn tay rớm máu, hỏi: “Thật sao? Để tôi xem nào.”

“Không cần!” Đinh Tiểu Dã đẩy cánh tay định sờ lên ngực anh ra một cách dứt khoát. “Đừng có dây máu lên quần áo của tôi, tôi đã đủ xui xẻo lắm rồi. Tôi định kéo chị lên, kết quả là bị ngã nhào. Chị nặng hơn tôi nghĩ quá nhiều.”

“Cậu đừng có ngậm máu phun người, tôi chỉ có năm mươi lăm cân thôi, nặng lắm không?” Phong Lan giận dữ. “Cậu có thể hạ thấp nhân phẩm của tôi nhưng không được phỉ báng cân nặng của tôi!”

“Tôi phỉ báng gì chị cơ chứ? Đi...” Đinh Tiểu Dã đẩy Phong Lan đang đứng bất động một cái. “Tôi bảo đi mà! Chị có đi được không đấy?”

Phong Lan bị anh đẩy loạng choạng, không kịp được cơn thịnh nộ, quát lên: “Đi đâu? Tôi phải đợi công an đến bắt thằng khốn đó!”

“Báo công an thì cũng phải tìm chỗ khác!” Đinh Tiểu Dã cũng chẳng ngán gì quát lại. “Chị ăn đòn đủ chưa, còn muốn chết hử hử? Chị biết nó có đồng bọn hay không? Chị biết liệu nó có còn quay lại không?”

“Cậu cứ thử đẩy tôi lần nữa xem!” Phong Lan vừa nói xong, ngay lập tức bị anh đẩy về phía trước một cú nữa. Cô nổi đóa. “Cậu có biết nói năng cho tử tế không đấy?”

“Tôi nói tử tế chị có chịu nghe đâu! Gan chị to thật, không thích chạy mà muốn đánh tên cướp một trận trước cơ. Phong Lan, tôi bảo chị này, cũng may là chị gặp phải tên cướp nghiện hút lần trước, tay chân lẻo khoẻo, nếu không bây giờ chị đã bị kéo ra vùng ngoại ô hoang vắng nào đó, trước hiếp sau giết rồi cuối cùng là xẻ thành tám mảnh rồi!”

Phong Lan không phải là không biết Đinh Tiểu Dã nói có lý, cô nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra đó mà co rúm người lại, da gà nổi khắp người, chuyện hôm nay quá đáng sợ. Còn lời lẽ của Đinh Tiểu Dã thì quá khó nghe.

Đinh Tiểu Dã vẫn tiếp tục lên lớp cô: “Chị ghê gớm thật, nữ anh hùng mặc váy ạ, bị cướp một ngàn lần cũng không thèm ghi nhớ. Trước khi lên xe, chị không bao giờ quan sát xem có gì nguy hiểm hay không à? Nào chị chắc chỉ to bằng một nửa gan thôi nhỉ, đừng có vì việc đến giờ vẫn chưa lấy được chồng mà đi lang thang một mình nửa đêm ngoài đường chứ!”

“Đinh Tiểu Dã, đồ thối mồm!” Phong Lan tập tễnh chạy lên véo môi anh, hậm hực. “Tôi không cần cậu dạy dỗ tôi, cậu có biết nói tiếng người không đấy? Cậu nghĩ là tôi thích bị xui xẻo, vui vẻ mời người ta cướp à?”

Trước khi lên xe, tôi nhìn thế nào được? Cậu bảo tôi phải nhìn làm sao? Tên khốn đó túm chặt lấy tôi, tôi không đập chết nó, nó có chịu bỏ tôi ra không?”

Cô đột nhiên ngừng lại, ngờ vực hỏi: “Không được, tại sao cậu lại biết hẳn chính là tên nghiện lần trước?”

Theo như quá trình xảy ra sự việc thì khi Đinh Tiểu Dã xuất hiện, Phong Lan và tên cướp đã chuẩn bị thôi vật lộn, ngay sau đó cửa xe bị đóng lại. Làm sao anh có thể nhìn thấy rõ bộ dạng của tên cướp trong khoảng thời gian rất ngắn đó? Đã thế còn nhận dạng rõ ràng hẳn chính là gã lần trước giật túi của cô, chuyện này thật khó giải thích.

Phong Lan lại nhớ ra, trong hai lần cô bị cướp, Đinh Tiểu Dã đều có mặt ở hiện trường. Một lần thì có thể nói đó là trùng hợp, đến lần thứ hai mà vẫn “hữu duyên” như vậy, cô không thể tin được! Đinh Tiểu Dã bình thường ra vào nhà hàng cũng không lượn qua cửa sau của tòa nhà làm gì. Nếu như hôm nay không phải vì không tìm được chỗ đỗ xe, cô cũng chẳng bao giờ nhè đúng ban đêm mà chạy vào góc tối tăm khuất nẻo như thế này.

Phong Lan thực lòng không muốn đối diện với khả năng này, tuy nhiên các chuyện lạ lùng đáng ngờ và sự biến đổi trên gương mặt lúc đó của Đinh Tiểu Dã khiến cô như rơi xuống giếng lạnh.

“Cậu... cậu với hẳn liệu có phải...”

“Phải gì cơ? Là đồng bọn ư?” Đinh Tiểu Dã bất ngờ bật cười, anh tiến một bước lại gần Phong Lan. “Hôm nay chị thông minh ra nhiều đấy.”

Phong Lan để phòng bước lùi lại, suýt nữa thì ngã nhào. Chuyện này so với việc một tháng bị cướp hai lần còn khiến cô khó chấp nhận hơn.

Về sợ hãi và tội nghiệp trên gương mặt cô khiến Đinh Tiểu Dã không còn lòng dạ nào để trêu chọc nữa, anh giơ tay ra dấu xoa dịu, chậm rãi nói: “Chị nghĩ nhiều quá rồi. Nếu tôi muốn lên kế hoạch gì với chị thì thiếu gì cách đơn giản hơn.”

Nói vậy cũng đúng, nhưng Phong Lan vẫn không dám dễ dàng để mất cảnh giác.

Đinh Tiểu Dã cân nhắc một chút rồi nói: “Tôi không định nói với chị, mấy ngày trước tôi có nhìn thấy một gã ở gần nhà hàng mình. Chắc hẳn đến để thám thính.”

“Ai? Tên khốn giật túi của tôi á?” Phong Lan lần nữa được mở rộng nhận thức về thế giới quan. Người ta bảo không sợ bị kẻ cắp trộm đồ,

chỉ sợ bị kẻ cắp nhớ mặt. Chỉ nghĩ đến chuyện có một đôi mắt từ nơi góc tối theo dõi mình từ lâu, cô liền dựng hết cả tóc gáy.

“Chính hẳn. Lúc đầu tôi cũng không biết hẳn định làm gì, đến sáng sớm hôm nay chị bảo bị người ta chiếm chỗ đỗ xe...”

“Ý cậu là, cái xe cũ nát đó cố tình đỗ vào chỗ xe của tôi à?”

“Chứ sao. Vị trí đỗ xe của chị gần cửa lên thang máy và phòng bảo vệ như vậy, người ra người vào, có thằng ngu mới đi ra tay ở đó.”

“Hắn đã nhắm vào tôi.” Phong Lan run rẩy chỉ tay vào Đinh Tiểu Dã.

“Cậu cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì. Lần trước cậu thấy chết mà không cứu, tôi đã bỏ qua rồi. Lần này rõ ràng cậu đã nhìn ra là có vấn đề, thế mà không nhắc nhở tôi lấy một câu, cho dù chúng ta không phải là gì...nhưng dù sao đi chăng nữa, tôi cũng là bà chủ của cậu! Không phải, thậm chí chỉ là một người qua đường, cậu cũng không được đứng dưng như thế! Đồ vô tâm ác độc!”

“Lúc sự việc chưa xảy ra, tôi nói liệu chị có tin không? Mà chị còn đang quen một người từng làm cảnh sát, lúc đó lại truy xét bảo tôi lắm chuyện thì sao?” Đinh Tiểu Dã lạnh lùng gạt tay cô đang chỉ vào anh ra, hỏi: “Chị có đi hay không? Không đi thì một mình chị ở đây mà đợi.”

Phong Lan khắp khiễng chạy theo Đinh Tiểu Dã đang cúi bước đi, kéo vai áo anh từ đằng sau, bắt anh quay đầu lại. “Cậu nói một câu rõ ràng đi, tôi làm gì không phải với cậu chứ? Cậu cần chỗ làm, tôi cho cậu công việc, cậu bảo tôi phiền phức nhiều chuyện, tôi giữ khoảng cách tránh cậu ra. Vậy mà cậu đối xử với tôi như thế à? Biết rõ tôi có thể mất mạng mà vẫn nhắm mắt làm ngơ sao?”

“Tôi mà nhắm mắt làm ngơ thì chị còn đứng được ở đây thế này chắc?”

Phong Lan lặng đi một chút, cố gắng suy nghĩ thật nhanh, trong giọng nói của cô vẫn chứa đầy sự nghi hoặc: “Vì tôi mà cậu có tình đến đây phải không... cho nên cậu cũng không phải là không hề lo lắng đến sự an toàn của tôi nhỉ?”

Đinh Tiểu Dã nói: “Đừng có tưởng bở, tôi chỉ sợ nếu lỡ chị có xảy ra chuyện gì thì tôi lại phải đi tìm công việc khác, rắc rối phiền phức lắm.”

“Phỉ phui cái miệng cậu. Có phải tối qua cậu cũng đi theo tôi ra bãi đỗ xe không?” Tâm trạng Phong Lan bắt đầu khá lên.

“Hôm qua chị đi với Khang Khang rồi còn gì, tôi làm sao phải đi theo chị nữa?” Đinh Tiểu Dã phủ nhận.

Phong Lan nhảy lên một bước đứng chắn trước mặt anh. “Hả? Tôi rời

khỏi nhà hàng mới nhìn thấy Khang Khang, cậu ấy nói không bắt được xe nên xin đi nhờ xe tôi một đoạn. Cậu không đi theo tôi thì làm sao biết được tôi với Khang Khang đi cùng nhau?”

“Tùy chị muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.” Đinh Tiểu Dã tỏ vẻ tỉnh bơ, đánh chết cũng không thừa nhận.

“Rõ ràng cậu lo cho tôi mà...”

“Tóc chị trông xấu quá!”

“Đâu có!” Phong Lan vội vàng giơ tay lên vuốt tóc. Hôm nay cô để tóc kiểu đuôi ngựa buộc lỏng, sau lúc vật lộn kinh hồn ban nãy, đầu tóc đúng là xộc xệch trông không ra sao cả. Cô tháo dây buộc tóc ra, vừa vuốt lại tóc vừa chạy theo Đinh Tiểu Dã vẫn đang đi thẳng một mạch. “Đừng đi, cậu vẫn phải đưa tôi đến chỗ bảo vệ báo cho họ tình hình, sau đó đến đồn công an... Này! Cậu bỏ đi như thế có phải là đàn ông không đấy?”

“Lần trước chị cũng báo công an, kết quả thế nào?” Đinh Tiểu Dã từ chối thẳng thừng.

“Công an có làm được gì không là một nhẽ, nếu không bắt được hãn thì việc tôi báo công an cũng có thể giúp người khác đề phòng.”

“Chị nên tự lo cho mình trước thì hơn..”

“Đinh Tiểu Dã, cậu sợ đến đồn công an, hay là cậu có vấn đề gì?”

“Chị còn phiền hơn cả công an nữa!” Đinh Tiểu Dã cảnh cáo. “Tôi đưa chị đến chỗ bảo vệ, còn việc sau đó chị đừng quấy nhiễu đến tôi. Đi nhanh lên chút.”

“Cậu còn phải đưa tôi về nhà, tôi sợ sắp chết rồi.” Phong Lan bỗng tìm ra nguyên nhân tại sao nãy giờ mình vẫn bước thấp bước cao. Chân cô có mỗi một bên đi giày, giày chân bên kia đã rút ra làm vũ khí tự vệ rồi rơi trên xe. Cô tháo giày ra, đi chân đất bên cạnh Đinh Tiểu Dã, đau lòng nói: “Đôi này là hiệu Christian Louboutin, tôi mới đi có hai lần, phải nhờ bạn của anh họ tôi mua ở nước ngoài mang về, là màu sản xuất hạn chế. Tức quá đi mất!”

Đinh Tiểu Dã liếc mắt nhìn chiếc giày, nói: “Vừa xong mà chị gặng lên chút nữa thì lần sau có thể nhờ người mua cho chị bình đựng tro cốt từ nước ngoài về, cũng phiên bản màu sắc hạn chế, không chừng còn là đồ thủ công handmade.”

“Đinh Tiểu Dã, trước sau gì tôi cũng phải xử lý cái miệng của cậu.”

Phong Lan đi qua thùng rác, bịt mắt vút chiếc giày vào. “Chiếc kia dính máu của tên khốn đó rồi, nghĩ đến đã thấy ghê, có tìm lại được tôi cũng

không muốn đi nữa. Đừng để tôi phải gặp lại tên khốn đó...”

Chương 10: Một giây rung động

Phong Lan trình báo tại phòng bảo vệ của tòa nhà, rồi xem cả đoạn băng quay lại của camera giám sát. Camera an ninh của tòa nhà không thu được hình ảnh lúc cô gặp nạn, chỉ có hình ảnh chiếc xe lúc tên cướp lái ra khỏi tòa nhà, biết được hướng đường hắt tẩu thoát. Người phụ trách của phòng bảo vệ thừa nhận họ đã sai sót trong công việc giám sát, hết lời xin lỗi Phong Lan, nghiêm túc hứa hẹn sẽ hết sức hợp tác với bên công an để tìm lại chiếc xe và đồ vật bị mất cho cô, bảo cô cứ yên tâm.

Lát sau có một cảnh sát đến, thực hiện việc lấy lời khai.

Trước đó, Phong Lan đã gọi cho Tăng Phi. Tăng Phi rất lo lắng cho cô, tiếc rằng người đang ở cách xa vạn dặm. Lời của anh và của viên cảnh sát giống hệt nhau, đều bảo cô đi bệnh viện kiểm tra vết thương, sau đó về nhà nghỉ ngơi, mọi việc khác cứ để họ xử lý.

Phong Lan từ chối thiện ý đưa cô đi bệnh viện cuả cảnh sát. Lòng bàn tay và đầu gối của cô bị trầy da rất đau nhưng không bị sâu vào đến xương, máu cũng đã cầm. Cô bảo Đinh Tiểu Dã đưa cô về nhà.

Lúc rời khỏi văn phòng bảo vệ, Phong Lan nói với Đinh Tiểu Dã: “Cậu không cảm ơn tôi à? Tôi đoán cậu không thích bắt chuyện với công an nên không nhắc nhiều đến cậu. Chỉ nói cậu là nhân viên của tôi, đưa tôi đi trình báo.”

“Ừm.”

Phong Lan đã quen với tính cách của anh, đi theo sau anh vài bước mới hỏi: “Tại sao cậu lại ghét công an?”

Đinh Tiểu Dã im lặng không đáp. Thật ra lúc hỏi, Phong Lan cũng đoán được trước rằng anh sẽ không trả lời. Con người Đinh Tiểu Dã trong mắt cô có rất nhiều bí ẩn nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy sợ, đây là biểu hiện của sự “háo sắc đến u mê” sao?

Đinh Tiểu Dã bước chậm lại, đợi khi cô đuối kịp mình bằng đôi chân trần, mới nói: “Bố tôi là tội phạm trốn truy nã, bị công an lùng bắt nên tan cửa nát nhà, người cũng chẳng còn, lý do đó làm chị hài lòng chưa?”

Phong Lan bán tín bán nghi, càng cảm thấy ngạc nhiên, cô không ngại

ngần nữa mà hỏi luôn: “Thế bố cậu đã làm gì? Ông ấy bị kết án oan à?” “Không phải.” Đinh Tiểu Dã bình thản nói. “Tội của ông ấy đáng bị trừng phạt. Ông ấy tuy không phải là người tốt nhưng vẫn xứng đáng là một người cha.”

“Cho nên cậu mới ghét công an?” Phong Lan cẩn thận hỏi lại. Lúc ở trong phong bảo vệ, thái độ của Đinh Tiểu Dã tuy rất điềm tĩnh tự nhiên nhưng cô vẫn nhận ra sự kháng cự trong mắt anh.

Đinh Tiểu Dã lắc đầu. “Cũng không hẳn là ghét, chỉ là nhớ lại một số chuyện. Đó là vấn đề của phía tôi.”

Phong Lan ít nhiều cũng hiểu ra. Cô nghĩ đến bố mẹ mình, nếu như họ làm việc gì đó vi phạm pháp luật, chắc cô cuối cùng cũng tha thứ và cảm thấy thương xót họ. Vì bố mẹ đã chăm lo, che chở cô như thế, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì điều đó cũng không thay đổi.

“Bố cậu là tội phạm bị truy nã thật à? Còn cậu chắc không có vấn đề gì chứ?” Phong Lan lẩm bẩm sau lưng Đinh Tiểu Dã.

Đinh Tiểu Dã nghe thấy vậy, bèn đứng lại, quay đầu nhìn cô, nét mặt chất chứa rất nhiều hàm ý. “Cũng khó nói lắm. Rong sinh rong, phượng sinh phượng, con cái của kẻ xấu cũng khó có thể tốt nổi. Chị có cần quay lại bổ sung lời khai với cảnh sát không?”

“Cậu bịa chứ gì! Tôi tin cậu mới là lạ!” Phong Lan hỏi trước mấy câu đó vốn cũng không có ý nghiêm túc, dù gì những cụm từ như “tội phạm trốn truy nã” hay “tan cửa nát nhà” đều cực kỳ xa lạ đối với cô, có tò mò hỏi thêm vài câu cũng là lẽ thường tình. Nếu như cô thật tình nghi ngờ Đinh Tiểu Dã thì đã không hỏi thẳng tuột như vậy. Đinh Tiểu Dã cũng thế, nếu anh thực sự có vấn đề thì sẽ không bao giờ dễ dàng tiết lộ sự tình về bố mình như thế. Chỉ là cô giận thái độ của Đinh Tiểu Dã đối với cô, cô muốn nói mấy câu chọc tức anh, để trả thù anh mỗi khi mở miệng là lời nói như mũi tên, chỉ chực gây thương tích cho cô.

“Này, cậu vẫn chưa nói, bố cậu rốt cuộc phạm tội gì vậy?” Phong Lan không ngại ngần khách khí hỏi.

Đinh Tiểu Dã không kìm được cúi đầu nhìn cô đang miệng vừa hỏi tay vừa vịn vào cánh tay anh rất tự nhiên, anh ngọ nguậy cánh tay, nhưng lòng bàn tay cô dường như bôi đầy keo dính.

“Chị đã muốn biết đến vậy thì tôi sẽ giúp chị đạt được mục đích. Ông ấy cướp giết hiếp, không có tội ác gì là không làm, may quá ông ấy chết rồi, nếu không đàn bà con gái như chị mà rơi vào tay ông ấy, đến cương cũng

chẳng còn đâu.”

Phong Lan bỗng có cảm giác tóc gáy dựng ngược, nhưng không phải vì bị Đinh Tiểu Dã dọa mà vì luồng hơi khi anh ghé sát vào tai cô bật ra từng tiếng, dữ dằn mà gần gũi.

Cô cười đáp: “Có người nào nói về bố đẻ của mình như cậu thế này không?”

Đinh Tiểu Dã tỏ vẻ ô cùng khó hiểu về phương pháp tư duy của cô, không nén nổi tò mò bèn hỏi: “Phong Lan, tôi nên nói chị ngốc hay bảo chị to gan đây? Chị không biết hai chữ “sợ hãi” viết thế nào sao?”

“Cậu cứ gọi luôn là “ngốc to gan” cũng được mà?” Phong Lan vẫn nhìn anh, cười. Cô đương nhiên biết “sợ hãi”, cô sợ sơ xuất, sợ nguy hiểm, sợ bệnh tật, sợ nhà hàng kinh doanh không tốt, sợ bố mẹ tuổi cao nhiều bệnh, sợ buồn, sợ phải cô đơn đến già, sợ cả bọn trộm cắp chuyên theo dõi phụ nữ đi một mình để ra tay cướp giật. Nhưng duy nhất có Đinh Tiểu Dã là cô không sợ, anh càng làm bộ gian ác lưu manh để hù dọa cô, cô càng vững tin rằng anh không có ác ý gì với mình. Trong thế giới tự nhiên, những sinh vật nào có vỏ ngoài thô cứng nguy hiểm thì hơn nửa trong số đó lại có lớp bên trong mềm mại tươi đẹp.

“Người ta nói hậu sinh khả úy, cậu xem, cậu chưa làm gì tôi mà tôi đã bị bong gân trong cốt rồi.” Phong Lan chìa vết thương trên tay ra trước mặt anh, đùa dí dỏm một câu nhiều ý.

“Liên quan quái gì đến tôi, là do chị tự chuốc vào thân chứ!” Đinh Tiểu Dã ném lại một câu lạnh như băng.

Phong Lan cũng chẳng giận, vẫn cười cợt bông đùa. “Nhưng tôi có chuốc gì đâu.”

Cô cứ thế, Đinh Tiểu Dã lại càng giống như đấm phải bị bong, cúi đầu đi được vào bước, lại nói: “Tôi đưa chị về nhà, mọi việc hôm nay coi như hòa.”

Phong Lan nhướn mày nói: “Sao lại có thể hòa được? Cậu biết chuyện mà không nói, là cậu sai. Cứu tôi ra khỏi bánh xe, tôi phải cảm ơn cậu. Tưởng cậu là đồng bọn với tên cướp, là tôi sai. Khi khai báo công an tôi không lời cậu vào, cậu phải cảm ơn tôi...”

Đinh Tiểu Dã cười, nói: “Hóa ra đã hòa từ lâu rồi, thế thì tôi không nhất thiết phải đưa chị về nhà nữa.”

“Sai!” Phong Lan lại ngụy biện. “Tôi là phụ nữ, cậu là đàn ông. Giống đực phải bảo vệ giống cái, đấy là quy luật của tự nhiên rồi.”

Đình Tiểu Dã khinh bỉ lập luận của cô, thô bạo đáp: “Ngay cả đến thú vật, con đực cũng chỉ bảo vệ con cái mà nó muốn giao phối mà thôi.”

“Đồ lưu manh!” Phong Lan mắng. Cô vùng vằng đi vài bước rồi không tìm được đành cất lời hỏi: “Chẳng lẽ cậu không hề...”

Không cần đợi cô nói hết câu, Đình Tiểu Dã đã chặn đứng hoàn toàn mọi lối ra của lời cô nói. “Không hề một chút nào!”

Trước khi đưa Phong Lan về nhà, Đình Tiểu Dã bảo cô tạt qua nhà hàng một lát, xử lý sơ qua những vết thương trên người cả hai. Anh hỏi cô:

“Chị không có giày dự phòng à?”

Phong Lan nói: “Có một đôi đế bằng nhưng lại để ở trên xe mất rồi.” Cô mả mai. “Cuối cùng cậu cũng nhìn thấy tôi đi đất rồi. Đàn ông có chút phong độ đều ngay lập tức đưa giày cho tôi mượn mới phải chứ nhỉ? Chân tôi đang đau chết đi được đây.”

“Chị...”

“Đừng có lấy chuyện con đực con cái kia ra ứng phó với tôi, cậu là động vật hay người rừng đấy? Có cần phải thực dụng thế không?”

Đình Tiểu Dã chán chường thêm bóc mẽ cô nữa, rõ ràng lập luận đó là do cô nêu ra trước. Anh nói: “Phong cách này của chị liệu có hợp với đôi giày của tôi không?”

“Thì ít nhất cậu cũng phải hỏi tôi một tiếng chứ.”

“Tôi biết chắc là chị sẽ không đi, sao tôi phải lãng phí lời nói của mình làm gì?”

Rồi không biết sau đó anh lấy đâu ra một đôi giày nữ đưa cho cô.

Phong Lan cúi đầu nhìn đôi giày đính đầy hạt kim cương giả long lánh, cau mày hỏi: “Của ai đấy?”

“Của Phương Phương.”

“Tôi không đi.” Phong Lan đá đôi giày ra. “Hai người đã thân đến mức giữ đồ cho nhau rồi cơ à?”

“Chị cho là vậy thì là vậy.”

Thái độ bất cần của Đình Tiểu Dã khiến Phong Lan chạnh lòng, cô bỗng chốc quên mất sự xấu hổ khi phải so sánh hơn kém cao thấp với Phương Phương, hỏi bằng giọng tức tối bức dọc: “Rốt cuộc cô ta có gì hay chứ? Xét từ góc độ đàn ông thuần túy nhìn nhận đàn bà, cô ấy hơn tôi nhiều thế cơ à?”

“Cô ấy không “chảnh” bằng nổi một nửa chị.” Đình Tiểu Dã quăng ra trước mặt cô một đôi dép xỏ ngón của nam. “Có đi đôi này không?”

“Của ai vậy?” Cô lại hỏi câu cũ.

“Của tôi!” Đinh Tiểu Dã không chịu nổi nữa bèn nói. “Ai ở trong cửa hàng cũng có một đôi giày sơ cua. Ờ, chỉ trừ chị ra.”

“Tại sao?”

“Bởi vì còn phải làm việc!”

Phong Lan lúc này mới đi dép vào, rõ ràng trong lòng sướng chết đi được, nhưng miệng lại nói: “Chân cậu không có mùi đấy chứ?” Cô vừa nói vừa nhìn Đinh Tiểu Dã, trông anh như chỉ muốn cầm chổi quét thẳng cô ra đường.

Đinh Tiểu Dã lúc bước đến cực điểm thì lại thấy buồn cười. “Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao mấy người bạn trai cũ của chị đều đi lấy người khác rồi.”

Nhưng lạ một điều, Phong Lan không hề giận trước câu nói rõ ràng là để kiếm cớ gây sự với cô này. Cô cười tủm tỉm, đứng dậy trên đôi dép tông của Đinh Tiểu Dã. “Tuy họ đều lấy người khác nhưng tất cả không trừ một ai, đều khen chân tôi đẹp.”

Đinh Tiểu Dã nhìn xuống chân cô, trông vừa gầy vừa trắng giống như dáng người cô, nhưng vì phải đi chân đất mất một đoạn đường nên hơi bẩn, móng chân còn sơn màu đỏ tươi.

“Đẹp á?” Anh tỏ vẻ hoài nghi.

“Cậu có phải là bạn trai cũ của tôi đâu, tôi chẳng khiến cậu phải bình phẩm.” Phong Lan đi thử vài bước. “Dép hơi bị dài nhưng vẫn đi được. Rồi, đưa tôi về đi.”

Đinh Tiểu Dã nói: “Đôi này của tôi không phải phiên bản giới hạn.”

Phong Lan cười. “Tôi sẽ cho rằng nó được sản xuất theo đơn đặt hàng cá nhân.”

Hai người cứ câu qua câu lại như vậy đi ra đến đường lớn. Phong Lan vẫy tay gọi xe, Đinh Tiểu Dã nhắc cô: “Chị có tiền không đấy?”

Phong Lan đáp tỉnh bơ như lẽ đương nhiên: “Cậu đưa tôi về thì đương nhiên cậu phải trả.”

“Cho nên tôi đâu có định gọi taxi. Nhà chị ở Thành Đông phải không?”

“Đúng vậy.”

“Đi.”

Một chiếc xe bus từ từ tiến vào điểm đỗ ở phía xa. Đinh Tiểu Dã kéo Phong Lan chạy. Phong Lan đi đôi dép rộng, bị anh lôi xềnh xệch, khổ sở chạy hùng hục.

“Cậu đưa tôi về bằng kiểu này à?” Phong Lan thở hổn hển dừng lại cạnh xe bus. “Không được... hết chỗ rồi... này! Tôi không muốn chen lấn, để chuyển sau đi được không...” Cô nói hết câu thì cũng vừa lúc cả người bị đẩy vào trong xe đã chật như nêm. Bên trên có người xuống xe, bên dưới có ngay một làn khách cuồn cuộn trào lên, Phong Lan bị đẩy lên trên theo đám người, cuối cùng bị dồn vào một góc không động đậy gì được.

Giọng Đinh Tiểu Dã từ trên đỉnh đầu cô vọng xuống: “Đừng càu nhàu, chuyển cuối rồi.”

Nhà Phong Lan ở làng Đại Học của khu Đông thành phố, còn nhà hàng thì ở khu phố thương mại sầm uất nhộn nhịp, nên chuyển xe bus cuối ngày đầy ắp sinh viên và các cặp đôi trẻ đi dạo phố về. Cô có cảm giác mình bị dồn ép khiến hai chân sắp không chạm đất nữa, trước mặt sau lưng đều áp chặt vào người khác.

Đinh Tiểu Dã đứng ngay trước mặt Phong Lan, cố hết sức đẩy người về phía sau, để cô có thể vươn tay nắm được một cái vòng vịn ở trên đầu. Phong Lan không hề thấp, nhưng lúc này bỏ giày cao gót, khiến cô cảm nhận được khoảng cách chênh lệch rõ ràng với Đinh Tiểu Dã trước mặt, tuy nhiên cũng không khó để với được vòng treo vịn. Chẳng qua nếu muốn vịn vào cái vòng ở bên phải phía trước cô, trong khi chân kẹt cứng không thể nhúc nhích nổi giữa đám người thì cô phải duy trì tư thế cả người đổ về phía trước, mà như vậy thì trông cô như đang nhào về phía Đinh Tiểu Dã, còn anh thì đang đợi ôm trọn cô vào lòng.

Phong Lan có chút ngại ngùng nhưng cũng không tỏ ra phản đối. Đinh Tiểu Dã còn mất tự nhiên hơn cả cô. Mấy lần xe chuyển hướng nghiêng ngã, anh quyết định để cô đổi vị trí vịn, bảo cô bám vào người mình.

“Vịn vào cánh tay tôi là được.” Anh nhẫn nại chịu đựng bàn tay Phong Lan đặt hết vị trí này sang vị trí khác trên người anh để chọn cách tốt nhất. Anh vừa ngã ra sau, cố tị một kẻ hở giữa hai người thì lập tức bị ép vào sát sạt.

“Đằng sau cứ chèn tôi.” Phong Lan ngây thơ vô tội nói. Giữa vai, cánh tay và ngực anh, cô chọn cái thứ ba để làm điểm tựa giúp cô duy trì thăng bằng. Thật ra đi xe bus cũng không phải là tệ lắm.

Lúc này đã gần nửa đêm, tối ngày mùng Bảy tháng Bảy âm lịch. Mấy tiếng đồng hồ trước, Phong Lan còn đang sầu muộn với nỗi cô đơn trống trải của mình, thoắt cái đã đứng trên chiếc xe bus người đông như nêm,

bên tai là tiếng cười nói xôn xao, phía ngoài cửa sổ là quang cảnh lúc tối lúc sáng, áp sát vào người mình là một người khiến cô bối rối xao động. Vừa trải qua một phen nguy hiểm kinh hồn bạt vía, bàn tay và đầu gối cô vẫn còn phải băng gạc, trong lòng giờ lại tràn ngập một nỗi xốn ao kì lạ. Lẽ nào đây là sức mạnh to lớn của hormone? Trái tim anh liệu có nhảy nhót như trái tim của cô không? Phong Lan tò mò muốn xác minh điều này, vừa mới nhúc nhích ngón tay, liền bị Đinh Tiểu Dã giữ chặt lấy.

“Đừng có sờ soạng linh tinh.” Anh cảnh cáo.

Phong Lan không động đậy nữa, cô ngẩng đầu lên nhìn Đinh Tiểu Dã. Anh đang trầm tư, không hiểu nghĩ gì. Trước đây Phong Lan không thực sự mê đàn ông mắt to hai mí rõ nét, cho rằng đó là xu hướng thẩm mỹ lỗi thời, không hấp dẫn như đôi mắt mảnh dài. Bây giờ cô được chiêm ngưỡng đôi mắt của Đinh Tiểu Dã từ khoảng cách cực gần, mắt anh rất to, mí mắt sâu, tròng mắt đen nhánh, giống như một giếng nước sâu có thể nhìn thấy hồn cô chìm vào trong đó, rơi mãi rơi mãi mà không chạm đáy, không có tiếng vọng, chỉ có đục vọng chực giã giụa thét gào.

“Phong Lan.” Đinh Tiểu Dã đánh thức cô, đẩy trán cô về phía sau. “Tôi đã bảo đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đói khát đó...”

Phong Lan bị Đinh Tiểu Dã đẩy ngã cổ ra sau, đợi anh buông tay ra, cô đột nhiên kiễng chân, hôn vào môi anh. Bốn bên toàn là bức tường người, Đinh Tiểu Dã không đề phòng, cũng không có lối thoát. Khoảnh khắc chạm vào môi nhau. Phong Lan chỉ có cảm giác môi anh mềm mại hơn lời anh nói ra rất nhiều.

Cô chỉ nhẹ nhàng chạm vào, không di chuyển, trong khoảng một giây rồi rời ra, hai tay vẫn đặt trên ngực anh, mặt đỏ bừng lên nhưng vẫn giả vờ như không có chuyện gì. Đinh Tiểu Dã ngây đờ, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, anh lấy mu bàn tay quệt ngang môi mình, quả nhiên thấy trên tay có màu son từ môi cô. Anh cứ nhìn trân trân vào tay mình như thế, như thể nó bỗng nhiên biến thành một bộ phận dư thừa trên người mình, không biết nên đặt vào đâu, càng không biết nên xử lý vết son làm hồ kia như thế nào, giữ lại thì chướng mắt, lau đi thì không biết phải dùng cái gì để lau. Gần đó có người huýt sáo, tai Đinh Tiểu Dã từ từ đỏ lên rất đáng ngờ, nhất thời anh không nói tiếng nào.

Phong Lan lẩm bẩm: “Tôi đã nói là sớm muộn gì cũng phải xử lý cái miệng này của cậu mà!”

Xe bus chạy nhanh hơn nhiều với với cô tưởng. Điềm Phong Lan xuống

là bến xe có lưu lượng người rất lớn, vừa xong trên xe bus nêch chậ như một hộp diêm chưa bóc, vậy mà trong nháy mắt người đã xuống quá nửa. Phong Lan và Đinh Tiểu Dã xuống xe cùng với dòng người, đám người nhanh chóng tản mát vào các con phố tĩnh mịch giữa đêm khuya. Trái tim cô cũng vậy, thoáng chốc ngập tràn, thoáng chốc trống rỗng.

Hôm nay cô không uống một giọt rượu nào mà người lại lâng lâng say say, như thể uống đến gần ranh giới của cảm giác vị diệu, đầu óc sáng suốt tỉnh táo mà lại có một cảm giác gì đó mờ ảo không thật. Con đường bằng phẳng dường như có ai đó trải vô số lò xo nhỏ bé, mỗi bước đi đều có cảm giác bồng bênh lắc lư êm ái từ lòng bàn chân lan tỏa lên trên.

Bốn bề người đi lại thưa thớt dần, nhưng tiếng bước chân của Phong Lan không cô độc. Đinh Tiểu Dã không nói năng gì nhưng anh vẫn luôn ở bên cạnh cô. Hai người dường như không ai muốn chủ động nhắc đến tình tiết vừa xảy ra trên xe bus, thủ phạm tất nhiên là sung sướng, người bị hại cũng chẳng lên tiếng tố cáo.

Đến trước cổng khu nhà, Phong Lan do dự vài giây. Cô không dừng bước, Đinh Tiểu Dã cũng không phản đối, hai người liền đi qua dải cây xanh vành đai trong khu vườn của khu nhà, cuối cùng cũng đến tòa nhà của cô. Phong Lan đằng hắng một tiếng rồi nói: “Nhà tôi ở trên tầng.”

“Ừm. Thế tôi về nhé.” Đinh Tiểu Dã cúi đầu bước đi.

“Cậu về bằng cách nào? Vừa xong là chuyển xe cuối cùng rồi.” Cô tìm ra một lý do.

Đinh Tiểu Dã nói: “Vẫn còn xe bus đêm, có điều phải đi xa một chút.”

“Đợi đã, này... tôi... nhà tôi không có ai cả, cậu có muốn lên ngồi một chút không? Để cảm ơn cậu đã đưa tôi về, tôi có thể pha trà mời cậu, có cả cà phê, cậu muốn uống gì?” Phong Lan gọi anh lại.

Đinh Tiểu Dã miễn cưỡng đứng lại. Anh tò mò hỏi: “Chị định làm gì hả Phong Lan?”

Phong Lan lại một lần nữa đỏ mặt nhưng chắc hẳn màn đêm đã che đậy được cho cô. Thật ra cô không nghĩ gì nhiều, muốn trì hoãn không có nghĩa là định hẹn hò gì, chỉ là cô không nỡ nhìn thấy anh cứ thế mà đi.

“Cậu sợ tôi à?” Cô cắn môi hỏi.

Đinh Tiểu Dã rút tay vào túi, bật cười thành tiếng. “Hình như chị luôn quên một điều, chị chỉ là một cô gái mà thôi!”

“Cảm ơn cậu cũng biết tôi là một cô gái.” Phong Lan tự giễu.

Đinh Tiểu Dã hỏi: “Bình thường chị cũng tùy tiện mời đàn ông lên nhà

thế này sao?”

Phong Lan bị anh chặn họng không nói nên lời, mắt đỏ lên. Tại sao cô lại cho phép anh lần nữa xem thường và xúc phạm cô như vậy? Nhưng trong mắt Đinh Tiểu Dã, cô chẳng phải chính là kiểu con gái kiểu như vậy sao? Phải chăng đối với anh, những cảm xúc không kìm nén được của cô chính là phóng túng dễ dãi?

Nghĩ đến đây, tất cả những cảm xúc đẹp đẽ vừa mới đây thôi còn bay bổng trong tâm trí cô bỗng chốc tan biến. Cô lần nữa lĩnh ngộ sâu sắc rằng lời mẹ nói luôn đúng. Bà Phong bảo, đừng bao giờ chủ động bày tỏ tình cảm với đàn ông, cho dù trong lòng có yêu người ta đến phát điên phát cuồng đi chăng nữa, vì đàn ông không bao giờ trân trọng những gì họ dễ dàng đạt được. Hai mươi chín năm nay, Phong Lan luôn cẩn thận tuân thủ lời căn dặn của mẫu thân đại nhân. Những người đàn ông từng yêu cô và những người cô đã yêu đều nói cô “chảnh”, cô khó chiều, nhưng bọn họ luôn sẵn sàng đứng dưới tầng dợt cô, sẵn sàng mua hoa tặng cô và nói những lời có cánh ngọt ngào, theo cô làm đủ mọi điều, cùng cô chậm rãi bước đi.

Chỉ có Đinh Tiểu Dã là không.

Chỉ mình anh!

Lần đầu tiên cô chấp nhận chạy theo người ta, thế mà anh không thèm đoái hoài, đến nhìn chẳng thèm nhìn.

Phong Lan nghĩ, mẹ cô vẫn chưa giải thích thấu đáo, chữ “rẻ rúng” không dùng riêng cho giới tính nào, thứ mà người ta không có được luôn là thứ tốt đẹp nhất, điều đó đúng cho cả nam lẫn nữ.

“Cậu đi đi.” Phong Lan nói với Đinh Tiểu Dã.

Đinh Tiểu Dã đi vài bước, lại nghe thấy tiếng Phong Lan không can tâm ở sau lưng vọng theo.

Cô nói: “Đinh Tiểu Dã, tôi đã từng có bạn trai nhưng tôi chưa từng làm như thế này với bạn trai bao giờ. Nếu như cậu có tình nhử mồi thử thách tôi, để tôi phải cầu xin thì cậu đã đạt được mục đích đen tối rồi. Tôi e là không phải tôi nhất thời rung động, mà là tôi thích cậu.”

Giọng Đinh Tiểu Dã không biểu lộ bất cứ thái độ gì. Anh hỏi: “Thế thì làm sao?”

“Cậu không có chút cảm giác nào với tôi, dù chỉ là chút ít sao? Tôi không tin!” Phong Lan gấp gáp hỏi.

Đinh Tiểu Dã quay đầu lại. “Chị muốn tôi phải trả lời thế nào mới hài

lòng đây?”

“Tôi muốn cậu nói thật, nhìn vào tôi mà nói.” Phong Lan đưa tay đặt lên ngực mình. “Dù chỉ một giây xao động cũng không có sao? Cả khi tôi hôn cậu cũng không?”

Đình Tiểu Dã nhìn tay cô, cả phần cô đặt tay lên kia. Đèn đường hình hoa bách hợp trong khu nhà chiếu sáng rõ mồn một, như thể muốn soi thấu cả lục phủ ngũ tạng người ta. Anh mím môi, lắc đầu. “Tôi nói lại lần cuối, không hề.”

Chương 11: Nàng Bạch Tuyết và quả táo độc

Phong Lan bật khóc, khi Đình Tiểu Dã đã khuất xa. Lúc hay tin Chu Đào Nhiên đi lấy vợ, cô thấy nhục nhã hơn là buồn bã. Tuy nhiên khi Đình Tiểu Dã cự tuyệt thẳng thừng không để cho cô lấy một đường lui, dù cũng mất mặt như nhau nhưng lần này nỗi buồn của cô lẫn át tất cả. Phong Lan hay nghe người ta nói, một số người có thể đem lòng yêu một người rất lâu, trong âm thầm lặng lẽ. Cô ngưỡng mộ độ thiên của họ, thật không hiểu nổi bằng cách nào có thể làm được như thế. Trong từ điển của cô không có từ “yêu thầm”. Theo suy nghĩ của cô, nếu thực lòng thích một người, chỉ trừ phi cách xa nhau quá, trừ phi không hề muốn chung sống với nhau, nếu không chỉ cần nhìn thấy người ta, nghe giọng người ta thì con tim yêu người hoàn toàn không thể che giấu. Ánh mắt bạn nhìn người ta, những câu nói của bạn với người ấy, mỗi hành động nho nhỏ, thậm chí cả hơi thở đều sẽ phản bội bạn.

Cô tự trách mình không có bản lĩnh, vừa phiền muộn vì bị anh cự tuyệt, lại quay sang lo lắng mình đã ép anh quá đà. Liệu Đình Tiểu Dã có vì không thể chịu nổi cô mà bỏ việc không làm nữa? Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho việc anh bỏ đi.

Thực tế chứng minh rằng Phong Lan đã nghĩ quá nhiều và đã đánh giá Đình Tiểu Dã có các nguyên tắc ứng xử quá phức tạp. Ngày hôm sau, cô mang đôi mắt gấu trúc vừa đến tiệm thì đã nhìn thấy anh đang rất hào phóng nở nụ cười đón đả với hai vị khách nữ trung niên đến ăn ở nhà hàng. Sau đó hai người khách gọi tất cả các món mà Đình Tiểu Dã giới thiệu, mục đích ban đầu khiến Phong Lan nhận Đình Tiểu Dã vào làm việc ở tiệm đã thành công. Cô có cảm giác như mình đào một cái hố rất

to cho người khác nhảy vào, nhưng khi chính cô nhảy vào đó rồi thì lại không tự trèo ra ngoài được nữa.

Khang Khang biết chuyện Phong Lan đêm qua gặp sự cố, dẫn đến gần như tất cả nhân viên trong quán đều xúm lại hỏi han chi tiết, ai cũng an ủi cô một hồi. Phong Lan tường thuật đi tường thuật lại mấy lần đến phát chán, mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm, tự lý giải việc trông cô mệt mỏi chán chường chỉ là một phản ứng tự nhiên sau khi bị cướp giật và hoảng sợ mà ra. Cô bị mất chiếc xe cồng và đôi giày yêu thích nhưng bọn họ không hề biết, cô dường như còn mất một thứ quan trọng hơn gấp nhiều lần.

Liên tục cho đến buổi chiều, Phong Lan ngồi sau quầy bar, kiểm tra hóa đơn giao hàng từ các nhà cung cấp trong tuần qua, trong đó có một số chỗ có vấn đề. Cô gọi quản lý nhà hàng lại, người quản lý báo số hàng đó do Đinh Tiểu Dã ký nhận, cho nên lại gọi Đinh Tiểu Dã ra để kiểm tra khớp số.

Các khoản tính không có vấn đề gì lớn, chẳng qua người giao hàng là một cậu bé mới vào làm, một số biên nhận không khớp với số lượng hàng giao trên thực tế. Đinh Tiểu Dã đã nhanh chóng tìm ra chỗ khúc mắc của vấn đề, giải thích cặn kẽ cho Phong Lan hiểu, là một nhân viên phục vụ, anh đảm nhiệm công việc khá tốt, Phong Lan tìm không ra sai sót của anh. Vừa lúc điện thoại đặt bàn vang lên, quản lý nhà hàng thấy công việc ở bên này đã được giải quyết xong, bèn đi nghe điện thoại. Phong Lan lườm Đinh Tiểu Dã một cái, anh lại tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì. Phong Lan ghét nhất cái kiểu này của anh. Cả đêm cô không ngủ được, còn anh thì nước chảy qua là hết dấu vết, chuyện xảy ra xong là hết. Chỉ có trời mới biết sáng nay khi vừa nhìn thấy anh, cô liền thấy nhẹ cả lòng, nhưng đồng thời cũng tức tối và khinh bỉ, thêm chút tò mò nữa. Cái kiểu người gì thế này hả trời!

Cô nghiêng răng hỏi: “Cậu làm việc dưới trướng của tôi, không cảm thấy khó chịu à?”

Đinh Tiểu Dã nói: “Tìm việc bây giờ không phải chuyện dễ dàng, đãi ngộ của chị lại khá, tôi vẫn đang đợi sau ba tháng để được tăng lương đây.”

“Suốt ngày nghĩ đến tiền sắp phát rồi chưa?” Phong Lan gạt hóa đơn giao hàng sang một bên, hậm hực nói: “Cậu tính toán giỏi giang như vậy, thế mà có cái bánh rán từ trên trời rơi xuống lại không thấy cậu đi nhặt nhỉ!”

“Chị bảo “bánh rán” là định nói...” Đinh Tiểu Dã nhũn nhặn hỏi lại. Phong Lan bực bội vì anh cố tình giả vờ ngây ngô, cô hỏi thẳng: “Tôi xấu xí lắm à?”

“Dù sao trông cũng không giống bánh rán.”

“Mẹ kiếp! Cứ coi như là cậu không động đậy gì trước sắc đẹp của tôi, nhưng dù thế nào tôi cũng là sếp của cậu, cậu không thể vì đồng tiền mà từ chối tôi một cách uyển chuyển hơn một chút được sao?” Nhận ra mình nói to đến mức suýt để Lưu Khang Khang thích hong hót nghe được, Phong Lan vội vàng cúi đầu giả vờ đang bận rộn, hạ giọng nói: “Cậu không thể giả vờ lung lay một chút sao? Cho cả thể diện lẫn lòng dạ tôi được an ủi một chút?”

Đinh Tiểu Dã xòe năm ngón tay ra, huơ huơ trước mặt cô.

“Làm cái gì thế?!” Phong Lan khó chịu né ra.

Đinh Tiểu Dã nói: “Chị cứ coi như tôi vừa “động đậy”, thấy có được an ủi tí nào không?”

Phong Lan lẳng lặng nhìn chằm chằm vào anh hồi lâu, nhấn mạnh từng chữ một: “Chẳng buồn cười tí nào hết!”

Đinh Tiểu Dã không tìm được cười ngoác miệng.

Phong Lan càng tiếp xúc lại càng không hiểu nổi anh. Khi không cười, anh giống như một lưỡi dao, lúc anh cười... lại giống như một con sói vừa săn thành công con mồi.

Trong mắt Đinh Tiểu Dã, cô chẳng khác gì một con mồi gây trơ xương, đến nuốt vào cốt cho đầy bụng cũng chẳng tiêu hóa nổi, chỉ để đẩy vờn nghịch mà thôi.

“Cậu bảo tìm công việc không dễ dàng. Cũng đúng, tìm việc khó hơn tìm một cô gái ngu ngốc nhiều.” Phong Lan cay đắng nói.

Đinh Tiểu Dã nói: “Ngốc quá thì cũng khó tìm.”

Phong Lan vớ lấy quyển menu dưới gầm quầy bar đánh lên đầu Đinh Tiểu Dã. Khang Khang xông lại giải vây, dấm ngực kêu: “Trời ơi, trời ơi! Không biết thì cứ tưởng hai người là vợ chồng đang đánh nhau chứ!” Kết quả là Khang Khang đã thành công trong việc làm cho quyển menu trong tay Phong Lan nhắm trúng sang đầu cậu ta, cậu ta liền ôm đầu lủi mất.

Cả một buổi chiều, Phong Lan đều ngồi không sau quầy bar. Nét mặt cười mà như không cười của Đinh Tiểu Dã mỗi khi nhìn cô cứ luẩn quẩn trong đầu. Rốt cuộc cô cư xử ngốc nghếch đến mức độ nào? Thế rồi cô

nhớ lại một lượt từng tình tiết nhỏ của chuyện tối qua, bắt đầu từ cái hôn trên xe bus, cho đến khi anh quay người rời đi... càng nghĩ cô càng xấu hổ đến nỗi chỉ mong có lỗi nể nào để trốn.

Ngay từ đầu Đinh Tiểu Dã đã cảnh báo cô, thích một cậu bồi bàn là một chuyện rất mất mặt, mất mặt hơn nữa đó là khi bị một cậu bồi bàn từ chối.

Sao cô lại đi chủ động hôn một người con trai, đã thế còn đang hoàng tuyên bố “tôi thích cậu” được chứ? Phong Lan chưa bao giờ làm chuyện như vậy, cô không có kinh nghiệm đi cửa đàn ông, nếu biết trước thế này thì đã không thể hiện lộ liễu như vậy mà biết kín đáo ý tứ hơn. Cứ chôn giấu trong lòng thì cùng lắm sau này nghĩ lại chỉ tự cười nhạo mình một trận, nhưng giờ thì chiếc hôn đã trao đi, lời đã thốt ra giống như nước đã bốc hơi, nếu như người khác biết được thì thanh danh cả đời của cô sẽ bị vứt cho chó gặm, chỉ bằng bây giờ lột bộ mặt này ra rồi tự chôn bét mình.

Miệng lưỡi của Đinh Tiểu Dã có kín kẽ hay không? Điều này quyết định việc cô có tiếp tục sống nổi hay không.

Chưa đến giờ nghỉ của bên tòa nhà văn phòng, cho nên khách ở nhà hàng chưa đông. Khang Khang cứ bám lấy Đinh Tiểu Dã đứng ở cửa bếp mà tám chuyện. Đinh Tiểu Dã tuy không cảm nắng gì Phong Lan, nhưng Phong Lan chắc chắn Lưu Khang Khang cũng không hợp khẩu vị của anh. Hai kẻ đó có gì để nói với nhau cơ chứ? Bọn họ nói chuyện thăm thăm thì thì, lại còn ra điều rất thú vị tâm đắc. Đinh Tiểu Dã liệu có kiên nhẫn nổi với quan điểm kỳ quặc về thời trang của Lưu Khang Khang? Điều tồi tệ hơn là trong lúc bọn họ chuyện trò, Đinh Tiểu Dã đôi lúc chẳng hiểu vô tình hay cố ý còn liếc về phía Phong Lan một cái, miệng cười cười. Còn Lưu Khang Khang lại bật miệng cười ngất ngây nghiêng ngả.

Con người Khang Khang tinh tế vì diệu quá mà, nếu như cậu ta mà biết chuyện này thì Phong Lan chắc chắn sẽ đâm đầu vào tường.

Trong buổi họp thường kỳ vào buổi chiều, Phong Lan phá lệ nói vài câu. Lâu nay trừ phi phải tuyên bố việc gì đặc biệt quan trọng, còn lại cô đều giao quyền phát biểu cho quản lý nhà hàng. Cho nên mỗi khi cô hăng giọng trước mặt mười mấy nhân viên thì mọi người đều biết có ai đó sắp bị cô cho nghỉ việc, hoặc là tình hình kinh doanh của nhà hàng xảy ra vấn đề lớn.

Kết quả là Phong Lan kể cho mọi người nghe một câu chuyện, lại là một câu chuyện cổ tích.

Nội dung chính của câu chuyện thế này: Hoàng tử tướng mạo đẹp đẽ gia tộc quyền quý đem lòng yêu thương nàng Bạch Tuyết mồ côi. Vào một đêm khuya, Hoàng tử hôn Bạch Tuyết và bày tỏ lòng ái mộ với nàng, Bạch Tuyết không nhìn xa trông rộng, từ chối tình cảm của Hoàng tử, còn đi nói xấu Hoàng tử khắp nơi. Phù thủy chính nghĩa muốn trừng phạt Bạch Tuyết, bèn bảo nàng ăn quả táo tẩm thuốc độc, ăn xong nàng trở nên xấu xí và bị câm, còn bị bảy chú lùn ngược đãi hành hạ. Nàng Bạch Tuyết nuôi tiếc ban đầu đã cư xử như vậy, trong khi đó Hoàng tử gặp được một công chúa khác, xinh đẹp và cao quý hơn, từ đó bọn họ sống yên vui hạnh phúc bên nhau. Hết chuyện.

Phong Lan kể xong rồi đi, để lại mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Khang Khang đến tận lúc hát Bước cao mãi vẫn còn lẩm bẩm, may mà cậu ta đã mười tám tuổi, không thì sẽ bị bà chủ hủy hoại mất tuổi thơ ngây.

Tối hôm đó, trước khi đi ngủ, Đinh Tiểu Dã ngạc nhiên phát hiện ra có một quả táo ở cạnh gối. Trên quả táo có găm một tờ giấy bằng con dao gọt hoa quả bỏ túi.

Không giống như ấn tượng của Đinh Tiểu Dã về con người Phong Lan, chữ viết của cô rất đẹp đẽ, sắc sảo.

Trên tờ giấy có ghi: Quên chuyện tối hôm qua đi, đó chỉ là sự biến đổi hormone bất thường sau khủng hoảng tai nạn. Kính tặng một quả táo tiêm thuốc độc, để giúp cậu nhớ cho rõ hồi kết của nàng Bạch Tuyết. Đinh Tiểu Dã rút con dao ra, chỉ hai ba ngoạm đã gặm hết sạch quả táo, không nghĩ nó ngọt đến thế. Anh cúi nhìn lõi táo trong tay, tưởng tượng ra điệu bộ Phong Lan khi nói “quả táo tiêm thuốc độc”, anh mỉm cười rất lâu.

Tiếc rằng sự nhẽ nhóm này không đọng lại trong lòng Đinh Tiểu Dã được bao lâu, anh hất mái tóc vẫn còn ướt, dựa người vào thành giường, cảnh tượng buổi gặp gỡ Thôi Yên ngày Thất tịch hôm đó lại hiển hiện ra trước mắt anh.

Thôi Yên đã lớn lên rất nhiều, dáng vóc khác xa so với khi cô mười mấy tuổi. Ngày đầu tiên gặp lại đó, nếu cô và Tăng Phi không có biểu hiện thân mật, khiến cho Đinh Tiểu Dã phải nhìn kĩ thì Đinh Tiểu Dã có lẽ đã chẳng nhận ra cô, dây đeo hình con thỏ mà Phong Lan nghịch trong tay càng khiến anh khẳng định mình không nhận nhầm người.

Đinh Tiểu Dã cũng biết Thôi Yên nhận ra anh, lúc đó vẻ mặt ngạc nhiên không kìm nén nổi của cô bộc lộ quá rõ ràng khiến Tăng Phi và Phong Lan đều nhận ra. Vì thận trọng, Đinh Tiểu Dã không đi gặp Thôi Yên ngay lần đầu tiên cô ra dấu mà lẳng lặng đợi một thời gian, đến khi chắc chắn Tăng Phi không nghi ngờ gì, lại đúng lúc anh đi công tác xa, mới đi gặp Thôi Yên vào ngày Thất tịch.

Câu đầu tiên Thôi Yên mở miệng gọi chính là cái tên mà anh sắp quên hẳn. Anh cảnh cáo cô, bây giờ phải gọi anh là Đinh Tiểu Dã. Thôi Yên chẳng để ý gì đến chuyện tên tuổi của anh, chỉ nói: “Em cứ nghĩ anh không muốn gặp em.”

Đinh Tiểu Dã nói: “Cửa hàng rất bận, thu xếp được ngày nghỉ khó lắm.” Thôi Yên ngạc nhiên nói: “Anh làm phục vụ thôi mà cũng nghiêm túc thế.”

“Không thì sao? Em nghĩ anh nên làm cái gì?” Giọng Đinh Tiểu Dã đầy ẩn ý.

Đây chính là điều Thôi Yên lo lắng, cô hỏi: “Tại sao anh lại quay về?”

“Anh không được về à? Lâu lắm không gặp, thăm nom người quen cũ một chút chẳng có gì là quá đáng cả.”

Mặt Thôi Yên biến sắc, thốt lên: “Anh đừng làm hại anh ấy.”

Đinh Tiểu Dã cười nhạt, nói: “Anh ta đã sa sút đến mức cần em bảo vệ sao?”

Thôi Yên nói: “Em cũng không muốn anh ấy làm hại anh!”

Đinh Tiểu Dã im lặng nhìn Thôi Yên, dáng người cô trông không giống mẹ nhưng mắt mày thì y đúc, có thể cả tâm tính cũng giống hệt. Anh nói: “Em lấy họ Thôi thật là chuyện nực cười!”

Thôi Yên bốt căng thẳng một chút, cười nói: “Họ gì mà chẳng thế? Anh trước đây cũng họ Thôi, bây giờ lại là “Đinh Tiểu Dã”. Tên họ chỉ là một ký hiệu mà thôi, Em mang họ gì mới phải chứ? Theo họ của bố để em ư? Ông ấy ngoài việc ngủ với mẹ em, để lại em ra thì có ý nghĩa gì với em đâu? Trong lòng em, ông ấy còn không bằng được bố anh, ít ra thì bố anh đã cho chúng ta vài năm sống yên vui. Cũng chẳng ai bảo em phải đổi họ, em lấy họ Thôi cũng coi như báo đáp bác.”

“Tăng Phi có vẻ đối xử tốt với em.”

Nhắc đến cái tên Tăng Phi, Thôi Yên rõ ràng là không thoải mái như vừa xong. Cô thận trọng nói với Đinh Tiểu Dã: “Tăng Phi là người thân của em!”

“Người thân?” Đinh Tiểu Dã nở nụ cười ý vị sâu xa.

Thôi Yên đỏ mặt, bất giác vươn thẳng lưng lên, dường như làm như vậy có thể khiến cô quyết tâm hơn. Cô nói: “Chính xác, em yêu anh ấy.

Không được sao?”

“Vụ này cũng di truyền sao?” Đinh Tiểu Dã giả vờ tỏ vẻ kinh ngạc, nói không hề kiêng dè chút nào.

Thôi Yên quả nhiên đỏ mặt tía tai, cô gào lên: “Anh ấy với mẹ em không hề như anh nghĩ. Mà có phải thì em yêu anh ấy cũng đâu có gì sai!”

“Có vấn đề rồi đây, anh ta cũng yêu em à?”

“Đương nhiên!”

Câu nói dối người lừa mình của Thôi Yên khiến Đinh Tiểu Dã một lần nữa cười mỉa mai, anh kéo dài giọng, nói: “Thật... hả...? Anh cứ tưởng anh ta theo đuổi Phong Lan?”

Câu nói này như chạm đúng huyết của Thôi Yên, môi cô run run, cố gắng trấn tĩnh. “Anh ấy có quá nhiều rào cản nên mới cố tình trốn chạy khỏi em. Em sẽ làm cho anh ấy hiểu, thật ra là anh ấy yêu em, chẳng qua anh ấy không dám thừa nhận.”

“Bọn em thật là thú vị!”

Thôi Yên nghe ra giọng châm chọc của Đinh Tiểu Dã, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Anh cứ cười đi! Em dám nói ra thì đâu có sợ người khác chê cười. Tăng Phi là người quan tâm đến em nhất trên thế giới này, tất cả những gì tốt đẹp mà em nhớ được đều là do anh ấy mang đến cho em. Còn em, em chẳng có gì cả, tình yêu là thứ đẹp đẽ nhất của em. Cho nên cả đời này em sẽ yêu anh ấy. Không có gì ngăn cản nổi em và anh ấy đến với nhau.”

“Nếu người ngăn cản em chính là Tăng Phi thì sao?” Đinh Tiểu Dã tò mò hỏi.

Thôi Yên đặt bàn tay lạnh ngắt của mình lên tay Đinh Tiểu Dã, khẩn cầu: “Cho nên em nhất định phải gặp anh bằng được. Hãy giúp em, em biết Phong Lan thích anh. Em nhìn ra...”

Đinh Tiểu Dã rút tay về, cười. “Điều gì khiến em nghĩ anh sẽ giúp em?”

“Vì em là người biết rõ ngọn nguồn của anh nhất trên đời... trong số những người còn sống.” Thôi Yên nói với giọng đầy chắc chắn.

Gương mặt Đinh Tiểu Dã như bị bao phủ bởi một lớp sương mờ, anh ngả lưng ra sau để tìm chỗ dựa, thấp giọng hỏi: “Em đang dọa anh đấy à?”

Thôi Yên vội vàng lắc đầu, thối thức nói: “Không, em đang cầu xin anh.” Đinh Tiểu Dã đứng dậy, có vẻ định bỏ đi, Thôi Yên giơ tay nắm chặt tay áo anh.

“Bỏ ra.” Anh cảnh cáo bằng giọng bình thản. “Em biết rõ anh là loại người như thế nào rồi đấy.”

Thôi Yên không buông tay, mắt cô đã ngấn lệ. “Em chưa bao giờ sợ anh, cũng biết anh quay lại không phải để làm hại Tăng Phi. Trong lòng em, anh luôn là người rất tốt, bản tính con người không bao giờ thay đổi.

Thôi Đình... không, Tiểu Dã, em từng gọi anh là anh trai.”

Đinh Tiểu Dã trầm tư không thể hiện ra mặt, một lát sau mới thở dài, hỏi: “Em giữ anh ta được lúc này, thế có chắc giữ được cả đời không?”

Thôi Yên nhìn thấy tia hy vọng, liền nắm chặt tay Đinh Tiểu Dã không buông. “Em có cách, em sẽ tìm ra cách! Chỉ cần chị Phong Lan không nhận lời anh ấy thì em vẫn còn kịp. Anh có thể giúp em giữ chân Phong Lan lại, không cần lâu đâu. Chị ấy không từ chối nổi anh đâu...”

“Đừng kéo cô ấy vào.”

“Em không có ý định làm hại chị ấy. Chị ấy không yêu Tăng Phi mà! Hai người như thế kết đôi với nhau thì có ý nghĩa gì không? Phong Lan có tiền có nhà, lại xinh đẹp, chị ấy không thiếu gì cả... Còn em chỉ có Tăng Phi...” Gương mặt Thôi Yên giàn giụa nước mắt.

Đinh Tiểu Dã cảm thấy buồn cười, con người ta luôn sống trong sự vọng tưởng về người khác. Thôi Yên ngưỡng mộ Phong Lan, Phong Lan lại ngưỡng mộ ai? Trong con mắt người khác, Phong Lan không thiếu một thứ gì, còn với anh, anh chỉ nhớ đến điệu bộ thâm cảm của cô khi say rượu.

“Bỏ ra.” Đinh Tiểu Dã nhắc lại lần nữa nhưng giọng nói đã dịu đi rất nhiều. Anh không thích nhìn Thôi Yên như thế này, có những người không chứa một thủ đoạn nào để đạt được mục đích, bởi vì họ theo đuổi mục đích đó quá vất vả, và mục đích đó quá quan trọng đối với họ chẳng?

“Anh sẽ giúp em chứ?” Thôi Yên quệt nước mắt, tỏ ý van vãn.

Trước mắt Đinh Tiểu Dã hiện lên dáng vẻ của Thôi Yên bảy năm trước, lúc đó cô chỉ là một cô bé gầy guộc nhỏ hơn các bạn cùng tuổi, trước mặt ai cũng luôn nở nụ cười dễ mến. Mỗi quan hệ giữa hai người phức tạp như vậy nhưng cô lúc nào cũng bám theo anh như một cái đuôi, mở miệng là gọi “anh trai”. Hình ảnh của cô bé đó và gương mặt nhòa lệ của

cô bây giờ hòa vào nhau. Tại sao đối với nhiều người, tình yêu lại là thứ dễ nhìn thấy mà khó nắm bắt như vậy?”

“Em đi đi.” Đinh Tiểu Dã cuối cùng cũng rút được tay mình ra. “Đừng có gọi điện đến cửa hàng nữa, làm thế không có lợi cho ai cả.”

Thôi Yên gật đầu, không khóc nữa, trong mắt chỉ còn vẻ thương cảm. Cô và Tiểu Dã đều không còn mẹ, nhưng so ra thì cô vẫn còn may mắn hơn.

“Thôi... à Đinh Tiểu Dã, mấy năm vừa rồi anh sống thế nào?”

Đinh Tiểu Dã không định trả lời câu hỏi này.

Thôi Yên cúi đầu nghĩ ngợi, chân thành hỏi: “Có chuyện gì em có thể làm cho anh không?”

Đinh Tiểu Dã nói: “Giữ cho chắc người đàn ông của em, sống tốt cuộc sống của em. Coi như em chưa bao giờ gặp anh.”

Chương 12: Tình yêu phiên bản sản xuất số lượng hạn chế

Phong Lan tiếc nhớ cái xe cưng của mình bao nhiêu thì hy vọng tên khốn một tháng cướp của cô hai lần sớm bị bắt bấy nhiêu, cô đã gọi hai cú điện thoại liên tiếp đến đồn công an để hỏi tiến độ của vụ án đến đâu rồi. Công an lần nào cũng nói đang tích cực điều tra, tạm thời vẫn chưa có manh mối, bên trên đã có nhắc nhở, nhất định sẽ tìm lại được chiếc xe cho cô, chỉ là vấn đề thời gian. Tăng Phi cũng gọi cho cô an ủi, bảo phải kiên nhẫn một chút, anh sẽ cố gắng xử lý nhanh công việc cần kíp trước để có thể về sớm. dợđ. l. qđđ Anh còn dặn dò Phong Lan, bây giờ tên cướp vẫn chưa bị bắt, phải đặc biệt chú ý an toàn cá nhân, không được một mình đi về trong đêm khuya nữa.

Kết quả là, Phong Lan càng có đủ lý do để yêu cầu Đinh Tiểu Dã tối tối đưa cô về nhà. Đinh Tiểu Dã ban đầu cũng định từ chối, nói bếp phó và phụ bếp có dáng người to lớn hùng dũng, mang lại cảm giác an toàn hơn, hai người đó cũng rất vui vẻ khi được làm vệ sĩ bảo vệ cho Phong Lan. Lý do phản bác của Phong Lan rất chính đáng, rằng ngoài cô ra, trong số tất cả mọi người ở nhà hàng chỉ có mình Đinh Tiểu Dã biết mặt tên cướp đó. Hơn nữa, nếu như không phải là anh nhìn thấy tên cướp đến dò la mà che giấu thông tin không tố giác tội phạm thì Phong Lan đã không bị tổn thất trầm trọng như vậy. Tổng hợp các lý do trên, hộ tống cô về nhà là

việc của Đình Tiểu Dã phải đảm nhiệm. Dieenndkdan/leeequhydonnn
Để tránh việc Đình Tiểu Dã lại nghĩ ra các lý do khác để trốn tránh phiền hà, Phong Lan cũng không giấu giếm đã tâm Tư Mã Chiêu của mình.
đợđ☆L☆qợđ Cô thẳng thắn nói với Đình Tiểu Dã, công việc này chính là trách nhiệm của anh phải đảm trách, anh cũng biết bây giờ tìm việc khá khó khăn, cho nên tốt nhất là nên biết rõ hoàn cảnh của mình, đừng phản kháng vô ích.

Nhân viên nam trong nhà hàng dù chưa vợ hay đã có gia đình đều ngưỡng mộ Đình Tiểu Dã có điểm phúc, bố mẹ ban cho cái vỏ ngoài đẹp trai nên chiếm hết việc tốt của người khác. Chỉ có Khang Khang là có vẻ không phục, cậu ta luôn tự nhận mình sau một thời gian rèn luyện đã có khí phách của đàn ông thực thụ, lại trẻ trung hơn Đình Tiểu Dã, một khi Đình Tiểu Dã đã miễn cưỡng không tự nguyện làm thì Phong Lan nên giao phó trách nhiệm thiêng liêng thần thánh này cho cậu ta mới phải. Sau khi tan làm, Phong Lan và Đình Tiểu Dã cùng nhau rời khỏi nhà hàng, để lại Khang Khang dù đang dù đang phải lau dọn vẫn bám theo đến tận cửa. Cậu ta xắn tay áo thun lên, khoe với Phong Lan bắp tay của mình, nhắc lại một lần nữa: “Chị Lan, cậu em nhắc em phải bảo vệ chị. Chị xem cơ bắp của em này, thật ra em rất mạnh mẽ đấy nhé.”

Phong Lan đưa tay nắn nắn bắp tay của Khang Khang, tán thưởng: “Tập tành tốt đấy. Lau nhà ba lần đi, dùng cơ bắp chắc khỏe của cậu ấy. Nhớ là phải lau nền nhà sáng bóng lên, hơn cả mặt cậu đấy nhé, nhân thể dọn dẹp phòng kho và đổ rác nữa.”

Vì bố mẹ đã lớn tuổi, lại luôn lo lắng cho cô nên chuyện bị cướp lần thứ hai cô vẫn chọn cách cũ, đó là giữ bí mật với mọi người trong nhà. Thật ra điều cô lo lắng hơn cả là nếu như mà mẹ cô biết chuyện tính mạng cô không được bảo đảm an toàn, chắc chắn sẽ bắt cô ngay lập tức chuyển về nhà bố mẹ ở, như thế trước khi kết hôn lúc nào cũng phải sống trong sự kiểm soát gắt gao của mẹ. Chuyện đó đối với cô thực sự đáng sợ. Dieenndkdan/leeequhydonnn

Vì đã chọn cách không nói nên cô không nhận được bất cứ sự trợ giúp nào từ gia đình. Trước khi tìm được xe cưng về, Phong Lan phải chọn một phương tiện giao thông để đi lại. Lần đi xe bus đêm hôm đó đã để lại cho Phong Lan một ấn tượng tốt, cho nên khi Đình Tiểu Dã điễm nhiên đi về hướng bến xe bus, Phong Lan không có ý kiến gì.

Đình Tiểu Dã người cao chân dài nên đi rất nhanh, Phong Lan muốn đi

ngang bằng anh thì cứ chốc lát phải chạy nhanh lên vài bước mới theo kịp. Đi được một đoạn, cô phàn nàn: “Không chờ tôi được một tí à? Không nhìn thấy tôi đi giày cao gót à?”

Đình Tiểu Dã vẫn giữ nguyên phong cách nói năng châm chọc chế giễu vốn có của mình, anh liếc nhìn chân cô một cái rồi bảo: “Hôm nào cũng vậy mà chị không mệt à?”

Phong Lan vênh mặt lên, nói: “Muốn đẹp thì phải trả giá chứ.”

“Ai bảo chị thế này là đẹp?” Đình Tiểu Dã thể hiện rõ ràng rằng mình không hề thấy ấn tượng.

Phong Lan phẩy phẩy tay, nói: “Cậu thì biết gì? Giày cao gót đối với con gái có ý nghĩa giống như một tình yêu đẹp, đôi khi làm người ta đau đớn nhưng lại khiến một người con gái có thể ngẩng đầu ưỡn ngực, trở nên tự tin hãnh diện. Tình yêu đẹp hiện giờ tôi không có, giày cao gót lại có rất nhiều, cậu không được tước bỏ cả quyền lợi này của tôi.”

“Chị thật là lắm tà thuyết u mê.” Đình Tiểu Dã bật cười.

Phong Lan chạy theo kịp anh, ấn chiếc túi của mình vào người anh.

Đình Tiểu Dã đứng lại, hỏi: “Lại làm gì nữa đây?”

“Cầm túi giúp tôi.” Phong Lan nói rất đồng điệu tự tin.

“Tại sao phải cầm?” Đình Tiểu Dã vẫn đút tay túi quần như thường lệ.

“Chân thì giẫm lên tình yêu, tay cũng có vấn đề rồi à?”

“Cậu mới có vấn đề ấy.” Phong Lan vẫn ấn cái túi vào người anh, nói.

“Đình Tiểu Dã cậu làm quý ông lịch thiệp một chút có được không? Nam giới nên giúp đỡ nữ giới, bởi vì nam giới khi sinh ra đã có sức khỏe vượt trội.”

Đình Tiểu Dã nói: “Không đúng, bạn trai cũ của chị và tên cướp đều bị chị đánh cho tơi bời khói lửa đấy thôi. Khang Khang phải học chị mới phải, chị nam tính tràn trề!”

Phong Lan dùng túi đẩy Đình Tiểu Dã một cái. “Cậu mới nam tính.”

“Oái!” Đình Tiểu Dã không đề phòng, bị đẩy dúm dụi.

Phong Lan nhớ lại, trước đây có lần anh cúi kính nhường đi đằng sau đẩy cô ác liệt, liền tức tối đẩy tiếp anh hai phát nữa, miệng mắng: “Cậu bảo ai nam tính hả?!”

Đình Tiểu Dã phát cáu, tóm lấy tay cô. “Tôi là đàn ông đương nhiên phải nam tính rồi. Tôi phải cảnh cáo chị bao nhiêu lần nữa? Đừng có đùa với đàn ông, tôi không giống như bọn hèn nhát chị quen trước đây đâu.”

“Thế cậu giống cái gì?” Phong Lan nheo mắt nhìn anh.

Đình Tiểu Dã thả lỏng tay, nói: “Tôi chẳng giống gì sắt. Chị có còn nhớ tôi đã nói với chị, ở quê tôi, phụ nữ không ai dám đánh đàn ông, trừ phi cô ta thích anh ta thì mỗi năm một lần vào ngày “cô nương truy” mới được dùng roi quất họ.”

Phong Lan chớp chớp mắt, hỏi: “Nhưng mà cậu không nói, nếu cô gái lấy roi quất chàng trai đó, mà người ta không thích cô ấy thì làm thế nào?”

“Cô gái đó sẽ bị nhét vào rọ lợn.” Đình Tiểu Dã dọa.

Phong Lan cười. “Cậu lừa tôi.”

Đình Tiểu Dã nghiêm mặt nhưng khóe miệng vẫn cười cười. “Người như chị, không biết bị bỏ rọ đến bao nhiêu lần?”

“Thế thì tôi cũng “lợn chết chẳng sợ nước sôi”, đến lúc đó còn ngán gì nữa.” Phong Lan thuận đà quàng quai túi lên cổ Đình Tiểu Dã.

Đình Tiểu Dã cúi đầu nhìn chiếc túi nữ màu hồng đeo lủng lẳng trước ngực mình, đành phải lấy xuống cầm ở tay. “Chị muốn cứa cổ tôi à?”

Phong Lan được thể càng lấn tới, thấy Đình Tiểu Dã vẫn không chịu bước chậm lại, bèn kéo tay còn lại của anh, bắt đi chậm lại cùng mình.

“Không được động tay động chân!” Đình Tiểu Dã mắng, cả người phản kháng né tránh.

Phong Lan chỉ người cảnh sát tuần tra ở cách đó không xa. “Cậu không đi cho tử tế, họ sẽ nghĩ là cậu giở trò với tôi đấy.”

“Sao da mặt chị dày thế? Không phải, mặt chị có da không đã?” Đình Tiểu Dã đành thôi không phản kháng bằng hành động nữa, đổi thành công kích bằng lời nói.

Phong Lan nói: “Trước đây cũng có đấy, rất sáng lạng là đằng khác, từ khi quen cậu thì hết rồi. Dù sao tôi có làm gì thì cậu cũng chẳng thấy tôi đoan trang dịu dàng.”

Hai người cứ thế đi một đoạn đường, Đình Tiểu Dã than thở: “Đi như thế này có kỳ lắm không? Trông chẳng khác gì hai con cua. Tại sao chị cứ phải bám vào người tôi?”

Phong Lan cười khúc khích, nói: “Tại vì tay tôi không phải cầm túi, chẳng biết để vào đâu.”

Đình Tiểu Dã cảm thấy đến mức này là quá đủ rồi, đành chọn cách im lặng. Tay trái anh cầm túi cho Phong Lan, tay phải đỡ tay Phong Lan, đi một đoạn đường không xa lắm nhưng chẳng thoải mái nhẹ nhàng gì.

Phong Lan rất vui vẻ, miệng cô lúc nào cũng tươi roi rói, cô không nhìn

mặt anh mà cúi đầu nhìn chân hai người, dường như nhịp bước của họ chưa bao giờ đồng điệu đến thế.

Cứ đi như vậy, được một lúc Phong Lan bỗng nhiên ngẩng lên hỏi: “Tôi nghĩ ra điều này, thông thường phụ nữ lằng lộn bất chính mới bị bỏ rọ lộn, tôi trong sạch thế này, tại sao lại bị đối xử giống như thế?”

“Chị trong sạch á?” Đinh Tiểu Dã ngửa mặt lên trời, cười to.

“Chẳng lẽ lại không?” Phong Lan chỉ vào mặt anh, hỏi: “Cậu đang nghĩ gì thế? Chuyện hôm đó không phải tôi đã bảo cậu quên đi rồi sao? Có cần tôi phải cho cậu ăn cả rổ táo tiêm thuốc độc không... Phải rồi, bây giờ tôi hỏi cậu, cậu với Lưu Khang Khang lén la lén lút nói gì về tôi đấy?”

“Hả? Chị nói gì cơ? Tôi ăn táo xong bây giờ chẳng biết cái gì cả.”

Đinh Tiểu Dã khéo léo né cú đấm của Phong Lan, trèo lên xe bus, Phong Lan cũng bước lên theo. Cô thất vọng khi nhận ra tối nay xe còn rất nhiều ghế trống.

Phong Lan chọn một ghế ở vị trí mình thích rồi ngồi xuống, còn Đinh Tiểu Dã lại đứng ở phía xa. Xe đi được hai trạm, cạnh chỗ Đinh Tiểu Dã đứng có một ghế trống, cô liền chuyển sang bên đó.

“Nói thật đi, rốt cuộc là cậu với Khang Khang nói với nhau cái gì thế?”

Đinh Tiểu Dã chỉ cười mà không đáp lời cô. Die nd da nl e q uu ydon

Phong Lan năn nỉ: “Ít nhất cũng nói cho tôi biết các cậu nói chủ đề gì về tôi chứ.”

Đinh Tiểu Dã nghĩ ngợi một chút, trông càng có vẻ cười cợt, cố tình kéo dài giọng: “Hình như là chủ đề tình... yêu...”

“Cậu kể thật hả!” Phong Lan không chắc mình nên lo lắng hay là mặc kệ tất cả, cứ phải hỏi cho ra nhẽ.

“Ừm.” Đinh Tiểu Dã nói. “Mà còn là tình yêu phiên bản sản xuất hạn chế.”

Phong Lan một lúc sau mới bật cười. “Cậu với Khang Khang buôn chuyện giày dép của tôi à?”

“Thế chị tưởng sao?” Đinh Tiểu Dã hỏi lại.

Khang Khang biết Phong Lan ngoài xe và túi ra còn mất một đôi giày, đôi đó Khang Khang cũng rất thích và đã từng trầm trồ khen ngợi. Đó chắc hẳn là chủ đề mà cậu ta thấy hứng thú.

Đinh Tiểu Dã cười mím chi. “Chị sợ tôi nói gì?”

Phong Lan đáp: “Tự cậu biết điều đó.”

“Thật kỳ lạ. Lúc chị làm thì không sợ, lại đi sợ người ta nói.”

“Tôi sợ người khác biết tôi lại ngã một cú nữa trong chuyện tình cảm.”

Phong Lan rầu rĩ đáp, nhấn mạnh chữ “lại”.

Đình Tiểu Dã cụp mắt nhìn Phong Lan, xe bus đang rẽ, cơ thể của anh dường như cũng chao đảo.

“Chị yên tâm, tôi không thích nói chuyện đó. Mấy chuyện nhảm nhí đó không có ý nghĩa gì đối với tôi cả.”

Đình Tiểu Dã đi theo con đường lần trước đưa Phong Lan vào trong khu nhà. Từ lúc xuống khỏi xe bus, Phong Lan chỉ im lặng. Đình Tiểu Dã càng không bao giờ chủ động mở miệng nói trước.

Cô ở cách sau anh một bước cứ thế đi một lát, không nhin nổi bèn hỏi:

“Đình Tiểu Dã, tôi thật sự không có ý nghĩa gì với cậu hết sao, ngay cả phiền phức cũng không?”

“Ừm.”

“Tôi không tin.”

“Tôi đã từng gặp nhiều chuyện phiền phức hơn nhiều.”

“Ví dụ? Nhất định phải có ví dụ để chứng minh, không thì chỉ là lừa tôi.”

“Ví dụ như... Khang Khang.”

Phong Lan giật mình. “Hả, Khang Khang “thổ lộ” với cậu thật hả?”

Đình Tiểu Dã cười. “Sao nói cái gì chị cũng tin thế? Khang Khang lắm chuyện hơn cả chị nhưng cậu ấy không bám dính như chị. Cậu ấy còn nhỏ tuổi, có nhiều việc chẳng qua nghĩ nhiều quá nên bối rối, cậu ấy sẽ tự hiểu ra thôi.”

“Cậu cũng đang đợi tôi tự hiểu ra à?” Phong Lan bứt một chiếc lá mọc ven đường, cứ đi vào bước lại bứt một chiếc. Đình Tiểu Dã dừng lại, nói: “Chị với Khang Khang khác nhau, chị hiểu rõ điều đó hơn ai hết. Phong Lan, chúng ta đi chung một con đường sao?”

“Cậu bảo tôi cậu đi đường nào, tôi sẽ đi đường nấy!” Phong Lan vút chiếc lá đã vò nát trong tay đi.

“Điểm này thì chị và Khang Khang giống nhau, gốc hết cả phần người khác. Chị với cậu ta đều sống trong môi trường hoàn cảnh tốt từ nhỏ, được chăm sóc bao bọc quen rồi, không biết những khó khăn cực khổ của thiên hạ, cũng chưa gặp lòng người hiểm ác. Tự mình nghĩ thông minh lắm nhưng thật ra gốc rễ vô cùng. Ai nói gì cũng tin, không có một chút thận trọng để phòng nào cả.”

“Như thế không tốt sao?”

“Nếu chị cứ sống được mãi trong môi trường như thế thì đương nhiên là tốt. Cho nên chị phải tránh tôi xa một chút, trở về với cuộc sống cũ của chị đi.”

“Nếu như tôi không thể quay về nữa thì sao? Cậu với tôi có gì khác biệt?”

Đình Tiểu Dã hỏi: “Chị có biết tôi từ đâu đến không? Trước đây tôi đã làm gì? Tiếp cận với chị nhằm mục đích gì? Nếu như tôi là một kẻ xấu không có gì là không dám làm thì sao?”

“Cậu không phải người như vậy.” Phong Lan nói bằng giọng chắc nịch. Đình Tiểu Dã bực mình. “Chị lấy gì để kết luận như vậy?”

“Lấy bản năng của một người con gái!” Phong Lan nói.

đ☆L☆qđđ“Tôi đã từng chơi với đàn ông đã tình, ngoại tình, độc thân không muốn lấy vợ, bọn họ có nhược điểm về mặt tình cảm nhưng bản tính đều tốt cả. Tôi không đi yêu một người độc ác làm những điều không thể tha thứ. Đây là bản năng tự vệ của loại người ngốc nghếch chúng tôi.”

“Chị hết thuốc chữa rồi!”

Đúng lúc này, xa xa đằng trước bỗng có người gọi: “Phong Lan.”

“Chết rồi,mẹ tôi đến!” Phong Lan giật thót người.

Đình Tiểu Dã chẳng có ý định tương trợ gì, nói ngay: “Thế tôi về nhé!”

“Không kịp rồi,mẹ tôi đã nhìn thấy cậu, mẹ tôi bị viễn thị mà, cậu mà đi thì bà càng nghi ngờ.”

Mẹ Phong Lan băng qua dải cây xanh trước mặt, bước nhanh tới, trong tay còn cầm một túi rác to.

Phong Lan cười chào: “Mẹ à, sao mẹ toàn thích đánh du kích thế này.”

Mẹ Phong Lan cười nhưng nét mặt lại không vui. “Mẹ mà không đột kích thì làm sao biết được con gái rượu của mẹ bình thường làm những gì? Ở cửa hàng cũng thế, ở nhà cũng thế.”

“Công việc và cuộc sống của con vẫn rất bình thường. Quên mất, đây là nhân viên ở cửa hàng con, xe con bị hỏng, trên đường không an toàn nên cậu ấy đưa con về.”

Bà Phong đã gần bảy mươi tuổi nhưng lưng vẫn thẳng như thước kẻ. Miệng bà vẫn mỉm cười lịch sự nhưng mắt thì lạnh băng dò xét Đình Tiểu Dã một lượt.

“Tôi vẫn nhớ cậu, cậu là nhân viên phục vụ mới vào làm.”

“Chào bác.” Chuyện đã đến nước này, Đình Tiểu Dã cũng chỉ biết ngoan

ngoãn cất tiếng chào.

Ánh mắt bà Phong cuối cùng cũng dừng lại ở tay Đinh Tiểu Dã, anh vẫn đang cầm chiếc túi của Phong Lan. Phong Lan vội vàng lấy lại, cười nói: “Túi của tôi hơi nặng. Cảm ơn nhé!”

Mẹ Phong Lan nhìn Đinh Tiểu Dã, gật đầu, nói: “Chào cháu. Cảm ơn cháu đã đưa con gái bác về nhà.”

Đinh Tiểu Dã cười cười, lại nghe thấy tiếng mẹ Phong Lan trách con gái: “Đêm hôm mà phiền đến người khác là không tốt.”

Phong Lan nói: “Vâng vâng, chỉ lần này thôi ạ.” Cô thừa cơ vội liếc Đinh Tiểu Dã ra hiệu. “Cậu về đi cho sớm, sợ muộn lại không bắt được xe.”

Rồi lại chuyển sang giọng ngọt ngào nũng nịu nói với mẹ: “Mẹ lại dọn phòng cho con rồi ạ, đi nào mẹ, về con đấm lưng cho mẹ nhé!”

“Vội cái gì? Người ta còn chưa bảo bà già này phiền hà mà cô đã không cho mẹ nói chuyện với thanh niên trẻ trung rồi à?” Mẹ Phong Lan nói.

Phong Lan nóng ran đầu, tiêu thật rồi. Tính toán thế nào cô cũng không lường nổi mẹ cô hôm nay lại quá bộ đến tận đây. Cô biết rõ tính mẹ, đòi “nói chuyện” kiểu gì cũng có vấn đề.

“Có chuyện gì để nói với cậu ấy chứ. Con phải đi xe bus về, mệt lắm rồi.” Phong Lan định nũng nịu lấp liếm hòng vượt qua cửa ải của mẹ.

Mẹ Phong Lan gạt phắt tay con gái đang định kéo bà đi, cười nói: “Cô nữa, chẳng còn bé nhỏ gì nữa đâu, thế mà chẳng khôn khéo gì cả, nói năng cũng không biết đường. Sao lại bảo “có chuyện gì để nói với cậu ấy”? Người không biết lại nghĩ con coi thường người ta là nhân viên phục vụ.”

“Con đâu có ý đó. Mẹ nói gì vậy!” Phong Lan thấp giọng phàn nàn.

Đinh Tiểu Dã vẫn giữ nụ cười thường trực, lúm đồng tiền một bên má ẩn hiện.

“Mẹ không bảo cô có ý đó, mẹ cũng không nghĩ vậy. Nếu bác nhớ không nhầm thì cháu là người tỉnh X phải không, trông không giống lắm nhỉ!”

Mẹ Phong Lan tiếp tục “nói chuyện” với Đinh Tiểu Dã.

“Cháu là người Hán.” Đinh Tiểu Dã nhớ lại lúc gặp Phong Lan lần đầu tiên, cô hình như cũng hỏi anh câu này.

“Thế à? Thế tốt rồi. Bác cũng không có định kiến gì về dân tộc hay vùng miền, ở đâu cũng có người tốt người xấu, chuyện đó không nói lên điều

gì.”

“Mẹ à, mẹ nói những chuyện này làm gì vậy?” Phong Lan không chịu nổi nữa, nhún mày nói.

Mẹ Phong Lan đáp: “Ồ, con cũng bảo vệ “nhân viên” ra phết nhỉ, mẹ có nói cậu ấy cái gì đâu, người ta còn chẳng ngại cảm như con. Này cháu, bác nói năng thẳng như ruột ngựa, cháu không giận bác chứ hả?”

Đình Tiểu Dã trả lời đầy ý vị: “Không có gì đâu ạ, con gái bác cũng thế.”

Thái độ không hề tự ti cũng không cao ngạo của anh làm bà Phong phải thay đổi cách nhìn, nụ cười trên mặt mẹ Phong Lan tươi hơn, hỏi thăm về rất thân thiện: “Cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Nhà có bao nhiêu người? Mọi người làm nghề gì?”

“Mẹ kiểm tra hộ khẩu đấy à?” Phong Lan phản đối.

“Những câu này lúc cậu ấy nhận việc con cũng hỏi rồi chứ? Là nhân viên của mình, tìm hiểu một chút đâu có gì là quá đáng.” Bà Phong khéo léo bẻ cong lời con gái

Đình Tiểu Dã trả lời bằng giọng nói rất khuôn mẫu chuẩn mực: “Năm nay cháu hai mươi bảy tuổi, bố mẹ cháu đều mất cả rồi ạ.”

“Ồ, thảo nào...” Mẹ Phong Lan kéo dài âm cuối.

Phong Lan thực sự không chịu nổi nữa. “Mẹ “thảo nào” là sao? Mẹ nói thế nghĩa là thế nào, đi về nhà rồi nói được không mẹ?” die,n;

da.nlze.qu;ydo/nn,

“Con cái nhà càng lớn càng không có lịch sự phép tắc gì cả, mẹ đã nói xong đâu, con cứ cướp lời mẹ là sao? Người ta không biết con lại nghĩ con cũng không có bố mẹ dạy.” Mẹ Phong Lan nói với giọng gay

gắt.dๅđ☆L☆qๅđ

Phong Lan cấm khẩu, mọi người đều nói tính tình mẹ và con gái giống nhau như lột, thật ra so với tính cách mạnh mẽ thích chỉ huy của mẹ thì cô chỉ có thua chứ không bao giờ bằng được, mẹ cô một khi đã có ý kiến về chuyện gì là không dễ dàng thay đổi quan điểm, người khác càng phản đối bà càng kiên quyết. Phong Lan chỉ biết bối rối lo lắng, khó xử liếc trộm Đình Tiểu Dã, mặt anh vừa nãy còn nét cười nhưng ngay lập tức đã tan biến.

“Cháu đừng hiểu nhầm, ý bác muốn nói là, bố mẹ cháu qua đời sớm là rất đáng thương. Bác không biết cháu đã nếm trải được mùi vị của tình cảm bố mẹ dành cho con cái chưa. Con gái bác hơn cháu gần ba tuổi, nhưng trong mắt bác nó lúc nào cũng chỉ là đứa trẻ. Con gái bác đại dột,

để bị người ta lừa, bác phải luôn nhắc nhở nó. Tục ngữ có câu: “Trộm trong nhà khó lòng để phòng.”. Bác sợ nó nhất thời hồ đồ, mê muội trước lời ngon ngọt đường mật và cửa lạ. Biết người biết mặt chứ khó biết lòng dạ thiên hạ, thế gian này kiểu người gì cũng có, sắp kết hôn rồi, mọi người đều biết rõ gốc gác gia cảnh của nhau, sau này chồng nó sẽ thay các bác trông nom chăm sóc nó, người làm cha mẹ như các bác mới yên tâm được...”

“Ai bảo con muốn cưới? Mẹ nói thế có ích gì? Sao lại phải nói thô thiển? Thế gian này chỉ có mình mẹ là thông minh sáng suốt, còn ai cũng ngu ngốc dại dột hết...” Phong Lan không ngờ mẹ mình lại nói thẳng tuột ra như vậy, cô nghe mà chỉ muốn độn thổ.

“Con câu gì với mẹ chứ...”

“Cháu về trước đây ạ, để mọi người nói chuyện.”

Đình Tiểu Dã hướng về phía mẹ Phong Lan cúi đầu, không nói thêm câu nào, đi về thẳng.

Phong Lan điên tiết nói với mẹ: “Mẹ coi con như học sinh trung học vậy sao? Cứ thấy con đi với bạn học nam nào là lại xông tới truy hỏi ba đời tổ tông nhà người ta. Trong khi sự thật thì con với mấy bạn đó không có chuyện gì sất, mẹ càng như thế này thì con càng không muốn an phận.” Thấy Đình Tiểu Dã đã đi khuất hẳn, mẹ Phong Lan mới đi theo cô vào thang máy, nghiêm mặt nói: “Đừng nhắc đến chuyện ngày xưa nữa. Con làm như mẹ không nhìn thấy con với cậu nhân viên phục vụ đó đưa đưa đẩy đẩy nhau hả, mẹ đến xấu hổ vì con!”

“Ban nãy mẹ nói những lời đó đầy quang minh chính đại, có thấy xấu hổ đâu!” Phong Lan nhăm mắt nói. “Con ba mươi tuổi rồi, không còn là mười ba tuổi nữa, mẹ có thể đừng can thiệp vào chuyện của con nữa được không?”

“Chính vì con không còn nhỏ nên mẹ mới sợ con lại sai lầm lần nữa. Lần trước mẹ đến cửa hàng, nhìn thấy thằng bé đó đã tự nhủ trong lòng, đẹp trai thì có ích gì? Bạn trai cũ của con có thằng nào xấu trai đâu! Bằng tuổi con bây giờ người ta đều đã có con đi học mẫu giáo cả rồi, còn con vẫn một mình. Cậu ta biết rõ con là bà chủ, thế mà còn không biết đường mà tránh, lại còn cố ý mồi chài con...”

“Con nói thật cho mẹ biết nhé, mẹ ạ, là con cố mồi chài cậu ấy đấy. Người ta còn lừa con đi kia kìa!” Phong Lan nói bất chấp hậu quả.

“Con sợ mẹ sống lâu phải không? Từ nhỏ mẹ đã dạy con phải thế nào,

con là con gái chưa chồng... Con làm vậy người khác sẽ đánh giá con như thế nào?”

Cửa thang máy mở ra, mẹ Phong Lan bước vào, trong lòng vẫn chưa hết bàng hoàng về câu nói của con gái vừa nói ra, lo lắng hỏi: “Thế con với cậu ta đã đến mức nào rồi?”

Phong Lan đứng nguyên trong thang máy, ấn lại nút 1. dđ☆L☆qđC
Cô nói: “Mức nào thì cũng nhiều hơn mẹ nghĩ một mức... Mẹ về nghỉ trước đi. Mẹ càng ngăn cản con, con càng thích cậu ấy cho mà xem.”

Thang máy xuống đến tầng một, Phong Lan chạy ra khỏi cửa sảnh tòa nhà, với tốc độ đi của Đinh Tiểu Dã thì chắc anh đã ra khỏi khu nhà rồi. Cô hoặc là kịp chặn anh lại trước khi anh lên xe bus để nói lời xin lỗi, hoặc là làm gì khác thì bây giờ cô vẫn chưa nghĩ ra, cứ gặp được đã rồi tính, bây giờ cô chỉ muốn nhìn thấy Đinh Tiểu Dã.

Khi Phong Lan hỗn hển chạy tới bến xe bus, chuyến xe cuối cùng quay về trung tâm thành phố đang từ từ rời bánh. Phong Lan vô vọng chạy theo vài bước, chỉ chực trào nước mắt. Cô nghĩ đến ngay cả số điện thoại của Đinh Tiểu Dã mình cũng không có, cái gã Đinh Tiểu Dã quái gở đó, không chừng còn chẳng có điện thoại di động.

Cô ngốc nghếch đuổi theo cái gì đây? Chuyện vốn đã không thể thành, mẹ cô can thiệp thêm thì đó cũng chẳng phải là lý do dẫn đến thất bại. Phong Lan quay về bến xe trống vắng, ngồi đó thẩn thờ một lát, sau đó mới chầm chậm lết trên đôi giày cao gót đang khiến chân cô đau nhức trở về nhà. Khi đi qua tấm biển báo trạm xe bus, có người từ phía sau kéo cô quay người lại.

Phong Lan bị cướp mãi đâm nản, thậm chí chẳng thèm chửi. Vẫn còn cướp được à, nhà địa chủ chẳng còn gạo nữa đâu mà phải mất công. Cô lựa thế cầm túi đập vào kẻ đó thì tay lại bị giữ chặt trên không trung. Đinh Tiểu Dã cười kheo hàm răng trắng bóng, nói: “Túi của chị nặng quá, bị đập vào người chắc không dễ chịu gì.”

“Cậu chưa đi sao?” Phong Lan ngơ ngác nhìn theo hướng xe bus đã đi khỏi từ lâu.

Đinh Tiểu Dã nói: “Tôi nhìn thấy chị chạy ra đây, tự nhiên muốn biết xem chị định làm gì.”

Phong Lan vén lọn tóc vương trên má ra sau tai. “Cậu hãy coi như chưa nghe thấy mẹ tôi nói gì nhé.”

“Rồi sao nữa?”

“Tôi xin lỗi thay cho mẹ tôi.”

Đình Tiểu Dã cười, Phong Lan cảm thấy nụ cười lần này của anh có vẻ là lạ, trong nháy mắt cô đã bị anh ấn vào đằng sau tấm biển quảng cáo ở trạm xe bus rồi anh tấn công cô bằng những cái hôn như đổ trời sập đất... Phong Lan thấy trước mắt tối sầm lại, lưng đập vào biển quảng cáo, bị anh giữ chặt lấy gò má, đôi môi hứng những nụ hôn như cắn xé và máu chảy rần rật trong huyết quản khiến cô đau đớn, đau giống như “tình yêu” cô đang giẫm dưới chân, giằng xé con tim nhưng lại đầy mê hoặc.

“Chị cũng chuyển lời đến mẹ chị giúp tôi, nói là “không sao đâu”!” Đình Tiểu Dã vẫn ôm lấy gương mặt của Phong Lan, mỗi từ anh nói ra, môi lại khẽ chạm vào môi cô.

Tay Phong Lan vòng quanh cổ anh thật chặt. Cô rất ân hận đã không học hỏi Đàm Thiệu Thành, muốn giống như mãng xà phải làm thế nào, quần lấy người cô muốn, quần thật chặt, siết đến khi anh quay cuồng ngạt thở, siết đến khi anh thôi giãy giụa hòng thoát ra, nếu như chỉ có làm như vậy anh mới thuộc về cô thì cho dù chiêu này là hèn mọn, trước đây từng khiến cô cảm thấy xấu hổ, thì cô cũng không hề do dự mà làm theo ngay. Cô liếm môi, ngờ rằng trên môi nhất định phải có vết thương, nếu như chạm vào mà cảm thấy đau thật thì cô tin đây không phải là mơ. Cô nói: “Đình Tiểu Dã, cậu không bị thiệt thòi gì đấy chứ?”

Đình Tiểu Dã nói: “Tôi không sợ thiệt, thường thì tôi sẽ đòi lại, mà còn đòi gấp đôi.”

Phong Lan vuốt ve đám tóc lờm chờm sau gáy của anh, trán chạm vào trán anh, thầm thì: “Có cô gái nào từng nói với cậu rằng cậu cần người y như đã thú không?”

“Tôi cứ tưởng tôi là nàng Bạch Tuyết chứ.” Đình Tiểu Dã nén tiếng cười, Phong Lan có thể cảm nhận được độ rung từ lồng ngực anh.

“Cậu vẫn nhớ chuyện đó à?”

“Đừng ngốc nữa, hoàng tử gì gì cái gì cũng tốt ăn miếng táo tiêm thuốc độc từ miệng nàng Bạch Tuyết, chị nghĩ là hoàng tử vẫn có cuộc sống hạnh phúc viên mãn suốt đời sao?”

Phong Lan dụi mắt, như thể có một làn sương đọng. Nếu như đây là giấc mơ, người ta được sống trong mơ mà không cần tỉnh lại cũng là một niềm hạnh phúc vô bờ. Cô nói: “Đình Tiểu Dã, cậu nói dối tôi đi, nói anh yêu em đi.”

Đình Tiểu Dã vuốt nhẹ môi cô bằng đầu những ngón tay của mình, hỏi: “Chị thích nghe nói dối sao?”

Phong Lan hơi ngửa đầu ra sau, lưng cô tựa vào biển hiệu quảng cáo của một nhãn hàng dệt may nào đó, có hình ảnh một gia đình đầm ấm, ánh sáng dịu nhẹ ấm áp từ hộp đèn bao bọc lấy cô, khiến cô có một cảm giác tràn ngập hạnh phúc.

Cô nói: “Kiểu gì tôi cũng không thấy nổi sự chân thành. Tôi biết cậu sẽ không lấy tôi, tôi cũng chuẩn bị lấy người khác. Mà nói chung tôi cũng chỉ yêu hình ảnh của cậu, cho nên nói dối tôi cũng không sao, cứ làm giống như thật đi, ít ra khi cậu lừa dối tôi một cách nghiêm túc, tôi còn cảm thấy vui.”

Đình Tiểu Dã nhếch mép, lời anh nói lơ đãng trên môi cô: “Thử nói xem, chị có gì đáng để tôi lừa.”

“Tôi có cả con người tôi đây, với một ít tiền nữa.”

“Có thể xem xét.” Đình Tiểu Dã lại cắn cô một cái.

Phong Lan nghẹn ngào ngạt thở. Lúc này đây, đôi mắt nét mày của anh, hơi thở của anh, lúm đồng tiền từng khiến cô tò mò và đôi môi đã làm cô khao khát, đều kể ngay trước mắt cô. Trên đời này tại sao lại có người như thế, như thế được đúc nặn theo khuôn hình trái tim cô rồi lại đặt vào đó, đầy ắp khít khao không một kẽ hở, dù biết là ma chướng, cô cũng không biết phải rút lui bằng cách nào.

Cô lạc giọng trầm thì: “Cứ xem xét kỹ đi, phải kiên nhẫn nhé... biết đâu để khám phá ra hết cái béo bở trên người tôi, phải cần nhiều, rất nhiều thời gian.”

Chương 13: Nếu như yêu phải một người

Phong Lan nói lời từ chối Tăng Phi trong lần hai người gặp lại ngay sau khi đi công tác về.

Tăng Phi không tỏ ra ngạc nhiên lắm. Anh chỉ hỏi cô: “Cho anh biết lý do được không? Tốt nhất là lý do nào mà nghe xong cảm thấy thoải mái một chút, như thế thì khi mẹ với chị gái anh hỏi, anh cũng đỡ xấu hổ.”

Phong Lan nói: “Trong thời gian anh đi vắng, em đã suy nghĩ kỹ rồi. Để là một đối tượng kết hôn, em không tìm ra điểm gì không tốt ở anh, nhưng em không thể tưởng tượng ra nổi hình ảnh sau này của chúng ta nằm

cùng một giường đắp cùng một chăn, giống như trước mặt bạn bè mà cởi hết quần áo vậy, em cảm thấy rất kỳ cục. Em không thể vượt qua được điều này, em xin lỗi, Tăng Phi, em không thể lấy anh được.”

Tăng Phi nói: “Thế thì anh tự biện ra một lý do vậy, vì lý do này của em làm anh không thể ngẩng mặt lên nổi. Thảo nào đến con bé Thôi Yên còn quần tã kia cũng dám cười anh không hiểu gì về phụ nữ, xem ra đúng thật là anh không hiểu gì hết.”

“Hay là anh nói anh không ưng em đi.” Phong Lan gợi ý cho Tăng Phi.

“Nếu mà vẫn không ổn thì bảo em thích người khác rồi.”

“Thế người khác đó có tồn tại không?” Tăng Phi tỏ ra thực sự quan tâm.

Phong Lan cố gắng để ánh mắt mình không bám theo bóng dáng Đinh Tiểu Dã giống như con thiêu thân đuoái theo ánh sáng. Cô nói với Tăng Phi: “Em không biết...”

“Thế tức là có rồi.” Tăng Phi hiểu ra vấn đề, nghĩ một chút rồi hỏi:

“Chuyện đó có trước hay sau khi anh đợi em suy nghĩ?”

Không đợi Phong Lan trả lời, anh liền cười, phẩy phẩy tay. “Thôi khỏi, vì trước hay sau đối với anh cũng không vẻ vang gì.”

Nhìn Phong Lan ngại ngùng ra mặt, Tăng Phi liền thể hiện phong độ của mình. Có thể là do từ khi chuyển qua làm kinh doanh, anh đã có thói quen không truy tận cùng lời lẽ. Anh nhún vai, nói với cô: “Em không phải ngại, không chỉ chuyện kết hôn mà ngay cả mua bán cũng cần có sự tình nguyện của hai bên, anh hiểu em. Chuyện của chúng ta cũng chưa chính thức bắt đầu, chưa làm thay đổi tình cảm bạn bè, sau này mọi người vẫn là bạn tốt của nhau. Tuy nhiên nếu một ngày nào đó nghĩ đến chuyện kia... em không còn cảm thấy ngại ngùng nữa, mà lúc đó anh vẫn một mình, chúng ta vẫn có thể là lựa chọn tốt của nhau.”

Phong Lan rất khâm phục Tăng Phi khi tiếp cận và nhìn nhận vấn đề này bằng một “thái độ khách quan” như vậy, vốn còn một số điều khó nói nhưng đều được anh tổng kết thành “giao dịch không thành nhưng còn tình cảm”. Cô không kìm được hỏi anh: “Em rất muốn biết cho đến bây giờ, rốt cuộc anh đã từng yêu ai chưa, câu hỏi này hoàn toàn là vì tò mò, anh có thể không cần trả lời.”

Phong Lan quả thực chỉ tò mò. Người đã từng hào hoa bay bổng như Tăng Phi chắc hẳn phải là người trong mộng của bao nhiêu thiếu nữ trẻ, bao gồm cả Phong Lan trong đó, nhiều năm trước chẳng phải cô cũng đã thầm thương trộm nhớ anh đó sao? Anh bây giờ hiển hiện rõ dáng vẻ của

một người đàn ông thành đạt, so với trước đây như thể một người hoàn toàn khác, nhưng vẫn đầy sức hấp dẫn. Nếu như trong lòng cô không sôi sục cuộn cuộn hình ảnh Đinh Tiểu Dã khiến cô lúc nào cũng như ngồi trên chảo nóng, vô tình lâm vào cảnh nước ấm nấu ếch, chết chìm dần trước khi kịp nhận ra, thì cô cũng không dám đảm bảo rằng sau này trong một khoảnh khắc nào đó sẽ không đem lòng yêu Tăng Phi lần nữa.

Tăng Phi đã yêu ai chưa? Đoàn Tĩnh Lâm, Thôi Yên, cả những người con gái đã từng xuất hiện một thời gian ngắn bên cạnh anh rồi sau đó biến mất... Ai là người anh mong có được nhất? nếu đúng như anh nói, hồi trẻ chưa bao giờ để ý đến chuyện “tình cảm ướt át”, đến khi trưởng thành thì chỉ muốn nhảy qua giai đoạn phiền phức đi thẳng đến kết quả thì Phong Lan cảm thấy tiếc cho anh, vì đã bỏ phí những ưu đãi ông trời dành cho mình.

Tăng Phi tần ngần một chút, nói một cách không chắc chắn “Yêu ư? Cuối cùng cái gì mới tính là yêu?”

Phong Lan tìm một cách nói khác. “Rất quan tâm để ý đến một người, chắc là phải có chứ.”

“Anh đã từng rất muốn chăm sóc một người.” Tăng Phi thừa nhận.

Phong Lan dường như cũng biết anh muốn nói đến ai, cô hỏi: “Rung động và trách nhiệm, anh có phân biệt được rõ ràng không?”

Tăng Phi nói: “Điều đó quan trọng lắm không?”

“Đối với phụ nữ thì rất quan trọng.”

Phong Lan khi còn non nớt cũng từng theo đuổi phong cách sống duy mỹ lãng mạn hoa mộng, lúc đó cô tin tưởng rằng tình yêu là thứ cảm xúc nhẹ nhàng trong trẻo như dòng nước nhỏ dịu dàng.

Đến khi cô ít nhiều cũng có kinh nghiệm tình trường, mới hiểu ra rằng tất cả những thứ kia chỉ là sự lừa phỉnh những thiếu nữ còn ngây thơ trong sáng. Tình yêu – ít ra trong phạm vi hạn hẹp, ngay cả nếu không gây mưa giông sấm giập động đất gì thì thừa ban đầu cũng phải khiến người ta đỏ mặt bồi hồi, ăn ngủ không yên. Tình yêu bắt nguồn từ ham muốn nhưng lại kết thúc bởi trách nhiệm, nhưng nếu đảo ngược định luật này thì lại không hợp lý. Trách nhiệm chỉ có thể sinh ra nghĩa vụ, không thể vun đắp thành cảm xúc.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Phong Lan dù biết rõ Tăng Phi rất tốt nhưng vẫn không thể gặt đầu. Hôn nhân đối với Phong Lan giống như một cánh cửa, mặc dù rất khao khát được bước vào nhưng cô cần

phải tìm được chìa khóa mở cửa, chìa khóa này chính là cảm giác yêu một người, chỉ một khoảnh khắc rung động thôi cũng được. Cho dù sau khi đã mở được cửa ra, chức năng sử dụng của nó không còn lớn nữa, thậm chí một ngày nào đó có thể biến mất, cô cũng muốn được cầm chắc lấy nó, mới có thể an nhiên mở cửa bắt đầu quãng hành trình đơn điệu trần trụi sau đó.

Thật không may là người như Tăng Phi luôn cảnh tỉnh cô, tâm tư của đàn ông và đàn bà từ xưa đến nay chưa bao giờ giống nhau.

Tăng Phi đi rồi, Phong Lan hỏi quản lý nhà hàng: “Đình Tiểu Dã đi đâu rồi?” Cô cố gắng giữ giọng bình thản, để người khác nghe như thể một câu hỏi liên quan đến công việc bình thường.

Người quản lý ngẫm nghĩ một chút, “À, thanh suất treo rèm che ở phòng ăn VIP bị hỏng, tôi bảo cậu ấy đi kiểm tra xem sao.”

Phong Lan cau mày nói: “Cái rèm đó không phải là mới lắp đầu năm nay hay sao? Sao đã hỏng rồi?”

“Hay là tôi gọi điện thoại báo cửa hàng mang rèm cho người đến kiểm tra?” Người quản lý đề nghị.

“Tạm thời chưa cần.” Phong Lan nói. “Để tôi xem hỏng ở đâu, chị cứ đi làm việc của chị đi.”

Phong Lan đi vào phòng ăn VIP, tiện tay kéo cửa lại. Rèm che sát đất kéo kín không thấy có gì bất thường. Cô giơ tay vén một góc rèm lên, một giây sau cả người bị cuốn vào trong bức rèm.

“Làm gì đấy?” Đình Tiểu Dã đặt tay lên tường ở ngay bên tai cô, mặt có vẻ háo hức.

Phong Lan nói: “Tôi đến kiểm tra rèm cửa.”

“Ồ... suýt nữa thì hiểu nhầm.” Đình Tiểu Dã ngạc nhiên nói, “Tôi cứ tưởng chị nóng ruột không đợi nổi nên đi tìm tôi!”

“Tại sao tôi phải nóng ruột?” Phong Lan giả vờ không hiểu

Đình Tiểu Dã cười mỉm, nói: “Tôi cũng không biết.”

Phong Lan lấy đầu ngón tay gạt tấm rèm che cửa sổ màu hồng tím, trên đó in họa tiết mang màu sắc Nam Á, cô mắc kẹt giữa bức rèm và bức tường cạnh cửa sổ rộng sát nền nhà, một bên là ánh mặt trời chính Ngọ rọi thẳng khiến người ta không có chỗ nào tránh né, một bên là thứ “tình trong như đã” khiến người ta dậy sóng lòng. Bức rèm dưới ngọn gió chiều nhẹ nhàng lay động, cuốn vào cô, ôm lấy cô, như làn sóng biển, cô ở trung tâm gió bão nép sát vào anh, yên lặng nhưng không yên lòng.

Phong Lan khép nhẹ hàng mi rồi lại mở mắt nhìn gương mặt Đinh Tiểu Dã ngập trong ánh nắng, hỏi: “Ánh mắt tôi nhìn vẫn đầy đói khát à?” Đinh Tiểu Dã cười không phát ra tiếng mà rặng rỡ, anh cúi xuống nhìn cô, nói: “Người quý ở chỗ tự biết được mình.”

Phong Lan không nói gì nữa, quàng hai tay quanh cổ anh, đầu lưỡi chạm nhẹ lên đôi môi đẹp để đang mỉm cười, khi ướm lại càng căng mọng khiến người ta xao động. Đinh Tiểu Dã dường như không muốn kháng cự lại sở thích xấu xa này của cô, ngược lại còn phối hợp hết sức ăn ý nhuần nhuyễn. Một lúc lâu sau, Phong Lan mới thăm thì hỏi: “Tôi rất muốn biết, ở thảo nguyên, mãng xà có đánh bại được sói không?”

Đinh Tiểu Dã nói: “Phải thử mới biết được.”

“Cậu có ghét mãng xà không?” Phong Lan cắn môi hỏi.

Tay Đinh Tiểu Dã rơi xuống eo cô. “Tùy trường hợp. Tôi ghét kền kền hơn.”

“Tại sao? Vì kền kền để kiểu tóc xấu quá à?”

Tiếng cười của Đinh Tiểu Dã khe khẽ ở bên cổ Phong Lan, Phong Lan cảm nhận được làn môi nóng hổi của anh áp vào động mạch chủ của cô, cô khẽ run rẩy không kiểm soát nổi, nghe giọng nói cùng tiếng cười của anh. “Kền kền ăn xác chết, còn tôi thích đồ tươi sống, tự tay săn bắt.”

“Tính cả tự sa vào bẫy chứ?” Phong Lan khe khẽ hỏi.

Đinh Tiểu Dã không trả lời, chậm chậm ngẩng đầu nhìn Phong Lan. Cô vẫn đang nhắm nghiền mắt, làn mi khẽ rung rinh, dường như câu nói vừa rồi không hề can hệ gì đến cô.

Cô không nhìn thấy gì, Đinh Tiểu Dã cũng tự nhiên bộc lộ sự do dự và ... thương xót trên khuôn mặt mình trong thoáng chốc.

Anh buông cô ra, hỏi: “Anh ấy của chị đi rồi à?”

Phong Lan khẽ mở mắt. “Tăng Phi? Anh ấy không phải là của tôi.”

“Thế là chồng tương lai sao? Tôi quên mất, mọi người thích cách gọi tao nhã.”

“Tôi từ chối anh ấy rồi, vừa lúc này xong.” Phong Lan trả lời đơn giản dứt khoát.

Cô cứ nghĩ Đinh Tiểu Dã sẽ không hỏi nhiều, cũng chẳng quan tâm, giống như kiểu của anh lâu nay. Trong mắt anh, đây chỉ là chuyện riêng của cô, chẳng có gì liên quan đến mình. Vậy mà Đinh Tiểu Dã lại lặng yên trong chốc lát rồi nói: “Nhanh vậy à... là do tôi sao?”

Phong Lan nghiêng đầu nhìn anh, mỉm cười. “Sợ vì thế nên tôi sẽ bám

lấy cậu à? Cậu thích nghe tôi nói “đúng” hay “không đúng”?”

“Tùy chị.” Ngữ điệu của Đinh Tiểu Dã rất bình thản, thậm chí còn thờ ơ. Phong Lan nghiêng mặt để che giấu chút thất vọng trong lòng. Thật ra có gì đáng thất vọng đâu. Anh vẫn như thế mà. Chỉ là một ván game mà thôi, ai nghiêm túc quá là thua. Từ nhỏ chơi bất kỳ trò gì, làm bất kỳ việc gì cô cũng đều rất chú tâm, mẹ cô từng nói, tập trung là nền tảng của sự thành công. Nhưng mẹ đã quên mất không chú thích thêm rằng: trừ lĩnh vực tình cảm ra, đặc biệt là khi đơn phương mộng ảo. Lẽ ra mẹ phải thay đổi giáo án từ lâu rồi.

Cô mỉm cười, nắm lấy tay anh, chớp chớp mắt. “Không liên quan gì đến cậu. Kiểu người tôi là như thế.”

“Kiểu người thế nào?”

“Người có chết cũng không thay đổi, loại người gốc gác mà cậu chán ghét nhất.”

Kiểu người như cô, cho dù tuổi cũng không còn nhỏ nữa, vẫn cảm thấy giữ lại một chút ngây thơ không có gì là xấu. Ngây thơ tức là chưa bao giờ tuyệt vọng. Cô có bị lừa bao nhiêu lần nữa thì vẫn tin tưởng rằng người tốt vẫn còn tồn tại, tình cảm bị mất mát bao nhiêu lần nữa vẫn mong đợi tìm được một sợi tơ tình, dù rằng khả năng tìm được như mò kim đáy bể. Cô chưa gặp được là do cô không may mắn, chứ không có nghĩa là nó không tồn tại. Cho nên từ góc độ suy nghĩ này mà nói, lý do cô từ chối Tăng Phi không thể quy trách nhiệm về Đinh Tiểu Dã, ít nhất thì không hoàn toàn là do anh.

“Thật sự không hối tiếc chứ?” Đinh Tiểu Dã dùng ngón tay cái khẽ vuốt ve bàn tay Phong Lan. “Anh ta có vẻ rất hợp với chị.”

“Ít nhất thì bây giờ vẫn chưa thấy hối hận.” Phong Lan cầm lấy tay anh, đặt lên hai bên má mình. Cô rất muốn nói: đừng làm tôi phải hối hận nhé, nhưng có biết hậu quả của câu nói ấy như thế nào.

Cho nên cô vờ cười rất thoải mái. “Tôi là loại người luôn để đường lùi cho mình. Trước khi Tăng Phi tìm được người trong mộng thì cánh cửa dành cho người “có vẻ thích hợp” với tôi vẫn rộng mở. Không chừng đợi đến lúc tôi với cậu ghét nhau đến mức đào đất đổ di rồi, tôi lại phát hiện ra thêm điểm tốt của anh ấy.”

Phong Lan muốn kéo dài khoảng khắc hai người được cùng nhau trong không gian tĩnh lặng này đến vô hạn, cho nên cô đổi chủ đề. “Đinh Tiểu Dã, nói tôi biết đi, cậu từng yêu ai chưa?”

Đình Tiểu Dã không trả lời, Phong Lan đành tiếp tục độc thoại. “Lúc này tôi cũng hỏi Tăng Phi câu này, anh ấy không biết tình yêu là gì. Còn bảo nếu như anh ấy yêu một người, mong muốn lớn nhất là sống chung với người đó. Tôi thấy cảnh giới của anh ấy cao hơn tôi, chẳng lẽ đàn ông đều.”

“Không phải.” Đình Tiểu Dã cắt ngang lời huyền thuyên của cô, anh đưa ra ngay câu trả lời của mình. “Nếu là tôi, tôi sẽ muốn ngủ với cô ấy.” Phong Lan sững lại rồi bật cười. Sao cô cứ bị Đình Tiểu Dã quyến rũ một cách không kiểm soát nổi thế này, phải chăng “đồng bệnh tương lân” là một trong những nguyên nhân. Hai người có thể nắm tay nhau cùng đi trên con đường của ham muốn tầm thường được bao lâu? Sói treo lên vai lang mới làm được việc xấu. Không có lang, sói chỉ là đồ tàn phế bỏ đi, trong khi lang vẫn có thể độc hành ngàn dặm.

“Nghĩ gì thế?” Đình Tiểu Dã hỏi.

Phong Lan đáp: “Tôi đã ngộ ra một điều cay đắng.”

Đình Tiểu Dã tỏ vẻ tiếc nuối. “Tôi cứ tưởng chị đang nghĩ giống tôi.” Cứ mỗi khi anh áp sát lại, Phong Lan liền cảm thấy đỏ mặt và tim đập loạn nhịp, hàng mi của cô cũng chớp gập gáp hơn, như thể con chim bị thương ở chân nên phải đập cánh vội vàng hơn.

“Nói ra xem nào, có thể bây giờ lại giống nhau rồi đấy.” Đình Tiểu Dã hít hà mái tóc cô, rồi lại nói: “Hôm nay mùi của chị ngửi rất thích.”

Từ khi Đình Tiểu Dã thể hiện rõ ràng là không chịu nổi được mùi nước hoa trên người cô, Phong Lan bèn ít khi dùng nữa. Cô nhớ lại một chút rồi nói: “Chắc là mùi sữa tắm sáng nay tôi dùng nếu không thì là...”

Đình Tiểu Dã kịp thời bịt miệng cô lại, anh cảnh cáo: “Suýt, đối với đàn ông thì chỉ cần thấy thơm là được rồi.”

Phong Lan lặng im đợi Đình Tiểu Dã rời khỏi phòng ăn VIP một lát, rồi mới ra sau. Bên ngoài đã có một vài bàn có khách đang ngồi ăn, mọi thứ vẫn bình thường như mọi khi.

Đàm Thiếu Thành cũng có mặt, cô ta vừa nhìn thấy Phong Lan đã vội vã vẫy tay chào cô. Phong Lan vốn không định để ý đến cô ta nhưng cũng không muốn mất lịch sự với khách, đành bước lại, cầm một tờ thực đơn mới của tháng này, hỏi: “Hôm nay chị có muốn đổi món chút không, bếp vừa ra món mới, gà nấu cốt dừa rất hợp với chị.”

Phong Lan vốn là có ý tốt, vì Đàm Thiếu Thành không thích vị chua cay, nhà hàng Thái Lan hiếm hoi mới có được món mới hợp khẩu vị với cô ta,

cho nên Phong Lan mới giới thiệu riêng với cô ta. Không ngờ Đàm Thiểu Thành lại gật đầu cười đáp: “Vậy hả, thế thì tôi nên gọi thêm ăn cho bổ rồi. Còn cô thì chẳng cần, khí sắc rạng rỡ lắm, mặt tươi như hoa đào vậy.”

Phong Lan bất giác đưa tay đặt lên môi, rồi lại cảm thấy bản thân có tội giật mình. Cô rõ ràng đã dậm lại lớp trang điểm, Đàm Thiểu Thành còn nhìn ra được dấu vết gì cơ chứ?

Đàm Thiểu Thành cố ý nhìn sang Đinh Tiểu Dã đang tươi cười nói chuyện với khách quen rồi quay sang nói với Phong Lan: “Chúng ta đều là phụ nữ cả, cô làm như tôi không nhận ra à? Hạ gục thành công rồi hả, được đấy Phong Lan, nhanh ra phết, tôi đã đánh giá thấp cô.”

Phong Lan chỉ cười mà không đáp. Chỉ trừ khi đứng trước Đinh Tiểu Dã ra, còn lại hầu như mọi lúc khác cô vẫn biết cách phòng thủ bảo vệ bản thân. Khi muốn từ chối không trả lời một câu hỏi thì mỉm cười luôn là thứ vũ khí tốt nhất.

Đàm Thiểu Thành thấy thái độ của cô như vậy, lại nói với giọng trách móc: “Sao lại phải nhỏ nhen thế? Sợ tôi nằng tay trên à?”

Phong Lan lẳng lặng đặt tờ menu xuống trước mặt Đàm Thiểu Thành, nói: “Chị hứng thú với chuyện riêng của người khác thế cơ à?”

“Đương nhiên.” Đàm Thiểu Thành khẳng định không hề giấu diếm, nhìn Phong Lan, nói: “Tôi cực kỳ hứng thú với chuyện riêng tư ngọt ngào của người khác, bởi vì tôi ghen tị.”

Phong Lan không cười nữa, “Chuyện này thì tôi không thể giúp chị được.”

Đàm Thiểu Thành đẩy tờ thực đơn sang một bên, hai tay đặt trên bàn, cho dù thế nào, trông cử chỉ của cô ta cũng vô cùng hoàn hảo. Cô ta khẽ cười. “Cô nghĩ là tôi ghen tị với hai người giữa ban ngày ban mặt trốn vào một góc làm trò sao? Cậu ta đẹp trai thế đàn bà ai chẳng thích. Còn tôi có tiền, chồng mất, tìm một người đàn ông cốt để ngắm cho sướng mắt chẳng phải quá ư dễ dàng sao? Hôm nọ tôi nhìn thấy hai người trên đường... Hôm đó cô cũng đi đôi giày cao gót này đúng không?”

Phong Lan nhìn theo ánh mắt của Đàm Thiểu Thành xuống đôi giày mình đang đi, không thấy có gì lạ, cô cau mày hỏi: “Rốt cuộc chị muốn nói gì? Tôi còn nhiều việc phải làm.”

“Cô đi giày Ferragamo, còn cậu ta, lúc đó đang đi dép tông xỏ ngón. Tôi ghen tị là vì hai người ăn mặc như vậy đi cùng nhau mà lại có thể cười

nói như không có ai xung quanh.” Khi nói câu này, Đàm Thiếu Thành vẫn mỉm cười, nhưng giọng nói buồn bã hiếm thấy. “Tôi cũng thích giày đẹp, chỉ muốn lấy nguyên một căn nhà để chất riêng giày. Nhưng mỗi lần tôi đứng trước mặt người ta, lại nghĩ đến đôi giày đi dưới chân vẫn là giày cũ đã đi đến bạc màu xơ xác.”

Phong Lan đương nhiên hiểu rằng “người ta” mà Đàm Thiếu Thành nói đến không phải là Đinh Tiểu Dã mà là Ngô Giang, anh họ cô.

“Đó là đôi giày duy nhất tôi có lúc đó, tôi không có cách nào che giấu nó đi, anh ấy chưa bao giờ nhìn. Anh ấy sợ tôi ngại, tôi biết.” Đàm Thiếu Thành nhìn Phong Lan, nói: “Có phải người tốt bụng có cuộc sống tốt đẹp nào cũng đều như vậy không, theo các cô đó là phép lịch sự à?”

Phong Lan bắt đầu cảm thấy hết kiên nhẫn, hỏi: “Chị nghĩ anh ấy nên làm thế nào mới phải? Cứ nhìn chằm chằm vào đôi giày rách của chị mới làm chị vui à?”

“Tôi có trách móc gì anh ấy đâu! Tôi giận anh ấy, vì anh ấy tốt... tốt hơn tôi quá nhiều.”

“Anh ấy đương nhiên là tốt hơn chị rồi. Tôi đoán với kiểu cách của chị, trước mặt anh ấy chắc chưa bao giờ làm được điều gì tốt, anh ấy coi chị như người qua đường, đã coi như là không chấp gì chị rồi.”

“Tôi chỉ muốn anh ấy biết một chút sự thật, để anh ấy biết được bộ mặt thật về con người mà anh ấy từng yêu, và người bạn tốt nhất của anh ấy. Trong mắt Ngô Giang, cái gì của bọn họ cũng tốt đẹp hơn tôi, còn thực tế thì sao, chẳng phải là dựa dẫm vào thầy hướng dẫn làm trò đen tối để đổi chác lấy cơ hội tốt hay sao? Tôi nói ra những chuyện bẩn thỉu đó chỉ lo bị bẩn miệng!”

“Bộ mặt thật? Bạn gái cũ của anh ấy là vì chị nên mới...” Phong Lan nhớ lại những chuyện cũ của Ngô Giang, cô từng nghe người trong nhà kể, bạn gái thời đại học của anh vì một chuyện bê bối nào đó không thể nói ra nên mới nghĩ đại tìm đến cái chết. Khi đó Phong Lan mới học cấp ba, cụ thể sự việc như thế nào người lớn không kể chi tiết cho cô, nhưng kiểu này thì không thể thiếu “công lao” của Đàm Thiếu Thành trong đó, cũng chẳng trách Ngô Giang bây giờ có thái độ như vậy đối với Đàm Thiếu Thành - người mê mệt anh bao nhiêu năm nay. Nghĩ đến đây, Phong Lan hết chịu đựng nổi Đàm Thiếu Thành đang ngồi ngay trong nhà hàng của mình.

“Chị đúng là loại người có thể làm bất cứ chuyện gì!”

“Họ dám làm thế, còn tôi dám nói ra sự thật thì tội lỗi tày trời sao?” Đàm Thiếu Thành cười nhạt, “Các người nhìn nhận người khác đều theo tiêu chuẩn kép. Bao nhiêu năm đã trôi qua, anh ấy ngay cả hận tôi cũng không hận cho hẳn hoi, khinh bỉ tôi mà vẫn ra điệu thông cảm. Tôi giờ đi giày xịn, thậm chí đắt tiền hơn nhiều so với giày của anh ấy, nhưng đứng trước anh ấy, tôi vẫn muốn giấu chân tôi đi.”

“Cứ nói mãi chuyện này chị không thấy mệt sao?” Không chỉ có Ngô Giang, Icus này ngay cả Phong Lan cũng nhìn Đàm Thiếu Thành bằng con mắt như vậy, khinh bỉ nhưng thông cảm. “Chị càng thế này, trông càng đáng thương.”

“Trước đây tôi vẫn chấp nhận, bởi vì tôi và anh ấy không cùng kiểu, không nên đòi hỏi thư không phải của mình. Sau này tôi mới hiểu ra không phải như vậy, chẳng qua vì anh ấy không yêu tôi, chứ không hề liên quan đến chuyện tôi là kiểu người gì! Cho nên tôi mới càng ghen tị với cô...” Đàm Thiếu Thành ngẩng đầu nhìn Phong Lan.

Phong Lan nhếch mép nói: “Thế thì chị nên giữ gìn tim phổi mình cho cẩn thận, đừng có chết vì quá ghen tị, đời còn dài lắm.”

Đàm Thiếu Thành nghịch nghịch mấy ngón tay, rồi bỗng nhiên hỏi: “Cô vẫn chưa biết Ngô Giang gặp chuyện sao?”

“Chuyện gì vậy?” Phong Lan bất ngờ nghe thấy vậy, giật mình nhưng cũng không dễ dàng tin ngay lời của người đối diện này.

“Ngô Giang vẫn chưa nói với cô à? Một ca phẫu thuật do anh ấy mổ chính gặp sự cố, khi đưa bệnh nhân ra khỏi phòng mổ vẫn nói với người nhà là “phẫu thuật thành công”, kết quả khi vào phòng ICU chưa đến bốn tiếng đồng hồ thì bệnh nhân có vấn đề, anh ấy vội quay lại bệnh viện nhưng không kịp nữa.”

Phong Lan tuy lo lắng nhưng vẫn nói: “Chuyện đó ở bệnh viện là rủi ro không thể tránh khỏi.”

“Đương nhiên chỉ như thế thôi thì chẳng có gì, vấn đề là người nhà bệnh nhân mời bên kiểm định sự cố y tế đến, kết quả điều tra cho thấy thuốc anh ấy dùng cho bệnh nhân có vấn đề, rất có thể đó là nguyên nhân trực tiếp gây ra tình trạng chuyển biến xấu của bệnh nhân.”

“Không thể như vậy được!” Phong Lan tuyệt đối tin tưởng anh họ mình là một bác sĩ giỏi mấy năm anh ấy gần như coi phòng phẫu thuật là nhà của mình. Cả y đức lẫn năng lực của anh đều đáng tin cậy.

“Ban đầu tôi cũng không tin, đó không phải là phong cách làm việc của

anh ấy.” Đàm Thiệu Thành nhỏ giọng nói. “Tôi nghe nói việc cho dùng thuốc là do học trò của anh ấy thực hiện... nhưng Ngô Giang mới là bác sĩ điều trị chính, chuyện này anh ấy đã ký xác nhận rồi, không chối bỏ được trách nhiệm liên quan.”

“Chị vẫn thật là “quan tâm” đến anh ấy nhỉ.” Phong Lan mỉa mai.

“Y với được vốn là một nhà, giới này thì đâu có rộng lớn gì?” Đàm Thiệu Thành chống tay lên cằm, cười rồi nói với Phong Lan. “Tôi suýt quên nhắc đến nguồn gốc của loại thuốc của loại thuốc đó, cô có đoán được loại thuốc đó của công ty nào sản xuất không?”

Phong Lan đáp ứng mong mỏi của Đàm Thiệu Thành, cô hít một hơi thật sâu, hỏi: “Công ty nào vậy?”

Đàm Thiệu Thành cười vẻ bí hiểm, chậm rãi buông ra từng từ “Cửu An Đường.”

Đến lúc này thì Phong Lan gần như không nói ra lời nữa. “Đây chẳng phải là Tư Đồ... chuyện này lại càng không thể.”

“Cô cũng biết Tư Đồ Quyết? Cô ấy là bạn thân nhất của Ngô Giang đúng không? Tôi và cô đều biết, người trong tổ điều tra cũng sẽ biết, có phải là thành chuyện li kì không? Nếu tôi là người thân của bệnh nhân, tôi cũng sẽ không bỏ qua chuyện này, người ta dựng cả linh đường trước cổng bệnh viện rồi.”

Phong Lan bắt đầu lo lắng cho Ngô Giang, nếu như chuyện Đàm Thiệu Thành kể là thật thì vấn đề lần này rõ ràng là rắc rối lớn. Đầu óc cô hỗn loạn, nghĩ ngợi để tìm ra một chút đầu mối, sau đó cô ướm lời hỏi thử: “Chị cố ý kể chuyện này với tôi là có ý gì?”

“Vấn đề anh ấy không xử lý được, tôi có thể làm được.” Đàm Thiệu Thành trong mắt có lửa, nói đùa. “Anh ấy quen làm chính nhân quân tử rồi, còn đối phó với bọn vô lại, phải dùng cách vô lại.”

Mối quan hệ giữa Phong Lan và Ngô Giang lâu nay vẫn tốt, cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy lo lắng cho anh. Đàm Thiệu Thành vừa đi, Phong Lan liền gọi cho Ngô Giang, rồi sáng ngày hôm sau chạy thẳng đến nhà anh.

Nói chuyện qua điện thoại Phong Lan được biết, bệnh viện đã yêu cầu Ngô Giang tạm thời ở nhà “nghỉ ngơi”. Lúc cô đến đã là buổi trưa, vừa mới bấm chuông cửa, Ngô Giang đã ra mở với chiếc tạp dề kẻ đeo trên người, trong phòng tỏa ra mùi thức ăn thơm phức, khiến Phong Lan ngỡ ngàng.

“Chắc em không đi nhầm nhà chứ hả?” Phong Lan ngạc nhiên nói. Ấn tượng trong cô về người anh họ này là từ nhỏ đã được bác cô chiều chuộng, đến khi đi làm thì lại bận rộn, sau này kết hôn, vợ cũng làm nội trợ, toàn phần quán xuyến việc gia đình, chưa bao giờ nghe đến chuyện anh biết nấu cơm.

Ngô Giang cười, đưa Phong Lan vào nhà, trên mặt anh không hề có nét ưu phiền như Phong Lan tưởng tượng mà ngược lại, tâm trạng còn có vẻ khá thoải mái.

“Hôm nay em có lộc ăn rồi, chưa ăn cơm phải không, để anh thể hiện tay nghề cho em xem.” Ngô Giang nói với Phong Lan. Bàn tay quen cầm dao phẩu thuật của anh bây giờ đang cầm một chiếc xẻng chuyên để xào thức ăn.

Phong Lan ngấm anh một lượt từ trên xuống dưới rồi nói: “Có khi nào bỗng nhiên anh trở thành người đàn ông của gia đình không đấy?”

“Anh ấy làm một món thì mất cả buổi sáng, giờ vẫn chưa ra được đĩa nào đây.” Người vừa nói đang ngồi trên sofa trong nhà Ngô Giang thủng thẳng đứng dậy, cười và đi về phía Phong Lan.

“Tư Đồ Quyết?” Phong Lan hiểu ra vấn đề. “Em cứ tưởng anh chuẩn bị riêng bữa cơm này để chào đón em đến nhà cơ đấy.”

Tư Đồ Quyết là bạn từ nhỏ của Ngô Giang, cũng là bạn thân nhất của anh. Phong Lan trước đây hay đến nhà bác chơi thường gặp Tư Đồ Quyết đến chơi với Ngô Giang, cho nên cũng quen biết cả. Lần này Cử An Đường mà Đàm Thiếu Thành nhắc đến, chính là công ty của nhà Tư Đồ Quyết, hôm nay cô ấy ở đây, có phải là liên quan đến chuyện vừa xảy ra của Ngô Giang?

Phong Lan đương nhiên không muốn vừa đến đã đề cập ngay tới vấn đề này. Cô đi cùng với Tư Đồ Quyết vào phòng khách rồi hỏi: “Chị về từ khi nào thế?”

Tư Đồ Quyết sinh sống ở nước ngoài từ lâu, chỉ một, hai năm nay Phong Lan mới hay tin cô về nước.

“Chị đã nghỉ việc ở bên đó, giờ cũng không định sang nữa.” Tư Đồ Quyết trả lời.

“Thế ạ?” Phong Lan hơi bất ngờ. Cô vẫn có thiện cảm với Tư Đồ Quyết. Từ khi cô mới là con vẹt con xấu xí đã thường nhìn thấy Ngô Giang và Tư Đồ Quyết luôn quăn quýt không rời, lúc đó trong mắt cô, Tư Đồ Quyết vừa xinh đẹp vừa vui tính, so với anh họ cô thật là đôi lứa

xứng đôi. Phong Lan luôn nghĩ rồi họ sẽ thành một cặp, không ngờ hai người này hóa ra cứ thế làm bạn bè thân thiết của nhau hơn ba mươi năm. Sau khi bạn gái của Ngô Giang mất, Tư Đồ Quyết cũng đi nước ngoài ngay, sau đó tuy tình bạn giữa hai người không thay đổi, nhưng ai cũng có tình yêu và cuộc sống riêng của mình. Phong Lan từ tiếc nuối hai người không thể thành đôi chuyển sang ngưỡng mộ tình bạn của hai người. Sự cố xảy ra trong ca phẫu thuật của Ngô Giang có liên quan đến việc đấu thầu vi phạm quy tắc của sản phẩm thuốc Cửu An Đường, phải chăng vì mối giao hảo bạn bè mà Ngô Giang nhất thời phạm phải sai lầm?

Tư Đồ Quyết ngồi xuống cạnh Phong Lan, Ngô Giang pha cho mỗi người một cốc cà phê. Tư Đồ Quyết nói: “Chị nghe anh Ngô Giang nói gần đây quanh em không được thái bình cho lắm, liên tục mất đồ hai lần, may mà người không việc gì.”

Không cần nói, Phong Lan cũng biết là Tăng Phi đã kể cho Ngô Giang nghe. Cô rầu rĩ nói với Tư Đồ Quyết: “Thôi chị đừng nhắc đến nữa, tiếc của đôi giày chị mang về hộ em. Chắc chẳng bao giờ mua được màu đó nữa.”

Tư Đồ Quyết cười an ủi cô: “Em vẫn tiếc nhớ đôi giày đó hả, được rồi, chị sẽ mua lại hộ em một đôi giống hệt. Chuyện này chị đảm bảo làm được.”

Hai người phụ nữ một khi đã nói đến chủ đề ưa thích là giày và túi thì chẳng bao giờ hết chuyện, được một lát, Ngô Giang – người đàn ông của gia đình trịnh trọng đến tận nơi mời hai vị phụ nữ sang bàn ăn dùng cơm. Thành thật mà nói, tài nghệ bếp núc của Ngô Giang cũng vì ít làm nên chưa quen tay, mấy món ăn vất vả mãi mới nấu xong, ăn cố thì cũng tạm được, thế là bị Tư Đồ Quyết cười cho mãi. Phong Lan không chú tâm ăn uống lắm, lại thấy Ngô Giang dường như không buồn phiền gì về chuyện kia, ngược lại tâm trạng còn khá thoải mái vui vẻ, cô cũng yên tâm phần nào.

Ăn cơm xong, Tư Đồ Quyết tình nguyện nhận phần rửa bát, Phong Lan được nói chuyện riêng với Ngô Giang một lúc trong phòng đọc sách.

Phong Lan ấn vào tay Ngô Giang một chiếc thẻ ngân hàng, nói: “Em cũng không biết cái này có giúp được gì cho anh không, bây giờ chỉ có thẻ này là còn hoạt động.” Cô nói với vẻ hơi ngượng ngùng rồi cười, nói tiếp.

“Anh biết đấy, em kiếm không ít, nhưng tiêu cũng không ít.”

Ngô Giang trêu: “Em với Tăng Phi sao cứ như thể hẹn nhau trước ấy. Nếu hai người mà thành đôi được, sau này anh có cần vay tiền thì cũng chẳng lo không có chỗ cho vay.”

Chuyện của Phong Lan với Tăng Phi, Ngô Giang rất cố gắng vun vén, chẳng gì thì một người là bạn mình, một người là cô em họ gần, quan hệ đều thân thiết cả, phù sa không để chảy ra ruộng ngoài.

Phong Lan lườm anh một cái. “Anh vẫn còn lòng dạ để trêu em cơ à?”

Ngô Giang trả chiếc thể lại cho Phong Lan, cười bảo: “Em có lòng với anh thế này là được rồi. Anh tạm thời chưa cần dùng đến cái này, em cứ yên tâm, anh không sao đâu.”

“Đã âm ỉ đến mức này rồi, anh vẫn bảo không có chuyện gì là sao?”

Phong Lan trách anh quá coi nhẹ sự việc. “Em không tin anh lại sơ suất như thế, rốt cuộc chuyện là như thế nào?”

Ngô Giang thở dài, nói: “Nói cho cùng cũng là liên quan đến đấu tranh lợi ích trong nội bộ bệnh viện. Em cũng nên biết rằng quan hệ ở chỗ bọn anh rất phức tạp, chẳng ai dám tin tưởng ai, nếu như ai có động cơ xấu đi chọc ngoáy nữa thì sự tình sẽ không thể lường nổi.”

Phong Lan tự nhiên nghĩ đến chuyện bác cô kể Ngô Giang có khả năng được đề bạt lên phó viện trưởng, mới thấy yên lòng hơn một chút.

Nhưng Tư Đồ Quyết và Cửu An Đường, cũng dính líu nên cô chỉ nghĩ đến một người, người đó từng có bất hòa với cả Ngô Giang lẫn Tư Đồ Quyết.

“Lẽ nào Đàm Thiếu Thành cũng có vai trò gì?” Phong Lan tỏ ý nghi ngờ.

Ngô Giang lắc đầu. “Chuyện này không liên quan gì đến cô ta.”

“Nhưng mà Cửu An Đường...”

“Cửu An Đường bây giờ chỉ là một mớ hỗn loạn.” Ngô Giang nói. “Tư Đồ Quyết không phải là người có chuyên môn làm kinh doanh, cũng không đầu tư tâm huyết vào chỗ đó, cô ấy không gánh nổi, người phía dưới tự nhiên cũng loạn cào cào. Lần đấu thầu thuốc vi phạm quy chế này, bộ phận kinh doanh của họ đã dùng hết các thủ đoạn. Anh cũng không cần thận, để người khác lợi dụng sơ hở, lại đúng lúc gặp thời cơ thích hợp, kết quả là... như bây giờ đấy.”

“Thế phải giải quyết như thế nào?” Phong Lan lại bày tỏ sự lo lắng của mình. Ngô Giang đã quá không may trên con đường tình cảm, bạn gái gặp chuyện, rồi vợ mới cưới chưa được bao lâu lại mất vì tai nạn giao thông. Những chuyện mà con người ta sợ nhất trong đời anh đã phải trải qua,

liên tục hai lần, công việc chính là niềm an ủi duy nhất của anh.

Ngô Giang lại cười rồi nói với Phong Lan: “Làm bao lâu rồi, anh cũng bắt đầu thấy mệt mỏi. Cứ thuận theo tự nhiên thôi, nếu như quả thật không có cách nào, tệ nhất thì coi như nghỉ dưỡng dài hạn, rồi quay lại mở phòng khám nhỏ, chuyên giải quyết ca khó.”

“Anh nói như thật ấy.” Phong Lan trách móc.

“Em cứ lo bản thân mình trước đi.” Ngô Giang lại lấy chuyện của cô ra trêu. “Chuyện với Tăng Phi mà cũng không thành, thế em định tích trữ của hồi môn đến khi nào? Coi chừng tích nhiều quá, không có ai dám lấy đâu.”

Phong Lan nửa đùa nửa thật nói: “Sợ gì chứ? Em sẽ làm quý bà đại gia, cùng lắm là nuôi một cậu trai tơ. Trong họ chẳng phải chỉ sót lại mỗi mình em, nếu mẹ em có than phiền, em sẽ đem anh ra làm bia đỡ đạn, ai bảo anh làm tấm gương xấu cho em!”

Ngô Giang cười mỉm rồi bỗng nhiên nói: “Anh e là không làm khiên chắn cho em được nữa đâu, em phải tự cứu lấy mình thôi.”

“Cái gì? Anh định xuất gia à?” Phong Lan không tin.

Ngô Giang nói: “Em là người đầu tiên anh thông báo đấy. Phong Lan anh sắp lấy vợ rồi.”

Phong Lan ngỡ ngàng mất một lát, cô bất ngờ đến mức nói lắp bắp:

“Lấy ... lấy ai cơ?”

Ngô Giang cười không nói.

Phong Lan đột nhiên hiểu ra, chỉ sang bên phòng bếp.

Ngô Giang gật đầu.

“Hai người, hai người thực sự...” Cảm xúc của Phong Lan hết sức lẫn lộn. Rõ ràng là chuyện nằm ngoài dự đoán nhưng cũng hiển như sông phải chảy ra biển vậy. Ngô Giang và Tư Đồ Quyết, hai người chưa bao giờ kết đôi nhưng nếu như họ sẵn sàng thì có điều gì đương nhiên hợp lẽ hơn thế?

“Cuối cùng thì anh chị cũng hiểu ra!” Phong Lan nghĩ đến chuyện hai người đã để lỡ bao nhiêu năm nay, thấy vui mừng thay cho họ, lại cảm thấy cay cay sống mũi. Nụ cười của Ngô Giang thoải mái và rạng rỡ, bây giờ cô thực sự tin rằng anh không buồn phiền bởi những nhieu nhường kia.

Chúc mừng cặp đôi xong, Phong Lan không tìm được sự buồn bã trào dâng trong lòng. Ngô Giang cũng lấy vợ rồi, hàng ngũ cách mạng vốn cô

độc của cô lại thiếu đi một chiến sĩ. Niềm vui và thấu hiểu giữa Ngô Giang và Tư Đồ Quyết xuất phát từ nội tâm, Phong Lan tin rằng quan hệ giữa hai người tuyệt đối không phải do gượng ép vá víu. Nhưng con người chẳng ai giống ai, cũng như thế dù cùng là một nguyên tố hóa học nhưng trong môi trường khác nhau sẽ cho ra kết quả khác nhau, cô và Tăng Phi có thể còn thiếu một chút chất xúc tác nào đó, còn kẻ không thể nắm bắt được là Đinh Tiểu Dã kia lại chính là chất gây cháy của cô. Đời cứ phũ phàng như vậy nên con đường độc thân của cô càng đi lại càng xa tít tắp.

Nghĩ đến Tăng Phi, Phong Lan lại thấy đau đầu. Cô biết phải mở miệng nói thế nào với mẹ chuyện của cô và Tăng Phi sẽ không thể đi đến đâu? Tin Ngô Giang sắp lấy vợ một khi bắt đầu truyền đi trong gia đình và bạn bè thì mẹ cô càng không tha cho cô.

Phong Lan rầu rĩ hỏi Ngô Giang: “Tăng Phi ngoài kể với anh chuyện giữa bọn em không có kết quả gì ra, còn nói gì nữa không?”

“Tăng Phi sao cơ?” Ngô Giang ngạc nhiên. “Tăng Phi đến gặp anh chỉ hỏi xem có cần giúp gì không, không nhắc câu nào đến chuyện của bọn em cả.”

“Thế tại sao anh lại biết bọn em thôi rồi?” Phong Lan lạnh sống lưng, không hiểu sao cô có linh cảm chẳng lành.

Quả nhiên, Ngô Giang nhìn cô thông cảm, nói: “Là mẹ em nói.”

Chương 14: Trước khi hối hận

Phong Lan rời khỏi nhà Ngô Giang chưa được bao lâu, còn chưa nghĩ ra được kế sách gì để đối phó thì đã nhận được cuộc gọi của mẹ, bảo cô tối về nhà ăn cơm, trí thông minh của cô được kích hoạt, nghĩ tốt nhất nên đem về cái gì đó mẹ thích.

Phong Lan vội vàng đi mua một chiếc khăn lụa mẹ cô thích từ lâu nhưng vẫn tiếc tiền chưa mua, mang về nhà với tâm trạng lo lắng sợ hãi. Y như cô dự đoán, mẹ cô vớt khăn lụa xuống đất. dợ dợ. lo qđ Bà Phong hết lời mắng mỏ con gái một trận, bảo Ngô Giang sắp lấy vợ, trong gia tộc chỉ còn duy nhất một ca khó là Phong Lan, đã thế lại còn to gan dám chủ động từ chối Tăng Phi, là người mà tất cả mọi mặt đều hoàn hảo. Giờ này Phong Lan tặng cho bà khăn lụa, chẳng khác gì để bà từ nay muốn

sống thì phải che mặt không dám nhìn bạn bè họ hàng nữa.

Phong Lan tự biết lỗi, không biện bạch nhiều, ăn cơm xong thì ngoan ngoãn ngồi ở sofa nghe mẹ mắng. Theo kinh nghiệm của cô, đợi cho mẹ mắng mệt rồi, câu giận cũng qua cơn rồi, lúc đó cô sẽ mời mẹ đi ăn khuya.

Nào ngờ mẹ Phong Lan mắng liên tục hai tiếng đồng hồ, còn lôi hết tất cả các tội cũ ra nhắc lại, càng mắng cơn giận càng dâng cao, tình thế này vượt qua cả lần Phong Lan bỏ việc ở cơ quan trước đây, thậm chí còn điên tiết hơn cả lúc nghe tin Chu Đào Nhiên lấy vợ. Phong Lan sợ mẹ lại lên cơn cao huyết áp, chỉ biết im lặng lấy điện thoại di động nhắn tin cho anh trai ở bên kia đại dương cầu cứu, bảo anh nhanh chóng cho cháu gái gọi điện thoại cho bà.

Trong lúc đang đợi cứu viện thì mẹ cô cũng đã mắng đến chủ đề Đinh Tiểu Dã, bà hỏi Phong Lan: “Chắc con không mê muội quá hóa lú lẫn, vì cái thằng bồi bàn đó nên mới giãy Tăng Phi ra chứ?”

Đến nước này Phong Lan không dám nói qua loa chiếu lệ nữa, cô biết rõ nếu như mình gật đầu, mẹ cô chắc sẽ lên cơn co giật mà ngất mất, tuy nhiên cô cũng không muốn lắc đầu phản bội trái tim mình, thế nên cô nắm lấy tay mẹ, nói: “Có phải mẹ muốn bắt con nói hàng nghìn hàng vạn lần không? die»no. d«tan. l«e. qu»y. d«on Con và Tăng Phi không có cảm xúc nam nữ, chứ không có liên quan đến ai hết.”

Bà Phong nói: “Không liên quan là tốt. Mẹ đã đích thân hỏi rồi, người ta cũng không có ý gì với con. Cậu ta cũng là loại biết thân biết phận, con gái mẹ dù có bốn mươi tuổi vẫn ế chồng, cũng không xuống giá đến mức phải lấy nhân viên phục vụ trong quán mình.”

Phong Lan đến lúc này hoàn toàn không thể chịu đựng thêm được nữa, đứng dậy hỏi: “Chính miệng mẹ hỏi rồi? Mẹ, mẹ hỏi ai?”

“Còn ai nữa? Cậu bồi bàn khiến con chết mê chết mệt đến mất hồn đó chứ ai. Mẹ phải để cậu ta từ đâu đến thì về đúng nơi đó...”

Phong Lan lẳng lặng nhìn mẹ mình một lát, sau đó vớ lấy túi, đi ra khỏi cửa.

Mẹ Phong Lan bực quá giậm chân thành thịch. “Thế mà con vẫn còn nói là không phải vì cậu ta?”

Phong Lan nói: “Mẹ à, mẹ biết chuyện Lương Sơn Bá với Chúc Anh Đài, Romeo và Juliet tại sao lại đến với nhau, rồi sao lại chết chưa, đều là do

bị mẹ ép quá mà ra chuyện đấy!”

Đi giày xong, Phong Lan đóng sầm cửa lại, để lại bà Phong và cả ông Phong vừa từ phòng đọc sách đi ra ngơ ngác nhìn nhau. Bà Phong cuống quýt chạy lại bên chồng, đập vào tay ông, hỏi: “Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài thì tôi biết, biến thành bướm chứ gì! Chứ còn cái đôi ngoài nước ngoài Romeo và Juliet kia tại sao lại chết... Trời ạ, ông nói luôn đi, cuối cùng là chết vì cố làm sao?”

Buổi chiều, Phong Lan không quay về nhà hàng nữa, cô cũng không biết mẹ mình rốt cuộc đã nói những gì với Đinh Tiểu Dã. Nếu như mẹ cô đã làm Đinh Tiểu Dã bỏ đi thật thì cô hoàn toàn không biết phải đi tìm anh ở đâu. Cô chỉ biết bồn chồn lo lắng quay về nơi duy nhất có mối liên kết giữa cô và anh.

Nhà hàng hết giờ mở cửa liền trở nên vắng vẻ yên tĩnh, một ánh đèn vẫn chưa tắt làm cháy lên hi vọng của Phong Lan. Cô đi theo lối dẫn đến ban công của nhà hàng, sau đó dừng lại ở bình phong bằng gỗ chạm trổ.

Đinh Tiểu Dã đang ngả người trên mấy chiếc ghế mây ghép lại thành “giường ghế”, hai tay kê sau gáy, tóc như thể vừa gội xong ướt rượt, Tiếng nhạc nho nhỏ ngập tràn không gian, phát ra từ dàn âm thanh ở phòng ăn.

Tay này thật biết cách hưởng thụ. Phong Lan nhìn thấy anh như vậy, chẳng biết nên khóc hay cười. Đến bây giờ cô vẫn chưa hiểu nổi bản thân mình đã bị anh mê hoặc như thế nào, cho dù có mù quáng, nông nổi đến mức nào đi chăng nữa thì đó cũng là tình yêu.

Cô thực sự yêu anh.

Không chỉ là một chút.

Hồi lâu sau, Đinh Tiểu Dã quay đầu nhìn cô, cười hỏi: “Đến rồi à?”

“Đây đều là dành cho tôi hả?” Phong Lan muốn nói đến nhạc và mấy chiếc ghế trống bên cạnh anh.

Đinh Tiểu Dã nói: “Chị cho là vậy thì nó là vậy.”

“Cũng được đấy.” Phong Lan có vẻ rất khoan khoái hít một hơi thật sâu không khí ở sân thượng. Tuy là nằm ngay giữa trung tâm thành phố phồn hoa, như ng làn gió mát ban đêm dù sao cũng tốt hơn bụi tạt ban ngày. Cô cũng bắt chước kê mấy chiếc ghế lại, nằm bên cạnh anh.

Sân thượng này là khoảng không gian duy nhất của nhà hàng nằm ngoài trời, thực chất nó là một cái giếng trời, lúc sửa sang cải tạo nhà hàng đã làm thêm luống hoa, trồng vài cây cảnh, trong góc còn bày chậu nước

chảy róc rách có hình lá sen chạm khắc từ đá. Bình thường có thể kê được hai bàn dành cho bốn người ngồi. Vị trí này được các cặp đôi rất ưa thích, dù mùa hè nhiều muỗi, bên ngoài lại không có điều hòa, nhưng ngày nào cũng được khách đặt chỗ từ sớm.

Thiết kế của ghế mây rất hợp với không gian, nhưng Phong Lan dựa vào thành ghế lại cảm thấy khó chịu vì nó cứng như đá. Cô xoay qua xoay lại đổi tư thế, rồi đi tìm cái gối dựa để đệm sau gáy, cuối cùng cũng thấy thoải mái, duỗi dài chân ra, ngắm nhìn tượng Quan Âm có nước chảy, những chiếc lá đầy đặn khẽ đung đưa trong gió đêm, chậu nước phong thủy phía bên kia phát ra tiếng nước chảy róc rách. Cô nhắm mắt lại, vờ như sau lưng mình vài mét không phải là gian bếp, mà đang ở một thung lũng hoang sơ phong cảnh đẹp như tranh, hay là một không gian nước biếc trời xanh, nói chung ở đâu cũng được, miễn là một nơi cách biệt với thế gian, bên cạnh là một người cô nhớ nhung khôn nguôi. Tưởng tượng ra khung cảnh đó khiến Phong Lan cảm thấy bình an và hạnh phúc.

“Tôi cứ nghĩ cậu đi rồi.” Phong Lan nằm một chút rồi khe khẽ nói.

Đình Tiểu Dã nói: “Suýt chút nữa.”

“Mẹ tôi nói gì với cậu?”

“Gọi tôi vào phòng ăn VIP nói chuyện.” Đình Tiểu Dã hơi xoay người, cười nhìn Phong Lan. “Chị chính xác là con đẻ của mẹ chị. Tôi phát hiện ra hai mẹ con chị có một số đặc điểm cực kỳ giống nhau.”

“Mẹ tôi đâu có như tôi...” Phong Lan kịp thời nuốt hai chữ “yêu cậu” ngốc ngếch xuống bụng. “Như tôi bị cậu dắt mũi. Mẹ tôi nói gì thế, có phải là bảo cậu cuốn xéo không?”

“Mẹ chị lịch sự hơn chị nhiều, bà ấy nói chuyện nhân sinh và lý tưởng của cậu cuốn xéo chứ gì?” Phong Lan chế giễu, cô làm gì mà không biết kiểu của mẹ cô, cô chỉ tò mò tại sao Đình Tiểu Dã vẫn có thể ở lại đây. Đình Tiểu Dã giải đáp thắc mắc của cô: “Lương tháng này tôi vẫn chưa lĩnh mà.”

“Vớ vẩn!” Chị cần mẹ cô yêu cầu, quản lý nhà hàng sẽ ngay lập tức thanh toán và cho anh đi ngay. “Nói nhanh lên, cậu làm thế nào mà thuyết phục được mẹ tôi, để tôi còn học tập kinh nghiệm.”

Đình Tiểu Dã đáp: “Mẹ chị không những khách khí lịch sự, còn thông minh nhanh nhẹn hơn chị nhiều. Bác hỏi tôi cái gì, đương nhiên tôi phải trả lời thành thật cái đấy.”

“Chẳng hạn như không có tình cảm gì với tôi? Cậu thành thật quá đi mà.”

Phong Lan mĩa mai nói.

“Chứ chẳng lẽ tôi phải bảo tôi yêu chị đến phát cuồng, rồi quỳ xuống xin bác cho phép à?” Đinh Tiểu Dã cười. “Tôi nói trước rồi, trước mặt bác gái, tôi chỉ nói lời trung thực thôi. Còn một câu rất trung thực khác nữa là: cháu còn ở đây, chị ấy mới tiện nhìn thấy cháu, cháu cũng không làm nổi chuyện xấu. Còn nếu như cháu không làm việc ở nhà hàng của nhà bác nữa thì chưa thể biết chắc được.”

“Cậu vẫn chưa làm việc xấu sao?” Phong Lan cắn môi nói. Cô tin lời anh, đây là cách duy nhất có thể khiến mẹ cô sợ, nhưng cô vẫn băn khoăn. “Tại sao cậu không đi? Đừng có bảo là vì cậu không tìm được công việc nào tốt hơn ở chỗ tôi nhé.”

Lúm đồng tiền của Đinh Tiểu Dã lại hiện rõ. “Nhưng tôi không thể tìm ra bà chủ nào ngốc hơn! Tôi phát hiện ra “phúc lợi” của nhà hàng chị rất được.” Anh trơ trẽn không biết ngượng nhìn Phong Lan đỏ bừng mặt, lại cười nói tiếp. “Cho dù chị để tôi lừa nhưng giờ cả người cả tiền đều chưa đến tay, sao tôi nỡ bỏ cuộc giữa chừng chứ?”

“Cũng đúng.” Phong Lan gật đầu.

“Mẹ chị tha cho chị nhanh thế à?” Đinh Tiểu Dã tò mò hỏi.

Phong Lan đáp: “Tôi lấy chuyện Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài với cả Romeo – Juliet ra dọa mẹ tôi.”

“Bác cũng tin à?”

“Sao không tin? Cậu nghĩ là ép tôi quá thì tôi không dám làm sao?” Phong Lan vòng tay làm gối đỡ sau gáy, quay sang nhìn anh, nói. “Nếu như tôi thực lòng yêu thích một người, tôi sẽ không vì chuyện đó mà phản kháng hay bất hiếu với bố mẹ tôi. Nói cho cùng bố mẹ đều vì thương tôi cả, cho dù cuối cùng có như thế nào, đều sẽ tha thứ cho tôi. Cái tôi sợ là khi tôi đánh cược tất cả, đối phương lại là người quay lưng rời bỏ tôi sớm nhất.”

Đinh Tiểu Dã nói: “Thế thì chị phải dụi mắt nhìn cho rõ, công việc của tôi không bao gồm biến thành bướm và uống thuốc độc.”

Tôi biết trước là cậu sẽ nói thế mà. Trong lòng Phong Lan nghĩ như thế nhưng lại nói với anh. “Nếu như mẹ tôi có nói gì khó nghe cậu, thì hãy nghĩ đến đưa con gái ngốc nghếch này của bà mà đừng giận bà nhé.”

“Đương nhiên.”

“Thật không?”

Đinh Tiểu Dã nhìn Phong Lan, nói: “Những gì bác nói không hạ gục được

tôi đâu. Mẹ thương con chẳng phải là chuyện bình thường nhất trên đời hay sao? Hổ báo cũng bảo vệ con mình. Lúc tôi gặp bác, tôi nhớ đến mẹ tôi. Nếu như mẹ tôi vẫn còn sống, để bảo vệ tôi, mẹ tôi cũng chẳng ngại làm tổn hại đến người khác.”

Phong Lan chưa bao giờ nghe thấy Đinh Tiểu Dã chủ động nhắc đến mẹ anh, hoặc bất kì ai khác trong nhà. Cô tò mò tất cả mọi thứ về anh.

“Mẹ cậu mất bao lâu rồi? Bà ấy là người như thế nào?” Phong Lan hỏi. Đinh Tiểu Dã trả lời: “Là một mỹ nhân.”

Phong Lan không hề nghi ngờ điều này, mẹ có xinh đẹp hay không, nhìn con cái thế nào là biết ngay. Đinh Tiểu Dã trông chẳng có nét gì mềm mại, nên Phong Lan không thể tưởng tượng ra phiên bản nữ của anh trông sẽ như thế nào, nhưng người mà có đôi môi, đôi mắt, có sống mũi, chiếc cằm kia thì không thể nào mà xấu nổi.

Cô vờ như không để ý lắm. “Tôi có thể hiểu được điều này, người mẹ nào trong mắt con mình cũng đều là đại mỹ nhân cả.”

Đinh Tiểu Dã lại nói: Đẹp hay không do miệng tôi nói ra thì đâu có ăn thua. Tôi kể cho chị hay nhé, bà ngoại tôi là người Kazakhstan, nghe kể khi còn trẻ, bà là một bông hoa của vùng Sát Nhĩ Đức Ni. Khi đó họ rất ít kết hôn với người ngoại tộc, năm mười tám tuổi bà ngoại tôi đi theo một người đàn ông người Hán lên núi thu mua nguyên liệu làm thuốc, trốn khỏi gia đình, từ đó không bao giờ trở về nhà nữa... Người đàn ông đó chính là ông ngoại tôi.”

Phong Lan cảm thấy hình như có điểm gì đó không ổn, nếu đúng theo như những gì Đinh Tiểu Dã kể thì bà ngoại của anh không bao giờ quay về quê nhà nữa, tức là từ đời mẹ anh trở đi thì đều sinh ra và lớn lên ở nơi khác, thế tại sao anh lại có thể quay về quê đi chăn ngựa, trồng hoa bưởi mẫu? dợđ☆L☆qđđ Chuyện này không phù hợp với tiến trình cuộc sống của một người bình thường. Nhưng cô không muốn cắt ngang câu chuyện của Đinh Tiểu Dã, anh sẵn lòng kể với cô về người thân của mình, theo như cô nghĩ thì đã là một bước tiến hiếm có trong quan hệ giữa hai người rồi, và cũng là một bất ngờ thú vị.

“Người dân tộc Kazakhstan thuần chủng có ngoại hình rất khác với người Hán, mẹ tôi đại loại là điển hình của việc kết hợp và dung hòa được nhưng nét đẹp của cả hai huyết thống. Bà không được học hành mấy, cũng không thích trang điểm như chị, nhưng bà là một mỹ nhân, điều đó là ấn tượng chung của tất cả những ai đã từng trông thấy bà...”

cho đến trước khi bà lâm bệnh. Bố tôi ban đầu mê mệt mẹ tôi đa phần cũng là do sắc đẹp. Sau đó ông có người phụ nữ khác, người phụ nữ cuối cùng cũng là người bố tôi thích nhất, trước đây là cô gái đòi giá cao nhất ở chỗ bố tôi, bởi vì cô ta lúc đó rất nổi. Nhưng những ai gặp qua rồi đều biết, cô ấy chẳng qua chỉ có được vài phần hình dáng của mẹ tôi khi trẻ mà thôi.”

Phong Lan giơ tay chạm vào tay Đinh Tiểu Dã, đầu ngón tay cô lướt qua những vết chai trên lòng bàn tay anh, cô nói: “Tôi đoán trước đây cậu nhất định đã có một cuộc sống rất tốt đẹp.”

Đây thực sự là một câu hỏi bấy lâu vẫn luôn canh cánh trong lòng Phong Lan, nhân cơ hội Đinh Tiểu Dã mở lời mà hỏi luôn. Thời vận của con người có thể thay đổi, thậm chí dung nhan và tên tuổi cũng có thể đổi được, duy có lời ăn tiếng nói và cử chỉ hành vi là khó có thể đổi khác, đó là thứ mà cuộc sống mãi mãi đánh dấu lên một con người. Tình yêu, hoặc có thể nói là sự mê muội, tạm thời làm mờ mắt Phong Lan nhưng cô không hề ngốc, mấy năm nay nhờ mở nhà hành mà cô càng hiểu thêm về con người. Tất cả mọi điều về Đinh Tiểu Dã đối với cô đều giống như một câu đố, tuy nhiên bản năng cho cô cảm nhận rõ rệt rằng anh không chỉ là một nhân viên phục vụ bình thường, ít ra không thể là một chàng trai chỉ sống một cuộc sống chăn ngựa đuổi cừu.

Đinh Tiểu Dã khẽ siết những ngón tay trong lòng bàn tay mình. Anh không tránh né câu phỏng đoán của Phong Lan mà nhìn xuống tay của hai người rồi chậm rãi nói: “Nếu như ý của chị khi nói “một cuộc sống rất tốt” là về tiền bạc thì nói thẳng ra, hai mươi năm trước đây tôi sống cũng tạm ổn. Công việc kinh doanh của bố tôi dù không vẻ vang gì nhưng cũng có một dạo làm ăn to, lại dựa được vào người có quyền có thế. Ông đối xử với mẹ con tôi rất rộng rãi, vì tôi là con trai duy nhất của ông mà... ít ra theo những gì tôi biết là như vậy.”

“Sau đó thì sao?” Phong Lan không kìm được vội hỏi tiếp. Sau đó xảy ra biến cố thì gần như là chắc chắn rồi, nếu không anh đã chẳng “lưu lạc” vào tay cô.

Nhắc đến biến cố của gia đình, thái độ của Đinh Tiểu Dã chẳng có vẻ gì gọi là “để tâm”. Anh tiếp tục nghịch những ngón tay của Phong Lan, đôi lúc lại cạy cạy lớp sơn móng tay của cô, khiến tay cô vừa ngứa vừa đau. Cả con tim cũng vậy.

“Trong phim người ta hay nói: “Ra đời bon chen đến mấy rồi sớm muộn

cũng phải quay về.” Giống như người làm công việc không chính thống như bố tôi, dù kinh doanh có lớn đến mấy, không thay đổi đầu óc mặt mũi hình thức, chẳng phải trước sau rồi cũng sẽ có chuyện sao? Những năm gặp thời có quyền lực, ông đã đắc tội với không ít người, biết quá nhiều chuyện không nên biết, hết thời hết vận một cái, liền không cách nào quay trở lại được. Ông bị cảnh sát truy đuổi, phải trốn chạy khắp nơi, bệnh tình mẹ tôi thì mỗi ngày mỗi nặng, nhà cửa cái thì bị tịch thu cái thì bị chia chác, còn lại chút cửa thì để lo hết vào việc chữa trị cho mẹ tôi.”

Phong Lan hỏi: “Cậu có hận bố cậu không?”

“Hận?” Trên gương mặt của Đinh Tiểu Dã phủ một nỗi buồn man mác khiến Phong Lan có cảm giác lạ lẫm. Anh lắc đầu, suy nghĩ mông lung một chút rồi nói. “Tại sao lại phải hận? Vì ông ấy không phải là người tốt ư? Tôi nói rồi, ông ấy đối xử với mẹ con tôi không hề tệ bạc, khi tôi vào học tiểu học, ông ấy bắt đầu ít về nhà. Mỗi giây phút mẹ tôi cố gắng gượng để sống dường như đều là để đợi ông... khiến cho tôi cũng có thói quen ngóng chờ ông về. Mỗi lần ông về là mỗi lần nhà tôi vui vẻ nhất, mẹ tôi rất vui mừng, tôi luôn mong được nhìn thấy dáng vẻ đó của mẹ. Bố tôi còn mang về cho tôi rất nhiều đồ ăn, đồ chơi, vui vẻ tươi cười với tôi, trong lòng tôi, đó là tất cả tình yêu của một người cha. Giống như ông già Noel vậy, dù mỗi năm chỉ đến một lần, dù lúc đến chỉ để lại quà rồi bỏ đi, nhưng năm sau lũ trẻ vẫn tiếp tục mong chờ ông đến, năm sau nữa cũng vậy...”

Phong Lan lớn lên trong gia đình đầy đủ và viên mãn, bố mẹ có đôi lúc cũng có cãi cọ, thậm chí đã từng đánh nhau, nhưng nếu bên ngoài có ai nói động đến bố cô câu nào là mẹ cô đều bên chăm chăm, còn ánh mắt sẽ lập tức lạnh băng. Bố cô khi còn tại chức ít nhiều cũng là lãnh đạo, trong nhà luôn là bề trên của vợ con. Hai ông bà sau khi về hưu càng khăng khít chẳng lúc nào rời nhau, tình cảm dường như còn thân mật hơn thời còn trẻ. Cô nghe hiểu lời kể của Đinh Tiểu Dã, nhưng hoàn toàn không thể lý giải được cuộc sống đó.

“Thế... cậu có hận mẹ kế không?” Cô nói với giọng hơi ngại ngùng.

Đinh Tiểu Dã nghe vậy liền cười, như thể cô vừa nói đùa một câu ngớ ngẩn.

“Ai là mẹ kế của tôi?”

Phong Lan ngạc nhiên. “Không phải cậu vừa nói bố cậu có người đàn bà

khác ở ngoài sao, người cuối cùng đó còn làm gái, ngoại hình có chút giống mẹ cậu?”

“Ồ... cô ta à?” Đinh Tiểu Dã thay đổi tư thế, trả lời tỉnh bơ. “Cô ta nói cho cùng cũng chỉ là “một trong số” những người phụ nữ bên ngoài của bố tôi, nhưng bố tôi quả thực rất quan tâm đến cô ta, nếu như không có cô ta, bố tôi đã không gây cánh nhanh như vậy.”

“Cho nên cậu phải hận cô ta là đúng còn gì, cô ta cướp đi bố cậu, lại còn hại ông ấy.” Phong Lan bị anh làm cho rối tung.

Đinh Tiểu Dã nói: “Những việc bố tôi làm vốn chẳng tốt đẹp gì, coi như cô ta chỉ vô ý đẩy thêm một cái... cô ta cũng là người đáng thương. Còn nói đến chuyện cướp bố tôi, trước cô ta, bố tôi còn có người khác nữa, mẹ tôi cũng không tỏ ra trách móc gì cô ta, tại sao tôi phải hận?”

“Gia đình cậu cứ rối tinh cả lên như thế à?” Phong Lan cảm thấy lạ lùng, những chuyện này quả thật quá xa vời với cuộc sống của cô, nghe có vẻ giống phim truyền hình nhiều tập li kì sướt mướt. À mà không, phim bộ ít ra còn có đại chiến giữa các bà vợ, đâu có cùng chung sống hòa bình, thông cảm thấu hiểu như họ.

Đinh Tiểu Dã cầm tay cô đang để cạnh tai xuống, cười nói: “Nếu như tôi nói cho chị biết, mẹ tôi không chỉ biết tới sự tồn tại của các cô gái đó, mà còn chiều ý bố tôi, đưa người đàn bà đó cùng con gái riêng của bà ta về nhà. Con bé đó còn gọi tôi là “anh trai”, bố tôi đối xử rất tốt với nó, thì chị có nghĩ là tôi nói điều không?”

Lúc này Phong Lan lại không cảm thấy ngạc nhiên nữa, cô đã học được cách dùng ánh mắt “không bình thường” để nhìn Đinh Tiểu Dã và cuộc sống trong quá khứ của anh. Trước đây cô thấy anh là một gã kỳ quặc, dù không giống kẻ xấu nhưng trên người luôn có vẻ “tà khí” hoặc “hoang dã” gì đó rất khó cắt nghĩa. Kể ra anh lớn trong môi trường “hài hòa” như vậy mà không trở thành một kẻ biến thái đã là lành mạnh về cả thể chất và tinh thần lắm rồi.

Cô liền ca ngợi: “Nếu như cậu không phải là đồ lừa đảo thì bố cậu hẳn phải là một sát thủ tình trường. Kể xem, có phải ông đẹp trai bằng cậu nhân đôi không?”

“Tại sao lại “bằng tôi nhân đôi”?” Đinh Tiểu Dã nhếch mép.

“Bởi vì nếu như có người đàn ông trông như cậu thế này, tôi cũng sẽ không cho phép anh ta có người phụ nữ khác bên cạnh, còn nói là phải chấp nhận sự tồn tại của những người đàn bà đó và chung sống với họ

ư, không bao giờ!” Phong Lan trợn mắt nói.

Đình Tiểu Dã đáp: “Thật ra trông bố tôi rất bình thường, tôi giống mẹ nhiều hơn.”

Phong Lan gào lên: “Tôi không tin.”

Đình Tiểu Dã nhận ra phụ nữ thật sự rất thú vị, câu chuyện lúc trước anh kể toàn là tình tiết li kỳ, cô đều tin răm rắp, đến khi kể tới vấn đề rất nhỏ và chỉ là một chi tiết vụn vặt, rằng bố anh không hề đẹp trai thì cô lại kiên quyết không tin. Phản ứng nào bộ của phụ nữ rõ ràng là không bình thường mà.

“Chị không tin, là vì chị và mẹ tôi, với cả Đoàn... à người phụ nữ kia hoàn toàn khác nhau.”

“Phụ nữ là phụ nữ, tình yêu có tính độc quyền tuyệt đối.” Phong Lan kiên quyết bảo vệ quan điểm của mình. “Nếu như mà mẹ cậu thật sự quan tâm để ý đến bố cậu như lời cậu kể thì không thể nào không oán hận chuyện ông có người khác.”

“Tôi đoán là mẹ tôi biết cách nhìn thoáng, sức khỏe của bà lại không tốt. Bố tôi không có người phụ nữ này cũng sẽ có người khác. Hơn nữa bố tôi thực sự có tình cảm với cô ta.” Đình Tiểu Dã nói.

Phong Lan thấy vẫn chưa thông. “Giống như lãnh đạo đi thị sát tình hình vậy, nói mấy câu “các đồng chí vất vả rồi” rồi quay bước đi hưởng thụ điểm phúc ngất trời của mình, cái đó gọi là “tình cảm thực sự” sao?”

“Ít nhất thì khi chết, họ đã được chôn cùng nhau, đó là nguyện vọng của cả hai người.” Đình Tiểu Dã lạnh nhạt nói.

Sinh ra không quăn cùng tử, chết đi chôn chung một mộ. Điều này quá đúng là sự gấn bó khăng khít vô cùng cố tích. Nhưng Phong Lan không thể can tâm làm vậy, nếu có thể chọn lựa, cô thà chọn lúc sống được ngày ngày quăn quýt bên nhau, chứ chết đi rồi quan tâm chi đến việc xương tàn tro tán có được ở cùng nơi hay không.

“Tình yêu của đàn ông và đàn bà quả nhiên hoàn toàn khác xa nhau.” Đây là sự thực mà Phong Lan phải thừa nhận, cô lại nói. “Nếu bố cậu có ngoại hình bình thường thì nhất định phải có gì khác để níu giữ đàn bà, không thì làm sao có thể bảo vệ được chính thất vững chãi, các cô bên ngoài cũng không tranh giành cãi vả gì à?”

“Hoa bướm ở đâu nữa thì tôi không biết, chỉ nói về cô sau này bố tôi mê nhất đó, ông ấy biết rõ chỉ tìm bóng dáng năm xưa của mẹ tôi trên hình hài cô ta, không bao giờ cần vắn về quá khứ, chân thành tận tâm chăm sóc

cho cô ta. Ngay cả đứa con cô ta có với người khác từ hồi còn rất trẻ, bố tôi cũng coi như con đẻ của mình. Trong thế giới của chị, những người đàn ông tốt bình thường có mấy người làm được như thế?”

“Nói vậy cũng đúng.” Phong Lan trầm ngâm, chung thủy không phải chỉ là cả đời yêu mỗi một người, mà là khi yêu một người thì chỉ tốt với người đó mà thôi. Một ý nghĩ vụt qua trong đầu, cô liền buột miệng thốt ra.

“Sau này cậu sẽ không lãng nhăng giống bố cậu chứ? Nếu cũng thế thì tôi phát điên lên mất.”

Cô nói xong, mặt liền đỏ bừng, cứ như thể họ sẽ có cái “sau này” thật vậy! Cô có chút hối tiếc, nhưng dù sao đã nói ra mất rồi thì cứ im lặng đợi xem anh trả lời thế nào.

“Tôi á? Đương nhiên là tôi không giống ông ấy rồi!” Anh cười, ngay cả ánh mắt cũng đầy ý chế giễu. “Không phải vì tôi tốt hơn bố tôi, mà vì tôi từng gặp quá nhiều phụ nữ gốc ghêch rồi.”

Ánh đèn mờ ảo không sao che nổi khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng như bị ai tát vào má của Phong Lan. Có kiểu chuyện trò nào giống thế này không? Câu trước vừa cười nói vui vẻ, câu sau đã đánh thẳng vào mặt người ta.

Cô đúng là yêu anh mờ cả mắt rồi, chính cô cũng thừa nhận mình gốc ghêch nhưng anh có cần thiết phải nói ra lời sỗ sàng như thế không?

Đình Tiểu Dã liếc nhìn cô, hơi ngạc nhiên vì thái độ của cô thay đổi đột ngột, khóe miệng lại nhếch lên cười cợt. Anh nói: “Ồi chị lại nghĩ tôi nói chị à... suýt nữa quên mất chị đấy. Có tiến bộ, bắt đầu biết mình là ai rồi.”

Phong Lan tức tối giơ tay véo anh, giận dữ nói: “Đình Tiểu Dã, cậu là đồ khốn! Đừng có cái kiểu vừa ăn cướp vừa la làng như thế. Cả thế gian này có thể chửi tôi gốc, nhưng cậu là người hưởng lợi, cậu không có tư cách nói như vậy.”

Đình Tiểu Dã để cô véo vài cái xong mới ngăn tay cô lại, thấp giọng nói: “Chị biết rõ như thế là gốc rồi, tại sao còn cố phạm phải?”

“Chết đói sao không nấu cháo thịt mà ăn hả?” Phong Lan cười khẩy. “Sao cậu không đi hỏi mấy người ăn xin ấy, biết ăn xin là nhục, tại sao vẫn ngửa tay ra xin người khác?”

Mặt Đình Tiểu Dã có vẻ như chưa hết thắc mắc, nhưng anh yên lặng không nói năng gì.

Góc sân thượng nơi hai người đang ngồi chỉ có một ngọn đèn trang trí ở

cạnh luống hoa là bật sáng, lạ lùng ở chỗ, dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt Đình Tiểu Dã trước mắt Phong Lan lại dường như rõ ràng hơn so với mỗi lần cô nhìn anh trước đây. Anh giữ chặt tay cô trong tay mình, dần dần, cô bắt đầu tin câu chuyện, lời nói của anh không phải là đùa vui, di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. mà anh thật lòng không thể lý giải nỗi tình yêu của một người con gái, cũng như cô không thể hiểu nỗi cuộc sống muôn màu muôn vẻ, thiên hình vạn trạng trước đây của anh.

Đình Tiểu Dã nói: “Tôi từng hỏi mẹ tôi câu hỏi như vậy, tại sao lại hi sinh tất cả mọi thứ của bản thân để chờ đợi một người đàn ông.”

“Mẹ cậu trả lời thế nào?”

“Bà không trả lời tôi.” Đình Tiểu Dã không trưng ra biểu cảm gì, chỉ có đôi hàng mi khẽ lay động. Mẹ chưa bao giờ nói một câu trách móc bố trước mặt anh, anh chỉ nhớ khi mẹ phát hiện ra thật có vấn đề là đúng lúc công việc kinh doanh của bố anh đang phát đạt, trong nhà bỗng nhiên trở nên yên ắng, bố nói người bệnh cần phải được tĩnh dưỡng. Mỗi lần về nhà, bố đều nhẹ nhàng ân cần với mẹ con anh, mẹ cũng tỏ ra rất vui vẻ và dịu dàng. d»đ☆L☆q»đ Nhưng thỉnh thoảng Đình Tiểu Dã tan học về nhà mà quên mang chìa khóa, anh bấm chuông cổng, hồi lâu sau mới thấy mẹ ra mở, trên người đã thay bộ quần áo đẹp, da mặt vàng ệch vì bệnh tật tỏa ra thứ ánh sáng kì lạ. Ánh sáng này dần tắt khi cánh cổng được mở ra, dù rằng đứng sau cánh cổng là đứa con trai bà yêu thương nhất.

Khi đó anh mới chỉ hiểu lơ mơ về thế giới tình cảm của người lớn. Có lúc mẹ anh nói với anh bằng giọng nói đùa vui: “A Đình, nếu như sau này con yêu một người, đừng bắt cô ấy phải đợi. Chờ đợi khiến cả người bệnh nặng cũng cảm thấy cuộc đời này quá dài.”

Có lúc mẹ lại nói khác: “Phải chờ đợi, vẫn còn hơn là không có gì để chờ.”

Trước đây anh không thích nghe mẹ nói những câu kiểu đó, cảm thấy cứ mê muội lạ lùng thế nào, sau đó bà không nói nữa. Bệnh tình của bà cứ liên miên như vậy, ngày càng xem nhẹ chuyện phong lưu trắng hoa bên ngoài của bố Đình Tiểu Dã, thậm chí còn dần chấp nhận sự tồn tại của những người đàn bà đó, bao dung với tất cả những gì thuộc về bố anh, cả tốt lẫn xấu. die»n. d»an. l«e. qu»y. d»on Trên thực tế, những mối tình mới của bố Đình Tiểu Dã nay đổi mai đổi, nhưng đến khi ông mệt mỏi,

kiệt sức, đau đớn, cô đơn, hai mẹ con Đình Tiểu Dã là nơi duy nhất ông quay về.

Có thể Phong Lan đã đúng, mẹ anh không phải là không hề oán trách. Oán giận càng nhiều càng không xa nhau được, giữ không được mà bỏ cũng chẳng xong, tất cả đều dần trở nên không thể nào khác nổi, còn người ngoài nhìn vào thì lại thành “đức tính” bao dung.

“Cuộc sống của bà giống như một cây bài tứ lơ khơ, chỉ có hai mặt, một mặt là “chồng về”, mặt kia là “chồng đi”. Cứ thế đến tận khi bệnh tình trở nên nguy kịch, y tá nói, cứ khi nào bà tỉnh lại, dù rằng lúc đó đã không còn phân biệt được ngày hay đêm nữa, vẫn tìm mọi cách để sửa sang tóc tai, vì bà sợ không biết lúc nào bố tôi sẽ xuất hiện ở đầu giường bệnh.”

“Thế bố cậu có đến không?” Phong Lan không kìm được bèn hỏi. Cô tưởng tượng ra khung cảnh đó, cho dù chỉ là chuyện bịa thì nghe vẫn có cảm giác tàn nhẫn.

Đình Tiểu Dã không trả lời ngay, Phong Lan cảm thấy những ngón tay của anh đang nắm lấy tay mình run lên khe khẽ.

“Không. Không phải là ông ấy không muốn... Mẹ tôi chắc cũng tha thứ cho ông. Những phút cuối cùng, lúc đó bà không mở mắt ra được nữa, tôi nói dối bà, bảo: “Bố về thăm mẹ kìa.” Mẹ tôi cười rồi đi.”

“Thế là đủ rồi, cậu đã làm những gì có thể.” Phong Lan không thể tưởng tượng nổi cảnh tận mắt nhìn người thân qua đời sẽ đau đớn như thế nào.

“Một mình cậu bên cạnh bà lúc cuối, chắc hẳn rất đau khổ phải không?”

Giọng Đình Tiểu Dã vẫn điềm tĩnh nhưng Phong Lan biết trong lòng anh không hề như thế.

“Tôi không chăm sóc bà được bao lâu, chỉ kịp nhìn mặt bà lần cuối. Bố tôi không về cũng tốt, nửa tháng cuối cùng đó, y tá cất gương đi, nếu không mẹ tôi chắc cũng không muốn để bố tôi nhìn thấy hình dạng của bà lúc đó. Lúc trước bà đẹp đến như vậy, quán ăn của bà cho dù nấu món ăn ngon đến cỡ nào thì khách đến cũng chỉ nhớ là bà chủ trông rất đẹp... Vậy mà đến khi chết, nhìn bà gần như không còn ra hình người nữa.”

Phong Lan lần đầu tiên nghe thấy chuyện mẹ Đình Tiểu Dã trước đây cũng từng mở tiệm ăn, bất giác giật mình. Đây cũng là một trong những lý do khiến anh chịu là ở nhà hàng của cô sao? Cô không đủ dũng cảm để hỏi.

“Sinh lão bệnh tử đều là những chuyện không thể khác được” Phong Lan

cố gắng nói một câu an ủi.

Tuy nhiên Đinh Tiểu Dã kể ra những chuyện này dường như không phải là để tìm sự thông cảm. Anh liếc nhìn cô rồi nói: “Mẹ tôi thì đúng là mất vì bệnh, nhưng chị có biết người đàn bà kia tại sao lại chết không?”

“Cô ta cũng mất rồi sao?”

“Ừm, chết vì hút chích quá liều.”

“Vì bố cậu à?”

Đinh Tiểu Dã nói: “Một trong những nguyên nhân là do bố tôi gặp chuyện. Còn lý do chính là tại vì người cô ta quan tâm đã ruồng rẫy cô ta.”

“Đàn ông à?”

“Chị nghĩ sao?”

Phong Lan không ừ hử gì.

Đinh Tiểu Dã nói tiếp: “Cho nên tôi mới nói cô ta là một người đáng thương. Ban đầu tôi cũng không hiểu nổi, tình yêu quan trọng đến thế sao, có thể khiến người ta chết, làm người ta điên. Nếu đúng như thế, tôi thà không yêu ai còn hơn.”

“Chính vì cậu không yêu ai cả, cho nên cậu mới không thể nào hiểu nổi và mới có thể nói nhẹ nhàng như không như vậy.”

Đinh Tiểu Dã chau mày: “Thế giới này rõ ràng là lớn đến thế, đàn bà cũng có đôi chân mà, tại sao phải dính lấy đàn ông để làm ếch ngồi đáy giếng?”

Phong Lan lặng lẽ ngấm lớp kính chắn nắng phía trên sân thượng, nếu ở khoảng không đó có một đôi mắt đang nhìn xuống thì lúc này trông cô cũng giống như một con ếch ngồi dưới giếng hẹp. Cô dường như đã hiểu ra tại sao Đinh Tiểu Dã lại nói với mình những điều này, tuy anh không yêu cô, nhưng cũng có thể cho là có quan tâm trong lòng mà không thể hiện.

“Với nhiều người phụ nữ, họ không cần một thế giới rộng lớn, thế giới có bao la đến đâu cũng không phải là dành cho họ và cũng có ý nghĩa gì đâu. Con ếch tại sao cứ ở dưới đáy giếng, bởi vì khi nó nhìn qua miệng giếng, sẽ cho rằng bầu trời là của nó, chỉ thuộc về nó. Dù chỉ một mảnh nhỏ nhưng đối với nó, thế là đủ đầy rồi.” Phong Lan nhìn sang Đinh Tiểu Dã, cười rồi hỏi. “Cậu luôn nghĩ là tôi ngốc đến mức đáng thương phải không?”

Đinh Tiểu Dã không tỏ thái độ gì, nói: “Người đáng thương chắc chắn có

một nỗi hận nào đó. Tôi hỏi chị, Phong Lan, chị thích tôi ở điểm gì? Thân phận, địa vị, điều kiện vật chất... chúng ta có hợp nhau đâu. Nếu như không phải gương mặt này, ngoại hình này thì liệu chị có bám riết lấy tôi?”

Phong Lan suy nghĩ về điều anh nói, không tìm được dùng tay vẽ lên không khí gương mặt của anh. Đúng thế, nếu trông anh giống như bếp trưởng, giống như chú Lý phụ bếp, giống như A Thành – một nam nhân viên phục vụ khác, liệu cô có điên đảo thần hồn vì anh không? die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on Câu trả lời là không. Nhưng đâu phải cô chưa từng gặp ai đẹp trai, như mẹ cô đã nói, những người đàn ông cô từng yêu có xấu trai đâu. Không nói đâu xa, từ Chu Đào Nhiên đến Tăng Phi, trong mắt mọi người đều oai phong, hùng dũng, đẹp trai lồng lộng. Cô có thể xao động, có thể lưỡng lự nhưng sẽ không vì họ mà bỏ qua đường ranh giới nhượng bộ của mình. Nhưng với Đinh Tiểu Dã thì trong cô không còn tồn tại ranh giới nào nữa rồi.

Cô nói: “Yêu vì tâm hồn thì cao cả hơn yêu vì ngoại hình sao? Rung động chẳng qua chỉ là cảm xúc trong một khoảnh khắc, yêu vì lý do gì mà chẳng giống nhau. Nếu như cậu không có gương mặt này, tôi sẽ chẳng bao giờ thích cậu, nhưng nếu như cậu chỉ có gương mặt này, tôi cũng sẽ chẳng thích cậu lâu. Đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu nổi cậu có cái gì mà thu hút tôi đến thế, có thể là chẳng có gì cả, đến một lúc nào đó tôi sẽ nhìn cậu phát chán, sẽ hất cậu ra thật xa, giống như một chiếc váy hết mốt vậy. Cậu tưởng tôi cũng giống như những cô gái cậu từng gặp, sẵn sàng chết đi sống lại vì cậu sao?”

Gương mặt Đinh Tiểu Dã thể hiện vẻ khoái chí vì thấy thú vị. Anh hỏi: “Nếu trước khi chị nhìn chán tôi, tôi đã kịp lừa chị rồi cao chạy xa bay thì sao?”

“Chẳng phải từ đầu đến giờ cậu vẫn lừa tôi đấy sao? Đinh Tiểu Dã.”

Phong Lan cười cay đắng. “Nếu như cậu thực sự đá tôi trước khi tôi chán cậu, tôi sẽ ân hận vô cùng, sau đó sẽ yêu một người khác, lại bắt đầu lại từ đầu.”

“Thật sao?” Những ngón tay Phong Lan lướt qua môi Đinh Tiểu Dã, bị anh cắn cho một cái.

Phong Lan kêu lên một tiếng rồi rút tay lại nhưng không rút hẳn tay về, mà vẫn se sẽ để ở gần miệng anh. Cô nói: “Cậu nghĩ là tôi nói cho bỏ tức

thôi sao? Tôi nói cậu nghe này, tôi sẽ không vì một tình cảm thất bại mà hủy hoại cuộc sống tương lai, cũng không vì một người đàn ông tồi mà hủy hoại hình ảnh về tình yêu trong tôi.”

Đình Tiểu Dã lại nghiêng đầu xuống, cắn nhẹ ngón tay cô lần nữa, trêu chọc: “Chết cũng không thay đổi! Xem ra chị bị ế cũng không phải là không có nguyên nhân.”

Lần này, Phong Lan khẽ rút tay về. Đình Tiểu Dã luôn dễ dàng tìm ra được điểm yếu của cô, cô càng ngày càng bớt tự tin.

Nếu anh ra đi, cô không phải là không có khả năng làm lại lần khác.

Nhưng cần bao lâu để lại có thể hít thở được bình thường, có trời mới biết. Liệu có khi nào cô phải đợi đến tận lúc về hưu, tập thể dục dưỡng sinh buổi sáng sớm, hát bài Tịch dương hồng rồi phải lòng một ông lão trong công viên? Trước khi điều đó xảy ra, cô không muốn phải cô độc đến già, nếu cần cô sẽ bỏ qua “chìa khóa tình cảm”, phá cánh cửa để tiến tới hôn nhân. Khả năng này khiến cánh tay của Phong Lan nổi đầy gai ốc trong làn gió đêm.

“Đình Tiểu Dã!” Phong Lan đột nhiên gọi tên anh.

“Hử?”

Anh lười biếng trả lời. Nhưng lời hồi đáp này vẫn ở gần trong gang tấc.

Tâm trạng hoảng hốt vô cớ của Phong Lan lắng xuống được một chút.

Cô nói: “Ở bên tôi trong ngày sinh nhật ba mươi tuổi nhé. Cho dù cậu lừa được hay không thứ mà cậu muốn lừa, cậu vẫn nên chịu khó một chút.”

“Lý do?” Đình Tiểu Dã tỏ vẻ tò mò.

“Bởi vì tôi sợ.” Phong Lan nói. “Khi mười mấy hai mươi tuổi, tôi cũng giống như bạn bè, đều không hiểu nổi người ba mươi tuổi sống vì cái gì, thanh xuân đã đi qua, tồn tại còn có ý nghĩa gì nữa. Thế mà chỉ còn hơn một tháng nữa thôi là tôi đã ba mươi tuổi rồi, tôi vẫn chưa biết quá nhiều điều, vẫn muốn nắm bắt quá nhiều thứ. Tôi không muốn đợi cái ngày đó đến, rồi phát hiện ra tôi cô độc một mình, so với chính mình khi hai mươi tuổi chỉ hơn vài nếp nhăn nơi khóe mắt.”

Phong Lan nhìn Đình Tiểu Dã không rời. Cho dù khả năng hai người tu hành chính quả còn hoang đường hơn cả trèo lên trời, cho dù anh trắng tay, cho dù anh không hề yêu cô và không biết đến lúc nào sẽ biết mất không dấu vết thì cô vẫn muốn nhìn thấy anh. Nếu như anh ở bên cô trong ngày sinh nhật ba mươi tuổi, cô sẽ bất chấp tất cả để giữ lấy anh, bất kể phải dùng đến thủ đoạn nào, bất kể cả thế giới này bảo cô điên,

cô vẫn quyết giữ anh ở bên cạnh mình, đi qua tuổi bốn mươi, năm mươi... cho đến khi hai người già đến mức quên cả tuổi của mình. Đinh Tiểu Dã không nhìn cô, anh ngồi dậy, nói: “Bài hát này nghe chán quá, tôi đi đổi bài khác.”

Phong Lan nín lấy tay áo của anh, cắn răng, giọng đầy bi ai: “Cả điều này mà cậu cũng không làm vì tôi được sao?”

Hai chiếc giường ghép từ ghế vôn đã kê rất sát nhau, Phong Lan túm lấy Đinh Tiểu Dã không buông, anh cũng không giằng ran gay nên nhìn hai người lúc này trông giống hết một đôi vợ chồng đang nằm trên giường vậy.

Đinh Tiểu Dã cười thành tiếng, anh đưa tay gạt lọn tóc vướng trước mắt Phong Lan, vén vào sau tai cô một cách vụng về rồi nói: “Phong Lan, tôi không giống như người trong tưởng tượng của chị. Những chuyện tôi vừa kể là tôi bịa ra để lừa chị đấy, tên lừa đảo nào cũng thủ sẵn một loạt các chuyện như vậy, càng xót xa bi thảm, con gái càng dùng dằng không nỡ bỏ đi. Chị là cô gái già sắp ba mươi tuổi đến nơi rồi, sao chẳng biết đề phòng gì hết vậy?”

Anh nói rồi định giằng lại vạt áo phong của mình khỏi tay Phong Lan, khiến cô càng túm chặt hơn.

“Đã nói thẳng ra thế thì nói rõ luôn một lần cho xong, còn chuyện gì cậu lừa tôi nữa không, cậu nói đi!”

“Tất cả.” Đinh Tiểu Dã nhìn xuống, ánh mắt chạm ngay đôi môi đang khẽ run lên của cô, nói. “Trong chuyện đó tôi tùy tiện lắm, chị đừng tin bất cứ điều gì.”

“Đã lừa tại sao không lừa cho trót? Tôi không sợ, cậu sợ cái gì?” Phong Lan cắn chặt môi.

Đinh Tiểu Dã nói bằng giọng đùa cợt: “Tôi sợ chị coi là chuyện nghiêm túc, đến lúc không bỏ nổi tôi lại hối hận.”

Phong Lan cuối cùng cũng thả tay áo anh ra, nhưng hai tay lại vòng lên cổ anh.

“Dù sao bây giờ tôi cũng đã nhận ra rằng mình không rời xa cậu nổi nữa. Trước khi tôi hối hận, hãy cho tôi chút thời gian.”

Chương 15: Ba lần đau khổ

Thời tiết đã bắt đầu vào thu, ban đêm ngoài ban công gió rất lạnh. Phương Lan mặc áo mỏng nên hắt hơi liên mấy cái. dợđo. lo. qđđ Đình Tiểu Dã chẳng nói chẳng rằng kéo cô dậy. “Tay chị lạnh như tay ma ấy. Đi thôi, tôi đưa chị về nhà.”

Phương Lan chỉ muốn được ở bên cạnh anh lâu hơn, cho dù thêm một giây thôi cũng được. Nhưng giọng điệu của Đình Tiểu Dã không cho phép cô từ chối, hơn nữa anh chủ động nói đưa cô về, không tìm mọi cách để thoái thác như trước, đã là một tiến bộ nhỏ đủ khiến cô vui rồi. Cô cẩn thận chi li đón lấy từng chút quan tâm và thỏa hiệp của anh. Trong lúc Đình Tiểu Dã thu dọn mấy chiếc ghế ở ban công Phương Lan lặng lẽ đi đặt một quả táo lên đầu giường anh. Việc này đã trở thành một thói quen của cô, và cô còn muốn xem chuyện này như một giao ước ngầm giữa hai người.

Giường của anh tuy đơn giản nhưng được sắp xếp rất sạch sẽ, không hề giống như đống lộn xộn hồi Khang Khang ngủ ở đây chút nào. Khi cô cúi người, một sợi tóc rụng xuống, rơi đúng vào gối anh, vỏ gối màu sáng khiến sợi tóc màu hạt dẻ hiện ò mồn mồn. Phương Lan định nhặt nó lên, tay đã chạm vào vỏ gối nhưng lại nghĩ lại. Thôi cứ để sợi tóc ở đây, hành động ích kỷ này làm cô cảm thấy riêng tư, bí ẩn mà hạnh phúc.

Ngay khi cô rút tay về, bỗng phát hiện dưới gối của Đình Tiểu Dã hình như có thứ gì đó. Cô kéo một góc gối ra, ở dưới có một chùm chìa khoá. Cô cầm lên, thứ khiến ngón tay cô khẽ run bắn không phải là chìa khoá mà là con thỏ được kết bằng hạt, móc vào cùng với chùm chìa khoá. Con thỏ kết bằng hạt này Phương Lan thấy rất quen thuộc bởi vì cô cũng có một chiếc, của Thôi Yên tặng. Phát hiện này không khác gì cầm lấy kim mà châm thật mạnh vào giữa trái tim cô. Món đồ thủ công làm cằng cách khâu hạt kiểu này phổ biến từ nhiều năm trước, bây giờ rất hiếm gặp, thêm nữa hai con thỏ có kích thước và hình dáng giống hệt nhau, Phương Lan có tự lừa phỉnh bản thân thế nào cũng chẳng thể tin được đây chỉ là một sự trùng hợp.

Chiếc này cũng là của Thôi Yên tặng sao? Hai người có quan hệ như thế nào? Quen biết nhau lâu chưa? Tại sao cô không hề có chút hận hức nào về việc này? Trong lúc hoảng loạn, Phương Lan để con thỏ trong lòng bàn tay, nhìn thật kĩ mới nhận ra con thỏ giấu dưới gối Đình Tiểu Dã này rõ ràng đã được dùng một thời gian khá lâu rồi, trông nó cũ kĩ và xước xát

hết như những chiếc chìa khoá xâu cùng của anh vậy, hoàn toàn khác biệt so với co thổ mới tinh mà Thôi Yên tặng cô.

Thôi Yên năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, lúc mười ba tuổi được Tăng Phi nhận nuôi và đón về nhà, Phương Lan gần như biết cô suốt từ lúc còn là một cô bé gầy còm vàng vọt rồi lớn lên cao ráo sáng sủa như bây giờ. Thôi Yên và Tăng Phi luôn thân thiết gần gũi khác thường, Đinh Tiểu Dã dù có thần thông quảng đại đến cỡ nào cũng không thể vô duyên vô cớ mà chen chân vào được, hơn nữa lại là chuyện từ rất nhiều năm trước. Những hạt ngọc nhỏ của con thổ trong tya cô đây đều đã xuống nước biến màu, nói không quá lời cũng phải có tuổi thọ chín, mười năm rồi, lúc đó Thôi Yên mới được mấy tuổi, chuyện này thật khó cắt nghĩa. Trong lúc rối bời, Phương Lan nghe thấy tiếng Đinh Tiểu Dã gọi cô ở bên ngoài: “Đi thôi.”

Từ nhỏ cô đã được giáo dục rằng, tùy tiện lục lợi đồ đạc riêng tư của người khác là một hành vi mất lịch sự, nghe thấy tiếng gọi, phản ứng đầu tiên của cô là vội vàng trả đồ vật về chỗ cũ, đúng lúc này Đinh Tiểu Dã đi đến. Anh đứng ở cửa phòng kho, hỏi: “Chị lại làm cái gì nữa thế?” Phương Lan đứng thẳng lưng, lúng túng chỉ vào quả táo ở đầu giường. Đinh Tiểu Dã cũng trông thấy, không nhịn được phải bật cười rồi không nói nhiều, chỉ giục cô: “Nhanh lên nào, đừng lể mề nữa.”

Hai người cùng nhau rời khỏi nhà hàng. Phương Lan băn khoăn hỏi:

“Đinh Tiểu Dã, cậu thích phụ nữ tầm tuổi bao nhiêu?”

Đinh Tiểu Dã đẩy vào gáy cô, không có vẻ hào hứng gì cho lắm đặt câu hỏi ngược lại: “Phụ nữ độ tuổi nào cũng đều phiền phức như chị à?”

Phương Lan bị anh đẩy thì loạng choạng, nổi cáu lấy túi đánh vào người anh. “Cậu biết thừa tôi là phụ nữ, sao không thể cố tìm chút phong độ ga lăng để đối xử với tôi nhỉ? Tôi chẳng qua chỉ muốn biết, đàn ông dù ở độ tuổi nào đi chăng nữa, cũng chỉ thích các cô gái trẻ tầm hai mươi mấy tuổi thôi có phải không.”

Đinh Tiểu Dã cười tinh quái. Anh chưa nói gì, Phương Lan đã hiểu ý, đau khổ phẩy tay nói: “Thôi thôi, tôi biết cậu sẽ nói, cậu chỉ thích người ngược to, ngoan ngoãn, biết để thôi chứ gì.”

“Được đấy, Phương Lan.” Nụ cười của Đinh Tiểu Dã càng sáng khoái.

“Chị có vẻ thông minh lên được một chút rồi đấy.”

Phương Lan nói: “Hứ, tôi chỉ dùng chân cũng đoán ra được tư duy của động vật bậc thấp, chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ kiểu như

cậu...”

Cô dừng bước, Đinh Tiểu Dã cũng vậy. Hai người vừa đi đến gần phòng bảo vệ của tòa nhà thì nhìn thấy Tăng Phi vừa từ trong đó đi ra.

Tăng Phi đang nói chuyện với người đi bên cạnh, người đó Phương Lan cũng đã từng gặp, chính là viên cảnh sát phụ trách vụ án cô bị cướp. Lúc này, Tăng Phi cũng đã nhận ra sự có mặt của hai người, ngạc nhiên gọi: “Phương Lan à? Muộn thế này rồi...”

Nửa câu sau Tăng Phi không nói hết ra, bởi anh nhìn thấy Đinh Tiểu Dã đứng bên Phương Lan. Anh dường như phải mất mấy giây mới nhớ ra cậu thanh niên này là ai, sắc mặt cũng bắt đầu biến đổi một cách khó tả. Phương Lan thông cảm với Tăng Phi, nếu vào lúc này cô bỗng bắt gặp Tăng Phi và thư ký nữ vai kề vai bước đi thì e rằng cũng sẽ có phản ứng tương tự như vậy, hơn nữa mới cách đây không lâu cô và Tăng Phi vẫn còn trong giai đoạn ngập ngừng “bàn chuyện hôn nhân đại sự”.

Tuy không định giải thích nhưng Phương Lan cũng không muốn tránh né. Cô hít sâu một hơi, liếc nhìn Đinh Tiểu Dã rồi đứng thẳng lưng, nói với Tăng Phi: “Đừng nói em trước, em phải hỏi anh mới đúng. Em quay về nhà hàng có chút việc, còn anh ở đây làm gì thế?”

“Ồ là thế này.” Tăng Phi giải thích. “Chẳng phải xe của em mãi vẫn chưa tìm thấy sao? Anh thấy chuyện này rất vô lý. Vừa may trưởng phòng của họ lại là cậu Trần bạn anh, anh bảo cậu ấy dẫn anh đến xem lại một lần nữa camera quan sát của tòa nhà, ít ra thì anh cũng từng làm cảnh sát, bây giờ lại làm ngành kỹ thuật và thiết bị bảo vệ, ít nhiều cũng có chút kiến thức, muốn tìm hiểu xem có thể phát hiện ra dấu vết gì không.”

Phương Lan cảm thấy áy náy trong lòng, bèn nói: “Anh không phải lo lắng chuyện này quá, thực ra em cũng không gấp gáp gì.”

Tăng Phi cười nói: “Cho dù thế nào cũng phải phá xong án thì mọi người mới yên tâm được. Đạo này anh cũng không bận gì, hoặc giống như Thôi Yên nói, làm cảnh sát lâu quá rồi nên bị nghiện điều tra, đây là một loại bệnh, cần phải chữa trị.”

Anh nói như vậy đương nhiên là muốn cho Phương Lan cảm thấy thoải mái, Phương Lan còn biết nói gì nữa? Cô đành mở lời: “Cảm ơn anh nhiều, Tăng Phi.”

Tăng Phi tươi cười. “Khách khí quá lại làm anh ngại đấy. Chúng ta vẫn là bạn bè mà, đối với bạn bè, anh đều hành xử như vậy. Anh đã định hỏi em là khi còn chưa bắt được tên cướp, em con gái một mình đi đi về về thế

này không an toàn, có cần anh đưa đón không, nhưng lại sợ người lớn hai bên nghĩ nhiều. Bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi. Anh với cậu Trần còn phải đi xem nốt một cái camera an ninh nữa, em về nhà sớm đi nhé.”

Chào tạm biệt Tăng Phi xong, tâm trạng Phương Lan vẫn rối bời, Tăng Phi không cần cô cảm ơn, anh bảo đối với bạn bè anh đều làm như vậy cơ. Cô làm sao mà không biết Tăng Phi lúc nào cũng bận túi bụi, mà dù có chút thời gian nhàn rỗi thì một người đàn ông độc thân như anh, buổi tối thanh thoi thoải mái làm gì chẳng được, chẳng nhẽ lại đi xem mấy hình ảnh camera theo dõi khô khan vô vị, Tăng Phi chắc chắn là một người bạn tốt, nhưng mà...

“Hối hận rồi chứ gì?” Giọng Đinh Tiểu Dã vang lên bên tai, anh bước đi, cúi đầu cười, nói với Phương Lan. “Một người đàn ông từng bị chị từ chối... ừm, chị muốn nói là bạn bè thông thường cũng được, anh ta đều đối xử với chị như vậy cả mà, tốt hơn đũa thấy người gặp nạn đã không cứu còn ném đá như tôi gặp trăm lần. Người tử tế như vậy, sao lại còn ngúng nguẩy? Đừng bảo tôi không nhắc nhở chị từ trước, muốn chơi cũng phải biết được mình có dám chơi đến cùng hay không, bây giờ hối hận còn kịp, chị vẫn có thể quay đầu đi tìm người họ Tăng kia, làm vậy có phải là tất cả đều vui mừng không?”

Phương Lan không thể tin nổi, quay sang nhìn Đinh Tiểu Dã, ánh mắt anh vừa hiểu thấu lòng người, vừa trống rỗng không cảm xúc, giống hệt như những lời anh vừa nói ra và nét mặt của anh khi đó.

Vừa xong Phương Lan đúng là có cảm giác hụt hẫng, cô quan tâm đến anh là vậy, trong trái tim cô, Đinh Tiểu Dã đương nhiên là một người rất đặc biệt. Thế mà hai lần cô bị cướp, anh đều có mặt ở đó, lần thứ hai tuy nói là anh đã cứu cô nhưng trong lòng kỳ thực cũng chỉ định khoanh tay đứng nhìn. Anh luôn nói con người ta đầu tiên phải học cách bảo vệ bản thân, Phương Lan về góc độ lí trí thì chấp nhận, còn về mặt tình cảm thì ít nhiều đã nguội bết cùng tiếc nuối.

Có yêu thì mới nặng lòng, không yêu đâu có chờ mong điều gì. Hơn nữa cô luôn ghi nhớ trong lòng điều tiếc nuối nho nhỏ đó. Đinh Tiểu Dã không hề để tâm đến chuyện những lời mình nói ra có thể khiến người khác chạnh lòng.

Phương Lan thấy cay cay khoé mắt, miệng ghen lại không nói nên lời. Cô rơi vào cảnh ngày hôm nay biết trách ai đây? Ai bảo cô giống như con

lừa cạnh cối xay, bị bịt mắt đuổi theo túm cà rốt vĩnh viễn không ăn được trong lòng vô vọng để kéo cối xay, một vòng rồi lại thêm một vòng. Trách sao được bằng vài bịt mắt hay vị thơm ngọt của túm cà rốt. Có trách thì chỉ biết trách con tim tham lam và si tình của cô mà thôi. Cô chăm chăm nhìn Đinh Tiểu Dã một hồi rồi một mình lặng lẽ bước nhanh về phía trước, để anh lại sau lưng. Cô không muốn nói thêm với anh một câu nào nữa, cũng không muốn để anh nhìn thấy dòng nước mắt đang trào ra. Khi có người thương yêu mình, nước mắt mới là nước mắt, còn không thì chỉ là thứ chất lỏng có vị mặn, có người quan tâm, không nhẽo mới là không nhẽo, còn không thì chỉ tự diễn tự đổ. Bộ dạng cô lúc này ngoài việc khiến mình tăng thêm yếu đuối nực cười ra thì không có ích lợi gì hết.

Đinh Tiểu Dã đương nhiên sẽ để cô đi, mà theo nhe phong cách của anh, e là sẽ còn nói, giá mà biết sớm Tăng Phi sẵn sàng đưa cô về nhà, anh đã đỡ mất công phiền phức bao nhiêu. Phương Lan vừa đi vừa chạy, được một quãng, thời tiết chết tiệt này, vẫn chưa đến tháng Mười, tại sao lại lạnh run thế này? Đinh Tiểu Dã ở đằng sau vẫn im lặng, giống như những gì cô hiểu về anh. Thế rồi, đúng lúc Phương Lan sắp đi ra khỏi con ngõ, cô liền nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc nhưng vội vã ấy. Đinh Tiểu Dã dễ dàng đuổi kịp cô, kéo chiếc dây đeo túi của cô từ phía sau, anh bị Phương Lan đẩy mạnh cho một cái. Lực đẩy của cô quá mạnh nên trọng tâm dưới chân không vững, giày cao gót bị treo, cả người lão đảo suýt ngã. Đinh Tiểu Dã vội kịp thời đỡ lấy cô.

Sau khi Phương Lan đứng vững lại, lại đẩy tay Đinh Tiểu Dã đang nắm lấy cánh tay cô ra, lực đẩy không lớn nhưng cương quyết. Cô nói: “Đinh Tiểu Dã, nếu cậu không coi tôi là một đứa con gái ngu ngốc đi thích cậu, thì xem tôi như người qua đường đi, muốn đi thì cứ đi đi, để cho tôi còn có chút tôn nghiêm... Không đi à? Muốn xem trò à? Thế thì tôi xin cậu quay người rồi đi có được không? Tôi không muốn để cậu nhìn thấy tôi trong bộ dạng này... hay là cậu chưa bao giờ nhớ ra rằng tôi cũng có lòng tự trọng?”

Cô chầm chậm ngồi xuống, vùi đầu xuống chiếc túi đặt trên hai đầu gối mà khóc không thành tiếng. Cô không phải là loại con gái dễ dàng rơi nước mắt, mẹ cô nói, con gái kiêu hãnh, tự tin không bao giờ phải lấy nước mắt ra làm vũ khí. Nhưng trước mặt Đinh Tiểu Dã, đến năm phần kiêu hãnh cô cũng chẳng còn. Cô khóc không phải vì anh, mà vì càng lúc

càng hiểu ra, rốt cuộc là tại sao tại sao cô có thể vì chút tình mọn kia mà khiến cho bản thân mình thậm hại thế này.

Chân Đinh Tiểu Dã vẫn ở trước mặt cô. Anh thậm chí không chịu nghe lời cô quay lưng mà bước đi. Đồ khốn khiếp này! Không yêu cô thì có gì mà ghê gớm chứ?

Phương Lan ngẩng đầu lên, lau nước mắt vòng quanh trên má, cắn răng nói: “Cho dù tôi có là ăn mày, cậu từ chối bố thí thì cũng đừng nên cười nhạo. Đây là nguyên tắc cơ bản của việc làm người.”

Đinh Tiểu Dã vẫn đứng trơ trơ trước mặt cô như vậy, được một lát, anh cũng ngồi xuống. Tầm mắt hai người ngang nhau, phải chăng vì những giọt nước vẫn còn vương trên mi khiến cô hoa mắt? Sao cô lại có cảm giác lúc này Đinh Tiểu Dã như đang hoang mang không biết mình nên làm gì...

Anh nhìn đôi vai cô run run vì khóc nức nở, định đặt tay lên nhưng lại lưỡng lự. “Chị không muốn quay lại thì không quay nữa, sao phải khóc?”

“Đồ khốn khiếp!” Phương Lan đẩy mạnh vào vai anh. Đinh Tiểu Dã không đề phòng, bị cô đẩy ngồi phịch ra sau, cười nói: “Chị mắng người không thể dùng từ khác được sao, tại tôi đầy sâu bọ rồi.”

Phương Lan làm đúng theo ý anh, thu thập hết những từ mắng chửi trong kho từ vựng của cô, liệt kê tất cả ra để tặng anh.

“Khốn nạn, của nợ, ăn hại...”

Đinh Tiểu Dã cười càng sảng khoái hơn. “Mấy từ đó toàn là của mấy bà vợ già dùng để chửi chồng.” Anh né chiếc túi Phương Lan dùng làm vũ khí để đánh anh, đứng dậy, cong lưng chìa tay về phía cô.

“Đứng lên nào!” Anh nhìn Phương Lan ngồi im không động dậy, nói thêm một câu. “Tôi chỉ nói linh tinh thôi mà, lúc nãy ấy.”

Phương Lan vẫn ngẩng mặt nhìn anh, thút thít nói: “Đinh Tiểu Dã, chuyện này chẳng buồn cười chút nào.”

Đinh Tiểu Dã không quan tâm đến việc Phương Lan phản đối, túm cánh tay của cô, cưỡng chế bắt cô đứng dậy.

“Chị cứ coi tôi là thằng ăn mày là được.”

Anh nói xong, nhìn mặt Phương Lan vẫn còn phụng phịu, liền túm lấy tay cô rồi từ bắp tay trượt xuống bàn tay, nắm chặt lấy, mười ngón tay lồng vào nhau, sau đó kéo cô đi.

“Đánh một đòn rồi thường quả táo, cậu vừa đấm vừa xoa thế này là sao vậy?” Điệu bộ vùng vằng của Phương Lan cũng như giọng nói, đều

không thật lòng mình.

Đinh Tiểu Dã lấy túi của cô đeo vào cổ mình, cười rồi nói, “Hai quả táo ngọt, thế là hời rồi còn gì?”

“Khốn khiếp!” Phương Lan mắng, cô đi theo anh, từng bước từng bước, những ấm ức và cay đắng trong lòng cũng giống như lệ trên khóe mắt dần được gió thổi khô trong màn đêm, dưới ánh đèn đường.

“Nói thật là, đi bộ trông như cua thế này mà chị không thấy khó chịu chút nào à?”

“Đinh Tiểu Dã, cậu im miệng lại hộ tôi.”

Tăng Phi bị người bạn cảnh sát họ Trần và giám đốc của anh kéo đi uống vài ly gần nửa đêm mới về đến nhà. Anh vào nhà thì gặp cháu trai gọi bằng cậu Lưu Khang Khang, dậy đi vệ sinh. Trường đã khai giảng, Khang Khang mỗi dịp cuối tuần đều về ở nhà cậu, việc làm thêm ở nhà hàng Phương Lan không theo lịch giống như trong kỳ nghỉ hè nữa, nhưng vẫn tiếp tục đi làm.

“Cậu đã về đấy ạ?” Khang Khang ngái ngủ chào anh.

Tăng Phi liếc mắt về phía phòng Thôi Yên giờ đã tắt đèn, thuận miệng hỏi: “Chị cháu ngủ rồi à?”

Khang Khang không đáp, vừa đi vào phòng vệ sinh vừa làu làu: “Một người về đến nhà là hỏi ‘cậu có nhà không’, một người thì hỏi ‘chị ngủ rồi à’. Chẳng lẽ mình là người vô hình à?”

Tăng Phi chưa bao giờ hiểu được tư duy của cậu cháu ruột này nên không chấp vật, anh vừa cởi khuỷ áo sơ mi vừa đi về phòng ngủ của mình. Phòng ngủ của anh vẫn sáng đèn, phòng tắm cửa đóng kín phát ra tiếng nước chảy róc rách. Tăng Phi ngạc nhiên nhưng không lên tiếng, chỉ từ từ ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh cửa sổ sát sàn.

Chỉ có một người dám xâm nhập vào không gian riêng tư của anh vào lúc này. Tăng Phi định kiểm tra hộp thư từ chiếc điện thoại di động thì nhận ra mình đã khá mệt. Khi còn làm cảnh sát hình sự, anh từng lập kỷ lục ba ngày ba đêm không ngủ để phá án, bây giờ anh đã ba mươi lăm tuổi, trong mắt người khác là một người thành công, trẻ trung và tràn đầy năng lượng, nhưng chưa đến mười hai giờ, chỉ uống hai ly rượu, anh đã có cảm giác mệt mỏi chẳng thiết gì, chỉ muốn đánh một giấc. Thời gian trôi qua đã lấy đi của anh ngoài sự sắc bén và ý chí, còn cả nhiều thứ khác nữa.

Cửa phòng tắm hé mở, Thôi Yên vén mớ tóc ướt rượt bước ra, vừa nhìn

thấy Tăng Phi ngồi ở đó, cô liền dùng mũi hít thật mạnh, chất vấn: “Cậu không hút thuốc trong phòng đấy chứ?”

Tăng Phi đặt điện thoại xuống, nhắc nhở cô: “Cậu nhớ đây là phòng “cửa cậu”. Lần sau cháu không nên tùy tiện vào đây. Phòng tắm bên ngoài thì không dùng...”

“Khang Khang đau bụng, cháu không muốn phải tranh nhau với nó. Không tin thì cậu đi mà hỏi nó.” Giọng Thôi Yên đầy vẻ ấm ức.

Tăng Phi chẳng bao giờ có chuyện lại đi hỏi Khang Khang. Anh biết rất rõ Khang Khang miệng thì cứ tị nạnh vậy thôi, thật ra trong lòng luôn bênh chị gái. Thôi Yên làm gì cũng không bao giờ thiếu cậu ta gõ trống khua chiêng cổ vũ bên cạnh.

“Dùng thì cũng đã dùng rồi, cháu đi về phòng đi, đừng có lượn lờ trước mắt cậu nữa.”

Váy ngủ của Thôi Yên dài đến đầu gối, kiểu dáng khá cổ điển, nhưng dù sao cũng là một cô gái hai mươi tuổi đầu rồi, Tăng Phi cảm thấy mình cần phải nhắc nhở cô chuyện nam nữ phải có khoảng cách, kể cả giữa anh và cô.

Thôi Yên vờ như không nghe thấy Tăng Phi nói gì, bước lại, tỉnh bơ ngồi lên đùi anh, nghiêng đầu vuốt tóc, cười rúc rich hỏi: “Cậu nhỏ nhen thế, cháu có quấy cậu gì đâu.”

Cơ bắp Tăng Phi bỗng nhiên căng ra, kiềm chế cảm xúc kỳ lạ đó lại, anh nghiêm giọng nói: “Đứng dậy ngay!”

“Cháu xin lỗi!” Thôi Yên hất tóc, đôi môi phụng phịu nhưng không quan tâm đến mệnh lệnh của anh.

Tăng Phi định đẩy cô ra cho xong nhưng lại dừng tay, nói nhấn mạnh từng từ: “Cậu bảo cháu đứng lên là đứng lên, đừng bắt cậu phải cúi.”

Lần này Thôi Yên đành phải chầm chậm rời khỏi người anh. Cô hiểu rõ Tăng Phi, giống như anh cũng thuộc lòng tính cách của cô vậy. Cho nên cô biết được lúc nào thì Tăng Phi sẽ nuông chiều cô, lúc nào thì nghiêm chỉnh không đùa được. Tuy là khả năng đầu chiếm phần lớn trong các tình huống, nhưng cô là người thông minh, không tùy tiện thử tìm giới hạn chịu đựng của một người đàn ông.

“Có phải cậu có chuyện gì không vừa ý đúng không? Nói cho cháu nghe đi.” Thôi Yên quỳ xuống một bên chân Tăng Phi, đặt tay lên đầu gối anh, nũng nịu hỏi.

Tăng Phi muốn nói, không có chuyện gì không vừa ý cả, điều rắc rối và

phiền phức nhất của anh chính là cô. Nhưng cô sẽ không chịu nghe những lời như thế, mà dù chuyện gì cô cũng hiểu thì cô vẫn giả vờ ngây ngô như không biết gì.

Tăng Phi vẫn vò chiếc điện thoại di động để trên chiếc bàn nhỏ, chuyện cần nói thì cứ phải nói ra thôi.

“Ngày mai cháu chuyển về trường ở đi, nếu như sợ môi trường trong ký túc xá không tốt thì thuê một cái nhà ở gần trường.”

“Tại sao cơ?” Thôi Yên bình tĩnh hỏi.

“Bởi vì cháu đã lớn, cuộc sống hoàn toàn có thể tự lập được rồi, không cần thiết lúc nào cũng phải ở gần cậu.”

“Thế tại sao Khang Khang lại có thể? Vì nó là máu mủ ruột rà xin của cậu à?”

“Đúng thế.” Tăng Phi không muốn nói qua lại vòng vo với cô nữa, bèn thẳng thắn bảo. “Nó không bao giờ giữa đêm mà đi từ phòng tắm của cậu ra rồi ngồi lên đùi cậu cả.”

Thôi Yên đứng dậy, quay mặt đi, cười cười, nói: “Là vì chuyện đó à? Không phải chúng ta vẫn luôn thế này sao?”

Tăng Phi khổ sở nói: “Vẫn luôn thế này là thế nào? Trước đây cháu mấy tuổi, bây giờ cháu bao nhiêu tuổi rồi? Thôi Yên, con gái phải biết tự trọng!”

“Vậy sao? Chuyện đó trước đây cậu đâu có dạy cháu.”

Cô cười rồi lại nhẩy lên đùi anh, anh cau mày nói: “Thôi Yên, cháu lại làm thế rồi!” Cảnh tượng này dường như lặp lại giống hệt ngày hôm qua.

“Những chuyện này có cần cậu phải dạy không?” Tăng Phi chán nản lắc đầu.

“Đương nhiên, cái gì cháu biết mà chẳng do cậu dạy? Có gì không phải của cậu cho đâu. Hay là cậu liệt kê cho cháu một danh sách, những gì trước đây cháu có thể làm, bây giờ không được làm nữa. Lúc nào bắt đầu không làm, tính từ phút nào giây nào trở đi, cậu viết ra thật rõ ràng cho cháu, lần sau cháu sẽ biết rõ nhiệm vụ của mình.”

“Cuối cùng đều là lỗi của cậu cả.” Tăng Phi lẩm bẩm nói với mình.

Thôi Yên không có ý nhượng bộ, nhìn anh rồi nói: “Đúng thế, là lỗi của cậu cả. Nếu ngay từ đầu cậu để cháu tự sinh tự diệt thì sẽ không có chuyện gì xảy ra hết. Ai bảo cậu tốt với cháu? Cháu không rời nổi cậu ra thì tội lỗi sai lầm lớn nhất là ở cậu. Cậu không thể tự tay nặn thành cháu

như ngày hôm nay, rồi lại chê cháu méo mó!”

Cô dường như đang hùng biện, và Tăng Phi không có cách nào phản biện, Phương Lan nói một câu rất đúng, nếu như anh không nuông chiều, Thôi Yên sẽ không đi xa đến thế trên con đường sai trái của cô. Là anh thương xót Thôi Yên, luôn nghĩ cách để chăm sóc cho cô tốt hơn một chút, tốt thêm chút nữa, chỉ muốn mang cho cô cả thế giới này. Chính anh đã tạo nên sự thân thiết giống như có quan hệ cốt nhục giữa hai người, anh cũng đã từng vui sướng vì có được quan hệ thân mật như vậy, nhưng đến khi anh ý thức được tình thế không giống như anh tưởng tượng nữa, đến khi tình cảm của Thôi Yên trong thực tế đã ép anh vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, anh mới sẽ tỉnh rằng cần phải thoát ra, tuy nhiên sự thoát ra như xé da cắt thịt này đối với anh rất lạ lẫm, đối với Thôi Yên lại càng tàn nhẫn. Anh biết là rất khó, nhưng không thể không làm.

Tăng Phi nói: “Cậu tốt với cháu, bởi vì cháu cũng là người thân của cậu. Nhưng dù là bố con ruột thịt đi nữa, đến một độ tuổi nào đó, cũng phải tránh những chuyện không nên.”

“Người thân!” Trước mắt Thôi Yên hiện ra cảnh Đinh Tiểu Dã khi nghe đến hai tiếng này đã cười nhạo thế nào. Đinh Tiểu Dã nhìn nhận ra hết, Phương Lan cũng thế, còn Khang Khang nữa... có thể là tất cả mọi người đều nhìn ra, chỉ riêng mình Tăng Phi không dám đối diện với sự thật, tự lừa mình và dối mọi người.

Thôi Yên nói với Tăng Phi bằng giọng bi ai: “Lòng người vô tư thì đất trời rộng rãi. Tăng Phi, cậu coi cháu là người thân thực sự thì nên thoải mái hơn.”

Dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt trắng sứ của cô vẫn hiện rõ nét buồn bã. So với lúc cô liến láu mồm miệng thì Thôi Yên như thế này lại càng khiến cho Tăng Phi không thể mắng mỏ. Anh nhớ đến những chuyện khi xưa, lại mềm lòng vài phần, bèn cất tiếng thở dài: “Cậu phải nói bao nhiêu lần nữa đây, con người ta sống trên thế gian này không phải là cứ thích gì thì làm nấy được.”

“Thế giả dụ cậu được thích gì làm nấy thì cậu có yêu cháu không?” Thôi Yên rất tinh ranh chớp ngay thứ mà cô quan tâm nhất từ trong câu nói của anh.

Tăng Phi mệt mỏi ngả lưng dựa vào thành ghế, khẽ khép mắt lại: “Cậu không muốn thảo luận vấn đề này với cháu.”

“Cậu sợ à? Không dám trả lời sao? Sợ cháu sẽ nhìn ra cậu nói dối!” Thôi

Yên thúc ép. Anh không yêu cô, hay là không thể yêu cô, sự khác nhau này đối với trái tim cô rất quan trọng.

“Có phải cháu đã đi gặp Phương Lan không?” Tăng Phi đành đổi chủ đề.

“Tại sao cậu lại hỏi thế?” Thôi Yên cảnh giác. “Đừng có mà bị người ta từ chối xong về đổ tại cháu!”

“Không nhận à? Cậu vẫn không hiểu được cháu là người thế nào!? Tăng Phi nhìn thái độ của thyn là biết mình đoán không nhầm.

Thôi Yên rất biết cách làm người khác thấy vui, dẫu đó là qđđ bởi vì từ bé cô đã học cách nhìn sắc mặt người khác để nhận đoán, thăm dò lòng dạ của người ta, sau đó tranh thủ cơ hội. Cô ít khi làm mất lòng người khác, có thể hoà hợp với bất kỳ ai. Khi cô mười bốn tuổi, Tăng Phi đưa cô về nhà chị gái mình. Chị gái, anh rể và mẹ anh ban đầu đều không đồng ý lắm. Bởi vì tuổi Thôi Yên lúc đó không còn nhỏ nữa, lại đã trải qua bao nhiêu biến cố, không dễ nuôi dưỡng dạy bảo, trong nhà có thêm một người, ai cũng cảm thấy mất tự do thoải mái. Nhưng không không cần đến một năm, thyn đã khiến cả nhà chị gái Tăng Phi đều hoàn toàn chấp nhận sự tồn tại của cô, tuy là họ đối xử với cô không thể thân thiết như với Khang Khang, nhưng từ mẹ đến chị gái, anh rể của Tăng Phi đều thừa nhận cô là một con bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, lại lương thiện tốt bụng, hay lam hay làm, nói năng lại ngọt ngào, không làm mọi người phải lo nghĩ. Khang Khang thì xem cô như chị ruột vậy. Còn với bạn trai, mỗi lần chia tay họ đều nhớ nhung những điều tốt đẹp ở cô. Co goings như nước vậy, ở trong những vật đựng khác nhau lại có hình dạng khác nhau. Chỉ Tăng Phi nắm rõ được bản tính của cô, Thôi Yên không có cảm giác an toàn, khao khát được yêu, nên mới tốt với tất cả mọi người trong vô thức, mới để mọi người luôn nhìn thấy mặt tốt của cô. Thật ra cô rất cứng đầu, nếu muốn thứ gì thì cho dù có khó khăn thế nào, cô cũng phải đạt được, chỉ trừ... chuyện cư xử với Phương Lan, Tăng Phi không tin rằng có cam chịu khoanh tay đứng yên chờ kết quả.

Sự tình có thể liên quan đến Đình Tiểu Dã, Thôi Yên không dám bắt cần.

Còn Tăng Phi thì không có vẻ gì là đùa cợt. Sắc mặt cô thay đổi, miễn cưỡng trả lời: “Cháu đi gặp chị ấy.”

“Cháu đã làm gì?”

Thôi Yên vênh cằm lên đáp: “Cháu nói với chị ấy, cháu yêu cầu. Có sao không? Cháu đâu có nói dối!”

“Thế à?” Tăng Phi vẫn nhìn thẳng vào mắt cô.

Một lát sau, Thôi Yên mới thấp giọng nói: “Cháu còn nói cậu cũng yêu cháu... chuyện đó chỉ là sớm hay muộn thôi!”

Tăng Phi lên cơn đau đầu. “Mở miệng ra là yêu, cháu thì biết gì về yêu?”

“Cháu tất nhiên là biết chứ.” Thôi Yên gào lên. “Cháu còn biết là chị Phương Lan không yêu cậu. Nếu như chị ấy thực lòng yêu cậu thì đã không vì tác động bên ngoài mà phải buông tay. Nếu mà là cháu, dù ai nói gì, dù ai ngăn cản, tình yêu của cháu cũng không bao giờ thay đổi.”

Tăng Phi không muốn nghe thêm nữa. “Thôi thôi thôi, mang “tình yêu” của cháu biến về phòng cháu ngủ đi, cậu mệt lắm rồi.”

Thôi Yên không nhúc nhích, cô nghĩ về việc con người tại sao lại gọi một thứ đau khổ là “đắng lòng”, giống như một nỗi đau âm ỉ nhưng mạnh mẽ và nhức nhối, khiến cả con người ta kiệt quệ, rũ rượi. Cô có thể chấp nhận việc Tăng Phi đẩy cô ra, ác miệng cự tuyệt cô, anh có những ngần ngại và khó xử của anh. Nhưng cô không thể chịu đựng nỗi khi anh nhắc đến “tình yêu” của cô với thái độ coi thường đó, dường như đó là câu giễu cợt đau nhất.

Cô sai rồi, sai ở chỗ nhắc đến tình yêu quá nhiều. Tăng Phi nghe nhiều phát mệt, phát chán rồi, tình cảm chân thành cũng trở thành lời đầu môi chót lưỡi.

Thôi Yên luôn cho rằng tình yêu là thứ tốt đẹp nhất cô có thể tặng cho Tăng Phi, và cũng là thứ cô có nhiều nhất, cho bao nhiêu cũng không hết, dùng thế nào cũng không cạn, nhưng cô lại quên mất một điều, thứ cho đi dễ dàng cũng là thứ dễ dàng mất giá. Tình yêu của cô trong mắt Tăng Phi chính là như vậy.

Tự gây ra tai vạ thì tự chịu lấy hậu quả thôi. Hay dở là do mình cả.

“Không về đi, vẫn chưa “yêu đủ” sao?” Tăng Phi đứng dậy, vòng qua người cô, đi vào phòng tắm.

Khoé mắt Thôi Yên cay sè, cô lặng lẽ nắm chặt tay, đột nhiên hỏi: “Hồi đó lúc mẹ cháu nói yêu cậu, cậu cũng thế này với mẹ cháu à?”

Tăng Phi dừng bước.

Đây là điều cấm kỵ giữa hai người. Dù Tăng Phi rất nuông chiều Thôi Yên, cô cũng ít khi dám chủ động nhắc đến nỗi khổ này của anh. Người trong quá khứ, chuyện trong quá khứ đều đã trở thành vết thương cũ, rạch vết sẹo ra chỉ làm cho tất cả mọi người đều đau, điều này không đáng. Nhưng bây giờ cô mặc kệ, nỗi khổ của cô mắc ở trong lòng, lên

không được, xuống không xong, nói ra miệng lại thành không bệnh mà rên nên cô để anh nếm thử mùi vị xem sao. Cô bây giờ ít nhiều đã hiểu ra nỗi lòng của mẹ mình. Tất cả tâm tư, người ta vô tình không hay biết, bởi vì trong tim anh những chuyện đó hoàn toàn không quan trọng.

Tăng Phi vẫn quay lưng về phía Thôi Yên, anh nói: “Cậu với mẹ cháu không có chuyện như thế này.”

“Là do mẹ không tự nói thẳng với cậu, hay là cậu giả vờ không hay biết? Cũng phải mẹ cháu không giống cháu, luôn để chữ đó treo sẵn bên miệng.”

“Cháu nói những điều này là có ý gì?” Tăng Phi lạnh lùng quay đầu đối mặt với Thôi Yên.

Thôi Yên như nói với chính mình: “Cháu nhớ mẹ cháu từng nói, đời người con gái nhiều nhất chỉ được phép đau khổ ba lần, sau đó lòng sẽ nhạt phai, rồi tàn úa... khi mẹ chết phải chăng là đã đau khổ tột cùng? Cậu không hỏi cháu ba lần là những lần nào sao?”

Ánh mắt của Tăng Phi càng thêm giận dữ, nhưng anh không bắt Thôi Yên “biến” ngay lập tức, cô biết, anh không phải là không bận lòng.

“Lần thứ nhất, là vì người bố để khổ nạn của cháu, làm mẹ cháu năm mười tám tuổi bụng to rồi biến mất. Lần thứ hai, là vì chú Thôi, mẹ luôn nghĩ rằng chuyện của chú Thôi có phần can dự của bà. Lần thứ ba là vì ai... có cần cháu phải nói ra không...”

“Cháu thì biết gì!”

“Tất nhiên là cháu biết... cậu coi mẹ cháu là “người thân”, giống như với cháu vậy.” Thôi Yên cười cay đắng. “Tăng Phi, đừng làm cháu ba lần đau khổ đều là vì cậu.”

Cô nói xong bèn đi khỏi phòng anh.

Tăng Phi nhốt mình trong phòng tắm, để nước chảy ào ào lên người.

“Lần thứ ba là vì ai.. có cần cháu phải nói ra không?”

Là ai dạy Thôi Yên nói ra những câu này? Cô tự bịa ra để dằn vặt anh?

Hay chính Tĩnh Lâm nghĩ thế và nói ra thật?

Tĩnh Lâm và con gái cô ấy không hề giống nhau, ngược lại với Thôi Yên, cô hướng nội kiệm lời, mọi điều đều giữ trong lòng. Cô không bao giờ nói với Tăng Phi chuyện gì, ít ra thì chưa bao giờ tự mình nói ra, cho nên khi đó anh cứ cho là ổn mà tự yên lòng.

Sau khi Tăng Phi ra đời không lâu thì bố anh bị điều động công việc đến nơi xa, chị gái sống với bà ngoại, mẹ phải đi làm, anh lớn lên bên cô bảo

mẫu. Mỗi khi công việc của mẹ bận rộn, bà còn để cho cô bảo mẫu đưa anh về nhà cô, anh có lúc còn tưởng mình là con của cô bảo mẫu, được Tĩnh Lâm dẫn đi chơi đùa, cứ mở miệng ra là gọi “chị gái”.

Ký ức xa xưa nhất mà anh nhớ được là anh mặc chiếc áo bong chần vừa dày vừa nặng, chạy theo sau “chị Lâm” đợi nghịch chiếc nơ con bướm trên bím tóc của chị, chân nọ giẫm phải chân kia, ngã lăn quay khóc huh u. Cô bảo mẫu lớn tiếng mắng Tĩnh Lâm, bảo nếu có chuyện gì xảy ra thì cô không đền nổi. Tĩnh Lâm cúi đầu không nói câu nào.

Sau này khi anh học cấp hai, trước cổng trường, Tĩnh Lâm đứng đợi anh, tay cầm xiên thịt – món quà vật yêu thích của anh. Bạn cùng lớp hỏi:

“Tăng Phi, thật ra cậu có mấy chị gái?” Tăng Phi đỏ mặt nói: “Đó không phải là chị gái tớ, chị ấy là con gái của cô bảo mẫu.” Tĩnh Lâm ấn xiên thịt vào tay anh rồi đi, không nói câu nào.

Sau đó gia đình đổi một người bảo mẫu mới, anh với Tĩnh Lâm trở nên xa cách. Thi thoảng mới nghe mẹ nhắc đến tình hình của cô, chỉ nói rằng kết quả học tập của cô không tốt, kết bạn với những thành phần bất lương ngoài xã hội, một cô gái ngoan ngoãn coi như hư hỏng rồi. Lúc gặp lại cô, anh đã đỗ vào trường cấp ba trọng điểm, đang cầm tờ thông báo trúng tuyển trên đường về nhà, từ xa đã nhìn thấy cô nghênh ngang bước tới, vác một cái bụng to tướng, Tăng Phi kinh ngạc đến mức quên hết tất cả, điều duy nhất nhớ được là sắc mặt Tĩnh Lâm chuyển từ đỏ sang trắng. Cô nói lắp bắp không rõ là vì ngượng hay vì buồn.

Hai mươi lăm tuổi, Tăng Phi tham gia chiến dịch truy quét tệ nạn quy mô lớn nhất bấy giờ. Trong quán bar đêm, anh đi qua một hàng các cô gái trẻ ôm đầu che mặt, mặc quần áo hở hang, trong đó có một người dờ dẫm ngẩng đầu nhìn anh, anh quát to, bảo cô quỳ xuống, một giây sau đó anh nhận ra gương mặt đằng sau lớp son phấn dày đậm kia. Anh bảo lãnh cô ra, nói với cô: “Đừng làm việc này nữa, tôi cho chị tiền.” Tĩnh Lâm lặng lẽ lắc đầu.

Hai mươi tám tuổi, Tăng Phi là người được đánh giá tốt nhất trong lứa cùng nhập đội với anh, tiền đồ rất rộng mở. Cấp trên hứa hẹn, chỉ cần anh lập công thêm lần nữa thì sẽ được đặc cách thăng cấp. Với tuổi tác của anh bấy giờ nếu ngồi vào vị trí đó, thành tích sau này vượt qua tiền bối trong gia đình là điều có thể xảy ra. Lần này là anh chủ động bước vào cuộc sống của Tĩnh Lâm, lúc đó cô không còn là “chị Lâm” của anh nữa, mà là người đàn bà thân thiết nhất của đối tượng trọng điểm cần

truy quét trong hoạt động chống đồi trụy và tội phạm có tên là Thôi Khắc Kiếm. Mỗi lần anh tìm gặp cô, cô đều vui mừng như trẻ nhỏ. Cô vẫn không thích nói nhiều như xưa, nhiều nhất chỉ là khi anh hỏi thì cô trả lời, biết mà không nói ra, có nói cũng không nói hết. Với những chủ đề không liên quan đến anh, cô chỉ kể qua loa vài câu, THôi Khắc Kiếm đối xử với mẹ con cô rất tốt, có để con gái mang họ ông ta.

Thôi Khắc Kiếm bị truy nã, không bao lâu sau thì chết bất đắc kì tử. Tăng Phi xoá sổ tất cả các địa bàn có liên quan đến ông. Lần truy bắt này chỉ cần bỏ ra công sức tối thiểu mà thu về thắng lợi lớn, Tăng Phi được đề bạt như kế hoạch, nhất thời xuất sắc không ai bì nổi. Nhưng trong lúc vẻ vang danh giá ngoài dự kiến, gần như hằng ngày sau khi tan sở, anh đều không thể yên lòng mà tìm đến bên Tĩnh Lâm. Anh dùng hết mọi lời lẽ để nói chuyện phải quấy với cô, nói đến luật pháp, nói về cái khó của anh. Cô im lặng lắng nghe, không phản đối câu nào, rồi lặng lẽ sống mòn nốt những ngày tàn của cuộc đời mình...

Khi anh cùng Thôi Yên lật tấm vải liệm trắng trên người Tĩnh Lâm trong nhà xác, Tăng Phi nhìn những vết kim chi chít trên người cô, giận giữ tát mạnh vào khuôn mặt lạnh như đá của cô, cú tát tiếp theo anh dành cho chính mình, cú tát đó cũng mạnh như thế, đau đến mức mặt anh nhạt nhòa nước mắt trước mặt Thôi Yên.

Tăng Phi thường cố không nhớ về hình ảnh xác xơ đó của Đoàn Tĩnh Lâm. Khi đó cấp trên liên tục biểu dương thành tích của anh, sự ngưỡng mộ và những lời tán tụng quá đà bủa vây anh như nước lũ, bố anh ở xa cũng khen ngợi anh “hậu sinh khả ứ, xứng đáng nối nghiệp”. Thế nhưng đằng sau màn tặng hoa và vỗ tay, gương mặt kia luôn ẩn hiện trong đầu anh, bất kể khi tỉnh thức hay trong giấc mộng, dù anh có kháng cự hay không. Cuối cùng anh từ bỏ nghiệp công chức, đưa Thôi Yên theo bên mình, chăm sóc thứ duy nhất Tĩnh Lâm lưu lại cho anh, cũng là phần quý giá nhất của cô. Niềm hạnh phúc mãn nguyện lớn nhất của anh là nhìn thấy gương mặt Thôi Yên trở nên vui vẻ, no đủ hằng ngày, gương mặt thanh xuân rạng rỡ, tràn đầy sức sống, khiến anh có thể quên đi sự chết chóc và xấu xa.

Thôi Yên lấp đầy cuộc sống của Tăng Phi, cũng giống như giờ đây mùi hương sữa tắm cô dùng đang tràn ngập hơi thở và lồng ngực anh. Loại sữa tắm này là Thôi Yên mua, để trong phòng Tăng Phi, cũng giống như rất nhiều đồ vật riêng tư khác của anh đều do bàn tay cô sắp xếp. Anh

không có vợ, cũng không có bạn gái chính thức, Thôi Yên vô tình đóng vai trò là người phụ nữ quán xuyến trong nhà này.

Tăng Phi chửi thầm “quái quỷ”. Loại sữa tắm này bình thường anh vẫn dùng, nhưng anh nhớ rằng rõ là mùi khác, không hề nồng, gọi.. và thơm ngọt như vậy, khiến anh váng vất đầu óc. Anh cố gắng điều chỉnh cho nước tắm bớt nóng, gạt mạnh khóa vòi mới biết đã để nước vòi bé nhất. Trong tiếng nước chảy, dường như có tiếng người thì thầm khẽ gọi bên tai anh: “A Phi, em lạnh...”

Đó là câu cuối cùng Tĩnh Lâm nói với anh. Khi còn bé, anh đòi ra hồ nước để bơi, suýt chết đuối, Tĩnh Lâm quên mình lao ra cứu anh, anh không làm sao, còn cô bị cảm lạnh mãi không khỏi, lúc ốm nặng, cô cũng đã nói câu đó.

Ah dường như ngấp nghé bờ vực chìm ngạt trong nước. Lần này ai vớt anh lên bờ đây?

Anh lắc đầu thật mạnh, há miệng hít thở dồn dập, mùi thơm ngọt ngào sực nức lúc trước khiến anh khó chịu giờ lại là liều thuốc cứu mạng anh. Một khuôn mặt khác, một giọng nói khác làm tiêu tan sự ớn lạnh của anh. Nhưng giọng nói nghẹn ngào tim anh này cũng đầy đau đớn. Cô nói: “Tăng Phi, đừng để em ba lần đau khổ đều là vì anh.”

Chương 16: Lòng từ bi ích kỷ

Ngay trong giấc ngủ Phong Lan cũng không quên nỗi sự ấm nóng của bàn tay Đinh Tiểu Dã. Anh chủ động cầm tay cô, đi trên con đường trong đêm khuya, dưới ngọn đèn đường nhuộm màu hoàng hôn, Nửa người bên áp sát vào anh thì nóng tan, nửa bên kia lại lạnh băng, thét gào, chỉ muốn được quần quýt ôm siết lấy anh.

Cứ thế đến nửa đêm, cô vật vã trong trạng thái nửa nóng nửa lạnh này, sang ngày hôm sau, chuông đồng hồ báo thức kêu đến mấy lần, cô vẫn không cách nào rời khỏi giường, cổ họng khát khô như lửa đốt, đầu đau muốn vỡ tung, lấy nhiệt kế ở đầu giường đo thử, 38,2 độ C, giờ cô mới thấu hiểu câu “trúng gió vì tình, cảm mạo vì yêu” không chỉ để nói chơi. Mẹ Phong Lan chạy vội đến để chăm sóc con gái ốm. Cả nhà đều tuân thủ nguyên tắc bị bệnh nhẹ thì không dùng thuốc kháng sinh, cho nên Phong Lan không đi bệnh viện, chỉ ở nhà uống trà gừng và ăn canh gà,

nếu lên cơn sốt thì đắp khăn lạnh vào trán, đồng thời mở cửa sổ để thông gió thoát khí.

“Thời tiết đang đẹp, người thì nhầy nhót từng bừng, tại sao bỗng dừng lại ốm cơ chứ?” Phong Lan nằm nghỉ trên giường, còn bà Phong vừa dọn phòng giúp cô vừa lẩm bẩm, Phong Lan cũng cảm thấy lạ đây là lần đầu tiên trong năm nay cô bị ốm, lâu nay sức khỏe của cô rất tốt, gặp Đình Tiểu Dã một cái, dường như toàn thân mất hẳn sức đề kháng, ngay cả virus cũng đến tấn công cô.

Mẹ Phong Lan ở lại chăm cô hai ngày hai đêm, đến chiều ngày thứ ba, Phong Lan khỏi sốt hẳn, người cũng tỉnh táo thoải mái ra nhiều, bà Phong liền vội về nhà để đi tham dự cuộc gặp mặt bạn cũ của ông Phong. Bà vừa bước chân ra khỏi cửa, Phong Lan bèn ngay lập tức gọi điện đến nhà hàng, hỏi mấy cậu xem tình hình khách khứa hôm nay thế nào, rồi bảo bếp nấu cho cô bát cháo hải sản, dặn Đình Tiểu Dã mang đến cho cô.

Hai tiếng đồng hồ sau, chuông cửa nhà Phong Lan vang lên. Cô hấp tấp chạy ra cửa, nhòm qua mắt thần, thấy Đình Tiểu Dã xách hộp đựng thức ăn thì sự hồi hộp trong lòng mới biến thành vui sướng, vội vã vuốt lại mái tóc rồi mở cửa.

Trước khi bước vào, ánh mắt Đình Tiểu Dã dừng lại ở khuôn mặt Phong Lan vài giây. Phong Lan cảm thấy hơi bối rối, cô ốm mất hai ngày liệu bộ dạng trông có thảm lắm không? Cô hậm hực đưa dép cho anh rồi hỏi “Trông tôi không trang điểm có khác trước nhiều không?”

Đình Tiểu Dã nhìn quanh chỗ ở của cô, rồi quay đầu cười hỏi “Trước đây chị có trang điểm à? Tôi không nhận ra”

“Biết ăn nói rồi đấy” Chẳng cần biết anh nói thật hay đùa, trong lòng Phong Lan như nở hoa.

Đình Tiểu Dã đặt hộp đựng cháo hải sản lên bàn “Cháo đây rồi nhé, tôi...”

Phong Lan không lưỡng lự cắt ngang lời anh “Không được về. Tôi bị ốm, cậu không quan tâm thăm hỏi gì đã đành, nhưng đã đến đây rồi mà không chịu chuyện trò gì với tôi, cậu nghĩ là tôi thực sự cần bát cháo này....thôi sao?”

“Cũng phải” Đình Tiểu Dã nhìn đầu bàn bên kia có một nồi cháo trắng nhỏ, tỏ vẻ rất thấu hiểu..

Phong Lan vừa hạ sốt xong giờ trán lại nóng bừng, đó là cháo mẹ nấu

cho cô trước khi ra về.

“Cháo mẹ tôi nấu nhạt miệng quá” Phong Lan giải thích.

“Đã ốm rồi thì khẩu vị đừng có nặng quá” Đinh Tiểu Dã nói.

Phong Lan nghe vậy hiểu ngay kiểu gì cũng có ý tại ngôn ngoại trong đó. Cô khe khẽ cúi đầu nhìn lại quần áo đang mặc trên người. Trước khi Đinh Tiểu Dã đến, đúng là cô đã thay bộ đồ ngủ khác, váy ngủ lụa tự nhiên màu xanh lục, kiểu dáng đơn giản cổ điển nhưng đường cắt lộ rõ vòng eo nhỏ, độ dài cũng vừa phải. Chút tính toán này không đến mức gọi là khẩu vị nặng chứ?

Cô lại khoác tay Đinh Tiểu Dã như tối hôm nọ “Kiểu gì thì cũng không cho phép cậu đi ngay. Cửa hàng có hỏi thì tôi sẽ giải thích”.

Đinh Tiểu Dã cười, rút tay ra, nói “Tôi nói tôi đi về lúc nào? Đi rửa tay cái được không? Chú Lý đóng hộp không đậy chặt nắp cháo đây ra tay tôi “.

“Thế hả?” Phong Lan lúc này mới yên tâm, chỉ chỗ phòng vệ sinh cho anh.

Đinh Tiểu Dã bước từ phòng vệ sinh ra, Phong Lan đã quay về giường nằm. So với phân khúc cao cấp, chỗ ở của cô chưa phải là xa hoa lắm. Phòng khách rộng rãi, một phòng ngủ, một phòng đọc sách, thêm một ban công rộng nhìn ra quang cảnh rất đẹp. Đồ vật trang trí khá nhiều nhưng bày biện gọn gàng, phối hợp rất ăn khớp với cách bài trí nhẹ nhàng nữ tính, nhìn vào biết ngay chủ nhân căn hộ này là một cô gái độc thân yêu đời, có điều kiện kinh tế.

Phong Lan ôm gối hỏi Đinh Tiểu Dã: “Thực ra cậu biết tôi chỉ muốn gặp mặt cậu thôi đúng không?”

Hai ngày cô không đến tiệm, quản lý nhà hàng, thu ngân, Khang Khang đều đã gọi điện hỏi thăm, còn anh thì bật vô âm tín. Cho dù trong lòng Phong Lan biết rất rõ Đinh Tiểu Dã mà chủ động thể hiện lòng nhiệt tình mới là lạ, nhưng cô vẫn mong mỗi anh đến.

“Ừm” Đinh Tiểu Dã đứng trước cửa phòng ngủ của cô, trả lời đơn giản nhạt nhẽo, vẫn như phong cách lâu nay của anh.

“Thế mà cậu vẫn cố đến à?” Đúng là cô chỉ định rõ bếp bảo anh mang cháo đến, nhưng từ lúc nào Đinh Tiểu Dã để tâm đến bà chủ này vậy? Nếu như anh không muốn, cũng sẽ có rất nhiều lý do để từ chối. Phong Lan nghĩ, liệu anh có một chút xiu nào nhớ nhung cô không? Nỗi nhớ chỉ cần bằng một phần mười của cô cũng là tốt rồi.

Trước mắt Đinh Tiểu Dã hiện ra cảnh khi anh từ cửa hàng chuẩn bị đến

đây, đồng nghiệp xôn xao khác thường. Không chỉ có mình anh biết dụng ý của Phong Lan, ý đồ của cô rõ ràng như vậy, người có mắt ai chẳng nhận ra.

Bếp trưởng vỗ vai anh về ngưỡng mộ, nói: “Thằng nhóc này có phúc thật!”

Chú Lý và đầu bếp chính véo tai anh. i●ễn_đàn_l●ê_quý_đ●ôn. “Bọn này muốn mon men nữ nhân viên phục vụ còn tựa như cóc đòi ăn thịt thiên nga, thế mà người ta đã chạm được đến giường bà chủ rồi. Đều là cha sinh mẹ dưỡng cả, sao mà lại khác nhau nhiều vậy chứ?”

Ánh mắt Phương Phương và Tiểu Kiều đầy oán giận, cắn cổ làm việc. Chỉ có Khang Khang tiến anh ra cửa, bi tráng như thể “gió thổi sông Dịch lạnh lùng ghê, tráng sĩ một đi không trở về” cuối cùng còn dặn dò anh mấy chữ châm ngôn: “Thà chết chứ không chịu nộp mạng”

Âm ỉ thế này chưa bao giờ có trong kế hoạch của Đinh Tiểu Dã, anh đã nghĩ đến việc từ chối. Hai ngày trước tận mắt chứng kiến cảnh Phong Lan và Tăng Phi chỉ cần bốn mắt nhìn nhau mà thấu hiểu trong lòng Đinh Tiểu Dã trào lên nỗi phiền muộn và giày vò khó nói thành lời, khiến anh có một cảm giác lạ lùng không thể thích nghi, anh biết đây tuyệt nhiên chỉ là xuất phát từ ác cảm với Tăng Phi một cách bản năng mà thôi. Anh vốn không phải là người do dự thiếu quyết đoán, có một số việc không làm từ đầu, hoặc đã làm thì dứt điểm không lè mề vướng bận, bản khoản chần chừ là việc anh ghét nhất, nhưng hiện tại thì anh đang chuyển biến theo hướng mà anh đã từng kháng cự.

Hôm đó anh đưa Phong Lan đến chân tòa nhà, cô đi đến trước cửa đơn nguyên thì quay đầu lại nhìn anh, không nói gì hết, gò má hơi ửng hồng như say, hai mắt long lanh như có nước. Đó là thần thái của người con gái chìm hoàn toàn trong dòng sông tình ái. Mỗi lần anh về nhà, anh luôn nhìn thấy trên gương mặt mẹ niềm vui sướng tương tự. Hạnh phúc đó đối với một người con gái thật đáng quý biết bao. Anh không kìm nổi ý muốn lại được nhìn thấy cô.

Đinh Tiểu Dã tung một quả táo trong phòng khách lên, tóm lấy trong tay rồi đưa lên miệng cắn một miếng, nói “Tự nhiên lại không có ai cung cấp táo cho ăn nữa, có chút không quen”

Phong Lan lườm anh một cái, ý là anh nhớ táo hơn cô chứ gì.

“Đừng quên là nàng Bạch tuyết cũng vì tham ăn nên mới toi đời! Ăn đi, ăn mạnh đi, táo của tôi có bùa ngải đấy!” Phong Lan rửa.

“Ăn xong có bị bầy chú lùn tấn công nữa không?” Đinh Tiểu Dã cười hỏi. Phong Lan nhủ thầm: “Ăn xong cậu sẽ cả đời không rời tôi nổi”
Cô ngần ngừ một chút rồi vỗ vào cạnh giường: “Ngồi xuống đi”
Đinh Tiểu Dã không nhúc nhích, Phong Lan lấp liếm cho đỡ ngượng:
“Yên tâm, hoàng tử hoàn hảo hôm nay sức khỏe không tốt, sẽ không tấn công cậu đâu. Cậu đã tự tiện ăn táo nhà tôi rồi, lại còn phải khách khí thế nữa?”.

Đinh Tiểu Dã cười, nói: “Người Kazakhstan có một câu nói. “Của cải tổ tiên để lại có một phần là dành cho khách”. Ở Sát Nhã Đức Ni. Cho dù chị đi cả năm trên đường cũng không cần phải mang một hạt lương thực nào. Sao mà đến nhà chị, ăn của chị được một quả táo là phải lên giường với chị vậy?”.

Phong Lan cứ nghĩ mặt mình đã đủ dày lắm rồi thế mà vẫn đỏ bừng trước câu nói trắng trợn của anh. Cô cầm chiếc gối lên đánh Đinh Tiểu Dã: “Tôi phỉ nhổ vào, cậu đừng có mơ! Tôi bảo cậu ngồi xuống. Là “ngồi”! Hiểu không?”.

Đinh Tiểu Dã đỡ lấy gối, tiến lại, ngồi xuống cạnh giường cô, đặt gối lại vị trí cũ, cười tủm tỉm nói: “Ngồi” chứ gì? Ngồi ở đâu? Ngồi như thế nào cơ? Tôi không hiểu cho lắm, chị có thể giải thích rõ thêm được không?”

“Rõ là đồ lưu manh mà!” Đinh Tiểu Dã một khi đã cố tình trêu thì Phong Lan không thể nào thắng nổi, cô đỏ mặt tía tai, cố tình không thèm nhìn mặt anh nữa.

Đinh Tiểu Dã vút lời táo vào thùng rác rồi ngồi chống tay xuống giường, cúi đầu nhìn cô, khẽ mỉm cười, nói: “Phải thế chứ, con gái thì phải nữ tính một tí, đừng có lúc nào cũng nhảy ra trước mặt con trai đòi làm “kị sĩ”. Nếu như chị có thể duy trì được điệu bộ này, chắc chắn sẽ lấy được chồng sớm thôi.”

Phong Lan trừng mắt với anh. “Cậu vẫn coi thường phụ...”

Chưa nói hết câu cô đã bị Đinh Tiểu Dã đột nhiên xòe tay ra trước mặt làm động tác dọa nạt không nói ra được nốt. Cô ngoan ngoãn để anh sát lại, rồi thấy mũi ngứa ngứa, trong tay Đinh Tiểu Dã là một mẫu khăn giấy bị vê lại, sắc mặt rất khó tả, anh bổ sung thêm: “Nếu muốn lấy được chồng thuận lợi, vẫn còn một chuyện quan trọng – không được để đàn ông nhìn thấy cái của nọ này tặc trong mũi chị.”

Phong Lan nhìn theo anh đi vút mẫu khăn giấy, lẳng lặng lấy gối che lên

mặt, cô chỉ nhớ mỗi việc thay váy ngủ, giấu kín đồ lót vút trên giường, tại sao không nghĩ ra chuyện phải soi gương, lấy mẫu khăn giấy mắc trong lỗ mũi ra?

Một lát sau, khi Phong Lan lấy gối che mặt xuống, sắc mặt đã trở lại bình thường. Cô còn sợ xấu mặt trước Đình Tiểu Dã gì nữa? Làm người phải lạc qua, anh đã thấy hết những thứ xấu xí của cô thì toàn bộ phần còn lại đều là mặt tốt cả.

Có thêm Đình Tiểu Dã ở một góc, giường tự nhiên thành hẹp. Không hiểu nghĩ gì, Phong Lan đột nhiên lấy từ tủ đầu giường ra một lọ sơn móng tay, ấn vào lòng Đình Tiểu Dã, vẩy vẩy bàn chân nói: “Cậu sơn giúp tôi nhé.”

Đình Tiểu Dã giãy nảy, từ chối thẳng thừng. “Tôi sơn cái này cho chị á? Mơ ngủ à!”

“Này này, tôi bây giờ đang là bệnh nhân, cậu không chăm sóc tôi được một chút sao?” Phong Lan biết trước anh sẽ phản ứng như vậy, nhưng vẫn muốn trêu đùa.

Đình Tiểu Dã nhăn mũi mỉa mai: “Ốm mà vẫn lo móng với vuốt.”

Phong Lan ấn một chân vào ngực anh, liền bị anh túm lấy, vút xuống. Cô giật dỗi ngồi dậy. “Cậu không sơn, tôi tự sơn lấy.”

“Hết trò làm rồi à?” Đình Tiểu Dã nheo mắt nhìn cô cúi người sơn từng cái móng chân màu đỏ tươi, sơn xong còn lấy tờ tạp chí trên giường quạt quạt cho mau khô.

Mùi sơn móng khiến anh cau mày, than phiền: “Mùi gì vậy? Khó chịu quá đi mất!”

Phong Lan ương bướng chìa bàn chân ra trước mặt anh: “Cho cậu chết này! Cậu không thích thì sẽ có người khác thích.”

“Ai thích chắc là bị biến thái, bàn chân thì có gì đẹp chứ?” Đình Tiểu Dã né người ra sau, tránh xa bàn chân cô chìa ra. Chân là một trong những phần trên cơ thể mà Phong Lan tự hào nhất, ngón chân cũng thế, với lớp sơn đỏ tươi, phần da thịt càng lộ rõ trắng ngần, hình dáng cũng đẹp. Đình Tiểu Dã miệng thì nói không đẹp, mắt nhìn thì ra vẻ ghê tởm nhưng lại liếc thêm vài lần.

Phong Lan khoe khoang một hồi, mới nhận ra ánh mắt Đình Tiểu Dã không chỉ tránh né màu sơn móng trên chân cô. Váy ngủ cô dài đến đầu gối, chân lại đưa ra gập vào, góc độ không tránh khỏi có lúc quá rộng. Cô giả vờ vô tình thu chân lại, không ngờ lại bị Đình Tiểu Dã tóm lấy cổ

chân.

“Định làm gì vậy?” Tuy đây là hình ảnh từng xuất hiện trong tưởng tượng của cô, nhưng khi anh thực sự hành động như vậy, cô vẫn cảm thấy hoảng hốt.

“Thịt mọc vào khước móng hết cả rồi, chị không sợ bị viêm da à?” Đinh Tiểu Dã ghé sát lại, cẩn thận nhìn đầu móng chân trên bàn chân trái cậu rồi nói. “Đi lấy cho tôi cái kìm cắt móng ra đây.”

“Đâu mà, sao tôi không thấy gì nhỉ?” Phong Lan miệng thì nói vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn xoay người lục tìm trong ngăn kéo ra chiếc kìm cắt móng tay, đưa cho Đinh Tiểu Dã, hỏi đầy ngờ vực: “Cậu... cắt cho tôi?”. Đinh Tiểu Dã không thèm trả lời câu hỏi thừa thãi đó, hết sức nhẹ nhàng cắt tỉa móng chân của cô, theo một tiêu chuẩn nào đó của anh.

Phong Lan hoảng hốt kêu to, rụt chân lại, nhưng bị anh giữ chặt.

“Này này, cậu cố tình xử tôi phải không? Nhẹ tay chút, cẩn thận không cắt vào thịt đấy!”.

Đinh Tiểu Dã vẫn không dừng tay. “Tôi đã bảo là thịt mọc ở khước móng rồi, không chịu khó một tí, đợi đến lúc nó mọc mủ thì tha hồ mà đẹp.”

Anh giải quyết xong một bên chân, tiếp tục xem xét chân còn lại, không hiểu nổi bèn hỏi: “Đầu óc con gái các chị rốt cuộc có chứa não không vậy? Chẳng có ai chê chị thấp... Haizz, tôi lại quên bég đi mất, chị bảo đó không phải là giày cao gót, đó là tình yêu của chị. Thảo nào tình yêu của chị lại lệch lạc như vậy.”

Phong Lan không phản kháng lại, kệ anh vừa muá may trên chân mình vừa cảm râm lâu bầu. Cô không lường được trò đùa của mình lại biến thành thế này, trong suy nghĩ của cô việc này còn thân mật gấp mấy lần so với chuyện sơn móng chân.

Trong những câu danh ngôn nổi tiếng thế giới mẹ Phong Lan thường hay trích dẫn, có một câu thế này: “Một người có yêu bạn hay không, không thể hiện ở chỗ anh ấy ôm hôn bạn như thế nào, mà hãy xem anh ấy có chịu cắt móng chân cho bạn hay không.”

Bà Phong luôn làm việc đó. Hồi Phong Lan còn ở nhà, thường xuyên thấy mẹ vừa ngồi xem tivi vừa cắt móng tay cho bố cô đang ngồi dựa bên cạnh, than phiền không ngớt miệng: “Cửa mới cắt xong, sao đã mọc dài ra thế này? Tôi mà đi trước ông thì ai lo cho ông bây giờ...”

Có thể điều cô nói ra là lạ lùng, nhưng nếu như bảo cô liệt kê ra hai mươi điều cần thiết phải làm trong đời, “để người bạn yêu cắt móng tay

cho bạn một lần” chắc chắn sẽ phải có trong danh sách.

Tuy nhiên, xếp trước điều này là rất nhiều, rất nhiều việc mà hai người vẫn chưa làm cùng nhau, ngay cả chuyện Đinh Tiểu Dã có thật lòng với cô hay không cô vẫn còn hoài nghi, điều này khiến cô hoang mang như đang ngủ mơ, giống như một bài văn mới trong phần mở đầu đã nhảy ngay đến phần kết luận.

Đinh Tiểu Dã cắt giữa gợn gàng xong mườì móng chân của Phong Lan.

Phong Lan vẫn còn đang chìm đắm chưa hồi tỉnh, nhìn thấy Đinh Tiểu Dã đã đặt chân cô xuống rồi đứng lên, cô lo lắng vội hỏi: “Đi đâu thế?”

Đinh Tiểu Dã đặt kìm xuống một bên, ngán ngẩm trả lời Phong Lan: “Đi rửa tay! Toàn việc không thích mà cứ bị bắt làm.”

Phong Lan kéo anh ngồi lại, nói: “Không phải rửa , cậu không phiền tôi, tôi cũng không phiền cậu,ghét mà vẫn không dứt ra được thì cứ để kệ thế đi.”

Đinh Tiểu Dã bị cô ấn mạnh vai bả thành giường, vừa tức lại vừa buồn cười. “Chị không sợ người khác biết trông chị thế này không có vẻ danh giá gì sao?”

“Biết thì cứ việc biết.” Phong Lan ghé đầu tựa lên vai Đinh Tiểu Dã, nhắm mắt lại nói. “Từ trong xương tủy tôi đã như vậy rồi. tốt nhất là không nên đi hủy hoại đời một người đàn ông tốt khác. Tôi với cậu cùng một giuộc, nổi méo úp vung méo vậy, cố gắng xoay xở thích nghi mà sống cùng nhau nhé.”

“Sao lại phải xoay xở? Chị mà không theo đuổi thì việc gì tôi phải cố.”

Những sợi tóc của Phong Lan cọ vào cổ Đinh Tiểu Dã, nhột nhột, mềm mại, anh không động đậy.

“Tôi kém người phụ nữ lý tưởng “ngực to, ngoan ngoãn, biết đẻ” của cậu nhiều lắm à ?” Phong Lan khe khẽ hỏi.

“Ừ!” Đinh Tiểu Dã nhắm mắt lại. “Kém rất nhiều, quá nhiều.”

Phong Lan tìm tay an,xoa xoa những vết chai trong lòng bàn tay, lại hỏi tiếp: “Đinh Tiểu Dã, cậu đã từng yêu bao giờ chưa? Trước đây đã có bao nhiêu bạn gái? Trông họ như thế nào?”

Cô sợ anh không chịu trả lời nên tự mình bày tỏ trước:”Tôi kể của tôi trước nhé. Trong chương trình mai mối nổi tiếng trên ti vi bây giờ, bên nam thường nói mình có ba mối tình, xem r aba lần là con số bình quân. Còn tôi nghiêm túc mà nói cũng có ba lần... Cậu đã xem chương trình truyền hình kiểu như giới thiệu làm quen bao giờ chưa?”

Y như Phong Lan dự đoán, Đinh Tiểu Dã lắc đầu.

“Biết ngay là cậu chưa bao giờ xem mà!” Phong Lan lại nói “Bạn trai đầu tiên của tôi là quen trong trường đại học, yêu nhau một năm rưỡi. Tình yêu đó là như vậy, không nghĩ đến “mãi mãi” hay “không mãi mãi, nói chung cứ ở bên nhau là vui rồi. Sau đó tốt nghiệp đại học, anh ấy về quê, tôi không đi theo anh ấy, thế là chia tay thôi.”

“Tại sao lại không về theo? Cô hối hận không?”

“Anh trai tôi ở nước ngoài rồi nên bố mẹ tôi muốn tôi sống gần bên. Thành phố quê anh ấy tôi chưa từng đến bao giờ, không có bạn bè, chẳng có người thân, có lẽ là tôi sợ... Cũng chẳng có gì phải hối hận cả, nói cho cùng thì cũng bởi vì yêu chưa đủ, lúc đó còn trẻ, cảm thấy con đường sau này còn dài, rồi sẽ có nhiều người đợi tôi ở đâu đó.”

“Thế có không?”

“Có thì có, nhưng toàn là hoa đào tịt, chỉ nở hoa mà không kết trái. Sau khi tốt nghiệp tôi thi đỗ vào một cơ quan tốt, cấp trên của tôi trẻ, lại rất xuất sắc. Anh ấy theo đuổi tôi. Bọn tôi đi với nhau nửa tháng thì tôi phát hiện ra anh ấy đã có vợ ở nước ngoài. Anh ấy nói sẽ li dị bảo tôi chờ anh ấy. Tôi không chờ và xin nghỉ việc. Được cái cả cơ quan không ai biết chúng tôi đã từng thích nhau, như thế tốt cho tất cả mọi người.”

“Vì chuyện đó nên chị mở nhà hàng à?”

“Cũng chẳng phải. Mở nhà hàng là ước mơ của tôi từ rất lâu rồi. Biển cố đó cũng chỉ càng củng cố quyết tâm bỏ việc của tôi.”

“Chị lúc đó sống có nguyên tắc quá nhỉ, tôi không nhận ra đấy.”

Phong Lan tức tối nói: “Chỉ có cậu là coi thường tôi! Đừng có nói là không nhận ra, tôi được nhiều đàn ông thích phết đấy. Người đó sau này là li dị thật, có tìm gặp tôi mấy lần. Nhưng quá khức là quá khức rồi, cảm giác lúc đó chẳng còn như xưa nữa, sao phải bận tâm làm gì?”

Nói đến đây, Phong Lan ngồi thẳng lên, i●ễn_đàn_l●ê_quý_đ●ôn. lắ mạnh cánh tay Đinh Tiểu Dã, bảo: “Đinh Tiểu Dã, cậu bảo tuổi tác của con gái tỉ lệ thuận với sự kiêu ngạo đúng không? Đúng nhỉ, tôi thật là khâm phục bản thân mình, sao trước đây tôi lại sống có nguyên tắc thế cơ chứ?”

“Tôi làm sao biết được!” Đinh Tiểu Dã nhắm mắt lại, cười chế giễu.

“Nếu như chị trẻ lại vài tuổi, chắc sẽ chẳng bám riết lấy tôi đâu nhỉ?”.

Phong Lan nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Không. Nếu như tôi mà gặp cậu từ mấy năm trước thì cậu chết chắc. Tôi sẽ khiến cậu chạy

không thoát nổi tay tôi!”.

Đình Tiểu Dã cười méo mó.

“Sau đó nữa thì gặp Chu Đào Nhiên. Tình cảm lúc đó cũng chân tình. Lúc đó anh ta còn theo đuổi cửa cấm tôi, giữa đêm khuya còn dán ảnh tôi xung quanh nhà hàng, suýt nữa thì mẹ tôi đi báo cảnh sát.”

“Ảnh khóa thân à?” Đình Tiểu Dã xen ngang.

“Im ngay, đồ lưu manh!” Phong Lan xông lại bóp cổ Đình Tiểu Dã.

Anh vừa cười cừa né. “Không phải ảnh khóa thân thì dán làm gì? Để mọi người thành kính phân ưu à?”

“Đấy gọi là lãng mạn, có giải thích thì người rùng như cậu cũng chẳng hiểu được.” Phong Lan ôm đầu gối, thần thối nói. “Sau này sao anh ta lại ra nông nổi thế chứ?”

Cô nhớ đến lời bộc bạch của Chu Đào Nhiên với cô trước ngày cưới.

Người đàn ông bị kiêu gái: “một khóc, hai làm loạn, ba dọa treo cổ”

chinh phục, người đàn ông quý trước mặt cô run rẩy từng cơn. Vấn đề rất cuộc là ở đâu? Là lỗi của cô hay sao?

Cô vùng thoát khỏi phần hồi ức không mấy dễ hịu đó, chăm chú nhìn Đình Tiểu Dã không rời mắt. “Tình sử của tôi kể đến đây là hết, bây giờ đến lượt cậu.”

“Tôi à? Tôi chẳng có gì để kể cả.” Đình Tiểu Dã tỏ ra không nhiệt tình với chủ đề này.

Phong Lan đâu có chuyện bỏ cuộc dễ dàng như vậy, cô khích bác: “Đình Tiểu Dã, năm nay cậu cũng hai mươi bảy tuổi rồi, đâu phải mười bảy cơ chứ! Ở tuổi của cậu, nếu như chưa từng có bạn gái, đến rung động cũng chưa thì tôi nghĩ không phải là cậu ngây thơ không biết gì, mà là do thân tâm cậu đều có vấn đề! Nếu không thì cậu là đồ lừa đảo.”

Đình Tiểu Dã nói: “Thì lừa đảo đấy đã làm sao.”

Phong Lan kéo mặt anh đang quay sang một bên lại, ghé sát vào nói: “Cậu mà không chịu nói, tôi sẽ coi như chính tôi đã chiếm đoạt cậu, nào là nắm tay, nào là nụ hôn đầu, đều là với tôi cả...”

Đình Tiểu Dã bị quấy nhiễu không còn cách nào khác, bèn lấy một chiếc gối đặt ngăn cách giữa hai người, rồi lại dùng gối đẩy Phong Lan trở lại vị trí cũ. “Chị thực sự nghĩ mình là tiên trên trời rồi... Con gái mà nói năng như vậy hả? Lần đầu tiên tôi có cảm tình với một người con gái là khi đang học đại học năm thứ nhất...”

“Cậu cũng từng học đại học à?” Đây lại là một phát hiện hoàn toàn mới

của Phong Lan, cô nhấc chiếc gối che trên mặt mình ra, tò mò hỏi tiếp:

“Trường đại học nào vậy? Không khéo chúng ta là bạn cùng trường.”

“Không thể có chuyện đó.” Đinh Tiểu Dã rõ ràng không muốn đi sâu vào câu hỏi này, trả lời qua loa ngắn gọn. “Tôi chỉ học đầy hai năm thì nghỉ.”

“Tại sao?” Phong Lan băn khoăn.

Đinh Tiểu Dã cau mày trả lời. “Ngành nghề không phù hợp, học tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Cách trả lời này khó làm cho Phong Lan tin nổi, từ những chi tiết nhỏ là có thể nhìn ra tính cách và nhận thức của một con người. Nếu như Đinh Tiểu Dã đã từng có cơ hội học hành, Phong Lan tin chắc rằng việc anh bỏ giữa chừng nhất định phải có một lý do khác, có điều bây giờ vẫn chưa phải lúc đào sâu tìm đáp án cho câu hỏi này. Cô quay về chủ đề khi trước, cười nói: “Tôi vẫn thích nghe chuyện về cô gái ‘Lần đầu tiên có cảm xúc’ đó. Rồi sau đó như thế nào?”

“Không có sau đó nào cả. Tôi bỏ học xong là không liên lạc gì nữa.”

“Chỉ thế thôi à?” Phong Lan có chút thất vọng.

Đinh Tiểu Dã nói: “Chỉ đơn giản thế thôi, không thỏa mãn trí tò mò của chị à?” Thế thì chị có thể tự tưởng tượng thêm, đó chẳng phải là sở trường của chị sao? Nào là nắm tay nhau, nào là nụ hôn đầu, rồi lần đầu tiên, đều có thể thêm thắt vào, đến khi nào thấy đủ thì thôi.”

“Chuyện tình cảm trẻ con thò lò mũi xanh, có cái gì hay mà tưởng tượng?” Phong Lan không hưởng ứng, cái cô quan tâm là người từng khiến cho kẻ cứng đầu giống như “hòn đá trong hang” Đinh Tiểu Dã này rung động là cô gái như thế nào, có phải có ba đầu sáu tay hay không?

“Cô gái đó thuộc kiểu người nào?”

Đinh Tiểu Dã không chịu miêu tả hình dáng cô gái đó mà chỉ nói qua loa “Thuộc kiểu người tôi thích”

“Một cô sinh viên có ngực to, đầu óc đơn giản, nhìn trông có vẻ dễ sinh nở à?” Hình tượng này làm Phong Lan thấy khoái chí.

“Nói chung là kiểu người không giống chị.”

Lúc này Đinh Tiểu Dã có vẻ mất kiên nhẫn, lại có chút dấm dăng, giống như một đứa bé bướng bỉnh vậy. Nếu như Phong Lan không biết tổng tính khí cay nghiệt của anh, không chừng còn cho rằng anh là một chàng trai trẻ ngây thơ trong tình yêu. Quá thật là tình đầu khiến người ta rung động sâu sắc nhất, đến một người lạnh lùng cứng đầu như vậy mà cũng không quên nổi. Phong Lan giờ mới tin rằng thực sự tồn tại một người

con gái như vậy.

“Cô ấy trông có đẹp không? Đẹp hơn tôi không?”

“Dễ thương hơn chị nhiều.” Đinh Tiểu Dã cố tình nói.

“Thế tức là không đẹp bằng tôi!”.

Khả năng lập luận bảo vệ quan điểm riêng của Phong lan là thứ mà Đinh Tiểu Dã khâm phục nhất, anh bật cười, nghe tiếng cô tiếp tục hỏi: “Thế lần thứ hai là người như thế nào?”

Đinh Tiểu Dã gắt: “Cô thôi hay không đấy? Không có lần thứ hai nào hết!”

Phong Lan ngạc nhiên; “Có “lần thứ nhất” tức là sau đó vẫn còn tiếp diễn, nếu không đã nói “chỉ có một lần”. Đây là ngữ pháp cơ bản, giống như tôi đã nói “đầu tiên”, thì sau đó phải nói “tiếp theo” vậy.

“Không có thì là không có.” Đinh Tiểu Dã cảm thấy hối hận vì đã kể với cô chuyện này, nếu như sống ở thời kỳ Cách mạng, Phong Lan chắc chắn sẽ là một cao thủ tra khảo.

“Sau này cậu đến tỉnh X, chẳng lẽ không gặp em gái dân tộc thiểu số dễ thương nào sao? Con gái ở đó ai cũng đẹp thế cơ mà.” Phong Lan tiếp tục hỏi bằng được.

Đinh Tiểu Dã cười đáp: “Chuyện này thì chị không hiểu được đâu. Ở vùng dân tộc thiểu số, các cô gái đẹp đáng giá tám mươi con tuần mã. Nếu nhà nào mà sinh được vài cô con gái thì có thể trở thành một phú ông. Tôi làm sao mà lấy con gái vùng đó được.”

Phong lan lại ngả đầu lên vai Đinh Tiểu Dã, thủ thỉ: “Hay là tại gương mặt này và các chiêu lừa của cậu không được hấp dẫn người ở đó cho lắm? Hoặc là cậu không cưới nổi con gái vùng đó, nên lừa tình xong cao chạy xa bay?”

Đinh Tiểu Dã vuốt tóc Phong Lan, tận hưởng khoảnh khắc dịu dàng này. Ổm hai ngày xong, gò má cô dường như hóp lại một chút, nói năng vẫn không chịu nhường nhịn ai, nhưng ngữ điệu và tốc độ đều mềm đi, chậm lại, như dáng vẻ của cô lúc này. Anh thích Phong lan như thế, cuộn tròn, dựa vào anh, thì thầm rủ rỉ bên tai, giống như một con mèo con lười nhác buổi chiều.

“Chuyện đó thì khó nói lắm.” Anh trả lời băng quơ.

Phong lan gà gật ở bên cổ Đinh Tiểu Dã: “Tôi hơi buồn ngủ rồi Đinh Tiểu Dã, hát cho tôi nghe một bài của dân tộc Kazakhstan đi.”

“Tôi không biết hát.” Đinh Tiểu Dã hơi bất ngờ, không kupj đối phó trước

lời yêu cầu bất thành linh của cô.

“Tôi không tin, ai cũng bảo người Kazakhstan hát hay nhảy giỏi. Cậu có dòng máu của họ, còn từng sinh sống ở đó, tại sao lại không biết hả? Tôi không biết mình có đáng giá tám mươi con tuần mã không, nhưng cậu đã đánh cắp trái tim tôi, thì phải trả lời cho tôi một bài hát, đổi chác như vậy dù ở sa mạc hay thảo nguyên, đều đâu có thiệt nhỉ?”

“Nói qua nói lại rốt cuộc lý lẽ đều thuộc về chị hả?” Đinh Tiểu Dã ngưng lại một chút rồi hỏi: “Có phải tôi chỉ cần hát một bài thì chị sẽ không quấy rồi tôi nữa không?”

Phong lan vốn cũng không tự tin là sẽ bắt được Đinh Tiểu Dã hát cho cô nghe, giống như khi cô lấy lọ sơn móng cho cô vậy. Đó chẳng qua chỉ là những đòi hỏi nhõng nhẽo bản năng của một người con gái trước người con trai mà trái tim mình khao khát, thế mà Đinh Tiểu Dã hôm nay dường như dễ thuyết phục hơn mọi khi rất nhiều. Cô rất vui, áp sát vào cổ anh, phấn chấn hào hứng hẳn lên: “Cậu hát đi!”

“Chị đề nghị khiến tôi không thở được, bảo tôi hát thế nào?” Đinh Tiểu Dã vụng về nhấc tay cô đang đặt trên ngực mình ra, mặt hơi đỏ lên. “Hát thì hát, chị không được nhiều lời đâu đấy.”

Rồi anh hát thật, dù chỉ có vài câu, và Phong Lan không hiểu bất kỳ một từ nào.

Đinh Tiểu Dã đã dừng một hồi lâu, Phong Lan vẫn không nói năng gì, cũng chẳng hề cử động. Anh đẩy vào đầu cô một câu, mắng mỏ: “Chị bắt tôi hát, người ta hát xong lại trông như bị thiên lôi đánh thế này.”

Phong lan bật cười, vui sướng ôm lấy Đinh Tiểu Dã: “Đinh Tiểu Dã, cậu thật là dũng cảm! Cậu hát dở như vậy, chẳng khác gì sói tru, các cô gái thích cậu đều sợ quá chạy mất dép cả đúng không!”

“Con gái trên thảo nguyên đều to gan, họ thích như vậy.” Đinh Tiểu Dã giải thích.

Phong Lan hỏi: “Có phải cậu vừa hát bài Đóa hồng dễ thương không?”

Đinh Tiểu Dã lắc đầu: “Mọi người chỉ biết mỗi bài hát đấy của Kazakhstan! Không phải bài đó!”

“Thế là bài gì? Ít nhất cậu cũng phải nói cho tôi biết lời của bài hát có ý nghĩa gì chứ, nói đi mà!”

“Tên bài hát tôi quên rồi. Lời dịch sang tiếng Hán đại khác có nghĩa là: Có cô gái đẹp đứng trong rừng cây, hoa nở ngát hương xung quanh nàng, tôi luôn ở bên cạnh cô gái ấy, nhưng không dám ngẩng đầu nhìn em. Một lời

nói đã ở đầu môi hàng ngàn vạn, đến khi nào mới cho tôi được cười nàg, tất cả câu nói trên đời này đã thổ lộ, chỉ riêng câu này chưa dám hỏi em... Tôi cũng không biết là hát có chính xác hay không, nhưng đại loại là như vậy.”

Phong Lan nghe xong thì thẩn thờ, một hồi lâu sau mới thốt nên lời:

“Dịch ra nghe hay hơn hát bao nhiêu. Mẹ cậu dạy cậu hát à?”

“Không phải. Là chú hàng xóm tên là Ba Tư Khẩn hay hát, tôi nghe nhiều lần thành thuộc.”

“Cậu cũng có hàng xóm à?”

“Có phải là Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe đâu mà không có hàng xóm!” Đinh Tiểu Dã nói: “Chú Ba Tư Khẩn là người tốt, tôi đi chăn ngựa cho chú ấy ba năm, sau đó chú dạy tôi săn bắn, cắt long cừu, trồng bắp mầu...đều là những kỹ năng nhất định phải có để tồn tại ở Sát Nhĩ Đức Ni, còn giúp tôi dựng nhà ở đó.”

“Chú Ba gì gì đó tại sao không gả con gái cho cậu?” Phong Lan cười mỉm.

Đinh Tiểu dã hiểu ra vấn đề, con gái ấy mà, họ vĩnh viễn chỉ quan tâm một điều duy nhất đó.

Anh xoay người nằm nghiêng, mặt nhìn thẳng vào Phong lan, nghiêm túc nói: “Chị đừng nói thế. Chú Ba Tư Khẩn có con gái thật mà, tên là A Mục Sất, kém tôi hai tuổi...Dừng ngay! Tôi biết chị định hỏi gì, cô ấy rất đẹp. Kiểu đẹp của họ khác với chị, không có sửa sang trang điểm gì cả, mắt ro, mũi cao, bím tóc dài...”

Phong Lan nghe thấy vậy thì không chịu nổi, bật lại: “Xin lỗi đi, mặt tôi cũng chưa từng động dao kéo nhé, mẹ tôi sinh tôi ra tôi đã như vậy rồi, “kiểu đẹp của họ khác với tôi” nghĩa là sao hả? “

“Chị tức gì cơ? Tôi đâu có nói chị xấu.” Đinh Tiểu dã thấy buồn cười: “Ý tôi là, các cô gái dân tộc Kazakhstan sinh ra ở vùng biên cương không giống như con gái thành phố các chị, họ không đi giày cao gót, cũng không bao giờ vẽ nhăng vẽ cuội lên móng tay móng chân. Lúc trẻ cơ thể họ rất đẹp, vừa khỏe mạnh vừa chắc nịch, biết chăn cừu, vắt sữa ngựa, làm công việc nặng không kém gì nam giới lại biết chăm sóc chông chu đáo tận tụy, rồi còn có thể địu con cười trên lưng ngựa.”

Đinh Tiểu Dã cố ý nhìn vào mắt Phong Lan dò xét, không nói ra lời mà ai cũng hiểu.

Phong lan quả nhiên không nuốt nổi được giọng điệu đó, cười khẩy, nói:

“Thế thì rõ là đáng đồng tiền bát gạo hơn so với kiểu như tôi nhiều, cũng rất phù hợp với tiêu chuẩn về phụ nữ của cậu. Nghe giọng điệu của cậu thì cô gái này thế nào cũng có tình ý với cậu. Một đôi trời sinh, sao cậu không nhận lời người ta?”

“Ai bảo tôi không nhận lời? A Mục Sắt để cho tôi hai đứa con mà, một trai một gái, đứa lớn năm tuổi rồi, vẫn ở Sát Nhĩ Đức Ni...”

“Cái gì?” Phong lan hoảng hồn thất sắc, gương mặt thoáng chốc trắng bệch, rồi nhanh chóng nhận ra mình lại dính đòn của anh, cô đập anh một cái: “Được đấy, Đinh Tiểu Dã, cậu đem tôi ra làm trò khỉ, thấy tôi giống con ngốc thì vui lắm phải không?”

“Ừ đấy” Đinh Tiểu Dã ấn chân cô xuống: “A Mục Sắt đúng là có hai đứa con, nhưng không phải con để với tôi.”

“Tiếc quá nhỉ.”

“Quá đi chứ” Đinh Tiểu Dã hưởng ứng, lại ấn chân Phong lan đang định nhấc lên xuống, nói: “Năm năm trước vợ chồng chú Ba Tư Khẩn đã định gả A Mục Sắt cho tôi, nhưng tôi không dám nhận lời chú ấy. Chú và thím chỉ có một người con gái rượu, mong muốn cô ấy sớm lấy chồng sinh con, gia đình êm ấm. Tôi sợ tôi không mang lại cho cô ấy cuộc sống bình yên được, nên không dám phụ lòng người tôi mang ơn. Cuối cùng cô ấy đi lấy người khác, bây giờ sống rất hạnh phúc.”

Phong lan không hiểu sao tự nhiên lại thấy buồn. Cô nghĩ thầm trong bụng, tuy cô không phải là con độc nhất trong nhà nhưng cũng là con cưng trong gia đình, nhận anh vào nhà hàng làm việc, ít nhiều thì cũng là có ơn đối với anh, tại sao Đinh Tiểu Dã không vị tha với cô như thế? Tuy nhiên, nếu như anh thể hiện lòng vị tha cảm kích bằng cách đẩy cô ra, giống như anh đã từ chối A Mục Sắt thì sự ích kỷ của anh mới là lòng từ bi lớn nhất đối với cô.

Chương 17: Tim đau mới biết lòng rung động

Đêm hôm đó, Thôi Yên ra khỏi phòng Tăng Phi, rồi mấy ngày tiếp theo hai người không chạm mặt nhau ở nhà. ๔๐๔☆L☆๑๐๔ Mỗi khi Tăng Phi về đến nhà thì Thôi Yên hoặc là chưa về hoặc là đã đi ngủ.

Trở thành xa lạ đối với Thôi Yên hoàn toàn không phải là ý định của Tăng Phi, tất cả những gì anh làm chỉ là muốn cho Thôi Yên tỉnh ra từ mê

cung “tình yêu” lạc lối, để hai người quay về đúng vị trí là quan hệ cậu cháu, anh vẫn sẽ chăm sóc quan tâm cô như xưa, đứng ở một nơi không xa không gần, nhìn cô sống một cuộc sống hạnh phúc bình thường.

Tăng Phi cố gắng thay đổi quan hệ căng thẳng quá mức này. Hôm qua sau khi tan làm, anh gọi Khang Khang từ trường ra, đãi cậu ta món cá om cay mà Thôi Yên thích nhất. Khang Khang đương nhiên tự gọi điện cho Thôi Yên, nhưng Thôi Yên trả lời cô đã ăn với bạn học rồi, lười đi, cho dù Tăng Phi đã chọn một nhà hàng chỉ cách trường cô tầm hai trạm xe bus. Buổi tối, Tăng Phi gõ cửa phòng Thôi Yên, muốn nói chuyện nghiêm chỉnh với cô lần nữa, Thôi Yên chối rằng mình đang phải luyện thanh, Tăng Phi lớn tiếng, tiếng nhạc trong phòng Thôi Yên càng to át cả tiếng anh.

Cuối cùng lúc sáng sớm nay, trước khi Tăng Phi đi làm anh chạm mặt Thôi Yên đang thay giày ở lối vào. Tăng Phi trong lòng đang không được vui, anh làm mặt lạnh hỏi: “Cháu giận đối cái gì?”

qu>y. d«on

Thôi Yên nói: “Cháu có giận đối gì đâu. Mấy ngày hôm nay cháu bận tìm nhà, hôm qua đã nhờ người tìm được, rồi sẽ chuyển sang đó ở.”

Cô đeo một chiếc ba lô rất to, tay còn xách một túi hành lý.

Tăng Phi lặng im một lát rồi hỏi: “Nhà ở chỗ nào? Thuê cùng với ai?”

Thôi Yên ngồi xuống buộc dây giày, miệng nói: “Cậu không cảm thấy là trong vai trò một người cậu bình thường thì cậu đang can thiệp quá nhiều à?”

“Xem ra cháu cần phải có kỷ luật phép tắc hơn. Chẳng lẽ chưa có ai dạy cháu, phép lịch sự cơ bản khi nói chuyện là phải nhìn mặt người đối diện à? Đặc biệt là khi nói chuyện với người lớn.”

Thôi Yên buộc xong dây giày, đứng dậy, vương thẳng tấm lưng mảnh mai, nhìn trân trân vào mắt Tăng Phi.

Tăng Phi cúi xuống xách túi hành lý ở bên chân cô. “Cậu đưa cháu đến đó.”

Khóe mắt Thôi Yên đỏ lên, nước mắt vòng quanh mi. Cô nói: “Tăng Phi, cậu làm thế này có phù hợp không? Cậu muốn cháu càng buồn hơn khi xa cậu à?”

Tăng Phi quay đầu nhìn lại, Khang Khang tối hôm qua ngủ lại trường.

Sau đó anh mới nói lời gan ruột với Thôi Yên: “Không phải là cậu chống

lại cháu. Phải để cậu nhắc lại bao nhiêu lần nữa đây? Cháu còn chưa đầy hai mươi một tuổi, xứng đáng có cuộc đời tốt đẹp hơn, tươi mới hơn. Hãy đi tìm một người bạn trai trẻ trung, chỉ cần cháu thích, cậu sẽ không can thiệp gì hết. Nếu như muốn trải nghiệm tình yêu, cũng phải với người có tuổi tác tương đương...” Anh bóp trán, nhớ lại xem câu nguyên bản mà Phong Lan đã nói như thế nào. “Tức là kiểu tình yêu mà các cô gái như cháu mong muốn, lần đầu tiên gặp gỡ, lần đầu tiên rung động, mong chờ nhưng nhớ đủ sắc thái, rồi hết cái vả lại làm lành, lăn lộn vật vã thế nào đi nữa cũng không thành vấn đề, chỉ cần không hao tâm tổn trí vào một lão già là được. Cháu nên tận hưởng những điều tươi mới và vui vẻ, còn ở tuổi cậu bây giờ những điều đó là vô nghĩa rồi.” Thôi Yên giằng lại túi hành lý, chua chát nói: “Cậu biết sao không? Mỗi lần nhìn thấy bộ dạng “tốt bụng” này của cậu, cháu đều cảm thấy cực kỳ buồn cười!”

Cô không thêm quan tâm đến phản ứng của Tăng Phi, tranh đi ra khỏi cửa trước.

Trái hẳn với những gì Tăng Phi nói, anh khuyên cô nên trải nghiệm những điều kia, thì ngay từ năm cô mười ba tuổi lần đầu tiên gặp anh, cô đã trải qua, đầy đủ trọn vẹn.

Tăng Phi muốn dò la tin tức mật báo mà anh cần từ Tỉnh Lâm thì trước hết phải dàn xếp xong con gái riêng với chồng trước của cô là Thôi Yên đã. Khi Thôi Khắc Kiểm xảy ra chuyện, Tỉnh Lâm hoàn toàn tuyệt vọng, cả ngày đờ đẫn như người mất hồn, đắm mình trong ảo giác của ma túy, đâu còn để ý chăm sóc được gì đến con gái. Đều là Tăng Phi lo lắng cho Thôi Yên cả, không chỉ chăm lo từng bữa no bữa đói, mà còn kèm cặp học hành, an ủi động viên.

Không một ai biết rằng, Thôi Yên lúc đó đã có tâm tư như thế tình đầu, ngày ngày mong chờ người đàn ông mẹ cô từng yêu ghé qua.

Thôi Yên học thanh nhạc, nhưng không giống như đa số các bạn học của cô, cô chưa bao giờ mơ ước sau này mình sẽ trở thành ngôi sao nổi tiếng biểu diễn trên sân khấu lấp lánh sắc màu. Nguyện vọng của cô là trở thành một cô giáo dạy nhạc, dạy trẻ em học hát học đàn, hằng ngày tan làm sớm đợi người cô yêu về nhà. Nhưng cô bắt đầu lo ngại rằng, so với ước mơ xem ra quá đơn giản bình thường này, có khi trở thành nổi tiếng lại còn thực tế hơn.

Buổi sáng Thôi Yên dọn dẹp căn phòng ở nhà trọ, buổi chiều phải đi

học. Tan học, cô rủ bạn ra ngoài để dạy phụ đạo cho một em nhỏ. Trước cổng chính của Học viện Nghệ thuật lúc nào cũng tấp nập xe cộ, nam thanh nữ tú cũng không bao giờ thiếu. Ánh mắt Thôi Yên dường như thoáng thấy một người có dáng cao cao lướt qua, cô tiếp tục cười đùa với bạn học, thái độ tỏ ra như bình thường, cho đến khi đi qua biển báo trạm dừng xe bus, cô mới bịa ra lý do để tạm biệt cô bạn vốn đang đi cùng đường, chạy theo hướng bóng người đang đi khuất kia.

Suốt một quãng đường rẽ ngang rẽ dọc, đến khi đi vào một con ngõ cũ hẹp vắng vẻ, người đi phía trước Thôi Yên mới bước chậm lại. Hai người dừng lại gần một căn nhà đổ nát, nhà đó có cửa sắt khóa chặt, xung quanh trồng cây quất ngọt vô cùng tươi tốt.

“Tìm em có việc gì?” Thôi Yên vừa dừng bước đã hỏi ngay.

Anh không trả lời ngay.

Thôi Yên túm lấy quai đeo vai của ba lô, nói chân tình: “Cám ơn anh đã chịu giúp em.”

“Anh không làm nữa đâu.” Đinh Tiểu Dã quay người nhìn cô, hằm hằm nói. “Cho dù em tiến hành được tới đâu, đạt được hay không, anh cũng không giúp nổi em nữa.” di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn

“Tại sao?” Thôi Yên tỏ vẻ ngạc nhiên.

Đinh Tiểu Dã quay đầu đi, nói: “Bởi vì lừa gạt con gái chuyện tình cảm, hóa ra đến loại người như anh cũng cảm thấy rất không ra gì.”

Thôi Yên chậm chậm dịch bước chân, đuổi theo ánh mắt cố tình né tránh của Đinh Tiểu Dã, đối diện với anh.

“Sao lúc đầu anh không nói như thế?” Khi cô vừa bắt gặp ánh mắt anh, sự ngạc nhiên trên gương mặt càng rõ rệt, cô nghi ngờ hỏi. “Em biết rồi, anh đã yêu chị Phong Lan, anh đã biến chuyện này thành chuyện nghiêm túc!”

Cô không hỏi, mà là khẳng định.

Đối diện với câu nói này, phản ứng mạnh mẽ của Đinh Tiểu Dã khác so với tưởng tượng của Thôi Yên. Anh cắn răng đáp: “Anh có cái quái gì mà yêu cô ấy? Đến bản thân mình là ai còn không dám nói ra, có tư cách gì mà nói chuyện ‘yêu’?”

Thôi Yên nhìn bốn phía, thỉnh thoảng có vài chiếc ô tô chạy qua, trong mắt người khác bọn họ giống như cặp đôi trẻ ở trường đại học gần đó, lên cơn thì cãi cọ nhau đôi câu, chẳng ai để ý làm gì.

Cô mỉm cười tinh quái, thấp giọng hỏi: “Anh còn dám xuất hiện trước

mặt cậu Tăng Phi, sao bây giờ mới biết quan tâm đến chuyện này? Nếu như anh là người sợ va chạm, ngay từ đầu đã ở Sát Nhĩ Đức Ni cho yên thân rồi, chẳng bao giờ nên quay về!”

“Anh chỉ có một thân một mình, mỗi cuộc đời tàn này, có cái gì mà phải sợ? Cô ấy thì không, cuộc sống đang yên vui tốt đẹp, anh không muốn kéo cô ấy xuống vũng bùn.” Đinh Tiểu Dã bồn chồn nắm giắt mớ tóc của mình, giọng buồn bã.

“Anh không muốn nữa thì cũng đã làm rồi!” Thôi Yên một câu nói trắng sự tình, giọng tỉnh bơ. “Em đã bảo rồi, tại sao cuối cùng anh vẫn nhận lời giúp em... vì tình xưa nghĩa cũ là một chuyện, căn bản anh vốn có tình cảm với chị ấy, chỉ là cần một lý do thích hợp.”

“Đó là chuyện của anh, không liên quan đến em. Anh đến để báo với em là, việc anh đã nhận lời với em, anh chỉ có thể làm đến đây thôi, tốt nhất em nên tự giải quyết việc của mình.” Nói đến đây, Đinh Tiểu Dã trở nên bình thản, lại quay về dáng vẻ Thôi Yên quen thuộc lâu này, kiểm chế và điềm nhiên.

Cảm giác hối hận tràn ngập trong lòng Thôi Yên, cô tự trách bản thân mình ích kỉ. Lúc đó cô bị dồn nén đến mù mịt đầu óc, như con chó bị đuổi đến chân tường việc gì cũng dám làm. Cô biết rõ hoàn cảnh của Đinh Tiểu Dã, tại sao vẫn yêu cầu anh vì cô mà làm những chuyện đó? Nhìn dáng vẻ của anh lúc này, có lẽ trong lòng đã có tình cảm thực sự với Phong Lan, nên anh mới trở nên tiến thoái lưỡng nan như thế. Ban đầu nếu không phải vì cô khổ sở vật nài thì với tính cách của Đinh Tiểu Dã, không bao giờ vì bất cứ chuyện gì mà để dẫn đến tình huống như thế này.

Nhưng chuyện đã thành như vậy, Thôi Yên lại càng hiểu được mặt tốt của Đinh Tiểu Dã. Anh trước đây cũng vậy, đằng sau miệng lưỡi và móng vuốt sắc nhọn là một tâm hồn dịu dàng hơn bất kỳ ai. Trước mặt mẹ mình, anh là một người con trai ngoan ngoãn, đối với bố... anh làm tất cả mọi điều anh có thể làm. Còn với mẹ con Thôi Yên bị tất cả mọi người khinh thường, anh luôn có lòng thương cảm. Thế nhưng ai sẽ thương xót anh đây? Anh không bao giờ muốn làm tổn thương đến bất kỳ ai, thế mà bị đất trời vô tình vùi dập để rơi vào tình cảnh như bây giờ. Trước đây, Thôi Yên không bao giờ nghĩ rằng giữa Đinh Tiểu Dã và Phong Lan lại có thể xảy ra một khả năng, nhưng có điều gì là không thể? Trong lòng Thôi Yên, Đinh Tiểu Dã xứng đáng với Phong Lan.

“Không tính đến chuyện em nhờ anh thì anh thích chị Phong Lan, chị ấy cũng thích anh, đó là điều hiếm có. Anh mà em biết đâu phải là người để tâm đến những điều đó.”

“Đó là trước đây!”

“Theo như em thấy thì anh đã không làm gì sai cả. Rơi vào tình thế như ngày hôm nay thật không công bằng với anh chút nào?” Trong cơn rầu rĩ, Thôi Yên bỗng túm chặt tay Đinh Tiểu Dã, cầu khẩn: “Anh đi gặp Tăng Phi với em đi, nói rõ ràng mọi chuyện với cậu, không chừng cậu sẽ nghĩ ra cách.”

Đinh Tiểu Dã lạnh lùng rút tay mình ra, trong lòng Thôi Yên, Tăng Phi là cả bầu trời của cô, là đấng toàn năng của cô, nhưng với anh thì Tăng Phi chỉ là một gã khốn.

“Hắn ta giúp gì được cho anh? Hắn hại anh còn chưa đủ sao?”

“Cậu ấy chỉ làm vì trách nhiệm công việc thôi!” Thôi Yên không phải không hiểu được nỗi hận của Đinh Tiểu Dã, nhưng Tăng Phi cũng có lập trường của anh, cô bị kẹt ở giữa, đó là nút thắt khó tháo gỡ.

“Ừ, hắn công bằng. Là bố anh tự chuốc lấy họa!” Giọng Đinh Tiểu Dã như thể tảng băng, vừa lạnh vừa sắc. “Cho nên anh chưa bao giờ muốn quấy rầy hắn, nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản anh khinh thường thủ đoạn của hắn lúc đó. Anh sẽ không nhờ vả gì hắn đâu, mà hắn cũng không giúp gì được anh cả.”

Thôi Yên biết mười mười kết quả sẽ như thế này, không vẫn không tránh khỏi buồn rầu. Rồi Đinh Tiểu Dã sẽ phải làm sao đây?

Đinh Tiểu Dã dường như đã nói hết lời hết lẽ, lúc sắp đi anh ngập ngừng rồi nói thêm một câu: “Nếu như Phong Lan cuối cùng vẫn chọn Tăng Phi thì mong rằng... em đừng hận cô ấy. Họ mới là một đôi thích hợp, cả em và anh đều hiểu rõ điều đó.”

Thôi Yên không biết nên nói thế nào, anh quả nhiên đã yêu Phong Lan rồi, đến lúc này trong lòng vẫn băn khoăn nhưng nhớ đến chị ấy.

Cô mở miệng định nói, rồi bỗng nhiên mím môi lại. Đinh Tiểu Dã tinh ý nhận ra sự biến đổi thoáng qua trên nét mặt cô, quay đầu nhìn, sau lưng anh ở phía đầu ngõ cách chừng mấy chục mét, có một chiếc ô tô màu xám không biết dừng từ lúc nào, bấy giờ mới mở cửa xe, Tăng Phi từ trong xe bước xuống.

Tăng Phi đi từng bước về phía hai người, không nhanh không chậm. Tim Thôi Yên như thể nhảy ra khỏi lồng ngực, tại sao anh lại xuất hiện ở đây

vào lúc này?

Cuối cùng người hỏi câu này lại là Tăng Phi. Anh đến cách họ vài bước thì hỏi Thôi Yên: “Tại sao lại ra đây?”

Giọng nói của Tăng Phi ôn hòa, giống như anh vẫn diễn vai “tốt bụng” của bậc cha chú lâu nay, cũng không có vẻ gì là cố ý nấn gân Đinh Tiểu Dã cả. *diên-ti-dan-ti-le-ti-quy-ti-don-ti-com* Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó mà đầu óc Thôi Yên chạy vòng vòng mấy lần.

Cô nói: “Tại sao cháu không được ra đây? Không phải là cậu bảo cháu đi tìm một bạn trai trẻ trung phù hợp à? Mới chưa đến một ngày mà đã lời nói gió bay sao?”

Chỉ có chuyện này mới có thể giải thích được việc cô và Đinh Tiểu Dã “bèo nước tương phùng, tình cờ mà gặp” ở một ngõ nhỏ vắng lặng, chuyện trò to nhỏ thế này.

“Thế cháu tìm cậu ta à?” Tăng Phi dường như đến giờ mới nhận ra sự tồn tại của Đinh Tiểu Dã, nhưng cả giọng nói lẫn nét mặt vẫn không hề thay đổi.

“Không được sao? Cháu thích anh ấy, là cháu chủ động hẹn anh ấy đấy.”

Thôi Yên như vô tình dịch lên trước một bước, chặn giữa Tăng Phi và Đinh Tiểu Dã. Cô quay người, nói với Đinh Tiểu Dã. “Những điều anh nói em hiểu cả rồi, anh đi trước đi nhé! Em sẽ gọi cho anh sau.”

Đinh Tiểu Dã lừ mắt nhìn Tăng Phi. Trước đây ở nhà hàng của Phong Lan, hai người đã giáp mặt nhau mấy bận, tuy nhiên Tăng Phi không để ý đến một nam nhân viên phục vụ làm gì. Anh không còn nhớ mặt Đinh Tiểu Dã, chuyện này không có gì là, vì trước đây hai người chưa thực sự gặp nhau bao giờ. Khi Tăng Phi trơ trẽn lợi dụng một người phụ nữ để đạt được mục đích của mình thì Thôi Khắc Kiềm lúc đó đang nán lại, không nổi rồi mẹ Đinh Tiểu Dã bệnh nặng đang nằm viện.

Lần đầu tiên Đinh Tiểu Dã ghi nhớ gương mặt Tăng Phi là khi xem tin tức pháp luật của đài địa phương, anh đứng trước micro của phóng viên say sưa nói về thắng lợi đặc biệt của đợt truy quét đó, đằng sau vẻ mặt bình tĩnh ấy là sự đắc ý khó che giấu.

Khi đó Thôi Khắc Kiềm đang lẫn sâu trốn kỹ. Đinh Tiểu Dã không thể quên cảnh bố mình mắt nhìn chằm chằm ti vi, siết chặt nắm đấm đến độ gân xanh nổi cuồn cuộn, ông nói: “Tao lẽ ra phải xử lý nó từ sớm, nếu như không phải vì Tình Lâm thì...”

Tất cả mọi ân hận cuối cùng đều hóa thành một tiếng than dài. Thôi

Khắc Kiếm lúc đó biết số mình đã tận, cho dù trốn thoát án tử thì kiếp này cũng khó lòng khôi phục được thanh danh. Ông tìm cho đứa con trai duy nhất của mình một con đường lui – một thân phận hoàn toàn mới. Dù ông chưa bao giờ lôi kéo con trai vào vào “công việc kinh doanh” của mình, nhưng ông không thể nhớ nổi mình đã đắc tội với những ai, sai sẽ mượn gió bẻ măng. Mất đi sự che chở của ông, con trai coi như sẽ rơi vào cảnh khó khăn, không chừng lâm vào bước đường cùng không lối thoát.

Đinh Tiểu Dã nhớ rất rõ cuộc phỏng vấn kéo dài gần một phút rưỡi đó, cái tên mà cô bé Thôi Yên hay nhắc đến đó, gương mặt còn trẻ trung nhưng đầy vẻ tự đắc của viên cảnh sát đó, chưa giây phút nào anh quên. Đinh Tiểu Dã không hề nói dối Thôi Yên, anh thực sự không hề nghĩ đến chuyện trả thù, bố anh có tội nên phải nhận kết cục như vậy. Anh không thể dùng lấy tội lỗi để đổi lấy tội lỗi, nhưng điều này không có nghĩa là từ sâu thẳm nội tâm, anh không hận người đàn ông mang tên Tăng Phi này. Có thể Tăng Phi cũng hận anh, một trong số những đồng nghiệp mà Tăng Phi phụ trách trong vụ bắt Thôi Khắc Kiếm không bao giờ quay về nữa, anh ta nhất định cũng ghi sổ món nợ này lên đầu Đinh Tiểu Dã. Nếu như Tăng Phi đã từng trông thấy mặt Đinh Tiểu Dã thì chỉ có thể là vào bảy năm trước đây, ở tấm ảnh chân dung in rõ trên lệnh bắt, chủ nhân của khuôn mặt đó tên “Thôi Đình”.

Đúng như Đinh Tiểu Dã phỏng đoán, Tăng Phi không phát hiện ra thân phận của anh ngay. Cuộc đời của anh ở Sát Nhĩ Đức Ni như một giấc mộng trên núi cao, còn bảy năm ở trần gian là một quãng thời gian rất dài. Đến khi anh quay về chốn thị thành quen thuộc, Tăng Phi đã không còn là cảnh sát nữa nhưng cuộc sống vẫn êm thấm như xưa, còn không biết xấu hổ nhận Thôi Yên về nuôi, lấy đó làm cách bù đắp cho món nợ trong lòng mình. Thêm một điều không lường đến nỗi nữa là, giữa hai người giờ đây còn có cả Phong Lan.

Nghĩ đến Phong Lan, Đinh Tiểu Dã dường như bị ai đó cào xé tâm can. Thôi Yên nói anh điên mới bỏ Sát Nhĩ Đức Ni mà đi, anh có thể ở lại đó, cưới A Mục Sắt làm vợ, phần đời còn lại chăn ngựa chăn cừu, vĩnh viễn không còn ai nhớ đến tên cũ của anh, nhớ đến những gì anh đã làm, rồi anh sẽ làm lại cuộc đời như bố anh mong muốn. Nhưng anh không thể chịu đựng tiếp những ngày tháng đó nữa, cho dù Sát Nhĩ Đức Ni đẹp đến mê hồn, nhưng sống ở nơi đó Đinh Tiểu Dã chỉ là một linh hồn cô đơn vô

chủ. Không có ai nhớ đến anh, anh cũng dần quên hết tất cả những gì mình từng có, tình yêu và cả hận thù. Đào thoát đối với người đã mai danh ẩn tích bảy năm như anh mà nói, không có bất cứ ý nghĩa gì, giống như thời gian với anh đã mất đi ý nghĩa. Mỗi ngày anh lại mong muốn được về thăm mộ mẹ, muốn được say sưa uống một ly rượu cùng bố tại nơi ông đã qua đời, muốn được ngược xuôi trong đám đông, làm một công việc bình thường cho dù ở vị trí thấp kém, mỗi ngày tỉnh dậy nhìn thấy những gương mặt mới mẻ, khác nhau.

Cho đến khi anh gặp Phong Lan, một chân bước vào tấm lưới dày đặc do cô dệt nên. Trong lưới có chuyện buồn cười, có ngốc nghếch, ngọt ngào, hy vọng, có gió thổi khô nước mắt trên gò má, có mùi hương Coco Mademoiselle nồng nặc tấn công người, có cả cơ thể và đôi môi mềm mại của cô. Thời gian, bình thường đối với Đinh Tiểu Dã dường như bị ngưng tụ lại, thì ở bên Phong Lan, đã được cô giải nén, không những thế còn biến từng phút từng giây của anh thành quý báu tràn đầy.

Thôi Yên để anh đi, không chỉ vì lo lắng cho anh mà còn lo cho Tăng Phi nhiều hơn.

Đinh Tiểu Dã không sợ Tăng Phi, đã từng không sợ. Anh không chủ động khiêu khích người này, nhưng nếu Tăng Phi có ý đồ tấn công, không cá chết thì lưới tan, nhất định phải có một sống một chết. Anh không quan tâm mình sẽ rơi vào kết cục thế nào, trong bảy năm ở nơi xa xôi kia, anh cũng đã hình dung sẵn trong đầu không biết bao nhiêu lần những tình cảnh tồi tệ hơn. Tuy nhiên, ban này khi Tăng Phi xáp vào anh, nhìn anh dò xét bằng con mắt dừng dừng, Đinh Tiểu Dã lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi. Anh sợ cũng là vì Phong Lan, thế giới của cô đầy ánh mặt trời và hoa lá, nếu như có một ngày cô giật mình phát hiện ra mình đã yêu lầm phải một người con trai như thế, cô sẽ đau khổ tới mức nào? Cô sẽ hận anh, ghét anh, hay sợ hãi anh?”

Con tim thường thấy đau rồi mới nhận ra đang rung động.

Đinh Tiểu Dã gạt đầu với Thôi Yên rồi quay người bước đi.

“Sao cậu lại biết cháu ở đây?” Thôi Yên hỏi Tăng Phi.

Tăng Phi lắc lắc chiếc điện thoại di động trong tay, Thôi Yên bèn nhớ ra, cô đã cài đặt phần mềm định vị trong chiếc điện thoại của hai người, tức là cô luôn có thể biết Tăng Phi đang ở đâu, Tăng Phi cũng vậy, chỉ cần anh muốn biết.

Tăng Phi dõi theo Đinh Tiểu Dã đã đi khuất, nói với Thôi Yên: “Cậu ấy

không phải là nhân viên phục vụ ở nhà hàng Phong Lan sao?”

“Anh ấy làm công việc gì thì có quan trọng không?” Thôi Yên nói. “Anh ấy trẻ, lại đẹp trai, thế chưa đủ sao? Bạn trai trẻ trung, đương nhiên không thể có tiền và địa vị như bạn trai già rồi.”

Tăng Phi nghiêm mặt nói: “Cách đây không lâu cậu vừa thấy cậu ta đi cùng Phong Lan!”

Thôi Yên giấu sự ngạc nhiên, miệng nói cứng: “Cậu chỉ cho phép Phong Lan cướp đi người cháu yêu mà không cho phép cháu giật hàng của chị ấy sao?”

“Thật vớ vẩn! Đàn ông hai mặt ba lòng, lấy ngoại hình để kiếm cơm, loại người đó không tin được!” Tăng Phi nhắc nhở.

Thôi Yên nói: “Trai chưa vợ, gái chưa chồng, mọi người cạnh tranh công bằng, có gì mà phải chuyện bé xé ra to chứ?”

“Cháu có tình cảm với cậu ta sao? Cháu nghĩ cậu tin à?” Tăng Phi chậm rãi nói.

“Chị Phong Lan cũng có cảm tình với anh ấy đấy thôi. Trừ phi yêu cầu của cháu phải cao hơn của chị Phong Lan rất nhiều.” Thôi Yên cúi đầu nhìn mũi giày của mình. “Đúng rồi, bây giờ trong lòng cháu, anh ấy vẫn chưa bì được với cậu, nhưng cháu luôn cho mình một cơ hội khác, đây là quyền của cháu.”

Tăng Phi nhớ lại ánh mắt Đinh Tiểu Dã nhìn anh. Cậu thanh niên này không hề giống như những bạn trai choai choai khác của Thôi Yên, trước mặt anh luôn lúng túng sợ sệt, ngược lại, anh ta, nhìn thẳng vào anh, thái độ đó khiến anh như có gai ở sau lưng, tự nhiên có cảm giác cần dè chừng. Cảm giác đề phòng này là do nghề nghiệp lâu năm đã rèn luyện cho anh, chứ không phải chỉ vì con người này xuất hiện bên cạnh Thôi Yên.

Tăng Phi nói: “Cậu cảm thấy cậu ta có gì đó không ổn, nếu tìm hiểu phải tìm người đáng tin cậy.”

Thôi Yên cười nhạt, nói: “Người cháu yêu liệu có vô lý hơn được cậu không? Là cháu theo anh ấy đấy, chứ anh ấy không thích cháu, cậu đừng đụng đến anh ấy.”

Cô đang bảo vệ người thanh niên ấy, sự quan tâm này là xuất phát từ nội tâm. Vừa nãy Tăng Phi đã nhận ra điều đó. Nhận thức này khiến anh có một sự khó chịu nhất thời.

Tiểu hồ ly đang ngáng trước mặt sói.

“Đi ăn cơm với cậu đi, ăn gì cháu quyết định.” Tăng Phi đổi nét mặt tươi cười rủ Thôi Yên.

Thôi Yên lắc đầu: “Thôi, cháu còn phải đi dạy kèm.”

“Cậu đưa cháu đi.” Tăng Phi nói. “Cậu mang cho cháu mấy thứ ngon để trên xe, đi thôi.”

“Lại là hạt óc chó à?” Thôi Yên cười chán nản.

“Cháu không thích à?” Tăng Phi băn khoăn.

“Trước thì thích, nhưng chán lâu rồi.” Thôi Yên đi qua xe anh, không dừng bước. “Cháu bây giờ chỉ nghe đến tên hạt óc chó là đã muốn ối!”

Tăng Phi vào trong xe, nhìn túi hạt óc chó để ở ghế phụ. Siêu thị mà anh thường ghé đã hết hàng, vì thế anh phải đi tìm vài cửa hàng mới thấy nhãn hiệu mà Thôi Yên thích nhất. Trước đây, Thôi Yên mà làm mặt đối với Tăng Phi, anh chỉ cần cho cô mấy món này là cô vui vẻ tươi tỉnh lại ngay.

Anh không thể hiểu nổi Thôi Yên nữa rồi, chẳng lẽ tất cả đã thay đổi, chỉ có mình anh cố thủ ở chỗ cũ?

Tăng Phi nhắc điện thoại, bấm số Thôi Yên đã đặt phím nhanh, mà hình hiện lên gương mặt tươi cười của cô lưu trong đó. Tăng Phi mở số ra và dừng lại, rất lâu vẫn không ấn phím nào.

Một lát sau anh đã gọi đến một số khác.

“A lo, anh Tiến à, là tôi Tăng Phi đây... nói chuyện kĩ hơn sau nhé, bây giờ phiền anh tra giúp tôi một người... Vâng, tất cả thông tin chi tiết của người đó... Tên đầy đủ là Đinh Tiểu Dã.”

Chương 18: Mộng phải cùng mơ mới là mộng đẹp

Đinh Tiểu Dã bị cảm, ngay sau khi anh từ nhà Phong Lan về. Chuyện này trở thành chủ đề bí mật mang đầy màu sắc ám muội trong nhà hàng của Phong Lan. Cả một ngày trời, tất cả nhân viên liên tục ngẫm nói với nhau bằng ánh mắt, nụ cười nhếch từ khóe miệng rất mờ ám, và quay đầu trái phải không ngừng để buôn chuyện thì thầm thêm mắm thêm muối về “bí mật” này.

Nhưng chỉ có mỗi Lưu Khang Khang dũng cảm và thích hóng hớt mách lẻo là dám tìm hiểu sự thật. Đầu tiên cậu ta cứ lượn vòng xung quanh

Đình Tiểu Dã, nhân lúc bốn bề không có người bèn hỏi: “Tại sao triệu chúng cảm của anh giống hệt chị chủ vậy?”

Đình Tiểu Dã thể chất khỏe mạnh nhưng tính khí lại không tốt. Khang Khang lặp lại câu hỏi hai lần, Đình Tiểu Dã đều lơ đi như không nghe thấy. Khang Khang ban đầu tưởng là mình hạ giọng thì thâm quá, đến lúc cậu ta chuẩn bị hỏi lần thứ ba, Đình Tiểu Dã liền biểu hiện thái độ ra mặt khiến cậu ta chọn cách nuốt lại câu hỏi vào bụng.

Khang Khang lại chuyển mục tiêu sang Phong Lan đang trong trạng thái đờ đẫn chậm chạp.

“Chị chủ ơi, Tiểu Dã cũng bị cảm rồi đấy.” Cậu ta thì thầm đầy vẻ bí ẩn.

Phong Lan liếc mắt về phía Đình Tiểu Dã. “Thì làm sao?”

Khang Khang cười hích hích. “Anh ấy đi đưa cháo cho chị về xong mới cảm.”

“Có liên quan gì đến tôi, mẹ tôi còn nấu cháo cho tôi hai ngày kia, chẳng bị làm sao cả. Chẳng lẽ sức đề kháng của cậu ấy không bằng nổi một bà già?” Phong Lan bĩu môi.

“Cho nên... bọn em mới cảm thấy “hơi bị” kì lạ.” Khang Khang nhìn Phong Lan, chớp chớp mắt.

Phong Lan cười khẩy, hỏi: ““Bọn em là ai?”

“Đàn ông đích thực” thì phải giữ vững nghĩa khí, Khang Khang chưa bao giờ bán rẻ anh em bạn bè. Kết quả là họ được thông báo hết giờ làm việc toàn bộ nhân viên sẽ ở lại tổng vệ sinh nhà hàng, không được có một góc nào còn bụi, bởi vì trong mắt bà chủ, mọi người đều quá rảnh. Buổi trưa, Đàm Thiệu Thành lại ghé thăm nhà hàng. Cô ta đến thật đúng lúc. Phong Lan lấy món đồ mà tối qua Ngô Giang nhờ cô đưa, tự tay rót trà mời, đưa tách trà cùng món đồ đặt trước mặt bàn Đàm Thiệu Thành. Đàm Thiệu Thành bóc phong bì ra, thấy bên trong rơi ra một chiếc thẻ ngân hàng, trong lòng đã hiểu ra vài phần, nhưng vẫn dốc ngược phong bì lắc lắc, quả là vẫn còn một mảnh giấy. Cô ta vội vàng cầm lên xem, trên đó vền vền chỉ có một dãy số.

“Ngô Giang bảo tôi đưa cho chị, mật mã ghi ở trên giấy.” Phong Lan giải thích.

Đàm Thiệu Thành hỏi: “Anh ấy có nói gì nữa không?”

Phong Lan lắc đầu.

Đàm Thiệu Thành chậm chậm vò nát mảnh giấy ghi dãy mật mã trong

tay, nhếch môi cười. “Anh ấy đương nhiên không nói gì rồi. Cho dù tôi có làm gì đi nữa, có tốt cũng thành xấu, đến một câu nói, một chữ viết, anh ấy cũng không thèm gửi cho tôi.”

Trong thẻ là số tiền Đàm Thiếu Thành dùng để chi trả những chi phí cần thiết để dàn xếp rắc rối với người nhà bệnh nhân xảy ra chuyện, Ngô Giang trả lại cho cô không thiếu một đồng.

Bởi vì người nhà không kiện tụng sách nhiễu nữa nên bệnh viện cũng không muốn mất đi một người tài là Ngô Giang, chuyện này đã sang trang mới, ý kiến đề bạt phó viện trưởng vẫn giữ nguyên. Đến cả Phong Lan cũng biết, Đàm Thiếu Thành tham gia vào chuyện này không chỉ dùng tiền bạc mà thôi, như cô ta đã nói, đối phó với vô lại thì phải dùng cách vô lại. Ngô Giang không thể ngăn cản ý đồ tự phát của người phụ nữ mà anh ghét, tiền là thứ duy nhất có thể hoàn trả, cũng là thứ duy nhất anh muốn dùng để giao tiếp với cô ta. Anh không muốn nợ Đàm Thiếu Thành, chịu ơn cô ta lại càng không.

Sự mong mỗi biến thành thất vọng hiện lên trong ánh mắt của Đàm Thiếu Thành khiến Phong Lan có chút thương cảm. Cho dù đã làm gì trong quá khứ, thì lúc này cô ta cũng chỉ là một người đàn bà không có được tình yêu, vừa bi ai vừa đáng thương. Chắc cô ta cũng không còn cơ hội nào nữa, bởi vì việc này đã làm mối quan hệ giữa cô ta và Ngô Giang trở nên không thể cứu vãn nổi, mù quáng cho đi, mong muốn nhận lại có khi chỉ là một câu nói của anh, hoặc là một vài chữ không đầu không cuối, để cô ta cảm thấy giữa hai người có mối liên quan, chỉ thế thôi là đủ.

Tiếc rằng Ngô Giang dùng cách kiên quyết nhất để cắt phăng ý tưởng của cô ta.

“Tôi lại có tiền rồi.” Đàm Thiếu Thành đặt tay lên chiếc thẻ, cười với Phong Lan.

Phong Lan thở dài, nói: “Sao phải thế? Anh ấy sắp lấy vợ rồi.”

Tin Ngô Giang quyết định lấy vợ đến rất đột ngột, nhưng đối với gia đình hai bên Ngô Giang và Tư Đồ, không phải bàn cãi gì nữa, là một tin rất tốt lành. Ngày đẹp đã được chọn vào tháng sau. Với khả năng đánh hơi nghe ngóng tình hình của Đàm Thiếu Thành thì dù Phong Lan có không nói, cô ta cũng sớm nhận được tin tức thôi.

Tay Đàm Thiếu Thành khẽ run lên, cô ta ngẩng đầu hỏi: “Lấy vợ? Lấy ai?”

Phong Lan im lặng.

Quả nhiên, Đàm Thiếu Thành lặng đi một lát, sắc mặt trở nên nhợt nhạt. “Từ Đồ Quyết?”

Phong Lan lặng lẽ chứng kiến Đàm Thiếu Thành dường như già xạm đi trong thoáng chốc.

Sét đồ ăn Đàm Thiếu Thành gọi nha chóng được Khang Khang bưng lại, cô ta chờ đợi, im lìm ngồi thẫn thờ một mình, tận đến khi ra về cũng không hề động đũa.

Không bao lâu sau khi Đàm Thiếu Thành rời khỏi, quản lý nhà hàng mặt đầy khổ sở chạy đến chỗ Phong Lan. Có khách hàng phàn nàn, bị nhân viên phục vụ “đối xử dã man”. Phong Lan đi cùng người quản lý đến bàn khách đang làm ẩm ỉ, hỏi ra thì biết, Đinh Tiểu Dã làm rơi điện thoại di động của khách hàng nhưng từ chối xin lỗi, còn tỏ thái độ rất khó chịu. Phong Lan nhìn qua khách hàng của bàn đó, là hai cô gái trẻ mới ngoài hai mươi tuổi, không phải vẫn còn đang đi học đại học thì cũng là giới văn phòng mới tốt nghiệp ra trường chưa lâu.

Phong Lan không khó khăn gì để đoán được ra nguồn cơn thực sự của sự việc.

Quãng thời gian gần đây, khách nữ đến nhà hàng cô bỗng nhiên tăng đột biến, phân nửa là nhóm bạn bè thân thiết rủ nhau cùng đến, trong đó phần lớn là các cô gái trẻ. Bọn họ mới ngồi chưa nóng chỗ, chẳng nhìn ngó gì đến thực đơn, đã lia mắt khắp nhà hàng. Biểu hiện trắng trợn nhất là trực tiếp yêu cầu Đinh Tiểu Dã đến phục vụ bàn, còn tế nhị hơn thì cười mủm mỉm, ánh mắt lượn lờ quanh người anh. Phong Lan đã đọc ý kiến bình luận của khách hàng về nhà hàng của cô ở một diễn đàn nào đó trên mạng, có mấy dòng liên tiếp viết kiểu như “đồ ăn tạm được, nhân viên đẹp trai”. Thật ra đây là một trong những lý do ban đầu cô nhận Đinh Tiểu Dã vào làm, nhưng bây giờ lại mang tới những phiền phức rắc rối không lường trước được.

Trong vai trò của nhân viên phục vụ thì thái độ của Đinh Tiểu Dã chừng mực vừa phải. Giống như con khỉ bị xung quanh nhìn ngó, cùng lắm thì nhả nhó một chút. Nhưng anh từ chối hoàn toàn chuyện chụp ảnh. Nếu như phát hiện ra, anh sẽ cố tình né tránh ống kính, thậm chí yêu cầu khách xóa ảnh anh đi. Đồng nghiệp trong nhà hàng hầu hết đều biết điều cấm kị của anh, nhìn thấy khách hàng chụp trộm, thông thường đều cất lời khuyên nên dừng lại. Được cái người chụp ảnh cũng chỉ là thiếu số,

con gái thường cũng biết ngượng, lâu nay chưa có chuyện gì rắc rối phát sinh.

Còn hôm nay, hai cô gái trẻ này có vẻ rất bạo dạn lại còn cố chấp. Đinh Tiểu Dã bảo bọn họ xóa ảnh, một trong hai cô đề xuất anh phải cho họ số di động của anh để đổi lại. Quản lý nhà hàng đứng gần đó đã chuẩn bị đến để giải vây, không ngờ chưa kịp trở tay, Đinh Tiểu Dã đã giật lấy điện thoại của hai cô gái, xóa ảnh chụp mình xong, còn ném xuống sàn nhà.

Hai cô gái trẻ đỏ mặt tía tai, nổi cơn tam bành. Đinh Tiểu Dã phủi tay đi mất không thèm đoái hoài, thần nhiên vào bếp thay bóng đèn điện. Bọn họ nghe nói Phong Lan là chủ nhà hàng, liền yêu cầu cô ra mặt để giải thích, bắt Đinh Tiểu Dã xin lỗi, đền chiếc điện thoại cho họ.

Tâm trạng Phong Lan vốn đã không tốt, lại gặp phải phiền toái này, càng cảm thấy bức bối. Khang Khang xông lại biện hộ cho Đinh Tiểu Dã, rằng bình thường anh chưa từng làm như thế bao giờ, hôm nay chắc là trong người khó ở, tính khí có nóng nảy một chút. Hơn nữa chiếc điện thoại của cô gái chỉ bị xước sơn ở đường viền, không đến mức phải bồi thường nguyên chiếc.

Phong Lan bảo Khang Khang im lặng, rồi đưa ra cách giải quyết của mình. Cô nói: “Thái độ của nhân viên nhà hàng chúng tôi không thỏa đáng, là chủ ở đây tôi thay mặt cậu ấy xin lỗi quý khách. Đoán là hai vị hôm nay cũng không còn tâm trạng nào tiếp tục dùng đồ ăn ở tiệm chúng tôi nữa, nên những món đã mang lên đây đều được miễn phí. Còn về chiếc điện thoại, hai vị lấy hóa đơn sửa chữa về đây, chúng tôi sẽ chịu các chi phí tương ứng. Nếu như làm vậy mà hai vị vẫn chưa hài lòng, tôi kiến nghị các vị gọi điện thoại khiếu nại đến hiệp hội người tiêu dùng, chúng tôi chấp nhận kết quả xử lý của họ.”

Hai cô gái lớn tiếng dọa sẽ lập topic tố cáo nhà hàng của họ trên mạng, sau đó thì bỏ đi. Quản lý nhà hàng lẻo đẻo theo sau Phong Lan, lẩm bẩm: “Đúng là có đủ các loại người. Đinh Tiểu Dã cũng vậy, hôm nay rốt cuộc cậu ta bị làm sao chứ...”

A Thành và chú Lý thầm thì với nhau trong góc bếp, Phong Lan liếc nhìn, hai người vội vàng làm bộ không có chuyện gì xảy ra. Chắc hẳn lời lẽ của bọn họ không lấy làm dễ nghe cho lắm.

Phong Lan hỏi quản lý nhà hàng: “Hai khách lúc nãy gọi món mất bao nhiêu tiền?”

Quản lý tra trên hệ thống thu ngân rồi đáp: “Hai trăm sáu mươi bảy đồng.”

Phong Lan nói: “Trừ vào tiền lương tháng này của Đình Tiểu Dã... Còn nữa, nếu như bọn họ cầm hóa đơn sửa chữa điện thoại đến, cũng tính cho Đình Tiểu Dã.”

Khách hàng ăn trưa dần ra về hết, nhân viên tụ tập cùng ăn cơm. Phong Lan ngồi một mình ở ban công vắng lặng, nhìn con chuồn chuồn bay vòng quanh bồn nước phong thủy.

Có người đẩy cửa bước vào, đứng phía sau cô, đó là Đình Tiểu Dã.

Phong Lan hỏi: “Cậu không ăn cơm à?”

Đình Tiểu Dã nói: “Ăn xong rồi. Tôi không muốn lây cảm cúm cho người khác. Xin lỗi nhé, Phong Lan.”

Phong Lan không rõ Đình Tiểu Dã xin lỗi về chuyện gì. Hôm qua anh cứ thế rời đi... tình cảm của anh còn mơ hồ hơn cả những dấu vết anh để lại trên người cô. Cho dù thần kinh Phong Lan có vững vàng, kiên cường đến mức nào, khi gặp lại anh, cô cũng khó lòng tránh khỏi run rẩy, bối rối.

“Trước đây cậu đã nói đúng, chuyện này thật mất mặt.” Phong Lan nói. Phải lòng nhân viên của mình, lại còn ảo tưởng mê muội coi đó là một mối tình. Đây là ván cờ tự tay cô đi sai bước, cô định rằng một khi đã sai rồi thì cứ thuận theo cái sai đó mà đi tiếp, không cần biết thắng thua. Nhưng đến lúc đó rồi mà anh vẫn có thể đẩy cô ra... thì Phong Lan hoàn toàn rối loạn, trong lòng Đình Tiểu Dã cô rốt cuộc có vị trí như thế nào chứ?

“Ban nãy quản lý đã nói với tôi. Chị có thể trừ tôi gấp đôi tiền.” Đình Tiểu Dã bình tĩnh đáp.

Phong Lan càng đau hơn, cô quan tâm đến chút tiền mọn đó sao? Anh đến là để nói với cô những chuyện này sao?

“Thôi được rồi.” Cô đứng dậy, nói. “Chiều nay cậu nghỉ đi, ra ngoài hít thở một chút, tìm một nơi ngồi nghỉ ngơi, hoặc đi mua thuốc uống cũng được. Nếu còn gây thêm rắc rối thì lương cậu có bao nhiêu cũng không đủ để trừ đâu.”

Đình Tiểu Dã vẫn không nói gì. Anh gật đầu, trước khi rời đi, không đành lòng bèn nhắc nhở một câu: “Chỗ đầu ăn hôm kia chuyển đến không nên chất ở lối đi đằng kia, chiều nay có đội phòng cháy chữa cháy đến kiểm tra. Bình chữa cháy của chị đã quá hạn chưa đầy, đây là ngày

đầu chị làm ngành này à?”

Một lần nữa Phong Lan lại bị ức chế bởi giọng điệu của anh, trong lòng vốn đã bực bội lại càng thêm cáu kỉnh. “Có cần cậu phải dạy tôi không? Biến khỏi tầm mắt tôi ngay!”

Hậu quả của việc tức tối là sau khi đội phòng cháy chữa cháy kết thúc công tác kiểm tra, Phong Lan không thể không trưng ra bộ mặt tươi cười niềm nở mời cán bộ của cả đội ở lại ăn tối.

Bố Phong Lan nghỉ hưu đã nhiều năm nhưng vẫn còn quen biết một số nơi, hơn nữa những lỗi về nguy cơ hỏa hoạn bị kiểm tra ra chưa phải là vấn đề nghiêm trọng cho lắm, không đến nỗi bị phạt quá nặng. Chẳng qua Phong Lan sợ họ dăm bữa nửa tháng lại đến, hơn nữa không muốn nợ nần vì đã được châm chước nên đành dùng cách vui vẻ thoải mái nhất để giải quyết vấn đề.

Người trong tổ kiểm tra chắc hẳn chẳng thiếu thốn gì một bữa ăn, nhưng thấy bà chủ trẻ trung xinh đẹp, liền mở tờ thông báo ra sửa lại, ngay trước mặt cô thương lượng buổi tối gặp gỡ ở đâu. Phong Lan quả nhiên tinh ý nắm bắt ngay tình hình, tìm cách giữ mọi người ở lại, thế rồi mọi người thuận nước đẩy thuyền, bữa cơm mời không tránh khỏi cảnh kiểm soát ép Phong Lan uống rượu.

Mở tiệm mấy năm nay, tửu lượng của Phong Lan ít nhiều cũng đã được tôi luyện một chút, nhưng buổi trưa cô hầu như không ăn gì, bụng rỗng vào trận, không chống đỡ nổi sáu, bảy người đàn ông luân phiên nhau ép rượu. Cô dùng đủ mọi chiêu trò bên bàn rượu để vừa không đắc tội với khách vừa đỡ phải uống, ít đi từng nào hay từng ấy, nhưng sau vài ly, cô vẫn có chút khó chịu.

Chai rượu thứ nhất uống hết rất nhanh, một vị cán bộ trong tổ kiểm tra lớn tiếng gọi phục vụ mang thêm rượu lên. Người thừa rồi đẩy cửa bước vào không phải là Phương Phương – nhân viên chuyên phụ trách phòng VIP này, mà là Đinh Tiểu Dã. Anh đi ra ngoài cả buổi chiều, Phong Lan cũng không hay biết anh đã về từ lúc nào.

Nhân viên phục vụ mở rượu ở gian chuẩn bị kế bên, lúc bưng lên bàn thì đã đổ sang bình đựng rượu bằng thiếc theo phong cách riêng của nhà hàng. Đinh Tiểu Dã lần lượt rót đầy ly trước mặt khách, đến lượt Phong Lan, đúng lúc bình rượu cạn, anh lại quay về gian chuẩn bị để đổ thêm lượt nữa.

Phong Lan im lặng nhìn Đinh Tiểu Dã rót thứ dung dịch trong suốt không

màu vào ly của mình, khi anh rút tay về, ánh mắt cô như thể vô tình chạm vào mắt anh. Cô nghĩ, anh thật nhanh trí hiểu chuyện, thấy cô không trụ nổi nữa, cũng biết cách đến giải vây.

Người phụ trách của đội kiểm tra ngồi ngay cạnh Phong Lan, liếc nhìn bình rượu trên tay Đinh Tiểu Dã, miệng nói: “Bình rượu này xịn thật.” Phong Lan cười, trả lời: “Đội trưởng Vương thật là sành sỏi. Đây là bình đựng rượu bằng thiếc Thái Lan, năm ngoái tôi nhờ một người bạn bên đó đặt làm riêng cho nhà hàng. Đồ thì không phải là đắt nhưng đầu tư tâm sức, hình vân chạm voi và hoa sen đồng bộ trên bình rượu, hũ rượu và ly rượu đều tượng trưng cho sự may mắn ở Thái, hơn nữa thiếc còn có tác dụng lọc sạch nước. Tôi vẫn dự trữ vài bộ mới, chưa in logo của nhà hàng lên, để dành tặng bạn quý. Nếu Đội trưởng Vương thích, lát nữa tôi sẽ bảo người đưa ra xe.”

Đội trưởng Vương liền tán thưởng: “Thảo nào nhà hàng các cô kinh doanh tốt vậy. Chưa nói đến đồ ăn, mà bà chủ xinh đẹp, cả cách bài trí sắp đặt nhà hàng và đồ dùng cũng đẹp để tinh xảo.”

Phong Lan đưa mắt ra hiệu cho Đinh Tiểu Dã, Đinh Tiểu Dã hiểu ý ngay, đi ra chuẩn bị sẵn đồ đựng rượu để biếu Đội trưởng Vương.

Phong Lan nâng ly hướng về phía Đội trưởng Vương, cười nói: “Đội trưởng nói như thế, ý là chê đồ ăn của nhà hàng chúng tôi chưa được ngon rồi. Mọi người đều là chỗ bạn bè cả, xin mời sau này đến thường xuyên, cho ý kiến góp ý với tiệm nhỏ chúng tôi, có chỗ nào làm chưa đạt, vẫn còn phải nhờ các vị phê bình chỉnh sửa đây ạ.”

Đội trưởng Vương nói: “Làm gì có chỗ nào chưa đạt đâu. Đều là chuyện nhỏ mà!”

Mọi người quanh bàn đều đồng loạt hưởng ứng. Phong Lan yên trí, uống cạn ly rượu trong tay. Cô đoán chắc Đinh Tiểu Dã đã thay bằng nước trắng cho cô nên uống gọn một hơi không hề do dự, nào ngờ vị cay nồng của rượu mạnh xộc lên, cô bật ho vài tiếng, mặt mũi đỏ bừng bừng.

Cô nghe có tiếng người nói: “Bà chủ thật là phóng khoáng, liều yếu đào tơ mà không kém cạnh gì tu mi nam tử cả.”

Phong Lan cúi xuống uống một ngụm trà để chữa lửa, cười lớn, nói: “Tủi lượng của tôi bình thường thôi, nhưng vì hôm nay vui quá, phải hết lòng tiếp rượu các quân tử chứ.”

Mọi người lại hào hứng tán tụng một hồi nữa, Phong Lan kiểm soát có một món mồi chưa thấy bung lên, muốn đích thân đi giục nhà bếp. Cô rời

khỏi phòng VIP, nhân viên phục vụ đứng chờ ngoài cửa đã đổi thành Phương Phương.

Phong Lan kiểm chế cơn giận, hỏi Phương Phương: “Đình Tiểu Dã đâu rồi?”

Phương Phương nhìn vẻ mặt cô không được vui vẻ cho lắm thì vội vàng đáp lời: “Anh ấy bảo vào kho lấy món chị cần, vẫn chưa thấy quay lại.”

“Lúc này em đi đâu?” Phong Lan lại hỏi.

Phương Phương đáp bằng giọng đầy oan ức. “Đình Tiểu Dã bảo em đi ăn cơm, anh ấy nói để anh ấy trông ở đây cho.”

Phong Lan nghe thấy vậy, cơn thịnh nộ càng bốc lên ngùn ngụt. Anh chủ ý vào phòng VIP một lần, nếu không phải vì quan tâm chăm sóc đặc biệt cho Phương Phương thì là cố tình chơi cô. Cả hai khả năng đều khiến cô nuốt không nổi cục tức này.

Cô vào phòng vệ sinh, trước khi men rượu trào ngược phải nghĩ cách để ói ra được một trận, khó chịu đến mức mồ hôi toát ra ướt hết cả đầu, dạ dày thì như bị nhào nặn thành một búi.

Đợi Phong Lan bước ra, Phương Phương đứng trước cửa phòng VIP liền đưa ngay cho cô một cốc nước, lo lắng nói: “Chị chủ, chị không sao chứ? Em thấy sắc mặt chị không được tốt.”

Phong Lan lắc đầu, nói: “Không sao.”

“Chị đợi một chút.” Phương Phương nói rồi, chạy vội vào phòng VIP trống bên cạnh bưng ra một bát mì thịt băm nhỏ. “Trước khi uống rượu nên ăn chút gì đó để lót dạ.”

Phong Lan cảm thấy hơi ngạc nhiên. Phương Phương là một cô gái thật thà chất phác, nhưng nhanh nhẹn và khéo léo chưa bao giờ là sở trường của cô, hôm nay tại sao lại trở nên chu đáo săn sóc thế này? Tuy nhiên Phong Lan hiện không có tâm trí nào để suy xét chuyện này, chỉ nói với cô ấy một câu “cảm ơn” rồi vội vàng nhân lúc bát mì còn nóng, húp vội vài ba miếng cho xong, lúc này mới cảm thấy tỉnh người ra được đôi chút. Cô quay trở lại phòng VIP, xem ra trong lúc cô không có mặt, các vị khách cũng không để phí thời gian, bình rượu thứ hai đã uống sắp hết.

Tiếp theo người bưng món ăn cuối cùng lên lại đổi sang Đình Tiểu Dã, Phong Lan không thèm nhìn anh, cũng không quan tâm anh sắp giở trò gì tiếp theo.

Lại có người mồm mép góp chuyện: “Cô chủ này, tôi thấy nhà hàng của các cô làm gì cũng rất có chủ ý. Không chỉ cô chủ vui vẻ xinh đẹp, mà

nhân viên phục vụ cũng rất đặc biệt. Với ngoại hình như chúng tôi đây, chắc đến xin việc chẳng bao giờ lọt nổi vào mắt cô chủ.”

Phong Lan mỉm cười, đáp: “Anh chỉ khéo nói đùa. Làm sao có thể so sánh nhân viên phục vụ với quý khách được!”

Đội trưởng Vương góp lời: “Cô Phong à, không cần phải khiêm tốn đến thế, tôi thấy nhân viên ở tiệm cô rõ ràng đẹp trai hơn hẳn anh ta. Ai chẳng yêu cái đẹp, có gì đâu mà phải chối?”

Phong Lan nhân thể lờm Đỉnh Tiểu Dã một cái, nói: “Nhân viên phục vụ cũng chỉ là nhân viên. Với phụ nữ mà nói, phụ nữ hư thì yêu tiền và địa vị của đàn ông, phụ nữ ngoan thì yêu sự hấp dẫn của người đàn ông do tiền và địa vị của anh ta mang lại, chung quy thì cũng giống nhau cả thôi.”

“Câu nói đó nghe cũng có lý. Cô Phong, bây giờ cô vẫn còn độc thân hả?”

“Tôi vẫn chưa rõ mình là phụ nữ ngoan hay là phụ nữ hư nữa.” Phong Lan cười trả lời, trong lòng thì nghĩ, hay là cô không phải là phụ nữ bình thường.

“Câu này... thì với điều kiện của cô thế này, muốn gì mà chẳng có? Đàn bà con gái, cũng không nên yêu cầu cao quá.”

“Cám ơn quý vị đã quá khen. Thôi đừng chỉ nói về tôi nữa, mọi người ăn chút gì đi...”

Cả nhóm người uống hết ba chai rượu thì mãn nguyện ra về, tờ thông báo yêu cầu chỉnh đốn và biên lại xử phạt biến thành cảnh cáo miêng. Phong Lan dõi theo xe họ đi khuất, trút bỏ nụ cười đơn đả thường trực khiến gương mặt cô sắp tê dại đến nơi. Nếu như mẹ Phong Lan mà chứng kiến cảnh này, chắc chắn lại phản nản: “Đã bảo là con gái con đứa không phù hợp làm cái nghề này đâu, toàn đi chuốc mệ vào thân.”

Chuyện hôm nay cũng là do cô bất cẩn, nhưng nhà hàng mở mấy năm này, ứng phó với những người như thế này đã là chuyện cơm bữa, không đủ để khiến tâm trạng cô trở nên thâm trầm như vậy. Có thể quấy nhiễu tâm tư của Phong Lan, chưa bao giờ là những người ngoài mặt tươi cười thân thiện với cô.

Đến giờ đóng cửa theo quy định của nhà hàng, vì chỉ còn lại mỗi bàn khách của tổ kiểm tra nên nhân viên bếp sau khi xác nhận không cần phải làm thêm món nữa đều đã ra về, nhân viên phục vụ đa số cũng đã nghỉ. Chỉ còn lại quản lý nhà hàng, Phương Phương và Đỉnh Tiểu Dã.

Phong Lan bước vào phòng VIP ban này, ba người bọn họ đã thu dọn sắp

xong đồng lộn xộn.

Phong Lan nói trước mặt quản lý và Phương Phương: “Đình Tiểu Dã, tôi say rồi, cậu đưa tôi về.”

Đình Tiểu Dã đứng thẳng lên, nói: “Chị say rồi à? Trông không giống.”

Phong Lan không nói nhiều, cứ đứng ở cửa phòng VIP, bất động, lạnh lùng nhìn anh chằm chằm.

Quản lý nhà hàng cầm cúi sửa sang khăn trải bàn.

Phương Phương nhìn Phong Lan một hồi rồi quay sang nhìn Đình Tiểu Dã, lúng búng định nói gì đó, chưa kịp mở miệng thì đã bị quản lý giật mạnh tay áo. Hai người vội vàng dọn dẹp, đến thở mạnh cũng không dám.

Tiểu Dã chọn cách thỏa hiệp, anh nói: “Chị đợi chút nhé, tôi đi rửa tay.”

Phong Lan đứng ở cửa tiệm, nhìn Đình Tiểu Dã đi về phía mình. Anh đã thay bộ đồng phục của nhà hàng ra.

“Đi thôi.” Đình Tiểu Dã lại gần cô, nói.

Phong Lan cắn môi, nói: “Không muốn đưa tôi về, lại sợ tôi làm khó bọn họ sao? Đình Tiểu Dã, khi cậu chưa đến đây làm, bọn họ cũng vẫn ổn, tôi không phải là cường hào ác bá, cậu không cần thiết phải làm hiệp sĩ bảo vệ mỹ nhân đâu.”

“Cũng đều là hành hạ người khác cả, tôi biết chị đâu có say.” Đình Tiểu Dã nói.

Thái độ của anh khiến Phong Lan cảm thấy như anh đang cố hết sức để chịu đựng cô, trong lòng lại càng bức bối, gào lên: “Tôi không say thì cậu thất vọng lắm phải không? Cậu chỉ mong tôi say rũ rượi trước mặt đàn ông đó, diễn đủ trò khỉ, bị bắt nạt bằng chết, thế cậu mới thích thú, mới hài lòng phải không?”

Đình Tiểu Dã dứt tay vào túi quần, nghiêng người nhìn cô, nói: “Chị chẳng thăm hại thế rồi còn gì?”

“Phải, tôi thăm hại, trước mặt cậu lúc nào tôi chẳng thăm hại!” Phong Lan tức quá hóa cười. “Khổ thân tôi cứ nghĩ cậu mắt chớp chớp, tất cả bước vào là vì lo cho tôi, cứ tưởng bỏ nghĩ mình là ai chứ.”

Đình Tiểu Dã dường như đã biết cô nói đến chuyện gì, giọng rất bình thản: “Chi mà cần tôi phải lo lắng à? Ứng phó với vài lão đàn ông đâu phải là chuyện khó khăn với chị.”

“Cậu có phải là đàn ông không đấy?” Phong Lan nhớ ra Đình Tiểu Dã từng nói, ở thế giới tự nhiên, con đực chỉ lo bảo vệ con cái nào mà nó

muốn giao phối mà thôi. Động vật giống đực quả là thực dụng, đáng kiếp cho một số loài lúc giao phối xong đã bị con cái nuốt chửng! Đích thị là để ngăn chặn chuyện xong việc chúng lại giở mặt như chưa từng có chuyện gì.

“Trong suy nghĩ của cậu, tôi không phải là người đàn bà của cậu, cho nên cậu không việc gì phải thương xót tôi cả đúng không?” Khi Phong Lan nói câu này, không chỉ giọng nói mà cả người đều run lên.

Đinh Tiểu Dã cất tiếng than: “Vì chuyện đó mà giận đến vậy có đáng không? Phong Lan này, tôi tặng chị một câu nhé, “thích ăn cá khô thì phải uống nhiều nước, dám làm dám chịu”. Chị nghĩ mấy người hôm nay là lũ ngốc cả sao? Họ đều là người chuyên đi ăn cơm khách, mấy tiểu xảo của chị lừa nổi được ai? Là rượu hay nước, đừng nói đến chuyện người, người hay uống rượu chỉ cần nhìn là phân biệt được rồi. Đừng có tự cho rằng mình thông minh quá mà lại phản tác dụng.”

Không phải Phong Lan chưa nghĩ tới khả năng đó, chỉ là cô không chịu nổi thái độ của Đinh Tiểu Dã. Cô vẫn cứng giọng nói: “Tại sao lúc nào cậu cũng dạy dỗ tôi, tại sao tôi lại phải để cậu giáo huấn cơ chứ?”

Đinh Tiểu Dã cũng phát điên, quát lại bằng giọng điệu giống hệt: “Bởi vì chị dốt! Tôi sợ chị vật vã cho lắm, cuối cùng thành công cốc lấy rối đi tát nước sông!”

Phong Lan cứ cằm cúi đi rồi ngồi phịch xuống thành bồn hoa ven đường, nghĩ đến câu nói hai nghĩa của anh, cô ngẩng đầu hỏi: “Cậu không muốn vật vã cùng tôi sao?”

“Trước khi bỏ ra thì phải nghĩ mình sẽ nhận lại được cái gì, nếu không thì vật vã phí công!” Đinh Tiểu Dã lạnh lùng nói. “Con người chẳng phải luôn chạy theo kết quả sao?”

Phong Lan kéo tay anh, chớp chớp mắt, hỏi: “Phương Phương bưng nước cho tôi, cả bát mì nữa, đều là cậu chuẩn bị sẵn rồi đưa cho cô ấy phải không? Cậu đứng phòng VIP đó thay cho Phương Phương cũng là vì lo lắng cho tôi. Chỉ cần cậu bảo “phải”, tôi sẽ rất vui.”

“Chẳng hiểu chị đang nói gì cái nữa.” Đinh Tiểu Dã định rút tay về, nhưng lại không rút được.

Thật ra anh với cô giống nhau, đều mạnh miệng yếu lòng, mở miệng ra là cãi vã nhưng lại không xa nhau nổi. Bàn tay Đinh Tiểu Dã vẫn đặt nguyên trong lòng bàn tay cô khiến cô yên lòng trong khoảnh khắc, cô dẫu môi lên nói: “Không chịu nhận chứ gì, tôi biết thừa là cậu.”

“Thích nghĩ như thế nào là chuyện của chị.” Đinh Tiểu Dã miễn cưỡng ngồi xuống, càn cây mọc trong bồn hoa cào vào lưng anh, giống như móng tay của cô đang gãi nhẹ lòng bàn tay anh vậy. Không gì có thể che đậy nổi những rung động mà cơ thể cảm nhận.

Sau khoảnh khắc mê đắm vừa nhen lên bỗng tắt nửa chừng bữa đó, Phong Lan cảm thấy rõ rệt thái độ thờ ơ của Đinh Tiểu Dã đối với cô. Đinh Tiểu Dã trước đó cũng chẳng nhiệt tình gì, nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo Phong Lan, trước đây khi cô tiến về phía anh, anh ít nhất cũng ngồi yên đấy đôi nhìn, dù không dang hai tay chào đón. Mỗi khi cô cố gắng dần thêm một chút, dường như đều nhích đến gần anh hơn được một bước. Thế nhưng bây giờ anh lại tỏ ý thoái lui.

Phong Lan không nghĩ ra mình đã làm sai chỗ nào, nên mới cảm thấy bất an, gặp chuyện nhỏ gì là lại dằn dỗi. Còn Đinh Tiểu Dã đôi khi lại mang tới cho cô một thức cảm giác mơ hồ, rằng thực ra anh quan tâm đến cô. Nhưng cứ mông lung như mây khói, lúc bỗng lúc trầm thế này, khiến cô càng rối như tơ vò.

Phong Lan dùng đốt ngón tay gõ gõ vào ngực trái Đinh Tiểu Dã. “Chỉ muốn móc ra xem nó đang nghĩ gì.”

“Người ta nghĩ gì là dùng đầu!” Đinh Tiểu Dã đập lên “móng vuốt” của cô.

“Thế thì tôi moi óc cậu ra, nếu bên trong mà không có tôi, tôi sẽ đem tẩm nó lên.”

“Chị nghĩ là trong đầu tôi cũng chứa óc heo như chị chắc?” Đinh Tiểu Dã khinh bỉ nói: “Như chị thế này mà mở nhà hàng kiếm ra tiền thật đúng là kì tích.”

Phong Lan dựa đầu vào vai anh, đây là động tác ưa thích nhất của cô. “Bà chủ đào hoa muôn vẻ, khách hàng tán tụng, tôi cũng chẳng ngăn cản được.”

Cô chợt nhớ ra chuyện mẹ Đinh Tiểu Dã cũng từng mở quán ăn, trong mắt mọi người cũng là một bà chủ quán xinh đẹp. Thế là cô lại thi triển ngón đào hoa “tầm thường” đó, nép vào anh, hỏi: “Tôi với mẹ cậu ai lợi hại hơn?”

“Chị còn kém xa, trên phương diện nào cũng vậy.” Đinh Tiểu Dã chẳng nề mặt cô chút nào, nói tiếp. “Mẹ tôi chẳng bao giờ đến đội phòng cháy chữa cháy hay quản lý thị trường cũng không xử lý nổi.”

“Đừng có lấy chuyện hôm nay ra để công kích tôi mãi thế. Nếu không

phải là cậu làm tôi bực đến mù mịt đầu óc thì tôi chẳng bao giờ sơ suất như thế. Bình thường tôi rất nhanh nhậy, nếu không làm sao nhà hàng có thể có lãi.” Phong Lan lập luận.

“Nếu như chị thông minh nhanh nhậy thật thì đừng có giao cho bộ phận bếp quyền hạn lớn như vậy. Bây giờ chị đang dùng lương cao để giữ chân bếp trưởng, cái gì cũng giao cho anh ta, lương của các nhân viên bếp khác cũng không qua tay chị, đối với một chủ nhà hàng không phải dân đầu bếp mà nói, đó là điều cấm kị. Nếu như có một ngày anh ta bốc cả đội nhảy việc thì...”

Cái “ảo giác” mà Phong Lan muốn nắm giữ đó lại quay lại, rõ ràng anh lo lắng cho cô, chuyện gì cũng nghĩ cho cô mà.

“Những chuyện tôi không rành, cậu nhắc nhở tôi có phải là tốt không?” Phong Lan ôm lấy vai anh. “Thì nhà cậu trước cũng làm ngành này mà, kinh nghiệm của cậu chẳng thua gì tôi. Hay là chúng ta sau này mở một tiệm vợ chồng?”

“Chị mơ mộng hão huyền quá đi!” Đinh Tiểu Dã lại gọi một gáo nước lạnh lên đầu Phong Lan.

Phong Lan khiến Đinh Tiểu Dã ngày càng không thể hiểu nổi phụ nữ, vừa nãy cô còn đau khổ là thế, lúc này chỉ cần bắt giữ được một sợi tơ ngọt ngào mong manh là mọi phiền khổ trước đó dường như đều tan biến như mây khói, lại bắt đầu tươi roi rói đón chờ tương lai.

Phong Lan nói với giọng đầy tự tin: “Tại sao không dám mơ chứ? Mong ước của tôi là được cùng người tôi yêu mở một nhà hàng nhỏ, chẳng qua là nhà hàng đến sớm hơn người yêu một chút mà thôi. Bà chủ không có ông chủ thì không phải là bà chủ thực sự. Mỗi sớm mai khi tôi thức dậy, chưa kịp chải đầu rửa mặt, người đàn ông của tôi đã nói với tôi: “Chào em, bà chủ”, điều đó thật tuyệt vời biết chừng nào! Tôi luôn chờ một ngày như vậy.”

Đinh Tiểu Dã cúi xuống, nhặt một cành cây khô rồi bẻ nó đi.

Ước mơ nực cười, ước mơ quen thuộc.

“Đinh Tiểu Dã, cửa tiệm của nhà cậu trước đây bán đồ ăn vùng nào?”

Phong Lan hỏi.

Đinh Tiểu Dã đang mãi suy nghĩ chuyện riêng, buột miệng trả lời: “Đồ ăn Tân Cương.”

“Đồ ăn Tân Cương à... Đúng rồi.” Phong Lan nghĩ đến đâu miệng nói đến đó. “Hồi dạ dày bố tôi còn tốt, ông cũng thích ăn đồ Tân Cương lắm,

trước đây ở gần ngõ 2 đường Thành Nam Hà Quang có một tiệm tên là “Tắc ngoại Giang Nam”, rất nổi tiếng, cậu đã nghe tiếng bao giờ chưa? Bố tôi thích nhất món bánh bột mì bao thịt của nhà hàng đó, mẹ tôi thì thích mì trộn, khi đó anh trai tôi vẫn còn ở nhà, cả nhà tôi thỉnh thoảng lại đi ăn...”

Phong Lan đang nói bỗng nhiên dừng lại. Nhà hàng tên “Tắc ngoại Giang Nam” đó cách đây sáu, bảy năm đã đổi tên khác, nghe nói còn thay cả chủ, đồ ăn không còn mùi vị như xưa nữa, kể từ đó cô ít khi đến đó ăn, còn cảm thấy tiếc vì một tiệm ăn từng rất đông khách lại lụn bại. Theo như Đinh Tiểu Dã từng kể thì nhà anh xảy ra biến cố cũng vào khoảng thời gian đó, đúng không nhỉ?

Cô nói vòng tay ôm, sững sốt nhìn Đinh Tiểu Dã. “Hay chính là...”

“Không phải!” Đinh Tiểu Dã phủ nhận, sự kiên nhẫn này giờ hoàn toàn tiêu tan. Anh kéo Phong Lan đứng dậy một cách khá thô bạo. “Đi thôi, muốn nằm mơ thì về nhà nằm mơ.”

Thấy Đinh Tiểu Dã kháng cự như vậy, Phong Lan chọn cách không truy hỏi nữa. Cô không trách chuyện tay Đinh Tiểu Dã siết lấy cô quá đau mà cứ lon ton vừa đi vừa chạy theo anh, miệng nói: “Có những giấc mơ phải cùng nhau mơ mới đẹp, có ai đành thuê ước mơ đâu, lại còn không phải chịu trách nhiệm. Đinh Tiểu Dã, nhà hàng chúng ta sau này vừa bán gà hầm đĩa lớn, vừa bán cua hoàng đế cà ri, cậu thấy thế nào?”

“Chẳng thế nào cả.”

“Chẳng thế nào tức là cũng được phải không? Chúng ta nên mở bao nhiêu cửa hàng? Có mở một cái ở Sát Nhĩ Đức Ni không? Như thế người đi chán cừu trở về nhà cũng có thể được ăn bát canh tom yum kung cay sực nóng hổi. Nhà hàng của chúng ta sẽ thiết kế giống như một cái lều sang trọng, chỉ cần vén màn ra là có thể nhìn thấy núi rừng. Với cả nhé, tôi phát hiện ra món cà ri rắc thêm chút nho khô, vị sẽ rất ngon...”

“Ngon cái con khỉ!”

“Nếu cậu thích, lần sau tôi sẽ làm cho cậu nếm thử, tay nghề nấu ăn của tôi được phết đấy.”

“...”

“Đinh Tiểu Dã, cậu lo gì chứ? Đâu phải là làm gì vi phạm pháp luật đâu.”

“Chỉ im miệng đi có được không?”

“Tôi làm phiền cậu đang nghĩ ngợi à? Cậu đang nghĩ gì thế? Nói xem nào, nghĩ gì?”

“...”

“Cậu không nói thì tại sao lại cấm tôi nói? Hồi đó không phải là vì không có ai chuyện trò nên cậu mới bỏ Sát Nhĩ Đức Ni chạy về đây sao?”

“Tôi hối hận lắm rồi đây.”

“Hối hận thì tôi với cậu cùng quay lại.”

“Đường về nhà chưa đến mười cây số chị còn bắt tôi đưa về kìa!”

“Đưa về một chút thì có làm sao? Trước đây cậu cưỡi ngựa cả ngày trời chẳng cũng giống thế? Cậu có thích cưỡi ngựa không? Khi nào dạy tôi với!”

“Không thích, chân mọc chai hết cả.”

“Ở đâu? Tôi xem nào.”

“...”

“Không cho xem thì cho sờ cũng được.”

“Chị dám sờ thật hả! Bỏ ngay tay ra. Phong Lan, chị mới là đồ lưu manh!”

“Ái chà chà, chúng ta lại có thêm điểm tương đồng sao.”

Chương 19: Tình yêu là một chứng bệnh

Sau đợt bận rộn của kỳ nghỉ lễ dài ngày dịp Quốc Khánh, trước sự xin xỏ xúi giục nhiệt tình của Khang Khang, Phong Lan đã đồng ý đóng sửa tiệm một ngày để toàn thể nhân viên tham gia “tập huấn”.

Địa điểm “tập huấn” được chọn ở hồ chứa nước ngoại ô thành phố, nói trắng ra là tổ chức cho nhân viên đi nướng thịt ngoài trời thư giãn, động viên mọi người đã phải vất vả lâu nay.

Mọi người ngày thường đều quen thuộc với công việc trong ngành ăn uống, nên tổ chức một bữa tiệc nướng BBQ là việc quá dễ dàng. Nhà bếp đã sắp xếp đầy đủ nguyên liệu từ sớm, vừa đến nơi, nhân viên nam đã hạ đồ nghề xuống, thoắt cái chuẩn bị sẵn sàng, nhân viên nữ nhanh nhẹn khéo léo quạt than nướng thịt.

Phong Lan nằm trên ghế xếp ở ven hồ hưởng thụ làn gió thu mơn man vùng ngoại ô. Thỉnh thoảng đi dã ngoại cũng rất tuyệt, tâm hồn dường như trở nên trong trẻo hơn cùng với mặt nước hồ xanh gợn sóng lăn tăn kia. Đương nhiên cô không quên tầng mây mỏng của trời thu, tia tử ngoại rất dễ làm cho làn da bị lão hóa, nên chỉ lười biếng giở một vài trang sách

rồi lại kéo vành chiếc mũ xuống thấp hơn.

Rất nhanh sau đó, mùi thơm đặc trưng của thịt nướng từ phía sau cô bay tới. Hồi bé Phong Lan bị gia đình quản rất chặt, trong đó nhà họ Phong những thứ kiểu như đồ nướng kiểu này bị đưa vào đầu bảng của danh sách đen, mẹ tuyệt đối không cho cô đụng đến, còn nói ăn thứ đó không tốt cho sức khỏe. Phong Lan bị nhắc nhở nhiều quá, dần dần chẳng còn muốn ăn và gần như đã quên mất hương vị hấp dẫn của nó.

Nhưng thứ bị cấm thường mang tới sự hấp dẫn khó lường, dù biết rõ mười mươi nó chỉ có hại chứ chẳng có lợi lộc gì. Phong Lan mới chỉ đọc được vài trang, đã thấy mình lãng mạn văn vẻ trở lại như thời thiếu nữ.

“Cậu đi...”

“Hay là cậu đi đi.”

“Không ai được đi hết, để Tiểu Dã đi đưa.”

Kể chuyện chỗ mũi vào chuyện người khác – Lưu Khang Khang tỏ vẻ ra đòn quyết định trong vụ đòn đẩy vô vị kia. Chẳng bao lâu sau, tiếng bước chân quen thuộc cùng mùi thơm ngào ngạt của thức ăn chậm rãi tiến lại gần Phong Lan. Nhịp tim của cô bỗng đập nhanh hơn, cô cố che giấu bằng cách đẩy quyển sách lên mặt, giả vờ đang đắm chìm không biết gì. Đinh Tiểu Dã cũng không đánh động cô, đặt đĩa thịt xiên nướng ở cạnh ghế của cô rồi định rời đi.

“Này!” Phong Lan gọi anh lại, nhắc quyển sách trên mặt ra, nửa cười nửa dối, chớp chớp đôi mắt ướt. “Thời tiết đẹp quá, ngồi lại với tôi một lát.”

Đinh Tiểu Dã không từ chối, ngồi xuống mặt đất, nhặt một hòn sỏi ném xuống nước. Bầu trời sáng trong xua tan những âm u, giữa những tia nắng mặt trời và làn gió thổi nhẹ nhẹ, gương mặt anh hết sức trẻ trung và tươi sáng.

“Đang đọc gì thế?” Đinh Tiểu Dã giơ tay lật giở cuốn sách của Phong Lan.

Phong Lan mỉm cười, hỏi: “Tôi đọc một đoạn cho cậu nghe nhé?”

“Tùy chị.” Anh thản nhiên lấy một xiên thịt trong đĩa giấy, cắn một miếng.

Phong Lan giở sách đọc: “Tôi biết anh ác nghiệt, phù phiếm, nhưng tôi vẫn yêu anh. Tôi biết mưu đồ của anh, biết anh vô liêm sỉ, nhưng tôi vẫn yêu anh. Tôi biết anh là tên lừa đảo, là quân lưu manh, nhưng tôi vẫn yêu anh... Tôi yêu anh đến nỗi tôi không hề quan tâm đến những điều

đó...” Cô gác quyển sách lên ngực, mỉm cười nhìn anh. “Không phải tôi nói đâu, trong sách viết vậy đấy.”

“Trong sách có đoạn này thật sao?” Đinh Tiểu Dã hỏi lại vẻ quan tâm.

“Tất nhiên, không tin thì cậu tự đọc đi.” Tâm trạng Phong Lan có vẻ rất tốt.

Đinh Tiểu Dã cũng cười, nói: “Maugham* sống lại cũng bị chị chọc tức mà chết.”

*William Somerset Maugham là nhà văn, kịch tác giả người Anh. Ông là một trong những nhà văn nổi tiếng, được ưa chuộng nhất trong thời đại của mình, và là tác giả được trả tiền nhuận bút cao nhất trong thập niên 1930.

“Ái chà, cậu cũng biết Maugham, làm sao bây giờ?” Phong Lan miệng thì nói vậy nhưng trong lòng thật ra không ngạc nhiên lắm. Anh có thể nghe vũ khúc Waltz của Brahms** trên chiếc giường gấp ở trong phòng kho thì có “quen biết” Maugham cũng là lẽ tự nhiên thôi.

**Johannes Brahms là một nhà soạn nhạc, nghệ sĩ dương cầm và chỉ huy dàn nhạc người Đức. Các tác phẩm của ông được sắp xếp vào chủ nghĩa lãng mạn.

Đinh Tiểu Dã cầm cuốn sách của cô, đặt lên đùi lật thử, tìm được một trang, trên gương mặt liền nở nụ cười.

Anh cũng đọc thành tiếng vài câu: “Ở đây bảo rằng “đàn bà coi tình yêu là thứ vô cùng quan trọng, lại còn muốn thuyết phục chúng ta... trên thực tế tình yêu chỉ là một phần bình thường trong cuộc sống, có cũng được không có cũng xong. Chúng ta chỉ biết có tình dục, điều này là bình thường, lành mạnh. Còn tình yêu, đó là một chứng bệnh”.”

“Cậu có lành mạnh không?” Phong Lan liếc anh.

Đinh Tiểu Dã trả cuốn sách lại lên trên người cô, nói: “Không đến mức bệnh nặng như chị.”

Một quả bóng đồ chơi lăn đến bên cạnh họ, có tiếng người gọi từ phía xa: “Cưng ơi, chạy về đây, không được làm phiền cô chú.”

Đó là tiếng của vợ bếp trưởng.

Hôm nay có khá nhiều nhân viên mang theo người nhà, vợ và con của bếp trưởng đều có mặt, con trai quản lý nhà hàng cũng đến, chú Lý lần đầu tiên dẫn theo cô vợ “mẹ mướn” mà chú thường hay nhắc tới, đi cùng với Tiểu Kiều là bạn trai mới của cô, đến cả Phương Phương cũng đã chấp nhận tình cảm của A Thành, hai người ngượng ngịu thể hiện sự săn sóc

ngọt ngào dành cho nhau.

Cảnh tượng thật đẹp.

Phong Lan nhặt quả bóng lên, tươi cười ném trả lại cho đứa bé.

Trước đây Phong Lan không thích trẻ con, mỗi khi tình cờ đi ngang qua giá bày sữa bột ở siêu thị, bị nhân viên tiếp thị hỏi “bé bao nhiêu tuổi rồi ạ”, cô đều cảm thấy bối rối, khó xử. Trong suy nghĩ của cô, sinh con là một chuyện cực kỳ tổn hại đến cơ thể lẫn tinh thần, hủy hoại cơ thể người phụ nữ và cả phần đời còn lại của họ nữa. Nhưng bây giờ lại nghĩ, nếu như cô có con – là con của cô và Đinh Tiểu Dã – thì đứa bé trông sẽ giống ai? Mắt và mũi bé có giống anh không? Tốt nhất miệng vẫn nên giống cô, chiều cao thì theo bố, nước da phải giống mẹ. Tướng mạo của Đinh Tiểu Dã chẳng cần bàn nữa, còn cô, mọi người vẫn thường khen xinh mà, gen tốt mà không chịu kết hợp chặt chẽ với nhau thì thật lãng phí. Có thể hai mươi năm nữa, đứa bé đó cũng sẽ giống như bố nó bây giờ, hãnh diện nói với một cô gái rằng: “Mẹ tôi là một mỹ nhân...”

Phong Lan biết mình nghĩ ngợi quá xa xôi, phụ nữ mà nghĩ về giai đoạn đó quá sớm thì đến lúc “vượt đi” rồi, sẽ thực sự nguy hiểm, và cũng rất xuẩn ngốc nữa. Cô thậm chí không dám nói những tưởng tượng này của mình ra miệng. Đinh Tiểu Dã phản kháng lại tất cả những ý tưởng liên quan đến tương lai của cô, cô không muốn lại nghe anh nói: “Phong Lan, nghiêm túc quá thì trò chơi sẽ mất vui”, cũng không muốn trái tim mình thêm nặng nề. Trong không gian thế này, mà để hai bên mất vui về tự nhiên thì thật không đáng.

Nhưng mà yêu một người thì làm sao có thể không nghĩ đến tương lai được ở bên nhau chứ? Đến lúc già chắc anh vẫn sẽ là một ông cụ đẹp lão nhỉ, còn cô bảy mươi tuổi vẫn sẽ sơn móng tay, khi bỏ răng giả ra để hôn ông già vẫn để lại trên mặt ông đầy những vết son đỏ. Ông già đeo kính lão để cắt móng tay cho bà già, sau đó cũng ngồi bên cạnh cô như bây giờ, hai người cười nói với nhau, ăn miếnng trả miếnng, cãi cọ cho đến khi mặt đỏ tía tai phồng mồm trợn mắt, rồi lại làm hòa không theo nguyên tắc nào cả.

Cô không ngồi trên ghế xếp nữa mà khoanh chân ngồi bệt xuống đất giống anh, ăn thịt nướng, ngắm nhìn đám lau sậy ven hồ khẽ rung rinh xao động.

“Chẳng lẽ cậu không phát hiện ra hôm nay tôi có gì khác à?” Phong Lan

lấy khuỷu tay huých khẽ Đinh Tiểu Dã, anh quay sang nhìn cô, khẽ thổi sợi bông lau vương trên má cô.

“Không thấy.” Giọng của anh xa vời hơn cả khung cảnh êm đềm trước mặt.

Phong Lan muốn thúi cho anh một quả. Cô vặn đầu anh lại, bắt phải nhìn cô thật kĩ, hăm dọa: “Nhìn cho cẩn thận vào... thật là không có gì sao? Cậu có mắt không thế?”

Nhìn dáng vẻ của cô thì chắc chắn sẽ không buông tha khi chưa đạt được mục đích, Đinh Tiểu Dã chọn cách hòa bình, anh nhìn cô từ trên xuống dưới vài lượt rồi hỏi lại: “Chị lấy đâu ra bộ quần áo này thế?”

“Đẹp không?” Phong Lan vừa căng thẳng lại vừa hy vọng.

Hôm nay Phong Lan ăn mặc không giống phong cách lâu nay của mình, một chiếc áo thun cổ tròn rất đơn giản kết hợp với quần jean. Theo cô đó là một sự thay đổi hiếm có, nhưng trong mắt Đinh Tiểu Dã, cũng là một cô gái, mặc đồ gì cũng chẳng khác nhau là mấy.

Phong Lan nói: “Tại sao tôi không được có quần áo kiểu này? Bình thường tôi cũng hay mặc thế này mà.”

“Ồ.”

“Cậu tin không?”

“Tin.”

“Có thể thôi à? Chán chết được.”

Đinh Tiểu Dã cuối cùng cũng không nhịn được phải bật cười, anh hỏi Phong Lan đang thất vọng toàn phần: “Chị muốn thể hiện điều gì? Nhắc tôi cái, coi như tôi phát tâm làm việc thiện vậy.”

Phong Lan nghịch sợi dây giày, quẩn quẩn nó trong tay.

“Thực ra thì bình thường tôi sẽ không ăn mặc như thế này. Tối qua ở nhà, tôi lật tung tủ quần áo, quần áo thời đại học của tôi, mẹ tôi đã mang đi quyên góp cho hội từ thiện từ lâu rồi. Sau đó, tôi chạy ra gần làng Đại học để kịp mua bộ này trước giờ cửa tiệm đóng cửa.”

“Tại sao phải làm thế?”

“Tôi biết cậu sẽ không vì tôi mà đổi cách ăn mặc thành mũ áo chỉnh tề, tôi cũng không muốn ép cậu. Nhưng tôi muốn khi mình ngồi cạnh cậu, trông có vẻ hài hòa một chút, như thế tôi sẽ không có cảm giác là cậu quá xa cách.”

Đinh Tiểu Dã cúi đầu nhìn chiếc áo thun cổ tròn sờn cũ và chiếc quần jean trên người mình, không nói năng gì.

Phong Lan đùa: “Tôi còn làm một chuyện rất buồn cười. Tôi lo là bộ quần áo này mới quá, trông sẽ lộ liễu là cố tình sắp đặt, cho nên bỏ vào máy giặt cho quay vài tiếng đồng hồ rồi mới sấy khô. Bây giờ có phải nhìn thoáng qua sẽ không biết được là mới đúng không?”

Cô nói xong, nhận ra Đinh Tiểu Dã đang nhìn mình.

“Muốn chế nhạo tôi hả? Bây giờ có thể bắt đầu được rồi đấy, nhưng không được nói những câu cay nghiệt!”

Đinh Tiểu Dã nói: “Cũng tạm.”

“Cái gì cũng tạm?” Phong Lan nhất thời không phản ứng kịp.

Đinh Tiểu Dã lại nhặt một viên sỏi lên rồi lia xuống mặt nước phía xa, lần này viên sỏi không nhảy trên mặt nước nữa.

“Quần áo và con người.”

“Thật không?” Phong Lan cười, hạnh phúc trong tim cô giống như những gợn sóng hồ không ngừng lan tỏa.

Đinh Tiểu Dã cũng cười rồi gật đầu. “Thật mà.”

Bữa tiệc BBQ mới được nửa chừng thì Phong Lan nhận được điện thoại, đồn công an gọi đến, thông báo đã tìm thấy chiếc xe của cô, nghi phạm cũng bị bắt giữ, yêu cầu cô đến để làm một số thủ tục.

Phong Lan tường thuật lại cho Đinh Tiểu Dã nghe toàn bộ nội dung cuộc điện thoại. Đinh Tiểu Dã nói: “Chị đi đi, những chuyện này Tăng Phi sẽ xử lý tốt.”

Chắc chắn trong lòng Phong Lan chỉ ước người đi cùng cô là Đinh Tiểu Dã, nhưng cũng không muốn ép anh, bèn gật đầu, chào tất cả mọi người rồi ra về trước.

Trên đường đến đồn cảnh sát, quả nhiên Tăng Phi gọi cho Phong Lan.

Anh là người rất biết cách xử lý công việc, thế nên nếu anh tham gia vào việc này, sẽ chỉ có lợi từ đầu đến cuối mà thôi.

Có Tăng Phi ở bên, mọi việc tiếp theo tiến hành rất thuận lợi. Phong Lan xác nhận tên tội phạm, đúng như Đinh Tiểu Dã đoán, gã đã nghiện hút lâu năm, tiền án nhiều không đếm xuể. Vụ của Phong Lan là hấn cùng với đồng bọn thực hiện cú lớn nhất, cũng chẳng có chiêu gì mới, sau khi hấn lái xe của cô ra khỏi tòa nhà thì lượn vào con đường nhỏ bên cạnh, ở đó đồng bọn của hấn đã đợi sẵn cùng chiếc công ten nơ. Xe mini của Phong Lan được đưa vào khoang hàng, xử lý đổi đồ rồi mang ra chợ đen bán.

Vụ án này vốn không phức tạp nhưng gặp đúng lúc camera giám sát ở đoạn đường xảy ra sự việc lại hỏng nên mới tốn nhiều thời gian và công

sức như vậy.

Phong Lan nhận giấy xác nhận giao xe rồi cùng Tăng Phi rời khỏi đồn công an. Lúc trước cô rất tức tối vì chiếc xe không được tìm thấy ngay, để tên trộm kia sớm bị trừng phạt thích đáng. Bây giờ người đã bị bắt, vật đã nhận về, trong lòng bớt đi một nỗi thấp thỏm, nhưng lại dâng trào một nỗi buồn không ngờ đến. Thời gian gần đây, cô lấy cố xe bị mất cắp, tự tin đảng hoàng tận hưởng sự hộ tống gần gũi của Đinh Tiểu Dã, còn bây giờ lý do đó hết rồi.

Cô từng rất yêu thích cái xe đó, nhưng nghĩ đến chuyện nó đã bị thay đổi bởi bàn tay của bọn trộm cướp đáng ghét kia, bị sửa sang thành hình dạng hoàn toàn khác, cô không dám chắc sau này mình có với nỗi nỗi hằn học căm ghét mà lái nó trên đường nữa không.

Dù người ở đồn công an không nói với Phong Lan nhưng cô cũng biết lần này tìm được xe cho cô, Tăng Phi đã tốn rất nhiều công sức. Đứng trước cổng đồn công an, cô nói với Tăng Phi bằng giọng chân thành: “Cám ơn anh.”

Tăng Phi không coi đó là chuyện quan trọng, bảo Phong Lan chỉ cần mời anh ăn một bữa là được. Sau đó anh ngập ngừng một hồi rồi hỏi cô: “Em với Đinh Tiểu Dã... đang hẹn hò à?”

“Sao vậy?” Phong Lan ngạc nhiên.

“Tốt nhất là đừng nên.” Tăng Phi nói. “Tránh xa cậu ta một chút, anh cảm thấy cậu ta có điều gì đó đáng ngờ.”

Phong Lan đương nhiên không cho rằng Tăng Phi nói những lời này là vì ghen tuông, anh không phải người như vậy.

Cô khẽ giọng hỏi: “Cậu ấy làm sao thế?”

Cô nhận ra lòng bàn tay mình toát mồ hôi lạnh.

Tăng Phi lắc đầu, nói: “Bây giờ anh vẫn chưa chắc chắn một trăm phần trăm và chưa có chứng cứ đầy đủ, không dám nói những câu vô trách nhiệm. Nhưng sớm muộn anh cũng sẽ tìm ra tông tích cụ thể của cậu ta. Cho dù bộ mặt thật của cậu ta là thế nào đi nữa, cũng không phải là đối tượng em nên chọn. Phong Lan, đừng bị vẻ ngoài của cậu ta đánh lừa.”

Phong Lan im lặng không thốt ra được tiếng nào. Đinh Tiểu Dã lập dị bất thường thế nào cô có thể không biết, nhưng cô cam tâm tình nguyện để tình yêu che mờ đôi mắt. Nếu như bố của Đinh Tiểu Dã thực sự là người như anh miêu tả thì có người bố như vậy, cũng chẳng có gì lạ khi những gì anh trải qua không phải là một trang giấy trắng. Gốc rễ của con người

không thể tự chọn lựa, nhưng thiện ác thì do bản tính riêng của mỗi người.

Đình Tiểu Dã hành động cư xử không hoàn hảo, nói năng lạnh lùng vô tình, nhưng trái tim anh lương thiện hơn miệng lưỡi của anh rất nhiều. Phong Lan không tự tin để nói rằng mình hiểu được con tim anh, nhưng tuyệt đối tin tưởng rằng trái tim đó không hề có ý xấu gì với cô.

Điều tệ hại vẫn còn ở phía trước. Bố mẹ Phong Lan không biết bằng cách nào đã hay chuyện xe của con gái bị cướp, rồi còn bị cảnh sát tra hỏi, lòng dạ rối bời triệu con gái đến “yết kiến”.

Tăng Phi thể không phải anh tiết lộ thông tin, nhưng không dám khẳng định là không phải từ miệng mẹ hay chị gái anh nói ra.

Chị Tăng Văn của anh hiện nay vẫn đang làm trong ngành Công an, tuy chỉ làm văn phòng nhưng cũng nhạy bén với tin tức. Còn mẹ anh thì càng không phải nói, gia đình toàn làm công an, người quen trong ngành cũng rất đông, kể cả đã nghỉ hưu lẫn đang tại chức. Tăng Phi không hề nhắc đến chuyện này trước mặt họ, chắc họ nghe được tin tức từ đâu đó, liền bày tỏ lòng “quan ngại sâu sắc” với bố mẹ Phong Lan.

Tăng Phi đưa Phong Lan về đến trước cửa nhà bố mẹ cô rồi đi. Đúng như Phong Lan dự đoán, một màn “tra tấn bức cung” đang đợi cô.

Phản ứng quá khích của bố mẹ cũng chỉ là vì lo lắng cho cô, cô biết nói gì đây, chỉ còn cách nhẫn nhịn nghe giáo huấn lẫn mắng chửi thôi chứ sao.

Sau khi Phong Lan hứa với bố mẹ từ nay trở đi sẽ thay đổi tâm tính, chú ý an toàn, có bất kì chuyện gì tồi tệ nào cũng sẽ ngay lập tức chuyển về nhà ở, không được thoái thác, chuyện này tạm thời coi như cho qua. Nào ngờ mẹ cô lại chuyển sang chủ đề Đình Tiểu Dã.

Mẹ cô trong khi mắng xối xả đã phải dừng lại uống nước ba lần, bà nói đại ý là: Đừng có tưởng bà không biết bây giờ cô đang rất thân mật với cậu phục vụ đó, bà cảm thấy sợ hãi thay cho Phong Lan. Bao công khó nhọc nuôi cô khôn lớn, chăm sóc dạy dỗ cô, chẳng lẽ lại để cô cùng một đứa bồi bàn phong hoa tuyết nguyệt với nhau? Điều khiến mọi người điên đảo nhất là Phong Lan đến bây giờ vẫn chưa chắc chắn đối phương có ý gì với cô hay không, thực sự là một nỗi nhục cho gia phong.

Mẹ Phong Lan đơn giản là không muốn con gái và Đình Tiểu Dã thành đôi, nhưng bà còn khó chấp nhận được hơn chuyện con gái của bà điều kiện đầy đủ như vậy, lẽ ra cô phải xoay vần một thằng nhóc nhân viên

phục vụ trong lòng bàn tay, nhưng thực tế thì hoàn toàn ngược lại. Mẹ hỏi một câu, Phong Lan đáp một câu. Tuy không thể hoàn toàn khai hết sự thật, nhưng theo như những gì bà hiểu về cô, không cần tra khảo thêm nhiều cũng rõ con gái lâm vào mối quan hệ này sâu đến đâu và đang ở thế khó như thế nào.

“Con có nỡ hay không thế? Thằng Đinh Tiểu Dã đó chính là phiên bản đời thực của “ba điều không đáng mặt làm đàn ông” trên truyền hình hay nói, không chủ động, không từ chối, không cam kết. Ái dà, con làm mẹ tức chết đi được.” Bà Phong đặt tay lên ngực, đau khổ than vãn.

Phong Lan cũng rất ấm ức, nói: “Con biết làm thế nào được chứ? Con không thể phân định trắng đen tình cảm của mình, cũng không thể nắm bắt được ý tứ của cậu ta.”

Mẹ Phong Lan cầm tờ báo lên đập mạnh vào đầu cô. “Mày có phải do mẹ đẻ ra không đấy? Đồ cứng đầu ương ngạnh, giống hệt như bố mày. Mày tưởng nó từ chối mày thực sự là do không ưng mày sao? Người ta hơi bị quái đản, làm cho mày thấy khó khăn thèm khát rồi mới ăn thịt mày không còn cả xương con ạ.” Bà thở dài thườn thượt. “Mày bây giờ bị quỷ ám mê muội rồi, nói thế nào với mày cũng chỉ tốn hơi tốn sức thôi. Giờ thế này, mày dẫn nó về đây, mẹ phải nói chuyện cho ra nhẽ với nó lần nữa, hỏi thẳng nó muốn gì, chứ không thể để mày tung tẩy bên ngoài làm càn được. Lần này cả bố mày cũng tham gia, mày sợ mất mặt thì hai ông bà già này sẽ ra tay xử lý hộ.”

Phong Lan hốt hoảng sợ hãi, sự việc chuyển biến quá đột ngột. Cô thà để mẹ cương quyết phản đối như trước đây, đánh chết cũng không được đi lại với Đinh Tiểu Dã nữa, còn hơn bây giờ phải đưa Đinh Tiểu Dã ra trước đoạn đầu đài đối diện với bố mẹ.

“Bố mẹ đừng có khuấy cho nước đục thêm nữa! Lo con chưa đủ rồi ren sao? Không được, con chưa chuẩn bị tinh thần!” Cô lập tức phản kháng. Mẹ Phong Lan hơi nguôi nguôi, hỏi: “Là con chưa chuẩn bị tinh thần, hay là cậu ta chưa bao giờ có ý định đó? Mẹ đọc trên mạng thấy một câu, gọi là “hiệu ứng Romeo và Juliet”, ý nói người nhà mà càng phản đối, đôi trẻ sẽ càng khăng khít, còn tưởng cứ nổi loạn chống lại người lớn mới là tình yêu đích thực. Mẹ với bố mày đã bàn bạc xong rồi, bố mẹ cũng không phải kiểu phụ huynh bất chấp lý lẽ, mày cũng là người lớn rồi, khăng khăng đòi đi đường khó, bố mẹ cũng không thể ngăn được, nhưng giúp mày dò đường một chút thì vẫn có thể. Đừng nói với mẹ, mày đến

cả bản lĩnh đưa nó về nhà cũng không có, nếu như mày là bố mẹ, mày sẽ nghĩ thế nào?”

“Mẹ... đừng ép con thế.”

“Phong Lan này, con không phải là trẻ con nữa, bố mẹ đều muốn tốt cho con, chẳng lẽ chuyện đó con cũng không hiểu sao?” Bố Phong Lan là người luôn nghe nhiều, nói ít, khi gia đình có việc cũng chọn lúc thích hợp góp lời. “Bố mẹ không yêu cầu con phải tìm đại gia ông chủ gì, con thích, bố tôn trọng. Lao động không phân sang hèn, chúng ta không thể nhìn người qua lăng kính. Cậu đó nếu đúng là có tư cách tốt, có chí tiến thủ, thì mẹ con có không đồng ý, bố cũng vẫn ủng hộ con...”

Bố Phong Lan giơ tay chặn không cho mẹ cô góp lời, tiếp tục nói: “Đầu tiên bố mẹ muốn gặp cậu ta một lần, không nhất thiết phải chính thức, cứ ăn một bữa cơm giản dị thôi, bố đến nhìn giúp con, cũng không quá đáng phải không? Bố nhìn người thì con tin tưởng chứ? Quyết định luôn tối mai đi. Nếu người đàn ông nào mà đến yêu cầu này cũng không đáp ứng nổi con thì không đáng phải xem xét nữa.”

Phong Lan không nói nổi câu nào. Bố cô bình thường tuy không quan tâm đến chuyện gì, bề ngoài như thế mọi chuyện lớn bé trong nhà đều do mẹ cô quyết định, nhưng mọi người trong nhà đều hiểu rõ, bố mà không nói gì thì không sao, nhưng một khi ông đã thể hiện thái độ thì chỉ cần một câu là chặn đứng mười câu cần nhần của mẹ. Những lời ông vừa nói đã thể hiện hết thái độ của ông, hoặc là đưa khách về nhà, hoặc là từ nay trở đi cấm chỉ. Ngày mai nếu như cô không đưa nổi Đinh Tiểu Dã về nhà, bố mẹ cô sẽ từ bỏ mọi cơ hội chấp nhận anh, công việc của Đinh Tiểu Dã tại nhà hàng cũng chắc chắn không thể tiếp tục. Đây đã là nhượng bộ lớn nhất mà bố mẹ có thể dành cho cô.

Chương 20: Kẻ lừa đảo đáng thương nhất

Nướng thịt ngoài trời một buổi sáng chưa đủ cho đội nhân viên chơi bởi thỏa thuê, thu dọn đồ đạc xong, mọi người quyết định buổi chiều tiếp tục đi hát karaoke. Trên đường về nội thành, quản lý nhà hàng nhận được điện thoại của bên cung ứng, có một lô hàng sẽ giao vào chiều nay. Đinh Tiểu Dã vốn cũng không định đi hát nên mặc nhiên được chỉ định là người quay về nhà hàng để xử lý việc này. Do số lượng hàng lần này khá

lớn, quản lý lo một mình Đình Tiểu Dã sẽ gặp khó khăn nên Khang Khang đầy tinh thần trách nhiệm tình nguyện đi cùng với Đình Tiểu Dã. Cái giá phải trả cho việc có thêm người trợ giúp là Đình Tiểu Dã phải chịu đựng cảnh Khang Khang tìm mọi cách để khai thác tình hình tiến triển cụ thể trong quan hệ giữa anh và Phong Lan. May là khi hai người vừa quay về đến nhà hàng, xe của đại lý cung ứng đã đỗ trước cửa, bọn họ phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới cùng nhân viên giao hàng bốc vác, xếp xong số hàng và kiểm hàng xong xuôi, lúc làm việc không chuyện trò gì nhiều khiến Khang Khang được yêu quý hẳn.

Xong việc, Đình Tiểu Dã bảo Khang Khang về trước. Khang Khang thích đàn đúm, liền chạy vội đến tụ tập tiếp cùng đồng nghiệp.

Sau khi Khang Khang đi khỏi, Đình Tiểu Dã chuẩn bị đóng cửa, bị tuột tay nên chìa khóa rơi xuống đất, anh khom người để nhặt, tay vừa chạm đất, nhìn qua cửa kính thấy có người đang đứng ngoài cửa.

Từ góc nhìn của Đình Tiểu Dã thì thứ đầu tiên anh thấy là một đôi giày cao gót, đường nét sắc sảo, long lanh không dính một hạt bụi.

Phong Lan đã kịp quay về đây sao? Anh nhớ rõ ràng hôm nay cô không ăn mặc như vậy, sao thoắt cái đã thay bộ quần áo khác rồi? Rồi anh nhanh chóng bỏ qua ý nghĩ đó, người đứng cách anh nửa mét, ngăn cách bởi cánh cửa kính kia không thể là Phong Lan. Phong Lan sẽ cười nói đập cửa, hoặc là đi thẳng vào trêu đùa anh, chứ không dừng bước trước cửa, im lặng nhìn anh từ phía trên như người này.

Đình Tiểu Dã đứng thẳng dậy và chuyển sang trạng thái đề phòng. Bên ngoài cửa là một gương mặt quen thuộc, đó là người băng đi một dạo không thấy xuất hiện ở nhà hàng này – Đàm Thiệu Thành.

“Xin lỗi, hôm nay nhà hàng nghỉ không bán.” Đình Tiểu Dã lịch sự nói.

“Tôi biết, sáng nay tôi đã bị món ăn không tiếp khách rồi.” Đàm Thiệu Thành cười tươi, nói. “Cậu quay về sớm hơn so với tôi dự kiến.”

Cô ta nói như thể hai người có hẹn trước vậy.

“Hôm nay tôi nghỉ.” Đình Tiểu Dã cười cười, cúi đầu khóa cửa lại.

“Phong Lan thích phong cách này của cậu sao? Thật là trùng hợp, tôi cũng vậy.” Khi Đàm Thiệu Thành nói câu này, Đình Tiểu Dã vẫn chưa buồn ngẩng đầu, như thể những lời nói này của phụ nữ đối với anh đã quá quen thuộc. Cô ta nhất định phải khiến anh nhận ra mình có điểm khác với những người đó, giọng nói bỗng trở nên vi diệu. “Tôi phải gọi cậu bằng tên gì cho phải nhỉ... nếu như cậu không phải là Đình Tiểu Dã.”

Đúng như Đàm Thiếu Thành dự đoán, vừa nói hết câu, mọi cử động của Đinh Tiểu Dã ngay tắp lự đều dừng lại, ánh mắt rất cuộc cũng nhìn thẳng vào cô ta. Nụ cười của cô ta thể hiện sự hân hoan đặc trưng, đang định tiếp tục lời thoại thì nghe tiếng lách cách khô khốc.

Đó là tiếng cửa kính bị chốt lại, âm thanh sắc nhọn.

Nụ cười trên gương mặt Đàm Thiếu Thành biến mất, khi Đinh Tiểu Dã quay người bước đi, giọng cô ta giống giả: “Cậu tưởng chơi tôi dễ như với Phong Lan phải không?”

Đinh Tiểu Dã quay đầu nhìn cô ta. Cô ta không hề giống Phong Lan chút nào. Nếu như đàn bà đều ví mình với loài rắn thì Phong Lan là một trăn hoa lốm đốm vừa mới thức dậy sau kỳ ngủ đông, bụng đói meo, chỉ muốn quấn chặt lấy con mồi của mình, không ngờ cứ quấn vòng thêm vòng rồi mất phương hướng không tìm được đường ra, nhưng vẫn không quên tranh thủ liếc nhìn xem các hoa văn trên người mình có đẹp hay không. Còn Đàm Thiếu Thành thì không hung dữ nhe nanh nhe vuốt, cô ta kiệm lời và chỉnh chu, như một con rắn bị đóng băng, nhưng không chỉ có rắn mà đến cả ánh nhìn của cô ta cũng có độ.

Đinh Tiểu Dã không sợ rắn độc và thú dữ, xung quanh anh lâu nay chưa từng thiếu những loài này. Đàm Thiếu Thành có vẻ biết một số chuyện, anh lùi lại chỉ khiến cô ta lần tới mà thôi.

Người có ý đồ muốn uy hiếp thường không dễ dàng đưa ra chứng cứ đang nằm trong tay.

Anh im lặng nhìn Đàm Thiếu Thành lấy một mảnh giấy từ trong túi ra, khẽ gõ tay vào cửa kính. Trên đó in một bức ảnh không rõ nét, cậu bé trong bức ảnh có đôi mắt hẹp dài, khuôn mặt tròn đầy đặn.

Đàm Thiếu Thành thấp giọng hỏi: “Đây mới là Đinh Tiểu Dã đến từ Cát Nhĩ Cách Lãng, tỉnh X, bảy năm trước đến vùng khác làm việc rồi mất tích... thế cậu là ai?”

Thôi Khắc Kiểm chuẩn bị cho con trai một thân phận mới gần như thật, chỉ cần Đinh Tiểu Dã không xuất hiện trước mặt “thân bằng cố hữu” ở Cát Nhĩ Cách Lãng thì không ai có thể phát hiện ra chàng trai hai mươi bảy tuổi đến từ tỉnh X này đã đổi một gương mặt mới. Còn Đinh Tiểu Dã thực sự, e rằng bảy năm trước đã bỏ mạng nơi đất khách, người nhà nghèo khó của cậu ta sau khi nhận được một món tiền đáng kể, tất cả đều nói với người ngoài rằng con trai đi làm xa ít khi về nhà, trừ phi có người cố tình đi từ nghìn dặm xa xôi đến vùng quê thật thà, chất phác

của họ lừa lấy được một tấm ảnh cũ.

Chắc hẳn Đàm Thiếu Thành đã bỏ ra khá nhiều công sức. Đinh Tiểu Dã hỏi cô ta: “Chị muốn gì?”

“Câu này lẽ ra là tôi hỏi cậu mới phải.” Ánh mắt Đàm Thiếu Thành đầy vẻ hiếu kì. Ngay từ lúc Phong Lan và Đinh Tiểu Dã bắt đầu nhen nhóm tình ý, cô ta đã nhờ người đi tìm hiểu xem con người “Đinh Tiểu Dã” này là ở đâu ra. Ban đầu cô ta cũng không nghĩ mình sẽ thu hoạch được một bí mật lớn như thế, chỉ là cuộc sống buồn chán nhạt nhẽo lâu ngày khiến cô ta nảy sinh thói quen dò la tất thấy tin tức bí mật của những người xung quanh. Người chồng nay đã thành ma của cô ta ngoài việc để lại cho cô ta một món tiền kếch xù ra thì cũng đã kịp dạy cho cô ta rất nhiều cách “dò la tin mật”.

“Cậu muốn lấy được gì từ Phong Lan?” Đàm Thiếu Thành hỏi lại một lần nữa. Phong Lan chắc chắn vẫn chưa biết, gã trai khiến cô mê muội điên đảo này đến cái tên cũng không phải là thật. Thực tế này mang đến cho Đàm Thiếu Thành một cảm giác mãn nguyện hài lòng khó nói ra lời. “Quá tò mò không phải là chuyện hay.” Qua lớp cửa kính, Đinh Tiểu Dã lấy ngón tay vạch đại lên tấm ảnh cũ. Ánh mắt anh dừng lại trên người Đàm Thiếu Thành, mê hoặc một cách nguy hiểm. Đến lúc này Đàm Thiếu Thành bắt đầu thông cảm với Phong Lan, cô ta tuy không yêu Đinh Tiểu Dã nhưng cũng khó mà không động lòng.

“Đi với tôi.” Cô ta nói. “Phong Lan trả cậu bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi.” Đinh Tiểu Dã nói: “Chị ấy không hề có ác ý gì với chị, tại sao chị phải làm thế này với chị ấy?”

Đàm Thiếu Thành cười mà rằng: “Luôn phải có người đóng vai kẻ xấu thì câu chuyện mới hấp dẫn cuốn hút, tôi đã quen với vai này rồi. Nếu không thì các cô ấy từng người một sẽ cho rằng tình yêu của họ cứng hơn kim cương. Cậu có thể ghen tị với cô ấy, hận cô ấy... sao cũng được.”

“Chị không hận chị ấy.” Đinh Tiểu Dã không hề do dự, nói. Anh biết “hận” nghĩa là gì. Trong ánh mắt của Đàm Thiếu Thành có tò mò, có ghen tị, có ngằn ngại nhưng không hề có vẻ mà một người hận một người khác thường có.

Đàm Thiếu Thành lặng đi trong giây lát.

“Tôi vẫn không hiểu tại sao cậu lại dùng tên tuổi “Đinh Tiểu Dã” để xuất hiện trước cô ấy, nhưng chắc chắn đó không phải là điều hay.

Người như Phong Lan không giống tôi, cuộc sống của cô ấy không có mặt đen tối. Trót yêu một cậu bồi bàn, cô ấy coi đó là một cuộc phiêu lưu lãng mạn, nhưng nếu gã này còn tệ hơn cả bồi bàn thì sao? Cậu nghĩ cô ấy sẽ chấp nhận ư?”

Hàng mi của Đinh Tiểu Dã sụp xuống, khẳng định mười mười phỏng đoán của Đàm Thiếu Thành là chính xác, trí tò mò của cô ta cũng phát triển đến cực đại.

“Chà chà, cậu cũng quan tâm đến cô ấy quá nhỉ?” Đàm Thiếu Thành vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị. “Ông trời thật không cô bằng chút nào, may mắn đều phần Phong Lan hết cả. Cậu đã từng nghĩ khi cô ấy biết rõ danh tính thực sự của cậu thì gương mặt sẽ biểu hiện thế nào chưa?”

Đây chính là trở ngại lớn nhất mà Đinh Tiểu Dã không thể vượt qua nổi. Sau khi từ chối việc Thôi Yên nhờ vả, anh vẫn còn ở bên Phong Lan mà không có lý do gì. Tình cảm khiến con người ta mù mị và tham lam. Anh biết đã đến lúc phải đi, nhưng có một giọng nói cứ xui khiến anh: đợi chút nữa, từ từ đã, thêm một ngày cũng không sao mà. Anh còn trơ trên đổ tại Phong Lan bám riết mình quá.

Bây giờ đến cả Đàm Thiếu Thành cũng đã phát hiện ra anh không phải là Đinh Tiểu Dã, liệu có khi nào Tăng Phi cũng đã biết mà không nói ra? Lần tình cờ gặp nhau ở góc phố đó, Tăng Phi đã bắt đầu nghi ngờ, cho dù anh ta nhất thời vẫn chưa nhận ra “Đinh Tiểu Dã” là Thôi Đình, nhưng khoảnh khắc đó cũng không còn xa nữa.

Đinh Tiểu Dã từng cho rằng thế gian này chẳng còn gì khiến anh phải sợ hãi, đến cả cái chết anh cũng không sợ, mất đi tự do cũng nằm trong dự liệu. Anh không vướng bận bất kỳ ai, cũng không bị ai ràng buộc, chỉ độc một thân xác này, đến rồi đi không vướng víu. Nhưng bây giờ chuyện đã khác. Anh đi ngang qua Phong Lan với đôi tay trong chiếc còng số tám – hình ảnh này khiến Đinh Tiểu Dã sợ hãi đến cực điểm.

“Tôi sẽ đi.” Đinh Tiểu Dã nói với Đàm Thiếu Thành.

“Đi như thế nào? Một người đang sống sờ sờ bỗng nhiên mất tích ư?”

Đàm Thiếu Thành thấy không hợp lý. “Tôi hiểu Phong Lan, làm như thế chỉ khiến cô ấy càng thêm nhung nhớ cậu. Ngày qua ngày, cô ấy sẽ dần quên hết những lỗi lầm của cậu, chỉ nhớ những điều tốt đẹp mà thôi. Bởi vì không có được nên trong tim cô ấy, cậu sẽ trở nên hoàn hảo, không ai có thể thay thế. Đây là kết cục mà cậu mong muốn sao?”

Đinh Tiểu Dã đã hiểu ra ý đồ thực sự của Đàm Thiếu Thành.

“Rốt cuộc chị muốn nói điều gì?”

Đàm Thiếu Thành cười đắc thắng. “Phong Lan luôn giữ thể diện, cậu muốn cô ấy buông cậu ra thì cậu phải làm cho cô ấy căm ghét cậu, giống như Chu Đào Nhiên vậy. Chẳng phải ư? Đứng trước mặt cậu đây chính là người có thể khiến cô ấy ghê tởm.”

Phong Lan vẫn đang nằm ườn trên sofa ở nhà bố mẹ cô, bỗng nhận được điện thoại của Khang Khang.

Khang Khang nói, cậu ta đang định qua quán karaoke cùng hát với mọi người, lúc đến gần trạm xe bus, nghĩ hay là kéo cả Đinh Tiểu Dã cùng đi, bèn quay lại thì bắt gặp Đàm Thiếu Thành đến tìm Đinh Tiểu Dã. Cậu ta ngại không dám lại gần nên không nghe rõ bọn họ nói gì, nhưng vẫn thấy nên nói với Phong Lan chuyện này, để cô cẩn thận, để phòng có người phụ nữ khác chen vào.

Khi Phong Lan quay về đến cửa hàng thì Khang Khang đang đợi trong quán KFC gần đó đã nhìn thấy cô từ xa, lập tức chạy ra gặp cô, lén la lén lút như thể du kích tình báo đi kết nối với tổ chức, còn cầm theo một túi hoa quả trên tay.

Khang Khang giải thích, lúc quan sát Đàm Thiếu Thành và Đinh Tiểu Dã trao đổi với nhau, cậu ta cũng có cảm giác khá căng thẳng, sợ có người phát hiện đang nhìn trộm, cậu ta liền giả vờ vào cửa hàng bán hoa quả ở chếch phía đối diện nhà hàng mua đồ. Cậu ta “chọn lên lựa xuống” hồi lâu, nếu không mua gì thì ái ngại quá, đành phải lấy đại vài thứ.

Phong Lan cảm thấy rất buồn cười. Đàm Thiếu Thành đến tìm Đinh Tiểu Dã, cô chỉ cảm thấy hơi lạ, chứ không hề nghi ngờ giữa hai người có gì khuất tất, là phụ nữ, cô vẫn thấy vô cùng tự tin vào bản thân mình. Lúc này bị Khang Khang kéo theo dấm dúi, như thể đang đi “bắt gian”, trong lòng cảm thấy hơi kì cục.

Không thấy bóng dáng Đàm Thiếu Thành trong tiệm nữa. Khi Phong Lan và Khang Khang bước vào, Đinh Tiểu Dã đang nằm ngủ trên giường, nghe thấy tiếng động, anh liền ngồi dậy.

Khang Khang bô lô ba la giải thích: “Em mua hoa quả ở bên ngoài, không ngờ lại gặp chị chủ. Bên ngoài nắng to lắm, em quay lại ngồi cho mát tí... để em đi rửa hoa quả ăn nhé.”

Phong Lan bước lại gần Đinh Tiểu Dã, cô ngửi thấy trong không khí như có mùi giấy cháy.

“Công việc xử lý xong hết chưa?” Đinh Tiểu Dã hỏi.

Phong Lan ngẩn người một lát mới nhận ra anh đang hỏi về chuyện cái xe, gật đầu, nói: “Xong xuôi từ sớm rồi, tôi còn kịp về nhà bố mẹ nữa kìa.”

Cô ngồi cạnh Đinh Tiểu Dã, nghĩ ngợi rồi cười hỏi: “Để tôi kể cậu nghe một chuyện buồn cười lắm nhé, cậu đoán xem ban nãy Khang Khang gọi điện cho tôi nói gì đi! Cậu ấy bảo nhìn thấy Đàm Thiếu Thành đến tìm cậu, thằng nhóc này còn lo lắng hơn cả tôi. Cậu với Đàm Thiếu Thành nói chuyện gì vậy?”

Đinh Tiểu Dã khẽ cười rồi nhìn cô, hỏi lại: “Chị không lo à?”

“Tôi chẳng phải lo.” Phong Lan cười. “Đàm Thiếu Thành đâu có ngốc như tôi.”

“Cũng phải”

Phong Lan thì thầm, nhắc nhở anh: “Cô ta nhiều khi nguy hiểm lắm đấy, cậu phải cẩn thận.”

Đinh Tiểu Dã không nói năng gì. Phong Lan cúi xuống nghịch nghịch móng tay mình rồi bất ngờ cất tiếng: “Tiểu Dã, chúng ta đi du lịch đi, cậu thích đi đâu? Trong nước hay nước ngoài đều được. Cậu có hộ chiếu chưa? Hay là cậu dẫn tôi về Sát Nhĩ Đức Ni chơi đi.”

“Sao chị tự nhiên lại nghĩ muốn đi là đi được luôn vậy?”

“Vì chán quá, muốn đi lang thang đâu đó.” Phong Lan túm lấy cánh tay Đinh Tiểu Dã. “Tôi muốn cậu đưa tôi đi.”

“Chị tự đi đi, tôi còn phải làm việc.” Đinh Tiểu Dã cười, từ từ rút tay ra.

“Cậu đưa tôi đi là việc làm chính đáng!” Cô cảm thấy câu này nghe có vẻ không đúng cho lắm, bèn ho khan vài tiếng rồi sửa lại. “Ý tôi không phải cậu là như thế...”

“Thôi, thôi, đừng huyền thuyên nữa, tôi đâu có nghĩ thế.” Đinh Tiểu Dã chấm dứt sự khó xử của cô.

Phong Lan cũng ghét kiểu lèm bèm của mình, bèn đổi giọng nói: “Tiểu Dã, cậu về gặp bố mẹ tôi được không? Bố mẹ tôi biết tôi nhất quyết thích cậu nên đã nhượng bộ rồi. Ngày mai đi ăn cơm tối với họ, chúng ta đi cùng nhau... Bố tôi sẽ quý cậu. Mẹ tôi nói năng không dễ nghe, cậu nhịn một chút là được, sớm muộn gì bà cũng phải thay đổi cách nhìn về cậu.”

Sự im lặng của Đinh Tiểu Dã khiến Phong Lan rơi rụng mất một phần dũng khí, cô bối rối chìa tay, nắm lấy tay anh, nhưng những ngón tay lại rơi vào không trung.

“Tôi không đi.” Giọng Đinh Tiểu Dã lạnh băng, không chừa cho cô một tia hy vọng nào.

Phong Lan nài nỉ: “Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, có ai ăn thịt cậu đâu.”

Đinh Tiểu Dã đứng dậy, quay người xoay lưng về phía cô.

“Ăn cơm xong rồi sao? Giải quyết được chuyện gì?”

Phong Lan cũng không ngồi yên nổi nữa, gào lên sau lưng anh: “Muốn ra sao thì ra! Đinh Tiểu Dã, chẳng lẽ tôi không xứng được có tương lai với cậu?”

“Là tôi không xứng được chưa?”

Câu nói này không phải của Đinh Tiểu Dã, Phong Lan biết anh, biết con người dù có mặc trên người bộ quần áo tồi tàn đến mức nào đi chăng nữa thì cũng vẫn có thể cười nói thản nhiên bên cạnh cô mà không lo lắng ngại ngùng trước ánh mắt khác lạ của bất cứ ai.

Cô cố dựa vào vai anh, để mình nguôi cơn giận mà nói ra được.

Phong Lan nói bằng giọng đùa bỡn nhẹ nhàng. “Đừng có mà tưởng bở, bố mẹ tôi chưa chắc đã chấp nhận đâu. Bố tôi cứ hỏi mãi tôi thích cậu ở điểm nào. Tôi nói, tuy cậu chẳng có gì, nhưng cậu thông minh, lương thiện, lại cầu tiến... đó là những thứ tôi bịa ra để nói dối bố tôi, họ thích những điều này mà. Thật ra tôi thích cậu, chẳng phải vì cậu nghèo kiệt xác nhưng lại có nhiều điểm rạng ngời như vậy, mà là tôi bị yêu cậu rồi, nên cho dù cậu chẳng có gì sắt, tôi cũng phải chịu. Cũng giống như hoàng tử mười phân vẹn mười đem lòng yêu nàng Bạch Tuyết, cũng không phải vì nàng mỗ côi, bị dì ghẻ ngược đãi. Yêu là yêu thôi, một người sẵn sàng cho, một người sẵn sàng nhận, liên quan gì đến chuyện “tương xứng”, hay không?” Thích ăn cá khô thì phải chịu khát”, câu này chính cậu đã dạy tôi.”

Phong Lan không xoay vai Đinh Tiểu Dã lại mà quay người nửa vòng rồi đứng trước mặt anh.

“Cậu kém tôi ba tuổi, mẹ tôi lo con gái già nhanh hơn con trai, mẹ không muốn ngăn cản làm tôi phải trì hoãn. Nhân lúc trong tôi vẫn còn khá khăm, cậu phải vồ lấy tôi ngay. Đợi mười mấy, hai mươi năm nữa, lúc đó tôi già rồi thì sẽ không vật vờ nổi, hoặc có khi lại trở nên dẫu dhang hiền hậu, đây hẳn là một món chỉ có lời chứ không bao giờ lỗ.”

“Chuyện ngày mai mới hay phải nghĩ đi nghĩ lại, lập kế hoạch cho cẩn thận, chờ chuyện mười mấy, hai mươi năm sau lại tự nhiên đến lúc nào không hay. Phong Lan, trong lòng chị biết rất rõ, vì không thể thay đổi

vấn đề ngay trước mắt nên chị mới đi tìm những thứ hư vô ở chân trời góc bể xa xôi để đánh lừa bản thân mình.”

Phong Lan đã chịu đựng quá đủ chuyện cứ nói đến tương lai là anh lại bắt đầu kháng cự. Cô không hiểu nổi bèn hỏi: “Tại sao lại phải sợ hãi tương lai? Nghĩ ngợi cẩn thận cũng có gì bi đát lắm đâu. Nhỡ may bố mẹ tôi “vô ý vô tình” gật đầu một cái...”

Đình Tiểu Dã ngắt lời cô: “Chị chưa hiểu ra vấn đề. Tôi không đi không phải là sợ bố mẹ chị không gật đầu, mà là quan hệ của chúng ta còn xa mới đến bước đó.”

Phong Lan sửng người. Trước khi đến cô đã chuẩn bị tinh thần, cũng liệu sẵn khả năng Đình Tiểu Dã sẽ không đi. Chuyện này rõ ràng đến quá bất ngờ, cô không muốn ép anh quá, cùng lắm là chống lại bố mẹ một lần, sớm muộn gì bố mẹ cũng tha thứ cho thôi. Thế nhưng đến khi Đình Tiểu Dã nói ra hẳn miệng, Phong Lan bỗng cảm thấy những gì mẹ cô đã nói thật xác đáng. Chẳng phải anh chính là người có đủ cả “ba điều không đáng mặt làm đàn ông” đó sao? Đong đưa cô, đùa bỡn cô, lúc lạnh lùng lúc tha thiết, giả vờ thả ra để rồi trói chặt.

Cô thất thần cười ngây ngô rồi truy hỏi: “Thế cậu thử nói xem, quan hệ của chúng ta rốt cuộc đã đến giai đoạn nào?”

“Tôi đã nói rồi, là tôi lừa chị, tất cả đều là giả dối. Là do chị nhập vai sâu quá!”

“Cậu không thể nào không hề có một chút chân thành được!”

Không phải lần nào Phong Lan cũng rỏ rúng mình như vậy, vở kịch độc diễn mà phải nhập vai quá lâu, rồi cô cũng chán. Trước đây mỗi khi cô chán nản muốn rút lui là Đình Tiểu Dã liền như thể vô tình kéo cô lại. Nụ hôn đầu ở bến xe bus, lần đầu tiên anh chủ động cầm tay cô trên đường về nhà, rồi lần hai người quấn quýt khi cô bị ốm, khiến Phong Lan có cảm giác cô đã tiến rất gần đến trái tim anh, nhưng trái tim đó có lay động hay không thì chỉ mình người ta tự biết mà thôi.

“Nếu như điều gì của cậu cũng đều là giả dối thì những lời cay đắng của cậu bây giờ cũng là đang dối tôi!”

Đình Tiểu Dã than thở: “Tôi đã từng gặp rất nhiều cô, cần câu cũng không ít, nhưng chị là người tự lừa dối bản thân nhất.”

Trước khi hoàn toàn phản ứng lại được, Phong Lan lần nữa giúp Đình Tiểu Dã tìm ra một cái cớ, cũng chính là lối thoát cho bản thân mình.

“Tiểu Dã, cậu đối xử với tôi thế này, có phải là vì có điều gì khúc mắc

khó nói ra.”

“... Không có, chị cả nghĩ quá rồi đấy.”

“Rốt cuộc hôm nay Đàm Thiếu Thành đã nói những gì với cậu vậy? Có phải chuyện liên quan đến cô ấy không?”

“Chị lấy tư cách gì để hỏi tôi câu đó, chị chủ?”

Phong Lan hít một hơi thật sâu, vẫn chưa ổn, lại thêm một lần nữa. Đến lần hít thở sâu thứ tư mới làm cô ngăn được dòng nước mắt trực trào ra.

“Chắc chắn là cô ta! Cậu không nói, tôi sẽ tự đi tìm cô ta hỏi cho ra nhẽ.”

Phong Lan mấp máy môi, lẩm bẩm một mình.

Đình Tiểu Dã nói: “Biết tại sao không có thằng đàn ông nào dám cưới chị không? Cho dù chị nhiều tiền, trông cũng xinh xắn. Vì chị bám riết quá, khiến người ta không thở nổi, đàn ông không ai có thể chịu đựng nổi điều này!”

Trước đây dù miệng lưỡi của anh có phũ phàng thế nào cũng không bao giờ khiến cô phải quá đau lòng. Cô cuối cùng cũng không nén nổi tiếng khóc, vợ lấy gối đánh vào người anh, quơ theo cả chìa khóa cùng con thỏ xâu bằng hạt để dưới gối.

“Không phải là Đàm Thiếu Thành thì là Thôi Yên. Nếu không thì bình thường sao cậu có thể đối xử với tôi như thế chứ? Rốt cuộc cậu thuộc kiểu người gì? Tóm lại cậu đã giấu tôi làm bao nhiêu chuyện xấu xa và tội lỗi rồi?”

Phong Lan không chấp nhận được rằng sự thay đổi này không liên quan đến bất kì ai khác, bất kì chuyện gì khác, khi người ta tuyệt vọng thì cần phải có vật thể thần hứng tội thay.

Đình Tiểu Dã giơ tay đỡ chiếc chìa khóa đánh vào ngực anh đau nhói, cười lạnh lùng. “Chị mà học được chiêu này từ sớm thì gã khốn Chu Đào Nhiên đó đã không lấy người khác.”

“Đình Tiểu Dã, đồ khốn nạn!” Phong Lan vợ tất cả những thứ cô có thể nhấc nổi ném vào người anh, chỉ mong anh ngậm miệng lại.

Đình Tiểu Dã tránh một túi không biết là đường hay muối rồi ra tay giữ chặt lấy Phong Lan, bắt cô ngồi xuống mép giường.

“Phong Lan, chị nên soi lại gương đi, xem bộ dạng chị biến thành thế nào rồi!”

Phong Lan che mặt oà khóc. Cuối cùng cô đã làm điều nhục nhã nhất từ trước đến nay, không dung biến thành một phụ nữ tự cào mặt ăn vạ.

Nhất khóc lóc, nhè làm ầm, ba dọa treo cổ, không phải cô không biết làm,

mà do từ trước đến nay chưa có ai ép cô đến bước đường này.

Khang Khang mang hoa quả đã rửa sạch sẽ lại, đứng như phỗng ngoài cửa.

Có người đẩy cửa chính bước vào. Khang Khang vừa nhận ra người đó là ai, liền vội vàng nói to: “Tiểu Dã và chị chủ chúng tôi đều không có ở đây!”

Đàm Thiếu Thành nghe thấy vậy thì chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

Cô ta nhìn chỗ Khang Khang đang đứng rồi đi về phía đó, quả nhiên trông thấy một cảnh tượng cực kỳ thống thiết. Trong phòng kho nhỏ bốn bề lộn xộn bừa bãi. Đinh Tiểu Dã tỉnh bơ không nói năng gì, còn Phong Lan nước mắt lưng tròng.

“Tôi đến không đúng lúc sao?” Đàm Thiếu Thành nói.

Từ lúc nghe thấy tiếng gào của Khang Khang, Phong Lan đã vội vàng lấy tay lau nước mắt. May mà để phù hợp với trang phục hôm nay mặc, cô chỉ kẻ lông mày, bôi chút son màu nhạt, Phong Lan chỉ mong trông mình hiện giờ không đến nỗi thê thảm lắm, đặc biệt là trước mặt một người hay ghen tị như Đàm Thiếu Thành.

“Có chuyện gì không?” Phong Lan đành phải ngẩng mặt, lên tiếng: “Chị không thấy biển nhà hàng đóng cửa ở bên ngoài à?”

Đàm Thiếu Thành nhún vai. “Không sao, tôi đến không phải để ăn cơm.”

“Thế thì mời chị đi ra cho. Khang Khang, đợi khách ra rồi khoá cửa lại!”

Phong Lan thậm chí không muốn hỏi ban nãy Đàm Thiếu Thành tìm Đinh Tiểu Dã có việc gì, mà chỉ muốn cô ta biến ngay ra khỏi tầm mắt của cô, cũng đừng dây vào mâu thuẫn giữa cô và Đinh Tiểu Dã.

Đàm Thiếu Thành nói: “Tôi đợi cậu ấy.”

Phong Lan nhìn theo ánh mắt của cô ta sang phía Đinh Tiểu Dã.

Đinh Tiểu Dã không nói năng gì. Anh đã khước từ “ý tốt” của Đàm Thiếu Thành, không ngờ cô ta lại bám dai như đỉ vậy. Như thế này cũng tốt, tình huống vừa diễn ra khó khăn hơn anh tưởng tượng rất nhiều, sự vật vã khóc lóc của Phong Lan đối với anh không khác gì tra tấn. Anh sợ những lời khẩn cầu của cô, chỉ cần thêm một lần nữa, anh sẽ dao động mất, sau đó không còn cách chống cự nào nữa, hai người rồi sẽ lại quay về tình cảnh vô vọng rồi ren vường víu không ngưng nghỉ, cho đến khi ngày đó xảy ra.

“Tôi không có ý giục cậu. Ngồi trên xe đợi lâu đến tê cả chân mới chạy

vào xem sao.” Ánh mắt Đàm Thiểu Thành đảo qua đôi mắt sừng húp của Phong Lan rồi nói với Tiểu Dã: “Cãi nhau gì mà hăng vậy? Cậu thật là... cứ nói rõ ràng ra là xong, khỏi phải làm tổn thương đến người ta.”

“Chuyện gì đây? Đừng có làm bộ làm tịch trước mặt tôi nữa.” Phong Lan không chịu nổi cảnh này. Cô với Đinh Tiểu Dã cãi nhau đến mức độ nào đi nữa thì cũng là chuyện của riêng hai người. Lâu nay cô chưa bao giờ coi Đàm Thiểu Thành là đối thủ cạnh tranh trong chuyện tình cảm này, kẻ thù đích thực chỉ có một, đó chính là “con quỷ ám” trong tim Đinh Tiểu Dã.

Đàm Thiểu Thành ngạc nhiên ra mặt, hỏi Đinh Tiểu Dã: “Cậu vẫn chưa nói với cô ấy à?”

“Ừm.” Đinh Tiểu Dã đáp.

“Hay là để tôi...”

“Diễn kịch một vai hai mặt à? Chị đừng có nước đục thả câu!” Phong Lan cảnh cáo Đàm Thiểu Thành xong, quay qua lạnh lùng nói với Đinh Tiểu Dã: “Rốt cuộc là định làm gì đây? Muốn nói gì cũng tự mình nói với tôi chứ.”

“Cậu ấy sẽ đi với tôi.” Đàm Thiểu Thành cướp lời Đinh Tiểu Dã, cô ta dùng bộ mặt thông cảm nói với Phong Lan. “Cậu ấy không muốn cô phải đau khổ, tôi đành làm người xấu vậy. Đừng ép cậu ấy.”

Phong Lan cười. Cô đã làm gì vậy, tại sao chỉ trong thoáng chốc mọi người đều bảo cô ép người quá mức? Bọn họ đều biến thành kẻ ngây thơ vô tội, tất cả đều là do lỗi của cô sao?

“Cậu ấy đi với chị ư?” Phong Lan dường như thuật lại một câu nói đùa.

“Đinh Tiểu Dã, cậu muốn đá tôi thì cứ nói, chẳng lẽ không có lý do nào khác nữa sao?”

“Tại sao cậu ấy lại không thể cặp với tôi? Thua về tay tôi khiến cô không thể ngẩng mặt lên nổi à...”

“Chị đừng chõ miêng vào! Tôi đang hỏi cậu ấy!” Phong Lan quay sang tím chặt lấy áo Đinh Tiểu Dã, cắn hận nói. “Cậu mới là đồ nhu nhược, hèn nhát! Tại sao cậu không tự mở miêng được, mà phải để một mụ đàn bà ra mặt hộ vậy?”

Đinh Tiểu Dã đặt tay lên tay Phong Lan, chậm rãi đẩy tay cô ra khỏi người mình.

“Chuyện này có gì đâu. Đàn bà là nửa thế giới mà. Tôi thấy mọi thứ đều rất bình thường. Tôi có thể đi với chị thì tại sao không thể chuyển mục

tiêu sang thành chị ấy?”

Phong Lan nói: “Nếu cậu là tên lừa đảo thì chính là tên lừa đảo đáng thương nhất trên thế gian này! Thử nói xem, cậu đã lừa được gì từ tôi? Người, hay tiền? Ngoài chút tâm tư chẳng đáng đồng tiền nào của tôi ra, cậu chẳng được cái quái gì hết! Tình cảm của một đứa con gái ngốc nghếch có đổi được nửa xu không?”

“Vì tôi quá chán ngán xem chị tự biên tự diễn rồi nên chị có cho bao nhiêu tiền đi chẳng nữa tôi cũng không chịu đựng thêm nổi nữa.” Đinh Tiểu Dã mỉa mai. “Huống hồ chị cũng chẳng giàu lắm, ít ra thì không giàu bằng chị ấy. Chị ấy lại tỉnh táo hơn chị, chẳng tự dưng đi mơ mộng đến tương lai chỉ từ một trò chơi.”

Phong Lan thở dồn dập, ngọn lửa trong mắt không chiếu sáng được về mặt suy sụp nhưng cô không khóc nữa, cũng không đau khổ cầu xin. Đàm Thiếu Thành nói không sai chút nào, lòng tự trọng của Phong Lan không cho phép cô yếu đuối lúc này, càng không bao giờ van xin anh ở lại khi đang đứng trước mặt một người con gái khác, cho dù có phải nghiêng đến vỡ răng.

“Làm thằng phi công dựa vào cái mặt đẹp trai để ăn chực uống chung có danh giá lắm không?” Phong Lan liếc nhìn Đinh Tiểu Dã mỉa mai.

Đinh Tiểu Dã khom lưng, vén lọn tóc rối tung của cô. “Cũng như dùng sức để tự kiểm ăn thôi, nói cho cùng đó cũng là một dạng kỹ năng sống, chị nên hiểu như vậy.”

Cuối cùng anh cũng đã nhìn thấy vẻ giống như “ghê tởm” trong đáy mắt cô. Cô kinh hãi lùi lại một bước, tránh khỏi sự động chạm của anh, chỉ tay về phía cửa, gào lên: “Cút, cút ngay lập tức!”

Khang Khang từ nãy đến giờ đứng thu lu trong góc bỗng trở nên nhanh nhẹn, lo rằng Phong Lan quá xúc động sẽ dẫn đến sự việc không thể cứu vãn, hấp tấp chạy đến dàn hoà: “Chị Lan, bớt giận, bớt giận. Mọi người tạm dừng cãi nhau, ăn chút hoa quả đã.”

Lửa giận của Phong Lan bốc lên đến đỉnh đầu, cô một tay hất đổ cả rổ hoa quả Khang Khang đang cầm, táo và quýt lăn lông lốc dưới đất.

“Ăn gì mà ăn? Họ không xứng!”

Một quả táo lăn đến Đinh Tiểu Dã, anh lẳng lặng nhặt nó lên. “Khang Khang, cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn em làm gì? Anh có chuyện gì cứ nói với chị Lan, đừng giữ trong lòng.” Khang Khang giậm chân nói.

Đinh Tiểu Dã nói với Phong Lan: “Từ góc độ “quan hệ chủ tớ”, tôi có mấy lời muốn tặng chị, coi như một món quà. Con gái hai mươi tuổi mà ngốc thì gọi là ngây thơ, chị tầm tuổi này mà vẫn ngốc, k nói trắng ra là ngu xuẩn. Phải có người nói cho chị tỉnh ra. Nếu như tôi đã dạy được chị bài học rằng đừng có dễ dàng tin vào cái chị gọi là tình yêu, đừng dễ dãi trao hết cả trái tim mà nên tìm một người đàn ông tương xứng, thương yêu chị rồi sống với nhau trọn đời thì coi như tôi đã làm được một việc tốt.”

Phong Lan nhìn chằm chằm vào quả táo trong tay Đinh Tiểu Dã rút ra từ kẽ răng: “Điều duy nhất cậu dạy tôi, đó là khiến tôi hiểu ra “vô liêm sỉ” là gì. Bố tôi đã nói đúng, cậu không xứng để tôi phải suy nghĩ, không xứng được nhận bất cứ thứ gì từ tôi. Tôi nguyện rửa cậu sau khi đi ra khỏi đây, không bao giờ gặp được người con gái nào thật lòng với cậu. Cả cuộc đời này, cứ mỗi lần cậu nhìn thấy quả táo, sẽ hối hận vì sự lựa chọn ngày hôm nay.”

Đinh Tiểu Dã và Đàm Thiếu Thành cùng nhau đi khỏi nhà hàng, cầm theo mấy món quần áo anh đã thu dọn sẵn từ trước. Khang Khang sau khi nhặt hoa quả dưới đất và thu dọn những đồ đạc rơi vãi tứ tung lại, liền ngồi cạnh Phong Lan, định an ủi cô, nhưng cũng không biết nên nói gì. Phong Lan ngồi ở mép giường, bỗng nhiên cất tiếng hỏi khẽ: “Khang Khang, trông tôi có thảm thương lắm không?”

“Không, làm gì có chuyện đó!” Khang Khang ngó nghiêng trái phải, cẩn thận ngắm nghía kĩ lưỡng gương mặt cô, nói: “Chị khóc mà đừng kẻ mắt không bị nhòe đi chút nào, chị dùng hiệu gì thế?” Chị trông đẹp hơn cái cô họ Đàm kia nhiều.”

“Cảm ơn cậu.”

Phong Lan và Đinh Tiểu Dã đều là người miệng cứng nhưng lòng mềm, bình thường họ khá qua tâm chăm sóc Khang Khang, nhưng cũng trêu chọc cậu ta không ít. Nhưng hôm nay cả hai người đều nói “cảm ơn” bằng chất giọng vô cùng nghiêm trọng, khiến Khang Khang không khỏi lo lắng, run rẩy cảm thấy có gì đó không ổn lắm. Đặc biệt là Phong Lan, vẻ mặt của cô lúc này đã trở nên bình tĩnh, lúc nói cảm ơn còn cố nở nụ cười.

“Chị muốn ăn hoa quả không?” Khang Khang cúi đầu. Chẳng qua cậu ta không biết phải nói gì nên nói đại. Trong tình cảnh thế này, ai còn có lòng dạ ăn uống chứ?

Phong Lan chọn quả táo đỏ nhất, to nhất trong rổ hoa quả của Khang Khang, lấy dao gọt vỏ. Dao không được sắc lắm, cô đã gọt rất cẩn thận mà vỏ táo vẫn nham nhỡ lúc đứt lúc liền.

Từ khi còn bé, Phong Lan đã nghe người ta nói: “Khi gọt táo nếu để vỏ không bị đứt, điều ước sẽ thành hiện thực.” Cô đã làm một việc nghiêm túc hết sức như vậy, thế mà vẫn làm không nên, đáng bị trắng tay lắm. Cô đưa quả táo đã gọt xong cho Khang Khang nhưng cậu ta lại không dám cầm.

Phong Lan nhớ ra chuyện ban nãy, nhếch mép nói: “Ăn đi, quả này không có lời nguyền nào cả. Phù thủy và bầy chú lùn cũng chẳng phải ai cũng dám hành hạ.”

Nghe Phong Lan nói vậy, Khang Khang lại thấy yên tâm phần nào. Cậu vừa cầm lấy miếng táo thì thấy Phong Lan đứng lên, đi ra phía cửa.

“Chi đi đâu đấy?” Khang Khang cuống quýt hỏi.

Phong Lan nói: “Ra ngoài đi dạo một chút.”

“Em đưa chị đi.” Lúc này Khang Khang không dám để Phong Lan một mình lang thang ngoài đường, sẽ rất dễ gặp chuyện. Cậu do dự không biết có nên gọi điện cho Tăng Phi nhờ giúp đỡ hay không, lại nghĩ Phong Lan muốn tỏ ra cứng cỏi, không thích có thêm người nhìn thấy cô trong tình cảnh này, nên đành từ bỏ ý định đó.

Phong Lan quay đầu nhìn Khang Khang. “Đi theo tôi làm gì, sợ tôi nghĩ quẩn à? Tôi mà tự tử vì cái loại đó thì cũng đáng chết rồi.”

Cô đẩy cửa bước ra ngoài. Mặt trời lúc bốn giờ chiều vẫn chói chang, đường phố bên ngoài như thể chiếc chảo đặt trên bếp, bốc hơi nóng nghi ngút. Chẳng phải người ta vẫn bảo trời thế này là sắp mưa rất to hay sao? Nhưng cô ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy ánh nắng chiều gay gắt.

Phong Lan cố ý đợi bọn họ đi thật xa, cô muốn đuổi theo cũng không kịp, mới cho phép bản thân đi ra ngoài. Cô bước chầm chậm không mục đích qua bến xe bus, qua trung tâm mua sắm ở giao lộ phía trước, qua cầu vượt... càng đi người xung quanh lại càng đông dần, nhưng không có ai giống anh cả.

Có người chạy đến trước mặt cô, ấn vào tay tờ quảng cáo, cô cầm lấy, đó là quảng cáo studio chụp ảnh cưới sắp khai trương, người mẫu trong ảnh mặc một chiếc váy cưới trắng tinh, nở nụ cười hạnh phúc đúng khuôn mẫu, có cả một dòng chữ uốn éo đập vào mắt: Đẹp hơn cả tình yêu, đó là cam kết – Studio ảnh cưới Đào Nhiên.

Phong Lan ngẩng lên nhìn, người đứng bên cạnh chìa tờ quảng cáo cho từng khách bộ hành chính là Chu Đào Nhiên.

Chu Đào Nhiên dường như cũng cảm nhận được có người đang chăm chú nhìn mình, quay đầu lại, hết sức bất ngờ. “Phong Lan!”

Hôm nay cô mặc một bộ.. Phong Lan này hoàn toàn lạ lẫm với Chu Đào Nhiên, vì thế nên ban nãy khi ấn tờ quảng cáo vào tay cô, anh không hề nhận ra cô.

Sau khi nhìn kĩ lại cô, Chu Đào Nhiên càng thêm ngạc nhiên.

“Tại sao em lại để mình trông như thế này?”

“Hả?” Phong Lan không hiểu, nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, cô sờ lên mặt mình, mới nhận ra trên đó ướt đầm nước mắt.

“Đây là...” Cô vầy vầy tờ quảng cáo.

Chu Đào Nhiên vẫn tập trung vào gương mặt Phong Lan, nhưng anh ta biết rõ con người cô, cô mà đã không nói thì có hỏi nữa cũng vô ích.

“Trụ cột nuôi gia đình mà.” Anh quay đầu nhìn về phía xa. “Vài tháng nữa là Phùng Oánh sinh rồi, anh không thể để vợ con uống không khí được.”

Phong Lan cũng nhìn theo, đứng trước cửa tiệm vàng kia không phải là Phùng Oánh đó sao? Bụng cô ta hơi nhô lên, đội nắng gắt ướt đầm mồ hôi phát quảng cáo cho cửa tiệm mới mở cửa chồng.

“Anh cũng không muốn cô ấy phải vất vả thế, nhưng mà studio mới thành lập, thực sự là thiếu nhân viên, cô ấy lại cứ muốn đi.” Chu Đào Nhiên tỏ vẻ ngại ngùng.

Khi đang còn yêu Phong Lan, Chu Đào Nhiên thường nói chụp ảnh cưới là biểu hiện xuống dốc của một nhiếp ảnh gia.

Vết thương phía sau đầu anh ta chắc đã lành từ lâu, nhưng cô vẫn nợ anh ta một lời xin lỗi.

“Xin lỗi, Đào Nhiên.”

Gương mặt Chu Đào Nhiên đã sạm đi rất nhiều vì phơi nắng nhưng vẫn nhìn ra hai gò má đang đỏ dần lên, dường như nhất thời không thể thích ứng nổi với câu nói mà Phong Lan vừa bật ra, lắc đầu quấy quậy.

“Không không, là lỗi tại anh, anh có lỗi với em.”

Khi hai người từng yêu nhau nói lời xin lỗi, thật lòng tha thứ cho nhau, giữa họ đã hoàn toàn trở thành quá khứ.

Phong Lan lấy một ngón tay lau đi giọt nước mắt cuối cùng vương trên

khỏe môi, cười mà rằng: “Lựa chọn của anh là đúng đắn, em thật ngưỡng mộ anh.”

Chương 21: Yêu tôi hoặc tránh xa tôi ra

Thôi Yên đẩy cánh cửa, đứng đằng sau là một người khiến cô lo lắng mấy hôm nay.

Cô đi vào, nhanh chóng khe khẽ đóng cửa lại.

Giữa trưa mà căn phòng tối như thể đã hoàng hôn, trong không khí có mùi ẩm mốc quẩn quanh không xua đi được. Đây là căn phòng đã rất lâu không có người đặt chân đến, Thôi Yên vẫn hình dung được dáng vẻ của nó năm xưa dựa vào kí ức.

Cô đã từng rất thích đến đây, dù rằng với thân phận của cô, việc xuất hiện ở căn phòng này có vẻ lạ lùng, nhưng trẻ con có thể giả vờ không để ý đến điều đó, thích là thích thôi. Nơi này từng có rất nhiều hồi ức đặc biệt và ấm áp: bức tường phòng khách được phủ kín bởi các tấm thảm treo, trà sữa nóng có vị mặn, anh trai nghịch ngợm nhưng không bao giờ mách tội cô đã trộm kẹo sữa, cả người dì xinh đẹp ngồi trên ghế dựa cạnh khung cửa sổ xâu hạt cườm kết thành hình con thỏ.

Thời gian trôi qua căn phòng này dường như rất chậm, không giống như cuộc sống của mẹ cô, cả hạnh phúc và đau khổ đều tốt cùng, chỉ khác nhau ở chỗ lúc đó đang tỉnh táo hay mê muội mà thôi.

Thôi Yên đương nhiên biết rằng, mọi điều trong ký ức của cô từ lâu đã không còn tồn tại, thậm chí con người duy nhất liên quan đến những kỷ niệm này cũng không nên xuất hiện ở đây nữa.

“Có người biết được danh tính thật của anh à? Dù gì cũng đã bỏ chỗ chị Phong Lan rồi, tại sao anh vẫn chưa đi? Rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy? Ở đây có an toàn không?” Thôi Yên đi theo sau Đinh Tiểu Dã, lo lắng hỏi.

“An toàn? Ai mà biết được?” Đinh Tiểu Dã hỏi lại bằng giọng chẳng quan tâm. “Em có an toàn không?”

Thôi Yên vội trả lời: “Cậu Tăng Phi ở công ty, em đi thẳng từ trường về đây, trước khi đi em đã tắt điện thoại di động rồi.”

“Ở đây chẳng có gì để thiết đãi em cả, đến nước uống cũng không có.”

Đinh Tiểu Dã ngồi xuống sofa, bụi bay lên làm Thôi Yên muốn hắt hơi.

“Dù gì anh cũng đã quyết tâm cắt đứt với chị ấy rồi, muốn đi thì phải đi

nhanh lên, ở lại e rằng đêm dài lắm mộng.” Thôi Yên ngồi xuống bên anh, nhìn thấy trong góc sofa có một quyển sách và một quả táo. Bìa sách mới tinh sạch sẽ, táo tươi rói căng tròn, không hài hòa chút nào với vẻ cũ kĩ bao phủ xung quanh.

“Đi đâu?”

“Quay về Sát Nhĩ Đức Ni... Không, không nên quay về. Tùy anh đi đâu cũng được, tìm một nơi mà ở đó không có ai quen biết anh...”

Rời khỏi nhà hàng của Phong Lan, Đinh Tiểu Dã cũng đã tự hỏi mình, con đường tiếp theo anh nên đi về hướng nào. Trên thế gian này có ngàn vạn con đường nhưng không có đường nào dành cho anh.

Sau khi xác định thoát khỏi Đàm Thiệu Thành, anh quay lại nơi này.

Thoáng chốc mà đã bảy năm, chiếc chìa khóa hoen gỉ mãi không mở được ổ khóa cửa, khi cửa nhận chìa rồi mở ra, anh có phần sửng sờ.

Ngôi nhà này là nơi anh và mẹ anh từng ở, cũng là thứ duy nhất còn lại thuộc về anh sau biến cố đó.

Chạy trốn là kỹ năng điều luyện của Đinh Tiểu Dã, anh hiểu rất rõ đây không hề là một nơi dung thân an toàn. Anh chỉ biết nơi này mình có thể tạm thời nhận ra mình là ai, nhưng kết quả lại khiến anh thất vọng. Khi anh nhen lửa đốt tấm ảnh cũ của “Đinh Tiểu Dã” đi, nhìn ngọn lửa nuốt lấy gương mặt xa lạ kia thì đó là lần đầu tiên kể từ khi trở lại, anh thực sự ý thức được mình không phải là “Đinh Tiểu Dã”, nhưng cái tên “Thôi Đình” với anh cũng không kém phần xa lạ.

Anh rơi vào một nút thắt không có lối gỡ - không muốn bị Phong Lan biết chuyện, cho nên phải rời xa cô để tiếp tục chạy trốn. Thế nhưng sau khi xa rời cô thì việc chạy trốn đâu còn ý nghĩa gì.

“Em nghe Khang Khang bảo, hình như chị Phong Lan đau khổ lắm.” Thôi Yên có vẻ đoán ra nguồn gốc xuất xứ của quyển sách và quả táo.

Đinh Tiểu Dã đương nhiên biết Phong Lan bị tổn thương nặng nề thế nào, không cần ai nhắc nhở anh điều đó. Hôm đó, anh ở trong đám đông, nhìn cô khuôn mặt đầm lệ đi qua cầu vượt. Phong Lan đang đi tìm anh, cho dù cô nhất quyết không thừa nhận điều đó.

“Anh cũng khổ tâm như vậy. Tại sao không nói cho chị ấy biết sự thật?” Thôi Yên hỏi.

“Để cô ấy biết cô ấy yêu phải một tội phạm trốn truy nã ư?” Đinh Tiểu Dã cúi đầu hỏi Thôi Yên. “Đối với phụ nữ, chuyện đó có dễ chấp nhận hơn so với bị một thằng đểu lừa đảo không?”

Thôi Yên cũng có chút hoang mang, nhưng cô suy nghĩ mông lung một chút rồi nói: “Em nói thì không chính xác. Câu hỏi này phải để chị Phong Lan trả lời.”

“Anh không muốn ép cô ấy phải chọn lựa giữa đau khổ và rất đau khổ.”

“Cho nên anh chọn hộ chị ấy cách mà anh cho là tốt hơn?” Dưới những tia nắng yếu ớt của buổi chiều tà, đôi mắt Thôi Yên rực sáng. “Con người em khá là ích kỷ. Em cho rằng trong tình yêu, cao thượng chẳng có ý nghĩa gì hết, chuyện gì anh cũng giữ trong lòng, nhưng anh đau khổ, cũng không đổi lấy được hạnh phúc cho chị ấy. Anh thấy mẹ em rồi đấy, mẹ yêu Tăng Phi đến thế, bảo vệ Tăng Phi đến thế, bố anh lần đó tỏ ý nghi ngờ, mẹ đã lấy cả mạng sống của mình để bảo vệ Tăng Phi. Kết quả thì sao? Tăng Phi nói không hề biết đến tình cảm của mẹ em! Tăng Phi lừa dối sao? Cũng không phải. Bởi vì mẹ em chưa bao giờ tự mình nói ra, cho nên Tăng Phi cứ thần nhiên mà ù ù cạc cạc như thế.”

“Thế Tăng Phi với mẹ em thật ra...” Đinh Tiểu Dã càng nghe càng thấy rối tinh. Những chuyện tình cảm trắc trặc không phải là sở trường của anh.

“Em không dám nói là Tăng Phi từng yêu mẹ em, nhưng không thể không có một chút tơ tình, nếu không hồi đó đến giờ anh ấy đã không tự đối xử với bản thân như vậy. Nếu như ngày từ lúc bắt đầu, mẹ em thể hiện rõ ràng tình cảm của mình ra, có thể tất cả sẽ khác đi. Cho dù hai người không thể đến với nhau, ít ra Tăng Phi cũng không lợi dụng tình cảm của mẹ em để đạt được mục đích riêng của mình. Có những chuyện, anh phải nói ra, lúc đó hoặc là có hy vọng, hoặc là không; còn nếu anh không nói thì sẽ không có gì hết.”

“Hy vọng?” Bản thân Đinh Tiểu Dã không dám tin hai từ này vẫn có thể liên quan đến mình.

Thôi Yên nói: “Đau khổ hay là rất đau khổ, anh không thể quyết định thay chị Phong Lan được. Anh đã bỏ chị ấy thì đừng chần chừ nữa, đi ngay đi; còn nếu như anh không thể bỏ nổi thì tự mình đi nói sự thật với chị ấy, nếu chị ấy không thể chấp nhận thì có đau đớn đến mấy vẫn cảm thấy thoải mái. Đừng nghĩ rằng đối với người khác là tốt thì người ta có quyền được chế thẳng cẳng.”

Trước khi ra về, Thôi Yên để lại cho Đinh Tiểu Dã một ít tiền mặt, đó gần như là tất cả số tiền tiết kiệm của cô.

Buổi chiều, khi cô vừa về đến trường thì nhận được điện thoại của Tăng

Phi, ở đầu dây bên kia, anh nhẹ nhàng hỏi cô tại sao bỗng nhiên lại cần dùng đến một khoản tiền không nhỏ để làm gì.

Thôi Yên chỉ là một sinh viên, tiền của cô ngoài phong bao lì xì bố mẹ nuôi cho mấy năm nay thì phần lớn đều đến từ Tăng Phi. Thẻ ngân hàng cũng là Tăng Phi mở cho cô, nếu trong tài khoản có thay đổi thì anh sẽ lập tức nhận được tin nhắn. Tăng Phi không thấy vấn đề gì khi Thôi Yên chi tiêu tiền bạc, nhưng cô lâu nay đều rất tiết kiệm, chưa từng có khoản chi lớn nào, vì mọi chi phí sinh hoạt của cô đều do anh trả hết.

Thôi Yên trả lời: “Gia đình bạn học có việc gấp, cháu cho bạn vay một ít tiền.”

“À hóa ra là vậy.”

Tăng Phi không nói thêm gì nữa nhưng Thôi Yên biết anh kì thực không tin, chỉ là không muốn bộc lộ sự nghi ngờ quá rõ ràng.

Lâu này mỗi lần Thôi Yên có bạn trai mới, Tăng Phi đều bằng cách này hay cách khác dò hỏi thông tin của người đó, nhưng sau lần anh bắt gặp Thôi Yên đứng cùng Đinh Tiểu Dã thì không hề dă động đến Đinh Tiểu Dã một câu, điều này càng khiến Thôi Yên ý thức được anh đã có ý nghi ngờ. Cô chỉ không rõ Tăng Phi rốt cuộc đã biết được đến mức độ nào, đây cũng là lý do cô cực kỳ mong muốn Đinh Tiểu Dã sớm rời đi.

“Ăn cơm chưa?” Tăng Phi phá vỡ sự im lặng giữa hai người.

Thôi Yên bỗng nhiên nói: “Chưa ạ, cậu đi ăn cùng cháu đi.”

Tăng Phi không đáp lời ngay, dường như có chút ngập ngừng. “Buổi tối cậu có cơm khách.”

“Hẹn hò với bạn gái ạ?” Thôi Yên cố tình hỏi.

Tăng Phi cười cười. “Đoán mà cái gì, mấy người bạn cùng đi ăn với nhau thôi. Tại cháu không rủ sớm.”

“Bây giờ nói vẫn kịp mà, cậu đưa cháu đi cùng không được sao?” Thôi Yên lấn tới.

“Một hội ông già uống rượu, cháu đến làm gì? Khi nào xong việc, cậu sẽ gọi cho cháu.”

“Cháu không xứng được gặp ai à? Thôi, không đi thì thôi, cháu cũng chẳng ham.” Thôi Yên nói dối.

“Cháu bảo cháu... Ai dà, cháu tự bắt xe đến đây đi, cậu vừa đến rồi.”

Tăng Phi đành phải nói địa chỉ khách sạn với Thôi Yên.

Hai người đã “chiến tranh lạnh” một thời gian, sau khi Thôi Yên dọn ra ngoài ở, hai người không ăn bữa cơm nào cùng nhau nữa, dường như

bỗng nhiên khoảng cách cũng xa dần. Tăng Phi vốn không muốn tranh cãi với một cô bé, giờ tự nhiên có cơ hội làm lành, sao có thể nở lòng từ chối.

Thôi Yên cũng ý thức rõ được điều này. Cô định quay về phòng trọ để thay quần áo, trang điểm một chút, nhưng rồi lại nghĩ lại. Thanh xuân là khoảng cách lớn nhất giữa cô và Tăng Phi, nhưng cũng là thứ đáng giá nhất của cô.

Thôi Yên được nhân viên phục vụ đưa vào phòng ăn VIP của khách sạn, ngồi xung quanh bàn ăn tròn đã có bảy, tám người, trước mặt mọi người đều đã bày sẵn rượu, không khí rất vui vẻ náo nhiệt, đúng như Tăng Phi nói, đều là nam giới tầm tuổi anh.

Bỗng nhiên có một cô gái trẻ đến, cả đám người không hẹn mà đều đổ dồn ánh mắt về phía Thôi Yên. Thôi Yên tự thấy bối rối vì xuất hiện ở đây, vừa nhìn thấy Tăng Phi đã không kìm được trách móc: “Sao cậu không bảo chỗ này khó tìm lắm? Cháu suýt nữa thì đi nhầm đường.”

“Cậu đã bảo cháu bắt taxi đến còn gì?” Tăng Phi cau mày.

“Nhưng bạn cháu bảo có xe bus đi thẳng đến đây. Cậu cũng không nhắc cháu là nó lại ở tít trong ngõ thế này, nếu biết trước thì cháu đã...”

“Thôi được rồi, đừng có mất lịch sự như thế. Lại đây, cậu giới thiệu với cháu cái đã!” Tăng Phi vẫy vẫy cô.

“Tăng Phi thay đổi khẩu vị rồi!” Một ai đó trêu chọc.

“Đừng nói năng linh tinh, đây là Thôi Yên, cháu gái tôi. Thôi Yên, đây đều là bạn lâu năm của cậu, đây là chú Trương...”

Cả bàn rộ lên một trận cười. Người bị gọi là “chú Trương” cười lớn, nói với một người bạn: “Ngô Giang, cậu xem cậu ta có lòng chưa, tôi thành “ông chú” mất rồi.”

Tăng Phi không chấp anh ta, lại chỉ sang một người khác, nói với Thôi Yên: “Đây là anh họ của Phong Lan, cháu có thể gọi là “chú Ngô” hay gọi là “Bác sĩ Ngô” cũng được.”

Ngô Giang chỉ cười. Thôi Yên thích cách xưng hô thứ hai hơn, sau đó cô còn được làm quen thêm với “chú Lâm”, “chú Vương”, “chú Tiền”, “chú Hàn”...

“Chú Trương” cố tình móc má, hỏi: “Tăng Phi, cháu gái cậu mà sao không phải họ Tăng?”

“Chú Lâm” nói: “Cái ông Trương này sai rồi, nói lộ hết cả ra thế thì còn gì hay chứ?”

“Tôi xin tuyên bố, tôi nhiều nhất chỉ là “anh” thôi. Người này có lẽ là “chú Hàn”, anh ta cười. “Lần trước ông Vương dắt đến một cô, chẳng phải cũng nói là cháu gái đang vợ đấy thôi? Mấy người các ông thật là...”

Lại một tràng cười “chẳng cần nói cũng biết” rộ lên.

Tăng Phi vừa bất lực vừa bối rối. Ngay từ khi buột miệng đồng ý để Thôi Yên đến, anh ít nhiều cũng dự đoán trước được tình cảnh này sẽ xảy ra, nhưng lại không chịu được sức ép vừa mềm vừa rắn của Thôi Yên, anh cũng không muốn quan hệ giữa hai người tiếp tục xấu đi nên chỉ còn cách trơ mặt coi như không nghe thấy những lời đùa cợt của bạn bè.

Thôi Yên thích nghi rất nhanh, một lời chú, hai lời chú rất trơn tru nhanh nhẩu. Cô ngồi giữa Tăng Phi và “chú Vương”. “Chú Vương” chu đáo múc canh cho cô rồi hỏi Tăng Phi: “Cháu gái ông thật hả?”

Tăng Phi nghiêm túc trả lời: “Đã bảo là phải mà! Các ông đừng có nói những chuyện nhố nhăng trước mặt cháu gái tôi. Ông Trương, ông Vương, đặc biệt là hai người chưa vợ các ông đấy!”

“Tôi đang hoang mang nghiến tặc mà, chưa có vợ mới tốt chứ!” “Chú Trương” hỏi: “Em Thôi Yên bao nhiêu tuổi rồi?”

Thôi Yên trả lời thành thật: “Sắp hai mươi mốt tuổi rồi ạ.”

“Thế là người lớn rồi, chúng ta đều ngang hàng nhau thôi. Em nói cho mọi người biết, “ông cậu” của em bình thường ở nhà thế nào.” “Chú Trương” hỏi tiếp.

Thôi Yên liếc nhanh về phía Tăng Phi. “Cậu ấy...”

Ánh mắt Tăng Phi có ý nhắc nhở. Thôi Yên cười duyên dáng. “Cậu cháu rất là tốt bụng ạ.”

Mọi người càng cười khoái trá. Ngô Giang không nhịn được cũng phải nói với Tăng Phi: “Ông nên thể hiện mặt “tốt bụng” cho bọn tôi chiêm ngưỡng với chứ.”

Tăng Phi biết càng nói chửa càng hỏng chuyện, bèn gấp cho Thôi Yên rất nhiều thức ăn, để cô mãi ăn bớt nói đi.

Thôi Yên cầm cúi mãi miết ăn một chặp, mọi người chuyện trò với nhau cũng không chỉ tập trung vào cô nữa. Dù cô có thực sự là “cháu gái” hay không, thái độ của Tăng Phi cũng rất rõ ràng, cô không phải là đối tượng để mang theo rồi đùa cợt dễ dãi. Mọi người hôm nay đa phần đều là bạn bè thân thiết lâu năm, cũng là người tử tế, vui đùa đều có điểm dừng...

Chỉ trừ ông bạn họ Vương ngồi bên cạnh Thôi Yên.

Tăng Phi và Ngô Giang nói với nhau về việc chuẩn bị cho đám cưới, một hồi sau quay lại, Thôi Yên đã chuyện trò rôm rả với “chú Vương” ngồi bên cạnh.

Tăng Phi giật mình. Cô tiểu hồ ly Thôi Yên này trong đám đông luôn biết cách nhanh chóng tìm được đối thủ dễ dàng hạ đòn nhất. Trong số bạn bè của anh, ngoài Ngô Giang sắp sửa tái hôn không tính, độc thân chỉ còn mỗi mình cậu Trương và cậu Vương.

Cậu Trương mồm mép liến láu, trên thực tế rất giỏi nhận biết người qua chuyện trò và tướng mạo. Còn Vương... Tăng Phi quen biết anh ta đã nhiều năm, anh ta là một người chân thật, rất hào phóng với bạn bè, duy có chuyện nam nữ thì khả năng hơi kém, năm kia đã ly hôn vợ cũng vì chuyện này. Thôi Yên trẻ trung nhỏ nhẹ gặp ngay chú Vương đang trống vắng, cộng thêm việc trong lòng cô cũng có tính toán, chẳng biết vô tình hay cố ý khuấy đảo lên, nói cười thỏ thẻ ngọt ngào, như thể chiếc lông vũ bay lượn trên đầu “chú Vương”, làm sao mà không khỏi khiến người ta ngửa ngáy phát điên?

Trong lúc trò chuyện với Ngô Giang, Tăng Phi đã nghe thấy A Vương hỏi dò về gia cảnh Thôi Yên. Thôi Yên nửa đùa nửa thật nói mình là cháu họ xa của Tăng Phi, mẹ đã mất, bố đẻ không ở đâu, được nhà Tăng Phi nhận về nuôi.

“Chú Vương” thấy một cô gái trẻ ngọt ngào, xinh đẹp như vậy, hóa ra lại mồ côi, vừa ngạc nhiên vừa thương cảm, một lần nữa khẳng định quan hệ cậu cháu giữa Tăng Phi và Thôi Yên, sự ngờ vực trong lòng cũng bớt đi, liền gấp thức ăn, rót trà, hỏi han ân cần, chăm sóc tận tình.

Tăng Phi đã uống khá nhiều rượu, đang định ăn chút thức ăn, chợt nghe tiếng “chú Vương” ngồi không xa anh thở dài thương cảm Thôi Yên có tuổi thơ bất hạnh, cất tiếng rửa bố đẻ Thôi Yên là người xấu.

Thôi Yên nói: “Chú Vương đọc tiểu thuyết Kim Dung chưa? Kỉ Hiếu Phù đặt tên cho con gái là Dương Bất Hối. Nếu như cứ đặt tên theo cách đó thì tên của cháu chắc sẽ là “Rất Hối Hận”.”

“Cái con bé này, khổ thân quá...”

Ngô Giang ngồi cách đó hai ghế cũng nghe thấy, cười rồi nói xen vào:

“Ông Vương này, ông đọc Ý thiên đồ long ký chưa? Dương Bất Hối sau này lại lấy Ân Lê Đình đấy.”

A Vương không hiểu ý Ngô Giang định nói, cười bảo: “Đọc từ lâu lắm

rồi, quên gần hết cả, hôm nay về phải tìm sách để xem lại cho kĩ. Thôi Yên à, cháu có bộ này không, hay là cháu cho chú Vương mượn đi...”

Tăng Phi tự rót cho mình một ly rượu, nét mặt tỉnh bơ, nói: “Không phải mất công thế đâu, để tôi kể cho ông nghe nhé. Ân Lê Đình lấy Dương Bất Hối, bởi vì anh ta bị tàn phế.”

Thôi Yên lừ mắt nhìn Tăng Phi. “Cậu nói chuyện ngày càng giống chị Phong Lan rồi đấy, thảo nào người ta lại gán ghép hai người với nhau.” Cô lại quay đầu sang đàm luận với “chú Vương” của cô về các tình tiết trong cuốn truyện. Tăng Phi nghe thấy Thôi Yên nhắc đến Phong Lan kiểu đó, biết ngay là cô cố tình, trong lòng nhất thời không thể thích nghi.

Từ trước đến nay, người luôn khó chịu trước việc ai đó nhắc nhở và nhận xét chuyện Tăng Phi với Phong Lan không phải chính là cô sao?

Anh quay sang Ngô Giang, gạ chạm ly, Ngô Giang cười nhếch mép.

Tăng Phi tự mình đọc ầm một ly.

Cạnh đó, “chú Vương” và Thôi Yên tán chuyện với nhau càng lúc càng tâm đầu ý hợp, A Vương lấy điện thoại ra, xin số điện thoại của Thôi Yên. Thôi Yên liếc nhìn Tăng Phi, anh đang ghé anh phía Ngô Giang nói chuyện.

“Chú Trương” ở phía đối diện bỗng cười rồi nói với mọi người: “Các ông nhìn ông Vương kia, có phải sau định làm cháu rể của Tăng Phi không?”

Thôi Yên đỏ bừng mặt, nói: “Chú Trương sao lại đùa thế ạ!”

“Chú Vương” không cự nự gì cả, quay sang đùa với Tăng Phi: “Có chuyện gì lạ đâu! Phù sa sao để chạy ra ruộng ngoài, Tăng Phi sau này cũng phải “tốt bụng” với tôi đấy nhé!”

Anh ta nói xong thì tự cười, không ngờ Tăng Phi lại đẩy ghế đứng dậy, làm bàn ăn cũng rung theo.

“Tôi thấy ông uống say rồi đấy!” Tăng Phi lớn tiếng.

Ngô Giang giữ mấy chiếc ly chực đổ trước mặt, vội vàng đứng lên kéo tay Tăng Phi, nói giọng dàn hòa: “Ông Vương có uống hơi nhiều thật, cậu cũng thế. Mọi người uống vừa phải thôi, đừng làm cô cháu gái sợ chứ.”

Tăng Phi hồi trẻ ương ngạnh bướng bỉnh, tính tình nóng nảy, mấy năm gần đây đã trầm xuống rất nhiều. “Chú Vương” thực sự cũng không ngờ mình lại đùa đến mức này, bối rối gãi đầu gãi tai, nâng ly nói với Tăng Phi: “Đúng rồi, đúng rồi, uống nhiều rồi, uống nhiều rồi. Tửu lượng của

tôi ông còn lạ gì, đều là rượu nói cả mà, nói đùa quá lời, ông đừng để bụng nhé, tôi tự phạt ba ly.”

Về mặt Tăng Phi dịu lại một chút, uống cùng với A Vương một ly, trước sự xoa dịu của mọi người đành cười cho qua.

Uống xong ly rượu, Tăng Phi tuyên bố đã say, phải đi rửa mặt. Anh vừa ra khỏi phòng VIP, Thôi Yên cũng đi theo ra ngoài.

“Tăng Phi không làm sao chứ?” Chú Vương vẫn còn băn khoăn. “Cậu ấy uống nhiều thật à? Hay là tôi đi xem cậu ấy có làm sao không, xoa dịu cậu ấy chút?”

Ngô Giang ấn anh ta đang định nhổm dậy xuống lại ghế, cười bảo: “Tôi phải nói thế nào ông mới hiểu đây? Ngồi yên đấy uống rượu của ông đi!”

Tăng Phi từ nhà vệ sinh đi ra, suýt nữa thì va phải Thôi Yên đứng ở cửa. Anh mắng: “Con gái con đũa, ai dạy cháu đứng ở cửa phòng vệ sinh nam nhìn ngang ngó dọc hả!”

Thôi Yên cười hì hì, trả lời: “Cháu sợ cậu uống say, lỡ xảy ra chuyện gì, cháu còn đỡ cậu.”

“Cháu đừng có đâm dao sau lưng cậu là được.” Tăng Phi nghiêm mặt định đi, Thôi Yên từ đằng sau kéo tay áo anh, nói: “Đừng vội! Cậu nói, Ân Lê Đình bị tàn tật sao?”

Tăng Phi bực dọc trả lời: “Đừng có lèm bèm với cậu. Cháu định nói gì chẳng lẽ cậu không biết sao?”

Anh giơ tay lau vệt nước còn dính trên mặt.

“Cậu đi rửa mặt thật à?” Thôi Yên xông tới, Tăng Phi ngẩn ngại né ra, cô lấy ngón tay gạt giọt nước dưới cằm của Tăng Phi đi. Tăng Phi nhìn quanh bốn phía, mau mà không có ai, lại định giáo huấn cô không biết phân định lớn bé, Thôi Yên đã vội nói trước anh: “Cậu câu rồi ạ? Tại sao lại câu cháu với chú Vương?”

Từ “chú Vương” cô nói ra, Tăng Phi nghe rất chướng tai.

“Cháu còn biết người ta là bậc “chú “ à? Cậu cảnh cáo cháu, đừng có dễ dãi quá!”

“Cháu có làm gì sai đâu? Chú ấy chú ý đến cháu, cũng là lỗi của cháu à?”

“Cháu không cho người ta cơ hội thì người ta tự nhiên lại thế à? Con gái phải biết tự trọng!”

“Tại sao cháu không tự trọng?” Thôi Yên cũng lên cơn. “Chú ấy hiện nay không có vợ đúng không? Chuyện này hai bên tình nguyện, pháp luật

cũng không can thiệp được, cậu lại càng không! Cậu không thích cháu, còn không cho phép người khác thích sao? Cháu hẹn hò với người trẻ tuổi, cậu mắng người ta không đáng tin, cháu gặp người nhiều tuổi, cậu lại không chịu nổi!”

“Chú Vương còn lớn hơn cậu một tuổi!” Tăng Phi cười khẩy.

“Thế thì có làm sao? Từ bé cháu đã không có bố, nên cháu có phức cảm tình yêu phụ tử thì lạ lắm à? Nếu không trước đây tại sao cháu cứ bám riết lấy cậu? Cháu có thể thích cậu thì tại sao không được thích chú ấy?” Thôi Yên nhìn thấy một cô nhân viên quét dọn cầm chổi lau đi từ nhà vệ sinh ra, bèn túm ngay lấy cô ấy, hỏi: “Cô ơi, cháu hỏi cô nhé, phụ nữ mà lấy đàn ông hơn mình mười lăm tuổi thì có phải là chuyện rất bình thường không?”

Cô nhân viên vệ sinh nhìn Thôi Yên rồi lại nhìn Tăng Phi, vô tư nói: “Nếu đàn ông giàu có thì là chuyện bình thường.”

“Cậu nghe rõ chưa?” Thôi Yên cười đắc thắng. “Chú Vương có giàu không? Chú ấy làm xây dựng phải không? Bạn của cậu làm sao mà nghèo nổi? Cháu với chú ấy cùng nhau thì liệu có tệ hơn ở lại bên cậu không?”

Tăng Phi đợi đến khi cô quét dọn đã đi xa mới lạnh lùng nói: “Vớ vẩn! Cháu tưởng chú Vương là trẻ con à? Người ta không ngốc như cháu đâu. Con gái tầm như cháu thế này, chỉ riêng số cậu nhìn thấy cậu ta đưa đi thế đã không đến mười thì cũng nửa tá. Cháu tưởng cậu ta sẽ lấy cháu à? Khéo tưởng tượng! Chẳng qua cậu ta thấy cháu trẻ trung xinh xắn nên cợt nhả mà thôi, ăn no lau mép xong là hết trách

nhiệm.” d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn

Thôi Yên mặt hoe đỏ, nói: “Cậu cũng như thế sao?”

Tăng Phi sững người. “Làm sao cậu có thể giống cậu ta được? Cậu đối với cháu...”

“Cậu giữ cháu ở bên, chẳng phải là lợi dụng cháu để an ủi cho cảm giác tội lỗi trong lòng cậu sao? Khi cậu nhìn cháu không nghĩ đến mẹ cháu sao? Cháu trẻ hơn bà ấy, trong sáng hơn bà ấy, nghe lời hơn bà ấy. Mọi người đều cho rằng cậu là bậc cha chú của cháu, cậu lấy tư cách này để làm bình phong nên chẳng ai cảm thấy sai trái cả, mọi người đều khen cậu là người tốt, còn trong đầu cậu nghĩ gì chẳng ai biết được.”

“Im miệng! Cháu có biết là cháu đang nói gì không?” Sắc mặt Tăng Phi tái mét, anh không dám tin người anh cho rằng mình hiểu rõ như lòng bàn tay là Thôi Yên lại có thể nói ra những lời này.

Trong giây lát, Thôi Yên nghĩ rằng Tăng Phi sẽ cho cô một cái tát, giống như anh đã đánh lên người Tinh Lâm lúc chết đi rồi. Mắt ướt đẫm, cô nói: “Cậu trách cháu đã nghĩ xấu về cậu sao? Không chỉ có thế mà còn nhiều nữa. Tăng Phi, miêng cậu lúc nào cũng nói coi cháu như người thân, làm bộ đẩy cháu ra ngoài để cháu tìm một người yêu trẻ trung thích hợp, cháu chưa làm gì, cậu đã nghĩ cách nhúng tay vào, từ đầu đến cuối chẳng có ai thích hợp hết, chỉ có mỗi cậu là tốt nhất với cháu. Cậu không chạm vào cháu nên chẳng cần chịu trách nhiệm. Nhưng cậu đã thật lòng nghĩ cho cháu chưa? Cháu cần người như thế nào, muốn cuộc sống ra sao? Tính ở hữu về mặt tinh thần của cậu chẳng cao thượng hơn chú Vương chút nào đâu!”

Tăng Phi không muốn nhìn bản thân mình phản chiếu trong đôi mắt Thôi Yên, trong lòng anh biết rõ bộ dạng anh bây giờ chắc hẳn rất dữ dằn. Anh đã đánh giá thấp Thôi Yên, lời nói của cô giống như hàng ngàn mũi kim bay đến khiến anh không có chỗ nào để nấp, từng câu từng chữ đều đánh trúng huyết đạo yếu ớt nhất của anh. Anh cảm giác mười mười rằng sự thật không giống như cô nói, ít nhất không hoàn toàn là như vậy, tuy nhiên trong phép ngụ ý biện và tấn công vòng vo rồi xoáy vào chỗ bế tắc, anh không phải là đối thủ của Thôi Yên.

“Cháu muốn cậu phải làm như thế nào?” Anh lại vuốt mặt một lần nữa. Thôi Yên ngẩng đầu nhìn anh, đôi môi khẽ mấp máy: “Yêu cháu, hoặc là tránh xa cháu ra.”

Cô dường như cũng tự đẩy mình vào bước đường cùng, cô đã ra quyết định, chỉ đợi Tăng Phi chọn lựa. Giống như cô đã nói với Đinh Tiểu Dã, cô có quyền được chết một cách rõ ràng ngay thẳng.

“Cháu nói là tránh xa cháu, chứ không phải là cháu dọn ra ngoài rồi sau đó cứ hai ba ngày cậu lại đến đưa đồ cho cháu, hỏi cháu ăn gì chưa. Nếu như không có gì quá cần thiết thì không cần liên lạc, cũng không cần gặp lại. Cháu còn hai năm nữa sẽ tốt nghiệp, tiền học và sinh hoạt phí, cháu sẽ tự tìm cách giải quyết. Mấy năm trước, cảm ơn cậu đã chăm sóc cháu, chuyện của mẹ cháu, cậu cũng đừng tự làm khó mình, mọi sự đã qua rồi. Cậu và cháu đều trở về vị trí “họ hàng xa” bình thường.”

Tăng Phi không nói câu nào, Thôi Yên cứ thế đợi, đợi mãi, đến khi không chịu đựng nổi sự im lặng này được nữa, bèn gào lên: “Cậu chọn nhanh lên!”

Tăng Phi lúc này mới nói: “Cháu phải để cậu nghĩ.”

“Không được, cậu phải cho cháu đáp án ngay bây giờ. Chứ cứ lập lờ thế này, cháu không chịu nổi!” Hai tay Thôi Yên nắm chặt lấy anh.

Tăng Phi vất vả để ứng phó, bấn loạn nói: “Cháu đừng có lúc nào cũng cực đoan như vậy. Phụ nữ biết điều không nên ép buộc đàn ông như thế!”

Trước đây, anh luôn gọi Thôi Yên là “bé gái”, chưa bao giờ xưng hô ngang hàng. Thôi Yên từ nơi tối tăm nhất đã nhận ra tia sáng cho dù chỉ là le lói. Tính cách của Tăng Phi và Đinh Tiểu Dã có một số nét rất giống nhau, đều là người rất cứng rắn. Thôi Yên ép anh vào thế như bây giờ mà anh cũng không hề có ý định xấu gì với cô, có thể thấy lựa chọn đó đối với anh rất khó chấp nhận. Thôi Yên thêm một lần nữa nghiệm chứng được lòng tin của mình, niềm hạnh phúc này khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều.

Cô không dần vật lấn tới nữa, Tăng Phi cũng thở hắt ra. Anh nói: “Cậu vào nói với bọn họ một câu rồi đưa cháu về trước.”

“Chú Vương liệu có giận không?” Thôi Yên hỏi.

“Người ta chẳng nhỏ nhen như cháu đâu. Lát vào đó cháu ngoan ngoãn một chút, đừng có nói năng linh tinh.” Tăng Phi nhăn nhó nói.

Thôi Yên cười bảo: “Chú ấy chỉ hơn cậu một tuổi thật à, trông như thế già hơn cả năm tuổi ấy.”

“Của nợ, đừng có nịnh bợ.” Tăng Phi biết thừa viên đạn bọc đường của Thôi Yên nhưng vẫn không kìm được cười thành tiếng.

“Ai da, quay về rồi à, tôi cứ tưởng các cậu vứt mọi người ở lại mà chạy mất tăm rồi chứ.” “Chú Trương” vừa nhìn thấy hai người quay trở lại phòng ăn liền reu re chọc.

Tăng Phi nhắc chiếc áo khoác của mình, nói: “Mọi người cứ uống tiếp đi, tôi đưa con bé về trước, lát nữa quay lại.” Nói xong, anh đặt tay lên vai “chú Vương”. “Đi đây, lần sau lại uống tiếp nhé.”

Thôi Yên chào tất cả các chú. Hai người vừa đi, “chú Trương” liền cười, hỏi Ngô Giang: “Ông có tin là lát nữa cậu ta quay lại không?”

Ngô Giang cười, không trả lời.

“Cháu gái?” A Trương liến láu nói. “Không chung huyết thống mà nhận họ hàng đều là trò lưu manh hết. Ông xe có phải Tăng Phi với em họ ông không đi đến đâu nên mới tìm một cô nàng không?”

Ngô Giang nói: “Tôi thấy ông sắp xếp thứ tự ngược cả rồi. Nếu sớm nhận ra thì tôi cũng không gán ghép cậu ta với Phong Lan.”

“Thế ông gán tôi với Phong Lan đi, tôi thích kiểu cô ấy đấy.” A Trương mặt mày rạng rỡ.

Ngô Giang cười rồi uống rượu, nói: “Tôi sợ Phong Lan không thích kiểu người như ông.”

“Tôi có gì không tốt chứ?” A Trương bắn khoăn hỏi.

Ngô Giang chỉ lên mặt, không nói gì nhưng ai cũng hiểu.

Chương 22: Hạt muối và ngọn lửa

Thôi Yên nói mình phải quay về nhà Tăng Phi để lấy vài món quần áo, cô vào phòng thu dọn, Tăng Phi đi qua cửa phòng, nhắc nhở: “Cháu cầm thêm mấy chiếc áo khoác dày, thời tiết lạnh rồi, nhìn cháu hôm nay ăn mặc kìa.”

Thôi Yên bắn khoăn nhìn lại quần áo của mình, cô mặc một chiếc áo len không cài khuy, ăn cơm xong về nhà hơi nóng nên cởi áo ngoài ra, để lộ chiếc váy bên trong, tuy là không có tay, nhưng trông cũng khá nghiêm chỉnh, lịch sự.

“Trông không đẹp ạ?” Thôi Yên không hay mặc váy, nghe thấy Tăng Phi nhắc đến chuyện quần áo của cô, nghĩ đến việc hôm nay là lần đầu tiên gặp bạn bè của anh, lo rằng mình ăn mặc quá sơ suất.

Tăng Phi nói: “Có mấy miếng vải con con ghép lại, nhìn là thấy tức mắt rồi. Chẳng trách chú Vương nổi ý đồ xấu.”

Thôi Yên liền cười phá lên, cô học ngành nghệ thuật, bạn của cô ăn mặc còn phóng khoáng hơn cô nhiều. Cô chống hai tay lên eo, cổ ý uốn éo vặn vẹo trước mặt Tăng Phi, nheo mắt hỏi: “Thân hình cháu thế nào? Có kém gì chị Phong Lan không?”

Tăng Phi thất lạc, hỏi: “Tại sao lại so sánh với Phong Lan?”

“Cháu với chị ấy là đối thủ cạnh tranh, tại sao không được so sánh với chị ấy?” Thôi Yên chưa chút nói. “Các cậu chẳng phải nói chị ấy xinh xắn, thân hình cũng đẹp đấy thôi? Cháu không đẹp bằng nhưng cũng không thua kém nhiều lắm nhỉ?”

“Định Tiếu Dã nói vậy à?” Tăng Phi hỏi.

Thôi Yên sững lại, cô nói “đối thủ cạnh tranh” kỳ thực là ám chỉ Tăng Phi, nếu không phải Định Tiếu Dã chen chân vào, ban đầu Phong Lan không khéo cũng đã lấy Tăng Phi rồi. Không ngờ Tăng Phi nghe vậy, liền

nghe cô và Phong Lan âm thầm cạnh tranh giao đấu vì Đinh Tiểu Dã. Hôm đó Thôi Yên nói trước mặt Tăng Phi rằng phải cạnh tranh công bằng với Phong Lan, tuy là để bảo vệ Đinh Tiểu Dã nhưng đó chẳng qua chỉ là giận dỗi mà nói vậy thôi. Đầu óc cô xử lý cực nhanh, vừa cảm nhận được, liền nắm lấy cơ hội hỏi ngay: “Đinh Tiểu Dã có gì không tốt? Cậu cũng phải nói rõ ra chứ.”

Tăng Phi uống nốt ngụm rượu cuối cùng trong ly, không nói năng gì, rời khỏi cửa phòng Thôi Yên.

Thôi Yên đặt quần áo xuống đi ra theo, cô nhìn thấy ly rượu trong tay Tăng Phi đã cạn, chạy nhanh đến rót rượu cho anh.

Tửu lượng của Tăng Phi rất tốt, anh cũng có sở thích sưu tầm tích trữ các loại rượu ngon. Thỉnh thoảng khi tâm trạng tốt hoặc không tốt, cũng uống chút ít lúc ở nhà một mình. Thôi Yên không xác định được hôm nay tâm trạng anh thuộc loại nào, rõ ràng là lúc ăn cơm đã uống rồi, về nhà lại vẫn uống tiếp.

Cô nhớ rượu họ uống ở khách sạn là rượu Mao Đài nhưng nhìn màu sắc rượu trong ly của anh lúc này thì có vẻ là rượu tây. Uống lẫn hai loại rượu như thế, chẳng phải là rất dễ say sao?

Thôi Yên tìm thấy ở quầy bar chai Tequila chỉ còn một phần ba, lúc rót rượu “không cẩn thận” đã rót quá tay, rượu đầy đến mức tràn từ chiếc ly trong tay Tăng Phi ra ngoài.

Tăng Phi bình thường uống rất từ tốn, Thôi Yên biết mình đã quá hấp tấp, làm nhiều việc khiến anh hoài nghi. Quả nhiên, Tăng Phi nhìn ly rượu đầy sòng sánh trong tay liền tỏ vẻ trầm ngâm.

Thôi Yên vội vàng lấy giấy ăn để anh lau tay, tay cô cũng bị dính chút ít, cô đưa lên miệng nếm, không quá nặng như cô nghĩ, bèn quay người tìm một chiếc ly cho mình, cười bảo: “Á, run tay nên rót đầy quá. Hay để cháu uống đỡ cho cậu một ít nhé? Cho đỡ lãng phí.”

Cô nói xong, cầm lấy ly của Tăng Phi, san một chút rượu vào ly của mình. Tăng Phi cũng không ngăn cản, để mặc cho cô rót.

Thôi Yên rất tinh ý, cô nói uống đỡ cho anh một ít thì đúng là chỉ “một ít”, cô đưa trả ly lại cho Tăng Phi, rượu trong ly của mình chưa bằng một phần tư ly của anh.

“Cháu chưa uống rượu với cậu bao giờ nhỉ, ly đầu tiên, uống hết nhé?”

Giọng cô mang vẻ thăm dò. Nếu như Tăng Phi không uống, cô sẽ nghĩ cách khác để khiêu khích anh. Nhưng ngoài dự liệu của Thôi Yên, Tăng

Phi điềm nhiên chạm ly với cô, không nói lời nào ngửa đầu uống cạn cả ly rượu.

Thôi Yên nhìn không chớp mắt, cũng không thốt nên lời, lại hơi lo lắng cho anh, thấy không đành bèn nói một câu: “Ồi, cậu uống chậm thôi.”

Tăng Phi cầm chiếc ly dốc ngược xuống, một giọt còn sót lại từ thành cốc chảy xuống, anh khẽ cười bằng mắt.

Mũi tên đã lên dây cung, Thôi Yên đành bắt chước anh, một hơi dốc cạn hết chỗ rượu vào miệng. Cô không hề để rượu lưu lại trong vòm miệng mà trực tiếp nuốt thẳng, cổ họng bỏng rát.

Giống như nước ép ớt vậy, có thể dùng làm một loại vũ khí để tra tấn bức cung. Tăng Phi uống nhiều hơn cô, rượu vào nói lời thật thà, anh có nghiêm khắc đến thế nào thì khi say cũng dễ mở lời hơn lúc tỉnh.

Đến khi Thôi Yên uống ly “sinh tố ớt một phần tư” lần thứ tư, gương mặt Tăng Phi ở bên cạnh cô đã trở nên mờ ảo.

“Thật ra cháu có uống được không đấy?” Cô nghe tiếng Tăng Phi hỏi bên tai.

“Cậu cứ uống đi, cậu uống thì cháu uống!” Thôi Yên lúc này vẫn chưa quên lập trường của mình.

Tăng Phi thấy buồn cười, bèn hỏi: “Có say không đấy? Cậu đã uống rồi mà.”

“Vậy à!” Thôi Yên nghiêng đầu cười. “Cháu chưa say. Cậu uống rồi thì đến lượt cháu.”

Thôi Yên vẫn uống theo kiểu nuốt ực một hơi, cứ làm nhiều lần như vậy thì chẳng thấy cay nhiều nữa. Cô rót cho mình một chút xiu.. lần thứ bao nhiêu của “một phần tư” rồi? Không nhớ nổi nữa.

Tăng Phi chặn tay cô lại. “Đủ rồi, cũng nhiều rồi đấy.”

“Chưa đủ.” Thôi Yên lại rót cho anh. Tăng Phi lặng thinh không nói, đẩy ly rượu đầy ắp trước mặt mình ra xa, đổi lấy một ly không. Thôi Yên không mảy may nghi ngờ, vẫn rót như thế, còn bảo cô chưa say.

Tăng Phi cũng uống đủ ba ly lớn, chai Tequila đã hết sạch từ lâu với kiểu uống này của hai người, giữa chừng Thôi Yên đã lấy sang chai Comandon lâu năm từ trong tủ rượu, anh cũng mặc kệ chẳng hề tiếc rẻ.

“Loại rượu này tệ quá, mùi vị rất lạ.” Thôi Yên lắc lư lão đạo nhận xét.

Tăng Phi sợ cô ngã, liền kéo cô ngồi xuống sofa trong phòng khách, không cho cô uống tiếp nữa.

“Tại sao lại muốn chúc cậu uống say? Cháu định làm gì?” Tăng Phi hỏi

cô.

Mặt Thôi Yên đỏ đến mức khiến Tăng Phi lo rằng chỉ cần nhẹ nhàng bấm khẽ một cái thì máu pha cồn sẽ phụt ra từ dưới lớp da mỏng manh của cô. Cô ngả vật ra thành ghế, hỏi: “Cậu say chưa?”

“Cũng hơi hơi.” Tăng Phi chỉ hơi ngà ngà, tỉnh hơn cô rất nhiều, tiếc rằng tình trạng Thôi Yên bây giờ không thể phân biệt được thật giả nữa.

“Cậu ghét Đình Tiểu Dã, thế anh ấy đã chọc giận gì cậu sao?” Thôi Yên gục lên vai Tăng Phi, nỉ non.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của anh.

Tăng Phi hỏi: “Đình Tiểu Dã là ai?”

Thôi Yên cười rồi đánh anh. “Biết rồi còn hỏi, cậu say rồi.”

“Thôi Đình và cháu quen biết nhau từ lâu rồi à?” Tăng Phi cũng bắt đầu dò hỏi.

Lúc này Thôi Yên đã không thể nhận ra được khái niệm xoay chuyển tình thế của Tăng Phi, cựa quậy trên vai anh, trả lời: “Từ trước khi biết cậu.”

“Cháu đưa tiền cho cậu ta.”

“Thế thì có làm sao? Chẳng phải cậu bảo, đấy là tiền của cháu, cháu có quyền sử dụng. Cháu sẽ không nói cho cậu biết anh ấy đang ở đâu đâu.”

“Cậu ta vẫn còn trong thành phố chứ gì, cháu thuê nhà hộ cậu ta à?”

Thôi Yên không nói năng gì, Tăng Phi ngừng một lúc rồi lại hỏi: “Cậu ta quay về chỗ ở ngày xưa à?”

Thôi Yên nghe thấy vậy, chầm chậm ngẩng đầu lên. “Cháu không muốn nói với cậu về chuyện này.”

Tăng Phi gật đầu, trong lòng đã có câu trả lời. “Bảo vệ cậu ta thế cơ à?”

“Cậu thì biết gì? Anh ấy là người tốt.”

“Cháu thích cậu ta thật à?”

“Vâng.” Lời Thôi Yên nói là sự thật, chỉ là không nói nốt nửa câu sau...

cô không chỉ thích Đình Tiểu Dã, còn thích cả mẹ anh nữa. Thời thơ ấu, Thôi Yên ngưỡng mộ nhất là khi Đình Tiểu Dã và mẹ anh quây quần bên nhau, đó là thứ tình cảm ấm áp mà cô chưa bao giờ được cảm nhận.

Tăng Phi uống cạn ly rượu “một phần tư” thứ năm của Thôi Yên, chế giễu: “Cậu tưởng cậu mới là mối tình đầu của cháu.”

“Thì là cậu mà.” Thôi Yên nói với giọng tiếc nuối. “Nhưng mà chị Phong Lan nói, phải hôn rồi mới tính, cho nên chị ấy là mối tình đầu của cậu, của cháu là A Đình... á, tại sao lại lộn tùng phèo thế nhỉ?”

Dường như lúc nói điều đó, Thôi Yên cũng phát hiện có điểm thú vị, hai

tay huơ huơ. “Chúng ta lộn xộn quá!”

“Cháu với ... A Đình, là chuyện từ lúc nào?” Tăng Phi làm như không phát hiện ra điều gì thú vị.

Thôi Yên nhắm mắt lại nghĩ ngợi một lát rồi bỗng nhiên ôm miệng, chạy vào phòng vệ sinh.

Tăng Phi đợi một lúc lâu mới nghe thấy tiếng gọi nước. Thôi Yên mặt ửng đỏ, có lẽ đã rửa nước lạnh nhưng không có tác dụng, cô đứng cũng không vững.

“Để cậu rót cho cháu cốc nước.” Tăng Phi định đỡ cô ngồi xuống, Thôi Yên bảo mình không sao cả, lảo đảo tự đi sang phòng ăn rót nước. Trong tủ lạnh có nước chanh Khang Khang pha sẵn từ sáng, cô rót nửa cốc thì đổ nửa cốc.

Tăng Phi sợ cô đánh vỡ cốc thủy tinh thì nguy hiểm, vội chạy lại đỡ lấy bình nước lạnh trên tay cô.

“Chuyện đó từ khi nào?” Anh lại hỏi.

Thôi Yên phải vịn vào bàn ăn mới có thể giữ được thăng bằng, ngây ngô nhìn Tăng Phi, hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì.

Tăng Phi đổi sang giọng càng đơn giản càng dễ hiểu hơn, hỏi: “Cháu với A Đình của cháu thực sự có...”

“À...” Thôi Yên gật đầu cũng cục như con gà mổ thóc. “Thật mà.”

“Vớ vẩn.” Tăng Phi thực sự không tin lắm.

Thôi Yên nói: “Lúc đó cậu mới xuất hiện bên cạnh mẹ cháu, mẹ chỉ muốn cháu đi đâu không có nhà cả ngày. Cháu chỉ còn cách mặt dày suốt ngày chạy sang nhà A Đình. Có một hôm cháu hỏi anh ấy, anh đã từng hôn con gái chưa. Anh ấy bảo chưa. Cháu bảo anh ấy thử với cháu.”

“Cậu ta không từ chối à?”

Nếu như Thôi Yên không nói dối thì lúc đó Thôi Đình đã mười bảy, mười tám tuổi, còn cô mới chỉ là cô bé con chưa biết gì, không lẽ nào cậu ta lại chưa hiểu hôn có nghĩa là gì. Nếu như cậu ta nhân cơ hội đó để lợi dụng Thôi Yên thì chứng tỏ bản tính của cậu ta không phải là người tốt, chẳng trách bây giờ cậu ta lại lừa Phong Lan ngoạn mục như vậy rồi đi mất hút. Trong lòng Tăng Phi dâng trào cảm giác ghê tởm.

Thôi Yên cười hi hi, nói: “Anh ấy không từ chối vì trở tay không kịp.

Cháu làm như thế này này...”

Thôi Yên kiễng chân, nhanh như chớp hôn phớt lên môi Tăng Phi, người ngã ra đằng sau, chỉ chực ngã ngửa. Tăng Phi vội vàng kéo cô lại, lực quá

mạnh, cả người cô ngã nhào vào ngực anh.

Tăng Phi sợ cô lại ngã xiêu ngã vẹo, bèn một tay quàng qua người cô đỡ ở dưới eo, một tay vịn ở mép bàn ăn.

“Thế thôi à?” Anh khẽ hỏi.

Thôi Yên lại sát lại, hôn lên má trái má phải của anh. “Còn thế này nữa... và cả thế này ...”

“Thế thì có gì! Chỉ là trò trẻ con mà thôi.” Tăng Phi nói.

“Thế cậu với chị Phong Lan thì như thế nào?” Thôi Yên nói với giọng ảo não, nhưng mắt vẫn sáng long lanh. Tăng Phi lúc này mới biết mình cũng đã say, môi anh khô cháy.

Cánh tay anh đang đỡ sau lưng Thôi Yên siết mạnh thêm, như để tạo thêm lực đỡ tin cậy cho cô, cũng như thế muốn ghì lấy cô. Người Thôi Yên cứng đờ, không cựa quậy nổi nhưng ta vẫn không để yên, vươn ra túm lấy mấy lọ đựng gia vị trên bàn ăn. Khi làm động tác này, ngực cô không tránh khỏi chạm vào phần cơ thể của Tăng Phi đang áp sát vào cô. Rất nhanh, cô đã tìm được lọ muối, rắc một ít ra tay, lẩm bẩm như tự nói với mình: “Cháu nhớ trong sách bảo uống rượu Tequila phải uống với muối để trên mu bàn tay mới ngon, đây thật ra là muối hay đường? Cậu có muốn nếm thử không?”

Tăng Phi đứng bất động, sự căng cứng và thỉnh thoảng của anh đều kì lạ như nhau. Thôi Yên rõ ràng cảm nhận được cánh tay anh đang áp chặt vào lưng cô, lớp áo ướt đầm mồ hôi dưới bàn tay anh tỏa ra luồng nhiệt nóng hổi, như muốn xuyên qua da thịt của cô, đến thẳng trái tim.

“Thôi được rồi, để cháu tự làm.” Thôi Yên đưa mu bàn tay lên môi, thè đầu lưỡi hồng hồng nếm thử. “La mặn.”

Cô nói rồi vịn vẹo tứ chi đi tìm rượu. Tăng Phi vớ lấy chai rượu rỗng huơ huơ trước mặt cô, thông báo: “Tequila uống hết từ lâu rồi.”

Thôi Yên thất vọng kêu lên: “Ừ nhỉ, cháu quên đấy... chán quá đi mất, thế mà cậu không phần cháu một hớp!”

“Cháu muốn uống thế cơ à?” Tăng Phi nhận ra dưới đáy bình vẫn còn sót một chút chất lỏng. “Hình như vẫn còn vài giọt.”

Thôi Yên mừng rỡ. “Vài giọt cũng được, để cho cháu.”

“Được.”

Tăng Phi miêng trả lời đồng ý nhưng tay dốc tuột chỗ rượu cặn còn trong chai vào miêng.

“Cậu... tại sao cậu nói lời chẳng giữ lấy lời...”

Thôi Yên chưa phát âm hết âm tiết cuối cùng đã bị Tăng Phi ngậm chặt lấy môi, cô nếm được mùi vị sốc mạnh dữ dội của ngum Tequila cuối cùng, Tăng Phi nếm được vị mằn mặn ở đầu lưỡi cô. Hạt muối và chất cồn hòa quyện trên môi lưỡi hai người, mùi vị đó giống như lửa cháy, thêu đốt con người ta như yêu như ma.

Cánh tay Thôi Yên mềm nhũn buông thõng xuống, cả phòng ăn quay tròn trên đầu và dưới chân cô, khiến cô không thể đứng nổi nữa, phải hoàn toàn dựa vào cánh tay đang giữ sau lưng.

“Cậu bảo cháu hôn A Đình là trò trẻ con, còn người lớn thì toàn thế này sao?” Thôi Yên hỏi anh trong tiếng thở dồn dập đứt đoạn.

“Chẳng phải cháu thích như thế sao?” Tăng Phi hỏi ngược lại.

“Đừng nói là cậu không thích!” Thôi Yên buông thả hôn lại anh, điên cuồng rút hết vị rượu còn sót lại trong miệng anh, như thể ở đó có hồn phách của anh vậy.

Hai người quẩn quýt lảo đảo tiến về phía trước, lưng Thôi Yên dựa vào một bên của tấm gương trong phòng ăn. Tăng Phi nhìn thấy mình trong tấm gương sau má cô, dáng vẻ buông thả và mê man đó khiến anh sực tỉnh trong giây phút, sắc mặt anh bỗng đổi khác. Thôi Yên ôm lấy anh, không cho anh lùi lại.

“Cậu nhìn thấy gì?” Cô hỏi.

Tăng Phi cúi mặt không nói một lời, Thôi Yên ngả đầu vào tấm gương lạnh ngắt, cười lớn. “Cậu đoán xem bây giờ trong mắt cháu trông cậu thế nào?”

“Nói đi!”

“Giống hệt như trong đầu cậu đang nghĩ.”

Còn thứ anh nhìn thấy trong gương và choán hết tâm trí của anh là dục vọng vô tận.

Ngày hôm sau, Tăng Phi vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy Khang Khang đang đứng trước cửa ăn bánh sandwich. Lúc này anh ý thức rõ ràng rằng, cuộc sống lâu nay của mình đã bị phá hủy hoàn toàn.

Anh đứng lặng vài giây, Khang Khang cũng ngơ ngác nhìn anh.

Sắc mặt Tăng Phi chuyển từ trắng sang đỏ rồi lại thành tái mét. Anh từ xấu hổ trở thành tức giận hỏi Khang Khang: “Cháu đứng chắn trước cửa phòng cậu làm gì?”

Khang Khang bị anh quát thì giật bắn mình, lắp ba lắp bắp nói: “Không làm gì ạ... nhưng đây... đây là phòng chị gái cháu mà.”

Tăng Phi nhớ lại khi mình vẫn còn làm cảnh sát, có mấy vụ án anh bắt nghi phạm ngay tại hiện trường, lúc đó trong lòng anh đầy ắp khoái cảm được trừng phạt diệt trừ tội ác, còn bây giờ anh lại đột nhiên cảm thông với những người đó.

Cảm giác tội lỗi, xấu hổ, hối hận... đều chỉ được nhận thấy khi không thể sửa chữa, thay đổi được nữa.

Anh xoay tay đóng cửa phòng lại, hỏi Khang Khang: “Cháu đến từ lúc nào?”

Khang Khang chậm rãi nhai miếng bánh sandwich trong miệng, như thể không nuốt nổi.

“Hôm nay cháu không phải đến lớp, đã báo với tiệm ăn là sẽ đến làm giúp, không tin cậu cứ hỏi chị Lan!” Trước khi Tăng Phi nổi cơn thịnh nộ, cậu ta vội nói ngay ra ý chính. “Cháu đến từ tối qua... Ở trong phòng nghe nhạc, có đeo tai nghe ạ.”

Tăng Phi nhắm mắt lại, câu sau thà cậu ta đừng nói còn hơn. Đêm qua trú ngụ trong cơ thể anh là một con người hoàn toàn xa lạ, anh còn không nhớ ra chuyện Khang Khang có nói ngày hôm sau sẽ đến nhà hàng của Phong Lan làm thêm, thật kinh khủng.

Thế rồi Tăng Phi nhanh chóng nhận ra một việc nữa còn khiến anh kinh sợ hơn – chiếc bánh sandwich trong tay Khang Khang nướng già lửa, bên trong kẹp hai tầng trứng rán và rất nhiều thịt hun khói, loại sandwich này thường được làm từ tay một người, đó chính là chị gái Tăng Văn của anh. Khang Khang nhanh chóng hiểu ra, vội vàng hỏi: “Cháu bảo mẹ cháu đi mua đi mua sữa đậu nành rồi.”

Đó cũng là lý do tại sao cậu ta vẫn lưỡng lự băn khoăn, đi qua đi lại trước cửa phòng.

Tăng Phi gần như bay về phòng mình, thay quần áo, kiểm tra mình trong gương xem có gì không ổn, rồi lại chạy vòng quanh, tìm điện thoại gọi cho Thôi Yên, chỉ nói hai từ ngắn gọn: “Dậy ngay!”

Khang Khang ở ngoài cửa giải oan cho mình: “Mẹ cháu đến dưới nhà mới gọi điện cho cháu, bảo đến tập huấn vài hôm. Mẹ tưởng cậu với chị vẫn chưa ngủ dậy nên không gọi.”

Tăng Phi nhớ lại, ban này phòng mình đóng cửa, chắc hẳn là sáng kiến của Khang Khang. Ở bất kỳ khoảnh khắc nào trong quá khứ, anh đều khinh bỉ bản thân mình lúc này, cho dù là tất cả các hành vi đêm qua hay là sự hoảng loạn sáng nay, đều không phải là hành động đáng mặt của

anh. Tuy vậy anh biết rõ hơn ai hết, dù quan hệ giữa anh với Thôi Yên sau này đi theo hướng nào đi chăng nữa thì bây giờ cũng chưa phải là cơ hội tốt nhất để tiết lộ với người nhà.

Mười phút sau, Tăng Văn cầm sữa đậu nành mà con trai chỉ định nơi mua mang về nhà em trai. Tăng Phi, Thôi Yên và Khang Khang đều đã ngồi đợi sẵn ở bên bàn ăn.

Không khí quá im ắng khiến Tăng Văn thấy không quen, chị bày từng món ăn sáng ra bàn, miệng vẫn không quên trách móc Tăng Phi:

“Ở nhà mà cũng uống rượu, ăn nhậu khách khứa bên ngoài vẫn chưa đủ sao?”

Tăng Phi ngoan ngoãn nghe mắng, không nói lời nào.

Đúng như Khang Khang nhận xét, mẹ cậu và bà ngoại đều thích xem phim truyền hình thời kháng Nhật, mê mẩn nhân nữ trong bộ Xé xác quân thù. Cũng may chính vì như vậy mà Tăng Văn vốn không hay “nghĩ ngợi linh tinh”, chỉ ngạc nhiên khi mọi người đều trầm lắng, chứ không cảm thấy có gì bất thường, vì dù sao bình thường trước mặt chị, Tăng Phi cũng chẳng bao giờ nói nhiều. Đã có thánh giả thì chị cũng chẳng ngại ngần kể về mục đích của đợt tập huấn mấy ngày nay của mình và những chuyện lặt vặt ở nhà. Trừ chị ra, ba người còn lại đều thở phào nhẹ nhõm.

Tăng Văn làm cho mỗi người một chiếc bánh sandwich. Thôi Yên phát hiện ra Tăng Văn tự làm cho mình một cái trong đơn giản hơn hẳn, chỉ có dưa chuột và cà chua. Cô bèn hỏi: “Dì ơi, dạo này dì giảm cân à?”

Tăng Văn đáp: “Dì đâu còn là gái trẻ như các con, giảm cân làm gì? Hôm nay là mừng Một, dì ăn chay.”

“Hôm nay ăn chay, ngày mai mẹ sẽ bù lại một bát thịt kho to.” Khang Khang bóc mẽ mẹ cậu.

Tăng Văn đánh nhẹ vào đầu con trai, nói: “Con thì biết gì chứ? Thỉnh thoảng ăn chay có thể giải trừ được nghiệp chướng...”

Thôi Yên nhìn thấy Tăng Phi lặng lẽ đặt chiếc bánh đã đưa lên đến miệng xuống.

Ăn xong bữa sáng, Tăng Phi và Thôi Yên người trước kẻ sau đi ra khỏi nhà. Tăng Văn dọn dẹp bát đĩa, hoài nghi hỏi con trai: “Cậu con với chị trông như có chuyện ấy, lại vừa cãi cọ gì à?”

“Con làm sao biết được.” Khang Khang cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, nghe thấy tiếng mẹ lẩm bẩm đằng sau: “Chị con thì chắc chẳng làm

sao đâu, chỉ có cậu tính tình khó chịu thôi. Mẹ đoán là Thôi Yên lại có bạn trai rồi. Cậu con lo lắng giống hệt như mấy người sắp làm bố vợ vậy.”

Khang Khang không nói gì thêm nữa. Có những chuyện, phụ nữ thích xem phim Xé xác quân thù không thể hiểu được.

Chương 23: Tặng kèm một combo hạnh phúc

Phong Lan không thể đưa Đinh Tiểu Dã về diện kiến bố mẹ theo đúng như kế hoạch, tuy cô không nói năng gì nhưng không ai hiểu lòng con gái bằng mẹ, bà Phong thấy tâm trạng cô suy sụp cũng đoán ra được quan hệ giữa cô và Đinh Tiểu Dã có vấn đề.

Rất nhanh, tin Đinh Tiểu Dã bỏ đi đã đến tai bố mẹ Phong Lan. Hai người rất thương con gái nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Nói thực ra thì ông bà Phong đều không hề mong muốn con gái và cậu nhân viên đó thành đôi, chỉ khổ nỗi Phong Lan cứng đầu, không nghe khuyên bảo, mất công họ phải dùng đến độc chiêu “diện kiến phụ huynh”. Cây ngay không sợ chết đứng, còn người thanh niên không đáng tin cậy kia bỗng chốc biến mất không để lại dấu vết.

Mẹ Phong Lan đặt tour đi đảo Phuket năm ngày, bảo Phong Lan đi cùng bà. Phong Lan làm sao mà không biết, mẹ cô đòi cô đưa đi chỉ là cái cớ, thật ra bà sợ cô nhìn cảnh lại xót xa tình, ép cô đi chỗ nào cho khuây khỏa một chút. Cô không có tâm trạng đi du lịch nhưng cũng ngại người nhà phải lo lắng cho mình, đành nghe theo sự sắp đặt của mẹ.

Ở vùng biển nghỉ ngơi vài ngày, tâm trạng có tốt hơn hay không chưa cần biết nhưng đối với Phong Lan, ít nhất cô đã có thể tạm thời rời xa khỏi những con đường hay qua, không phải ở một nơi đầy ắp bóng hình Đinh Tiểu Dã, đợi chờ anh quay lại. Cô không cho phép mình làm như thế một lần nữa, dù chỉ trong ý nghĩ cũng không.

Khi trở về, nhà hàng vẫn hoạt động bình thường như trước. Chỉ có một lần, Phong Lan vô tình nghe thấy nhân viên phục vụ túm tụm tán chuyện với nhau, chủ đề là “tin mật” lớn nhất của nhà hàng.

Cô nghe thấy Tiểu Kiều hỏi: “Các anh chị có biết rốt cuộc tại sao Đinh Tiểu Dã lại đột nhiên biến mất như vậy không?”

Chú Lý bảo: “Còn phải hỏi, quậy tung với bà chủ chứ gì nữa.”

“Sáng hôm đó hai người vẫn còn vui vẻ mà, bảo trở mặt là trở mặt được luôn hả? Quản lý, chị nhất định là biết rõ hơn bọn em.”

“Mọi người đừng đoán mò nữa, cẩn thận không chị chủ nghe thấy đấy.” Quản lý nhà hàng bị ép quá, liều mình phát biểu. “Tôi nghe nói Đinh Tiểu Dã có tật tắt mắt.”

Phong Lan kéo mạnh cửa bước vào phòng VIP nơi bọn họ đang xúm lại chuyện trò, cười nói: “Tôi đang tự hỏi tại sao ngoài kia lại chẳng có ai. Buồn chuyện gì vậy, sôi nổi thế?”

Mọi người trong phòng đều im như thóc, nhanh chóng nghĩ ra việc phải làm rồi tản đi. Phong Lan gọi quản lý đang đi cuối cùng lại. Khi phòng VIP chỉ còn lại hai người, cô hỏi: “Ai bảo với chị Đinh Tiểu Dã có tính tắt mắt?”

Quản lý ngần ngại đáp: “Chiều qua dì đến cửa hàng, có nói với tôi mấy câu... Dì cũng sợ nhân viên mồm miệng bép xép, nhỡ phao ra tin gì không hay...”

Phong Lan nghe vậy, hiểu ngay rằng đây chắc hẳn là ý tưởng của mẹ cô. Mẹ Phong Lan một khi đã “quang minh chính đại” bảo vệ con gái thì không thể xem thường.

“Chị có ý tốt, tôi không trách chị.” Phong Lan và quản lý cùng đi ra gần đến cửa, bỗng cô nói tiếp: “Đi nói với bọn họ, Đinh Tiểu Dã chưa bao giờ có chuyện tắt mắt. Cậu ta muốn đi, là chuyện riêng của tôi với cậu ta, còn với nhà hàng, với tất cả các nhân viên khác đều không có chút liên quan gì hết.”

Đinh Tiểu Dã đá cô, anh ta là đồ đểu. Cô gieo nhân xuống thì tự mình chấp nhận nuốt lấy quả thu hoạch được. Nhưng những chuyện Đinh Tiểu Dã không làm, Phong Lan không thể để người khác đổ nước bẩn lên đầu anh được, nếu không cô cũng cảm thấy mình chẳng sạch sẽ gì cho cam.

Kể từ ngày hôm đó, ba từ “Đinh Tiểu Dã” đã trở thành điều cấm kị trong nhà hàng. Không ai truy hỏi thông tin của anh nữa, cũng không có ai bàn bạc về quá khứ của anh, bảng tên nhân viên anh để lại, đồng phục và tên trong bảng lương, tất cả đều được âm thầm xóa hủy.

Phong Lan không hề cảm thấy chán nản mà ngược lại, cô dường như lấy lại tinh thần rất nhanh chóng. Với mọi công việc lớn nhỏ của nhà hàng, cô còn chú tâm hơn trước, lập kế hoạch thuê nốt mặt bằng kế bên, sửa sang làm mới lại, mở rộng nhà hàng, bận rộn liên tục.

Ngoài thời gian làm việc, Phong Lan chăm đi gặp gỡ bạn bè hơn, để có thời gian rảnh rỗi là lại đi bơi, tập yoga, SPA hay làm mặt, cắt tóc làm móng tay, mọi thứ đều chăm chút, mua sắm lấp đặt thêm rất nhiều giá kệ, tủ quần áo và giày dép kê đầy trong nhà. Hằng ngày trước khi ra khỏi nhà, cô đều để ý trang điểm, ăn mặc đẹp để. Cô vốn đã ưa nhìn, chăm chút như vậy lại càng long lanh, rạng rỡ. Mấy lần gặp mặt bạn bè gần đây, lần nào cũng có các chàng trai tỏ ý cảm tình với cô. Ngô Giang cũng thỉnh thoảng nhắc có người bạn cứ bám lấy anh đòi giới thiệu. Mẹ cô sắp xếp xem mặt, chỉ cần đối phương đáng tin cậy, cô cũng không thẳng thừng từ chối nữa.

Vì một lần thất tình mà rơi vào tuyệt vọng là kết cục tệ hại nhất của một người con gái. Phong Lan phải sống như lời mình từng nói trước mặt Đinh Tiểu Dã, rằng không bao giờ vì một lần thất bại trong tình cảm mà đánh mất cả cuộc của mình, càng không bao giờ để một người đàn ông tồi tệ phá hoại hình ảnh về tình yêu vốn có. Anh đi rồi, không bao giờ quay lại nữa, cô càng phải sống vui vẻ, bắt đầu lại thật hạnh phúc. Phục thù theo cách này sung sướng hơn nhiều so với báo thù con người bộ bạc kia bằng một trận đòn.

Hôm đó tình cờ gặp lại trên cầu vượt, Chu Đào Nhiên tặng Phong Lan một thẻ khách hàng VIP, anh nói nếu như cô lấy chồng hãy để anh chụp ảnh cưới cho cô, anh sẽ thiện nghệ hơn bất kì nhiếp ảnh gia nào trong việc bắt được cái đẹp của cô.

Một tháng sau, Phong Lan cầm tấm thẻ đó đến studio của Chu Đào Nhiên.

Studio chỉ là một căn nhà cũ ở ngoại ô cải tạo thành. Khi Phong Lan đến, Chu Đào Nhiên đang đánh poker với mấy tính, Phùng Oánh đang ngủ trưa, ngoài hai vợ chồng ra, chẳng hề có ai khác.

“Một mình em thôi à, chú rể đi đâu rồi?” Khi nghe Phong Lan yêu cầu chụp ảnh cưới, Chu Đào Nhiên suýt rơi cả cằm.

Phong Lan trả lời tỉnh bơ: “Chẳng phải anh nói trong ảnh cưới, chú rể chỉ là điểm xuyết thôi sao? Giờ anh chỉ cần chụp trọng tâm là được.”

Chu Đào Nhiên hiểu Phong Lan, cô quyết định chụp thì không phải chỉ là nói cho vui. Phùng Oánh nghe thấy có tiếng khách nên đi từ phòng bên cạnh sang, Phong Lan chào hỏi cô, Phùng Oánh không đáp lời.

Phong Lan không chấp, vì cô nhìn thấy được ánh mắt cảnh giác từ người phụ nữ trẻ đang mang bầu. Nếu đối phương tay bắt mặt mừng với cô thì

mới gọi là “có vấn đề”. Hai tháng rưỡi trước, cứ mỗi khi nghĩ đến Phùng Oánh và Chu Đào Nhiên “giở trò” sau lưng mình, Phong Lan lại như thể phát hiện ra trong quả táo có nửa con sâu. Nhưng bây giờ suy nghĩ của cô đã nhẹ nhàng hơn, cô phải cảm ơn Phùng Oánh, khi cô chưa kịp lấy Chu Đào Nhiên, cô ta đã kịp khuấy động góc khuất của cô, làm giảm thiểu tổn thất xuống mức nhẹ nhàng nhất.

“Chắc khách hàng của hai người không đông đến mức tôi phải đợi dài cổ chưa đến lượt chứ hả?” Phong Lan cười, nói với Phùng Oánh, nhân thể nhìn quanh cửa tiệm vắng vẻ một vòng. “Nếu như đông quá thì cho tôi chen ngang nhé, coi như thông cảm với một cô gái vừa bị thất tình.”

Cô nháy mắt trả lời thái độ ngơ ngác của Chu Đào Nhiên và Phùng Oánh. “Đúng chồng cô là bạn trai cũ của tôi. Nhưng nếu muốn nhai lại đi chẳng nữa thì tôi cũng sẽ chọn người mới mẻ hơn.”

Ba ngày sau, Phong Lan nhận được điện thoại xác nhận của “studio ảnh cưới Chu Đào Nhiên, người thông báo cho cô ngày hôm sau đi chụp ngoại cảnh chính là bà chủ của studio.

Phùng Oánh đương nhiên rất thoải mái, lúc tình cảm của Phong Lan và Chu Đào Nhiên còn mặn nồng, cô ta có thể tay không bắt giặc, cướp người đàn ông này đi, huống hồ lúc này trong bụng cô ta đang mang bầu vật có tính chế ngự.

Phong Lan chọn một lúc bảy bộ váy trắng, cô đặt trọn gói siêu cao cấp, khiến người trang điểm kiêm stylist mà Chu Đào Nhiên mời bên ngoài về một lử. Chu Đào Nhiên không kìm được phải ca thán, đến chụp ảnh cưới cô cũng hung bạo hơn người. Phong Lan đáp lời lại, rằng nếu như cô không viếng thăm, mấy bộ áo cưới chất lượng chẳng ra sao của anh sẽ chỉ nằm hững hờ trong phòng trang phục.

Bọn họ chụp liên tục hai ngày trời, đến buổi chiều ngày thứ hai, Chu Đào Nhiên cố gắng thuyết phục Phong Lan đổi sang một bộ quần áo bình thường, giản dị, anh nói hôm đó lúc tình cờ gặp cô, cô ăn mặc khác hẳn trước đây, gây ấn tượng mạnh với anh.

Phong Lan hiểu sáng kiến của Chu Đào Nhiên, cô đã xem những bộ ảnh cưới như vậy, cô dâu chú rể mặc áo thun đôi, rất tự nhiên nô đùa chạy nhảy, thực sự mang lại ấn tượng mới mẻ. Nhưng mình cô mà ăn mặc như vậy thì có quá nực cười không? Cô từ chối đề xuất của Chu Đào Nhiên, quay người, trước mắt dường như có một gương mặt lướt qua, nhếch mép, một bên lúm đồng tiền hằn sâu, thoáng cười châm chọc cô:

“Phong Lan, đừng ngốc nghếch nữa, chẳng lẽ đi chụp ảnh cưới một mình thì không nực cười sao?”

Ngoại cảnh cuối cùng họ chọn chụp tại một xưởng rượu thiết kế kiểu lâu đài ở một vùng cách xa thành phố. Hôm đó thời tiết rất đẹp nhưng thời điểm lại không phù hợp, có mấy đoàn du khách đến cùng lúc, vừa muốn tìm góc độ đẹp vừa phải tránh đám khách du lịch quả là không dễ dàng gì.

Chu Đào Nhiên căng thẳng đến mức mồ hôi đầm đìa, lúc nghỉ giải lao giữa chừng, Phùng Oánh lo lau mồ hôi, lấy nước uống cho chồng, còn Phong Lan thì xem ảnh trong máy. Cô mặc váy cưới, ở bên cạnh là người đàn ông mới gần đây còn tưởng sẽ gắn bó cùng cô suốt đời, nhưng anh ta lại cầm máy ảnh và đứng cách đó không xa là cô vợ đang mang bầu của anh ta. Cô không để tâm bọn họ quăn quýt ngọt ngào ra sao, đây quả là một vở kịch thú vị.

Không nói đến chuyện quá khứ giữa Chu Đào Nhiên và Phong Lan thì tay nghề của anh đúng là không hề tệ. Phong Lan thấy nhiều bức ảnh chụp rất tuyệt, chỉ tiếc là cảnh nền toàn những người là người.

“Có thể xóa cảnh nền đi không?” Phong Lan hỏi Chu Đào Nhiên. Cô lơ đãng bấm xem bức hình tiếp theo, bỗng nhiên thất thần, lại bấm trở lại ảnh trước.

“Được thì cũng được, nhưng anh sợ hiệu quả không tốt lắm...” Chu Đào Nhiên nghiêm túc trả lời về điểm khó khăn trong kỹ thuật mà anh băn khoăn, Phong Lan lặng lẽ lắng nghe. Phùng Oánh ngồi ở dưới bóng cây gần đó, Chu Đào Nhiên nhìn người phụ nữ đã từng là của mình từ khoảng cách gần bằng đôi mắt của chính mình, chứ không phải qua ống kính.

Phong Lan vấn tóc, gương mặt nhìn nghiêng lộ ra vẻ thanh tú và yên bình., vậy quay lộ vai kiểu dự tiệc càng làm nổi bật bờ vai và chiếc cổ tuyệt đẹp của cô.

Không phải Chu Đào Nhiên chưa từng mơ tưởng về một ngày như thế này, cô mặc chiếc váy cưới trắng tinh đứng cạnh anh, chỉ vì sự mạnh mẽ của Phong Lan luôn khiến anh do dự mà lùi lại. Nếu như cô không cao ngạo ra lệnh “chúng ta hãy cùng nhau bình tĩnh lại” mà thay bằng cầu xin, hoặc không cần nói gì cả, chỉ cần chăm chú và yên lặng nhìn anh như lúc cô tập trung xem ảnh thế này, anh nhất định sẽ thỏa hiệp, không cần đến nhất khóc, nhì làm loạn, ba dọa treo cổ, anh sẽ đáp ứng cô mọi điều.

Khi Chu Đào Nhiên chọn Phùng Oánh, tất cả mọi người thân quen đều cười trách anh, nhưng anh không thấy hối hận, Phong Lan sẽ không vì anh mà thay đổi. Anh sẽ không cưới một người vợ luôn khiến anh thấy mình như lớp băng mỏng, cho dù cô tốt đến mấy. Phùng Oánh mới là người con gái thích hợp với anh, anh có thể hoàn toàn yên tâm sống cùng cô, chia sẻ những khó khăn và hạnh phúc một cách bình thường, giản dị. “Phong Lan này...” Anh muốn hỏi, sau khi bỏ anh, người con trai cô yêu một thời gian ngắn rồi cuộc đời đã làm gì mà khiến cô suy sụp thất thần, đầm đìa nước mắt như thế. Thế nhưng anh phát hiện Phong Lan không nghe thấy tiếng anh nói.

“Anh có thể đưa luôn em mấy bức ảnh này không?” Phong Lan bỗng nhiên hỏi.

“Tất nhiên là được.” Chu Đào Nhiên rầu rĩ nói. “Vội gì chứ, nếu em thích, về anh sẽ chỉnh sửa cẩn thận rồi chuyển cho em.”

Phong Lan kiên quyết. “Không cần, em muốn có ngay bây giờ.”

Chu Đào Nhiên gửi hình cho cô, sau đó buổi chụp hình cũng không tiếp tục nữa.

Bọn họ quay trở về studio, Phong Lan nhanh chóng thanh toán tiền. Chu Đào Nhiên xua xua tay bảo không cần, giả vờ không nhìn thấy ánh mắt rực lửa của Phùng Oánh. Không phải anh làm bộ không cần tiền, mà từ một góc sâu thẳm trong lòng, anh thực sự cảm thấy mình đã mắc nợ Phong Lan, mà việc anh làm được cho cô quả thật có hạn. Kết quả, Chu Đào Nhiên vẫn thất bại trước sự cương quyết của Phong Lan như trước, cô thanh toán đầy đủ, thậm chí còn không nhận chút ưu đãi giảm giá nào. Cô hiểu giai đoạn mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp gặp nhiều khó khăn, vất vả, nguồn khách của anh lại có hạn, Phùng Oánh vài tháng nữa sẽ sinh, còn rất nhiều thứ phải chi tiêu.

Quay về trung tâm thành phố, Phong Lan gọi Khang Khang ra ngoài ăn cơm. Cô đặt bàn ở một quán ăn nhỏ gần nhà mình, chỗ này cách trường Khang Khang học không xa lắm.

Ở ngay cửa tiệm ăn, một cô gái tất tả bước thẳng đến. Tâm trạng Phong Lan lúc đó đang nặng nề, khi cánh tay chạm phải người đó mới sự tỉnh. Người kia đi quá nhanh, va chạm không phải lỗi ở Phong Lan, chỉ là sau khi cô đứng vững lại, mới nhìn thấy bụng cô gái đó nhô cao, nhận ra cô ta đang mang bầu, liền vội vàng hỏi thăm: “Cô không sao chứ?”

Vừa cất tiếng hỏi, ở sau lưng bỗng có người vỗ vào vai cô.

“Chị Lan!”

Phong Lan quay lại, Khang Khang đứng đó.

“Bạn chị à?” Khang Khang tò mò khi thấy còn một cô gái nữa đứng bên cạnh Phong Lan, khuôn mặt lạ hoắc. Cậu tưởng Phong Lan chỉ hẹn mình cậu đi ăn.

“Không phải.” Phong Lan nhìn cô gái một lần nữa, hỏi lại: “Cô ổn chứ?” Cô gái đó vẫn không trả lời. Cô ta ngẩng đầu nhìn Phong Lan, ánh mắt đó khiến sống lưng Phong Lan ớn lạnh.

Đến cả Khang Khang cũng cảm thấy người này không được thân thiện, bèn giải vây, nói: “Em đói lắm rồi, không có chuyện gì thì chúng ta vào nhanh đi.”

Phong Lan ngập ngừng rồi đi cùng với Khang Khang vào nhà hàng. Bóng cô gái đó cũng biến mất khỏi cửa.

“Chị Lan, chị biết cô ta à? Nhìn người đó cứ là lạ làm sao ấy?” Khang Khang lại ngó nhìn về phía cửa, thì thầm nói.

“Không quen. Lúc này vô ý đụng phải cô ấy, cũng không rõ ai va phải ai, may mà không làm sao...” Phong Lan nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại. Ban này cô chợt dạ không phải vì ánh mắt khác lạ của cô ta mà vì gương mặt đó có chút quen thuộc, nhất thời không nói ra được đã gặp ở đâu. Bây giờ cô đã nhớ ra, buổi chiều ngày hôm kia cô gái này cũng đi vào nhà hàng cô, nhân viên phục vụ hỏi cô ta có đặt chỗ trước không, cô ta nhìn quanh bốn bề rồi lại đi ra. Lúc đó Phong Lan đang chào hỏi khách quen ở bàn khác, chỉ vô tình nhìn lướt qua cô ta, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng thường thì những khách như thế cũng không phải hiếm, đa phần là không thích khung cảnh của nhà hàng, hoặc đến tìm người mà không gặp, nên cô cũng không nghĩ nhiều. Không ngờ hôm nay lại gặp mặt. Nếu là trước đây, Phong Lan chỉ coi đó là một sự trùng hợp. Nhưng kể từ khi cô bị cướp hai lần liên tục, trong đó có một lần suýt mất mạng, nhờ Đinh Tiểu Dã cảnh báo cô mới biết, một số tên cướp khi ra tay vẫn thường đi dò la thám thính.

Liệu có phải cô lại bị thần rủi ro đeo bám nữa không đây? Nhưng người đó là một cô gái, lại còn đang mang bầu, có ý đồ xấu xa gì mà nhất định phải bám riết lấy cô? Vì tài sản hay là vì cái gì khác? Ánh mắt hằn học của cô ta khiến Phong Lan rờn rợn, nhưng cô không thể tìm ra chút manh mối nào.

May mà bây giờ có chuyện quan trọng hơn phân tán sự chú ý của Phong

Lan. Cô rút điện thoại di động ra, đặt lên tờ thực đơn trước mặt Khang Khang và nói: “Đừng có chỉ lo ăn, nhìn giúp chị mấy bức ảnh này đi.” Từ khi Đình Tiểu Dã bỏ đi, Phong Lan và Khang Khang trở nên thân thiết hơn, vài ba ngày cô lại gọi riêng Khang Khang ra “tâm sự” đôi điều. Khang Khang ban đầu nghĩ là do Phong Lan sợ cậu mồm miệng bép xép để lộ thông tin này nọ ra bên ngoài, cho nên mới hay gọi cậu ra để nhắc nhở giữ kín bí mật. Nhưng Phong Lan lại không hề nhắc đến Đình Tiểu Dã, khiến Khang Khang tưởng bỏ rằng hay chị chủ sau khi để mất Đình Tiểu Dã bèn chuyển mục tiêu sang cậu, vì dù sao cậu cũng trẻ hơn Đình Tiểu Dã, mặt mũi trông cũng không hề kém cỏi. Vì thế, Khang Khang cũng mất một thời gian ngắn bối rối, cho đến khi hiện thực tàn khốc buộc cậu phải từ bỏ ý nghĩ này.

So với những người đàn ông như Đình Tiểu Dã và cậu Tăng Phi mà Khang Khang không thể hiểu nổi, thì Khang Khang lại hiểu được Phong Lan và Thôi Yên. Kết luận cuối cùng của Khang Khang cho thấy, chỉ là do Phong Lan quá buồn chán, vì tất cả mọi người trong nhà hàng đều giữ thái độ im lặng kín tiếng với chuyện của Đình Tiểu Dã, nên có lúc cô hoài nghi, liệu Đình Tiểu Dã có thực sự tồn tại. Ngoài đương sự ra thì Khang Khang là người duy nhất tận mắt chứng kiến cảnh Đình Tiểu Dã bỏ đi, nếu như cậu là thật thì điều đó chứng minh Đình Tiểu Dã không phải chỉ là người xuất hiện trong trí tưởng tượng của Phong Lan.

Trong điện thoại, những bức ảnh Phong Lan mặc váy cưới làm Khang Khang giật mình nhảy dựng lên, cậu hấp tấp hỏi: “Chị lấy ai vậy?” Mấy tấm ảnh chỉ có một mình bóng dáng Phong Lan. Trọng điểm mà Phong Lan muốn cậu tập trung không phải là ở chỗ đó. Cô chỉ vào một góc trong phần nền của bức ảnh, gợi ý: “Em nhìn kĩ lại xem, có nhận ra gì không?”

Khang Khang mở to mắt, vẫn không phát hiện ra điều gì. Cậu hỏi: “Đây là ảnh 3D sao?”

“3D cái đầu cậu ấy!” Phong Lan bỏ ý định dỗ Khang Khang, chỉ thẳng ngón tay vào một góc ảnh, nói giọng bí mật: “Chị nhìn thấy Đình Tiểu Dã.”

Khang Khang giật bản mình, vội vàng ghé sát lại nhìn. Cậu ta đưa màn hình điện thoại hết gần rồi lại xa, lật xuôi lật ngược, rồi phóng đại ảnh hết cỡ, nhưng chỉ nhìn thấy những cảnh và người mờ ảo mơ hồ, mỗi gương mặt chỉ là một cái chấm trắng, chưa nói chuyện có phải Đình

Tiểu Dã hay không, đến nam nữ còn chẳng phân biệt nổi.

“Có phải cậu ta không? Chị biết là chị không nhìn nhầm mà, tên khốn đó có hóa thành tro chị cũng vẫn nhận ra được!” Phong Lan nôn nóng muốn nhận được sự đồng cảm.

Khang Khang không nỡ làm cô thất vọng, gãi đầu gãi tai, đành dối lòng mình. “Mắt em không được tốt lắm... có hơi giống giống một chút!”

Phong Lan sáng mắt lên, rồi ngay lập tức tỉnh ngộ. Cô ỉu xiu nói với Khang Khang: “Cậu thấy người nào giống, chỉ cho chị xem.”

Khang Khang cúi đầu. Tất nhiên cậu không chỉ được.

Phong Lan lặng lẽ cắt điện thoại đi. Không thể trách Khang Khang nói dối vụng về được, vì chính cô cũng không dám chắc. Cô không phải chỉ một lần có ảo giác này, dường như Đinh Tiểu Dã không bỏ đi quá xa mà anh đang ở một nơi nào đó lặng lẽ nhìn cô. Đây là việc không thể xảy ra, có lẽ cô mắc bệnh rồi, đã thế trước khi chết còn cuống cuống tìm một loại cây cỏ cứu mạng mình.

“Khang Khang, chị nói cậu nghe một bí mật...”

Khang Khang bất giác run rẩy, trước đây cậu ta thích nhất là buôn chuyện, nhưng gần đây lại bắt gặp quá nhiều điều bí mật. Trong phim nhưng người như thế thường hay chết sớm. Trong đầu cậu ta có một giọng nói đang vang nài: “Đừng nhét thêm bí mật vào đầu tôi nữa, tôi vẫn còn là mầm non của tổ quốc, các người bắt tôi biết những chuyện này, có thật thích hợp hay không? Thích hợp không...”

Phong Lan không quan tâm đến sự giãy vò vật vã trong nội tâm của Khang Khang, ôm lấy đầu, nói bằng giọng sợ hãi: “Lần này chị không thể nén lại được.”

Phong Lan tin vài tình yêu, cũng không thiếu can đảm. Cô từng rất tự tin vào sự kiên cường và khả năng tự làm lành vết thương của mình. Trong thế giới này, thứ không bao giờ thiếu chính là đàn ông, ngã xuống ở đâu thì đứng dậy ở đó, sao phải sợ không tìm được người mình sẽ phải lòng tiếp theo? Nhưng dần dần cho đến bây giờ cô không còn dám chắc vào điều đó nữa. Bởi thời gian gian luôn dành cho phụ nữ một sự ưu đãi keo kiệt, vì thế cô không được phép chủ quan. Cô đã thế với bản thân, sẽ đợi đến khi người đàn ông đích thực cô yêu xuất hiện, mới cam tâm tình nguyện đi vào thánh đường hôn nhân. Thế nhưng bố mẹ đang thúc giục, dung nhan sau khi tẩy trang đang thúc giục, trái tim ngày càng không biết phải rung động vì ai cũng đang thúc giục.

Không lấy sai lầm của người khác để trừng phạt mình, Phong Lan vẫn nghĩ như vậy. Tiếc rằng lời lẽ hào hùng hoa mỹ thì dễ nói, như thể người bệnh nặng hô to phải sống một vạn năm, tâm thì thừa, nhưng lực không đủ. Mỗi lần cô đánh trống giương cờ trở lại là thêm một lần tiêu hao sức lực, mỗi lần lành vết thương thì vết sẹo lại càng dày, mỗi lần dọn dẹp sắp xếp lại trái tim, lại mong mỗi đây sẽ là lần cuối. Bốn năm kéo cưa với Chu Đào Nhiên khiến cô vô cùng mệt mỏi, nếu không đã chẳng nhất thời nảy ra ý tưởng kết hôn với Tăng Phi cho xong. Khi gặp Đinh Tiểu Dã, cô hoàn toàn đắm chìm mê muội, kỳ thực cô hoang mang lo lắng hơn bất kỳ ai, vì cô chẳng khác gì liều mình sống chết một phen trong chuyện tình cảm, dữ dội như hồi quang phản chiếu. Biết rõ anh không đáng tin nhưng vẫn mặc kệ mà tiêm liều thuốc trợ tim, chỉ vì cảm giác trái tim được rung động vì một người quá tuyệt diệu – kết quả là khi cơn điên cuồng qua đi, anh bỏ đi đầy lý tính. Cô cứ sống tiếp như không có điều gì xảy ra, dọn dẹp bản thân ngay gọn hơn bất kỳ lần nào, nhưng lòng dạ dường như có một lồng than cháy đỏ, nóng đến mức như thiêu đốt cô, không chạm được, không nói được, cho đến khi chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Cảm giác một mình đi chụp ảnh cưới thật ngốc nghếch. Nhưng Phong Lan không biết mình phải đợi đến khi nào thì ngày đó mới đến, cô bắt đầu hoài nghi ngày đó liệu có đến không, điều đó khiến cô hoảng loạn, bèn nghĩ khi mình vẫn còn xinh đẹp, nên lưu lại một chút gì đó. Người ta nói, con gái mặc váy cưới ai cũng xinh đẹp, qua ánh mắt của stylist và Chu Đào Nhiên, Phong Lan biết, cô mặc váy cưới lên ảnh cũng không kém cạnh bất kỳ người con gái nào, thế nên cô đã ngằm nhìn mình trong gương rất lâu, nhưng trong đó vẫn chỉ là chính bản thân cô trong một bộ trang phục khác.

Trên thực tế cái đẹp không phải ở bộ váy cưới, mà là ở ánh mắt nhìn lấp lánh hạnh phúc trong đôi mắt người con gái. Gói chụp ảnh cưới siêu cao cấp của cô có kèm theo bảy set tại hình, hai nội cảnh, bốn ngoại cảnh, còn có khung ảnh gắn bao nhiêu viên pha lê không nhớ rõ và album cỡ đại, duy có hạnh phúc là người ta quên không tặng cho cô.

Chương 24: Nghìn năm chờ đợi một lần

Lễ cưới của Ngô Giang được tổ chức ngay trước sinh nhật lần thứ ba mươi của Phong Lan một ngày. Theo yêu cầu của cô dâu chú rể, bắt đầu từ lúc đón tiếp khách trở đi, suốt thời gian diễn ra tiệc cưới, Phong Lan phải ở sát bên họ. Khi sửa sang váy cưới cho Tư Đồ Quyết, một lần nữa cô chiêm nghiệm được một cách sâu sắc rằng, khoảng cách giữa “người con gái mặc váy cưới” và “cô dâu” dài rộng hơn nhiều so với khe núi lớn nhất trên thế giới.

“Hai người đến với nhau khiến mọi người đều vui mừng.” Phong Lan cười nói. “Em rất tò mò, anh Ngô Giang cầu hôn chị như thế nào?” Nhớ lại chuyện này, Tư Đồ Quyết vui vẻ kể: “Hôm đó chị ăn cơm ở nhà anh ấy, anh ấy đưa cho chị máy HifiMan kèm sẵn tai nghe. Chị ngồi ở sofa nghe nhạc, anh ấy rửa bát xong thì ngồi cạnh xem tin tức. Bỗng nhiên chị nghe thấy anh ấy nói: “Tư Đồ này, chúng mình lấy nhau đi.” Đây là lần thứ hai anh ấy đề xuất chuyện này, lần trước... là từ rất lâu rồi, chị không đồng ý. Chị sợ hôn nhân như thế sẽ khiến chị mất nốt người bạn thân nhất.”

“Lần này khác rồi sao?” Đây là điểm Phong Lan chưa cắt nghĩa được, Tư Đồ Quyết và Ngô Giang đã là bạn bè với nhau ba mươi năm, cuối cùng lại chung sống với nhau quãng đời còn lại dưới hình thức vợ chồng.

Tư Đồ Quyết kể tiếp: “Anh ấy nói một lần, cứ tưởng chị nghe nhạc bằng tai nghe, bật to quá nên không nghe thấy, liền nhắc lại lần nữa. Chỉ bỏ tai nghe ra, nói với anh ấy “được thôi”.”

Tư Đồ Quyết nói rất đơn giản, Phong Lan không hề nghi ngờ điều gì. Nước chảy nhiều ắt thành sông, việc “sống cùng nhà” cũng thế, tự nhiên mà thành thói, không cần thiết phải điểm tô thêm thắt rườm rà. Cô biết hai người không hề phải gượng ép miễn cưỡng để đến với nhau, bởi vì từ trong ánh mắt họ, cô nhìn thấy được niềm vui và sự thấu hiểu.

Khi các nghi thức của lễ cưới được tiến hành, hai bác của Phong Lan cười rất mãn nguyện, còn mẹ Tư Đồ Quyết thì thấy chồng mình bị tai biến đã nhiều năm ngồi trên xe lăn, hh_ddlqd rơi những giọt nước mắt hạnh phúc. Ngồi cách đó không xa là bố mẹ Phong Lan, đến khi nào cô mới làm bố mẹ yên lòng được đây?

Lúc cô dâu tung bó hoa cưới, suýt ném trúng lười nhà. Số là Tư Đồ Quyết vung tay hơi quá, bó hoa cưới vượt qua đám khách nữ tranh nhau để chụp, rơi trung Tăng Phi ngồi ở hàng ghế trước, anh đưa tay đỡ, Phong Lan ngồi ngay cạnh anh nên rước họa, bó hoa rơi ngay vào bát súp của

cô, nước canh bắn lên đầy mặt.

Tăng Phi không ngớt miệng xin lỗi Phong Lan, Phong Lan đương nhiên không trách anh. Lẽ ra ban đầu Tăng Phi làm phù rể cho Ngô Giang, nhưng anh đã viện lý do không uống được rượu để từ chối, Phong Lan cảm thấy hơi lạ, cô và Tăng Phi đi ăn cùng nhau rất nhiều lần, cũng uống rượu với nhau, tửu lượng của anh rõ ràng là rất tốt.

Mọi người cùng reo hò “lương duyên trời định”, đôi tiếp theo kết hôn không chừng sẽ là Tăng Phi và Phong Lan, chỉ trừ Trương Thiên Nhiên – người thay thế làm phù rể cho Ngô Giang, kiên quyết cho rằng bó hoa bị bật ra chứng tỏ không có khả năng xảy ra cho hai người.

Phong Lan cũng biết Trương Thiên Nhiên, tuy không thân quen như với Tăng Phi. Đạo trước Ngô Giang từng lấy lý do mời cơm để chính thức giới thiệu Trương Thiên Nhiên với Phong Lan, bị Phong Lan trách cho một trận. Ngô Giang giải thích vì bị nài nỉ quá không còn cách nào khác, trong số bạn bè thân quen còn độc thân của anh, những người khá khẩm chỉ còn lại Tăng Phi và Trương Thiên Nhiên, nhìn thái độ của Trương Thiên Nhiên thì biết anh ta không phải định đùa cho vui, Phong Lan cũng đang một mình, xét ra thì anh ta cũng không đến nỗi nào.

Sau lần gặp mặt đó, Trương Thiên Nhiên bộc lộ rõ ràng cho Phong Lan biết thiện chí của mình, tha thiết theo đuổi cô, đến mẹ Phong Lan cũng biết chuyện, đi dò hỏi gốc gác lai lịch của anh ta xong, tâm trạng của bà cực kỳ lạc quan. Cô bằng mà nói, Trương Thiên Nhiên không phải kiểu người mà Phong Lan trước đây sẽ thích, cô cảm thấy lần dẫn mối này của Ngô Giang còn không xác đáng bằng việc ghép đôi cô với Tăng Phi. Con gái thiếu kiên nhẫn sợ nhất là con trai bám riết, Phong Lan có lòng dạ sắt đá hơn nữa cũng không chịu được sự tấn công liên tục của Trương Thiên Nhiên. Hai người đã đi ăn với nhau hai lần, Trương Thiên Nhiên mỗi ngày gọi cho cô không biết bao nhiêu cuộc điện thoại. Ban đầu cô kiên quyết kháng cự, sau đó nhận ra anh ta trông thì hoạt bát lẻo mép, nhưng thực tế rất chu đáo, biết quan tâm chăm sóc đến người khác, nói chuyện hài hước, luôn chọc cười khiến mọi người vui vẻ. Điều quan trọng hơn cả là anh có vẻ thật lòng thích Phong Lan, ở tuổi này mà ưng một người con gái thì đa phần là để tính chuyện lấy vợ.

Phong Lan ý thức được rằng bản thân mình trong quá khứ dường như toàn đắm đầu vào ngô cụt, một đằng là Đinh Tiểu Dã – cô yêu như điên dại nhưng lại là người không đáng tin cậy, một bên là Tăng Phi – người

hoàn toàn không yêu cô, chỉ thuần túy là bạn bè. Cô không nhất thiết phải lựa chọn giữa hai sự cực đoan là sai lầm A hay sai lầm B. Ngoài hai người đàn ông này ra, cô vẫn còn nhiều sự lựa chọn khác, không cần phải yêu đến chết đi sống lại, chỉ cần có đủ sự hiểu biết, ấm áp, vui vẻ và chân thành để giữ được nhau, đủ sự cảm thông, tôn trọng để chung sống một đời.

Giống như Ngô Giang đã nói, tình yêu quá sâu sắc rất dễ bị mài mòn, hôn nhân hòa hợp là phải bao dung cho nhau.

Với những suy xét đó, Phong Lan không gật đầu nhưng cũng không gật bỏ hẳn khả năng tiến tới với Trương Thiên Nhiên. Cô thẳng thắn nói với anh ta rằng, mình vừa mới kết thúc một mối tình thất bại, cần phải có thời gian để suy nghĩ kỹ lưỡng. Trương Thiên Nhiên bày tỏ không muốn làm khó cô, cam tâm tình nguyện chờ đợi. Lúc rảnh rỗi, cô sẵn sàng lắng nghe tâm sự của Trương Thiên Nhiên qua điện thoại, nếu không phải là khung cảnh quá nhay cảm thì cũng nhận lời cùng anh ta đi đâu đó, để mọi thứ phát triển thuận theo tự nhiên.

Các nghi lễ trong tiệc cưới đã kết thúc, cô dâu chú rể bắt đầu đi từng bàn cảm ơn khách khứa. Phong Lan vừa lau mặt bằng khăn giấy vừa nói chuyện với Tăng Phi.

Tăng Phi nhìn Ngô Giang đang không ngừng chạm ly với quan khách, cười nói: “Ngô Giang hôm nay thật là phấn khởi.”

“Tất nhiên rồi.”

“À này, Phong Lan, gần đây em có gặp phải người nào... kì lạ không?”

Tăng Phi bỗng nhiên hỏi.

Phong Lan ngơ ngác: “Nghĩa là sao ạ?”

Tăng Phi nghĩ ngợi một chút rồi mới quyết định nói ra sự thật: “Lúc này em đi lại phải nên để ý đến trước sau. Anh Tiền, đồng nghiệp cũ của anh có nói với anh, tên cướp lần trước bị bắt vì cướp xe của em sống chung với một phụ nữ nhiều năm rồi, hai kẻ đó đều nghiện hút. Cô ta chắc... không chịu chấp nhận sự thực, từng đến trung tâm giam giữ gây rối, còn tuyên bố nếu gã kia mà bị đi tù, cô ta sẽ không sống nổi, chuyện gì cũng dám làm, anh lo cô ta sẽ trút giận lên người em.”

Phong Lan ngay lập tức nghĩ đến đôi mắt đầy hằn học, cay độc đó. Cô hỏi để xác nhận: “Người phụ nữ anh nói đó đang mang bầu phải không?”

“Sao hả, cô ta đã tìm đến em rồi?” Phản ứng này của Tăng Phi chứng minh chắc chắn phỏng đoán của Phong Lan là chính xác. “Bọn họ có hai

con, đứa lớn ba tuổi, đứa nhỏ còn trong bụng.”

“Thế thì đúng rồi. Em nhìn thấy cô ta hai lần, có một thời gian hình như cô ta đi theo em, sau đó không thấy nữa.” Phong Lan nghĩ lại, gần đây quả thực không thất bóng dáng của người phụ nữ đó nữa. Cô không hề nghi ngờ việc đối phương có ý đồ xấu với mình, nhưng trên thực tế người đó chưa hề gây ra tổn thất gì cho cô.

Tăng Phi cau mày hỏi: “Chuyện đó xảy ra từ khi nào? Tại sao em không nói gì với anh?”

Phong Lan nói: “Lúc ấy em chỉ cảm thấy có gì đó bất thường nhưng không nghĩ lại đến mức độ như vậy. Chưa xảy ra chuyện gì cả, em làm sao vì một chút việc nhỏ nhặt mà làm phiền đến anh được, phải không?”

“Đây đâu phải chuyện nhỏ.” Tăng Phi lắc đầu, nói: “Thật ra anh sợ gây sức ép tâm lý cho em, nên vốn cũng không định nói thẳng cho em biết chuyện này. Nhưng tuần trước, anh và một nhân viên của anh Tiền đến nhà của người phụ nữ đó thì được biết cô ta đã đưa con chuyển đi nơi khác. Chủ nhà nói cô ta quay về thành phố nơi gia đình cô ta sinh sống.”

“Có thể cô ta nói trả thù chỉ là muốn hù dọa chúng ta thôi.” Phong Lan tự an ủi.

“Nếu cô ta chỉ nói mồm thì đã không âm thầm theo dõi em. May mà em chưa bị làm sao, em ở chỗ sáng, cô ta ở chỗ tối, cơ hội ra tay vẫn có. Bây giờ anh chỉ không cắt nghĩa được tại sao cô ta chưa ra tay mà đã vội vàng chuyển đi. Tóm lại em vẫn phải chú ý quan sát, bình thường cố gắng tìm người đi cùng, không bao giờ được chủ quan khinh suất.”

Phong Lan không khỏi nhớ đến Đinh Tiểu Dã, nếu anh còn ở đây, cô vẫn có thể tìm lý do để dựa dẫm vào anh, Cho dù tình cảm của anh có mơ hồ khó đoán, nhưng khi ở bên anh, Phong Lan chưa bao giờ phải sợ bất kỳ điều rủi ro bất trắc nào. Cô tin tưởng anh sẽ bảo vệ cô, lòng tin này không hề có cơ sở nhưng cô chưa bao giờ hoài nghi về điều đó.

“Nếu cần thì nhớ gọi điện cho anh, anh mà bận thì có Khang Khang...”

Cậu Trương chắc hẳn cũng sẵn sàng làm anh hùng bảo vệ mỹ nhân.”

Tăng Phi đã biết chuyện của Trương Thiên Nhiên và cô, không quên trêu chọc cô một câu.

Phong Lan cười. “Anh yên tâm, em trông giống kẻ cô đơn không nơi nương tựa, khiến người ta muốn làm thịt lắm sao?”

Tăng Phi không nói thêm nữa. Để xua đi gương mặt hần học ám ảnh trong đầu, Phong Lan dõi mắt nhìn theo đôi vợ chồng mới cưới, không

ngờ lại vô tình nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc – Đàm Thiếu Thành? Đàm Thiếu Thành không hề xuất hiện trong danh sách khách mời của Ngô Giang và Tư Đồ Quyết được, cô ra không mời mà đến, phải chăng lại muốn giở thủ đoạn nham hiểm nào đây?

Phong Lan lo lắng Đàm Thiếu Thành phá đám, làm hỏng không khí của buổi hôn lễ, bèn mượn cớ đi tìm nhà vệ sinh để gội rửa vết thức ăn bắn lên người ban nãy, nhõm người đi về phía cô ta.

Đàm Thiếu Thành ngồi ở vị trí cách xa sân khấu nhất. Cả Ngô Giang và Tư Đồ Quyết đều có rất nhiều bạn bè thân thích sống ở thành phố này nên khách đến dự khá đông, có một, hai người khách lạ lẫn vào cũng hiếm ai để ý. Sau khi thủ tục hôn lễ kết thúc, Đàm Thiếu Thành đứng dậy rời khỏi bàn, Phong Lan bám theo cô ta đi ra khỏi phòng tiệc, men theo đường hành lang của khách sạn rẽ trái quẹo phải, cuối cùng dẫn tới nhà vệ sinh cách xa sảnh lớn tổ chức tiệc.

Đàm Thiếu Thành tác phong kì quặc, thái độ khả nghi, Phong Lan không muốn bất ngờ bước vào trong ngay nên đứng ở ngoài im lặng chờ hồi lâu, mãi không thấy đối phương đi ra nhưng cô không tin Đàm Thiếu Thành đến đây không có mục đích gì. Cô do dự không biết có nên đi vào xem xét không, đang đứng áp sát bên ngoài cửa phòng vệ sinh thì bên tai văng vẳng một âm thanh kỳ lạ.

Phòng vệ sinh này nằm ở một góc vắng vẻ của khách sạn, bình thường ít có người lui tới. Phong Lan quyết định đẩy cánh cửa kính mờ duy nhất trong phòng vệ sinh, nhìn thấy Đàm Thiếu Thành ngồi bệt dưới đất, lưng tựa vào bồn cầu, khóc không thành tiếng.

Cảnh tượng này khiến Phong Lan bất ngờ hơn cả việc chứng kiến Đàm Thiếu Thành làm chuyện xấu sau lưng.

Gian phòng vệ sinh chật hẹp nồng nặc mùi rượu, mặt Đàm Thiếu Thành đỏ lựng, cô ta gập người lại, khóc xé tim xé phổi, như thể một đứa trẻ bị mất thứ đồ chơi mà mình yêu thích nhất. Cô ta ý thức được trước mặt có người, từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt thần thờ lướt qua gương mặt Phong Lan rồi lại nhắm mắt lại, một dòng lệ chảy dài trên má.

Phong Lan lạnh lùng nhìn Đàm Thiếu Thành, giống như hôm đó khi Đinh Tiểu Dã ra đi, cô ta đã lạnh lùng đứng xem nỗi đau khổ của cô. Chỉ cần Đàm Thiếu Thành không giở trò phiến toái gì ra với Ngô Giang thì những chuyện khác chẳng liên quan gì đến Phong Lan. Cứ để cho cô ta khóc, khóc đến chết cũng được, chẳng cần biết cô ta diễn kịch hay là cảm xúc

thật, đều đáng đời cả, Phong Lan nghĩ có phần đắc thắng.

Cô ra khỏi phòng vệ sinh, khép cửa lại, khi sắp quay về đến phòng tiệc, chân bỗng bước chậm lại. Cánh cửa trước mặt Đàm Thiếu Thành lại một lần nữa được đẩy ra, Phong Lan thở dài, cúi người kéo cô ta dậy.

“Đứng lên, đừng để mất mặt ở đây.”

Đàm Thiếu Thành vừa khóc vừa cười. “Trông thấy tôi thế này, cô có vui không? Bõ tức không?”

Phong Lan không nói năng gì, chịu đựng mùi rượu nồng nặc trên người Đàm Thiếu Thành, cố gắng đỡ cô ta ra ngoài.

“Chúng ta có duyên với nhau thật, toàn nhìn thấy bộ dạng thảm thương nhất của nhau.” Đàm Thiếu Thành yếu ớt vịn vào cánh tay Phong Lan.

“Cô đưa tôi đi đâu?”

“Chị muốn đi đâu? Tôi bảo bảo vệ gọi xe cho chị, biến đi càng xa càng tốt, hôm nay không có ai muốn nhìn thấy chị đâu.” Phong Lan nói không hề giữ kẽ.

Đàm Thiếu Thành gặp người nôn ọe, Phong Lan vội vàng tránh ra, Đàm Thiếu Thành lại mềm nhũn gục xuống nền nhà. Đã say đến mức này rồi mà ánh mắt của cô ta vẫn khiến người ta không thể ửng nổi.

“Thế cô nghĩ là tiệc vui hôm nay liên quan đến cô sao? Ha ha, Phong Lan này, trong bụng cô cũng có vuốt mèo chứ? Tôi nhìn thấy cô ngồi bên đó mà tâm thần bất định, vẫn đang nghĩ xem tại sao Đinh Tiểu Dã lại đá cô phải không, đến khóc cũng không khóc nổi nữa hả?”

Phong Lan nghiêng rằng, coi như không nghe thấy gì, lại lần nữa xốc cái người đang bò trên nền nhà kia lên, rời khỏi phòng vệ sinh. Người say thường rất nặng, Phong Lan đỡ cô ta đi được một đoạn ngắn đã cảm thấy kiệt sức, lại lo lắng đi dọc hành lang gặp phải người quen, bị người ta hỏi nguyên do, đến tai Ngô Giang và Tư Đồ Quyết thì sẽ khiến họ phiền lòng. Vì thế cô đẩy đại Đàm Thiếu Thành vào một phòng VIP nhỏ không người, đỡ cô ta ngồi lên một chiếc ghế, nghĩ xem có nên gọi điện cho Tăng Phi, nhờ anh giúp đỡ hay không.

Đàm Thiếu Thành ngã vật xuống bàn, vẫn cố khiêu khích: “Giả làm người tốt có vui không? Rõ ràng trong lòng cô căm hận tôi... hay là cô muốn thăm dò tung tích của người tình nhỏ từ tôi?”

Phong Lan không hề nổi cáu, tỉnh bơ trả lời: “Nếu không phải vì sợ người khác nhìn thấy dã tâm của chị, tôi lại thêm quan tâm chị chết ở đâu sao? Diễn vai người tốt phải có tài năng hơn vào vai người xấu nhiều.

Chị làm cái gì, nói điều gì cũng đều không thể thay đổi được việc chị chỉ là một kẻ đáng thương!”

Đàm Thiếu Thành lấy tay đè lên ngực mình, lớn giọng hỏi: “Phong Lan, cô thấy cuộc sống của tôi thế nào?”

Phong Lan nói: “Người lòng dạ xấu xa lại có tiền, có thời gian, có tâm sự thì hẳn là phải oách hơn người khác rồi.”

“Thế cô cảm thấy cuộc sống của Ngô Giang và Tư Đồ Quyết ra sao?”

“Họ sống tốt hay không liên quan gì đến chị? Họ xứng đáng có ngày hôm nay!”

“Bọn họ sống khá ổn, trong mắt cô cuộc sống của tôi cũng rất tuyệt. Tôi vất vả khổ sở phần đầu mười mấy năm trời, làm những việc người khác khinh miệt, lấy người mà tôi không yêu, cuối cùng chồng chết đi rồi mới đổi được vật chất, vậy mà vẫn không bì được với họ... Không phải vậy, là do “các người” vừa sinh ra đã có tất cả mọi thứ!”

“Xin chị đừng có nhắc đi nhắc lại chuyện vợ vẫn đó mãi, chị không chán nhưng tôi muốn ói rồi.” Phong Lan ngán ngẩm. Tại sao lại có kiểu như vậy, vì mình bất hạnh mà đi ghen tị với hạnh phúc của người khác, luôn tìm mọi cách để kéo tất cả mọi người xuống vũng lầy của cô ta?

“Tại sao tôi không được nói? Ngô Giang có bao giờ nói đến chuyện trước đây của chúng tôi không? Tôi nói cho cô biết, cùng một câu chuyện như chó sói và cừu non nói ra thì sẽ khác nhau đấy.” Đàm Thiếu Thành lẩm bẩm nói.

Phong Lan giận quá hóa cười. “Chị không nghĩ mình là cừu đấy chứ?”

“Ai chẳng nghĩ mình là một con cừu vô tội? Ngô Giang và Tư Đồ Quyết không tự chất vấn lương tâm họ xem có làm điều gì tội lỗi hay không?”

Đàm Thiếu Thành với tay tóm chặt lấy cánh tay Phong Lan, bỗng vô cớ hỏi: “Phong Lan, cô có biết cái gì gọi là “ngày đã hứa” không?”

Phong Lan đẩy tay cô ta ra. “Tôi không uyên bác như chị, tôi chỉ biết “vùng đất hứa”!”

“Thượng đế đã hứa cho người Do Thái xứ Canaan – miền đất chứa đầy sữa và mật, đó chính là “vùng đất hứa”. Nói đến đây, Đàm Thiếu Thành lộ vẻ buồn rầu hiếm thấy. ““Ngày đã hứa” là tôi tưởng tượng ra có một ngày như thế. Tôi cho rằng người nào thành tâm đợi chờ thì đều xứng đáng có được một ngày như vậy, kết quả tôi đợi được là một lần lấy vợ nữa của anh ấy, nhưng người anh ấy cưới lại là Tư Đồ Quyết.”

“Chị thành tâm sao?” Phong Lan ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Đàm

Thiếu Thành, mả mai hỏi.

Đàm Thiếu Thành nhìn Phong Lan chăm chăm bằng đôi mắt đỏ hoe.

“Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Ngô Giang, tôi đã yêu anh ấy, cho dù tôi có làm điều gì, trong chuyện này sự thành tâm của tôi không hề thua kém bất cứ người nào.”

Phong Lan không thể phủ nhận điều này. Bao nhiêu năm qua, Đàm Thiếu Thành làm hai từng người mà Ngô Giang yêu. Biết bao nhiêu chuyện bấn thủ và xấu xa đã nhân danh tình yêu, thế nhưng với con mắt người trong cuộc, cô ta đã yêu đã yêu chân thành, không gian dối.

“Chị ở lại đây mà “thành tâm” cầu nguyện đi, tôi phải về rồi.” Phong Lan nhận được cuộc gọi của Tăng Phi, chắc cô đi vệ sinh lâu quá mà không thấy quay lại nên anh lo. Phong Lan nói với anh, mình đang đứng ở bên ngoài thì gặp một người bạn nên nói chuyện mấy câu. “Cô nói thêm với Đàm Thiếu Thành: “Đừng làm bản thân thêm thảm hại nữa. Chị yêu anh ấy thì nên buông tha cho anh ấy. Khi nhìn thấy chị, anh ấy sẽ biết ơn chị.”

Đàm Thiếu Thành trầm ngâm giây lát rồi khe khẽ nói: “Đinh Tiểu Dã bảo, tôi không hận cô.”

Bỗng nhiên nghe thấy cái tên này, bước chân Phong Lan khựng lại. Cô không muốn đáp lời, sợ sự yếu đuối của mình lộ ra trước mắt Đàm Thiếu Thành.

“Tại sao không hỏi gì chuyện giữa tôi và Đinh Tiểu Dã?” Đàm Thiếu Thành giật giọng gọi Phong Lan đã đi đến bên cửa lại. “Nói thật với cô, kể từ ngày đi khỏi chỗ cô hôm đó, Đinh Tiểu Dã không hề đi với tôi lần nào.”

Phong Lan ngửa hòng, quay đầu lại, nói: “Tôi biết.”

Phong Lan chưa bao giờ tin rằng Đinh Tiểu Dã bỏ cô để chạy đến với Đàm Thiếu Thành. Nhưng điều này liệu có quan trọng không? Cô chỉ quan tâm đến chuyện người cô yêu phản bội cô, cho dù vì lý do khó khăn như thế nào đi chăng nữa, điều đó chỉ chứng minh một điều, trong con mắt người con trai đó, cô không đủ quan trọng, ít nhất là chưa đủ quan trọng để được nghe về khó khăn của anh, cùng anh vượt qua mọi sóng gió.

Anh đi rồi, đó là toàn bộ sự thật.

Tư Đồ Quyết từng nói với Phong Lan, chị ấy đã từng yêu một người đàn ông, yêu hơn cả bản thân mình. Người đàn ông đó lại cảm thấy mình

không xứng đáng. Anh ta chỉ mong Tư Đồ Quyết mắc sai lầm thiếu sót, chỉ có như vậy, chị ấy mới có thể ở bên cạnh anh ta dài lâu.

Trong tình yêu, người luôn cho rằng mình không xứng đáng thì thực sự không xứng đáng.

Phong Lan cũng nghĩ như vậy.

Cô không thể quên nổi Đinh Tiểu Dã nhưng cũng không thể tha thứ cho sự tuyệt tình của anh ngày hôm đó.

Đàm Thiệu Thành nhìn Phong Lan đứng cách đó không xa bằng đôi mắt say lờ đờ, cô rất giống một người, kiêu ngạo, kiên cường, cố chấp. Đàm Thiệu Thành ghét kiểu người như vậy, nhưng vừa ghen tị với cô, lại không dùng được muốn tiếp cận thân thiết với cô, dường như là để được gần gũi với tất cả những thứ mà mình sinh ra không có được.

Không nhớ bắt đầu từ khi nào, Phong Lan đã trở thành người duy nhất Đàm Thiệu Thành có thể thổ lộ cảm xúc thật. Cô ta tốn công sức giằng Đinh Tiểu Dã ra khỏi Phong Lan, ngoài việc để xem kịch vui, phải chăng còn vì lo lắng, sợ Phong Lan mất mát thiệt thòi với một người con trai không rõ gốc gác, lai lịch. Cho dù cô ta chưa bao giờ thừa nhận điều này, Phong Lan đi tìm một nhân viên khách sạn, nhờ họ đưa Đàm Thiệu Thành lên taxi. Đàm Thiệu Thành biết mai là sinh nhật của Phong Lan, trước khi lên xe, còn cười hỏi cô cảm tưởng thế nào khi bước vào tuổi ba mươi. Phong Lan không thể tưởng tượng nổi người đầu tiên nhắc đến sinh nhật cô lại là Đàm Thiệu Thành. Cô ta cứ động đến chuyện người khác muốn giấu, thảo nào ai cũng ghét.

Sau khi tiệc cưới kết thúc, Ngô Giang và phù rể Trương đều uống gần say, bạn bè hòa vào đòi tìm một chỗ để tiếp tục tụ tập, không thể cứ thế tha cho cô dâu chú rể được. Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa cho người lớn tuổi của hai họ xong, Tăng Phi đầu trò, cả đám hồ hởi phấn khởi đi tìm tụ điểm để tiếp tục uống rượu vui vẻ.

Trong phòng VIP lớn, Trương Thiên Nhiên và mấy người bạn đang hào hứng bắt cô dâu chú rể hôn nhau mọi kiểu. Phong Lan ngồi một góc uống rượu, cười nói với Tăng Phi: “Anh nhìn kìa, Ngô Giang vẫn còn ngượng.” Tăng Phi cũng cười, nhìn thấy chiếc ly trước mặt Phong Lan lại đã cạn, trước khi cô rót rượu vào, anh liền lấy tay ngăn lại trên miệng ly, khuyên răn: “Uống ít thôi, rượu không phải thứ tốt, uống nhiều sinh chuyện.”

Mặt Phong Lan đầy vẻ ngơ ngác. “Đạo này anh làm sao thế? Ăn chay niệm Phật tập yoga còn chưa đủ kinh khủng sao, đến rượu cũng cai nữa?

Lần trước anh lấy chai rượu Tequila hảo hạng của em, sao không bảo là uống rượu sinh chuyện?”

Cô không nhắc đến chai Tequila thì không sao, vừa nghe nhắc đến chuyện đó, sắc mặt Tăng Phi lập tức thay đổi. Chiếc điện thoại di động anh đặt trên bàn rung lên, anh đưa tay bấm tắt luôn. Phong Lan tinh mắt, nhìn ngay được người gọi đến là thần thánh phương nào, trêu chọc:

“Làm sao mà không nghe? Đây là lần gọi thứ mấy trong tối nay rồi? Lại giận dỗi gây chuyện à?”

Tăng Phi dị ứng với trò “giận dỗi” này, nói thế rõ ràng là có ẩn ý trong đó. Anh nói: “Anh với trẻ con thì có gì mà phải giận dỗi?”

Phong Lan nghe không vào, mở một chai đưa cho anh, Tăng Phi vẫn kiên quyết không uống.

“Anh trước đây có ngán gì đâu, sợ uống xong làm bậy à?” Phong Lan lại chọc anh.

Tăng Phi phản ứng mạnh mẽ. “Nói năng vớ vẩn!”

“Yên tâm đi, uống say mới hiểu lòng nhau. Anh cũng chẳng phải là chưa bao giờ uống, trò rượu bia này không thể biến tốt thành xấu, biến “không” thành “có” được, nó chỉ là chất xúc tác mà thôi. Những kẻ xong chuyện đổ hết trách nhiệm cho chất cồn đều là bọn khốn nạn!”

Câu nói của Phong Lan khiến mặt Tăng Phi hết chuyển trắng bệch lại sang đỏ bừng, may mà ánh đèn xung quanh mờ ảo, không ai phát hiện ra. Màn hình lớn hiện ra lời bài hát trong phim Tân bạch nương tử truyền kỳ, Trương Thiên Nhiên ở đầu bên kia nhăn nhó than vãn: “Bài hát vớ vẩn này là ai chọn đấy?”

“Em chọn đấy, làm sao cơ?” Phong Lan giơ micro lên dọa nạt. “Anh bảo ai vớ vẩn?”

Trương Thiên Nhiên vội vàng chữa lời: “Em nghe nhầm rồi, anh nói là “thú vị”. Chọn bài này thật là tuyệt vời! Thôi quá hóa nhẽ mà.”

Phong Lan ấn chiếc micro khác vào tay Tăng Phi. “Anh hát cùng không?”

Tăng Phi có đánh chết cũng không chịu, cô bèn mượn rượu lắc lư nhún nhảy hát theo nhịp nhạc đệm: “Cảnh đẹp Tây hồ tiết tháng Ba, mưa xuân như rượu liêu như khói. Hữu duyên ngàn năm đến gặp mặt, vô duyên đối diện tay chẳng cầm, tu mười năm mới ngồi cùng thuyền, tu trăm năm mới nằm chung gối, nếu như nghìn năm có tạo hóa, bạc đầu vẫn mãi ở bên nhau...”

Trương Thiên Nhiên không hề ngại ngừng cất lực vỗ theo nhịp, Tăng Phi

và Ngô Giang cười âm ỉ, Tư Đồ Quyết cũng khe khẽ hát theo.

“Bà cô này hát thế nào?” Hát xong Phong Lan ngồi xuống cạnh Tăng Phi, hỏi.

Tăng Phi chẳng giữ thể diện gì cho cô, bảo: “Hát như dở hơi.”

“Làm gì mà dở hơi!” Phong Lan lại uống hết nửa ly rượu. “Em kể cho anh chuyện cười này nhé. Có người nói với em, biểu hiện khi yêu một người là ngủ chung với họ, tình yêu lâu dài là ngủ chung với nhau lâu dài. Nếu kiếp trước em là một con xà tinh, nhất định là lười chảy thây. Tại sao không thể tu luyện thêm vài năm? Không cầu nghìn năm có tạo hóa, chỉ mong tu đủ một trăm năm, cũng bỏ công mang chút hư danh.”

“Chuyện cười này người lớn quá, anh không hiểu nổi.” Tăng Phi lắc đầu cười.

Trương Thiên Nhiên nghe được một nửa, sán lại nói: “Anh hiểu, anh hiểu, kiếp trước anh là một con xà tinh chăm chỉ. Yên tâm đi, Phong Lan, anh tuyệt đối tu trọn một nghìn năm, không, một vạn năm.”

Phong Lan xì một cái. “Tu mười năm mới ngồi chung thuyền, tu trăm năm mới ngủ chung gối, tu nghìn năm thì lãnh cảm tình dục, tu vạn năm thì thành đồng tính rồi. Anh tu nhiều năm như vậy để làm gì?”

Tăng Phi suýt phun ngụm trà vừa uống ra ngoài, cười hả hê khi thấy Trương Thiên Nhiên bị chọc. “Chuyện này thì đúng là buồn cười!”

Đang cười nói thì có nhân viên phục vụ đẩy cửa vào hỏi: “Chị Phong Lan là ai ạ? Ngoài kia có người gửi đồ cho chị, phiền chị ra ký nhận ạ.”

Phong Lan băn khoăn, ai lại gửi đồ đến đây cho cô? Người biết cô ở đây lúc này hầu như đều đang ngồi xung quanh. Nhưng cô vẫn đặt ly xuống bàn rồi đứng dậy.

“Ai vậy? Anh đi cùng em.” Trương Thiên Nhiên nhanh nhẩu nói.

Phong Lan cười nói: “Không cần đâu, anh cứ tiếp tục tu luyện đi.”

Cô đi ra quầy lễ tân, thấy ở đó có một bó hoa hồng màu sẫm panh. Thất vọng trào lên như thủy triều. Phong Lan biết mình đã quá mong chờ, khoảnh khắc khi từ chối Trương Thiên Nhiên đi cùng, một tia hy vọng lóe lên trong cô, có thể người đến tìm là anh thì sao? Thế nhưng bó hoa hồng đã khiến cho hy vọng đáng thương đó của cô hoàn toàn sụp đổ, nếu như Đinh Tiểu Dã tặng cô hoa hồng, cô sẵn sàng chặt đầu mình làm ghế đầu cho anh ngồi.

Đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên, chính là người trưa nay vừa say mèm đến nỗi không biết gì – Đàm Thiếu Thành.

“Phong Lan, tôi tặng cô quà sinh nhật, coi như cảm ơn cô chuyển hôm nay. Tôi không thích nợ nần ai cả.” Giọng Đàm Thiếu Thành có vẻ đã tỉnh táo trở lại.

Phong Lan cảm thấy lạ lùng.

“Chị tặng tôi hoa hồng? Không nhầm đấy chứ?”

Đàm Thiếu Thành ở đầu dãy bên kia cười vẻ bí ẩn. “Cho dù tặng gì đi nữa, nếu như cô thích thì cứ vui vẻ nhận, đừng có khách khí với tôi.”

“Bệnh hoạn!” Phong Lan nhìn chiếc di động đã ngắt kết nối, lẩm bẩm, càng nhìn bó hoa được gói bọc đẹp đẽ kia càng thấy rợn người, bên trong liệu có giấu thuốc nổ hoặc chất độc gì không? Lỡ cô cầm hoa hồng về phòng VIP, trong đó có Ngô Giang và Tư Đồ Quyết... tuy không tin Đàm Thiếu Thành có thể ra tay đến mức độ này nhưng ý nghĩ đó vẫn khiến cô nổi gai ốc. Để cho chắc chắn, khi đi qua thùng rác, cô rất cẩn thận nhét bó hoa vào.

Đúng lúc cô đứng thẳng người lên thì có người đi ngang qua, chạm phải cô. Cú chạm khá mạnh, Phong Lan vốn đã hơi say, liền lảo đảo suýt ngã, cô vội vàng vịn tay vào tường mới đứng vững lại được. Không biết dạo này trên đời phải quỷ thần nào, mà sao đi đến đâu cô cũng gặp phải người không có mắt thế này?

Đối phương cũng nhận ra tình hình, dừng bước đỡ lấy cô.

“Xin lỗi, chị có sao không?” Người thanh niên đó cất giọng.

Phong Lan ngẩng đầu nhìn, người đứng trước mặt cô không chỉ là một chàng trai trẻ trung mà còn khiến mắt người đối diện phải lóe sáng. Cậu ta trông chỉ thấp hơn Đinh Tiểu Dã một chút, da thì trắng hơn.

“Xương cốt già cả của tôi suýt nữa thì bị cậu làm gãy, cẩn thận tôi lăn ra ăn vạ đấy.” Phong Lan đùa, lại nói tiếp. “Không sao đâu, đi đứng phải cẩn thận nhé.”

Cô nói vậy rồi quay về hướng phòng VIP, bỗng nghe người phía sau nói: “Xương cốt già cả mà còn như cô thế kia thì hoan nghênh đến ăn vạ tôi bất cứ lúc nào.”

Phong Lan quay lại, cậu thanh niên trẻ đó vẫn cười. “Bao nhiêu người mà tôi lại va trúng phải cô, hay là uống một ly để chúc mừng nhé?”

Phong Lan không còn là thiếu nữ ngây thơ, cô chẳng lạ gì kiểu tán tỉnh này, bèn cười. “Thôi đi, tôi là con gái nhà lành.”

“Tôi thích nhất con gái nhà lành đấy. Sao nào, không dám à?” Đối phương hất hàm về phía quầy bar vô cùng đông đúc huyền ảo, ra hiệu. “Uống

một ly thôi, đông người như vậy, tôi không ăn thịt cô đâu.”
Phong Lan không nói gì, cô biết tại sao mình không dứt khoát từ chối.
Mặt mày và cách nói năng tỉnh rụi của cậu ta rất giống Đinh Tiểu Dã.

Chương 25: Cho tôi thêm một ngày

Người thanh niên trẻ giới thiệu tên mình là Fox. Phong Lan và anh ta uống không chỉ một ly. Anh ta rất biết cách gây thiện cảm với người khác, bất kỳ chủ đề nào cũng có thể tán gẫu một cách vui vẻ hào hứng. Nếu như nói Đinh Tiểu Dã có sở trường là đâm dao đúng chỗ mềm yếu nhất của cô thì anh chàng Fox này lại thiện nghệ trong việc gãi nhẹ chiếc lông vũ vào đúng chỗ ngứa trong tâm tư người khác.

Kiểu đàn ông này luôn là kẻ thù của con gái nhà lành.

Phong Lan từng là một cô con gái nhà lành đúng nghĩa một trăm phần trăm – đó là trước khi gặp Đinh Tiểu Dã. Không nghi ngờ gì, Fox chính là kiểu người mà cô thích, thế nên cuộc gặp gỡ bất ngờ này quả thật vô cùng hoàn hảo: một chàng trai độc thân đẹp trai đúng theo quan điểm thẩm mỹ của cô, xuất hiện đúng lúc cô không hề ngờ tới, mời cô loại rượu mạnh nhất mà cô có thể uống, nói những lời lẽ khiến cô vui vẻ nhất, nếu như cô sẵn lòng, chắc chắn còn có một đêm lãng mạn nhất đang đợi cô. Điều này không thể tuyệt vời hơn được nữa, thần kỳ như thể trong truyện cổ tích... hoặc giống như một cú lừa.

Trước đây cô không đa nghi như vậy. Lại như mọi lần, Phong Lan quy tội này cho Đinh Tiểu Dã, tên khốn kiếp đó đã vấy bẩn đầu óc của cô.

“Tủi lượng của em rất tốt.” Fox tán tụng rồi gọi thêm cho cô ly khác.

Phong Lan cười bảo: “Không bằng anh.”

Anh ta lại nói vài câu xã giao, nụ cười của Phong Lan bắt đầu có vẻ miễn cưỡng.

“Em sao thế? Đang nghĩ gì vậy?” Ngón tay cái của Fox khẽ vuốt ve bàn tay Phong Lan, cô rút tay về, chống tay lên cằm.

“Em đang nghĩ không biết các anh tính phí thế nào, anh làm em vui quá, em sợ không đủ tiền.” Phong Lan cuối cùng cũng nói thẳng ra.

Fox tỏ ra ngạc nhiên, như thể không hiểu cô nói gì.

“Chị Đàm bảo anh đến đúng không?” Phong Lan cũng ngờ vực một hồi, ban đầu cô nghĩ người đàn bà của tên tội phạm cướp đó giở trò, nhưng

người đàn ông trước mặt này rõ ràng không phải kiêu cùng hội cùng thuyền với bọn nghiện hút. Uống được vài ly, Phong Lan nghĩ ra – người trước mặt đây mới chính là “món quà sinh nhật” mà Đàm Thiếu Thành muốn tặng cô. Hoa hồng chỉ là mồi nhử, dụ cô ra mặt.

Anh ta vẫn chỉ cười, không chịu tiết lộ gì.

“Giữ mồm giữ miệng quá nhỉ.” Phong Lan trách khéo. “Anh thế này thì làm sao em tiếp tục làm khách hàng của anh được?”

Nói đến mức độ đó rồi, có giấu giếm cũng chẳng ích gì. Fox nhấp một ngụm rượu, cười với cô. “Chị Đàm là ai? Anh chưa bao giờ nhớ tn khách hàng của mình.”

Quả đúng như vậy. Phong Lan ngồi ngay lại, suy đoán một hồi, có chút xao lòng “hay là say bég đi”. Đàm Thiếu Thành thật là “biết quan tâm”, sợ cô buồn, cố tình tìm một người thế này, thực sự đáng được gọi là một “món quà lớn”. Trong ý nghĩ của người khác, cô đã đến mức khao khát phải có trai bao cặp kè cùng rồi sao? Cũng đúng, cô có thể bị một nhân viên phục vụ làm cho quay cuồng điên đảo, tại sao không thể có một gã trai bao chứ?

Cô cúi đầu nhìn ly rượu của mình.

“Em có chuyện gì không vui à?” Anh ta ghé sát lại, nhìn vào mặt cô.

Mắt Phong Lan có thêm làn nước nên lại càng long lanh, quyến rũ. Cô hỏi lại: “Khách hàng của anh có nhiều oán phụ không?”

“Có thể. Bạn em nói ngày mai là sinh nhật em, bảo anh làm cho em hết thấy cô đơn. Anh nhìn em không hề giống như sắp sang tuổi ba mươi. Có những phụ nữ mà tuổi tác chỉ khiến họ càng đậm thắm hơn, đó là đặc quyền của người xinh đẹp.” Quả là người quá thấu hiểu tâm tư lòng dạ đàn bà, nói những lời nghe mát lòng mát dạ, thật giả cũng chẳng còn quan trọng nữa.

“Chị ấy đã trả tiền chưa?” Phong Lan hỏi.

Anh ta nói: “Nếu khách hàng mà như em thế này thì anh có thể không tính tiền.”

“Thế tức là trả rồi.”

Phong Lan có thể cứ thế bỏ đi là xong nhưng trong đầu cô bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ buông thả. Cô có thể yêu Đinh Tiểu Dã, tại sao phải từ chối một người con trai chẳng kém cõi gì anh? Nghĩ được như thế khiến cô rất khoái trá, dường như nỗi nhớ nhung khắc khoải về Đinh Tiểu Dã của cô trở nên thành nhẹ nhàng, tâm thường hảnh đi. Tình yêu cái của khi

gì cơ chứ! Chẳng qua chỉ là dục vọng. Tìm được một người biết nghe lời chẳng phải tốt hơn sao? Đều là lừa đảo nhau cả những kẻ tên Fox này ít ra còn có bằng giá rõ ràng.

Có điều vẫn đề trước mắt là cô phải làm bản thân mình say hơn nữa. Về rượu bia mà nói, Phong Lan còn có một kiến thức thế này: Khi bạn chỉ muốn uống cho bằng say thì lúc đó lý trí vẫn còn; còn khi bạn cho rằng mình uống được nhiều nữa vẫn tỉnh tức là đã say rồi.

Cô dần cảm thấy rượu nhạt như nước lã.

“Không uống nữa, càng uống càng chán.” Cô vẫn nhớ phải thanh toán, liền đặt tiền lên quầy bar. Fox đỡ cô từ trên ghế xuống.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?” Anh ta chu đáo lấy áo khoác của mình khoác lên vai Phong Lan.

Phong Lan không hề thấy lạnh chút nào, má cô nóng rực như hòn than. Ly rượu rỗng, quang cảnh, người ở bên, tất cả mọi thứ đều khiến cô phần chần và hiếu kì.

“Đi đâu cũng được.” Hai người bước ra khỏi chỗ ồn ào, Phong Lan nhớ ra hôm nay mình tự lái xe đến, liền lục chìa khóa từ trong túi xách ra, ném cho Fox, hỏi: “Có bằng lái chứ hả, lái được không?”

Anh ta bắt lấy chìa khóa. “Không vấn đề. Xe đỗ chỗ nào?”

Phong Lan vỗ vỗ vào trán mình cố gắng nhớ xem, cuối cùng đành cười trừ. “Không nhớ nữa. Anh cứ vừa đi vừa bấm cảm ứng xem, kiểu gì cũng tìm ra.”

“Cũng đúng.” Fox cười cười, sợ cô ngã, một tay vòng ra sau ôm lấy vai cô. Phong Lan xoay người tránh né, tự vịn vào cánh tay của anh ta.

Gió lạnh thổi làm cô rùng mình, mơ hồ nhận thấy đã ra đến bãi đỗ xe ngoài trời. Fox làm theo cách Phong Lan nói, dọc đường bấm vào nút cảm ứng trên chìa khóa xe, không quên luôn miệng nhắc Phong Lan đang đi loạng choạng phải chú ý nhìn đường.

Đêm đã khuya. Bốn bề bãi đỗ xe là ánh sáng trắng trắng bạc từ các ngọn đèn tỏa xuống, chiếu rọi khiến người ta không còn chỗ ẩn mình. Phong Lan không hề lo lắng, đi loạng quanh theo Fox, bên cạnh là dải cây xanh ngăn cách với đường xe chạy, mấy cành cây nhỏ vươn ra đôi lúc quệt vào chân cô, cô giẫm vào chính cái bóng của mình, tai lắng nghe tiếng bước chân của cô và anh ta xen lẫn với nhau, thỉnh thoảng lại có xe chạy ngang qua, thật giống với con đường về nhà từng cùng anh đi biết bao lần. Trên đường có vết giày cao gót và dép xỏ ngón đan xen chổng chéo, có giọng

phần nà n trách mắ ng nhữ ng chũ a bao giờ cách xa củ a anh, có bong bóng đầ y màu sắ c bay lên từ trong trái tim cô, nhẽ nhàn g mỗ ng manh mà đẹ p điệ u kỳ.

“Chũ ng ta đi nhũ thế này trông có giố ng con cua không?” Phong Lan cười rất vui vẻ.

Người bên cạ nh chũ a kịp trả lờ i, chiế c xe phía trướ c đã nhận cảm ứ ng từ chìa khoá trong tay Fox. Đèn phía trướ c xe sáng lên, chói ló a khiế n cô không mở mắ t nổ i. Phong Lan loạ ng choạ ng tú m lấ y cá nh tay người bên cạ nh, phẩ n khích kêu lên: “Xem kìa, Tiể u Dã, tồ i đã bảo làm theo cách này mà.”

Cô kéo anh ta chặ y tung tắ g đến bên cạ nh xe. Anh ta thử kéo khế cá nh củ a xe, quả nhiên củ a đã mở.

“Mời quý cô lên xe trướ c.” Anh ta cười rồi quay sang đở cô, hỏi: “Vũ a xong em gọi anh là gì vậ y?”

“Cái gì cơ?” Phong Lan ngơ ngắ c nhũ từ trên trời rờ i xuố ng, bắ n khoắ n nhìn anh ta dò xét, bứ c lù i lặ i, chắ ng may bị tặ xuố ng hổ . Phía dướ i vị trí cô đở xe có một rắ nh thoá t nướ c, chầ n cô giẩ m lên đứ ng nắ p cồ ng làm từ tắ m đầ n, gó t nhỏ n củ a giầ y cao gó t mắ c giũ a khe hở củ a các tắ m đầ n, làm giầ y tuộ t khỏ i chầ n cô.

Phong Lan đứ ng trên một chầ n, bị mắ t thắ ng bằ ng, Fox kịp thời ôm lấ y cô, quỳ xuố ng cứu lấ y chiế c giầ y bị mắ c kẹ t. Cô cúi đầ u, nhìn thấ y má i tóc đầ n nhắ nh và không chắ i theo nếp củ a anh ta, không kìm đượ c giơ tay địn h vuố t.

Dướ i chầ n cô là “tình yê u”, “tình yê u” này khiế n cô trở thành Napoleon bại trận Waterloo. Anh ta sẽ rửa cô đắ ng đờ i chứ ?

Tiể ng chầ m chọ c mắ mai mà Phong Lan dự đoá n đã không xảy ra. Fox chu đầ o đi giầ y vào cho cô, độn g tác rất nhẽ nhàn g, lờ i tán tặ ng cũ ng có vẻ xuấ t phá t từ đầ y lòn g. “Chầ n em đẹ p quá !”

Phong Lan không đắ p lờ i, cô đã nhìn thấ y đờ i giầ y mà Fox đắ ng đi, giố ng hệt con người anh ta vậ y, rất phù hợ p bở i đượ c kén chọ n kĩ cằ ng. Cô rặ t tay lặ i, đắ t lên xe ở sau lũ ng. Khi Fox đứ ng dặ y, ngón tay anh ta nhũ thế vô tình lướ t từ dướ i chầ n lên phía trên, đến khi mắ t anh ta chặ m ngang mắ t cô, mới nhận ra cô đắ ng nhắ m chắ t mắ t, khó e mắ t hìn h nhũ ướ t nhò e.

“Nhớ đến ai vậ y?” Fox ngạc nhiên, dùng ngón tay dặ dằ ng lau nướ c mắ t cho cô.

Người đàn ông trước mắt này so với tên khốn Đinh Tiểu Dã không biết tử tế hơn được bao nhiêu nhưng mỗi lời anh ta nói đều ngọt ngào, lọt tai như vậy. Miệng lưỡi Đinh Tiểu Dã thực sự rất rẻ rúng, thô thiển... Cô hoàn toàn không muốn hồi tưởng lại những lời lẽ xúc phạm người khác của anh, cũng không muốn nhớ lại dáng vẻ dửng dưng cười cợt đó, không muốn nhớ đến cảm giác nó đã vừa gần gũi vừa xa xôi thế nào bên khốe môi cô.

Cái lắc đầu của Phong Lan làm Fox cảm thấy hài lòng, anh ta cọ trán mình vào trán cô, thậm chí an ủi: “Cho dù là ai đã làm em buồn, thì đừng nghĩ đến nữa, ít nhất bây giờ đừng có nghĩ... Mười hai giờ rồi, người sinh nhật hôm nay phải thật vui.”

Phong Lan đáp trả nụ hôn của anh ta, hai tay vòng lên cổ anh ta, đằng sau lưng là chiếc xe lạnh toát và cứng ngắc, bên khốe môi là sự thăm dò dịu dàng của anh ta. Nụ hôn của người đàn ông này cũng ngọt ngào giống như lời nói của anh ta vậy.

Chỉ tiếc rằng cô càng chìm đắm, suy nghĩ lại càng tách rời, mắt nhìn không chớp mắt vào đốm lửa trong lòng đang bập bùng, leo lét.

Cô cố hết sức để chỉ nghĩ đến những chuyện vui vẻ, tận lực để cảm nhận những nỗi niềm sung sướng khi thân mật, muốn giữ lấy ánh sáng này, chờ đợi thêm chút nữa... Tuy chỉ là vô ích, dù cô có níu giữ thế nào, đốm lửa bùng thả đó cuối cùng cũng tàn lụi, thất vọng vô biên tràn tới như bóng tối, mọi thứ đều biến thành vô vị, nhạt nhòa.

Phong Lan đẩy người đàn ông đang cố làm cô vui ra, quệt tay lên môi mình. Đinh Tiểu Dã nói đúng, cô rất cuộc “chỉ là” con gái! Tâm hồn và thể xác đàn bà luôn đi liền với nhau. Cô không thuộc kiểu người nhất định phải gắn bó với một ai đó, không phải anh, ắt sẽ có người khác thay thế. Vì anh đã từng đến nên trong lòng Phong Lan, anh vẫn còn ở đó.

“Tôi đổi ý rồi. Anh đi đi, tôi xin lỗi.”

Fox hơi bất ngờ, nhưng không cố giữ. Anh ta hỏi: “Em có chắc không? Bây giờ rất muộn rồi, anh có thể đưa em về nhà.”

Phong Lan ngồi vào xe, nói với Fox: “Cảm ơn anh, tôi ở đây đợi bạn tôi đến.”

Fox hỏi thêm vài lần nữa nhưng vẫn nhận được câu trả lời đó. Anh ta thấy Phong Lan rút điện thoại gọi cho bạn, liền rời đi.

Trên màn hình di động của Phong Lan hiện lên rất nhiều cuộc gọi nhỡ, một cuộc của Ngô Giang, một cuộc đến từ Trương Thiên Nhiên, còn lại

đều là của Tăng Phi.

Cô ấn vào số gọi đến gần nhất.

“A lô, em làm trò gì vậy? Bảo đi ra ngoài xong biến mất tăm, điện thoại cũng không nghe.” Là giọng của Tăng Phi.

Phong Lan thấy yên tâm đôi chút, lại cảm thấy có lỗi, lấy hết tinh thần trả lời: “Hình như em uống nhiều quá.”

Tăng Phi hỏi: “Bây giờ em đang ở đâu? Anh đến ngay...”

Phong Lan chờ đợi nhìn xung quanh, nói: “Em đang ở trong xe.”

Không biết đã tắt máy hay chưa, Phong Lan không còn nghe thấy tiếng gì nữa. Một mối đã chiến thắng tất cả, mí mắt nặng trĩu như đeo đá. Cô dường như đã ngủ thiếp đi một lát, ngực tì lên vô lăng khiến cô cảm thấy dạ dày xáo trộn. Cô không muốn nôn trong xe, nên cố gượng chút ý thức còn lại để đẩy cánh cửa xe ra, cả người ngã nhào ra ngoài, nằm trên tấm đan của cổng thoát nước, nôn một trận không còn biết trời trăng gì.

Có người kéo cô đứng dậy, không biết có phải là nhân viên quản lý của bãi đỗ xe hay không. Sau khi đứng vững, Phong Lan muốn nói câu cảm ơn, trong ánh mắt chờ đợi của người say, dường như người trước mặt là Fox, đã đi rồi lại quay trở lại.

Ban này hình như anh ta không mặc bộ quần áo này, để đón lượt khách mới đã thay sang bộ khác rồi sao? Làm nghề nào chăm chút công việc đó, quả là yêu nghề hiếm có!

“Tôi nghĩ anh đi rồi.” Phong Lan vịn vào cánh cửa xe, cười nói.

Anh ta lặng im.

Cần đúng là thứ thần kỳ, rõ là người chỉ quen biết có hai phần, thế mà trong mắt cô lúc này bỗng biến thành đủ mười phần thân thuộc.

Phong Lan run rẩy quờ quạng chạm lên mặt anh ta. Giống hệt như thật. Cô nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, thế rồi nghĩ ra chuyện cần phải làm, liền khom người tìm chiếc túi của mình ở ghế phụ, lấy ra tất cả tiền mặt có trong đó.

“Phải rồi, tôi quên mất chưa đưa tiền boa cho anh.”

Fox không nhận.

Phong Lan nhét tiền vào cổ áo thun của anh ta.

Không phải vì tiền thì ai mà chịu làm việc này chứ.

“Đi đi, đừng quan tâm đến tôi.” Cô nói.

Lúc Tăng Phi nhận được điện thoại của Phong Lan thì anh vừa về đến cửa nhà. Tối nay bạn bè hầu như đều uống say cả, anh là người duy nhất

tỉnh táo, anh sắp xếp đưa từng người về xong, về đến nhà mình thì đã gần rạng sáng.

Phòng khách vẫn sáng đèn, anh vào gần đến nơi mới nhìn thấy Thôi Yên ngồi bó gối trên sofa. Cô hỏi: “Cứ phải trốn cháu thế này, cậu không thấy mệt à?”

Tăng Phi không phủ nhận. Sau ngày hôm đó, anh cố ý tránh mặt Thôi Yên. Anh không có ý định thảo luận với cô về chuyện đêm hôm đó. Thôi Yên ở bên ngoài, Tăng Phi không hề chủ động liên lạc với cô, cô về nhà, anh liền mượn có công việc cần phải ở lại công ty, gần một tháng nay đều như vậy.

Lòng anh hiểu rõ thái độ của mình rất không có trách nhiệm, còn vô liên sỉ nữa. Nhưng sau lần đó, anh và sự cao thượng còn có liên quan đến nhau không? Tăng Phi lạnh nhạt với Thôi Yên, so với cách nói anh giận cô thì thà nói rằng anh oán trách bản thân, sợ hãi cái người cũng gọi là “Tăng Phi” ở bên Thôi Yên đó, nhưng hành động không hề do anh kiểm soát.

Rượu say mới hiểu rõ lòng, huống hồ hôm đó anh chỉ hơi ngất ngây, không thể vịn vào đó để viện cớ.

Tăng Phi thậm chí còn có thể nhớ lại tất cả những chi tiết xảy ra lúc đó – những giọt nước mắt sung sướng và đau khổ xen kẽ nhau, cơ thể thanh xuân gọi cảm, và cả câu nói của cô bên tai anh: “Ôm em đi, em lạnh, anh Phi.”

Điều khiến Tăng Phi tuyệt vọng là, dù cô nói ra những lời như vậy nhưng anh chưa bao giờ tưởng cô là người khác. Từ đầu đến cuối, anh đều biết người trong vòng tay mình là ai.

Phong Lan nói, rượu không biến xấu thành tốt, không biến không thành có, nó chỉ là chất xúc tác của Tăng Phi đêm đó đã thu nhỏ cái thiện trở thành vô hình, còn dục vọng và tham lam thì bị phóng đại ra hết cỡ.

Anh còn đang nghĩ xem nên ứng xử như thế nào thì cuộc điện thoại của Phong Lan đã tạm thời giải cứu anh.

Sau khi Phong Lan ra ngoài, Tăng Phi đã đi tìm một lần, hỏi cả nhân viên phục vụ, cuối cùng nhìn thấy bóng dáng Phong Lan từ phía sau, ở chỗ gần quầy bar, bên cạnh cô là một người đàn ông lạ.

Tăng Phi không làm phiền. Phong Lan là một cô gái trưởng thành, cô biết rõ mình đang làm gì, với ngoại của cô, đàn ông thích tiếp cận tán tỉnh cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng không ngờ đến tận lúc mọi

người tan cuộc, Phong Lan vẫn chưa quay lại, khi anh đi tìm lần nữa thì chỗ quầy bar đã không còn bóng dáng của cô.

Bảo vệ quán bar nói cô đã đi khỏi cùng người đàn ông đó. Tăng Phi không muốn can thiệp, nhưng vì nghĩa vụ bạn bè nên vẫn gọi vài cuộc điện thoại xác nhận xem cô có an toàn không, kết quả đều không thấy Phong Lan nghe máy.

Nhận được cuộc gọi của cô, Tăng Phi thở phào nhẹ nhõm, nghe giọng thì có vẻ cô đã say. Tửu lượng của Phong Lan rất khá, rượu cũng toàn loại tốt, nếu cô không muốn thì hiếm có người đàn ông nào có thể chuốc say được cô. Thôi Yên thấy Tăng Phi quay về, vừa nhìn thấy cô lại đã định đi thì cắn chặt môi, ngăn tiếng khóc chực bật ra.

“Ai vậy? Chị Phong Lan à?” Cô hỏi thẳng.

Tăng Phi nói: “Cô ấy uống quá nhiều, cậu phải đi xem sao.”

“Chị ấy vừa không có Đinh Tiểu Dã là ngay lập tức tìm đến cậu! Uống say, chẳng phải là đúng ý cậu sao?” Giọng Thôi Yên đầy vẻ tức tối.

Tăng Phi không muốn nói nhiều, mở cửa đi ra, không ngờ Thôi Yên chạy theo, giọng cương quyết: “Cháu đi cùng với cậu.”

“Khuya lắm rồi...”

“Nếu cậu coi chị ấy là bạn thì chị ấy uống say, có thêm một người phụ nữ bên cạnh, chẳng phải càng tiện chăm sóc hơn sao?”

Thoát khỏi Thôi Yên chưa bao giờ là chuyện dễ dàng, mà cô nói cũng có phần có lý, Tăng Phi không muốn thì cũng đành im lặng. Thôi Yên lên xe anh, suốt quãng đường, hai người không hề nói với nhau câu nào.

Phong Lan chỉ nói mình ở trong xe rồi ngắt máy. Tăng Phi gọi lại thì thấy thông báo thuê bao tắt máy. Địa điểm hát hò đó là do anh đặt, không xa nhà anh lắm, vừa lái xe vào trong bãi đỗ, vẫn chưa dừng hẳn, Tăng Phi đã nhìn thấy có một người đang ôm Phong Lan đi về phía ghế lái phụ, đó không phải là người đàn ông lúc trước anh nhìn thấy ở quán bar, mà là... Anh vừa nhận ra, liền nhanh như cắt mở cửa xe xông ra ngoài. Thôi Yên còn nhanh hơn anh, cô thét đến chói tai, rạch xé màn đêm yên tĩnh.

“Tiểu Dã, chạy đi!”

Đinh Tiểu Dã đột ngột quay đầu lại, nhưng không di chuyển, nhìn thấy Tăng Phi lao đến, anh liền ấn Phong Lan lúc này đã không còn biết gì vào ghế lái phụ, giơ chân đạp vào bụng Tăng Phi. Tăng Phi vội né sang một bên, chân Đinh Tiểu Dã lướt qua sườn anh, anh lão đảo một chút, ngay giây sau, nắm đấm của anh đã đánh trúng mặt Đinh Tiểu Dã, hai người

lập tức lao vào nhau.

Thôi Yên khóc âm lên nhưng không dám lại gần, đứng cách đó vài bước, gào thét: “ĐỪNG đánh nữa, chị Phong Lan, mau can hai người lại ngay!” Thôi Yên đoán rằng chắc hẳn sau khi Thôi Đình quay về chỗ mà anh từng ở, ngay sáng ngày hôm sau, Tăng Phi liền thông báo với đồng nghiệp cũ của anh về manh mối này. Thôi Đình không can dự nhiều vào vụ án của bố mình, nhưng anh đã vô tình bao che cho bố mình sau khi sự việc xảy ra. Trong lúc vây bắt Thôi Khắc Kiểm đêm đó, một cảnh sát đã hy sinh, thời điểm đó Thôi Đình đang ở cùng với Thôi Khắc Kiểm nên không tránh khỏi liên lụy. Viên cảnh sát đó tuy không phải là chỗ thân quen của Tăng Phi nhưng dù sao cũng là cấp dưới của anh, đồng nghiệp cũ của anh vẫn còn làm ở bộ phận cũ chưa bao giờ ngừng điều tra manh mối của Thôi Đình, không ai ngờ, người bảy năm nay bắt vô âm tín hóa ra lại to gan xuất hiện ngay dưới mũi bọn họ, bất chấp trời đất.

Tiếc rằng, đồng nghiệp cũ của Tăng Phi nghe được tin tức đó liền vội vã đến chỗ ở cũ của Thôi Đình, phát hiện thấy dấu vết có người ở, nhưng không bắt được anh, liền ngồi rình mấy ngày liền mà vẫn tay trắng. Độ giả hoạt của Thôi Đình không hề kém cạnh so với bố anh ta, anh ta cực kỳ lành nghề trong việc trốn chạy khỏi sự truy bắt, người như vậy xét cho cùng vì mục đích nào mà lại cam chịu chấp nhận rủi ro nguy hiểm để quay về chốn cũ? Đối diện với câu hỏi nghi vấn mà đồng nghiệp cũ đưa ra, Tăng Phi cũng không có câu trả lời. Anh ta từng nghĩ đối phương sẽ mò đến tìm anh, vì chính anh đã dẫn người lòng sục đến tận hang ổ của Thôi Khắc Kiểm, ép ông ta phải chết nơi đầu đường xó chợ nên Thôi Đình có lý do để hận anh. Thế nhưng lần này quay lại, Thôi Đình không hề gây ra chuyện gì, anh ta chỉ ẩn mình trong tiệm ăn của Phong Lan, mục đích là nhắm vào Tăng Phi chẳng? Ban đầu Tăng Phi nghĩ với thủ đoạn của Thôi Đình, nếu như muốn trả thù anh, anh ta sẽ tìm cách trực tiếp và hiệu quả hơn.

Tăng Phi không hỏi Thôi Yên, khi cô uống say vẫn không hề mở miệng, lúc tỉnh lại càng không bao giờ nói chuyện gì liên quan đến Thôi Đình với anh. Anh càng không thể hỏi Phong Lan, cô dường như không hề hay biết sự tình, vẫn đau khổ với sự ra đi của của “Đình Tiểu Dã”. Hai người phụ nữ ở bên anh đều mơ hồ hỗn loạn với một tên tội phạm trốn truy nã, điều này khiến cho Tăng Phi càng đau đầu.

Cho dù xuất phát từ lý do nào đi chăng nữa, Tăng Phi đều mong mỗi Thôi

Đình sớm bị đưa ra trước pháp luật, không nghĩ rằng đúng lúc này lại oan gia ngõ hẹp, sao có thể để anh ta chạy thoát chứ?

Tăng Phi ra khỏi đội cảnh sát đã nhiều năm, nhưng kỹ năng võ nghệ vẫn còn điêu luyện, Thôi Đình - bây giờ có tên là Đình Tiểu Dã, cũng không phải dạng vừa. Trong lúc đánh nhau kịch liệt, hai người đều nhanh chóng thể hiện tài năng.

“Mày vẫn chưa chịu buông tha cho Phong Lan à? Mày định làm gì? Tao ghét nhất loại người chơi bẩn, lợi dụng đàn bà con gái có đáng mặt đàn ông không?” Tăng Phi bẻ quặt cánh tay Đình Tiểu Dã, cố ép anh vào thành xe để tóm gọn. Đình Tiểu Dã đập mạnh đầu vào đầu Tăng Phi, lợi dụng lúc anh đang choáng váng hoa mắt mà lập tức vùng thoát, ra đòn lại, nhổ một ngụm nước bọt lẫn máu, cười nhạt, nói: “Lợi dụng phụ nữ để đạt được mục đích, có ai bì nổi với anh chứ!”

Mắt Tăng Phi vẫn lửa, lại xông tới, hai người chỉ muốn xé xác nhau ngay tại chỗ.

Thôi Yên nhìn thấy người quản lý bãi đỗ xe đang gọi điện thoại, hiểu ra anh ta đã báo cảnh sát. Trước khi hai người đánh chết đối phương mà cảnh sát kịp đến, người chịu thiệt rõ ràng là Đình Tiểu Dã. Cô khóc lóc van xin: “Thôi Đình, anh chạy nhanh đi, lúc cảnh sát còn chưa đến, Tăng Phi sẽ không biết gì đâu.”

“Cháu dám công nhận nó là Thôi Đình rồi hả? Cháu biết nó đã từng làm chuyện gì!” Tăng Phi lại lấn át được đối phương, chiếm thế thượng phong. Khuỷu tay Đình Tiểu Dã dằn mạnh trên ngực anh, quay đầu siết lấy cổ họng anh.

“Đừng làm hại cậu ấy, anh đi đi!” Thôi Yên cầu cứu một người, rồi lại van xin người kia. “Tăng Phi, anh ấy không xấu xa như cậu nghĩ đâu, anh ấy quay lại đây không phải vì cậu, anh ấy không liên quan gì đến chuyện của bố anh ấy, tha cho anh ấy thì có làm sao?”

Tăng Phi thở hổn hển. “Tha cho nó? Lúc đồng nghiệp cậu bị xe đâm chết, ai đến tha cho cậu ấy? Cậu ấy còn là con một trong gia đình, lúc chết mới có hai mươi bảy tuổi!”

Đình Tiểu Dã bỗng nói lỏng tay, ngay lập tức bị Tăng Phi đè sang một bên. Tăng Phi chớp thời cơ bẻ quặt hai tay anh, đá một cước vào khớp đầu gối khiến anh khuỵu xuống.

Đình Tiểu Dã không cử động nổi, mặt mũi be bét máu trông rất thê thảm, quay đầu nói: “Anh có chứng cứ gì chứng minh tôi đâm chết người?”

“Mày cần chứng cứ thì đợi ra tòa thì sẽ nhìn thấy đủ giấy tờ!”

Đinh Tiểu Dã đầy vẻ tuyệt vọng, trong ánh mắt lần đầu tiên xuất hiện sự cầu xin. Anh nói với Tăng Phi: “Tôi sẽ ra tự thú nhưng không phải là bây giờ. Cho tôi thêm một ngày!”

Tăng Phi ấn mặt anh vào cánh cửa xe. “Cái gì là tự thú, mày cần tao giải thích cho nghe không? Người bị bắt giữ không có tư cách tự thú!”

Tăng Phi vừa nói dứt lời, một cú đánh đã đẩy anh ra sau, cả người anh ngã ngửa ra. Đinh Tiểu Dã vô cùng linh hoạt, ngay lập tức phản công.

Tăng Phi bị Thôi Yên ôm chặt, định hất ra nhưng lại sợ làm cô bị thương. Trong ánh mắt đăm lẹ của Thôi Yên, Đinh Tiểu Dã hạ nắm đấm đang giơ cao xuống, lặp lại một lần nữa: “Tôi sẽ không chạy trốn nữa, cho tôi thêm một ngày, chỉ cần một ngày là đủ... Tôi, tôi sẽ rất biết ơn anh.”

“Ai cần mày biết ơn!” Tăng Phi nổi giận, đẩy Thôi Yên ra, cô ngã lăn ra đất, đầu bị va vào mảng bê tông gần cách luống hoa. Tăng Phi giật mình, vội vàng chạy lại đỡ cô. Thôi Yên khóc rống, gào lên với Đinh Tiểu Dã: “Nhìn cái gì! Chạy đi, nhanh lên!”

Đinh Tiểu Dã dứt khoát lên xe Phong Lan, khởi động máy. Tăng Phi thấy ngăn lại cũng đã muộn, một tay kéo Thôi Yên dậy, một tay lục tìm điện thoại. Thôi Yên vội vàng chặn tay anh đang bấm số, kêu gào: “Tăng Phi! Cậu không còn là cảnh sát nữa rồi!”

“Chuyện đó với để nó chạy thoát là hai việc khác nhau! Cậu không tin lời nó nói, nó mà chịu tự thú thì đã không trốn chạy suốt bảy năm!”

“Anh ấy muốn chạy thì đã chạy từ lâu rồi, cậu còn chưa hiểu ra sao?”

Thôi Yên vừa đau đớn vừa khổ sở, khóc nức nở, nước mắt rơi như mưa.

Tăng Phi vạch tóc cô nhìn vết thương trên đầu, tức giận nói: “Loại người đó đáng để cháu bảo vệ sao?”

“Anh ấy cũng đã bảo vệ cháu như thế!” Trước khi Tăng Phi càng thêm giận, Thôi Yên túm lấy anh, nói: “Anh ấy như anh trai cháu vậy, nhưng anh ấy còn đáng thương hơn cháu. Tăng Phi, cậu hãy tin cháu, anh ấy không giống như cậu nghĩ đâu, cháu không tin anh ấy sẽ làm điều xấu. Một ngày, cậu hãy cho anh ấy một ngày! Nếu như anh ấy nuốt lời, cháu sẽ không bao giờ ngăn cậu nữa.”

Chương 26: Anh hy vọng em dao động

Phong Lan tỉnh dậy trong tiếng nhạc của bài hát Lan hoa thảo, theo thói quen cô quơ tìm gối để úp vào tai nhưng tay chỉ hươ vào không trung. Không có gối lông vũ mềm mại, không có những tia sáng chiếu qua ô cửa sổ, mà hít vào chỉ toàn không khí đầy mùi da thuộc. Cô vẫn ở trên xe, Phong Lan phải mất nửa phút để nhận ra sự thực này.

Cho dù ghế ngồi đã được ngả ra đến mức tối đa, nhưng tư thế ngủ không được thoải mái kéo dài vẫn khiến Phong Lan ê ẩm toàn thân. Cô nhúc nhích cổ, điều chỉnh lại tư thế, trước khi tìm về ký ức cuối cùng của đêm qua, cô nhìn thấy một người “hình như” là Đinh Tiểu Dã ở bên cạnh.

Trên mặt anh có vết thương, một bên mũi còn nhét cục khăn giấy vo tròn, hai mắt nhắm nghiền, không biết là đang ngủ hay mê man bất tỉnh nữa. Trong trạng thái tỉnh táo, Phong Lan không bao giờ nhầm lẫn Đinh Tiểu Dã với bất kỳ ai, cho dù mặt anh có tằn thành bằng pha màu đi chăng nữa, cho dù đêm qua người cuối cùng ở bên cô rõ ràng là “gói quà lớn mừng sinh nhật” mà Đàm Thiểu Thành gửi tặng.

Đinh Tiểu Dã cũng mở mắt ra, không nói gì, dựa vào lưng ghế, quay sang nhìn Phong Lan. Anh đỗ xe ở ven đường gần khu nhà của Phong Lan, trời vừa hừng sáng, đèn đường vừa tắt, xe phun nước rửa đường vừa đi qua, để lại âm thanh văng vẳng của bài hát Lan hoa thảo. Kính chắn gió phía trước xe vương đầy lá rơi từ đêm qua, tiếng chổi quét đường loạt xoạt của công nhân vệ sinh môi trường vọng lại, không khí phảng phất hương vị ẩm ướt.

Lại một buổi sáng sớm mai như thường lệ, được tỉnh dậy vào một buổi sớm mai như thế này là một niềm hạnh phúc.

Phong Lan không hề nghĩ rằng, khi Đinh Tiểu Dã lại xuất hiện bên cô, cô có thể bình thản như thế. Giống như trải qua một giấc mơ tái diễn hàng trăm hàng ngàn lần, trong giấc mơ đã nói rất nhiều, rất nhiều lời, khi tỉnh lại không hề mảy may nhớ một câu.

Trong xe có rất nhiều khăn giấy vương vết máu, bị vò thành nắm vút dưới chân.

“Sao chảy nhiều máu cam thế. Lâu lắm không gặp, tôi lại làm cậu đứt mạch máu rồi sao?” Phong Lan hài hước hỏi.

Đinh Tiểu Dã cười làm động đến vết thương ở khóe miệng, anh liếm vào chỗ bị thương, lật tấm chắn nắng trước mặt Phong Lan xuống, ở đó có gương, cô có thể nhìn rõ dáng vẻ mình lúc này.

Phong Lan nhìn vào gương, vuốt vuốt lại mái tóc, tóc vẫn ổn chán, ngoài việc tóc tai hơi bù xù, đường viền kẻ mắt bị lem, son bị phai gần hết, khóe mắt dính mẩu khăn giấy.

“Cậu chưa làm gì tôi à?” Trên người cô đắp chiếc áo khoác của anh.

Đình Tiểu Dã nói: “Cũng định, nhưng không ra tay nổi.”

Phong Lan “hừm” một tiếng bằng giọng mũi, chế nhạo: “Sang chỗ khác gỡ trò lừa đảo nên bị tấn cho ra nông nổi này à?”

Đình Tiểu Dã không trả lời, cúi đầu lấy viên khăn giấy nhét trong mũi ra, máu đã cầm.

Phong Lan ngó ra phía ngoài xe. Cô đi xe của Ngô Giang. Ngô Giang biết cô bị rào cản tâm lý với chiếc xe từng bị cướp kia nên chủ động đề nghị cô đổi xe.

“Cậu nói thật đi, cậu có bằng lái xe không?” Cô hỏi Đình Tiểu Dã.

Đình Tiểu Dã thẳng thắn trả lời: “Không có.”

Bằng lái xe của Thôi Đình và người này đều không còn tồn tại, bây giờ anh là Đình Tiểu Dã.

“Chỗ này có được đỗ xe không đây? Đừng để bị ghi lại biển số nhé, tôi không biết phải ăn nói với Ngô Giang ra sao.” Cô định ra khỏi xe kiểm tra xem sao, miệng vẫn lẩm bẩm. “Nhưng bây giờ Ngô Giang đang chìm đắm trong hạnh phúc tâm hồn, chắc cũng chẳng để ý đến chuyện này...”

Đình Tiểu Dã kéo cô trở lại ghế ngồi, vươn người đóng cửa xe, tay giờ ngang trước ngực cô.

“Đủ rồi, Phong Lan. Nói chuyện gì khác đi.”

“Nói gì cơ?” Phong Lan có chút ương ngạnh giữ khoảng cách với anh, chậm rãi nói. “Nói tại sao cậu lại bỏ đi? Tại sao lại chường mặt ra quay về?”

“Ừm. Nếu chị muốn nghe, tôi sẽ nói.” Đình Tiểu Dã chạm tay lên mặt cô. Đây giống như những động tác quen thuộc trong quá khứ đã từng khiến Phong Lan rung rinh xao động nhưng khoảng khắc này lại bất ngờ làm cô nổi đóa. Vết sẹo của cô đã lên da non từ lâu, tại sao vừa xuất hiện, anh đã vội vàng gạt nó ra? “Thích nói thì nói, không nói thì biến! Cậu nghĩ tôi rẻ tiền giống cậu sao, để cậu thích đến thì đến, thích đi thì đi?”

Dường như cơn thịnh nộ của Phong Lan lại khiến Đình Tiểu Dã yên tâm hơn, anh ghì lấy đôi vai đang run lên của cô, hỏi: “Chị thực sự mong tôi đi sao?”

“Đừng có cái kiểu hể mở miệng là ‘chị mong’, ‘chị muốn’, nói cứ như

thế cậu quan tâm đến cảm giác của tôi lắm không bằng.” Phong Lan đẩy tay anh ra. “Tôi nói rồi, cậu đi thì tôi khắc què là cậu đã từng đến. Bây giờ đối với tôi, cậu với Chu Đào Nhiên trước đây chẳng khác gì nhau. Chẳng qua tôi đã qua cái thời điểm tức giận nhất rồi, đến cảm hứng muốn đánh cậu cũng chẳng còn nữa. Cậu muốn biến thì cứ việc biến!” Cô nói xong, Đinh Tiểu Dã trầm ngâm trong chốc lát rồi mở cửa xe, đi ra ngoài.

Nghe tiếng cửa đóng “sầm” một cái, trong lòng Phong Lan cảm thấy rất sung sướng, giống như đánh vỡ chiếc cốc pha lê yêu thích nhưng sắc đứt tay. Cô cũng muốn diễn vẻ điềm nhiên lạnh nhạt như mây trôi gió thổi, nhưng không làm nổi. Cô hận anh, nhưng nỗi hận này là bị không quên nỗi anh, cô cũng không muốn lại bị người đàn ông này đùa cợt.

Mắt dõi theo Đinh Tiểu Dã nhảy qua dải phân cách, đi sang vỉa hè bên kia, Phong Lan cắn răng không động đậy. Đi đi, hãy đi đi... Mỗi bước anh rời xa cô, trái tim cô lại cảm thấy an toàn được một phần. Đến khi anh hoàn toàn biến mất ở ngã rẽ, Phong Lan cuối cùng cũng thoát khỏi “lời nguyền ma quỷ” này, thế rồi khi cô sắp chìm vào giấc ngủ trong cuộc tranh đua giữa rùa và thỏ, cảm giác mất mát như luồng gió xoáy cuộn trào đến, nhấn chìm tất cả. Dòng lệ nóng hổi trào ra từ khóe mắt, cô gục trên bảng điều khiển, không nhúc nhích.

Cánh cửa xe lại bị kéo ra, có người ngồi vào trong. Phong Lan giận dữ nhìn Đinh Tiểu Dã đã đi rồi lại quay trở về, gào lên: “Cậu xem tôi là cái nhà vệ sinh công cộng à?”

Đinh Tiểu Dã ném cùn bông và mấy miếng gạch có băng dính vào trong hộp để đồ phía dưới bảng điều khiển, đợi Phong Lan gầm lên xong, lại đưa cho cô một chai nước.

“Làm gì vậy?” Cô lau nước mắt.

Đinh Tiểu Dã nói: “Rửa mặt, súc miệng. Nếu chị thích thì cũng có thể lấy để gọi nhà vệ sinh!”

Phong Lan cầm lấy chai nước, trách móc: “Đinh Tiểu Dã, tôi từng thích cậu, nhưng tôi không nợ cậu.”

“Khóc đấy à?” Anh nghiêng đầu nhìn khóe mắt và chớp mũi đỏ ửng của cô, lấy ngón tay trở chạm vào môi cô. Cô đánh mạnh vào tay anh, anh vẫn không buông. Phong Lan lộ rõ vẻ ghê tởm, né mặt tránh đi, một tay giữ chặt lấy cằm cô, tay kia lặp lại động tác đó, ngón tay thô ráp khiến môi Phong Lan thấy đau.

“Làm gì vậy? Đồ biến thái!” Phong Lan mắng.

Đình Tiểu Dã đã nhìn thấy vết son trên môi cô dính sang ngón tay anh như mong muốn, anh chăm chú ngắm nghía một hồi rồi mỉm cười. “Vẫn là màu này.”

Phong Lan nhớ lại, lần đầu tiên khi hôn Đình Tiểu Dã, cô cũng thoa màu son này. Lúc đó anh sờ lên môi mình, có một vết son giống y như vậy, cô liền ngẩn ngơ nhìn hồi lâu. Đây là khoảnh khắc bối rối thần thờ nhất của Đình Tiểu Dã lưu lại trong ký ức của Phong Lan, nhưng cô không biết rằng, ngày hôm đó cô cũng để lại cho anh một hình ảnh duyên dáng, sống động – những khuôn hình duy nhất mang màu sắc tươi sáng trong suốt bảy năm toàn màu xám u tối của anh. Đằng sau những bất đồng và trở ngại là niềm nhung nhớ khôn nguôi.

“Cậu không nên đùa giỡn tôi mãi thế này.” Phong Lan bất lực nói.

Đình Tiểu Dã nghiêm túc đáp lời: “Nếu như tôi cứ như thế này thì sao?”

Tại sao anh có thể nói ra những câu đáng ghét nhất, làm những việc khó chịu nhất, mà mặt vẫn ngây thơ vô tội như vậy chứ?

Phong Lan lấy hai tay ôm lấy mặt. “Thế thì tôi sẽ dao động mất... với một người đã lĩnh no đòn của cậu, cậu không cần thiết phải dã man thêm nữa. Đánh kẻ sa cơ, một lần là đủ rồi!”

Phong Lan đã phải rất khó khăn khổ sở để xây dựng một bức tường thành trong lòng mình nhằm chống lại Đình Tiểu Dã, tự cho rằng bức tường ấy cứng tựa kim cương, nhưng khi anh chính thức xuất quân đánh chiếm, cô mới phát hiện ra đó chỉ là một công trình làm toàn bằng giấy bồi. Cốt của tường là những hận, những oán trách, nhìn thì có vẻ ngổn ngang, quanh co, rắc rối, nhưng không hề kiên cố, hướng hồ bên trong còn trộn lẫn những nhớ nhung. Khi Phong Lan hận Đình Tiểu Dã nhất, nằm mơ thấy anh quay đầu chuyển ý, cô đã khinh bỉ anh, cự tuyệt anh, dằn vặt anh, trừng phạt anh, mắng chửi anh hàng vạn lần là “đồ khốn nạn”... nhưng cô vẫn mong giấc mộng đó kéo dài thêm nữa, vẫn có níu giữ mà không muốn tỉnh lại. Cô yêu anh, cho nên mới yếu đuối. Đình Tiểu Dã kéo đôi bàn tay cô đang che mặt xuống, nói: “Thế thì chị dao động đi, tôi muốn chị dao động.”

Phong Lan ngớ ngàng đối diện với ánh mắt của anh. Nghĩa là sao? Đây là câu gần giống với “tổ tình” đầu tiên mà cô nghe được từ miệng lưỡi cứng như thép của Đình Tiểu Dã.

“Những lời tôi nói hôm đó... em có hận tôi không?”

Phong Lan không còn hai bàn tay để che mặt nhưng vẫn muốn nhắm mắt. Cô lắc đầu. “Cậu nghĩ tôi hận cậu chỉ vì mấy câu nói đó thôi sao? Khi cậu mới đi, mỗi giây mỗi phút tôi đều suy nghĩ rất cuộc là tại vì sao. Sau đó tôi bắt đầu hoài nghi phải chăng người phạm sai lầm là tôi. Một lần thất bại có thể xem là ngẫu nhiên, nhưng người đàn ông nào rồi cuối cùng cũng không chọn tôi thì chắc chắn vấn đề là ở tôi rồi. Cậu hủy hoại ảo tưởng cuối cùng của tôi về tình yêu, đó mới là điều khiến tôi hận cậu nhất.”

Cô e rằng căn nguyên nỗi cô đơn của mình là do quá sốt sắng muốn nắm lấy hạnh phúc, chìa tay ra vội vã quá, vô tình khiến hạnh phúc càng bị đẩy ra xa.

“Hận mấy cũng phải kiên nhẫn với tôi hơn.” Đinh Tiểu Dã nắm chặt lấy tay cô, đặt lên cạnh vết thương trên mặt mình, mỉm cười. Nụ cười này không đến mức quá quyến rũ, hai người cũng từng có những tiếp xúc đụng chạm thân mật hơn thế, nhưng lần này, Phong Lan mới cảm nhận được Đinh Tiểu Dã thực sự đang gần gũi ngay sát cạnh cô đây.

“Cậu xuất hiện từ lúc nào vậy?” Phong Lan hỏi.

“Từ lúc em nôn mửa tùm lum.” Đinh Tiểu Dã đưa tay cô đến bên môi mình, cắn một cái vào cạnh bàn tay. “Tôi không định phá hoại “duyên lành” của em.”

“Cậu bám theo tôi từ bấy đến giờ phải không? Hôm tôi đi chụp ảnh có phải cậu cũng ở gần đó không?”

“Em ham mặc váy cưới như vậy hả?”

Câu trả lời này đã gián tiếp thừa nhận điều Phong Lan hoài nghi là đúng. Quả nhiên cô không nhìn nhầm, cũng không phải là bị ảo giác. Cô cúi đầu nghĩ ngợi, rất nhiều điều bí ẩn dường như đã lần ra được đầu mối.

Cô hỏi lại một lần nữa: “Người đàn bà của tên tội phạm cướp giết, cũng do cậu...”

“Tôi đã bảo rồi, người như em, đến ý thức sơ đẳng nhất về nguy cơ xảy ra nguy hiểm cũng không có, đã mắc phải rồi mà vẫn không chịu ghi nhớ. Em không sợ gương mặt này bị người ta hủy hoại đến mẹ em cũng không nhận ra sao... Có cần thiết phải ngạc nhiên thế không? Em cũng chỉ được cái mạnh mẽ, người có tâm địa độc ác hơn em còn nhiều lắm đấy.”

Phong Lan nghe giọng điệu quen thuộc này, làn môi thân quen này, bàn tay cô vốn định giữ khoảng cách với anh, lo chạm đến vết thương của anh,

lại không đành lòng rút về.

“Thế, cậu không nằm trong số đó à?” Phong Lan châm chọc.

Đình Tiểu Dã cười không nói.

Phong Lan lại nhớ về người phụ nữ đó, hỏi dồn: “Cậu đã làm gì cô ta?”

“Tôi đưa cho cô ta ít tiền, bảo cô ta rời đi.” Đình Tiểu Dã tỉnh bơ nói.

“Đương nhiên, kèm theo đó là một lời cảnh cáo nho nhỏ. Cô ta sẽ không quấy rầy em nữa đâu, em yên tâm.”

“Cậu lấy tiền ở đâu ra?” Sự lo lắng của Phong Lan không phải cho bản thân, đương nhiên cũng chẳng phải dành cho người đàn bà kia.

“Có người cho tiền lộ phí.” Đình Tiểu Dã buột miệng trả lời, vội nói tiếp. “Người đàn bà đó cũng đáng thương, không có công ăn việc làm gì, trước đây sống nhờ tiền gã kia cướp giật mang về nuôi con. Bây giờ gã đó ngồi tù, cô ta và đứa bé đến cơm cũng không đủ no, lại còn đang mang bầu. Con thỏ bức quá cũng sẽ cắn người, huống hồ cô ta vốn cũng chẳng phải là phường tử tế.”

“Cậu làm những việc này là muốn tôi cảm kích ư?” Phong Lan hiểu mười mươi việc anh đứng đằng sau bảo vệ cô, trong lòng ấm áp hẳn, nhưng nghĩ đến những lời lẽ tệ bạc trước đây anh nói với mình, miệng lưỡi vẫn chưa thể mềm dịu lại nổi.

“Từng đấy tuổi rồi, thôi mơ hão chuyện anh hùng cứu mỹ nhân đi...”

Lúc này thì Phong Lan dứt khoát rút tay về, hậm hực nói: “Cậu mà là anh hùng cái gì? Cút đi, tôi với cậu chẳng có gì để nói nữa cả.”

Đình Tiểu Dã thấy cô bị đụng chạm đúng nỗi lòng là nhảy dựng lên ngay, trông rất buồn cười, anh cầm tay cô đang chỉ ra ngoài xe kéo về, rồi đan tay đặt lên đầu gối cô. “Tất nhiên tôi không phải anh hùng, cũng không cần em phải cảm ơn. Thực sự những việc tôi có thể làm cho em quá ít ỏi, đó cũng là nguyên nhân tôi không thể mang lại cho em... những thứ mà em muốn.”

“Cậu biết tôi muốn cái gì?” Phong Lan nhìn thẳng vào anh, cố ý hỏi rõ.

“Phụ nữ không cần một anh hùng, mà cần một người đàn ông có thể ở bên cô ấy đến tận lúc già, dù người đó chỉ bình thường cũng được. Trong mắt mẹ tôi, bố tôi là anh hùng, họ quen nhau trong khốn khó, mẹ ngưỡng mộ bố, tôn sùng bố. Nhưng bố tôi mang lại cho mẹ được cái gì? Chỉ có sự chờ đợi mỗi mòn vô tận. Cuộc đời bố tôi không có hậu, hai người đến trước khi chết cũng không được nhìn mặt nhau lần cuối.” Anh gục đầu, nhìn những ngón tay của hai người, “Phong Lan, tôi sợ để em phải chờ.”

“Cậu đi đâu?” Phong Lan băn khoăn. Đinh Tiểu Dã không đáp lời. Cô lại hỏi: “Tôi chỉ hỏi cậu một điều, mẹ cậu đợi bố cậu cả một đời, bà ấy đã từng nói hối hận bao giờ chưa?”

Đinh Tiểu Dã ngước mắt lên nhìn, lộ vẻ ngạc nhiên.

“Bà ấy chưa bao giờ nói vậy!” Giọng Phong Lan chắc nịch. “Cậu không phải là phụ nữ, đừng nắm chắc mình đoán trúng tâm tư của phụ nữ. Giống như uống nước, nóng lạnh chỉ tự mình biết, đợi chờ đôi khi cũng là một niềm hạnh phúc...”

“A Đinh, chờ đời vẫn còn hơn là không có gì để đợi...”

Ký ức của Đinh Tiểu Dã đã đưa khung cảnh bên cửa sổ lúc hoàng hôn hòa vào người con gái đang ở trước mặt. Phải chăng là mẹ anh đang nhả nhủ anh, quyết định của anh là hoàn toàn đúng đắn?

Phong Lan thấy anh lặng thinh không nói một lời, phát câu: “Cậu cũng đừng tự vơ vào mình nữa, ai bảo sẽ đợi cậu đâu!”

Hai người đều làm mặt lạnh, gườm gườm một hồi lâu, nhưng dường như đều không nhớ ra hai bàn tay vẫn đang đan vào nhau. Đinh Tiểu Dã phá lên cười trước, nét mặt Phong Lan cũng dần dần ra.

“Cậu sợ tôi phải đợi, thế bám theo tôi để làm gì? Nói thật đi, nhìn thấy tôi đi cùng Fox, cậu cũng ghen chết đi được phải không?” Phong Lan bày ra tình thế buộc anh nếu không chịu thừa nhận thì biến ngay cho khuất mắt.

Đinh Tiểu Dã nheo mắt cười. “Ừm, lúc em tưởng tôi là hấn ta, nhét tiền vào trong áo tôi, tôi cũng có hơi ghen thật. Tiền boa cho mấy tiếng đồng hồ mà cao hơn cả một tháng lương của tôi.”

Anh né chai nước khoáng cô dùng để đánh anh, cười nói: “Tôi phải đi hết hai con phố mới mua được chai nước này, đừng có phá hoại.”

Phong Lan lúc này mới cảm thấy thực sự khát, đây là phản ứng tất yếu của việc uống say đêm qua. Cô vẫn nhấp chai, uống một ngụm rồi nói:

“Cậu may đấy, tôi thích uống nước khoáng nhãn hiệu này nên thôi không tính sổ với cậu nữa.”

“Tôi biết là em thích mà.” Đinh Tiểu Dã nói.

Phong Lan có chút bất ngờ, cô rất ít khi mua nước đóng chai, cũng không nhớ mình đã từng nhắc đến chi tiết vụn vặt này. Ánh mắt cô trở nên trầm lắng, không thể kìm được nở nụ cười hé trên khóe môi, phải chăng anh luôn để tâm đến từng cử chỉ nhỏ nhặt của cô?

Đinh Tiểu Dã nhìn thấu tâm tư của cô, cười nói: “Đừng nghĩ ngợi sâu xa

quá. Ý nghĩ của em khó đoán lắm sao? Tôi nhìn được vẻ mặt khổ sở của em khi đói khát món gì đó mà em thích!”

Cô cũng từng nhìn anh bằng ánh mắt đó sao? Phong Lan bật cười, nói:

“Tại sao tôi phải đói khát một chai nước?”

“Uống thì uống đi.” Đinh Tiểu Dã không muốn nói thêm về chủ đề này nữa.

Phong Lan chỉ im lặng được vài giây rồi lại lập tức hỏi: “Tôi khiến cậu nhìn đến mức khát khô rồi à?”

Đinh Tiểu Dã không nói năng gì nữa, ánh mắt anh làm cô bối rối. Quan hệ giữa hai người lúc này đang rất rắc rối, rõ ràng không phải là lúc để đùa giỡn.

Cô vuốt vuốt mái tóc, để khuôn mặt đỏ ửng của mình trông đỡ chướng mắt, lẩm bẩm: “Biết cậu bao lâu này, mãi mới được uống chai nước cậu mua.”

Đinh Tiểu Dã quay người sang phía cô, cười mỉm. “Chỉ là một chai nước thôi mà, đừng khách khí. Đêm qua em boa cho tôi hẳn một mớ tiền, tôi còn chưa cảm ơn em.”

Phong Lan giả vờ không nghe thấy.

Đinh Tiểu Dã vờ khể khàng hỏi: “Em rộng tay với phục vụ gặp một lần nhỉ?”

“Thái độ phục vụ như của anh sao so sánh được với người ta?” Đinh Tiểu Dã cứ nhai đi nhai lại chuyện này không chịu buông ta, Phong Lan cũng khó chịu ra mặt, bèn mỉa mai lại. “Người ta thu một mớ tiền boa, cậu thì bị tấn cho như con lợn, đó chính là điểm khác nhau đấy.”

Cô nói như vậy xong lại cảm thấy không đành lòng, vết thương và bầm tím trên mặt anh cứ chọc vào mắt cô. Câu hỏi cô nín nhịn trong lòng bao lâu cuối cùng cũng đã bật ra: “Ai làm vậy?”

Đinh Tiểu Dã do dự trong chốc lát, nhưng không tránh né.

“Bạn tốt của em đấy.” Anh nói.

Phong Lan giật mình, trong đầu cô lúc này chỉ nghĩ đến một người.

“Tăng Phi?”

“Anh ta chẳng tốt hơn tôi là bao.” Đinh Tiểu Dã tỏ vẻ bình thản.

“Tại sao anh ấy lại đánh cậu?” Tăng Phi đã qua tuổi đánh nhau tùy hứng từ lâu, Phong Lan biết rõ có điều khác thường, nhưng lại sợ mình suy đoán quá xa, nhất là khi vừa mới lấy lại được chút vui vẻ.

“Cậu đi ve vãn Thôi Yên à?”

Anh cười gằn, ấn cồn và bông băng vừa mua về vào tay cô, nói: “Giúp tôi đi. Chắc em cũng phải biết làm vài việc của phụ nữ chưa?”

“Tôi có rồi hơi đâu, tại sao lại phải đi bôi thuốc cho cậu? Tôi còn tiếc chưa tự tay nện cậu một trận ấy chứ, càng te tua càng tốt!”

“Thôi được, tôi tự làm vậy.” Đinh Tiểu Dã soi và gương chiếu hậu rồi ấn tay lên vết thương trên mặt mình, khẽ nhăn nhó.

Phong Lan nhìn thấy vậy thì không chịu nổi, giật lấy bông băng, nói:

“Gặp được tôi thì cậu chỉ việc mừng thầm, vì trở thành y tá Nightingale* là ước mơ thứ hai của tôi.”

*Florence Nightingale (12/5/1820 – 13/08/1910), còn được tưởng nhớ là Người phụ nữ với cây đèn, là người sáng lập ra ngành y tá hiện đại và là một nhà thống kê y tế.

Cô lấy bông thấm vào cồn rồi đưa lại gần mặt Đinh Tiểu Dã, miệng dỗ dành: “Không được khóc nhé, chịu khó tí nào.”

Đinh Tiểu Dã nhắm mắt lại, vẻ mặt đầy khó chịu. “Nhanh lên, đừng nói nhảm nhí nữa.”

Rồi anh im lặng chờ đợi, nhưng sự xót đau bởi cồn tiếp xúc vết thương vẫn chưa thấy xảy ra như dự kiến, mà thay vào đó là cảm giác ấm mềm của làn môi. Cô ban đầu chỉ thăm dò lướt qua môi anh, rồi không đợi anh kịp phản ứng, ngay lập tức như con rắn quấn quýt trườn tới. Cách Phong Lan bắt mỗi ngàn lần như một, nhưng không phải lần nào cũng trắng tay ra về. Con môi có mạnh mẽ dẻo dai đến mấy cũng phải khuất phục trước sự tấn công giấp lá cà không chừa một kẻ hở này. Đinh Tiểu Dã giống như con thú bị dồn vào góc tường, tim đập như trống đánh trong lồng ngực, phổi như bị hút sạch không khí, đầu óc nhất thời trống rỗng, bởi hơi thở của cô đã chiếm hữu mọi tri giác. "dien"dan"le"quy"don"" "

Khi hai người buông nhau ra, Đinh Tiểu Dã liền gào lên: “Y tá Nightingale là thế này à? Mẹ kiếp, toàn nhắm đúng chỗ đau nhất của tôi.”

“Thích bỏ xứ còn làm bộ! Đừng quên là cậu vừa ôm chặt hơn bất kỳ ai.”

Phong Lan chẳng nói chẳng rằng ấn cục bông vào giữa vết thương của anh rồi nghe anh thảm thiết kêu toán lên.

“Tôi thật khâm phục bản thân vì có thể hôn lên cái mặt này, đau cho đáng đời cậu đi!”

Đinh Tiểu Dã đau đớn xen lẫn sung sướng, cầm anh khe khẽ cọ lên mái tóc trên đỉnh đầu Phong Lan, nghe thấy giọng cô vang lên ngay cạnh trái

tim mình.

“Đình Tiểu Dã, tôi nói đã quên cậu, đều là lừa cậu đấy.”

“Tôi biết từ lâu rồi.”

“Thế tại sao không vạch mặt tôi?”

“Chẳng mấy chốc em cũng phải chủ động thừa nhận thôi.”

Phong Lan cựa quậy, giọng nói nhỏ đến mức gần như không nghe thấy:

“Còn cậu, đợi đến khi nào mới chịu thừa nhận?”

Đình Tiểu Dã thu tay về, thở dài đánh thượt. Anh nói: “Phong Lan, tôi phải nói với em vài việc.”

“Nói yêu tôi phải không?” Phong Lan nói. “Nếu không phải điều đó thì đợi qua hôm nay hãy nói.”

Trải qua một đêm như thế, Thôi Yên vẫn chưa bình tĩnh lại. Vừa về đến nhà, cô liền mở tủ thuốc y tế ra, Tăng Phi từ chối ý tốt của cô, tự vào phòng vệ sinh xử lý vết thương trên người mình, vẫn lạnh nhạt như bấy lâu nay.

Trong lúc đó, điện thoại di động của Tăng Phi reo vang, là anh Tiền – đồng nghiệp cũ của anh gọi. Thôi Yên đứng áp vào cánh cửa phòng vệ sinh, nghe trộm anh nói chuyện, hình như họ nhắc đến Đình Tiểu Dã, thật may là, Tăng Phi không nói đến trận đánh nhau vừa xảy ra.

Điều này có nghĩa là anh đã chấp nhận lời thỉnh cầu “một ngày” của Đình Tiểu Dã.

Đợi đến khi anh bước ra, Thôi Yên chân thành nói: “Cám ơn cậu.”

Tăng Phi thờ ơ nói: “Muốn cảm ơn cũng không đến lượt cháu. Cậu tha cho nó không phải là vì cháu.”

“Thế là vì chị Phong Lan sao? Cậu không nhìn thấy hai người bọn họ rất tâm đầu ý hợp à?” Nhưng lời sắc nhọn của Thôi Yên giống như vòi chích của loài ong vàng châm người ta một nhát nhưng khiến mình đau gấp bội. “Chị Phong Lan có mắt nhìn hơn cháu, chị ấy chọn người đàn ông ít nhất là dám làm dám chịu hơn cậu.”

Tăng Phi không nói câu nào, giả vờ không hiểu những lời mỉa mai của Thôi Yên. Anh không hề có chút thiện cảm nào với người đó, cho dù anh ta tên là “Thôi Đình” hay “Đình Tiểu Dã”, tuy nhiên có một điều ngay đến Tăng Phi cũng phải thừa nhận, đối phương sẽ không làm hại Phong Lan. Mai là sinh nhật của Phong Lan, điều này phải chăng là lý do khiến Đình Tiểu Dã xin thêm một ngày.

Bảy năm đã trôi qua, không hơn không kém một ngày.

“Đi ngủ đi.” Tăng Phi đi về phòng mình.

Thôi Yên thất thần, buông người xuống sofa, vết thương của cô vẫn âm ỉ đau.

Tăng Phi cuối cùng lại thấy không đành, quay lại xem chỗ đau của cô, hỏi cô có cảm thấy đau đầu vầng vất gì không, nếu thực sự cảm thấy khó chịu thì phải đi bệnh viện khám xem sao.

“Cậu đừng xa lánh cháu, cháu sẽ không thấy đau.” Thôi Yên mượn thời cơ ôm lấy Tăng Phi, gom hết dũng khí để hôn anh. Tăng Phi không động đậy, cũng không hưởng ứng cho đến khi Thôi Yên từ từ buông ra.

Đau đớn và thương cảm đã quay về trong ánh mắt Tăng Phi, Thôi Yên muốn khóc, nhưng lại cố nín.

“Có thứ này cậu chuẩn bị từ lâu rồi, cậu nghĩ vẫn nên đưa cho cháu.”

Anh quay về phòng, lấy ra một phong bì, đặt lên trên đùi Thôi Yên.

“Là gì vậy?” Trước khi mở ra, Thôi Yên hy vọng bao nhiêu thì khi nhìn thấy thứ ở trong đó, cô lại tuyệt vọng bấy nhiêu.

Trong phong bì là hộ chiếu của cô, vé máy bay và giấy tờ hồ sơ của một trường đại học ở nước ngoài.

“Thế nghĩa là sao?” Thôi Yên run run hỏi.

Tăng Phi cười gượng, nói: “Không phải cháu luôn muốn đi học chuyên sâu ở một trường nghệ thuật tốt hơn sao? Cậu đã chuẩn bị hết cho cháu, ở bên đó, tất cả chi phí và sinh hoạt cậu đều sẽ lo hết cho cháu, cháu sẽ...”

“Cháu hỏi cậu có ý gì? Như thế này là muốn đẩy cháu đi sao?” Thôi Yên hoàn toàn sụp đổ, nước mắt như mưa, cay đắng nói. “Cậu có phải là người nữa không đấy? Tăng Phi, ăn xong chùi mép rồi đẩy cháu đi. Cháu nói cho cậu biết, không dễ như vậy đâu! Cậu muốn cháu biến mất trong im lặng ư, chỉ trừ phi cháu chết, giống như mẹ cháu, chết đi thì sẽ không có ai làm phiền đến cậu nữa.”

“Đừng có hơi một tí là lại lời mẹ cháu ra. Đó là chuyện giữa cậu với mẹ cháu! Cháu là người lớn rồi, cậu đã cố hết trách nhiệm của cậu!” Tăng Phi cũng tỏ vẻ cứng giọng.

“Cậu lên giường với cháu cũng là trách nhiệm phải không?” Thôi Yên rút đồng giấy tờ xuống dưới chân, giẫm lên, gương mặt vốn xinh xắn giờ đầm nước mắt và vẻ hằn học. “Cháu không đi, cậu mà ép cháu, cháu sẽ nói cho mọi người biết tất cả những chuyện cậu đã làm, để mọi người biết cậu giả dối thế nào. Cậu sợ chứ? Cháu muốn cậu phải nếm

mùi vị của đau khổ!”

Gương mặt Tăng Phi ánh lên vẻ tàn nhẫn nhưng rồi lại trở thành vẻ buồn tay khuất phục.

“Được, cháu nói đi. Mẹ cậu? Chị cậu? Khang Khang? Hay là họ hàng bạn bè khác nữa? Có cần cậu gọi tất cả mọi người cùng đến không?” Kể từ khoảnh khắc ấn Thôi Yên vào tấm gương, anh đã biết sẽ có ngày hôm nay. Hồn phách điên đảo trước tình mê, anh lúc đó không thu được tay về, dù lòng biết chắc sẽ phải trả giá cho tội lỗi này.

Thôi Yên nhìn thấy Tăng Phi trong chớp mắt dường như trở nên già sọm hẳn đi, cô chầm chậm ngồi xuống nền nhà, lau nước mắt, không sao hiểu nổi. “Cậu thà thân bại danh liệt, chứ nhất định không muốn yêu cháu sao?”

Tăng Phi đợi mình bình tĩnh lại rồi quỳ xuống, ôm lấy Thôi Yên, khẽ vuốt tóc cô, nói: “Cháu sẽ không làm vậy đâu. Thôi Yên, thời gian qua cậu đã suy nghĩ nhiều về con đường sau này của chúng ta. Cậu đã nghĩ phải chịu trách nhiệm với cháu, vấn đề là đến bây giờ cậu vẫn chưa hiểu được cảm xúc của bản thân mình, đó có thể chỉ là dục vọng thấp hèn của người đàn ông, cũng có thể là cảm giác tội lỗi với mẹ cháu dẫn đến tình cảm như vậy, đều không phải là tình yêu thực sự.”

“Cháu không cần biết, chỉ cần cậu với cháu bên nhau là được!”

“Chúng ta cùng nhau thế nào được? Con người là động vật sống trong xã hội, ngoài những ràng buộc về pháp luật, còn có đạo đức và luân lý, không cho phép ta làm điều mình muốn. Mẹ cậu sắp bảy mươi tuổi rồi, bảy năm nay cháu gọi là bà ngoại, bà có thể chấp nhận một đứa cháu ngoại trở thành con dâu không? Người khác sẽ nhìn vào quan hệ chúng ta như thế nào? Từ lúc đó về sau, bất kỳ người nào biết nội tình sự việc, khi nhìn thấy chúng ta, điều đầu tiên họ nghĩ đến không phải là hai cái tên “Tăng Phi” và “Thôi Yên” nữa, mà là chủ đề để lấy ra làm chuyện cười. Cho dù có giả vờ hạnh phúc thế nào, tai tiếng đó vẫn sẽ theo cháu và cậu cả đời.”

“Cậu sợ à? Cậu không muốn từ bỏ cuộc sống và danh tiếng tốt đẹp bây giờ, cho nên cậu ruồng bỏ cháu?”

“Cậu sợ. Cậu có sẵn sàng từ bỏ cuộc sống hiện tại của mình để sống cùng cháu đi chăng nữa thì chúng ta cũng sẽ vui vẻ được bao năm? Cháu còn chưa đến hai mươi một tuổi, đợi đến khi cháu thực sự chín chắn thì cậu đã già rồi, cuối cùng chúng ta đều phải chịu đau khổ. Cậu không thể

đợi đến tận lúc đó rồi mới đổ lỗi cho cháu được.”

Thôi Yên khóc hu hu. “Cháu sẽ không đi đâu.”

Tăng Phi thấy cơn giận của cô hình như đã dịu bớt, từ từ nói: “Cháu không đi cũng được, cậu sẽ đi. Cậu buông bỏ cháu, cháu cũng buông tha cậu. Tha lỗi cho cậu đêm hôm đó đã làm chuyện hồ đồ, cậu sẵn sàng làm bất cứ điều gì để chuộc lỗi...”

“Ngoài việc sống cùng cháu ra?” Thôi Yên ngồi quỳ trên đất, im lặng hồi lâu, đợi đến khi nước mắt đã khô, giọng cũng đã dịu lại. “Cháu hỏi cậu một lần cuối, Tăng Phi, cậu nhắm mắt lại, nghĩ đến cảnh cháu hoàn toàn rời xa cậu, cậu không thấy đau lòng chút nào sao? Tưởng tượng cháu sẽ lấy người đàn ông khác, sống với nhau hạnh phúc, cậu cũng không đau khổ chút nào à?”

Tăng Phi nghe theo lời cô, nhắm mắt lại, hai tay nắm thật chặt rồi lại mở ra. Anh lắc đầu. “Cháu sống hạnh phúc, cậu sẽ rất vui mừng.”

Trong cổ họng Thôi Yên bật ra tiếng khóc hay tiếng cười không rõ, cô ngẩng đầu, nói với Tăng Phi: “Kể cả khi đứa con của cậu sau này gọi người khác là bố, cậu vẫn vui mừng được sao?”

Chương 27: Có một cách đồng cam cộng khổ khác

Phong Lan dự định sẽ làm rất nhiều việc vào ngày sinh nhật lần thứ ba mươi này, cô hồi hận không liệt kê sẵn một danh sách từ trước, đến lần cần kíp, không thể nghĩ ra nổi nên làm gì, việc gì cũng muốn làm, nhưng làm cái gì cũng không phải tối ưu. Xem phim, lãng phí thời gian; đi du lịch, không kịp; đi khu vui chơi, quá đông đúc... Cô và Đinh Tiểu Dã có rất nhiều chỗ trống cần được lấp đầy, chỉ muốn dồn cả cuộc đời vào để sống lúc này.

Cuối cùng hai người quay về chỗ ở của Phong Lan, dường như chẳng ai chủ động đề xuất ý tưởng này, nhưng không hẹn mà cùng đồng thuận. Trên người Phong Lan lúc này trộn đủ các kiểu mùi sau giấc ngủ vùi vì cơn say đêm qua, cô không muốn lưu chúng lại trên người mình thêm một giây nào nữa. Vừa mới bước vào nhà, cô liền nhảy bổ vào phòng tắm, để mặc Đinh Tiểu Dã một mình trong phòng khách.

Làn nước ấm làm Phong Lan như trở thành một con người mới, khi cô

lau tóc rồi bước ra, phát hiện Đinh Tiểu Dã đang ngả ngón trên ghế xếp ở ban công gặm táo, trông cực kỳ hưởng thụ.

“Chỉ giỏi ăn thôi!” Phong Lan mắng. “Kiếp trước cậu bị chết đói à?”

Đinh Tiểu Dã quay đầu lại, cười: “Ki bo thế? Có dịp em về Sát Nhĩ Đức Ni vào mùa thu mà xem, táo tôi trồng cũng có quả rồi, lúc đó đền cho em cả thúng.”

“Cậu phải đưa tôi đi chứ!” Phong Lan nhấn mạnh vào trọng điểm.

“Được thôi.” Đinh Tiểu Dã đã đồng ý: “Nếu như có cơ hội... nhưng mà táo tôi trồng không giống táo mua ở ngoài, hơi chua. Rất hợp với em.”

“Hợp hay không phải ăn mới biết được.” Phong Lan hỏi. “Cậu chưa đi tắm đi à?”

Đinh Tiểu Dã hỏi vặn: “Tại sao lại phải tắm?”

Anh nói thế, như thể yêu cầu của Phong Lan giống như lòng dạ Tư Mã Chiêu, quá là trần trụi. Cô túm chặt lấy vật áo choàng tắm, hùng dũng hiên ngang nói: “Tối qua cậu đã tắm chưa? Nhìn mặt cậu, người cậu kìa, vừa bụi bặm vừa máu me, đầu tóc bao lâu không cắt rồi? Gọn gàng sạch sẽ là một phép lịch sự, hiểu chưa?”

“Chúng ta cùng thể hiện ‘phép lịch sự’ ra với nhau xong rồi sẽ làm gì?”

Đinh Tiểu Dã lễ phép thỉnh giáo.

Phong Lan kiêu gì cũng tìm ra được lý do, nghiêng đầu nói: “Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của tôi, tiếp theo đương nhiên là bữa cơm mừng sinh nhật rồi. Tôi đã bảo tay nghề nấu ăn của tôi rất cừ, cậu cứ tắm rửa sạch sẽ đợi tôi nấu là được.” Cô nói xong, nghiêm khắc nhìn anh một lượt, bổ sung. “Lẽ nào cậu lại muốn tôi sau này nhớ lại ngày sinh nhật ba mươi tuổi, đã ở bên cạnh một người đàn ông trong ‘bộ dạng thế này’.”

Đinh Tiểu Dã dường như đã bị thuyết phục, ngẫm nghĩ chốc lát rồi về phía phòng vệ sinh trong phòng khách. Phong Lan đi theo, nói: “Thật ra phòng tắm ngoài này rất ít khi dùng, đường ống có vấn đề, thoát nước hơi khó. Cậu có thể vào phòng tôi mà tắm, tôi không nói gì đâu.”

Đinh Tiểu Dã nói: “Không sao đâu, tôi nhân thể kiểm tra hộ em xem hồng chỗ nào... Em đi nấu cơm được rồi.” Anh bước qua Phong Lan, liếc nhìn cô một cái, tò mò hỏi: “Tại sao trông em có vẻ thất vọng thế?”

“Sao phải cẩn thận thế, sợ tôi quấy rối cậu à? Trong mắt cậu, tôi là loại người đó à?” Phong Lan cáu tiết.

Đinh Tiểu Dã cười hỏi: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Phong Lan đập cho anh một cái.

Sự cố đường ống nhỏ được Đinh Tiểu Dã xử lý rất nhanh. Tiếng nước chảy trong phòng tắm vang lên chưa được bao lâu, Phong Lan đã gõ cửa, tiếng nước át tiếng gõ, Đinh Tiểu Dã không phản ứng gì. Phong Lan nghĩ một chút, vẫn đẩy cửa bước vào.

“Này... tôi quên không đưa cậu khăn tắm!” Cô cố gắng để giọng nói có vẻ bình tĩnh tự nhiên, như thể chỉ bước vào phòng sách bình thường vậy. Đinh Tiểu Dã đang đứng quay lưng về phía cô, nghe thấy tiếng cô, dừng động tác đang kỳ cọ lại, nhưng không hề ngại ngùng, chỉ nói: “Cứ để đấy là được.”

Phong Lan không kịp phản ứng.

“Còn muốn nhìn bao lâu nữa?” Giọng Đinh Tiểu Dã tỉnh bơ, không thể đoán được anh đang nghĩ gì.

Phong Lan dần giọng: “Ai nhìn cậu? Tôi đang nghĩ xem nên đặt khăn ở đâu. Tôi cũng chẳng đến mức chưa nhìn thấy bao giờ.”

Mặt Đinh Tiểu Dã nhìn nghiêng dường như đang cười.

“Đưa cho tôi.”

“Đưa cái gì?”

“Khăn tắm!”

Anh nói rồi định quay người lại cầm, Phong Lan lúc này lại ngượng, đặt khăn tắm lên thành bồn rồi đi ra.

Cô đâu phải là loại người như Đinh Tiểu Dã tưởng. Nhưng mà người “tuyệt đối không phải loại đó” một lúc sau lại hỏi han quan tâm anh chuyện nước nóng hay lạnh, còn lấy quần áo để cho anh thay.

Quần áo bẩn của Đinh Tiểu Dã thay ra bị cô giăng lấy ném vào máy giặt, anh đi ra tìm áo, cô ném cho anh một chiếc áo sơ mi. Anh vừa mặc áo lên người vừa hỏi vợ: “Quan sát nhiều lần như vậy, có thu được kết quả gì không?”

Câu hỏi trắng trợn như vậy, Phong Lan không tìm được từ nói để đối đáp, đành chịu lép vế. Cô thừa nhận mình có chút tò mò về một Đinh Tiểu Dã ở dưới lớp quần áo, dù sao thì lần trước cơn say tình nửa đường đứt gánh, áo quần Đinh Tiểu Dã từ đầu đến cuối chưa xộc xệch gì, ngược lại cô đã rơi mất lớp che đậy, điều này khiến cô cứ canh cánh mãi trong lòng.

Cô sờ cằm bình luận: “Cũng tạm tạm. Nhưng mà...”

“Nhưng mà làm sao?” Đinh Tiểu Dã đang mặc áo đồ, quay đầu sang hỏi.

“Không có gì, tôi đi lấy khăn cho cậu lau tóc.”

Phong Lan mới đi được một bước đã bị Đinh Tiểu Dã kéo lại.

“Vừa xong em chưa nói hết câu.” Anh nhắc.

Nhìn dáng vẻ của anh có vẻ bất cần tất cả, không ngờ lại rất quan tâm đến điều đó. Phong Lan không giấu giếm chế giễu, quay đầu ngạc nhiên.

“Phải bắt tôi khen ngợi thân hình cậu đẹp mới được hả?”

“Tôi hỏi nửa vế sau câu nói của em.” Đinh Tiểu Dã cũng đã nhìn ra ý trêu chọc của Phong Lan nhưng vẫn muốn nghe đoạn tiếp sau nên đành chấp nhận bị cô trêu.

“Thế các cô khác nhận xét ra sao?”

“Trả lời không đúng câu hỏi.”

Đinh Tiểu Dã buông tay cô ra, để cái cúc áo trước ngực, tỏ vẻ mất hứng.

“Thế mà cũng giận?” Phong Lan đưa tay huơ huơ trước mặt Đinh Tiểu Dã, anh đang cúi đầu cài nốt chiếc khuy áo cuối cùng, một giọt nước chảy theo lọn tóc vẫn chưa khô trước trán anh rơi xuống, chạm đúng tay Phong Lan. Phong Lan cười, đưa tay quạt giọt nước lên vai anh, anh cũng cười ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt chất chứa vẻ bất mãn, tò mò, nhẩn nại và một chút nũng nịu trẻ con.

Nói hay không!

Trực giác đó của Phong Lan càng trở nên mãnh liệt. Nói cái gì mà “lừa bao nhiêu con gái rồi, cũng mắc câu không ít rồi”? Cô càng hoài nghi không biết những cô gái đó có thực sự tổn tại hay không.

“Được rồi, cái gì của cậu cũng tốt đẹp hết. Chỉ có mấy vết thương trên người là hơi chướng mắt thôi.” Phong Lan cũng biết chừng mực, không trêu anh nữa. Cô nhớ lại những vết thương trên người anh mà ban nãy mình vừa nhìn thấy. Đặc biệt là gần rốn có một mảng tím bầm. Tăng Phi ra tay quá mạnh.

““Nhưng mà” của em là vậy hả?” Đinh Tiểu Dã trợn mắt.

“Đừng xem nhẹ, lỡ làm sao là phiền đấy.” Phong Lan xót xa ấn khế vào chỗ anh bị thương nặng nhất. “Có cần tôi bôi thuốc cho không? Mẹ tôi có đưa cho tôi chai rượu thuốc...”

Đinh Tiểu Dã hơi sững lại trước sự động chạm bất ngờ của Phong Lan, ngượng ngùng ngăn tay của cô lại. “Em đừng có sờ vào tôi thì không sao đâu!”

Phong Lan tức tối. “Trung trinh bất khuất thế cơ à!”

Đinh Tiểu Dã nhè nhẹ cầm tay cô trả về, nói bằng giọng nghiêm túc:

“Bây giờ tôi đau khắp cả người, lại đói bụng nữa, toàn bộ thân tâm đợi đại tiệc sinh nhật của em đây.”

Phong Lan đành đi về phía bếp, vừa lục lọi trong tủ lạnh vừa quan sát Đinh Tiểu Dã. Anh đang xắn tay áo lên.

“Sao cậu không hỏi tại sao trong nhà tôi lại có quần áo đàn ông?” Phong Lan hỏi.

Đinh Tiểu Dã nói theo: “Ơ... thế tại sao?”

“Là trước đây tôi định mua tặng Chu Đào Nhiên, nhưng rồi không tặng nữa. Yên tâm đi, quần áo đều mới cả.” Phong Lan đánh trứng gà, nhưng vẫn luôn miệng nói chuyện với Đinh Tiểu Dã. “Anh ta luôn bảo tôi có mắt thẩm mỹ chọn quần áo, nên tôi toàn làm hết việc đó cho anh ta, cuối cùng anh ta lại trách tôi tặng toàn quần áo đắt tiền.”

“Đắt lắm không?”

“So với cậu hiện tại thì đắt.”

Đinh Tiểu Dã cẩn thận chỉnh trang lại quần áo trên người mình, cười bảo: “Thế tôi tự nhiên vớ bở à?”

Phong Lan cũng cười, đây mới là Đinh Tiểu Dã mà cô thích. Cô lên cơn bộc bạch tâm sự: “Người ta cứ bảo của ít lòng nhiều, chẳng lẽ của nhiều thì lòng lại ít à? Chu Đào Nhiên bảo anh ta chọn Phùng Oánh là vì muốn làm vợ chồng bình thường, sống cuộc sống thực tế. Tôi cũng chỉ muốn thế thôi mà! Tôi giàu hơn anh ta, đó là thực tế, bởi vì chuyện đó mà tấm lòng tôi không bằng người khác sao?”

“Tại sao không nói thẳng cho anh ta biết?” Đinh Tiểu Dã tỉnh bơ nói.

Phong Lan thở dài. “Tôi nghĩ rồi. Chia tay rồi cũng phải nói ra cho rõ ràng. Nhưng khi tạm biệt anh ta, lại nhận ra điều đó không còn cần thiết nữa. Hà tất phải phí công đi nói những điều đó? Quá khứ là quá khứ, cho dù là thật lòng hay giả dối, đều không liên quan gì đến anh ta nữa.”

Phong Lan bận rộn trong phòng bếp, đến lúc cô bày ba món mặn, một món canh lên bàn, Đinh Tiểu Dã cũng đã giúp cô sửa xong vôi nước bị rò rỉ, còn tiện tay sửa cả bàn uống trà ở ban công không bị lung lay nữa.

“Ăn cơm thôi!” Phong Lan gọi anh từ trong phòng bếp.

Đinh Tiểu Dã lau tay rồi đi tới bàn ăn, trên bàn bày cà chua xào trứng, trứng chiên hành hoa, trứng hấp cách thủy và canh trứng. Phong Lan ngượng nghịu vội giải thích trước khi anh kịp chất vấn: “Lâu lắm không nấu cơm ở nhà, trong tủ lạnh ngoài vôi trứng gà ra thì chẳng còn thứ gì, tôi không muốn ra ngoài mua. Phải có bột mới gột nên hồ, gái đảm cũng

không thể nấu cơm mà không có gạo, cậu ăn tạm thế này nhé.”

“Đối với một người bình thường, một ngày có cần ăn nhiều trứng thế này không?” Đinh Tiểu Dã cúi người ngửi thử hương vị, có vẻ khá ổn. Phong Lan múc canh cho anh, miệng nói: “Cậu bị thương, ăn nhiều cho bổ...”

Câu này nghe có vẻ hơi lạ, tay cô dừng lại một chút, quả nhiên thái độ của Đinh Tiểu Dã rất vi diệu. Anh nói: “Phong Lan, em thật biết cách chửi người.”

Phong Lan đỏ mặt, cô vốn không có ý gì khác, tại sao cứ đối diện với Đinh Tiểu Dã là cô lại không thể kìm nén những ý nghĩ thô thiển cơ chứ? Hai người ngồi đối diện nhau, Đinh Tiểu Dã đang định uống hớp canh, Phong Lan liền đứng dậy bảo: “Không được, phải có nến chứ!”

“Bây giờ đang là buổi trưa đấy!” Đinh Tiểu Dã nhắc cô.

Phong Lan lơ đãng như không nghe thấy, chạy đi chạy lại kéo kín hết tất cả các rèm che trong nhà. Rèm chắn nắng vô cùng hiệu quả, trong nhà lập tức tối sầm lại, sau đó cô lấy nến thơm ra, thắp từng ngọn lên. Đinh Tiểu Dã ngồi ngay đơ chịu trận, đợi cô cuối cùng cũng ngồi lại vào chỗ, mới hỏi: “Có thể ăn được chưa?”

Những người đang có tình ý với nhau cần ánh nến để điều tiết cảm xúc, không chọn người yêu dưới ánh đèn, cả ánh nến cũng vậy. Tóc Đinh Tiểu Dã đã mọc dài, gội đầu xong chưa khô hẳn, anh vuốt đại về hết sau gáy, chân râu dưới cằm thì mọc tua tủa, ánh nến làm mờ đi những vết thương trên mặt anh. Nét đẹp trai của anh lộ rõ mồn một, cứ đập vào mắt, khiến người ta dễ bị lơ đãng những chuyện khác, nên bây giờ Phong Lan mới để ý nhìn kĩ anh ăn vận thế nào. Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh đóng bộ chỉnh chu, bộ Armani này cô vốn định để đến ngày kỷ niệm bốn năm yêu nhau sẽ tặng Chu Đào Nhiên, bây giờ lại ở trên người anh không hề khiên cưỡng.

Phong Lan định nói gì đó, lại không cất lời nữa, chỉ mỉm cười, bỗng nhiên cảm thấy tất cả áo sơ mi trên thế giới này đều nên giữ riêng cho anh mặc, cơm của cả cuộc đời này đều nên được ăn cùng anh.

Cô lại đứng lên. “Đợi tôi một chút!”

“Này, Phong Lan, tôi đói lắm rồi!” Đinh Tiểu Dã phản đối.

“Cậu ăn trước đi, không cần đợi tôi, tôi xong ngay thôi.” Phong Lan chạy về phòng mình, vội vàng mở tủ quần áo chọn một chiếc váy, mặc vào rồi sửa sang đầu tóc, còn trang điểm nhẹ một cách siêu tốc nữa.

Sau này, cô chắc chắn sẽ nhớ lại nhiều lần khoảnh khắc này, cho nên không thể cho phép mình trong khoảnh khắc đẹp để đó lại mặc áo choàng tắm, tóc tai rối bời, mặt còn quầng thâm được.

Đinh Tiểu Dã ngao ngán đứng dựa vào cửa phòng Phong Lan, nhìn cô xoay như đèn cù đến chóng cả mặt, đợi đến khi cô xúng xính bước ra, anh liền cảm khái trong lòng, phụ nữ đúng là loài động vật mà anh không thể lý giải nổi. Tuy nhiên tận mắt chứng kiến người phụ nữ này từ lúc giản dị như làn nước trong, bỗng chốc như được trang bị vũ khí, sáng bừng rực rỡ, điều này mang đến cho anh sự tươi mát mới mẻ chẳng kém một màn ảo thuật.

“Mọi khi em cũng “biến hình” như thế này sao?” Đinh Tiểu Dã quay lại bàn ăn, không quên quay sang liếc cô một cái.

Thay đổi trang phục khiến Phong Lan như được khích lệ, cô ngồi ngay ngắn đối diện anh, hất cằm hỏi: “Không đẹp sao?”

Đinh Tiểu Dã định châm chọc cô vài câu nhưng rồi lại nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cô chắc chắn không xấu.

“Cũng tạm.” Anh trả lời lấy lệ.

“Đồ trâu ngấm mầu đơn.” Phong Lan đã ném bộ quần áo cố tình mua theo phong cách của Đinh Tiểu Dã vào thùng rác. Cô hiểu ra bộ quần áo đó không phù hợp với cô, con người cô là như vậy, nếu trong lòng Đinh Tiểu Dã có cô thì nên chấp nhận dáng vẻ thực sự của cô, cũng giống như cô chưa bao giờ phàn nàn gì về những gì anh có.

Trong cuộc đời của Đinh Tiểu Dã thì hai mươi năm đầu, anh là người rất kĩ tính trong việc ăn uống, nhưng anh thừa nhận, món ăn của Phong Lan tuy đơn điệu, nhưng hương vị lại rất ngon. Ít nhất nhìn bề ngoài không ai nghĩ cô lại có tay nghề cao như vậy. Phong Lan có rất nhiều điểm khiến anh thấy buồn cười, nhưng cũng có nhiều nét làm anh ngạc nhiên, pha trộn lại với nhau thì cảm thấy trời đất luôn sắp xếp hợp lý, Phong Lan chính là Phong Lan.

Nến vẫn chưa cháy hết, bữa cơm đã ăn xong. Phong Lan vẫn thấy tiếc, cô bị tên ma đói đầu thai thành Đinh Tiểu Dã gây truyền nhiễm nên quên bég mất mở một chai rượu vang, cứ thế ăn như rồng cuốn cùng anh.

Cô rào đón trước. “Tôi có thể nấu ăn, nhưng không rửa bát đâu.”

Mục đích rất rõ ràng. Cô chưa bao giờ cảm thấy việc phụ nữ hoàn toàn không làm việc nhà đáng được ca tụng, với đàn ông cũng vậy.

Đinh Tiểu Dã không nói năng gì, xắn tay áo lên thu dọn bát đĩa. Phong

Lan không quên cười hí hửng giám sát chặt chẽ, nhắc nhở anh cẩn thận nhẹ tay, bộ bát đĩa này là chị dâu người Anh của cô tặng, nếu vỡ hỏng thì rất tiếc.

Đình Tiểu Dã ghét cô quấy nhiễu, đúng lúc đó cô có cuộc điện thoại gọi đến, liền đi ra ngoài ban công nghe.

Người gọi là Trương Thiên Nhiên. Anh ta xin lỗi tối qua uống nhiều quá, không đưa Phong Lan về nhà được, không biết nghe được từ đâu mà biết hôm nay là sinh nhật Phong Lan, muốn hẹn gặp cô.

Phong Lan lấy cớ con gái không thích ngày sinh nhật lắm, tự nhiên bị già thêm một tuổi, chứ chẳng có gì đáng chúc mừng để từ chối, nhân thế cảm ơn ý tốt của Trương Thiên Nhiên. Trương Thiên Nhiên lại nói anh ta đã đứng đợi ngay dưới tòa nhà, nếu Phong Lan không muốn đi chơi với anh ta, ít nhất cũng để anh trao quà tận tay người được mừng thọ, nếu như cô lười ra khỏi cửa thì anh ta có thể lên tận nơi, miễn là cô đồng ý. Người ta đã nói thế, Phong Lan thực sự không tìm được lý do nào để từ chối. Cô không thể để Trương Thiên Nhiên lên nhà, mà mình không chịu xuống thì lại mất lịch sự. Cô len lén liếc về phía bếp, Đình Tiểu Dã đang đứng quay lưng với cô, dường như chẳng thèm để ý.

Phong Lan nghĩ bụng, cũng đến lúc phải nói rõ với Trương Thiên Nhiên rồi. Cô với Đình Tiểu Dã sau này sẽ như thế nào, hoàn toàn không biết chắc, nhưng khi anh vẫn còn ở đây thì cô không thể có người khác được. Không phải vì lý do đạo đức, mà là trong đầu cô chỉ có người này, những chuyện khác, cô lực bất tòng tâm.

Phong Lan định để Trương Thiên Nhiên đợi một chút rồi sẽ xuống. Cô chưa kịp tắt điện thoại thì đã bị rút phắt di động khỏi tay. Cô quay người, liền đụng phải Đình Tiểu Dã, hai ngón tay cái vẫn ướm sưng của anh lướt trên di động, cười hỏi: “Ai đấy?”

“Một người bạn nói mang quà sinh nhật đến cho tôi, tôi xuống một lát rồi quay lên ngay.”

Đình Tiểu Dã nhìn cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình, lẩm bẩm:

“Trương Thiên Nhiên... Bạn gì thế? Bạn định tán em à? Bạn để sơ cua à? Xem ra lúc tôi không có mặt, em cũng không hề rảnh rỗi nhỉ?”

Anh nói năng thật khó nghe, Phong Lan cũng có chút khó chịu, hơi dỗi:

“Cậu bỏ rơi tôi, còn không để tôi đi tìm người khác sao? Anh ấy thích tôi, tôi tìm hiểu, có làm sao!”

“Không vấn đề. Tôi đưa em xuống rồi tư vấn cho nhé? Đàn ông con trai

nhìn nhau, đánh giá mới chuẩn.” Đinh Tiểu Dã ra vẻ “tốt bụng”.

Phong Lan biết anh cố tình muốn gây rắc rối, nghĩ đến nhưng việc anh làm trước đây, cũng nổi cơn. “Cậu chính là hình mẫu của loại người xấu xa. Tôi chỉ cần loại ra những người giống cậu, còn lại tất cả đều là đàn ông tốt.”

“Em tìm đàn ông tốt làm gì?” Đinh Tiểu Dã cười đều. “Làm ơn đi, đừng làm hỏng đàn ông tốt nữa. Nhưng kiểu “hiền lành, đức độ” không phù hợp với em chút nào đâu, em thích loại “kích động, nổi loạn” cơ.”

Anh xoay xoay chiếc điện thoại của cô trên tay, khẽ huýt sáo bên tai cô. Mặt Phong Lan đỏ bừng, lấy tay ấn vào mặt anh, đẩy ra xa. “Biến! Tôi sinh ra để cậu trên tức, để cậu hành hạ vui hoa dập liễu đúng không!”

“Tôi vui hoa dập liễu em lúc nào cơ?”

Giọng của Đinh Tiểu Dã nhấn mạnh vào trọng điểm khiến cô càng tức tối. Cô nói giọng khiêu khích: “Không quan tâm đến cậu nữa, tôi xuống dưới nhà đây. Cứ nói năng huyền thuyên nữa là tôi sẽ nghĩ cậu ghen đấy, cậu không nhỏ nhen thế chứ?”

“Tôi ở nhà rửa bát, em đi gặp hàng sơ cua đi, nói năng vậy đã được chưa? Nhỏ nhen thì đã làm sao?” Đinh Tiểu Dã cười hi hi, đẩy cô đi.

“Cậu bảo ai “hàng sơ cua”?” Phong Lan thực sự giận dữ. “Đinh Tiểu Dã, năm nay tôi ba mươi tuổi rồi, chắc cậu cũng chẳng cưới tôi, không chừng tôi sẽ lấy anh ấy thật. Tôi đã bảo tôi muốn sống một cuộc sống gia đình bình thường, tìm một người đàn ông tốt tương như dĩ mạng – đồng cam cộng khổ, sống với nhau đến bạc đầu răng long... những chuyện đó cậu làm nổi không?”

Đinh Tiểu Dã ngậm ngừ một chút rồi nói: “Đầu bạc răng long xa xôi quá, đồng cam cộng khổ - môi liền môi răng liền răng thì không có vấn đề gì.”

Nói rồi anh liền bắt ngờ hôn cô, son môi của cô bị anh làm lem hết cả, lúc này cô mới hiểu ra “tương như dĩ mạng” của anh là ý gì.

“Nếu tôi mà chết thì tám phần là do ngộ độc chì.” Đinh Tiểu Dã lau vết son dính trên môi mình, mặt không hề có chút lo âu mà còn cười ý nhị.

Trò dính son môi này anh chơi thành nghiện mất rồi!

“Còn có một khả năng là chết vì bị tôi đập!” Phong Lan cảnh báo.

““Tương như dĩ mạng” chẳng lẽ không phải là nước bọt giao với nước bọt sao?” Anh thành tâm thỉnh giáo. “Tôi đã hiểu câu thành ngữ này sai rồi sao?”

Bị anh cố tình trêu ghẹo mãi, Phong Lan phát chóng mặt, không biết nên trưng bộ mặt nào đi gặp Trương Thiên Nhiên nữa.

“Cậu không thể, chắc gì đã tốt hơn tôi.” Cô mắng. “Tôi không thể để người ta vô vọng đợi mãi dưới tầng được.”

Cô định lấy lại chiếc di động của mình, Đinh Tiểu Dã liền giơ cao nó lên trời, cô không chịu nổi nữa, vừa cáu vừa buồn cười, đành phải thuận theo anh. “Để tôi gọi cho anh ấy, nói vài câu thoái thác đối phó được không hả?”

Đinh Tiểu Dã thôi cười, vung tay ném di động lên sofa, nói: “Em nên đối phó với tôi trước.”

Phong Lan cúi người, vươn qua tay vịn của sofa. Chỗ để tay làm bằng gỗ, tuy nhẵn nhụi nhưng rất cứng. Cả người anh phủ lên lưng cô, khiến cô đau đến mức mắt mũi tối sầm, sau khi định thần lại, cô liền mở miệng mắng ngay: “Khốn kiếp, người tôi cũng làm từ thịt da thôi, hiểu không?”

Đinh Tiểu Dã nói: “Chỗ nào là thịt cơ? Để tôi sờ xem sao...”

Lòng bàn tay của anh đầy vết chai, chạm vào thô ráp bạo liệt, không cho cô thanh minh phản đối, cũng không cho cô chống cự, như thể muốn lột da bẻ xương cô vậy.

“Này, này, váy của tôi có khóa kéo đây!” Phong Lan khó khăn lắm mới thốt lên được tiếng phản kháng. Đinh Tiểu Dã trong khi đang tìm “khóa kéo”, liền bị lật theo cô xuống sofa, dưới người cô bây giờ đã là chiếc đệm mềm mại, chưa kịp vui mừng, tiếng vải bị xé rách chột làm cô phát điên.

“Cậu muốn chết phải không? Đây là chiếc váy yêu thích nhất của tôi!”

Đinh Tiểu Dã từ phía sau lần lên khuôn mặt của cô để tìm đôi môi, người Phong Lan bị vặn đến độ không thể chịu nổi nữa, run rẩy van xin: “Nhẹ tay, cậu hãy nhẹ tay chút! Để tôi xoay người lại đã... tôi đâu phải là cái quấy!”

“Phong Lan, em có thể im miệng được không?”

Phong Lan không muốn nói những lời thừa thãi nữa, cô xoay xở để thích ứng với anh. Đinh Tiểu Dã đầm đìa mồ hôi, cảm xúc dâng trào xen lẫn nỗi ảo não.

Lần trước hai người chỉ mới bước vào màn mở đầu, còn bây giờ đã thực sự chuẩn bị vào đến chủ đề chính, Phong Lan nhận ra Đinh Tiểu Dã đang vô cùng căng thẳng. Khá hiểu về những khó khăn mấu chốt, cô thì thầm

bên tai anh: “Thật ra cậu có biết làm không?”

Đình Tiểu Dã nhồm nữa người dậy, mặt đỏ như gấc.

“Em phối hợp với tôi một chút có được không?”

Ánh mắt anh tràn ngập dực vọng, xen lẫn sự thất bại và bối rối.

Phong Lan nheo mắt cười, những ngón tay cô không ngừng vuốt ve mái tóc phía sau gáy anh, nhẹ nhàng ngọt ngào thốt ra một câu: “Không được!”

Anh vẫn luôn trêu ghẹo bắt nạt cô bằng miệng lưỡi ghê gớm, không ngờ lại có ngày hôm nay.

Chỉ tiếc là Phong Lan đắc thắng chẳng được bao lâu, bản năng của đàn ông chắc chắn sẽ khiến anh tìm được cách, chẳng qua sự đột phá vào lúc cuối cùng cũng giống như tính cách ngang ngạnh lâu nay của anh.

Phong Lan nhăn nhó kêu lên: “Nhẹ thôi!”

Đình Tiểu Dã không bỏ tính thù dai, trả đủ từng chữ, hỗn hển nói: “Không được.”

Phong Lan không thốt nên lời, những quả cầu pha lê treo trên chiếc đèn chùm do chính tay cô chọn mua tỏa ra ánh sáng như thể từ các vì sao phản chiếu xuống mặt biển, lấp lánh bồng bềnh. Cô bị vò nặn trong tay anh, hòa tan, vỡ vụn... biến thành một dòng chảy nóng rực, tràn ra từ kẽ những ngón tay anh, lúc chạm đất bắn tung ra như giọt nước rồi thấm ngay vào miềm đất nóng bỏng, chỉ để lại một làn khói bụi mỏng manh. “Chẳng phải lúc này cậu bảo người đau như dằm sao?” Xong chuyện, Phong Lan thắc mắc với Đình Tiểu Dã.

“Ừm!” Nửa người anh vẫn đang ở trên người cô. “Bây giờ lại càng đau, không muốn cử động chút nào. Em đi rót cho tôi cốc nước đi.”

Hai người quả là sáng suốt trong việc ăn tiệc mừng sinh nhật trước, vì sau đây sẽ không còn bữa tối nào nữa.

Trong kế hoạch tất nhiên có cả bánh ga tô sinh nhật. Đến đêm, Phong Lan tìm trong tủ lạnh được một hộp pizza đông lạnh, cô rã đông bằng lò vi sóng rồi thổi nển sinh nhật cắm trên chiếc bánh đó.

“Ước điều gì mà thành tâm vậy?” Đình Tiểu Dã thấy thú vị trước dáng vẻ trịnh trọng khi ước của cô.

Phong Lan nói: “Tôi không nói cho cậu được, nói ra sẽ không linh nghiệm nữa.”

Cô đợi đến ngày đã hứa của cô. Người ta vẫn nói, những ai chân thành đều xứng đáng có ngày này đấy thôi? Lấp cơn đói bụng bằng chút rau

quả rồi Đinh Tiểu Dã cắt sửa tóc mái sắp che lấp mắt cho Phong Lan. Phong Lan đôi khi cũng tự cắt tóc mái cho mình, việc này đối với cô không đến nỗi phức tạp. Đến lượt cô cạo râu cho Đinh Tiểu Dã, khi lưỡi dao sắc mỏng lướt qua lướt lại trên da, tất cả đàn ông đều trông rất ngoan ngoãn.

“Đinh Tiểu Dã, hãy nói với tôi một câu chân thành, phải tuyệt đối là lời từ tâm can, chỉ cần một câu thôi.” Tay Phong Lan nhẹ nhàng ấn lên cằm anh, lưỡi dao dừng lại cạnh yết hầu anh.

Đinh Tiểu Dã đang nhắm mắt vội mở thật to, nhìn gương mặt Phong Lan từ khoảng cách thật gần, mái tóc xõa tung của cô rơi trên má anh, ngón tay nóng ấm, lưỡi dao lạnh ngắt, yết hầu của anh khẽ động đậy.

“Thật ra, tôi...”

“Nói nhanh!” Phong Lan không nén nổi cảm giác bồn chồn trong lòng.

“Thật ra tôi phát hiện khi uống say trông em rất xấu, sau này đừng uống nhiều như vậy nữa, đỡ làm mất mặt người khác.”

Anh nói xong liền cười khoái chí, da thịt rung rung, chạm vào lưỡi dao. Phong Lan nãy nề, vút con dao xuống, tát khẽ vào mặt anh. “Thà chết chứ không chịu đầu hàng phải không? Xem ra tôi phải cứng rắn với cậu rồi!”

Đinh Tiểu Dã phản đòn. “Cứng rắn là sở trường của tôi. Với chiếc sĩ kiên trung bất khuất, em phải lấy thân báo đáp, lấy nhu chế cương.”

Chương 28: Bắt đầu từ việc đền ơn một người con gái tốt

Mười hai giờ đến sớm hơn hai người nghĩ. Phong Lan gối đầu lên đùi Đinh Tiểu Dã, đau khổ nói: “Thế là hết một ngày rồi sao?”

Đinh Tiểu Dã im lặng, quăn những lọn tóc của cô vào tay mình. Mái tóc màu nâu đậm của Phong Lan mềm mại trơn mượt, khe khẽ uốn lượn, giống như những con rắn trườn giữa những kẽ tay.

“Cậu muốn kể với tôi chuyện gì? Tại sao lại xung đột với Tăng Phi?” Phong Lan biết có những chuyện không sớm thì muộn cũng phải đối diện.

Đinh Tiểu Dã chưa bao giờ muốn lừa dối Phong Lan, anh chỉ tìm mọi cách để né tránh, bởi anh biết sự thực mà anh đưa ra không phải là đáp án

mà Phong Lan mong đợi.

Anh nói: “Bảy năm trước tôi đã làm sai một chuyện.”

“Sai đến mức độ nào?” Phong Lan hỏi. Từ lâu cô đã nhìn ra có một làn sương mờ màu xám bao quanh Đinh Tiểu Dã, chính vì rào cản này mà mỗi lần sắp tiếp cận thật gần cô, anh lại chần chừ dừng bước.

Trong đầu Phong Lan cũng từ giả định nhiều khả năng khác nhau. Đồng tính, bệnh hiểm nghèo là khả năng xấu nhất mà cô từng phỏng đoán. Nhưng từ khi xuất hiện cả Tăng Phi, tất cả mọi thứ đều dẫn đến đáp án mà lòng cô không muốn chạm đến.

“Cậu chắc không phải là tên tội phạm mắc tội hiếp dâm, giết người, cướp của, tên tội phạm vô nhân đạo nghiêm trọng đấy chứ?” Phong Lan hỏi.

“Đúng đấy. Tôi phạm pháp, cho nên mới trốn ở Sát Nhĩ Đức Ni bảy năm trời.” Đinh Tiểu Dã cảm giác được Phong Lan đang từ từ nhổm người ngồi lên. Tóc cô vẫn nằm trong tay anh, nên vô tình bị kéo đau, cô khẽ kêu lên. Đinh Tiểu Dã vội vàng thả tay như con rắn thần bị đánh động, ngoằn ngoèo trườn đi.

Việc chỉ hoài nghi trong lòng và sự chứng thực phát ra từ miệng anh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Phong Lan đi ra sofa, ngồi xuống một góc, cô phải làm thế thì mới có thể bình tĩnh nghe hết câu chuyện mà Đinh Tiểu Dã sắp kể tiếp.

Đinh Tiểu Dã bất lực nhìn vào bàn tay trống trơn của mình. Bất ngờ ư? Không hề chút nào. Một người bình thường, mong chờ một cuộc sống yên ổn, muốn giữ khoảng cách với anh thì có gì là lạ?

“Bây giờ biết sợ rồi hả?” Anh đan hai tay vào nhau, cúi đầu cười.

Phong Lan chìa tay, chặn câu nói của anh lại. “Tóm lại là tội gì?”

Đây không phải là chuyện sợ hay không sợ, vấn đề cụ thể phải được phân tích cụ thể, quan trọng là ở tính chất và động cơ của tội phạm.

Phong Lan cắn môi, thẳng thắn thừa nhận: “Tôi không thể chấp nhận tội hiếp dâm, mua bán phụ nữ, buôn bán ma túy, lạm dụng trẻ em... cướp giật cũng rất đáng ghét.”

Phong Lan càng nói, trong lòng càng lạnh lẽo. Cô chỉ là một cô gái bình thường, những tội ác không chấp nhận được quả là rất nhiều.

“Tôi có liên quan đến một cái chết, người chết là một cảnh sát!” Đinh Tiểu Dã đáp lại cô bằng một câu trả lời thẳng thắn. Anh không chịu được cảnh kéo dài quá trình công bố sự thật này, việc mà đối với anh

chẳng khác nào một kiểu tra tấn.

Khá lâu sau Phong Lan mới mụ mị kêu lên một tiếng “ồ”. Vừa xong cô tâm niệm sẽ có một may mắn nào đấy, có thể chỉ là một vụ án kinh tế đơn giản, nhưng làm gì có vụ án kinh tế nào đáng để anh phải lẩn trốn đến bảy năm trời ở nơi khỉ ho cò gáy đó?

Điều khiến Phong Lan cảm thấy đau khổ nhất không phải bởi cô hiểu rõ câu nói đơn giản của Đinh Tiểu Dã mang ý nghĩa gì, mà vì sao lòng cô lạnh băng thế này, không hề cảm thấy bất ngờ, tất cả dường như đã nằm trong dự cảm từ lâu. Giống như người ta đặt đồng hồ báo thức rồi chìm vào giấc ngủ say, dù ngủ sâu đến đâu, mơ đẹp thế nào, nhưng vẫn biết rằng sớm muộn cũng đến một thời điểm nào đó sẽ bị đánh thức dậy, bạn có thể nấn ná tiếc nuối, lẩn lộn ươn ẹo, nhưng rồi cũng phải mở mắt ra.[die/n/d/an/lequydon](#)

Bây giờ chính là thời khắc chuông báo thức reo vang.

“Tên của cậu có phải là thật không?” cô vòng tay tự ôm lấy vai mình, nhìn anh dò xét một lần nữa. Vẫn là hàng mày đôi mắt khiến cô động lòng, chiếc cằm cô vừa cạo râu cho và để lại trên da một vết cứa nhỏ, đôi môi kia có lẽ vẫn còn lưu mùi hương hơi thở của cô. Nhưng ngoài những điều đó, anh còn có những gì là chân thực?

Đinh Tiểu Dã nói: “Trước đây tên tôi là Thôi Đình. Em đoán đúng, tiệm ăn “Tái Ngoại Giang Nam” em từng đến là của mẹ tôi. Bảy năm trước Tăng Phi phá thành công một vụ án lớn, tên tội phạm đó chính là bố tôi, Thôi Khắc Kiểm. Tôi đã từng kể với em về những chuyện trong gia đình tôi, phần lớn đều là sự thật. Còn nữa... mẹ đẻ của Thôi Yên tên là Đoàn Tĩnh Lâm, chính là người phụ nữ khác của bố tôi, em đã rõ chưa?”

Ngay sau đó, Đinh Tiểu Dã kể với Phong Lan về quãng thời gian anh lẩn trốn. Bảy năm về trước, sau khi bị khởi tố, Thôi Khắc Kiểm chạy trốn thành công lần đầu tiên, về quê nhà nương náu. Ông nửa đời hô phong hoán vũ, tin tưởng được chỉ còn lại vài người thân. Khi Thôi Khắc Kiểm chuẩn bị chạy trốn ra khỏi biên giới, Đinh Tiểu Dã đi gặp bố mình lần cuối.

Trong căn nhà nhỏ ở quê đó, cha con sau bao ngày không gặp mặt chẳng nói lời tạm biệt mà chỉ lặng người trong bế tắc, cảnh tượng vô cùng thương tâm. Lúc đó, bệnh tình của mẹ Tiểu Dã đã đến ngưỡng cuối, bác sĩ cũng không thể nói chính xác bà còn lại bao nhiêu thời gian.

Đối diện với tình cảnh cuộc đời mình đến nông nổi này, Thôi Khắc

Kiểm không hề bất ngờ. Từ lâu ông đã dọn sẵn con đường cho mình và người thân nhất. Thôi Khắc Kiểm chưa bao giờ để con trai mình vướng vào “công việc kinh doanh” của mình, đây là một trong những quyết định sáng suốt nhất của ông. Đinh Tiểu Dã rõ ràng cũng không sẵn lòng làm những chuyện đó, so với vẻ bề ngoài hào sảng, bên trong lại chứa đựng những hành tung xấu xa của bố, anh muốn giống mẹ hơn, yên phận khiêm nhường mở một tiệm ăn để sinh sống. Bản chất của Đinh Tiểu Dã là trong sạch, điều duy nhất của anh chính là việc anh là con trai của Thôi Khắc Kiểm, đây là huyết thống, không thể lựa chọn, cũng không thể thay đổi, anh cũng không nhất định phải cùng bố mình trốn đông chạy tây chui bờ rúc bụi. Việc anh cần làm là sau khi bố anh rời đi thì phải tránh xa những hậu quả của chuyện này, đưa mẹ anh đến một nơi khác, tiếp tục cuộc sống bình lặng.

Nhưng rồi họ không ngờ được rằng, bệnh tình của mẹ Tiểu Dã đến giai đoạn này bỗng trở nên trầm trọng. Bác sĩ điều trị mới đây còn cho rằng hiệu quả của loại thuốc tiêm nhập khẩu mới đổi này rất tốt, có hy vọng khiến tế bào ung thư chậm lại, thì bỗng nhiên cơ thể bà suy sụp. Y tá nói, trước khi chìm vào hôn mê sâu, bà vừa đọc tờ báo buổi sáng.

Lúc đó báo đài đang đồng loạt đưa về những kết quả đã đạt được của vụ án truy quét tội phạm lớn nhất trong thành phố.

Đinh Tiểu Dã và bố anh đều biết, biến cố này đã tiêu diệt niềm tin trong cuộc đua giữa mẹ anh và thần chết. Lý do khiến bà kiên cường chịu đựng sự đau đớn, chính là vì mong mỗi được gặp người đàn ông bà yêu thương lần cuối.

Thôi Khắc Kiểm khẳng khái đòi đến bệnh viện để ở bên mẹ Tiểu Dã đoạn đường cuối, đây là nguyện vọng cuối cùng của bà, cũng là của ông. Trong cuộc đời, ông nợ người phụ nữ này nhiều nhất, ông đã mang lại cho bà quá nhiều khoảng trống và chờ đợi, cũng chưa bao giờ chung thủy một lòng. Ông có một thế giới rộng lớn hơn của bà nên luôn có rất nhiều việc quan trọng hơn bà phải làm, thậm chí có một quãng thời gian, ông đam mê đắm chìm trong sự dịu dàng chiều chuộng của Đoàn Tĩnh Lâm, cho rằng sự liên hệ giữa mình và bà chỉ là vì còn tình nghĩa sâu nặng. Nhưng giờ đây khi lâm vào tình cảnh này, điều ông không buông bỏ được lại chính là lời hứa sẽ cùng bà về Sát Nhĩ Đức Ni sống đến già.

Đinh Tiểu Dã không đồng ý với sự mạo hiểm của bố, tuy hơn ai hết anh mong mỗi bố mình xuất hiện bên giường bệnh, thỏa mãn ước nguyện

cuối cùng của mẹ anh. Tiểu Dã tuy còn trẻ nhưng hành động cẩn trọng, hơn nữa anh hiểu rõ người thân của mình. Cho dù thế giới bên ngoài đã khiến bố anh trở nên dủ dằn đến thế nào, nhưng thực chất Thôi Khắc Kiếm không phải loại người độc địa tàn ác, ít nhất trông không có vẻ như vậy. Ngược lại, Thôi Khắc Kiếm có dáng người cao gầy dong dỏng, ấn tượng đầu tiên về ông trong mắt người khác là khá trầm tĩnh và kín đáo. Ông có thể đối xử rất tốt với người khác, nhưng cũng có thể cực kỳ cứng rắn. Theo cách nhìn của Đinh Tiểu Dã, tính tình ông không hề kín kẽ cẩn trọng như người khác nghĩ, ngược lại rất nhiều quyết định quan trọng trong cuộc đời ông đều xuất phát từ cảm tính – thành công cũng thế mà thất bại cũng vậy.

Thôi Khắc Kiếm nói với con trai, ông không còn mơ ước “đông sơn tái khởi” – gây dựng lại sự nghiệp nữa, trốn chạy chẳng qua cũng là để sống nốt những ngày tàn. Nếu như đến việc nhìn mặt mẹ Tiểu Dã lần cuối mà cũng không thực hiện được thì có sống sót đi chăng nữa, quãng đời còn lại cũng không dễ chịu chút nào.

Đinh Tiểu Dã lại hiểu rõ độ nguy hiểm của việc bố mình quay về bệnh viện vào thời điểm này, mẹ đã như ngọn nến tàn trong gió, anh sắp không còn mẹ trên đời, đương nhiên không muốn nhanh chóng mất nốt cả bố. Tin đồn bên ngoài kia đang căng thẳng hơn bao giờ hết, tổ chuyên án do Tăng Phi phụ trách bất cứ lúc nào cũng có thể tóm gọn bố anh vào lưới, việc chạy trốn cấp thiết ngay trước mắt, không thể để xảy ra sai sót nào, ngoài biên giới sẽ có người tiếp ứng. Đinh Tiểu Dã có lý do để tin rằng, nếu như mẹ anh vẫn còn tỉnh táo thì nhất định cũng không mong nhìn thấy người mình thương yêu sa vào chỗ nguy hiểm.

Thôi Khắc Kiếm im lặng, dường như ông đã bị con trai thuyết phục. Đinh Tiểu Dã không thể ở lại lâu, anh để lại cho bố mình một số đồ dùng cần thiết đã chuẩn bị sẵn, rồi quay về bệnh viện mẹ anh đang nằm. Khi sắp đi, Đinh Tiểu Dã nghe tiếng điện thoại của bố đổ chuông, tiếng chuông khiến anh giật bắn. Số điện thoại này chỉ có những người thân cận nhất với Thôi Khắc Kiếm biết, ngoài mẹ anh ra, khả năng duy nhất còn lại là Đoàn Tĩnh Lâm.

Đinh Tiểu Dã không thể tin nổi bố mình lại cho Đoàn Tĩnh Lâm biết số điện thoại này, nếu không phải là vì người đàn bà đó, họ sao có thể rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay? Thật ra từ rất lâu trước khi xảy ra chuyện, Thôi Khắc Kiếm đã nhận thấy sự “tái ngộ tình cờ” của Tăng Phi

và Đoàn Tĩnh Lâm, có điều không ổn, từng có ý nghĩ phải ra tay xử lý tay cảnh sát đó. Đoàn Tĩnh Lâm đáng thương đã khổ sở van xin, lấy cả tính mạng mình ra để bảo đảm, nói như đinh đóng cột rằng Tăng Phi vào làm trong ngành Cảnh sát chỉ là theo nghiệp cha, cốt để có một công ăn việc làm bình thường ổn định mà thôi, hai người lại là bạn bè từ nhỏ, thân thiết như chị em ruột, anh ta thỉnh thoảng đến gặp chỉ là muốn thăm nom xem cô sống thế nào. Cô ta khóc lóc thảm thương, người nhà từ lâu đã bỏ rơi cô, đối với cô, Tăng Phi chính là gia đình mình. Chính vì thế Thôi Khắc Kiểm do dự, chuyện xảy ra sau đó thế nào không cần nói ra cũng hiểu.

Đúng như Đinh Tiểu Dã dự liệu, người gọi đến chính là Đoàn Tĩnh Lâm. Thôi Khắc Kiểm nhìn điện thoại đồ chuông không dứt một hồi lâu, không bấm máy nghe, cũng không đặt xuống. Người đàn bà đó cũng rất ngang ngạnh, cứ gọi hết lần này đến lần khác.

Đinh Tiểu Dã cương quyết ấn nút tắt hộ bố mình.

Quãng đường quay về xa lắc xa lơ, xe của Đinh Tiểu Dã chưa ra khỏi đường làng thì đã thấy khá nhiều ô tô loại nhỏ đi ngược chiều. Lúc đó trời đã muộn, vùng xa xôi hẻo lánh này bình thường lượng xe lưu thông không nhiều, mà những chiếc xe này đều đeo biển số phổ thông, nhưng loại xe lại na ná giống nhau, từng xe nối tiếp nhau, dường như men theo bóng tối hướng về cùng một nơi nào đó.

Đinh Tiểu Dã biết đây ắt hẳn là điều bất thường, việc đầu tiên nghĩ ra là gọi điện thoại báo tin cho bố. Nhưng không ngờ rằng, điện thoại của bố anh lại trong trạng thái bận. Đinh Tiểu Dã đoán ra điều gì đó, tuyệt vọng hoàn toàn.

Thời thơ ấu anh đã theo bố đến nơi này nhiều lần, cho nên rất thuộc đường đi lối lại ở khu vực này, anh lập tức rẽ ngoặt vào một con đường nhỏ, gấp gáp quay về trước khi đoàn xe đến, hòng giúp bố mình chạy thoát.

Trong phạm vi hai cây số tính từ nơi Thôi Khắc Kiểm ẩn náu có một con đường quốc lộ, hai con đường tỉnh lộ và nhiều đường nhỏ có thể thông ra được những đường lớn kia, đó cũng là lý do tại sao ông chọn nơi này để trốn. Khi Đinh Tiểu Dã chạy về đến nơi, điện thoại của Thôi Khắc Kiểm vẫn còn ẩm. Anh giật phắt lấy, rút pin ra ngay tức thì, bẻ gãy thẻ sim, ném mạnh những phần còn lại của chiếc điện thoại di động vào góc tường. Thôi Khắc Kiểm cũng ý thức được chuyện gì xảy ra, mặt biến

sắc, nghiến chặt răng nhưng không hề mở miệng nói một lời. Ngoài mẹ của Tiểu Dã ra thì Đoàn Tĩnh Lâm là người phụ nữ duy nhất mà Thôi Khắc Kiếm nặng lòng yêu thương. Ban đầu ông cảm mến cô, chính là bởi vì thần thái của cô giống dung nhan của mẹ Tiểu Dã khi còn trẻ. Mẹ Tiểu Dã lâm bệnh lâu ngày, Đoàn Tĩnh Lâm vô tình trở thành người an ủi Thôi Khắc Kiếm. Giữa hai người tuy không phải là tình nghĩa vợ chồng sâu nặng, nhưng ông thừa nhận mình không hề hờ hững với cô, thậm chí còn chăm sóc tốt cho cả Thôi Yên. Sau khi xảy ra chuyện, ông đã nghi ngờ, nổi giận với người phụ nữ này. Đoàn Tĩnh Lâm gửi rất nhiều tin nhắn và gọi nhiều cuộc để biết ông có an toàn không, nhưng Thôi Khắc Kiếm chưa bao giờ trả lời dù chỉ một lần. Tuy vậy từ trong nội tâm sâu thẳm của mình, ông chưa bao giờ tin rằng người đàn bà này lại có tâm địa đẩy ông vào chỗ chết, cũng không tin ân tình bao nhiêu năm đó không có nổi một chút chân thành.

Ông nhận cuộc điện thoại đó, cũng chỉ là muốn coi như lần này cắt đứt hẳn với Đoàn Tĩnh Lâm. Đoàn Tĩnh Lâm khóc lóc thảm thiết như đứt gan rách phổi, Thôi Khắc Kiếm cũng không hề dă động đến việc mình đang ở đâu, chỉ nói vắn vắn bình an, bảo cô từ nay trở đi hãy tự xoay xở sống yên ổn.

Tình thế không cho phép hai cha con suy nghĩ nhiều, không thể lưu lại đây phút nào nữa. Thôi Khắc Kiếm lên xe của Đinh Tiểu Dã, căn cứ theo tình hình hiện tại vạch ra tuyến đường trốn chạy, cố gắng thoát khỏi trước khi vòng vây dày đặc của đội xe cảnh sát kịp bủa vây.

Đinh Tiểu Dã tập trung lái xe, cảnh vật trước mặt tối đen như mực. Đối phương đến có chuẩn bị kỹ càng, đào thoát tuyệt nhiên không phải chuyện dễ dàng. Hai người cắt được một cái đuôi đằng sau, chuẩn bị ra khỏi con đường nhỏ trong làng, trước khi lên đến đường quốc lộ, Thôi Khắc Kiếm ra hiệu cho Đinh Tiểu Dã xuống xe, con đường còn lại ông sẽ tự lái, nếu không may sa lưới, cũng không để con trai mình bị liên lụy. Đinh Tiểu Dã không nói một lời, đúng lúc này chiếc điện thoại của anh đặt trên bảng điều khiển liên tục đổ chuông. Anh hoảng hốt liếc nhìn, đó là số điện thoại của bệnh viện, Giờ này mà gọi đến thì chỉ có một khả năng xảy ra.

Lòng bàn tay Đinh Tiểu Dã ướt đẫm mồ hôi, sống lưng ớn lạnh từng hồi. Anh càng không dám nghĩ tiếp, tiếng chuông điện thoại càng không chịu buông ta anh, như thể cuộc gọi sau còn khẩn cấp vội vã hơn cuộc gọi

trước.

Thôi Khắc Kiếm nghe điện thoại hộ con trai. Ông lặng lẽ nghe phía bên kia nói hết, đặt điện thoại xuống rồi nói với Đinh Tiểu Dã: “Quay về bệnh viện!”

Bệnh viện nằm ở hướng đường về thành phố, còn tuyến đường họ cần đi lại men theo đường quốc lộ chạy về phía nam đến tận biên giới.

Đinh Tiểu Dã dường như không nghe thấy bố nói gì.

“Bố bảo con quay đầu về bệnh viện!”

Thôi Khắc Kiếm nhắc lại một lần nữa, vào lúc này, giọng ông bình tĩnh đến ngạc nhiên.

Đinh Tiểu Dã không dám tin bèn liếc nhìn ông, họ biết lúc này mà quay lại thì nghĩa là thế nào.

Đinh Tiểu Dã không dừng xe, Thôi Khắc Kiếm ngồi bên ghế phụ cũng không tranh cãi với anh, lạnh lùng vắn vô lăng trong tay con trai. Đinh Tiểu Dã giật bắn người, xe chao nghiêng, anh đạp phanh gấp. Xe vẫn chưa dừng hẳn, Thôi Khắc Kiếm mở cánh cửa xe phía bên con trai, không nói một lời đẩy Đinh Tiểu Dã xuống khỏi xe.

“Con đi ngay đi, đừng để ai nhìn thấy con ở đây.” Thôi Khắc Kiếm dặn dò, nhìn Đinh Tiểu Dã phủ phục người, hai tay bám chặt vào cửa kính xe, mặt mũi đau khổ lo lắng, nói thêm một câu: “Yên tâm, bố có cách. Có một con đường nhỏ có thể quay về thành phố, bọn họ chắc không biết đâu. Con đi đi, đừng lo cho bố.”

Đinh Tiểu Dã trân trân nhìn bố quay đầu xe, đèn hậu dần biến mất trong bóng cây còn tối đen hơn cả màn đêm. Anh đứng lặng yên một lát, đang định thần chuẩn bị đi lên đường quốc lộ, nghĩ cách tự đi về bệnh viện thì bên tai nghe thấy một âm thanh bất thường vang lên.

Tiếng động đó xuất phát từ một nơi cách chỗ anh khoảng vài trăm mét, ban đêm ở vùng quê rất yên tĩnh, âm thanh nghe được rất rõ ràng. Đinh Tiểu Dã chạy vội về phía phát ra tiếng động, đến khi anh chạy đến ngã rẽ nơi sự cố xảy ra thì nhìn thấy chiếc xe SUV bố tặng vào sinh nhật lần thứ hai mươi của mình đang im lìm đậu ở đó, bên cạnh còn có một xe Jeep tối màu.

Đinh Tiểu Dã lê bước về phía trước như thể đang nằm mơ, tiếng lá khô vỡ vụn dưới chân dường như cũng không đủ để khóa lấp tiếng tim anh đập thình thịch.

Một phần đầu xe của anh bị lõm sâu, nhưng tình trạng chiếc xe Jeep sầm

màu kia còn thê thảm hơn, nó bị kẹt giữa chiếc xe SUV và một cây đa cổ thụ ven đường, gương kính vỡ hết, thân xe bị bẹp rúm nghiêm trọng. Hình ảnh này cho thấy, có lẽ Thôi Khắc Kiểm cố gắng vòng lên đường phía trên, nhưng đằng trước có xe đang chạy vọt đến, như muốn bủa vây áp sát, một bên muốn chặn lại, một bên quyết tâm chạy thoát, hai xe đều không thấy có vết phanh in trên đường.

Thôi Khắc Kiểm gục người về phía trước, túi khí trên xe đã bật tung, Đinh Tiểu Dã lấy hòn đá bên đường đập vào cửa kính xe, tiếng ồn khiến ông động đậy, thều thào vài tiếng không rõ lời dù sao người cũng đã tỉnh lại.

“Bố, bố làm sao vậy?” Đinh Tiểu Dã đã mở được cửa xe, chưa biết bố mình bị thương ở đâu, nên không dám tùy tiện chạm vào ông, chỉ biết cuống quýt hỏi.

Thôi Khắc Kiểm lắc đầu, chỉ một động tác đơn giản thôi mà dường như ông phải dùng hết sức lực còn lại của mình.

Sau đó Đinh Tiểu Dã quay sang đi kiểm tra xem tình hình của chiếc xe Jeep kia như thế nào. Người lái xe bị kẹt giữa vô lăng và cánh cửa xe đã biến dạng, dường như bất động, một nửa thân người đầm máu.

Đinh Tiểu Dã cố kiểm chế cơn sợ hãi, đưa tay lách qua chỗ vỡ của cánh cửa kính xe, ấn tay vào động mạch cổ của người đó. Khi rút vội tay về, mảnh kính vỡ trên cửa xe rạch vào cánh tay anh mà anh không hề hay biết, tim anh còn lạnh hơn cả những ngón tay dính đầy máu của người kia.

Người đó đã không còn dấu hiệu của sự sống nữa.

Quan sát từ cự ly gần, Đinh Tiểu Dã phát hiện người này mặc thường phục, trông chỉ hơn anh vài tuổi là cùng. Đầu anh ta gục xuống đằng trước với góc độ không bình thường, phía dưới cằm, ở túi áo trước ngực lộ ra một góc của một vật gì đó. Đinh Tiểu Dã nín thở rút vật đó ra, đó là một tấm thẻ cảnh sát ướt sũng máu.

“Cậu ta chết rồi à?” Thôi Khắc Kiểm khó khăn cất lời, mỗi tiếng cất lên phải chịu đau đớn vô cùng. “Không ở lại đây được... bọn họ chia nhau hành động, người của nhóm khác cũng sắp đến rồi. Con không thể ở lại đây... hãy nói với mẹ giúp bố rằng đừng lo lắng, hãy đợi bố thêm một lần nữa, một lần cuối cùng!”

“Bố tự đi mà nói với mẹ!” Đinh Tiểu Dã lúc này đã quyết định, cẩn thận từng chút một đưa ông xuống băng ghế sau xe, rồi ngay lập tức khởi

động xe. Sự khảng khái của bố anh đã được báo đáp, chiếc xe bị va chạm nghiêm trọng vậy mà vẫn có thể nổ máy. Anh lùi xe, sau đó lái về hướng bệnh viện.

“Con đừng ngốc nghếch như thế. Làm thế này mẹ sẽ trách bố!” Thôi Khắc Kiềm ngăn con trai lại.

Đình Tiểu Dã nhìn bố mình qua kính chiếu hậu, nói: “Không đâu, mẹ vẫn đang chờ chúng ta.”

Thôi Khắc Kiềm hiểu rõ tính cách của con trai mình, không khuyên can gì nữa, rồi ông bỗng thở dài, giọng yếu ớt: “A Đình này, con có trách bố vì ít ở cạnh mẹ con con không?”

“Có một chút!”

So với sự gần bó như bóng với hình của hai mẹ con thì thời gian Đình Tiểu Dã sống bên bố không nhiều. Đặc biệt là đến khi trưởng thành, anh luôn tỏ ra lạnh nhạt với sự hiện diện của bố. Mong chờ bố trở về nhà, phần lớn là vì muốn mẹ anh được vui.

Với con trai mình, trong lòng Thôi Khắc Kiềm ngoài tình yêu thương ra, còn có cảm giác mang nợ. Bất cứ khi nào hai cha con tranh luận, ông hầu như đều nhường con, chuyện gì cũng theo ý Đình Tiểu Dã. Còn Đình Tiểu Dã ngoài việc giục ông về với mẹ thật nhiều thì ít khi đòi hỏi ông chuyện khác.

“Khi bố với mẹ con về sống với nhau, bố đã hứa sẽ mang lại cho mẹ một cuộc sống yên ổn, mở một nhà hàng hai vợ chồng cùng làm, mẹ lo chuyện bếp núc, bố phụ trách đón khách. Khi nào gì, bố và mẹ sẽ quay về Sát Nhĩ Đức Ni, sau khi chết sẽ cùng chôn ở dưới núi tuyết... A Đình, con giống mẹ con, bố rất mừng.”

“Mẹ đẹp hơn bố.”

Thôi Khắc Kiềm bật cười, cái giá phải trả là trận ho không ngớt. Hai cha con dường như quay về những năm tháng xa xôi, lúc đó Đình Tiểu Dã còn nhỏ, bố lái xe đưa anh về cùng quê cá đêm, chốc chốc lại nói chuyện với nhau.

“Đó là lần đầu tiên bố nhìn thấy mẹ, theo lời mẹ kể lại thì miệng bố há hốc, giống như một tên ngốc... A Đình, hãy hứa với bố một điều, đưa mẹ con đi xong, con phải đi ngay, đi càng xa càng tốt, đừng quan tâm đến bố. Con nhớ tấm chứng minh thư trước đây bố đưa cho con không? Hãy quên những chuyện này đi, sống một cuộc sống khác. Tìm một người con yêu, sống bên cô ấy trọn đời, đừng như bố.”

Chương 29: Tội lỗi thơm ngon

Phong Lan đang lẩn bên nọ lặt bên kia bỗng giật mình bởi tiếng chuông điện thoại vang lên, người gọi là Thôi Yên. Giữa đêm hôm, Thôi Yên tìm cô chắc chắn không phải vì một chuyện bình thường, Phong Lan ngẩn ngừ. Đinh Tiểu Dã ở bên gối nắm lấy tay cô, nói: “Cứ nghe đi.”

Câu đầu tiên của Thôi Yên là hỏi Đinh Tiểu Dã có ổn không.

Phong Lan không trả lời. Với Thôi Yên như vậy đã là một cách trả lời.

Thôi Yên nói với Phong Lan, Tăng Phi thực ra cũng biết Đinh Tiểu Dã ở đâu, nhưng bên đó anh tạm thời chưa động tĩnh gì, anh đã hứa cho Đinh Tiểu Dã cơ hội để tự thú thì sẽ thực hiện. Nhưng mục đích cuộc gọi của Thôi Yên không chỉ để truyền đạt điều đó, cô đề xuất với Phong Lan một lời thỉnh cầu “khó có thể tưởng tượng ra”.

Phong Lan nằm trên giường, im lặng nghe Thôi Yên nói xong nguyên cớ sự tình.

“Em nghĩ là chị có thể đáp ứng em à?” Đây là câu hỏi duy nhất Phong Lan có thể nghĩ ra.

Thôi Yên im lặng hồi lâu rồi dè dặt qua đắn đo, cất lời: “Chị Phong Lan, nếu không đến bước đường cùng thì em đâu phải nhờ đến chị, đúng không?”

Phong Lan tắt điện thoại. Hơi thở của Đinh Tiểu Dã vẫn ở bên tai cô, tay nắm chặt tay không buông, hai lòng bàn tay áp chặt nhau rớm mồ hôi. Cô quay người, đối diện với Đinh Tiểu Dã. “Cậu nghe thấy hết không? Cô ấy nhờ tôi nói với Ngô Giang làm hộ một tờ xét nghiệm giả là có thai cơ đấy.”

Đinh Tiểu Dã không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, đây là việc Thôi Yên có thể làm. Khi quá tuyệt vọng, cô ấy có thể làm mọi trò.

“Tăng Phi mà lại như thế... tôi thật không dám tin nữa.” Phong Lan tuy nhận ra hai người có tình ý nhưng không ngờ lại đến mức độ này.

Đinh Tiểu Dã thì không thấy có gì là bất ngờ. “Có gì lạ đâu, anh ta không phải là đàn ông sao?”

Phong Lan miệng thì từ chối không hề ngần ngại nhưng khi tắt điện thoại, lòng cô lại chùng xuống. Cô hỏi Đinh Tiểu Dã: “Nếu là cậu thì cậu sẽ làm thế nào?”

Đinh Tiểu Dã nói: “Em đâu phải là tôi.”

Sau khi Đinh Tiểu Dã bỏ trốn, người đứng ra lo toan việc hậu sự của bố mẹ anh là Đoàn Tĩnh Lâm, trước khi cô ta chết đã làm được việc tốt cuối cùng, chính là chôn cất bố mẹ Đinh Tiểu Dã cùng một nơi. Vì lẽ đó Đinh Tiểu Dã không bao giờ ngần ngại giúp đỡ Thôi Yên, nhưng anh không thể can thiệp vào quyết định của Phong Lan.

Phong Lan không nói gì nữa, hơi thở cũng dần êm nhẹ, Đinh Tiểu Dã tưởng cô sắp ngủ thì lại nghe tiếng cô khe khẽ thở dài.

Thôi Yên đã nói thật với Phong Lan, không đến bước đường cùng, cô cũng chẳng nghĩ đến chuyện cầu cứu Phong Lan. Cô biết theo lập trường của Phong Lan, khả năng chấp nhận giúp cô là rất mong manh.

Nhưng cô còn cách nào khác đây?

Ngay từ mấy ngày trước khi Tăng Phi đề xuất đưa Thôi Yên đi học, Thôi Yên đã nhận ra kỳ kinh nguyệt của mình bị muộn. “Người bạn thân” của cô lâu nay luôn đến rất đúng lịch, thời điểm này cô lại rất nhạy cảm, bất kỳ dấu hiệu bất thường nào cô cũng không thể bỏ qua.

Thôi Yên giấu Tăng Phi đi mua que thử thai sớm, khi nhìn thấy hai vạch nhỏ màu hồng hiện trên que giấy, cảm giác vui sướng bất ngờ đó không thua kém gì so với lần đầu tiên Tăng Phi hôn cô. Cô tin rằng Thượng đế cuối cùng cũng đã rủ lòng thương cô lấy một lần, nếu như nói trên đời này còn điều gì có thể khiến cô đảm bảo thành công giữ được Tăng Phi, thì đây là cách duy nhất.

Nhưng rồi niềm vui bí mật của Thôi Yên không kéo dài được bao lâu.

Buổi trưa hôm Tăng Phi đi dự tiệc cưới của Ngô Giang, lúc vào nhà vệ sinh, cô phát hiện ra quần lót của mình có vết đỏ. Thôi Yên xin phép nghỉ học về nhà, dùng que thử nước tiểu lại một lần nữa, phát hiện vạch hồng nhỏ mờ mờ kia giờ đã biến mất. Điều này giống như một tiếng sấm nổ giữa trời quang, trong nháy mắt đưa Thôi Yên từ trên đám mây rớt xuống vũng bùn, cô không muốn tin như vậy, một lúc liền xe bốn vĩ que thử, đều ra kết quả như nhau.

Chẳng lẽ thần may mắn thấy hối hận rồi sao? Thôi Yên không phải là người dễ bỏ cuộc, ngay lập tức chạy đến bệnh viện gần nhà nhất. Nghe nói lúc mới có bầu, que thử không phải đều chính xác hoàn toàn, bác sĩ phụ khoa sẽ cho cô câu trả lời rõ ràng nhất.

Thôi Yên thuật lại các triệu chứng của mình với bác sĩ rất chi tiết, rồi làm những xét nghiệm cần thiết. Cô cầm một tập phiếu kết quả, bồn chồn ngồi trong phòng khám, bác sĩ nói với cô, từ kết quả hiện có thì

không thấy dấu hiệu của việc thụ thai, rất có khả năng là cô xuất hiện hiện tượng “thai sinh hóa”.

Đối với một cô gái trẻ như Thôi Yên thì đây là một từ hoàn toàn lạ lẫm. Bác sĩ giải thích rằng, “thai sinh hóa” là hiện tượng sảy thai tự nhiên trong vòng năm tuần đầu của thai kỳ, có nghĩa trứng đã được thụ tinh nhưng thất bại trong việc làm tổ.

Thôi Yên bật khóc ngay tại chỗ. Cô không hiểu những thuật ngữ y học mà bác sĩ đã nói nhưng ít nhất hiểu được nghĩa của hai từ “thất bại”.

Nhưng điều này tại sao lại xảy ra? Từ khi biết kết quả cô luôn hết sức cẩn thận, cũng không hề thấy bị đau bụng lần nào, cô và Tăng Phi đều hoàn toàn khỏe mạnh, một sinh mạng bé nhỏ tại sao lại đột nhiên vừa đến đã ra đi không hề báo trước?

Bác sĩ đã chứng kiến nhiều giọt nước mắt tương tự, tiếp tục nói với Thôi Yên, “thai sinh hóa” là kết quả của việc chọn lọc tự nhiên, không tổn hại lắm đến cơ thể, thậm chí rất nhiều phụ nữ không hề phát hiện ra bản thân mình từng mang thai như vậy. Nguyên nhân có rất nhiều, có thể là chất lượng phôi thai không tốt, cũng có thể là áp lực tinh thần quá lớn, thông thường không ảnh hưởng đến lần có thai tiếp theo, cô vẫn còn rất trẻ, sau này vẫn còn nhiều cơ hội.

Chỉ mình Thôi Yên biết rằng, cô không chắc có thêm được cơ hội nào nữa. Với tính cách của Tăng Phi, anh chỉ có thể sai lầm một lần, tuyệt đối không cho phép phát sinh lần nữa – một khi anh nhận thấy điều đó là sai lầm.

Thôi Yên cố nén sự thất vọng khiến cả cơ thể muốn quy xuống, thử thăm dò bác sĩ, cô nói đứa bé này vô cùng quan trọng đối với tình cảnh hiện nay của cô, liệu có thể vượt quy tắc một chút được không? Có thể tạm thời cấp cho cô một kết quả xét nghiệm có thai, cô sẵn sàng trả tiền thù lao thích hợp.

Ánh mắt của vị bác sĩ đó đã gây ấn tượng sâu sắc với Thôi Yên.

Thôi Yên không thể nhớ nổi mình đã rời khỏi phòng khám như thế nào, trên xe bus trở về nhà, cô khóc lóc đau đớn. Dùng thủ đoạn này để níu giữ một người đàn ông có được gì không? Huống hồ đây là lời nói dối tệ hại nhất. Cô biết trong mắt vị bác sĩ đó, cô vừa nực cười vừa đáng khinh. Thôi Yên vẫn còn quá trẻ, chưa hiểu hết được ý nghĩa của tình dục, đối với cô, khát khao được tiếp xúc thân mật với Tăng Phi, chỉ vì đó là cách để cô giữ được anh, cô vui sướng với sự vui sướng của anh. Khi những

người con gái khác ở tuổi này có khát vọng tự do, khao khát những rung động mãnh liệt, thì cô chỉ muốn được ở bên Tăng Phi, chỉ khi ở cạnh anh, con tim cô mới yên tâm đập trong lồng ngực, rung động một cách vĩnh cửu và yên ả. Tiếc rằng ngược lại với cô, Tăng Phi dường như chỉ thấy yên bình khi ở cách xa cô.

Cô cứ thế ngồi ở sofa nhà Tăng Phi tròn tám tiếng đồng hồ, mới chờ được anh trở về từ tiệc cưới, nhưng vẫn chưa biết có nên thổ lộ sự thật với anh hay không, biến cố nối tiếp nhau xảy ra, để cuối cùng Thôi Yên nhận được một câu “cậu bỏ cuộc”. Tăng Phi muốn cô ra đi! Cô tuyệt vọng, bất chấp tất cả giáng một đòn lên đầu anh.

Thôi Yên trả hết lại cho Tăng Phi vé máy bay và hộ chiếu, cùng với que thử thai lần đầu tiên cho kết quả “dương tính yếu”.

“Cậu muốn cháu đi, cháu sẽ đi. Nhưng mong cậu sẽ không hối hận.” Cô nói.

Cô rất ít khi nhìn thấy Tăng Phi nhìn một món đồ với thái độ nghiêm túc như vậy, dù rằng chiếc que thử bằng giấy kia có cấu tạo rất đơn giản. Khoảnh khắc tỉnh giấc bên người cô, anh cũng không trầm ngâm đến thế, giống như một con thú lâm vào cảnh nguy khốn, bồn chồn trong một khoảng thời gian nhỏ hẹp.

Tăng Phi cuối cùng cũng đặt que thử lên bàn trà, vớ lấy áo khoác rồi lại ra khỏi cửa. Anh phải bỏ đi đến một nơi nào cách thật xa cái kết quả này mới có thể hít thở nổi. Trước khi đi, anh dặn Thôi Yên ngoan ngoãn đợi ở nhà, nhất định không được đi đâu.

Thôi Yên nắm chặt que thử trong tay, chìm vào giấc ngủ. Chiếc chăn rộng dày mềm mại ôm lấy cô, cô như thể ngủ vùi trong lời nói dối ấm áp mà trống rỗng.

Ngày hôm sau, cô vẫn đến trường học hai tiết như bình thường. Trong khoảnh khắc điên rồ nhất, cô đã nghĩ đến chuyện vẫn còn cách khác để có thai, khác biệt chỉ ở đối tượng không phải là anh. Nhưng dù thực hiện thành công thì liệu cô có muốn để người đàn ông cô yêu phải gánh trách nhiệm cho sự thật xấu xa đó? Không được, tình yêu của cô đã đủ xấu xa đến cực điểm rồi.

Buổi trưa, Thôi Yên quay về nhà Tăng Phi. Khang Khang nói, mẹ vừa đến, mang theo nhiều đồ ăn ngon, nhắc Thôi Yên về ăn cơm.

Trên bàn bày biện rất nhiều thức ăn, đều là những món mà Khang Khang và Thôi Yên ưa thích. Tăng Phi hình như vẫn chưa về, Tăng Văn và

Khang Khang ngồi bên bàn ăn, như đang đợi cô.

“Chào dì, dì vừa đến à?” Thôi Yên cố gượng cười chào.

Tăng Văn xông đến, ném một vật ra trước mặt Thôi Yên, hỏi dồn một tràng như súng liên thanh: “Đây là cái gì? Hả? Mà nói đi, đây là cái thứ gì? Tại sao lại ở trên giường mà?”

Thôi Yên cúi đầu đưa mắt nhìn xuống đồ vật đó, đó là chiếc que thử thai thao túng những nỗi sợ hãi của cô. Quãng thời gian này cô đã trải qua quá nhiều chuyện, phản ứng dữ dội của Tăng Văn không hề khiến cô quá bất ngờ.

Tăng Văn là người tính tình nóng nảy, có chuyện gì là không thể che giấu được. Nguồn cơn câu chuyện xảy ra cực kỳ đơn giản, tự nhiên sáng sớm Khang Khang lại thèm ăn cá hố mẹ kho, bèn gọi hai cuộc điện thoại về nhà năn nỉ. Tăng Văn yêu con trai như mạng sống, không nói câu thứ hai, liền xin đơn vị nghỉ phép, lái xe hai tiếng rưỡi đồng hồ chỉ đến để nấu bữa trưa cho con trai. Chị tay chân nhanh nhẹn tháo vát, thoáng một cái đã làm xong thức ăn, bảo Khang Khang gọi điện thoại nói Tăng Phi và Thôi Yên về nhà ăn cơm, trong lúc chờ đợi tiện tay dọn dẹp nhà cửa giúp em trai. Khang Khang biết điều lảng xảng giúp đỡ mẹ, lúc thu gom rác vô ý làm rách túi đựng. Tăng Văn mắng con trai tay chân hậu đậu giúp một tí cũng không xong, tự mình đi nhặt rác rơi vãi ra đất, không ngờ phát hiện ra hộp đựng que thử thai sớm rồi không.

Tăng Văn dò hỏi Khang Khang, cậu Tăng Phi gần đây có đưa bạn gái nào về nhà không. Khang Khang trả lời từ trước đến nay không hề thấy. Nhà này bình thường chỉ có một phụ nữ ra vào... Tăng Văn nhanh như gió lục tung khắp phòng Thôi Yên, không ngờ lại tìm ra được vật đó dưới gối cô. Tăng Văn là người từng trải, chẳng lẽ lại không biết que thử thai sớm có hai vạch đỏ có ý nghĩa gì? Thôi Yên già dần trước tuổi, Tăng Văn biết điều đó, nhưng chị không thể ngờ con bé này lại sa vào lỗi lầm lớn như vậy.

“Mày vẫn còn đang đi học, năm nay mới bao nhiêu tuổi hả? Ồi giờ ơi, muốn làm tao tức chết hả?” Tăng Văn dấm tay vào ngực mình, hối hận bình thường không dạy dỗ quản lý Thôi Yên chặt chẽ. Chị lâu nay không lo lắng gì, vì nghĩ Thôi Yên vẫn chỉ là một cô bé con. Tăng Phi mượn tên chị để nhận nuôi Thôi Yên, Thôi Yên cũng giống như con gái của chị vậy, chẳng có bậc cha mẹ nào nhìn thấy vật này lại có thể giữ nổi bình tĩnh.

“Mày nói đi! Con của ai, mày nói gì đi chứ!” Cho dù Tăng Văn có chất

vấn thế nào, Thôi Yên vẫn ngồi đờ như khúc gỗ ở sofa, không nói một lời.

Tăng Văn tha thiết khuyên bảo: “Thôi Yên, con nói đi, dì sẽ tính toán hộ con. Có phải là thằng nào lừa con không? Hay là yêu đương rồi không chú ý dùng biện pháp an toàn? Sự việc đã như thế này, dì cũng không nói gì con đâu, nhưng con là con gái, chuyện này không thể đùa được, con phải nói cho dì biết sự thực, dì mới có thể giúp con được.”

Thôi Yên vịn vẹo các ngón tay, nước mắt chảy vòng quanh, thút thít nói: “Dì ơi đừng hỏi nữa, dì đừng quan tâm đến con.”

“Vớ vẩn, dì không quan tâm con được sao?” Tăng Văn bức xúc giậm chân, đánh cũng không được, mắng cũng không xong. “Trong đầu con nghĩ gì vậy hả? Còn chưa tốt nghiệp đại học, không thể giữ đứa bé được. Quan trọng là con phải cho dì biết bố đứa bé là ai!”

Nói rồi, Tăng Văn lại quát mắng con trai: “Con gọi điện cho cậu chưa đấy, sao nó vẫn chưa về? Nhà có chuyện lớn rồi.”

“Cậu bảo cậu đang về từ lúc nãy...” Khang Khang tránh xa tâm bão, từ góc nhà nói vọng ra.

Thôi Yên nghe đến tên Tăng Phi, bỗng nhiên hoảng hốt, người vô tâm vô tính như Tăng Văn cũng nhận ra ánh mắt lo lắng của cô. Chị mắng: “Con sợ cho cậu biết hả? Cậu thương con như vậy, biết mà không nổi điên mới lạ!”

Đang nói thì Tăng Phi đã về đến hàng lang. Anh hỏi chị mình: “Tại sao bỗng dừng lại đến vậy? Chị bảo ai nổi điên?”

Tăng Văn vừa nhìn thấy em trai về đến nhà, giống như uống được viên thuốc an thần, nhìn Thôi Yên, bỗng nhiên thấy khó nói. Con gái biết ngượng, xảy ra chuyện như thế này, chẳng ai muốn bị người khác khơi ra nhưng Tăng Phi không phải là người ngoài, anh lại còn là người đàn ông ra quyết định ở trong nhà này, chuyện cần biết trước sau cũng phải biết.

Tăng Phi từ xa nhìn thấy Thôi Yên đang ngồi rúm ró trên ghế sofa, trong lòng dấy lên dự cảm xấu nhất. Sợ điều gì thì chính điều đó sẽ đến, cuộc đời anh luôn như vậy. Anh để chìa khóa xe lên tủ ở hành lang, từ từ bước vào nhà.

“Gì thế?” Anh hỏi mọi người trong phòng, Thôi Yên mặt tái mét không còn một giọt máu khiến anh tức mắt. Anh nói: “Đi mặc thêm áo vào. Đi đi, ngồi đấy là gì?”

Thôi Yên nghe lời đứng dậy đi về phòng mình. Tăng Văn túm lấy tay Tăng Phi, thì thầm: “Thôi Yên có bầu rồi, em không biết gì sao?”

Tăng Phi không nói một lời, liếc nhìn chị gái rồi lại dõi theo bóng dáng Thôi Yên bằng ánh mắt khó đoán. Tăng Văn bất ngờ khi thấy thái độ của em trai như vậy, bức xúc nổi nóng: “Em nói xem chuyện này là như thế nào! Con gái con đưa bây giờ, em bảo chị phải nói gì đây? Con bé lại còn đánh chết cũng không chịu nói ra thằng đó là ai?”

Tăng Văn thấy em trai mình rút tay ra, đi sang một phía phòng khách. Nhìn thấy Thôi Yên đã vào phòng mình, Tăng Văn lại chạy theo, thấp giọng nói với Tăng Phi: “Em đừng trách chị nói năng khó nghe, chứ đúng là người nào theo giống ấy! Nó với con Tĩnh Lâm đó...”

“Có chuyện gì thì nói chuyện đó. Chị nói thế để làm gì?” Mặt mũi Tăng Phi trông rất khó chịu.

Mỗi lần nhắc đến chuyện gì liên quan đến Đoàn Tĩnh Lâm, anh đều như vậy, tuy nhiên việc này là của Thôi Yên, không can hệ gì đến chuyện quá khứ. Với Tĩnh Lâm, Tăng Văn vừa thương xót lại vừa khinh thường. Chị lại phàn nàn một lần nữa: “Ngay từ đầu em đã không nên đưa chuyện phiền phức này về nhà, bây giờ phải làm thế nào? Hay là em nói chuyện với con bé, nó thân thiết với em, chắc chắn sẽ kể sự thật. Kiểu gì cũng phải tìm cho ra thằng khốn nạn đó, người nhà ta không thể để bị lừa dễ dàng như vậy được.”

“Là em.” Tăng Phi ngồi trên sofa, hai tay ôm lấy trán, nói.

“Đương nhiên là em nói chuyện với con bé, chị hỏi nó mãi mà nói nhất định không chịu nói.” Tăng Văn hoàn toàn không phản ứng lại nổi, cứ theo luồng suy nghĩ trong đầu mà than thở. “Nhất định phải hỏi ra kẻ đó là ai, bây giờ đàn ông con trai vô trách nhiệm quá...”

“Em bảo là em làm đấy!” Tăng Phi không chịu được nữa quát lên. Thôi Yên vừa mặc thêm chiếc áo khoác vào người bước ra, liền đứng khựng lại không đi nổi nữa, Khang Khang cũng nín thở, Tăng Văn thì như thể bị điểm huyết đứng ngay đơ, há hốc miệng, cả con người cũng bất động.

“Em nói gì hả?” Chị hỏi Tăng Phi, có vẻ không tin vào tai mình, và cũng nghi ngờ trạng thái tinh thần hiện tại của em trai mình.

Tăng Phi mồ hôi ướt đầm lưng, cởi áo khoác ngoài ném lên ghế sofa, gào lên: “Em bảo là em làm đấy, em chính là thằng khốn nạn đó đây! Có cần em phải nói rõ hơn không?”

Tay Tăng Văn run lên, tiến lên đẩy em trai mình một cái, Tăng Phi bất

động, chị lại đập mạnh vào người anh, thét lên: “Tăng Phi, em có biết mình đang nói càng nói bậy gì không!”

“Em đang rất tỉnh táo.” Tăng Phi trải qua một cảm giác thống khoái chưa từng có, đó là gào thét trút ra được chuyện xấu xa của mình! Hóa ra thừa nhận mình là “thằng khốn nạn” trước mặt người khác không khó như trong hình dung. Từ tối qua đến giờ anh không ăn uống gì, cảm giác duy nhất bây giờ là đói lả.

Tăng Phi bước đến bên bàn ăn, ngồi xuống trước, quay đầu nhìn Thôi Yên đứng lặng trước cửa phòng như một cái bóng màu xám, cau mày, nói: “Lại ăn cơm đi thôi, bây giờ cháu không được để mình bị đói.”

Khang Khang vội vàng chạy đến xếp bát đĩa cho mọi người, mau mắn liếc mắt nhìn sắc mặt của từng người ra sao. Thôi Yên ngồi bên cạnh Tăng Phi, cầm lấy đôi đũa anh đưa cho rồi cầm mặt ăn. Tăng Văn như người mộng du ngồi xuống đầu bàn bên kia, giống như thể người lạ, nhìn Thôi Yên và Tăng Phi chằm chằm.

“Hôm nay là mừng Một hay Rằm?” Tăng Phi bỗng nhiên hỏi một câu, chẳng đợi ai trả lời, lại gấp một miếng cá to đưa vào miệng, hương vị của tội lỗi hóa ra vô cùng thơm ngon. Anh nhai thật kỹ rồi lại gấp cho Thôi Yên một miếng.

Chương 30: Đừng làm em phải hối hận

“Chào buổi sáng, Đinh Tiểu Dã.” Giây đầu tiên sau khi mở mắt, Phong Lan khẽ thầm thì.

Không có ai đáp lời cô. Cô biết Đinh Tiểu Dã không còn trong căn phòng này nữa, hơi người bên gối đã nguội từ lâu.

Khi trời vừa sáng, Đinh Tiểu Dã nhẹ nhàng thức dậy rồi đi. Anh muốn chỉ mình mình làm việc này, thế nên Phong Lan vẫn chìm trong giấc ngủ sâu.

Cho đến tận trưa, nhận được điện thoại của Tăng Phi, Phong Lan mới biết tin chính xác rằng Đinh Tiểu Dã đã đi tự thú. Một điều nằm ngoài dự liệu là, trước khi tự thú Đinh Tiểu Dã đã chủ động liên lạc với Tăng Phi, đề nghị được gặp mặt.

“Em đi cùng có được không?” Phong Lan hỏi.

Tăng Phi có chút khó xử, theo quy định, nghi phạm trước khi xét xử

không được phép gặp gỡ ai, anh đi gặp Đinh Tiểu Dã đã là vi phạm nguyên tắc rồi. Phong Lan cũng không nài ép, chỉ nói: “Không sao, em đứng ở cổng đợi anh.”

Khi hai người gặp mặt, trông Phong Lan bình tĩnh hơn so với Tăng Phi nghĩ nhiều. Cô cuối cùng mới nhờ một câu: “Vì tình bạn lâu nay của chúng ta, anh giúp cậu ấy với, coi như là giúp em.”

Tăng Phi không nói năng gì. Nếu không phải là vì Phong Lam, anh không chắc đã đi gặp Đinh Tiểu Dã.

Lãnh đạo của phân cục phụ trách vụ án này là anh Tiền, là bạn và cũng là đồng nghiệp cũ của Tăng Phi, người cảnh sát cấp dưới của anh đang làm nhiệm vụ đã cho Tăng Phi và Đinh Tiểu Dã có cơ hội nói chuyện riêng tư.

Đinh Tiểu Dã ở trong phòng thẩm vấn, tay đeo còng số tám, những vết thương trên mặt vẫn chưa khỏi hẳn. Còn Tăng Phi khi ngồi xuống, cơ xương sườn cũng khẽ nhói đau.

“Tôi không dám chết người đó.” Đinh Tiểu Dã bỏ qua chào hỏi, không nói thêm bất cứ câu thừa thãi nào.

Đây không phải lần đầu tiên Tăng Phi nghe những câu kiểu như vậy, trước khi vào đây, anh đã đọc lời khai của Đinh Tiểu Dã.

“Ở đây thứ dư thừa nhất là lời nói dối.” Tăng Phi không dễ bị xoay chuyển. “Chẳng có người nào vào đây đeo còng số tám mà không nghĩ đủ mọi cách để chối tội. Hiện trường lưu lại vết máu trùng khớp với máu của cậu, chiếc xe Land Rover gây tai nạn đó đăng ký dưới tên cậu, trên vô lăng cũng tìm thấy dấu vân tay của cậu. Nếu cậu muốn thuyết phục được tôi, thuyết phục được các cảnh sát ngoài kia, thì phải chuẩn bị kịch bản cho kĩ càng đã rồi hãy trình bày.”

Hai bàn tay mất tự do của Đinh Tiểu Dã đan vào nhau. Lúc xảy ra chuyện, anh mới vừa tròn hai mươi tuổi, “công việc làm ăn” của bố anh dường như rất xa vời với anh, anh chưa bao giờ nghĩ rằng đời mình lại có thể xảy ra biến cố như vậy, nên thấy vô cùng lạ lẫm. Tin tức về cái chết của người cảnh sát đó càng khiến anh rơi vào tuyệt vọng, anh hối hận, ăn năn nhưng từ trong tiềm thức vẫn tránh né xa tất cả các chi tiết. Trên thực tế Đinh Tiểu Dã không hề sợ hãi chuyện phải ngồi tù. Dẫu sao anh chỉ có một mình trên thế giới này, không có gì ràng buộc. Anh cũng từng là một người có cuộc sống no đủ cơm ngon áo đẹp, đối với anh, những ngày mới đặt chân đến Sát Nhĩ Đức Ni không khác gì bị tra tấn.

Cả ngày làm bạn với bầy trâu bầy cừu, lao động vất vả đổ mồ hôi dưới trời nắng gắt, đêm đến thì rượu sữa ngựa cũng không sưởi ấm nổi cơ thể. Làn da của anh dần trở nên đen sạm giống người bản địa, hai bàn tay nổi đầy nốt phồng rộp rồi mọc thành chai. Anh trở thành người không có quá khứ, cũng không có tương lai, không có thân phận, cũng không có tên tuổi. Anh không nghĩ đến chuyện tự thú nữa, cũng từ chối giải thích, bởi trong tim anh, sự thực thế nào hoàn toàn không quan trọng. Chạy trốn và tồn tại chỉ có nghĩa là mặt trời mọc rồi mặt trời lại lặn cứ thế ngày qua ngày, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ cha mẹ từ đây được thỏa mãn nguyện ước bên nhau khiến anh có được sự yên bình tạm thời.

Nhưng bây giờ không giống thế nữa rồi. Ngoài kia đang có người đợi anh và có một cuộc sống mà anh khao khát, anh cần phải cố gắng hết mình để chiến đấu cho tương lai dường như rất mờ ảo mong manh, ước muốn làm lại cuộc đời của anh chưa bao giờ mãnh liệt và rõ rệt như vậy.

Tăng Phi tuy không còn mặc bộ đồng phục cảnh sát nữa, nhưng anh là người nắm rõ nhất vụ án năm đó, và vẫn còn nhiều quan hệ trong đội cảnh sát. Nếu như anh không thể mang đến cơ hội thay đổi, thì điều đó có nghĩa là không còn hy vọng gì nữa, đây cũng là nguyên nhân tại sao Đinh Tiểu Dã nhất định yêu cầu được gặp anh.

“Cậu có biết tên cậu ấy không? Cậu ấy tên là Phùng Minh.” Tăng Phi như thể vô tình nhắc lại. “Đấy là lần đầu tiên cậu ấy tham gia nhiệm vụ quan trọng của đội, kết quả là không bao giờ trở về nữa. Cậu ấy là con một, vẫn chưa có bạn gái, hai người già trong nhà tóc bạc khóc tóc xanh, cho đến nay vẫn chưa nở hóa táng hài cốt, đợi mất bảy năm, chờ đến hôm nay. Cậu nợ họ một lời giải thích.”

Cái tên xa lạ đó rõ ràng làm cho Đinh Tiểu Dã đau đớn, bàn tay của anh trở nên nhợt nhạt, xương gân như thể lộ hết ra dưới lớp da mỏng.

“Tôi có lỗi với anh ấy... và người nhà của anh ấy. Nếu như tôi không quay xe về tìm bố tôi, có thể anh ấy đã không chết. Hoặc là tôi kiên quyết đưa bố tôi đi cũng tốt, như thế họ chưa chắc đã đâm phải nhau.”

“Cậu yên tâm, tội danh bao che cho nghi phạm lẫn trốn cậu cũng không thể chối bỏ được. Bố cậu làm bao nhiêu chuyện đáng xấu hổ, hủy hoại cuộc sống của bao nhiêu người rồi? Ông ta từ lâu đã phải trả giá cho những điều đó. Cậu đến cả khái niệm đúng sai cơ bản cũng không có.

“Tôi biết làm sao được, ông ấy là bố tôi!”

“Đương nhiên là thế rồi. Vào trận thì cha con luôn đoàn kết, cứ coi như

người lái xa lúc đó không phải là cậu thì cậu cũng không thể chứng minh được mình không tham gia vào việc đó. Tôi làm cảnh sát từng đấy năm, đã gặp quá nhiều việc như thế này, có những người tính tình hung ác ngay từ bản chất, dòng máu độc ác có sẵn trong huyết quản của họ.” Tăng Phi không che giấu lòng căm ghét của mình đối với Đinh Tiểu Dã vì anh là con trai của Thôi Khắc Kiếm.

Đinh Tiểu Dã nhếch miệng cười. “Nói như vậy, bố anh là cảnh sát, anh cũng là cảnh sát, anh không từ thủ đoạn nào để lập công hòng thăng quan tiến chức cũng là do di truyền?”

Tăng Phi lạnh lùng nhìn Đinh Tiểu Dã hồi lâu, sau đó đứng dậy. Anh không định phản kích nhưng cũng cũng không cần thiết phải ở lại đây thêm nữa.

Đinh Tiểu Dã cúi đầu, hai bàn tay càng siết chặt, dường như đang đấu tranh tâm lý rất quyết liệt.

“Nếu như tôi là loại người mà anh nghĩ, liệu bây giờ anh có thể ung dung ngồi ở đây sao?” Đinh Tiểu Dã bỗng nhiên cất tiếng.

Đây là sự thực mà Tăng Phi cũng không thể phủ nhận. Anh đã rời xa vai trò là một cảnh sát quá lâu rồi, những kỹ năng nhạy bén tinh ranh từng có đã dần biến mất khi ở trong môi trường yên ổn, cho dù không nhận ra được thân phận thực sự của Đinh Tiểu Dã vào lần gặp đầu tiên, nhưng điều này vẫn luôn khiến anh canh cánh âu lo. Nếu như Đinh Tiểu Dã có ý đồ xấu, muốn ra tay với anh hoặc những người xung quanh anh thì đã có rất nhiều cơ hội.

“Tăng Phi, bố tôi có tội thì phải đền tội, ông ấy đã chết rồi. Tôi từng rất hận anh, nhưng cũng hiểu rõ rằng lập trường của anh không sai. Anh trách tôi không biết phân biệt đúng sai, nhưng tôi có tiêu chuẩn thiện ác của riêng tôi. Là tội của tôi, tôi sẵn sàng nhận, nhưng tôi nói lại một lần nữa, khi sự việc xảy ra tôi không có mặt trên xe, đến lúc tôi chạy đến thì đã muộn rồi. Tôi cầu xin anh... anh biết vì điều gì mà.

Nói xong những lời này, Đinh Tiểu Dã dường như trở nên nhẹ nhõm, mắt nhìn xuống, giống như một pho tượng đá. Anh đã làm những gì anh có thể, cố hết sức, tuân mệnh trời.

Trước khi ra về, Tăng Phi có hỏi một câu: “Có điều gì cần nhắc nhở không... cô ấy đợi ở ngoài.”

Chiếc còng trên tay Đinh Tiểu Dã khẽ vang lên tiếng động, nhưng anh chỉ lắc đầu.

Những gì cần nói đêm qua đã nói hết rồi, anh cũng không định gặp Phong Lan, khi sự thật chưa được công nhận thì chỉ khiến hai người như bị nhúng vào chảo dầu chiên mà thôi.

Phong Lan vừa nhìn thấy Tăng Phi, không kìm được đứng phắt dậy.

“Cậu ấy sao rồi? Trong đó không khó khăn quá chứ? Rốt cuộc sẽ xử ra sao? Có nhắc gì đến em không?”

Tăng Phi đặt tay lên vai để cô ngồi xuống, nói: “Phong Lan, bình tĩnh đã.”

Phong Lan vẫn khẳng khái nói: “Kể hết cho em nghe những gì cậu ấy nói.”

Hai người ngồi trong quán cà phê gần phân cục cảnh sát, Tăng Phi gọi phục vụ đến rót nước cho Phong Lan, rồi đơn giản mà rõ ràng tường thuật lại hết cuộc đối thoại vừa xong cho cô nghe.

Đinh Tiểu Dã không muốn gặp cô, Phong Lan không hề cảm thấy bất ngờ. Cô thần thờ một hồi lâu rồi lại hỏi Tăng Phi: “Em có thể làm được gì?”

Tăng Phi cố giấu tiếng thở dài.”Đó chỉ là lời lẽ một chiều từ phía cậu ta!”

“Anh cũng không phải là không tin hoàn toàn!” Phong Lan tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng đôi mắt sáng lên như có vô số đốm lửa. “Vẫn còn hy vọng đúng không?”

Tăng Phi nói: “Cho dù anh có đồng ý giúp cậu ta thì những việc sau đó khó khăn hơn em tưởng rất nhiều... Nếu người đâm chết Phùng Minh thực sự không phải là cậu ta thì tòa án cần phải thu thập chứng cứ. Hơn nữa, chỉ riêng chuyện cậu ta bao che cho Thôi Khắc Kiểm, cản trở người thi hành công vụ, những tội danh này cũng đủ để cậu ta lĩnh đủ rồi.”

Phong Lan nhắc lại câu hỏi: “Em có thể làm được gì?”

Tăng Phi trầm tư hồi lâu, bóp bóp thái dương. Khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều việc, sự mệt mỏi khiến anh thở không ra hơi, anh mới ba mươi tư tuổi mà có cảm giác mình già cỗi như thể ông già sáu mươi tư.

“Phong Lan, em cần phải suy nghĩ kỹ.” Anh khuyên can lần cuối. “Anh biết em yêu cậu ấy, nhưng chuyện này không chỉ dựa vào “tình cảm” mà có thể giải quyết được. Không cần thiết phải mang cả cuộc đời em ra để đánh cược, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

Phong Lan đáp lại bằng một câu hoàn toàn không liên quan: “Anh quên rồi, trong vườn địa đàng người đầu tiên cắn quả táo chính là phụ nữ.”

Nói xong, cô bật cười. “Thử nói cho em biết, Tăng Phi, ngoài “tình cảm” ra thì em còn có thể dùng những thứ gì nữa?”

Cho đến khi chào tạm biệt Tăng Phi, Phong Lan vẫn luôn tỏ ra trấn tĩnh. Cô hiểu việc đó quan trọng thế nào trong thời điểm này. Khi kỳ thi vào đại học kết thúc, buổi tối hôm đó cô sốt cao, bác sĩ nói có lẽ cô đã bị cảm một tuần rồi, đã biến chứng sang viêm phổi, bình thường thì người sẽ rất mệt mỏi khó chịu, nhưng cả quá trình thi cử cô lại không hề cảm thấy gì. Ngày đêm khổ công đèn sách chẳng phải là vì mấy ngày này hay sao? Phong Lan không phải người có thể cho phép bản thân bước đến bậc cửa rồi mà còn trượt chân. Cô là người đỗ đại học có điểm số cao thứ chín của toàn thành phố năm đó.

Chỉ cần sức mạnh vẫn còn đọng trong tim, người ta sẽ không quy ngã. Đương nhiên, bảo cô điềm nhiên vô sự cũng chẳng ai tin. Trong lòng Phong Lan vô cùng lo sợ, đêm hôm đó, không biết cô đã đi vòng quanh phòng khách biết bao nhiêu lượt, cứ đi tới đi lui như thế, hoài nghi, nao núng, cả những ý nghĩ phải tính toán và bảo vệ bản thân cũng hiện đi hiện lại trong đầu.

“Phong Lan, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.”

Câu nói này bây giờ không chỉ là lời khuyên của Tăng Phi nữa, mà trở thành âm thanh của chính cô. Mỗi bước đi, thêm một suy nghĩ khởi sinh rồi lại âm thầm bị đập nát.

Cô yêu anh.

Yêu nhiều không?

Tình yêu có giá hơn những gì?

Phong Lan bày hết ra trước mặt những khả năng tệ nhất, từng cái một, sau đó lại sắp xếp các dữ kiện một lần nữa. Cuối cùng cô cũng ngồi xuống, đếm những chiếc thẻ ngân hàng trong tay, giấy tờ sở hữu nhà, giấy chứng nhận quyền sở hữu cổ phiếu, giấy phép kinh doanh và tất cả những tài sản thuộc sở hữu cá nhân của cô, lúc này trời đã mờ sáng, cô không hề nhận ra mình đã hoang mang đi lại trong năm, sáu tiếng đồng hồ. Thảm trải sàn trong phòng khách vẫn còn nguyên những vết lông xù lên hỗn loạn, cẳng chân không biết va vào các cạnh bàn ghế từ lúc nào mà đầy vết đỏ bầm.

Phong Lan đi rửa mặt, khi nhìn vào gương, cô cố chút bản khoăn, sợ người trong đó qua một đêm bạc trắng đầu. May mà điều đó không xảy ra. Khuôn mặt cô sau khi tẩy trang lộ ra vẻ mệt mỏi, dù không thể bì nổi

với gương mặt căng tràn sức sống lúc tuổi còn đôi mươi, nhưng da dẻ vẫn coi là còn mịn màng, các đường nét trên gương mặt cân đối, mái tóc dày, suôn mượt. Phong Lan sờ lên mặt mình, cô vẫn chưa già mà! Nếu như cô đợi được Đinh Tiểu Dã, đến lúc đó gương mặt cô trông sẽ ra sao? Khang Khang là một trong những người biết sớm nhất việc Phong Lan định chuyển nhà hàng, cũng là người duy nhất trong nhà hàng biết mọi thông tin về tình hình và tình cảm hiện nay giữa Phong Lan và Đinh Tiểu Dã. Cậu bây giờ thường tự xưng là “Saint Cupid Khang”, thế nhưng khi biết quyết định của Phong Lan, cậu vẫn ngây đơ.

“Nàng Mạnh Khương khóc đổ Trường Thành, gió thổi sông Dịch lạnh lùng ghê, Đỗ Thập Nương nổi giận quăng rương châu báu xuống sông...” Cậu lôi hết tất cả những câu chuyện điển tích liên quan đến lòng dũng cảm mà cậu nhớ ra, vẫn cảm thấy không đủ để diễn tả độ sốc trong lòng mình. “Nếu như sống ở thời cổ đại, chị sẽ là liệt nữ, trong thời kỳ cách mạng, chị chắc chắn là anh hùng.”

“Chẳng phải tôi chính là nữ đặc vụ trong hang động còn gì?” Phong Lan biết sau lưng cô, Đinh Tiểu Dã và Khang Khang đã bàn tán về cô thế nào. Khang Khang nói linh tinh nhằm nhí, có thể là có nhiều câu không lọt tai, nhưng ít nhất thì cậu tin cô không hề bị điên.

Phong Lan đứng ra tìm cho Đinh Tiểu Dã một luật sư giỏi nhất. Luật sư Hàn, do Tăng Phi kiến nghị, chuyên làm những vụ án hình sự, có quen biết sâu rộng với Viện Kiểm sát, điều này rất quan trọng đối với hướng đi cuối cùng của vụ án.

Nhờ quan hệ của luật sư mà Phong Lan với danh nghĩa là trợ lý được gặp Đinh Tiểu Dã. Đã được nửa tháng kể từ khi hai người gặp nhau lần cuối. Tóc Đinh Tiểu Dã đã ngắn giờ còn ngắn hơn, đôi má hóp gầy hơn một chút, nhưng thần thái vẫn ổn, sẹo của vết thương cũ đã mờ đi, gương mặt lại càng nét hơn.

“Tay nghề cắt tóc của họ không bằng tôi.” Phong Lan nhận xét, rồi lại nói. “Trong trại giam nhiều biến thái lắm đấy, lúc nhặt xà phòng phải cẩn thận nhé.”

Đinh Tiểu Dã chỉ cười, Phong Lan cũng cảm thấy vui.

Thăm người ốm không kể lễ bệnh tình, lúc tạm biệt không sâu thăm khóc thương, đó là quan điểm của Phong Lan. Cô không bi quan, Đinh Tiểu Dã mới có thể nhìn thấy hy vọng.

Đối với Đinh Tiểu Dã, những ngày tháng sau khi ra tự thú, anh thậm chí

ngủ ngon hơn khi trước, miễn là trong giấc mơ không có Phong Lan quấy nhiễu. Anh vốn không muốn gặp cô, nhưng khi hai người gặp mặt rồi cười, lại cảm thấy cái gì cũng có cái giá của nó, đau khổ cũng có khoái cảm mãnh liệt của đau khổ.

“Vụ án vẫn còn hy vọng gỡ gạc. Luật sư Hàn, phải vậy không?” Phong Lan động viên Đinh Tiểu Dã, cũng là cách xác nhận lại với luật sư đang ngồi bên.

Sau khi tiến hành tường thuật giải thích những điều cần thiết cho Đinh Tiểu Dã và cố làm cho sự có mặt của mình trở nên mờ nhạt nhất, Luật sư nghe cô hỏi vậy bèn gật đầu nói: “Khi chưa có phán quyết thì vẫn có hy vọng, còn khi phán quyết đã ra thì còn cơ hội kháng cáo. Bây giờ việc cần phải làm đầu tiên là tìm thấy chứng cứ chứng thực người lái xe không phải là anh, sau đó mới tìm mọi cách làm sao cho án phạt càng ngắn càng tốt, chúng tôi đều đang nghĩ cách.”

Đinh Tiểu Dã nghe ra hàm ý của từ “chúng tôi” mà luật sư nói. Anh hỏi Phong Lan: “Em lại làm chuyện gì vậy?”

Phong Lan biết không thể giấu nổi, mà cô cũng không định giấu anh. Một người đi ngược chiều gió đã quá đổi khó nhọc, có gì phải cần rằng chịu đựng? Cô cần có một người cũng đối diện với khó khăn.

“Tôi định chuyển nhượng nhà hàng, đã có mấy người liên lạc rồi, họ trả giá khá cao.” Phong Lan giải thích. “Tại trước đây tôi tiêu hoang, kiếm được nhiều, tiêu cũng lắm. Chẳng phải gánh vác chuyện gì trong nhà, không có quan niệm phải tiết kiệm tiền, nên tiền mặt có sẵn trong tay thực sự không nhiều. Tôi với luật sư Hàn và cả anh Tăng Phi đã thương lượng rồi, tôi sẽ nghĩ cách bù đắp cho gia đình người bị hại. Hai người già quả thật không dễ dàng gì. Trong trường hợp người nhà đồng ý làm giấy giảm án thì sẽ có ích trong việc giảm thiểu thời gian chịu án. Không thể bán nhà... vì về ở nhà bố mẹ cũng không tiện, mà tôi chưa chuẩn bị sẵn sàng để ngủ ngoài phố, nên chuyển nhượng nhà hàng là hợp lý hơn cả, tôi lại nhân thể được nghỉ ngơi một chút. À mà cậu chưa biết tôi có chứng chỉ kế toán viên chuyên nghiệp CPA đâu nhỉ? Chắc không nghĩ tôi có năng lực như vậy đâu. Tôi là kiểu người không thể chết đói được, cậu yên tâm!”

Đinh Tiểu Dã lấy ngón tay cái để dịch chuyển chiếc còng phía bên cổ tay kia, nửa tháng nay, anh đã thích nghi với một vật dính thêm vào cơ thể, tuy nhiên tương lai còn cần phải thích nghi thêm rất nhiều thứ nữa.

“Hối hận không? Phong Lan.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, không hề tránh né, không hề giấu giếm, thậm chí không định tìm từ để biểu lộ lòng cảm kích, chỉ bình thản, dửng dưng như vậy.

“Hối hận” là từ mà Phong Lan đã nghe quá nhiều người nhắc nhở cô, cô coi như mình đã mất phản ứng, nhưng khi lời người đời hay nói xuất phát từ miệng anh thì cô lại thấy giật mình, khóe mắt cay xè không kiềm chế nổi.

“Tạm thời vẫn chưa, sau này thì khó nói. Dù sao đến lúc đó cũng muộn rồi, không cần biết.” Cô nghiêng mặt giả vờ hất tóc mái che đôi mắt mình đi, lúc quay lại nhìn anh, cô đã bình tĩnh hơn nhiều, cười nói tiếp.

“Cậu biết người ta nói tôi thế nào không? Con điên, đồ ngốc, điên tình, con khùng. Tôi quen nghe cậu mả mai rồi, da mặt cũng thành dày rồi.

Thật ra tôi không điên cũng không ngốc, càng không phải điên tình. Tôi chuẩn bị cho bản thân mình. Cậu được ra sớm thì người được lợi là tôi.

“Thích ăn cá muối thì phải chịu khát”, câu nói này là cậu dành cho tôi. Áo khoác mùa đông kiểu dáng mới, giày dép phiên bản sản xuất hạn chế... trên đời này có cái gì mà không phải bỏ tiền mua? Tôi mua hạnh phúc tương lai của tôi, chẳng lẽ không đáng cái giá đó?”

Cô mạnh mẽ cương quyết hơn cả tưởng tượng, nói xong, khóe môi run run không kìm nổi, hai người cách xa nhau quá, đến nắm lấy tay anh, chạm lên mặt anh cũng trở thành ước muốn xa xỉ. Phong Lan ghen ngào nói: “Đừng làm em phải hối hận, Tiểu Dã.”

“Tôi chỉ nói đại với em vậy thôi, em không hiểu ra à?” Đinh Tiểu Dã ngẩng lên nói, mấy vết thương ở đúng chỗ cổ tay bị anh giằng mạnh đến rách cả da, vài giọt máu rỉ ra.

“Bù đắp được đương nhiên là tốt rồi, dù họ có tha thứ hay không.” Đinh Tiểu Dã nhớ đến khoản tiền bảy năm trước chuyển cho nhà họ Phùng nhưng bị trả lại, liền nói với Phong Lan. “Không cần phải bán nhà hàng đâu, tôi vẫn còn ít tiền, tuy là không đủ... Tôi có một căn nhà, hơi cũ rồi nhưng vị trí khá tốt, chắc em phải xử lý giúp tôi.”

Anh mãi vẫn không muốn bán căn nhà đó là vì ở đó chứa đựng quá nhiều kỷ niệm xưa cũ. Nhưng bây giờ anh chỉ cần coi như Thôi Đình đã chết, Đinh Tiểu Dã còn sống nên phải thu xếp cho anh và người anh yêu.

“Giữ lấy nhà hàng của em, hãy đợi tôi, chỉ cần có ngày tôi ra khỏi đây. Nợ em không chắc chắn sẽ trả hết được, sinh mạng tôi là của em. Lỡ như... lỡ như em không thể đợi tiếp được nữa, tôi cũng vẫn rất cảm ơn

em...

“Đừng nói cảm ơn, hãy nói yêu em.” Giọng Phong Lan lạc đi. “Hãy nhớ hình dáng ngày hôm nay của em, vì có thể vài năm nữa em sẽ già đi.”

Đình Tiểu Dã nói: “Bây giờ em cũng trẻ trung rồi gì.”

Phong Lan vừa cười vừa khóc. “Đồ khốn, lúc này mà anh cũng không nói một câu dỗ dành em sao? Cứ rung đùi đi, cẩn thận em sẽ gặp người còn trẻ hơn anh, đẹp trai hơn anh, biết nói những lời ngọt ngào đường mật, lúc đó em sẽ rút lại lời, anh ra khỏi đây, em đã làm mẹ trẻ con rồi!” Lúm đồng tiền trên má Đình Tiểu Dã hằn sâu, anh làm bộ như sói nhe nanh. “Sợ gì? Dù em có đẻ một đàn con đi chẳng nữa, cũng sẽ quay về với tôi thôi.”

Phong Lan bùng mặt khóc. Trước khi đến đây, cô đã thể chỉ luôn mỉm cười.

Điều gì khiến Phong Lan lo sợ nhất? Đó chính là sợ Đình Tiểu Dã khuyên bảo cô. Cô không quan tâm người khác nói gì, cũng có thể bỏ hết mọi thứ để đi theo anh, nhưng không thể chấp nhận đến trạm cuối cùng anh lại thất hẹn. Điều đó giống như kẻ khốn cùng, bỏ hết tất cả tiền ra để mua một đóa hoa tươi, muốn nhận được không phải là sự thương cảm và xót xa của đối phương, mà họ mong đối phương dang tay đón lấy, tán thưởng. “Đẹp tuyệt vời!”

Miệng lưỡi vô duyên nhất thế giới của Đình Tiểu Dã đã nói ra câu hay nhất mà Phong Lan từng nghe.

Trước đây Phong Lan hay tự hỏi mình, Đình Tiểu Dã rốt cuộc có những điểm gì tốt, đáng để cô điên cuồng bỏ hết mọi thứ vì anh, làm tất cả những điều ngốc ngếch? Như mẹ cô nói thì anh chẳng qua được cái trẻ trung, đẹp trai nhưng những người con trai cô từng yêu có ai xấu đâu. Tại sao cô không thể vì những người đó làm đến mức độ này? Nhưng bây giờ cô đã hiểu ra, khi cô dành cho họ những điều xa xỉ, Chu Đào Nhiên chỉ cảm thấy mệt mỏi và áp lực, còn Đình Tiểu Dã lại thản nhiên tỉnh rụi, không tỏ ra chút khách sáo. Anh “vô liêm sỉ” bởi vì anh không quan tâm đến cái nhãn giá ghi ba nghìn đồng trên áo sơ mi, hay cả một cửa tiệm, mà chỉ coi đó là tình yêu đơn giản bình thường nhất của một người con gái. Anh hiểu được, anh chấp nhận, anh khiến cô biết điều đó là xứng đáng. Anh là con yêu quái biết chiếu đúng vào kẽ hở trái tim của Phong Lan.

“Đình Tiểu Dã, gặp được em là phúc bảy mươi đời của anh. Kiếp trước

anh là yêu quái, chắc đã tu luyện một tỉ năm. Anh không chịu nói yêu em thì cố mà dùng hành động để thể hiện cũng được, em cũng chẳng khách sáo với anh đâu. Kiếp này anh đừng hòng nghĩ đến chuyện gì khác, phải luôn ghi nhớ đến em, bảo vệ em. Cho dù em già đi, xấu hơn, đi giày cao gót, trước khi ra khỏi nhà trang điểm nửa tiếng đồng hồ, nghiện mua quần áo, sơn móng tay móng chân, xịt nước hoa, lúc hôn thì tặng anh một mồm sơn, anh cũng vẫn phải nhường nhịn.”

“Đàn bà đúng là phiền phức, hình như chỉ suy nghĩ được có vậy.” Đinh Tiểu Dã cười đau khổ, nhưng đến cả luật sư Hàn đang ngồi im lặng cũng nhìn thấy giọt lệ ánh lên nơi khóe mắt anh khi cúi đầu.

“Sắp hết thời gian rồi. Còn gì nữa thì tranh thủ nói nốt đi.” Luật sư Hàn nhìn đồng hồ rồi nhắc Phong Lan.

Phong Lan đứng dậy, nói với Đinh Tiểu Dã từ trên cao: “Em cho anh một cơ hội nữa để nói yêu em. Lần gặp sau không biết đến tận khi nào nữa.” Đinh Tiểu Dã tỏ vẻ bối rối, lúng túng nói: “Có cần thiết phải yêu cầu liên tục như vậy không?”

“Khốn kiếp, anh có nói hay không?” Phong Lan tức tối.

Luật sư Hàn tỏ vẻ muốn tìm người cảnh sát xin thuốc lá hút, đi trước ra cửa.

Đinh Tiểu Dã lắp bắp: “Tôi...” Anh như thể bị dồn ép bí bách quá, mặt đỏ bừng. “Tôi có một thứ cho em, ở trong ngăn kéo bàn trang điểm của em.”

Phong Lan không hiểu nổi, bắt Đinh Tiểu Dã nói mấy từ đó sao lại khó khăn đến thế. Anh càng không chịu nói, cô càng muốn nghe, dường như đây bỗng chốc trở thành cuộc ganh đua giữa hai người. Hay anh là kiểu người e ấp chỉ thích thổ lộ tình cảm kín đáo? Chỉ là cô không nhận ra? Việc đầu tiên khi cô vừa về đến nhà là đi tìm thứ mà Đinh Tiểu Dã nói. Ngăn kéo có để mấy tờ sao kê ngân hàng và giấy chứng nhận sở hữu nhà đất, ngoài ra còn một chùm chìa khóa có đeo thỏ xâu bằng hạt cũ kĩ. Thứ khiến cô ngạc nhiên nhất là cuốn sách từng là của cô – Tuyển tập tác phẩm của Somerset Maugham.

Phong Lan cuống quýt lật giở cuốn sách, chỉ tìm thấy hai chữ, đó là chữ ký của cô ở trang đầu. Cô bực mình vứt quyển sách sang một bên, nằm vật ra giường, tấm chăn sượt qua má cô, ngứa ngứa, như thể Đinh Tiểu Dã đang ngậm cành lau vờn trước mặt. Cô nhớ lại lần đi nướng BBQ bên hồ nước hôm đó. Đinh Tiểu Dã đã đọc một đoạn truyện của

Maugham. Phong Lan ngồi phắt dậy, tìm ngay ra trang đó, ngoài giấy trắng mực đen thì không hề có thứ gì khác.

Đàn bà coi tình yêu vô cùng quan trọng, lại còn muốn thuyết phục chúng ta, kêu gọi chúng ta tin tưởng rằng toàn bộ cuộc sống của con người là để yêu đương, sự thực thì tình yêu chỉ là một phần bình thường trong cuộc sống. Chúng ta chỉ biết có tình dục, đó là điều bình thường, lành mạnh, còn tình yêu, đó là một chứng bệnh.

Lẽ nào bệnh ngấm sâu đến tận xương tủy chỉ có ở mình cô? Phong Lan sờ tay lên hàng chữ in, trăm nghìn suy nghĩ xáo trộn mà không có một lời giải, cho đến khi cô nhìn thấy kẹp bên trong trang sách là một sợi tóc màu nâu đậm.

Chương 31: Đáng kiếp nhưng không phạm pháp

Trước những lời đồn đại đàm tiếu ở bên ngoài, Phong Lan không tránh né, cũng không phản ứng lại. Tuy nhiên gió bão bên ngoài thật ra chỉ lướt qua, đến rồi lại đi, luồng khí lạnh trong gia đình mới là vấn đề chính cô cần phải đối diện.

Gia đình vẫn là chỗ dựa ấm áp nhất của Phong Lan, bố mẹ là tảng đá vững chắc không bao giờ lung lay phía sau cô, nhưng ấm áp có thể trở thành xiềng xích, vững chắc cũng có thể trở thành rào cản, tuy vậy cô không thể phàn nàn, không thể làm ầm, bởi cô hiểu rất rõ, người thân chỉ là muốn tốt cho cô.

Bố mẹ Phong Lan không phải vừa nghe thấy “tin xấu” là vội vàng xông ra ngăn chặn, mà ngược lại, lần này họ giữ thái độ cực kỳ bình tĩnh và kiềm chế. Họ hiểu con gái mình, Phong Lan là người cương quyết, một khi đã định làm gì thì rất khó dao động, đối phó với sự ngang bướng của cô, cách tốt nhất là để quả táo tự rụng từ bên trong.

Khi học tiểu học, Phong Lan từng vô cùng khao khát được trở thành vũ công ba lê chuyên nghiệp, bố mẹ cô cho rằng làm nghề nghệ thuật không hề dễ dàng, sợ cô say mê tập múa quá sẽ ảnh hưởng đến việc học tập, nhưng mặc kệ bố mẹ nói rách miệng, Phong Lan vẫn kiên quyết không chịu quay đầu. Gia đình không nộp tiền học phí cho lớp học thêm, cô bèn lấy tiền mừng tuổi của mình để nộp, người lớn cố tình không đưa đón đi học, cô một mình bắt xe bus phải đổi chuyển đến ba lần, đi đi về về tốn

rất nhiều thời gian, nhưng nhất định tiếp tục kiên trì tập luyện.

Sau đó khi Phong Lan gặp thất bại trong lần tuyển chọn cho kỳ thi của thành phố, giáo viên hướng dẫn nói với cô, cô múa đẹp nhưng đối với một vũ công chuyên nghiệp, dáng người cô tuy cao, nhưng các yếu tố hình thể không phải là rất tốt, trong ngành này xác định không thể nổi trội hơn người. Sau chuyện đó, người trong nhà không phải phí công nói đến nữa câu, Phong Lan đã tự điều chỉnh mục tiêu sống của cô, không thể trở thành nghệ sĩ múa thì cô muốn làm bà chủ nhà hàng. Ước mơ này trong mắt người trong nhà không đẹp để cho lắm, mọi người trước sau chỉ giữ thái độ quan sát, thế nhưng cuối cùng cô cũng làm được, hơn nữa còn làm giàu ra đó, khiến bố mẹ yên tâm được vài năm, ai ngờ cuối cùng cô lại vì một người con trai như thế kia, đem bán phất nhà hàng không mấy may do dự.

Trong lòng bố mẹ Phong Lan như có lửa đốt, ruột gan như thể bị mèo cào sói cắn, người như bị vùi trong tuyết xong lại nướng trên lửa. Nếu như sống ở thời xưa, họ sẵn sàng nhốt con gái ở một nơi không nhìn thấy ánh mặt trời rồi tiếp quản cả mớ hỗn độn của cô, còn hơn là để cô ra ngoài làm trò ngu muội, Tiếc rằng trên thực tế, họ không làm được những điều đó.

Phong Lan là một người trưởng thành và độc lập, cô hiểu đạo lý hơn bất kỳ ai, có kế hoạch chính xác hơn bất kỳ người nào, trừ việc hồ đồ lớn nhất kia ra, cô không nghe ý kiến một ai hết, dao chém cũng không vỡ. Cô yêu kẻ tội phạm đó, pháp luật không thể can thiệp. Ngay cả khi cô thực sự muốn bán nhà hàng, tiền do cô làm ra, nhà hàng cô tự lập nên, căn hộ của cô tự mua, tất cả tài sản dưới tên cô, cô là chủ sở hữu độc lập hợp pháp... Một khi Phong Lan muốn làm thì không ai có thể can thiệp vào quyết định của cô.

Bố mẹ Phong Lan đều nhận định, việc càng lớn càng cần phải giữ thái độ lạnh nhạt, chỉ khi bản thân tự cảm thấy chán nản, cô mới chuyển hướng. Họ cho cô thời gian, đợi khi đầu cô nguội lại, đặt tất cả hy vọng vào việc Phong Lan sẽ tự thân tỉnh ngộ, người con trai đó không đáng để cô làm thiêu thân lao vào ngọn lửa. Nhưng tin tức mà họ mới nhận được là cô vẫn tìm mọi cách để chạy vạy cho cậu ta.

Phong Lan nhận được mệnh lệnh của bố mẹ, báo cô về nhà. Phong Lan vui vẻ về, một bữa cơm tối chứ cả bữa tiệc hồng môn đi nữa, phải đến thì sớm muộn gì cũng đến, đây là cách cửa mà cô nhất định phải bước

qua.

Về đến nhà bố mẹ, Phong Lan gặp anh trai Phong Thao của cô. Vợ Phong Thao vừa mới sinh con gái chưa được hai tháng mà anh cũng bị triệu tập từ xa ngàn dặm về đây, bữa cơm tối nay quả là “cơm thường trong nhà” mà.

Tình cảm giữa Phong Lan và anh trai vẫn luôn thân thiết, hai năm không gặp, sau khi ôm chầm lấy nhau không thể thiếu màn hỏi han trò chuyện. Bố Phong Lan ngồi bên pha trà cho hai người, mẹ Phong Lan bận rộn tới lui để chuẩn bị thức ăn. Không khí gia đình thân mật mà nhẹ nhàng này diễn ra cho đến trước bữa ăn, khi mỗi người uống một ly vang đỏ mà Phong Lan mang về, bà Phong đột nhiên đặt ly xuống, tuyên bố: “Mary vừa sinh cho nhà ta một thành viên mới, mẹ cũng rất lâu rồi không gặp con dâu, cháu ngoại, mẹ quyết định lần này cả nhà chúng ta sẽ đi cùng Phong Thao, sang đó chơi một thời gian. Vé máy bay mẹ sẽ đặt, tất cả chi phí mẹ bao hết!”

“Mẹ thật là hào phóng.” Phong Lan đùa. “Con và Mary mới chuyển nhà, căn hộ mới vẫn còn rất nhiều thiết bị nội thất đang đợi mẹ trợ cấp đấy.” Phong Lan nói: “Tốt quá, bố mẹ cứ đi chơi vui vẻ. Ôm cháu bé hộ con, bảo cô rất yêu nó.”

Cô cười nói hết câu xong, ăn được hai miếng cơm thì phát hiện bốn bề bỗng nhiên trầm hẳn xuống. Bà Phong đặt đũa xuống, nói: “Mẹ bảo là “cả nhà”. Phong Lan, con vẫn chưa lấy chồng, mà dù có lấy chồng rồi thì cũng là một thành viên của nhà họ Phong này!”

Cuối cùng đã đi vào chủ đề chính. Phong Lan ngồi thẳng lên, nói: “Con xin lỗi, mẹ ạ, lần này con không đi được. Hay là thế này, vé máy bay con sẽ trả, mẹ mua đồng hồ cũng tính vào tiền của con. Còn nữa, anh này, chị Mary lần trước thích cái máy cắt cỏ đó, coi như là quà tặng tân gia của em cho anh chị.”

“Phụ nữ trong nhà ta ai cũng hào phóng.” Phong Thao nói đùa để không khí đỡ căng thẳng.

Bà Phong cười nhạt. “Phải đấy, con gái tôi vừa có tiền vừa có bản lĩnh, suýt nữa định lấy hết tài sản trong nhà đổ vào thùng tội phạm kia.”

Phong Lan đặt hai tay lên trên đùi, chậm rãi nói: “Con xin lỗi.” Câu xin lỗi của cô hoàn toàn phát ra từ tâm can, vì những thất vọng cô mang lại cho bố mẹ, vì những lo lắng và phiền khổ cô chất thêm cho gia đình này, cũng vì sự ích kỷ mê muội không tỉnh thức nổi của cô.

“Bán nhà hàng là một trong những ý định của con, bây giờ không cần thiết nữa rồi, bố mẹ hãy yên tâm.”

“Con nghĩ bố mẹ không yên tâm chỉ do vấn đề tiền bạc thôi sao? Đừng nói xin lỗi, Phong Lan ạ, bố mẹ đã già rồi, đau lòng thì chẳng qua cũng tổn thọ vài năm, có đáng gì đâu! Con có lỗi nhất là với chính mình.” Bà Phong không thể chịu đựng nổi nữa, một tay dấm vào ngực mình, cất giọng bi thương. “Con có làm cha làm mẹ, mới hiểu được tâm trạng của bố mẹ. Mẹ muốn làm người xấu, chuyên đi phá vỡ nhân duyên tốt lành sao? Trên đời này có bố mẹ nào có thể mở mắt chứng kiến con cái mình nhảy vào đồng lửa? Thà con cầm dao đâm vào tim mẹ còn hơn. Nhưng mà, nếu con cứ đi theo con đường này, chưa chắc đã có thể giống mẹ, có cơ hội lo lắng cho con cái, mẹ sợ con sau này sẽ lạnh lẽo cô quạnh, cuối cùng chỉ còn lại một thân một mình.

Ông Phong vội vàng thấp giọng khuyên can vợ. Phong Thao cũng tìm cách làm dịu tình hình, nói: “Phong Lan, em có chuyện gì thì cứ nói, nói với bố mẹ không thông thì còn có anh đây. Yêu một người đương nhiên không có gì sai, nhưng tình yêu không nhất thiết phải hoàn toàn mù quáng, anh nhận thấy lần này em làm có hơi quá. Một người phạm pháp, cho dù nguyên nhân là gì đi chăng nữa, đều chứng tỏ hành vi của anh ta là xấu, em cần phải xem xét lại xem sao.”

“Em xem xét rất kỹ càng rồi.” Phong Lan trả lời. Cũng chính vì như vậy mà cô càng cảm thấy có lỗi.

Ông Phong cuối cùng cũng cất tiếng, nghiêm nghị hỏi: “Không nói những câu thừa thãi nữa, con nhất định làm như vậy thì cũng phải đưa ra lý do thuyết phục được bố mẹ, rốt cuộc con định làm thế nào?”

Phong Lan nói: “Con yêu anh ấy.”

Bà Phong không chịu được nữa, than trách: “Ngoài yêu ra, còn có gì nữa? Cho dù con đưa ra một lý do thực tế, chỉ để an ủi bố mẹ đều đã thò một chân vào quan tài này cũng được!”

“Không có gì nữa à.” Cô không thể nói dối người thân, “yêu” là một lý do quá thô sao, nói ra nghe nhẹ bẫng, cứ như lời thoại trong phim tình cảm rẻ tiền, nhưng đây là lý do duy nhất, không nghĩ ra cái gì khác có thể thay thế. Yêu anh, cho nên cô cam tâm tình nguyện đi làm những việc bị coi là đại dột trong mắt người khác, nếu sau này có hối hận, cũng không làm thay đổi được điều này.

“Bố mẹ có gì không phải với con cơ chứ? Con hẹn hò với cậu bồi bàn,

bố mẹ cũng nhận nhin, nhưng đến can đảm dẫn cậu ấy về nhà con cũng không có. Bây giờ lại nói với mẹ, cậu ấy đến bồi bàn cũng không phải, mà là tên tội phạm giết người!” Bà Phong nói trong nước mắt, vẻ mặt hai người đàn ông trong gia đình cũng trở nên nặng nề.

Phong Lan giải thích: “Anh ấy không phải là tội phạm giết người, anh ấy không đâm chết người đó, anh ấy có cái sai, nhưng có nguyên do. Mẹ, nếu như bố mẹ gặp nguy hiểm, con cũng sẽ chấp nhận phạm pháp để bảo vệ bố mẹ...”

“Đừng nói với mẹ những chuyện này, mẹ sợ nghe phải bấn hết cả tai!” Bà Phong ngắt lời. “Nhà chúng ta tuy không cao sang phú quý gì, nhưng dù sao cũng mấy đời thanh bạch. Bố mẹ đã quá chiều chuộng dung túng con, cái gì cũng để con tự quyết, kết quả con đã chọn đi con đường cụt! Nếu biết trước như vậy, mẹ thành để con học hành ít thôi, kiếm tiền ít thôi, ngoan ngoãn thật thà an phận đi lấy chồng, quấy quá sống qua ngày còn hơn là thế này!”

Phong Lan không tiếp tục tranh cãi nữa, tuy rằng theo cách nhìn nhận của cô thì giá trị quan của bố mẹ khá mâu thuẫn. Từ nhỏ cô đã được bố mẹ dạy phải độc lập, nữ nhi không chịu thua kém tu mi nam tử, cuối cùng bây giờ lại cố gắng thuyết phục cô, lấy tấm chồng sống yên ổn mới là sự nghiệp quan trọng nhất của đời người con gái.

“Con đại, nhưng người ta thì không. Lúc cậu ta chưa bị vạch trần thân phận, đâu có xem con là mối ngon? Đến khi lâm vào bước đường cùng mới túm lấy con làm tấm đệm. Nếu mà con ở gia đình nghèo khổ, hoặc là nhân viên làm công ăn lương bình thường, liệu nó có theo con không?”

“Cho nên mẹ nói đúng rồi, con gái phải cố gắng kiếm tiền.” Phong Lan tỏ vẻ bình thản. “Mẹ ạ, không phải mẹ bảo con từ nhỏ làm việc gì cũng dụng công hơn người khác sao? Còn nói đó là thói quen tốt. Con chăm chỉ học hành, miệt mài thi cử, vất vả xây dựng sự nghiệp, cố gắng vì cái gì? Không phải là để đợi đến lúc người con yêu xuất hiện, dù người ta giàu có nhất hạng, hay hoàn toàn tay trắng, con đều có thể thản nhiên mà đón nhận sao?”

Bà Phong bị con gái “phản biện” một hồi, liên tục lắc đầu quây quây, hết sức tuyệt vọng. “Hết cách rồi, hết thuốc chữa rồi.” Rồi bà quay sang nhìn chồng và con trai. “Hai người nghe xem, nó nói linh tinh cái gì vậy?” Ông Phong nhắm mắt cụp mi, Phong Lan suy nghĩ mông lung.

Phong Lan đi đến bên mẹ, rút khăn giấy lau nước mắt cho bà, bị bà hất

tay ra. Cô mặc kệ, nửa ngồi nửa quỳ xuống bên cạnh mẹ. “Con cũng muốn sống yên ổn, không phải cố tìm một người đàn ông không đáng tin cậy để phiêu lưu tìm kiếm điều mới lạ. Thực sự, hơn ai hết con hy vọng anh ấy là con nhà tử tế, sự nghiệp thành công, đưa về thì bố mẹ yên lòng, con cũng nở mày nở mặt. Nhưng anh ấy không phải thế, con vẫn cứ yêu, đó là do con lựa chọn, con phải chấp nhận tất cả sự thật. Anh ấy bản chất không xấu, con vẫn còn khả năng phán đoán.”

Giọng bà Phong thiếu thào: “Bây giờ con nói thì dễ dàng lắm, đợi vài năm nữa, con chịu đủ thiệt thòi vì cậu ta, ngọc cũng phải phai, người cũng đến lúc già, lúc đó không còn đường quay đầu nữa, con sẽ hối hận!”

Phong Lan không phải chưa từng nghĩ đến kết cục đó. Cô như hồi còn tằm bé, dựa vào đuôi mẹ, nói khẽ: “Nếu phải bắt đầu hối hận từ bây giờ thì thà hoãn lại để sau tính. Mẹ, mẹ đã dạy dỗ con cẩn thận, mẹ nên tin tưởng con gái của mẹ, dù mười năm nữa, hai mươi năm nữa, có thiệt thòi đau khổ vì bất kỳ người đàn ông nào, bị lừa đến mức nào đi nữa, cũng vẫn đủ bản lĩnh đứng dậy sống tốt.”

Bà Phong thôi không khuyên bảo gì nữa, đến khi Phong Lan ra khỏi nhà, đi đến hàng lang thì nghe thấy có tiếng bát đĩa vỡ trong nhà.

Nửa tháng sau, Phong Thao trở về, bố mẹ cũng đi cùng anh. Phong Lan – đưa con gái nhỏ họ định giữ lại ở bên để sống cùng khi tuổi già đã khiến họ vô cùng đau lòng, cho nên họ quyết định ở lại bên đó chăm cháu cho con trai con dâu, ở được bao lâu thì ở, còn người và chuyện gây phiền lòng, mắt không nhìn thấy thì xong.

Phong Lan đưa bố mẹ và anh trai ra sân bay. Trước khi đi, bà Phong nói với con gái, họ không thể can thiệp vào quyết định của cô, nhưng không bao giờ đồng ý với sự lựa chọn đó. Và lần cuối cùng, họ nhắc nhở Phong Lan những gì sẽ đợi cô ở cuối con đường này: từ nay về sau, cô sẽ xấu hổ không dám tham gia các buổi họp mặt bạn học, ăn uống cùng bạn bè trong các tình huống khác, khi có ai đó hỏi đến người yêu cô, cô sẽ chỉ biết bối rối. Cứ coi như Đinh Tiểu Dã rồi sẽ ra tù, hai người ở bên nhau, nhưng sẽ có một ngày Phong Lan phát hiện ra khoảng cách giữa hai người, rồi sẽ trách cứ anh, ghét bỏ anh. Cảm xúc tươi mới và lòng biết ơn của Đinh Tiểu Dã đối với Phong Lan cũng sẽ vì những va chạm này mà mài mòn dần cho đến khi cạn kiệt, cuối cùng hai người sẽ oán trách lẫn nhau, đến lúc đó Phong Lan sẽ hiểu ra, cô không nghe lời bố mẹ, ngàn vàng tiêu sạch, hao tổn tuổi xuân, sẽ đổi lấy kết cục thế nào.

Phong Lan ôm mẹ thật lâu, dặn bố mẹ giữ gìn sức khỏe, chỉ có bố mẹ khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi, mới có thể chứng kiến thực những lời dự đoán này là đúng hay sai. Mẹ vĩnh viễn là chỗ dựa của con cái, đến khi Phong Lan già cả đến bảy, tám mươi tuổi mà bị bắt nạt, bố mẹ vẫn cứ mở rộng vòng tay đợi cô, bảo vệ cô.

Bà Phong không còn giận dữ cô nữa, về mặt bình thần, điềm tĩnh. Khi bà đi qua cửa kiểm tra an ninh, quay lưng về phía con gái, nước mắt mới tuôn ra.

Căn nhà đứng tên Đinh Tiểu Dã đã được bán thuận lợi, mọi việc yên ổn, tiền cũng nhận đủ, sự tình từng bước tiến hành theo đúng kế hoạch ban đầu. Với sự giúp đỡ vô cùng nhiệt tình từ Tăng Phi, đồng nghiệp cũ của anh – anh Tiền đồng ý tổ chức lại một lần nữa công tác thu thập chứng cứ, luật sư Hàn phụ trách việc xác thực các chi tiết có lợi và liên lạc về pháp lý, chuyện Phong Lan phải làm là một lần nữa đến nhà họ Phùng để xin lỗi. Cô lấy tất cả tiền bán căn nhà của Đinh Tiểu Dã và tiền tiết kiệm của mình để bồi thường cho bố mẹ người đã chết, dù cho bị trách móc mắng mỏ thế nào, cũng phải nhận được sự thông cảm của họ.

Những ngày tháng đó, những lời nói ra nói vào bên tai Phong Lan chưa bao giờ ngớt, đi đến đâu cũng có người khuyên bảo cô, bắt nguồn từ thiện chí lẫn thương hại đều có cả.

Mọi người đều nói, cô hâm, cô dại, cô điên...

Lòng dạ Phong Lan thế nào, người khác không hiểu nổi, không thể hiểu...

Cô không cần phải giải thích với người dưng, cũng không khiến họ phải thông cảm.

Đinh Tiểu Dã phạm pháp, ngồi tù vì anh đáng vậy, nhưng việc Phong Lan yêu Đinh Tiểu Dã, đáng kiếp, nhưng không phạm pháp.

Chương 32: Người sống trong lời nói dối

Cũng xao xác tán loạn như thế, người nhà họ Tăng đang đối diện với việc xấu hổ chưa từng xảy ra bao giờ, lại là một tình cảnh khác.

Trước khi Tăng Phi đón người về nhà, Tăng Văn đã tiêm cho bà cụ Tăng một liều “Vaccin dự phòng”. Tính khí cô gái lớn của bà cụ Tăng giống hệt bà hồi còn trẻ, không bao giờ giữ kín được điều gì trong lòng, từ nhà

em trai trở về, chỉ như người mất hồn. Bà cụ chỉ tiện mồm hỏi một câu “có chuyện gì thế”, Tăng Văn liền hùng hổ như phải bỏng.

Bà cụ Tăng tự nhận sống đến tuổi này rồi, chẳng còn trò ma quỷ gì khiến bà thấy bất ngờ nữa. Tăng Văn khóc lóc âm ỉ, đầu tiên nói Thôi Yên có bầu, sau đó lại nói Tăng Phi gặp hạn lớn rồi. Bà cụ chột dạ, đang ngẫm nghĩ, sao chuyện xấu lại đến cùng lúc thế này. Chưa đợi bà truy hỏi xem con trai gặp hạn gì, Tăng Văn đã bảo với bà, “hai chuyện xấu” này thực ra là cùng chung một gốc, đứa bé của Thôi Yên là của Tăng Phi. Mắt bà bỗng chỉ thấy toàn màu đen.

Bà cụ Tăng tuổi đã cao, tính tình lại vẫn nóng nảy. Tăng Phi dẫn Thôi Yên đến quỳ trước mặt, bà không muốn bỏ nốt chút sức tàn ra lãng phí vào việc giảng giải đạo lý, vì nếu trong lòng hai người vẫn còn chỗ để chửi hai từ “đạo lý” thì đã không làm cái việc hồ đồ đó, huống hồ rất nhiều lời lẽ bà không thốt nổi ra miệng.

Cây gậy lưng làm bằng tre ngày thường chỉ dùng để gãi, lướt qua cánh tay Thôi Yên một nhát, còn lại trút hết lên vai Tăng Phi.

Tăng Phi khi còn nhỏ nghịch ngợm phá phách, không đánh trẻ con hàng xóm phía đông thì làm vỡ cửa kính nhà hàng xóm phía tây, bố mẹ phải giơ đầu nhận tội bao nhiêu lần, cũng không biết bao nhiêu cây roi đã gãy trên người Tăng Phi khi được bố mẹ dạy dỗ. Nhưng đến khi lớn, tính tình anh trở nên trầm tĩnh, như thể biến thành người khác vậy. Bà cụ Tăng coi điều đó cũng là niềm an ủi, sau khi ông Tăng qua đời, con trai cuối cùng cũng thành đạt, coi như trụ cột trong nhà, ngoài việc lấy vợ của anh, chẳng có chuyện gì khiến người già phải lo lắng. Bà nằm mơ cũng mong con trai đưa bạn gái về nhà ra mắt, cho bà sớm được bế cháu, nhưng tuyệt đối không phải theo cách này.

Còn về Thôi Yên, ban đầu Tăng Phi muốn đưa cô về nuôi dưỡng dưới tên Tăng Văn, người phản đối kịch liệt nhất là bà cụ Tăng, nhưng những ngày tháng sau đó, người thương Thôi Yên nhất cũng là bà cụ. Trong lòng bà, Thôi Yên là một đứa trẻ mồ côi thông minh hiểu chuyện, lại lấy được lòng mọi người, ngoại hình cũng dễ thương, ra ngoài không lo không có con trai theo đuổi. Bà cụ Tăng chưa bao giờ phải lo lắng chuyện gì lớn trong cuộc sống cho đứa trẻ này, còn từng nói đùa với con gái con rể, giá mà sự đào hoa của Thôi Yên chia được cho Tăng Phi một ít thì tốt. Ai ngờ bông hoa đào quý quái này lại bị hai kẻ cùng xé nát.

Nhà họ Tăng tuy vốn đến từ phương Bắc, nhưng ở đây không phải là

không có nền tảng. Bố của Tăng Phi đã từng làm ở vị trí cao, bạn bè người thân không phải là ít. Thôi Yên ở nhà họ bấy năm, bạn bè thân quen có ai mà không biết thân phận của cô? Bây giờ mới hay chứ, Tăng Phi và mẹ Thôi Yên là chỗ quen biết cũ, bây giờ lại nhập nhằng với Thôi Yên, vai vế rối tung lên cả, có con được với nhau, chẳng tỏ hai người chẳng còn chuyện mặt mặt nào mà không dám làm. Con trai do chính bà cụ Tăng sinh ra, nhưng bà nghĩ chuyện đó, bản thân cũng phải đổ hết mặt lên vì chúng nó. Lòng bà nào nề, tay càng không nường nhẹ, gãi lưng to bằng hai ngón tay đập liên tục lên lưng Tăng Phi.

“Đi lấy cho tao một cây khác lại đây!” Bà cụ Tăng vẫn chưa hả giận, quát con gái con rể đang đứng bên.

Anh rể Tăng Phi là một người nho nhã thư sinh, làm trường phòng thông tin trong thư viện của thành phố, bình thường trong nhà không có tiếng nói gì, chỉ biết phục tùng vợ và mẹ vợ. Anh đứng đực giương mắt nhìn, nghe mẹ vợ sai bảo, cuống quýt đi tìm “vũ khí”, bị Tăng Văn đập một cái vào gáy rõ mạnh, lại vội vàng đi đóng cửa sổ, cho hàng xóm sát vách khỏi nghe thấy.

Tăng Văn miệng cứng như dao nhưng tim mềm như bún, tóm lại vẫn thương em trai. Chị đỡ lấy bà cụ cho bà ngồi xuống, khuyên giải: “Chúng nó đều còn trẻ, nhất thời hồ đồ là điều không tránh khỏi. Chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, mẹ à, mẹ đừng đánh nữa, bọn con vẫn đợi mẹ ra quyết định.”

Bà cụ vẫn cầm trong tay cây gãi lưng đã gãy làm đôi, suýt đánh trúng Thôi Yên, Tăng Phi vội vàng đưa tay đỡ, cây gãi lưng rơi xuống cạnh chân Thôi Yên. Thôi Yên sợ bà tìm thấy “hung khí” nhặt lên lại đánh tiếp, bèn len lén giấu ra sau lưng.

Mánh khéo này khiến mắt bà cụ Tăng rục lửa, bà mắng: “Chúng mày có còn coi tao ra gì nữa không? Tăng Phi, nó không hiểu đạo lý, mày cũng không hiểu sao? Biết trước thế này thì lúc đó có chết tao cũng không cho mày đưa nó về đây! Tao vẫn cứ tưởng qua chuyện của Đoàn Tĩnh Lâm, mày ít nhiều cũng hiểu ra phải trái, không để cho cái thói lễ này làm loạn. Vẫn tưởng mày tốt với nó, là vì lương tâm mày. Đâu biết mày có cái tâm tư bẩn thỉu đó!”

“Tăng Phi, chị không tin cậu lại hồ đồ như vậy. Cậu nói xem, có phải có lý do khó nói khác không? Hay là uống rượu say?” Tăng Văn lớn tiếng hỏi.

Tăng Phi cúi đầu cắn răng, nói: “Không say, em thích cô ấy. Cô ấy không đồng ý, là do em chủ động!”

Thôi Yên nhìn anh, sững sờ một thoáng, môi run run. Tăng Phi nắm chặt lấy cổ tay cô làm cô phát đau. “Có gì phải giấu nữa đâu? Cháu đừng nói gì cả.”

Bà cụ Tăng dù sao cũng nhiều tuổi hơn tất cả bọn họ, đã gặp nhiều chuyện xảy ra trên đời, thấy vậy bèn căn vặn Thôi Yên: “Có thật cô có thai không? Có phải của Tăng Phi không?”

Thôi Yên nhắm mắt lại, một dòng nước mắt chảy xuống, cô cất giọng không lớn, nhưng đủ để tất cả mọi người nghe rõ ràng: “Phải ạ!”

“Bụng to thì không giấu được, đứa bé này sẽ phải làm sao?” Tăng Văn hoang mang rối trí. “Giữ hay không?”

Tăng Phi nghiêm mặt nói: “Chị, em nghe lời chị về nhà nói sự tình, đánh đã đánh rồi, mắng đã mắng rồi. Tai nạn là do em gây ra, đứa bé cũng là của em, việc như thế này ngoài bố và mẹ đứa bé ra, ai nói gì cũng không có giá trị!”

Bà cụ Tăng cũng chưa nghĩ đến ý định không giữ đứa bé, nhưng điều bộ của Tăng Phi kiên quyết rõ ràng như vậy khiến bà lại lên cơn tức giận, bà liên tục thở hắt ra rồi chỉ tay về phía cổng, hét lên: “Thế thì mà cút đi cho tao, đừng có ở đây làm mất mặt tao nữa, tao không có thứ con như mày.”

Tăng Phi kéo Thôi Yên đi ra cổng. Tăng Văn đuổi theo, cuống quýt nói: “Càng lớn càng phải biết cái tà quy chính chứ, đến mức này rồi mà cậu còn ngang ngạnh làm gì?”

Tăng Phi đẩy chị vào trong cổng: “Chị đi trông mẹ đi, đừng để bà nóng giận quá. Chuyện của em chị đừng can thiệp, khi nào mẹ bớt giận em sẽ về.”

Tăng Văn không chịu nổi quá nhiều chuyện xảy ra như thế, nghe vậy thì thấy có lý, vội vào săn sóc mẹ già, lo bà giận quá không may xảy ra chuyện gì. Đã có anh rể Tăng Phi đưa hai người xuống tầng, anh ở trong nhà không có tiếng nói gì lắm, nhưng dù sao cũng là vai vế trên, Thôi Yên ngại ngẩn không dám ngẩng đầu. Cô vào ô tô trước ngồi đợi, lát sau Tăng Phi mới lên xe lái đi.

Trải qua trận chiến căng thẳng vừa xong, hai người đều lặng lẽ không nói gì, cứ im lặng đi được nửa tiếng, Thôi Yên mới hỏi: “Vừa xong hai người nói chuyện gì thế?”

“Cái gì cơ? À...” Tăng Phi vô tư trả lời. “Anh ấy an ủi cậu, bảo đều là đàn ông cả, có thể thông cảm!”

Thôi Yên choáng váng, không bao giờ có thể nghĩ đến cảnh một người thật thà như đếm lại có thể nói ra câu đó. Nhà họ Tăng gia phong nghiêm khắc, Tăng Văn cai quản gia đình rất chặt chẽ, người chồng nhu nhược của chị quen với chế độ áp bức ngặt nghèo, cả về mặt vật chất lẫn tinh thần đều tuyệt đối phục tùng, còn thường xuyên chủ động đề cập đến những luận điệu kiểu như “người đàn ông tốt là trên người mỗi ngày không nên có quá năm mươi đồng”, “vợ nghiêm tạo nên chồng giỏi” trước mặt mọi người, chưa bao giờ dám liếc nhìn phụ nữ khác. Cậu em vợ Tăng Phi này là nhân vật anh hâm mộ và bắt chước nhiều năm nay, bình thường tỏ ra rất thân thiết. Tăng Phi tuy không giống bố mình – lúc còn sống khá khinh thường anh rể, những cũng không hợp chuyện, cả hồi trẻ lẫn bây giờ đều vậy.

“Cậu vẫn tưởng nhà ta, bao gồm cả cháu, chỉ có một người đàn ông một người đàn bà.” Tăng Phi nói.

Thôi Yên liếc trộm Tăng Phi xem sắc mặt anh thế nào, anh tập trung lái xe mà vẫn có tâm trạng để mải mai người khác, rõ ràng rất thư thái, lại không giống giả vờ. Cô vẫn thường nghe dì Tăng Văn và bà ngoại nói về sự phá phách của Tăng Phi trước đây, nhưng từ khi anh bước vào thế giới cô thì luôn thể hiện mình là người chín chắn và đáng tin cậy. Cô thực sự đã hiểu rõ người đàn ông ở cạnh mình này chưa?

Phân đoạn vừa rồi chỉ tạm thời làm đám mây trong lòng Thôi Yên bớt âm u, cô cười cười đáp trả cho có rồi nhìn mông lung ra bên ngoài cửa sổ.

Tăng Phi sao mà không nhận ra sự bồn chồn của Thôi Yên? Từ thời điểm anh quyết định đưa cô về nhà “nói rõ ràng” trở đi, cứ mỗi bước tiến về phía trước, anh lại cảm thấy cô mất hồn thêm một lần. Nếu như anh nhìn không nhầm thì tâm trạng này của cô giống như đang hoảng sợ, đây không giống như một Thôi Yên bất chấp tất cả để đạt được mục đích.

“Sự hùng dũng của cháu lúc hăm dọa cậu bay biến đâu cả rồi?” Tăng Phi trêu.

Thôi Yên hỏi mà không quay mặt sang: “Tại sao cậu lại nói với mọi người là cậu chủ động?”

Tăng Phi nói: “Còn phải hỏi sao? Cậu không nói thế thì sau này cháu có ngẩng đầu lên được ở cái nhà này không?”

“Cháu sau này vẫn được ở nhà sao?”

Thôi Yên nói xong, Tăng Phi không đáp lời cô. Cô cảm thấy xe đi chậm dần, cuối cùng dừng hẳn.

“Đó không phải là điều cháu luôn muốn có sao?” Tăng Phi có chút không đành lòng, kéo mặt cô quay sang, không ngờ nhận ra lòng bàn tay mình ướt đầm nước mắt. “Đã thế này rồi thì còn sợ cái gì nữa? Nếu cháu đồng ý, cậu sẽ cưới cháu.”

Thôi Yên muốn thể hiện sự vui mừng, đây là câu nói mà trong mơ cô cũng mong ước được nghe, thế mà bây giờ từ miệng Tăng Phi nói ra, lại làm cho nỗi bất an trong lòng cô càng lớn hơn. Cô cắn chặt môi rồi hỏi: “Vì đứa bé sao?”

Tăng Phi không trả lời. Anh dừng lại ở làn đống xe khẩn cấp trên đường cao tốc, bên ngoài kia là cả một vạt rừng trồng cây hồng, các cành cây đều trơ trụi không còn lá, nhưng lúc lỉu những trái hồng chín vàng, cần cỗi vô cùng xen lẫn với rục rồ vô cùng.

Từ khi mẹ đi theo chị gái đến thành phố lân cận sinh sống, Tăng Phi đã đi qua con đường cao tốc này không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ để ý ngắm nhìn phong cảnh trên đường. Anh chỉ quan tâm đến điểm bắt đầu và kết thúc, mở màn và kết cục, Thôi Yên cũng chẳng phải thế sao? Tuy đoạn ở giữa anh chưa bao giờ suy nghĩ cẩn thận, không có nghĩa là đoạn đó trống rỗng. Cũng như rừng hồng trước mặt này, anh phải dừng lại, mới nhìn thấy.

Tăng Phi luôn đứng ở vị trí tiến thoái lưỡng nan sát mép vách đá, cuối cùng rơi xuống, xương thịt bị thương, anh mới phát hiện chỗ đó không thể chết người. khập khiễng đi tiếp về phía trước, thậm chí có khả năng gặp cả động tiên. Điều tồi tệ ghê sợ hơn cả đó anh đã trải qua, thì còn điều gì ghê ghớm hơn nữa? Từ lúc ra khỏi nhà chị gái, sau khi nhận được một trận đánh chửi, ngược lại anh thấy nhẹ nhõm vô cùng. Tăng Phi không còn lạ lẫm gì cảm giác làm nghịch tử, có thể anh sinh ra đã là như vậy.

Tăng Phi đã ngộ ra điều này, rút một xấp khăn giấy dày ra để lau mặt cho Thôi Yên, anh không muốn nhìn cô khóc nữa.

“Anh đâu có nói dối. Những chuyện này, đàn ông không chủ động, đàn bà làm sao làm nổi?” Anh lau mạnh tay quá, nước mắt chẳng khô mà lại làm cho da Thôi Yên đỏ rát cả lên. Cô vẫn như một đứa trẻ, dù muốn trở thành mẹ của con anh. “Món quà” dù không được chọn lựa, khi mở ra vẫn thấy vui.

“Có em bé thì có, cũng tốt...”

Nửa sau của từ “tốt” mà anh nói ra bị Thôi Yên nuốt cả vào miệng, cô quên hết tất cả, nhảy bổ lại. Tăng Phi dừng lại trong khoảnh khắc, lần đầu tiên đáp lại Thôi Yên trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo, nhưng dù sao anh cũng lí trí hơn cô, vào thời điểm dâng trào cuối cùng cũng đã làm cô lắng xuống, và cũng làm mình bình tâm lại.

“Tại sao lần này không để em đạt được mục đích?” Thôi Yên che dấu sự thất vọng, chực trào nước mắt.

Tăng Phi ôm lấy cô, nói: “Thực tế chút đi, em bây giờ không phải chỉ có một mình.”

Thôi Yên vẫn không chịu, vịn vẹo trong lòng anh, nũng nịu nói: “Em không sợ.”

“Anh sợ!” Tăng Phi vỗ vỗ vào lưng cô. “Đừng quấy nữa, chuyện gì cũng đợi anh đưa em đi gặp bác sĩ hỏi xem thế nào rồi tính.”

Thôi Yên không nói gì, dần dần cũng không động đậy nữa, chỉ áp vào ngực anh thật lâu. Nhiệt độ trong xe rất ấm, vậy mà cô cứ run lên từng cơn.

Bệnh viện vào buổi trưa khá vắng vẻ, Thôi Yên cúi đầu ngồi ở góc hành lang dài, qua lớp quần áo, mà dường như vẫn cảm nhận được mặt ghế inox cứng queo và lạnh lẽo.

Đứng trước mặt Thôi Yên là Ngô Giang trong áo blouse trắng, cô có số điện thoại của anh là do Phong Lan cho. Có vẻ Phong Lan đã thông báo với anh trước, chí ít Ngô Giang cũng kiên nhẫn nghe cô nói hết, khi cô đưa ra lời yêu cầu hoang đường đó, nét mặt anh cũng không lộ vẻ ngạc nhiên.

“Tôi không phải là bác sĩ phụ sản.” Người mới cách đây hai tháng Thôi Yên còn gọi là “chú Ngô” từ chối thẳng thừng bằng lời lẽ ôn hòa.

Thôi Yên cũng không bất ngờ. Lúc cho cô số điện thoại, Phong Lan cũng đã báo trước kết quả sẽ như thế này, nhưng cô không còn đường lui. Sau khi cô và Tăng Phi ra khỏi nhà, tối hôm đó nhận được điện thoại của Tăng Văn. Thôi Yên vừa chào một câu “dì ạ”, Tăng Văn đã vội vàng chặn lại, bảo cô không bao giờ được gọi như vậy nữa, chỉ nghe thôi đã điên người.

Ý tứ của Tăng Văn rất rõ ràng. Nhà họ Tăng đường đường chính chính, chưa bao giờ vạch áo cho người xem lưng, cũng không bao giờ dung thứ kiêu người tráo trở bạc tình bội nghĩa. Tăng Phi làm điều sai trái thì tự

gánh chịu hậu quả, duy có một điều, bà cụ Tăng theo đạo Phật, phá thai là ác nghiệp lớn. Còn về Thôi Yên, bảy năm qua coi như gia đình họ đã làm một việc thiện, sau này không cần phải nhắc đến nữa. Trước khi bụng to hẳn thì làm thủ tục xin phép nghỉ học, cần làm giấy kết hôn thì đi làm, phải sinh con thì sinh con, không cần làm việc gì gây ồn ào quá, bận bịu thân thích không nhất thiết phải gặp thì không cần gặp, bớt mất mặt trước thiên hạ. Vấn đề hộ khẩu, họ sẽ nghĩ cách giải quyết.

Cả nhà trong lòng đều hiểu rõ, tuy lời dặn dò này từ miệng Tăng Văn nói ra, nhưng chính là ý kiến của bà cụ Tăng. Theo lời Khang Khang tiết lộ, cuối tuần cậu về nhà nghe mẹ và bà ngoại nói đến việc “đáng xấu hổ” này, Tăng Văn đã trách mẹ xuống tay quá nặng, không biết có làm Thôi Yên bị đau không, lỡ mà có chuyện gì... Bà cụ Tăng rành rọt từng lời nói cái mặt già này bị chúng nó làm cho xấu hổ tận cùng rồi, sau này cũng không ngẩng đầu lên làm người được nữa. Nhưng đến khi Tăng Văn khuyên bà đừng nên “không ngẩng đầu lên” mà coi như “cúi đầu xuống ngấm chấu”, bà cũng không cự cãi gì nữa.

Khang Khang khuyên Thôi Yên nên rộng lòng, bà không thể thoải mái vui vẻ ngay lập tức với hai người được, nhưng cũng không làm việc gì “chia loan rẽ thúy” đâu.

Sự tình diễn biến thuận lợi hơn rất nhiều so với tưởng tượng. Thôi Yên biết điều đó không phải là do vận may của cô, mà tất cả căn nguyên đều từ thứ trong bụng cô, đứa bé không còn tồn tại, đó mới là mấu chốt quyết định vấn đề. Không có đứa bé, người nhà họ Tăng chắc chắn sẽ không chấp nhận mối qun hệ đường đột này một cách dễ dàng như vậy. Còn Tăng Phi thì sao? Tất cả những quyết định và suy nghĩ của anh chẳng phải cũng vì Thôi Yên có thai nên không còn đường rút, đành đánh liều tiến tới?

Hôm qua, trên đường đi làm về Tăng Phi đã mua cho Thôi Yên một chiếc nhẫn. Tăng Phi nói mình không lãng mạn, nhưng Thôi Yên vẫn còn trẻ trung, nên hưởng thụ tất cả những thứ cô đáng được hưởng, cho nên trình tự thủ tục cần làm gì thì vẫn nên làm. Gần đây công ty nhiều việc, anh lại còn chạy chỗ này chỗ kia hộ cho Đình Tiểu Dã và Phong Lan, đợi anh có thời gian rảnh sẽ đưa cô đi khám tiền sản, nhân tiện đi làm thủ tục đăng ký kết hôn luôn. Cho dù không có ai đến chúc mừng, anh cũng sẽ làm cho cô một nghi thức đơn giản.

Tăng Phi hiếm khi mua đồ trang sức cho phụ nữ, kích thích chiếc nhẫn

không được vừa vặn, Thôi Yên đeo hơi lỏng, chỉ cần cử động mạnh là bị tuột ra. Anh định cầm đến tiệm trang sức để chỉnh lại, nhưng Thôi Yên kiên quyết không cho. Một khi đã đeo nhẫn vào tay, cô không muốn nó rời khỏi thân thể mình một khoảng khắc nào, như thể lấy đi sẽ không bao giờ nhận lại được nữa.

Tăng Phi cảm thấy cô ngốc nghếch trẻ con, thuyết phục không được, đành kệ cô vậy.

Cả đêm, Thôi Yên đeo chiếc nhẫn chìm vào giấc ngủ, cô phải giữ nó thật chặt, mới có thể biết chắc chắn nó vẫn ở trong tay mình. Ngô Giang có phải là bác sĩ khoa sản hay không, điều đó không quan trọng, quan trọng là vị trí của anh ở bệnh viện nổi tiếng đó sẽ khiến anh tìm được cách, để Tăng Phi tạm thời tin rằng đứa bé vẫn còn trong cơ thể Thôi Yên, tuy đây không phải là kế lâu dài, nhưng vẫn có thể ứng cứu trong lúc cấp thiết.

Thôi Yên muốn lấy Tăng Phi đến mức điên dại. Anh sau này trách cô cũng được, ghét cô cũng xong, chuyện ngày mai để ngày mai tính, luôn phải có một giải pháp nào đấy, vì điều đó cô có thể làm tất cả mọi chuyện, giống như cô nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, cho dù trông nó không hề hợp với cô.

Trong mắt Ngô Giang, Thôi Yên là một người rất khó hiểu. Dáng vẻ khẩn cầu của cô rất đáng thương, có gắt gỏng thì cô cũng chỉ im lặng rồi chảy nước mắt, nhưng ngày cả khi anh đã từ chối không biết bao nhiêu lần, lý do hết từ khéo léo sang đến thẳng thắn, cô đều không thay đổi ý định ban đầu, tuyệt vọng nhưng không lùi bước.

Giờ nghỉ đã hết, Ngô Giang quay trở lại vị trí làm việc. Buổi chiều anh ngồi khám bệnh, ba tiếng rưỡi đồng hồ trôi qua, khi bệnh nhân cuối cùng ra về, Thôi Yên vẫn ngồi ở chỗ cũ không hề nhúc nhích.

“Cô không cần phải lãng phí thời gian như vậy. Là bạn bè của nhau, tôi không thể giúp cô đi lừa Tăng Phi; là bác sĩ, tôi cần phải có y đức tối thiểu nhất, đây là vấn đề nguyên tắc. Về đi, tôi có thể coi như cô chưa từng đến đây.”

Ngô Giang khuyên cô lần cuối rồi quay mặt bước đi.

Ánh sáng ở trong các phòng khám bệnh ở hai bên hàng lang tắt dần, mọi người đi ngang qua chỗ Thôi Yên ngồi, ra về. Có một ý tá đến hỏi cô là bệnh nhân hay người nhà, có cần giúp gì không. Thôi Yên lắc đầu, thu người ôm lấy hai vai mình.

Có thể ngày mai cô lại đến, trước khi Tăng Phi biết được sự thật, Thôi

Yên sẽ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nhỏ nhoi nào. Chỉ cần bước về phía trước một bước là chạm được vào cuộc sống cô vẫn mơ ước bấy lâu, còn nếu như quay về hình thái ban đầu, chẳng qua vẫn là kiếp phận đáng thương như xưa, có gì để mất đâu? Thế rồi, khi ánh đèn ở hành lang cũng tắt đi, Thôi Yên cảm thấy từng cơn ớn lạnh cuộc lên trong người, cô giống như một con chó hoang đói là ngồi dưới trời mưa lạnh.

Lại có tiếng bước chân đến gần, Thôi Yên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ngô Giang tưởng đã về rồi lại quay trở lại. Anh ấy vẫn chưa đủ khinh bỉ cô hay sao? Thôi Yên muốn nói gì đó, chưa cất lên lời thì đã mắc lại ở bên miệng. Người đứng đằng sau Ngô Giang không phải là Tăng Phi thì còn ai vào đây?

Ngô Giang rõ ràng đã hứa với cô là giữ bí mật mà!

Thôi Yên tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại. Cô vẫn còn non lắm. Đối với Ngô Giang, bạn bè và người dưng bên nào trọng bên nào khinh, anh tự biết cách phân biệt rõ ràng.

Tăng Phi bước lại, nói giọng trách móc. “Anh đã bảo sẽ đưa em đi khám, tại sao lại phải phiền đến Ngô Giang?”

Thôi Yên lí nhí nói: “Em xin lỗi.”

Có sự tình có vẻ không giống như cô nghĩ.

Ngô Giang khẽ cười. “Khoa phụ sản bệnh viện tôi thực sự rất đông, cô ấy sợ phải xếp hàng lâu cũng là lẽ thường. Chuyện đi cửa sau vật vãn này, thỉnh thoảng có một lần cũng không sao cả.” Anh lại quay sang Tăng Phi, nói: “Cô ấy còn trẻ, tâm trạng khó tránh khỏi nóng lạnh bất thường, cậu phải chăm sóc cô ấy nhiều vào.”

Thôi Yên đi theo sau Tăng Phi, nghe anh và Ngô Giang tạm biệt nhau rồi đi cùng anh ra khỏi bệnh viện, cảm giác mơ hồ vẫn còn lơ lửng trong đầu cô.

“Đúng giờ cao điểm lúc tan tầm, đoạn đường này tắc quá nên anh phải đỗ xe hơi xa.” Tăng Phi quay lại nắm lấy tay cô, cau mày nói. “Thảo nào Ngô Giang nói em bị hạ đường huyết, tay làm sao lại lạnh thế này?”

“Ngô Giang còn nói gì với anh nữa?” Thôi Yên cẩn thận hỏi.

“Nói gì? Nói em khóc khóc mếu mếu nhờ anh ấy cho chen ngang.

Chuyện này em cũng giỏi quá nhỉ?” Tăng Phi cúi đầu nhìn cô, trong mắt thấp thoáng nét cười. “Cũng may kết quả xét nghiệm đều tốt cả, Ngô Giang nói hết với anh rồi. Lần sau anh đưa em đi... Em khóc gì thế?

Càng ngày càng khó hiểu.”

Anh vội đến đón cô nên đỗ xe tại một khu dân cư gần bệnh viện. Rồi khỏi con đường chính, hai người rẽ vào một con ngõ nhỏ hai bên trồng rất nhiều hoa giấy, phía trước có người bán mì trộn rao âm ỉ, đi một đoạn nữa thì có bậc tam cấp.

“Cẩn thận nhìn đường.” Tăng Phi nhắc nhở.

Thôi Yên nhõng nhẽo như trẻ con: “Anh công em được không?”

Tăng Phi sững lại, rồi nhìn bên đường không có quá nhiều người qua lại, cũng đồng ý, cười nói: “Rõ là đồ lười mà, không được để dây nước mắt nước mũi ra người anh đâu nhé.”

Anh khom người, cho Thôi Yên trèo lên lưng mình, chầm chậm bước đi, những hình ảnh từng diễn ra trong quá khứ giờ như một đoạn phim cũ chạy trước mắt.

Đưa Tĩnh Lâm đi ngày hôm đó, từ nhà tang lễ trở về, Tăng Phi cũng công Thôi Yên như vậy. Cô vừa ngừng khóc, vừa gục trên vai anh, hỏi: “Mẹ cháu mất thật rồi... Người chết đi rồi thì sẽ không còn đau nữa phải không?”

Tăng Phi hứa: “Anh sẽ chăm sóc em.”

Thôi Yên áp mặt vào cổ Tăng Phi, mái tóc mượt mà tung bay trong gió, chạm vào da thịt anh. Giọng cô vẫn còn nét trẻ con, bướng bỉnh đòi phải hứa chắc chắn.

“Thật nhé, chăm sóc em cả đời nhé?”

Tăng Phi nói: “Tất nhiên rồi.”

Lúc nhận được điện thoại của Ngô Giang, Tăng Phi không phải là không cảm thấy tức giận, anh đảo lộn cuộc sống của mình, đổi lại là một lời nói dối vụng về. Thế rồi sự tức giận chỉ trong thoáng chốc lại bị khuất phục bởi lòng thương vô hạn, Thôi Yên sống trong giấc mơ của cô và anh là đôi cách dệt nên giấc mơ đó.

“Định là việc xấu dù bất thành cũng là có tội, nhưng xét về tình thì có thể lượng thứ.” Đó là lời khuyên của Ngô Giang dành cho anh.

Tăng Phi nhớ lúc đó Đinh Tiểu Dã mới ra tự thú, có một lần anh với Phong Lan nói chuyện với nhau.

Tăng Phi hỏi Phong Lan, tại sao lại sa đà sâu như vậy, lẽ nào chưa bao giờ nhận ra Đinh Tiểu Dã có gì đó không đúng?

Phong Lan nói: “Rất nhiều khi, chúng ta chọn cách không vạch trần một người, là bởi vì ta chưa muốn mất người đó.”

Eo lưng Thôi Yên rất thon thả, thân hình nhẹ bồng, nhưng rồi cuộc vẫn

khác với đứa trẻ mới lớn bảy năm về trước. Tăng Phi cười, nói: “Nếu không phải em nặng hơn, thì chắc vì anh già rồi.”

Thôi Yên vừa định nói một câu thì thay vào đó là tiếng lá cuống quýt. Cô chỉ lơ đãng không cần thận một chút, chiếc nhẫn trên tay đã tuột ra, rơi xuống đất lăn theo sườn dốc rồi nhảy vào trong luống hoa ở ven đường. Sự cố này làm Thôi Yên sợ hãi, cô cuống cuống đòi chạy xuống tìm.

Tăng Phi vẫn giữ cô thật chắc sau lưng, không dừng bước chân.

“Rơi thì cho nó rơi luôn, dù sao cũng không vừa. Chuyện này lẽ ra anh không nên tự động làm, lát nữa anh đưa em đi chọn một chiếc.”

Anh bước đi vài bước nữa, nghe thấy tiếng động như lau nước mắt của Thôi Yên, bèn trêu: “Lại khóc sao? Lấy chồng già, ưu điểm lớn nhất là không cần thiết phải tiếc tiền như thế.”

Thôi Yên vui khuôn mặt ướm đầm vào lưng anh. “Ai bảo em khóc? Em đang cười mà... Tăng Phi, đêm qua em nằm mơ, trong giấc mơ em mơ thấy em nằm mơ...”

Tăng Phi cảm thấy thú vị, ngay cả nằm mơ cô cũng quanh co vòng vèo như vậy.

“Trong giấc mơ, em mơ thấy thật ra em không có em bé, em nói dối anh.”

Cánh tay quàng lấy anh bất giác siết chặt lại.

Trên bãi cỏ cạnh bãi đỗ xe trong khu nhà, có mấy đứa trẻ đang thổi bong bóng xà phòng. Mấy quả bong bóng bay theo gió đến bên họ, chạm phải cánh tay Thôi Yên thì trở nên vô hình. Bong bóng xà phòng cũng giống như lời nói dối, trông thì đẹp đẽ nhưng vỡ tan trong chớp lát. Thế nhưng có một số người lại cam tâm tình nguyện ẩn mình trong đó, trong tấm bình phong đầy màu sắc họ tự tạo ra, họ cam tâm tình nguyện, mong ước vẹn toàn... Cuối cùng cảm thấy an bình với chúng.

Tăng Phi dừng bước giây lát, điều chỉnh tư thế, xốc Thôi Yên lên, nói:

“Thế cũng không sao cả, sau này sẽ có.”

Miễn là học cùng nhau kéo dài thêm giấc mộng.

Chương 33: Chào buổi sáng, thưa bà chủ

Phong Lan là một trong vài vị khách ít ỏi tham dự lễ cưới của Tăng Phi và Thôi Yên. Một tuần sau đó, vụ án của Đinh Tiểu Dã sẽ được xét xử. Kết quả của các đợt điều tra bảy năm trước và lần thu thập bằng chứng

mới đây đều chứng thực vết đạn trên người Thôi Khắc Kiếm và dấu vết viên đạn ở cửa kính phía trước ghế lái là trùng khớp, trên vô lăng lúc đó cũng thu thập được dấu vân tay của ông. Từ đó suy ra trong quá trình truy bắt, Phùng Minh và Thôi Khắc Kiếm đang lái xe và gặp ở ngã rẽ nơi xảy ra sự cố, Phùng Minh cố gắng chặn Thôi Khắc Kiếm lại, bắn ba phát đạn, một phát cảnh cáo, một phát sượt qua, một phát nữa trúng vào phía dưới vai trái của Thôi Khắc Kiếm, ngay lập tức Thôi Khắc Kiếm điều khiển xe tăng tốc đâm vào xe Phùng Minh, khiến Phùng Minh chết ngay tại chỗ, một tiếng sau đó Thôi Khắc Kiếm cũng tử vong vì mất quá nhiều máu.

Việc Thôi Đình (Đình Tiểu Dã) rút cuộc xuất hiện tại hiện trường vụ án trước hay sau khi sự việc xảy ra vẫn không thể kết luận, tổng hợp chứng cứ tại hiện trường, động cơ phạm tội và thời gian ước tính, cơ quan công tố kết luận bằng chứng để buộc tội Đình Tiểu Dã cố ý giết người là không đủ căn cứ, phiên tòa không được thông qua. Cuối cùng Đình Tiểu Dã bị kết tội chống lại người thi hành công vụ và bao che tội phạm, lĩnh án bốn năm tù.

Bốn năm, ngắn hơn so với dự kiến, dài hơn so với tưởng tượng; so với một đời người thì ngắn, so với... tuổi thanh xuân còn lại của một người con gái thì dài.

Phong Lan không biết cô và Đình Tiểu Dã một đời có thể chia tách làm mấy cái bốn năm, nhưng chờ đợi là điều cô cần phải học hỏi và quen dần. Luật sư Hàn và Tăng Phi đều cho rằng mới mức độ nghiêm trọng của vụ án, bản án đưa ra là hợp lý, là kết quả tốt nhất trong phạm vi khả năng làm được. Đình Tiểu Dã bỏ ý định kháng cáo.

Sau khi phán quyết có hiệu lực, trước lúc Đình Tiểu Dã bị chuyển đến nhà tù để chính thức thực thi hình phạt, diễn đàn lê quý đôn Phong Lan lại đến gặp anh một lần nữa. Giờ đây sự việc đã an bài, không còn đầy ắp âu lo và thấp thỏm nữa, cũng không thể để chuyện ngày mai sang ngày mai lo, mà trái tim dường như bị buộc vào hòn đá quay về đúng vị trí của nó, thực tế và nặng nề.

Trước đây khi ở bên nhau, hai người liên tục cãi cọ đấu lý không ngừng nghỉ, bây giờ ngồi đối diện nhau, chỉ nhìn nhau thật lâu, sau đó cô cười, anh cũng lộ ra lúm đồng tiền bên má.

Phong Lan đã ba mươi tuổi, cô từng nghĩ, nếu như gặp Đình Tiểu Dã sớm vài năm thì tốt biết bao, nếu mà như thế, cô sẽ có thêm chút tươi

trẻ, có thể ung dung ngạo nghễ nói với thời gian: “Tôi đợi được!” Nhưng Phong Lan trẻ hơn vài tuổi liệu có thể chịu được gánh nặng này không, có đủ chín chắn để ứng phó với áp lực trước mắt và mạo hiểm sau này không? Câu trả lời là “chưa chắc”! Nếu như có thể lựa chọn, điều cô mong muốn hơn cả là người đàn ông đầu tiên xuất hiện trong đời cô chính là anh, như thế liệu chuyện có thành không? Lúc đó có gặp, e rằng duyên phận cuối cùng cũng chỉ là đi ngang qua đời nhau.

Đình Tiểu Dã lang thang như một linh hồn cô độc, gặp được Phong Lan – người anh tìm kiếm bấy lâu, coi như là may mắn của anh, là thảm họa của cô. Thế gian này được an bài ra sao, đều đã có sắp đặt, cô đi nhanh hơn một chút thì anh sẽ đến muộn, tất cả những đường quanh đều không phải là vô ích, ai bước sai một nhịp đều sẽ không dẫn đến ngày hôm nay. Khi chuyển thăm sắp hết giờ, Phong Lan hỏi thử người cảnh sát, liệu cô có thể ôm Đình Tiểu Dã được không. Luật sư Hàn đi cùng bèn kéo người cảnh sát ra phía sau cửa để hút thuốc.

Phong Lan đi về phía Đình Tiểu Dã, dừng lại trước mặt anh. Đình Tiểu Dã không thể dang tay ra, chỉ có thể đưa cả hai tay lên một lúc, chạm vào mặt cô, hỏi: “Hôm nay em có trang điểm không?”

Phong Lan cảnh cáo: “Không được chọc tức em làm hỏng khung cảnh, không muốn chết thì hãy nghiêm chỉnh tử tế vào!”

“Em không phải dần vặt đâu, em vẫn là cô gái sành điệu nhất Sát Nhĩ Đức Ni mà.” Ngón tay Đình Tiểu Dã dừng ở bên má cô, anh nghĩ một chút rồi lại cười. “Nhưng mà anh cũng quen với việc em cứ dần vặt không đâu rồi.”

Phong Lan ôm anh thật chặt, nói: “Đình Tiểu Dã, anh thật là gian manh, Nếu quay trở lại lúc trước, em thích anh, vật vã dần vặt một hồi chắc cũng chán. Bây giờ bị anh treo cho bốn năm, lúc đó em già rồi, chẳng còn lựa chọn nào khác. Đợi đến khi anh được ra, chắc em cũng già cõi dữ dần rồi... cho nên anh nhớ phải chăm sóc bản thân cẩn thận, không phải vì anh, mà là cho em!”

Đình Tiểu Dã gật đầu, nói: “Được!”

Anh không thể động đậy nhưng chưa bao giờ hưởng thụ cái ôm nào yên bình, êm ái đến thế. Anh đã trả hết tội trong quá khứ, phần đời còn lại phải được êm ả tốt đẹp, để trả nốt món nợ với một người con gái.

Đình Tiểu Dã vào tù, thời gian của Phong Lan có thể tóm gọn chia thành hai phần: trước khi đi thăm anh và sau khi đi thăm anh. Nhưng cô cần

phải sống vui vẻ, chỉ có cách sống yên vui, đứng thẳng, đàng hoàng đỉnh đạc, mới là không đếm xỉa đến những lời gièm pha sau lưng và vượt lên những khổ sở đã nếm trải.

Năm đầu tiên, Phong Lan đi thăm Đình Tiểu Dã, mặt anh thỉnh thoảng lại có một vài vết thương nhỏ. Hình dáng anh như thế, lại thêm cái tật cứng đầu ương ngạnh, Phong Lan ắt phải lo lắng. Nhưng Tăng Phi nói, cần phải nhờ vả gì anh đã ra mặt hộ Phong Lan để gửi gắm rồi, người ta cũng đã lưu ý, Đình Tiểu Dã ở trong đó sẽ được để ý, có điều là ma mới, chịu thiệt một chút là điều khó tránh khỏi, bảo cô không phải lo lắng nhiều.

Mỗi khi Phong Lan hỏi Đình Tiểu Dã có phải có người bắt nạt anh không, Đình Tiểu Dã toàn cười rồi hỏi lại: “Anh dễ bị bắt nạt thế sao? Còn em thì sao? Có ai bắt nạt em không?”

Phong Lan nhắm thẳng trả lời: “Ngoài anh ra, không ai có thể tùy tiện bắt nạt được em cả” Đương nhiên, vẫn còn rất nhiều người nói cô bị điên. Cô phát hiện ra có một mẹo, khi đối diện với những thắc mắc của mấy người đó cô nhận luôn là mình bị điên, thế là họ lại chẳng biết nói gì thêm nữa.

Những lúc hai người gặp nhau, họ không muốn phí thời gian nhiều vào những câu khách sáo vô nghĩa. Phong Lan nói với Đình Tiểu Dã, Tết năm nay, bố mẹ và anh trai cô đều ở nước ngoài, cô sẽ đến ăn tết với bố mẹ Phùng Minh, di hài Phùng Minh cũng đã được chôn cất mát mẻ.

Trước khi tòa án công bố phán quyết, hai người nhà họ Phùng trước sự thăm nom thường xuyên của Phong Lan, đã từ từ chỗi chuyển thành quen dần. Sự tha thứ của họ, là do hai vợ chồng già đã thuyết phục được bản thân, hơn là vì khoản tiền lớn kia, một người có thể khiến người con gái như Phong Lan bỏ ra gần như tất cả để bảo vệ, chung quy không thể là người xấu đến mức vô phương cứu chữa. Với hai người già cô đơn, ở một mức độ nào đó thì sự xuất hiện của Phong Lan cũng lấp được phần nào nỗi trống vắng xung quanh họ.

Phong Lan nói, cô làm những việc này là để Đình Tiểu Dã biết rằng, trên đời này anh chỉ nợ một mình cô mà thôi.

Phong Lan còn mang đến hai chiếc nhẫn, cô nói cô đã chịu đựng quá đủ cảnh mỗi lần xin phép vào thăm anh lại chẳng có danh chính ngôn thuận gì. Sau khi qua kiểm tra của cảnh sát nhà giam, đến được tay Đình Tiểu Dã, anh tò mò hỏi tại sao lại là hai chiếc nhẫn. Phong Lan khẳng khái trả

lời, một chiếc là cô tặng Đinh Tiểu Dã, một chiếc là “có lòng” chuẩn bị hộ cho Đinh Tiểu Dã, để Đinh Tiểu Dã cầm lấy tặng cô.

Đinh Tiểu Dã ngán ngẩm nói: “Phong Lan ơi là Phong Lan, anh bảo em làm những việc con gái nên làm ấy. Em lại khiến anh mở rộng tầm mắt lần nữa rồi.”

Anh giữ chiếc nhẫn của nam, gửi viên cảnh sát trại giam nhờ bảo quản giúp, chiếc nhẫn nữ trả lại cho Phong Lan. Theo cách nói của Đinh Tiểu Dã, Phong Lan tặng anh chiếc nhẫn, được tặng thì cứ nhận thôi, anh tạm nhận lời cầu hôn của cô. Nhưng vật tặng lại cho Phong Lan, đó là chuyện của anh, Phong Lan không được can thiệp.

Phong Lan nói, nhà hàng của cô mở thêm một tiệm ở gần trường đại học, dù cô không phải là cổ đông duy nhất nhưng cũng kiếm được kha khá tiền, bảo Đinh Tiểu Dã phải chuẩn bị tâm lý cho cẩn thận, chứ không lúc ra tù lại hoa mắt trước màn thể hiện của nữ đại gia.

Đinh Tiểu Dã nói anh thích quý bà giàu có, nhưng cho dù nhà hàng của Phong Lan giống tiệm mì kéo Lan Châu hay quán điểm tâm Sa Huyền mọc khắp miền tổ quốc, cô cũng không được giành lấy việc tặng nhẫn của đàn ông. Anh tặng cái gì, còn phải xét xem anh có sẵn sàng hay không.

“Không phải anh sẽ tặng em một đàn trâu với cừu đấy chứ?” Phong Lan nào nề hỏi, nhìn Đinh Tiểu Dã đang mỉm cười, lại tức tối nói thêm. “Thế thì em được cho tội gì không nhận!”

Năm thứ hai, thời gian trôi qua chậm hơn so với Phong Lan tưởng tượng. Bạch Nương Tử có phép thuật thu ngắn khoảng cách, cô ước gì có thể rút ngắn một năm xuống chỉ còn một giây. Đinh Tiểu Dã xa cô đã quá lâu rồi, khi chỉ có một mình lặng lẽ chờ đợi, Phong Lan dường như có thể cảm nhận được thời gian giống như một con ốc sên bò qua làn da cô, chỉ để lại một vết ướm mà không hề có bất cứ tiếng động nào.

Ban đầu còn có người hỏi cô tại sao vẫn chưa lập gia đình, nửa kia đang ở đâu? Bây giờ bọn họ đều ngậm miệng cả rồi, người biết sự tình ngược lại còn tránh nói về điều đó hơn cả cô. Mọi người đều đã quen với sự cô đơn của Phong Lan, cô cũng cho rằng mình đã quen. Chỉ khi nằm lên chiếc giường đã từng có anh nằm bên, cô mới cảm nhận được rõ ràng cô không hề một mình đơn độc, sự chờ đợi của cô là có bến bờ. Năm này, Phong Lan không thích vui đầu vào công việc nữa, cô đi rất nhiều nơi, thăm thú khắp chốn, không để tâm đến chiếc kim đồng hồ cứ

nhích dần từng chút trong lòng nữa. Mỗi khi gặp phong cảnh đẹp dễ mê hồn hoặc món ăn hấp dẫn, Phong Lan đều âm thầm ghi nhớ, sau này thế nào cũng phải đòi Đinh Tiểu Dã đưa cô quay lại.

Cô viết rất nhiều thư cho Đinh Tiểu Dã, gửi rất nhiều bưu thiếp, không ngờ hai người từng bắt đầu bằng những lời thô thiển dung tục, giờ lại trở về màn yêu đương đậm chất tinh thần thuần khiết.

Phong Lan có logic riêng của mình. Cô nói với Đinh Tiểu Dã: “Khiêu khích gợi tình với nhau mới là cảnh giới cao nhất giữa nam và nữ.” Lúc nói câu này, cô khoe với Đinh Tiểu Dã kiểu tóc mới của mình qua một lớp kính dày. Phong Lan cắt tóc ngắn, thợ làm tóc bảo, với kiểu tóc này trông cô trẻ hơn nhiều.

“Không đẹp.” Đinh Tiểu Dã nói. Anh vẫn thích Phong Lan để tóc dài hơn. Nhưng nghĩ một lát, anh lại mỉm cười bảo: “Người còn trai theo đuổi em lần trước chắc chắn cũng nghĩ như vậy.”

Anh nói kiểu này, Phong Lan lại thấy rất vui, còn hơn là câu nói ẩn đắng sau sự yên lặng: “Em mà muốn, anh đương nhiên sẽ để em đi.”

“Đâu có, mọi đàn ông khác đều bảo em trông thế này càng nữ tính.” Cô vuốt mái tóc ngắn trơn mượt của mình, cười tủm tỉm, nghiêng đầu nhìn anh. “Nhưng họ không lồi lõm như anh, không làm em vật vã nổi, nên thôi chẳng nở làm hại người ta. Trước khi tóc em kịp dài ra thì sợi tóc anh giấu trộm kia là độc bản.”

Năm thứ ba, Phong Lan bô lô ba la về những người xung quanh mình. Đàm Thiệu Thành đã lấy chồng, đó là một ông già, còn giàu hơn cả người chồng đã mất của cô ta, rất chăm sóc thương yêu cô ta. Cô ta vẫn thường than thở chưa bao giờ được nếm mùi vị của tình yêu, giờ coi như đã được mãn nguyện.

Studio ảnh cưới của Chu Đào Nhiên đã đóng cửa, bây giờ ah ta chuyên đi chụp mẫu cho một trang mạng bán hàng trực tuyến, cuộc sống vẫn tạm ổn. Mới gần đây trong một buổi gặp gỡ bạn bè, Phong Lan tình cờ gặp lại anh ta, nghe anh ta than vãn: “Đến khi nào mới cho anh chụp người đàn ông đó để photoshop vào ảnh cưới cho em?” Phong Lan lơ đãng không trả lời. Chu Đào Nhiên đã không hiểu ý, lại có chút thương tình, hỏi cô: “Em định thế nào?”

Phong Lan trả lời: “Em yêu anh ấy. Anh ấy hơn anh nhiều.”

Chu Đào Nhiên không tin, anh ta có kém cỏi đến đâu, kiểu gì cũng phải khá hơn một kẻ tội phạm, cho nên cố hỏi tiếp: “Cậu ta hơn anh ở chỗ

nào?”

Phong Lan đưa mắt nhìn Chu Đào Nhiên từ trên xuống dưới trả lời: “Tất cả mọi chỗ!”

Khang Khang cũng đã có bạn gái, ban đầu khi cô gái mới tiếp cận cậu, tự giới thiệu mình là một “les”, Khang Khang coi cô là “chị em tri kỷ” đi đâu cũng có nhau. Nhưng đến khi Phong Lan nhìn thấy cô gái đó liền biết ngay, chẳng qua Khang Khang tưởng thật thì biết thân biết phận đành chấp nhận vậy, chứ cô chưa bao giờ thấy cô les nào lại đi thích con trai ngốc cả. Quả nhiên chưa đến nửa tháng sau, “cô gái les” đã tóm gọn Thần tình yêu Saint Cupid Khang vào túi.

Ngô Giang và Tư Đồ Quyết lựa chọn cách sống “DINK” – thu nhập gấp đôi, không con cái, bác cả của Phong Lan rất buồn phiền. Ngô Giang chẳng để tâm những chuyện này, sống rất vui vẻ. Tư Đồ Quyết là một trong những cổ đông của nhà hàng chi nhánh của Phong Lan, nên hai nhà lại càng gặp gỡ đi lại thường xuyên hơn, những câu hát Ngô Giang ngâm nga trong mấy năm nay còn nhiều hơn trong nửa phần đời trước đây của anh.

Thái quá nhất phải kể đến Tăng Phi. Phong Lan phàn nàn với Đinh Tiểu Dã: “Anh có tưởng tượng được một người đàn ông như vậy lại suốt ngày chia sẻ bí quyết làm sao cho em bé khỏe ợ chớ trên mạng không?” Đến bây giờ đôi Tăng Phi và Thôi Yên cũng không thể trốn tránh lời gièm pha của người khác nữa. Nhưng phàm là người biết chút nội tình, ngoài mặt thì khen hai người họ xứng đôi, nhưng vừa ngoảnh mặt là sau lưng toàn những nụ cười đầy hàm ý.

Thôi Yên là người chẳng bao giờ quan tâm đến ý kiến người khác, nhưng thật ra lại rất để ý. Sau khi cô sinh con, nhà họ Tăng đã hoàn toàn chấp nhận sự có mặt của cô. Phong Lan có chút không chấp nhận nỗi kiêu ngạo ngạo núng nịu của cô, cố tình gọi cho gáo nước lạnh: “Em không hỏi Tăng Phi xem anh ấy có thực sự yêu em hay không à?”

Thôi Yên trả lời: “Nếu như một người đàn ông quan tâm đến vui buồn của em, tha thứ cho những lời nói dối của em, chấp nhận mọi thiếu sót của em, thì cho dù từ miệng anh ấy có nói ra rằng không yêu em, em cũng không tin.”

Phong Lan cũng không tin, cô chỉ trêu Tăng Phi, vợ trẻ con thơ thế, khủng hoảng tuổi trung niên chắc chắn sẽ đến sớm.

Mỗi khi cô nói thế, Tăng Phi đều cười rất “tốt bụng”.

Vợ chồng Phong Thao vừa sinh đứa con thứ tư, ông bà Phong không thể hoàn thành được nhiệm vụ trông trẻ liên tục trong thời gian ngắn như vậy. Bà Phong bây giờ đã từ bỏ ý định khuyên bảo Phong Lan, mối lo lắng lớn nhất hiện nay của bà là sợ Phong Lan qua độ tuổi tốt nhất cho việc sinh nở, sẽ không sinh được con, thậm chí còn chạy đường vòng nhờ Phong Thao hỏi Tăng Phi xem, liệu án của Đinh Tiểu Dã có khả năng rút ngắn hay không.

Đinh Tiểu Dã trả lời Phong Lan bằng cách đưa mắt một vòng trên người cô rồi nói: “Để được hay không, cứ thử nhiều lần là biết ngay.”

Phong Lan bức bối nói với Đinh Tiểu Dã, bây giờ cô hận nhất là bạn bè khoe hạnh phúc. Kiểu “hận” đó giống như một kẻ nghèo khó nhìn thấy phú ông, xông lại hỏi: “Ông có tiền, nhưng ông có hạnh phúc không?” Phú ông trả lời rằng: “Hạnh phúc không chịu nổi!” Nhưng cô vẫn biết, người ta không phải là cố tình dùng chút chuyện đó để khoe khoang, mà đó chỉ là phong cách sống của họ, bình thường giống như hít thở. Chỉ mình cô không có nên mới cảm thấy lạ.

Kỳ thực Phong Lan rất nhiều lần cảm thấy mình không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, sự chờ đợi sắp khiến cô phát điên. Cô nói với Đinh Tiểu Dã, mỗi khi cảm thấy như thế, cô coi như mình đang chạy một hiệp marathon, không được nghĩ đến đích còn bao xa, mà luôn nhìn vào một vật có cự ly gần nhất, nhắm vào nó mà chạy đến, sau đó lại đổi sang vật khác. Vật làm đích của cô là mỗi một ngày “hôm nay”, hôm nay ít nhất hai người vẫn ở bên nhau, hôm nay tiếp theo vẫn còn ở bên nhau... ngày qua ngày, hết “hôm nay” này đến “hôm nay” khác, sẽ trở thành rất nhiều “hôm qua” đã trôi qua thành công, ngày tháng bỗng nhiên không dài lê thê nữa, vô tình đợi chờ được đến mấy năm.

Đinh Tiểu Dã cố nén thương xót, cười cô luôn nghĩ ra rõ là nhiều tà thuyết lộn xộn. Nhiều lúc khác, cô than thở, anh lại im lặng mà nghe, chịu đựng cổ trút giận. Đợi đến khi Phong Lan nói mệt rồi, cô sẽ tự vực dậy tinh thần, hất tóc nói: “Đến giờ mới bảo bỏ cuộc, anh tưởng em ngốc à!”

Đinh Tiểu Dã bèn nói: “Đúng rồi, em thật là sáng suốt!”

Tất cả đạo lý chỉ là viện cớ. Đinh Tiểu Dã và Phong Lan đều hiểu rất rõ, đâu có nhiều thứ không đáng tin đến thế? Không dám thôi chờ đợi, cũng không dám bảo cô đừng chờ, đều là vì không nỡ.

Chưa đến năm thứ tư, Phong Lan một mình đi Sát Nhĩ Đức Ni. Hành trình

phải chuyển hai lần máy bay, rồi lại ngồi xe khách, bắt xe đò, xe lam vào bản, cuối cùng đến chân núi mới nhìn thấy A Mực Sắt và chồng lái xe bán tải đang đợi đón cô.

A Mực Sắt quả đúng như lời Đinh Tiểu Dã kể, đôi mắt to sâu thăm thẳm, làn da màu lúa mạch, dáng vóc mạnh khỏe săn chắc, so với Phong Lan là một phong cách hoàn toàn khác biệt, điển đàn lê quý đôn chồng cô là một thanh niên dân tộc Kazakhstan cao to, để ria mép. Hai người lúc nghe tin, vô cùng nhiệt tình và thân thiện với “người yêu” của Đinh Tiểu Dã.

Chú Ba Tư Khẩn và vợ đợi Phong Lan ở nhà dưới chân núi. Trà sữa sôi trong chiếc ấm đồng, trên bàn bày đầy những món mời khách như bánh sữa, bánh rán, đường vuông, nho khô và hạnh nhân. Hai đứa trẻ đang ở bên ngoài vắt sữa ngựa với bác gái, thỉnh thoảng vén rèm bước vào nhà, bẽn lẽn liếc nhìn Phong Lan.

Chú Ba Tư Khẩn và con rể ngồi tiếp chuyện Phong Lan, Phong Lan hầu như không hiểu chú nói gì, chồng A Mực Sắt nói cô hiểu được một nửa. Theo phong tục của họ, khi có khách đến nhà, phụ nữ thông thường không được ngồi cùng, chỉ lo việc vâng dạ tiếp trà, ở điểm này thì Đinh Tiểu Dã không bịạ chuyện với cô.

Các phong tục cơ bản trước khi đi Đinh Tiểu Dã đều đã dặn dò cô, cô biết thăm treo tường là “tư nhĩ mã khắc”, uống sữa ngựa nhất định phải uống đủ ba bát. Mùi vị đó Phong Lan không thể quen ngay lập tức, bát thứ ba vào đến bụng xong, cô lấy hai tay che lên miệng bát, tỏ ý đã đủ rồi.

Gia đình này hẳn là rất thân thiết với Đinh Tiểu Dã, cho nên cũng không coi Phong Lan là người ngoài. Chú Ba Tư Khẩn rất vui, nói chuyện vừa nhiều vừa nhanh, con rể chú “phiên dịch” lại xong càng làm cho Phong Lan lòng bùng mịt mù, đang cười đến méo cả mặt thì A Mực Sắt sai con trai năm tuổi vào phát huy vai trò. Cậu bé này nói tiếng Hán giỏi nhất trong nhà, cậu nói với Phong Lan, họ đang nói về chuyện ngày trước của chú Đinh Tiểu Dã.

Phong Lan hỏi về cuộc sống trước đây của Đinh Tiểu Dã, hầu như không khác gì những câu chuyện từ miệng anh miêu tả. Chỉ có trong lời kể của chú thì Đinh Tiểu Dã là “đứa bé ngoan”, thật thà, chăm chỉ lại thông minh tốt bụng, điểm này thì có chút ít khác biệt so với ấn tượng của Phong Lan.

Sau đó Phong Lan bị chú mời nhiệt tình quá nên uống hai cốc rượu sữa

ngựa, so với trà sữa ngựa thì món này hợp khẩu vị của cô hơn. Rồi cô đưa ra một “yêu cầu đường đột”.

Phong Lan xin chú hát cho cô nghe bài dân ca của dân tộc Kazakhstan mà chú đã dạy Đình Tiểu Dã. Tên Đình Tiểu Dã đáng ghét đó, chỉ hát duy nhất một lần, rồi không nhất định chịu cất giọng hát vang lần nào nữa. Chú chẳng hề chối, hào hứng hát ngay. Dù Phong Lan không hiểu lời bài hát, lúc Đình Tiểu Dã hát giai điệu cũng lộn xộn nhưng chắc chắn chính là bài này. Cô hỏi đùa chú, có phải hồi trẻ chú cũng hát bài tình ca này để thổ lộ tình cảm với thím không. Chồng A Mục Sắt nghe hiểu, bèn cười ầm lên rồi nói liến thoắng liên hồi với chú.

Con trai lớn của A Mục Sắt tên là Mạnh Sa giải thích: “Bài hát này là ca ngợi phong cảnh của Sát Nhĩ Đức Ni.”

Phong Lan ngạc nhiên, lại hỏi chú xem có dạy cho Đình Tiểu Dã bài tình ca nào không. Chú nói, cả đời chú chỉ thích nhất bài này.

Ăn cơm xong, hai vợ chồng A Mục Sắt lái xe đưa Phong Lan lên núi chơi, ngồi ghế sau cùng Phong Lan còn có bé Mạnh Sa đầy hiếu kỳ về cô. Suốt dọc đường đi, Phong Lan nhìn thấy những vật rừng tiếp giáp với thảo nguyên như lời Đình Tiểu Dã tả, thấy bầy cừu xuống núi như đám mây bay sà xuống, vật hoa dại không biết tên, còn có cả đá khắc thảo nguyên có lịch sử lâu đời trên đỉnh núi bát ngát. Đến bất kỳ nơi nào, cô cũng ngẫm so sánh với lời kể của Đình Tiểu Dã, dường như lúc đó anh cũng đang ở bên, thậm chí bên tai cô giải thích, giọng nói trầm ấm dịu dàng, khi ánh mắt hai người gặp nhau, khéo miệng anh như có như không động một nét cười.

Rồi giọng nói trẻ thơ của Mạnh Sa vang lên, đưa Phong Lan quay về thực tại, cậu chớp đôi mắt to tròn với hàng mi dài, nói: “Trông cô giống hết như chú Tiểu Dã kể, trừ mái tóc ra.”

Phong Lan cười, lúc Đình Tiểu Dã khi khỏi Sát Nhĩ Đức Ni vẫn chưa quen biết Phong Lan, làm sao có thể kể với một cậu bé con về cô cơ chứ? Mạnh Sa thấy cô không tin, khẳng khẳng bảo: “Chú Tiểu Dã nói thế thật mà, cháu hỏi chú tại sao không lấy mẹ cháu, chú bảo cô gái chú yêu, trông giống cô thế này.”

Chồng A Mục Sắt ngồi ở ghế trên cười vang, hóa ra họ nhìn sự việc này rất cởi mở. Mạnh Sa dịch lại và khẳng định một lần nữa, Phong Lan mới hiểu ra, Đình Tiểu Dã thực sự đã từng nói, cậu thích con gái da trắng, môi đỏ, tóc quần dài, dáng cao ráo mảnh dẻ, người thơm tho, chẳng phải

giống hệt như hình dáng của Phong Lan đó sao?

Phong Lan vừa vui vừa tức. Dễ là lần đầu tiên nhìn thấy cô, gã Đinh Tiểu Dã đó đã nảy sinh tâm địa xấu xa, thế mà đánh chết cũng không chịu thừa nhận, lại còn nói bao nhiêu lời cay đắng để chê bai vùi dập cô. Là hồ ly rồi sẽ phải lộ đuôi cáo, là sói đói sớm muộn cũng phải cõng lột cừu. Để xem rồi cô sẽ xử lý tên này ra sao!

Thế rồi, những lời nói dối của Đinh Tiểu Dã dần dần bị “vạch trần”, không chỉ dừng lại ở một, hai chuyện đó.

Phong Lan từ chối lời mời ngủ lại nhà A Mục Sắt, nhất định đòi đến “nhà” của Đinh Tiểu Dã ở Sát Nhĩ Đức Ni.

Không giống như lều mà gia đình chú Ba Tư Khẩn ở, “nhà” của Đinh Tiểu Dã cũng nằm ở dưới núi nhưng là một căn nhà xây bằng gạch đỏ nhỏ xíu, tường nhà sơn màu trắng và khu vườn to hơn hẳn nhà rất nhiều lần, sau khi chủ nhân ngôi nhà bỏ đi, trông nó cô đơn vắng vẻ nhưng vẫn ngăn nắp sạch sẽ.

Vào lúc hoàng hôn, Phong Lan lấy chiếc chìa khóa mà Đinh Tiểu Dã đưa cho cô để mở cổng, đập vào mắt cô là một vật hoa hướng dương héo úa và một loại cây Phong Lan không biết, cô đoán đó chính là cây “bối mẫu” trong câu chuyện Đinh Tiểu Dã kể, vườn sau có một chuồng nuôi gia súc, nhưng hiện đang trống không.

Vườn cây ăn quả mà Đinh Tiểu Dã khoe khoang cũng không hề tồn tại, theo lời A Mục Sắt kể, anh không hề đi cướp vợ, thậm chí nếu anh chịu để các cô gái cướp thì không chừng đã trở thành bố của Mạnh Sa từ lâu rồi.

Thật ra góc vườn đúng là có một cây táo, nhưng không được tươi tốt cho lắm, đang là mùa thu, trên cây chỉ có lác đác vài quả. Phong Lan đứng dưới cây “trùng tên” với cô đó rất lâu, không nỡ hái một quả để nếm thử xem sao, không biết nó có chua như lời anh tả không, chua đến chảy nước mắt giống như đôi mắt cô khi đó.

Đinh Tiểu Dã là kẻ nói dối tinh vi nhất trên thế giới này! Tội nghiệp cho những ai bị anh lừa vẫn cầm đầu mà tin.

Mỗi lần Phong Lan đi thăm Đinh Tiểu Dã, vẫn không bao giờ bỏ qua chuyện truy bức anh nói ra câu đó từ chính miệng mình, nhưng anh vẫn cắn chặt răng không chịu nói. Sau này cô sẽ vẫn tiếp tục hỏi, dù rằng đáp án từ lâu đã không còn quan trọng nữa.

Giấu trong chiếc vỏ cứng khép chặt là một nội tại dịu dàng và trái tim

ngọc trai.

Đợi đến tận khi trời tối hẳn, Phong Lan mới bước vào căn nhà nhỏ đó. May có hàng xóm tốt, A Mực Sắt và mọi người đã trông coi căn nhà đó rất chu đáo. Phong Lan chạm vào gần như tất cả những đồ vật ít ỏi trong nhà, cái ghế anh từng ngồi, chiếc cốc anh từng uống, quần áo anh đã mặc, cả chiếc giường anh từng nằm... Cứ như thế, dường như bảy năm sống ở Sát Nhĩ Đức Ni của Đinh Tiểu Dã đều biểu hiện trong trí óc Phong Lan.

Khí hậu thảo nguyên chênh lệch nhiệt độ rất lớn giữa ngày và đêm, ban ngày Phong Lan chỉ cần mặc một chiếc áo khoác mỏng, đêm xuống cả một giường đầy chăn cũng không đủ ngăn cái lạnh khủng khiếp. Lúc vừa vào đêm, Phong Lan lạnh run cầm cập, đến khi trời sắp sáng, cô mới thấy ấm áp lên. Có lẽ vì cô mơ thấy Đinh Tiểu Dã, anh ôm cô chặt đến nỗi xương cốt cô cũng cảm thấy đau nhức.

“Để anh ngắm nhìn cô gái sành điệu nhất Sát Nhĩ Đức Ni nào.”

Phong Lan nghe lời mở mình ra trước mặt anh, cùng lúc đó, cô nhận được viên ngọc sáng mà anh nhả ra từ trong lớp vỏ trai dày.

“Ngày đã hứa” của cô sẽ đến, vì những khổ đau cô đã trải qua, mật ngọt cuối cùng lại càng đặc biệt ngọt ngào.

Hai mươi tuổi mới có được con búp bê yêu thích, bốn mươi tuổi mới mua nổi chiếc váy sang trọng, sáu mươi tuổi gặp lại người yêu đầu đời... những chuyện này rồi có ý nghĩa gì? Trên đời này không có người yêu nào vô tội, thời gian chưa bao giờ bị lãng phí. Việc đúng đắn nhất cô đã làm, đó là khi còn có thể yêu thì yêu thật hết mình.

Ngày hôm sau, Phong Lan dậy rất sớm, cô trườn ra khỏi đồng chăn lộn xộn, dụi mắt mở cửa.

Có một quả táo bay về phía cô, Phong Lan không bắt được. Lúc này cô nhìn thấy trên ngón tay đeo nhẫn bàn tay phải của mình có một thứ, đó là một sợi tóc dài màu nâu đậm, quấn nhiều vòng vào ngón tay cô, kết thành một nút chặt.

Phong Lan giơ tay lên, trong ánh nắng ban mai hân hoan nhìn “chiếc nhẫn” của cô. Sợi tóc mảnh mai mà chắc chắn như thể siết vào da thịt cô, theo mạch máu lan tỏa dần, đến tận đáy trái tim cô.

Sau đó cô mới ngẩng ngơ nhìn thấy, qua bàn tay đang xòe ngón, một người đứng dưới gốc cây táo.

“Có thể thôi ngay ánh mắt đói khát của em đi được không?” Chiếc nhẫn

Phong Lan tặng sáng lấp lánh trên ngón tay Đinh Tiểu Dã, giống như nụ cười của anh vậy.

Anh nói: “Chào buổi sáng, thưa bà chủ!”

HẾT

Ebook được tạo từ website thoigianranh.com - website đọc truyện Online miễn phí và download ebook Truyện miễn phí.

Chúc các bạn đọc Truyện vui vẻ !